3 1761 07985959 1

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/bibliothecaehist03diod

34

I

ΔΙΟΔΩΡΟΣ

DIODORI SICULI BIBLIOTHECAE HISTORICAE

LIBRI QUI SUPERSUNT

E RECENSIONE PETRI WESSELINGII
CUM INTERPRETATIONE LATINA LAUR. RHODOMANI
ATQUE ANNOTATIONIBUS VARIORUM INTEGRIS
INDICIBUSQUE LOCUPLETISSIMIS

NOVA EDITIO

CUM COMMENTATIONIBUS III CHR. GOTTL. HEYNII
ET CUM ARGUMENTIS DISPUTATIONIBUSQUE
IER. NIC. EYRINGII

VOLUMEN TERTIUM

ARGENTORATI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS BIPONTINAE
ANNO VI. (1798)

888.9

LIBRARY
MAR 23 1970
UNIVERSITY OF TORONTO

PA
3965
D3
1793
v.3

ΔΙΟΔΩΡΟΥ

ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ

ΒΙΒΛΟΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

[1] ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΩΝ.

α'. Προοιμιον [2] περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἱστορουμένων κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

β'. Περὶ τῶν ἐπιφανεστάτων ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων, καὶ καθόλου τῶν κατὰ πόλεμον ἀξιόλογόν τι κατειργασμένων.

γ'. Περὶ Διονύσου, Πριάπου, Ἑρμαφροδίτου, καὶ Μουσῶν.

1 Πίναξ τῆς τετάρτης τῶν Διοδώρου βίβλων Coisl.

2 Περὶ τῶν μυθολογουμένων παρὰ τοῖς ἱστοριογράφοις περὶ Διονύσου ceteris omiſſis Coisl. Reg. Steph. marg. Mut. Vat.

HAEC IN QUARTO DIODORI LIBRO CONTINENTUR.

I. *Prooemium, de iis, quae antiquiſſimis in Graecia temporibus geſta perhibentur.*

II. *De illuſtriſſimis Heroibus & Semidiis, & quotquot bello rem egregie adminiſtrarunt.*

III. *De Baccho, Priapo, Hermaphrodito & Muſis.*

δ′. Περὶ Ἡρακλέους καὶ τῶν δώδεκα ἄθλων, καὶ τῶν ἄλλων τῶν πραχθέντων ὑπ᾽ αὐτοῦ μέχρι τῆς [1] ἀποθεώσεως.

ε′. Περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν, [2] περί τε Μηδείας καὶ τῶν Πελίου θυγατέρων.

στ′. [3] Περὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους.

ζ′. Περὶ Θησέως καὶ τῶν ἄθλων αὐτοῦ.

η′. Περὶ [4] τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

θ′. Περὶ τῶν ἐπιγόνων τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

ι′. Περὶ Νηλέως καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

ια′. Περὶ Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων.

ιβ′. Περὶ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

1 Ἀποθέσεως abſurde Mut.
2 Καὶ Μηδείας Reg. Coisl.
3 Περὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους Steph. ora, Mutin. Reg. Vulgo περὶ τῶν τοῦ Ἡρακλέους υἱῶν καὶ ἄλλων Ἡρακλειδῶν, ἤτοι ἀπογόνων.
4 Τῶν στρατευσαμένων ἑπτὰ ἐπὶ Steph. marg. Mut. Vat. Coisl. Reg.

IV. *De Hercule ac XII eius certaminibus, aliiſque ab illo geſtis, donec ad Deos evectus eſt.*

V. *De Argonautis, Medeaque & filiabus Peliae.*

VI. *De Herculis poſteris.*

VII. *De Theſeo, eiuſque certaminibus.*

VIII. *De ſeptem illis, qui contra Thebas militarunt.*

IX. *De Epigonis, id eſt, poſteris VII Ducum, qui Thebas oppugnarunt.*

X. *De Neleo, & nepotibus eius.*

XI. *De Lapithis & Centauris.*

XII. *De Aeſculapio, eiuſque poſteris.*

ιγ′. Περὶ τῶν Ἀσωποῦ θυγατέρων, καὶ τῶν Αἰακῶ γενομένων υἱῶν.

ιδ′. Περὶ Πέλοπος, καὶ Ταντάλου, καὶ Οἰνομάου, καὶ Νιόβης.

ιε′. Περὶ Δαρδάνου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, μέχρι [1] τοῦ Πριάμου.

ιστ′. Περὶ Δαιδάλου, καὶ Μινωταύρου, καὶ τῆς Μίνωος στρατείας [2] εἰς Σικελίαν ἐπὶ Κώκαλον βασιλέα.

ιζ′. [3] Περὶ Ἀρισταίου, καὶ Δάφνιδος, καὶ Ἔρυκος, [4] καὶ Ὠρίωνος.

1 Τοῦ exſulat e Vat. Coisl.

2 Εἰς Σικελίαν iidem non legunt. Paulo ante τῆς Μίνω Reg.

3 Omnia haec deſunt Coisl.

4 Ἔτι δὲ Ὠρίωνος Reg. Vat.

XIII. *De Aſopi filiabus, & liberis Aeaci.*

XIV. *De Pelope, Tantalo, Oenomao & Niobe.*

XV. *De Dardano, eiuſque ad Priamum uſque poſteris.*

XVI. *De Daedalo & Minotauro: Minoiſque in Siciliam adverſus Cocalum regem expeditione.*

XVII. *De Ariſtaeo, Daphnide, Eryce & Orione.*

ΔΙΟΔΩΡΟΥ
ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ
[1] ΒΙΒΛΟΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ὀυκ [2] ἀγνοοῦμεν ὅτι τοῖς τὰς παλαιὰς μυθολογίας συνταττομένοις συμβαίνει κατὰ τὴν γραφὴν ἐν πολλοῖς [3] ἐλασσοῦσθαι. ἡ μὲν γὰρ τῶν ἀναγραφομένων ἀρχαιότης δυσεύρετος οὖσα πολλὴν [4] ἀπορίαν παρέχεται τοῖς γράφουσιν· ἡ δὲ τῶν χρόνων [5] ἀπαγ- Exordium, quo hiſtoriae antiquae difficultates explicantur.

1 Βιβλίον τέταρτον Clar. 1.
2 Ἀγνοῶ μὲν Coisl.
3 Ἐλαττοῦσθαι Coisl. Mut.
4 Ἀπορείαν Clarom.
5 Ἐπαγγελία Vat.

DIODORI SICULI
BIBLIOTHECAE HISTORICAE
LIBER QUARTUS.

Non ignari ſumus, antiquitatum ſcriptoribus uſu venire, ut multa narratio ipſorum non aſſequatur. Nam & rerum memoriae prodendarum vetuſtas, cum difficulter eruatur, magnam ſcribenti perplexitatem affert. Et

γελία τὸν ἀκριβέστατον ἔλεγχον οὐ προσδεχομένη, καταφρονεῖν ποιεῖ τῆς ἱστορίας τοὺς ἀναγινώσκοντας. πρὸς δὲ τούτοις [1] ἡ ποικιλία καὶ τὸ πλῆθος τῶν γενεαλογουμένων ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνδρῶν, δυσέφικτον ἔχει τὴν [2] ἀπαγγελίαν. τὸ δὲ μέγιστον καὶ πάντων ἀτοπώτατον, ὅτι συμβαίνει τοὺς [3] ἀναγεγραφότας τὰς ἀρχαιοτάτας πράξεις τε καὶ μυθολογίας, ἀσυμφώνους εἶναι πρὸς ἀλλήλους. διόπερ τῶν μεταγενεστέρων ἱστοριογράφων οἱ πρωτεύοντες τῇ δόξῃ τῆς μὲν ἀρχαίας μυθολογίας ἀπέστησαν διὰ τὴν δυσχέρειαν, τὰς δὲ νεωτέρας πράξεις ἀναγράφειν ἐπεχείρησαν. Ἔφορος [4] μὲν οὖν ὁ Κυμαῖος, Ἰσοκράτους ὢν μαθητὴς, ὑποστησάμενος γράφειν τὰς κοινὰς πράξεις, τὰς μὲν παλαιὰς μυθολογίας ὑπερέβη,

1 Τινὰ ποικιλίαν Coisl. Mut.
2 Ἐπαγγελίαν Clar. 2.
3 Ἀναγράφοντας τὰς ἀρχαιοτάτας Stephan. ora, Reg. Clar. 2. ἀναγραφότας τὰς τοιαύτας πράξεις Coisl. τὰς ἀρχαιοτάτας Vat. Mut. quod probo. Vulgo τὰς ἀρχαίας.
4 Μὲν γὰρ Steph. marg. Reg. Clar. 2. γὰρ tantum Vat.

temporum notatio cum exacta ſupputationis argumenta non admittat, in cauſa eſt, ut hiſtoriam lector aſpernetur. Difficultatem narrationis hoc etiam auget, quod, quorum genus explicandum eſt, Heroum & Semideûm aliorumque virorum ingens ſit varietas & multitudo. Et quod maximum tandem eſt, omniumque abſurdiſſimum, qui res geſtas veterum atque fabulas in literarum monumenta retulerunt, plurimum inter ſe diſcordant. Ideo qui inter hiſtoricos recentiores praecipui ſunt nominis, omiſſa rerum priſcarum tractatione, proximarum aetatum rebus deſcribendis animum appulerunt. Namque Ephorus ille Cumaeus, Iſocratis diſcipulus, cum hiſtoriam de rebus paſſim geſtis inſtituerit, prioribus

τὰ δ' ἀπὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου πραχθέντα συνταξάμενος, ταύτην ἀρχὴν ἐποιήσατο τῆς ἱστορίας. ὁμοίως δὲ τούτῳ Καλλισθένης καὶ Θεόπομπος, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες, ἀπέστησαν τῶν παλαιῶν μύθων. ἡμεῖς δὲ τὴν ἐναντίαν τούτοις κρίσιν ἔχοντες, καὶ τὸν ἐκ τῆς ἀναγραφῆς πόνον ὑποστάντες, τὴν πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἐποιησάμεθα τῆς ἀρχαιολογίας. μέγισται γὰρ καὶ πλεῖσται συνετελέσθησαν πράξεις ὑπὸ τῶν ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων, καὶ πολλῶν [1] ἄλλων ἀνδρῶν ἀγαθῶν· ὧν διὰ τὰς κοινὰς εὐεργεσίας οἱ μεταγενέστεροι τοὺς μὲν ἰσοθέοις, τοὺς δ' ἡρωϊκαῖς θυσίαις ἐτίμησαν· πάντας δ' ὁ τῆς ἱστορίας λόγος τοῖς καθήκουσιν ἐπαίνοις εἰς τὸν αἰῶνα καθύμνησεν. ἐν μὲν [2] οὖν ταῖς πρὸ ταύτης βίβλοις τρισὶν ἀνεγράψαμεν τὰς παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι μυθολογουμένας πράξεις,

Adiungitur libri argumentum.

1 Ἄλλων non eſt in Coisl. Paulo ante καὶ ἡμιθέων deſit Veneto, quo nunc uti incipio.

2 Οὖν abeſt Clar. 1. Mox πρὸ ταύταις Coisl. Mut.

omiſſis, ab Heraclidarum reditu exordium ſcribendi fecit. Ad hunc modum Calliſthenes quoque & Theopompus, qui eodem ſeculo vixerunt, a priſcorum relatione abſtinuerunt. Nos, contra quam illi rem aeſtimantes, ut ſuſcepto ſcribendi labore rite defungamur, omni vetuſtatem ſtudio ſumus complexi: plurimae enim res, eaeque maximae, ab Heroibus ac Semideis, aliiſque viris illuſtribus perpetratae ſunt; quorum alios divino, alios heroico ſacrificiorum cultu, poſteri (quod de omnibus praeclare meriti ſint) affecerunt. Sed meritae cunctorum laudes per omnem ſeculorum decurſum hiſtoriae praeconio decantantur. In tribus igitur libris hunc praecedentibus illa, quae de aliarum gentium actis,

καὶ τὰ περὶ θεῶν παρ' αὐτοῖς ἱστορούμενα· πρὸς δὲ τούτοις τὰς τοποθεσίας τῆς παρ' ἑκάστοις χώρας, καὶ τὰ φυόμενα παρ' αὐτοῖς θηρία καὶ τἄλλα ζῶα, καὶ καθόλου πάντα τὰ μνήμης ἄξια καὶ παραδοξολογούμενα διεξιόντες· ἐν ταύτῃ δὲ τὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἱστορούμενα κατὰ τοὺς [1] ἀρχαιοτάτους χρόνους περὶ τῶν ἐπιφανεστάτων ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων, καὶ καθόλου τῶν κατὰ πόλεμον ἀξιόλογόν τι κατειργασμένων, ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἐν εἰρήνῃ τὶ χρήσιμον [2] εἰς τὸν κοινὸν βίον εὑρόντων, ἢ νομοθετησάντων. ποιησόμεθα δὲ τὴν ἀρχὴν [3] ἀπὸ Διονύσου, διὰ τὸ καὶ παλαιὸν εἶναι σφόδρα τοῦτον, καὶ μεγίστας εὐεργεσίας κατατεθεῖσθαι τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων. εἴρηται μὲν οὖν ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, ὅτι τινὲς τῶν βαρβάρων ἀντιποιοῦνται τῆς γενέσεως τοῦ θεοῦ τούτου. Αἰγύπτιοι μὲν γὰρ τὸν παρ' αὐτοῖς θεὸν Ὄσιριν ὀνομα-

Exterorum antiquitati, Graecorum antiquiſſima hiſtoria nunc adiungenda.

Bacchi, utpote & antiquiſſimi & beneficentiſſimi, fabula primo loco enarranda.

1 Ἀρχαίους Steph. marg. Clar. Vat. Reg. Mut.
2 Πρὸς τὸν Coisl. Mut. τὶ χρησίμων Reg.
3 Γράφειν ἀπὸ Coisl.

Diiſque memorantur; in ſingulis etiam terris locorum ſitus, beſtiaſque tum cicures, tum feras; & quaecunque tandem memoria digna ſunt & mirabilia dictu, expoſuimus. In hoc autem libro antiquitates Graecorum, ab ultima repetitas memoria, de Heroibus ac Semideis, & quibuſvis aliis, qui vel rebus bello confectis inclaruerint, vel in pace aliquid vitae humanae invenerint, aut leges ſanciverint, evolvemus: initiumque ſumetur a Dionyſo ſeu Baccho, propterea quod & hic pervetuſtus eſt, & maximis hominum genus beneficiis obligavit. Superioribus autem libris a nobis dictum eſt, Barbarorum nonnullos ortum huius Dei ſibi vindicare. Nam Aegyptii eum, quem ipſi Oſirim nominant, eun-

ζόμενόν φασιν εἶναι τὸν παρ' Ἕλλησι Διόνυσον καλούμενον. τοῦτον δὲ μυθολογοῦσιν ἐπελθεῖν ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, εὑρετὴν [1] γενόμενον τοῦ οἴνου, καὶ τὴν φυτείαν διδάξαι τῆς ἀμπέλου τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ ταύτην τὴν εὐεργεσίαν τυχεῖν συμφωνουμένης ἀθανασίας. [2] ὁμοίως δὲ τοὺς Ἰνδοὺς τὸν θεὸν τοῦτον παρ' ἑαυτοῖς ἀποφαίνεσθαι γεγονέναι, [3] καὶ τὰ περὶ τὴν φυτείαν τῆς ἀμπέλου φιλοτεχνήσαντα, μεταδοῦναι τῆς τοῦ οἴνου χρήσεως τοῖς κατὰ τὴν οἰκουμένην ἀνθρώποις. ἡμεῖς δὲ κατὰ μέρος τὰ περὶ τούτων εἰρηκότες, νῦν τὰ [4] παρὰ τοῖς Ἕλλησι περὶ τοῦ θεοῦ τούτου λεγόμενα διέξιμεν.

β'. Κάδμον μὲν γάρ φασι τὸν Ἀγήνορος ἐκ Φοινίκης ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀποσταλῆναι πρὸς ζήτησιν τῆς Εὐρώπης, ἐντολὰς [5] λαβόντα, ἢ τὴν παρθένον ἀγα- Bacchi natales.

1 Ὄντα τοῦ Coiſl. Mut.

2 Ὁμοίως δὲ τούτοις Ἰνδοὺς Mut. haud male. Mox τὸν θεὸν non agnoſcit Clar. 1. Ven. notavitque aſteriſco H. Steph.

3 Καὶ abeſt hoc loco Reg. locatur ante μεταδοῦναι.

4 Παρὰ τοῖς Ἕλλησι Steph. ora, Coiſl. Clar. 2. Vat. Reg. Mut. bene. Editi παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Paulo ante τὰ praepoſitioni περὶ praefixum ſolemnem defectus notam habet in Steph. editione, deſitque Clar. 1.

5 Λαβοῦσαν Clar. abſurde.

dem eſſe, qui Graecis Dionyſus appellatur; & hunc totum pervaſiſſe orbem, vinique a ſe reperti uſum, & vitium plantandarum rationem homines docuiſſe; & ob hoc beneficium omnium conſenſu immortalitatem adeptum eſſe, contendunt. Nec minus Indi hunc apud ſe natum Deum, oſtenſaque vitis cultura, uſum vini cum hominibus communicaſſe, ferunt. Quae cum ſeorſum a nobis indicata ſint, nunc, quae Graeci de Deo hoc referunt, differemus.

II. Cadmus, aiunt, Agenore ſatus, a patre Phoeniciae rege ad Europam inveſtigandam ire iuſſus, mandatum acceperat, ut vel reduceret puellam, vel nun-

γεῖν, ἢ μὴ ἀνακάμπτειν εἰς τὴν Φοινίκην. ἐπελθόντα δὲ πολλὴν χώραν, καὶ μὴ δυνάμενον ἀνευρεῖν, ἀπογνῶναι τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδήν. καταντήσαντα δ᾽ εἰς τὴν Βοιωτίαν, κατὰ τὸν παραδεδομένον [1] χρησμὸν κτίσαι τὰς Θήβας. ἐνταῦθα δὲ [2] κατοικήσαντα, γῆμαι μὲν Ἁρμονίαν τὴν Ἀφροδίτης, γεννῆσαι δ᾽ ἐξ αὐτῆς Σεμέλην, καὶ Ἰνώ, καὶ Αὐτονόην, καὶ [3] Ἀγαυήν, ἔτι δὲ [4] Πολύδωρον. τῇ δὲ Σεμέλῃ διὰ τὸ κάλλος Δία μιγέντα, καὶ μεθ᾽ ἡσυχίας ποιούμενον τὰς ὁμιλίας, [5] δόξαι καταφρονεῖν αὐτῆς. διόπερ ὑπ᾽ αὐτῆς παρακληθῆναι τὰς ἐπιπλοκὰς ὁμοίας ποιεῖσθαι ταῖς [6] πρὸς τὴν Ἥραν συμπεριφοραῖς. τὸν μὲν οὖν Δία παραγενόμενον θεοπρεπῶς μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν, ἐπιφανῶς ποιῆσαι τὴν συνουσίαν· τὴν δὲ Σεμέλην, [7] ἔγκυον οὖσαν, καὶ τὸ μέγεθος τῆς περιστάσεως οὐκ ἐνεγ-

A Iove & Semele prognatus

1 Χρηματισμὸν Co. ſine cauſa.
2 Καταντήσαντα καὶ κατοικήσαντα Coisl. Mut. voce ex ſuperioribus intempeſtive repetita.
3 Ἀγνύην Clar. prave.
4 Πολυδώρην Steph. marg. Clar. prave. Vid. Apollod. III, 4, 2.
5 Δόξαν Clar. 2.
6 Περὶ Coisl. Mut. Mox συμπεριφοραῖς negligit Euſeb. II Praep. Evang. 2.
7 Ἐγκύμονα Euſeb. Paulo ante ποιεῖσθαι τὴν συνουσ. Mut. Reg.

quam in Phoeniciam rediret. Poſt longam ergo per multas regiones errationem, cum nullibi amiſſam reperiret; ſpe reditus abiecta, in Boeotiam profectus, oraculi iuſſu Thebas condit. Poſitoque ibi domicilio, Harmoniam ducit Veneris filiam, ex eaque Semelen, Inonem, Autonoën, Agaven & Polydorum tollit. Cum Semele, forma ſcilicet captus, Iuppiter concumbit. At cum quietus in amplexus veniret, illa ſe deſpicatui haberi exiſtimans, rogare Iovem inſtitit, ut, quo modo cum Iunone coiret, etiam in ſuum complexum veniret. Is igitur in maieſtate divina cum tonitru & fulgetris ingreſſus, clariſſima in luce cum ea conſuevit. Semele igitur uterum geſtans cum flammae circum ſe vim per-

κασαν, τὸ μὲν βρέφος ἐκτρῶσαι, ὑπὸ δὲ τοῦ πυρὸς αὐτὴν τελευτῆσαι. ἔπειτα τὸ παιδίον ἀναλαβόντα τὸν Δία, παραδοῦναι τῷ Ἑρμῇ, καὶ προστάξαι τοῦτο μὲν ἀποκομίσαι πρὸς τὸ ἄντρον τὸ ἐν τῇ Νύσῃ, κείμενον μεταξὺ Φοινίκης καὶ Νείλου· ταῖς δὲ Νύμφαις παραδοῦναι τρέφειν, καὶ μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἐπιμέλειαν αὐτοῦ [1] ποιήσασθαι τὴν ἀρίστην. διὸ καὶ τραφέντα τὸν Διόνυσον ἐν τῇ Νύσῃ, τυχεῖν τῆς προσηγορίας ταύτης ἀπὸ Διὸς καὶ Νύσης. καὶ τὸν Ὅμηρον δὲ [2] τούτοις μαρτυρῆσαι ἐν τοῖς ὕμνοις, ἐν οἷς λέγει,

Nymphis in antro Nyſae traditur,

unde Dionyſi nomen habet.

Ἔστι δέ τις Νύση, ὕπατον ὄρος ἀνθέον ὕλῃ,
Τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτοιο ῥοάων.

τραφέντα δ' αὐτὸν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐν τῇ Νύσῃ φασὶν εὑρετὴν τοῦ οἴνου γενέσθαι, καὶ τὴν φυτείαν διδάξαι τῆς ἀμπέλου τοὺς ἀνθρώπους. ἐπιόντα δὲ σχεδὸν [3] πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, πολλὴν χώραν ἐξημερῶσαι,

Vini & zythi inventor.

Itinera uſque in Indiam inſtituit.

1 Ποιεῖσθαι Coisl. Mut. Mox Νύσσῃ ubique Clar.
2 Τοῦτο Mutin. & μαρτυρήσας Clar. 1. qui & ἐν οἷς ante λέγει praeteriit.
3 Ὅλην Mut. Reg. ex gloſſa.

ferre nequiret, abortum fecit, ipſaque incendio abſumta periit. Tum foetum Iuppiter ſublatum Mercurio tradidit, cum mandato, ut in Nyſae antrum, quod inter Phoenicen & Nilum iacet, tranſportatum Nymphis ſollicita educandum opera commendaret. Hinc factum, ut a Iove, quem Dia Graeci vocant, & Nyſa, quod in hac nutritus ſit, Dionyſus vocaretur. Quod Homerus in hymnis hoc quoque diſticho teſtatur:

Nyſa iacet quaedam, mons ſilvis floridus altis,
Phoenice procul, Aegypti ſtagnantis ad undas.

Educatus a Nymphis, vini repertor, vitiſque ſerendae doctor, hominibus exſtitit. Pervagatuſque totum fere orbem, regiones pleraſque ad mitiorem reduxit cultum:

καὶ διὰ τοῦτο τυχεῖν παρὰ πᾶσι μεγίστων τιμῶν. εὑρεῖν δ' αὐτὸν καὶ τὸ [1] ἐκ τῆς κριθῆς κατασκευαζόμενον πόμα, τὸ προσαγορευόμενον μὲν ὑπ' ἐνίων [2] ζύθος, οὐ πολὺ δὲ λειπόμενον τῆς περὶ τὸν οἶνον εὐωδίας. [3] τοῦτο δὲ διδάξαι τοὺς χώραν ἔχοντας μὴ δυναμένην ἐπιδέχεσθαι τὴν τῆς ἀμπέλου φυτείαν. περιάγεσθαι δ' αὐτὸν καὶ στρατόπεδον οὐ μόνον ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ γυναικῶν, [4] ᾧ τοὺς ἀδίκους καὶ ἀσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων κολάζειν. καὶ κατὰ μὲν τὴν Βοιωτίαν ἀποδιδόντα τῇ πατρίδι χάριτας, ἐλευθερῶσαι πάσας [5] τὰς πόλεις, καὶ κτίσαι πόλιν ἐπώνυμον τῆς αὐτονομίας, [6] ἣν Ἐλευθερὰς προσαγορεῦσαι.

γ'. Στρατεύσαντα δ' εἰς τὴν Ἰνδικὴν [7] τριετεῖ χρόνῳ, τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν Βοιωτίαν ποιήσασθαι, κομίζοντα μὲν λαφύρων ἀξιολόγων πλῆθος· καταγαγεῖν

1 Ἀπὸ τῆς Co. Mut. ſatis bene.
2 Ζύθος Steph. marg. Mut. Reg. Clar. 2. Coisl. & Urſini liber; bene. Vid. I, 34. Vulgo ζύθον.
3 Τοῦτον Clar. 1.
4 Καὶ τοὺς Coisl. Euſeb.
5 Τὰς πολ. Coisl. Vat. Reg. Ceteri negligunt articulum.
6 Ἣν Ἐλευθέραν Clar. 2. ſed rectius margo.
7 Τριετῆ χρόνον Mut.

unde ſummus apud omnes ei honos eſt delatus. Quin & potum ex hordeo conficiendum adinvenit; Zythum aliqui vocant, ſapore ac fragrantia non multo inferiorem vino: cuius rationem edocuit eos, quorum tellus vitium plantandarum non eſt capax. Exercitum quoque non virorum tantummodo, ſed & feminarum, quorum opera ſceleratos atque impios ad poenas vocaret, circumduxit. In Boeotia ſane, ut patriae gratiam referret, cunctas in libertatem vindicavit urbes, & liberae iuriſdictionis nomine oppidum Eleutheras condidit.

III. Cum in expeditione Indiana triennium conſumſiſſet, in Boeotiam cum multis, opimiſque ſpoliis eſt re-

δὲ πρῶτον τῶν ἁπάντων θρίαμβον ἐπ' ἐλέφαντος Ἰνδικοῦ· καὶ τοὺς μὲν Βοιωτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας καὶ Θρᾷκας [1] ἀπομνημονεύοντας τῆς κατὰ τὴν Ἰνδικὴν στρατείας, καταδεῖξαι τὰς [2] τριετηρίδας θυσίας Διονύσῳ, καὶ τὸν θεὸν νομίζειν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ποιεῖσθαι τὰς παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιφανείας. διὸ καὶ παρὰ πολλαῖς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων διὰ τριῶν ἐτῶν βακχεῖά τε γυναικῶν ἀθροίζεσθαι, καὶ ταῖς παρθένοις νόμιμον εἶναι θυρσοφορεῖν καὶ συνενθουσιάζειν, [3] εὐαζούσαις καὶ τιμώσαις τὸν θεόν. τὰς δὲ γυναῖκας κατὰ συστήματα θυσιάζειν τῷ θεῷ καὶ βακχεύειν, καὶ καθόλου τὴν παρουσίαν ὑμνεῖν τοῦ Διονύσου, [4] μιμουμένας τὰς ἱστορουμένας τὸ παλαιὸν [5] παρεδρεύειν τῷ θεῷ μαινάδας. κολάσαι δ' αὐτὸν πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους κατὰ πᾶσαν τὴν οἰ-

Redeunti ſacra conſtituuntur in Graecia ; ritus ſolemnes deſcribuntur.

1 Ἀπομνημονεύοντα Coisl.
2 Τριετηρικὰς Euſeb. non male ; tum Διονύσου Clar. 1.
3 Σεβαζούσαις Mutin. Mox τιμῶσαι Coisl. Vat.
4 Μεμνημένας Coisl. Mut.
5 Ἐνεδρεύειν Mut. Coisl.

greſſus, & primus omnium ſuper elephante Indico triumphum egit. Boëoti igitur, ceterique Graeci & Thraces, ad tuendam Indicae expeditionis memoriam, Trieterica, id eſt, triennia Bacchi ſacra inſtituerunt : quo quidem tempore Deum hunc inter homines diverſari opinantur. Ideo in multis Graeciae oppidis, per unumquodque triennium, Bacchanalia a mulierum coetu peraguntur, virgineſque ſolemni ritu thyrſos ferunt, & lymphatico furore actae, ovant, Deumque venerantur. Matronae autem catervatim ſacrificia obeunt, ac bacchantur, numen id, non ſecus ac ſi praeſens ſit, feſtis carminibus proſequentes, ad imitationem Maenadum, quas Baccho olim adhaeſiſſe referunt. Poenam intulit

κουμένην, τοὺς δοκοῦντας ἀσεβεῖν· ἐπιφανεστάτους δὲ Πενθέα καὶ Λυκοῦργον. τῆς δὲ κατὰ τὸν οἶνον εὑρέσεως καὶ δωρεᾶς κεχαρισμένης τοῖς ἀνθρώποις καθ' ὑπερβολὴν, διά τε τὴν ἡδονὴν τὴν ἐκ τοῦ ποτοῦ, καὶ διὰ τὸ τοῖς σώμασιν εὐτονωτέρους γίνεσθαι τοὺς τὸν οἶνον πίνοντας, φασὶν ἐπὶ τῶν δείπνων, ὅταν ἄκρατος οἶνος [1] δίδοται πᾶσιν, ἐπιλέγειν ἀγαθοῦ δαίμονος· ὅταν δὲ [2] μετὰ τὸ δεῖπνον δίδοται κεκραμένος ὕδατι, Διὸς σωτῆρος ἐπιφωνεῖν. τὸν μὲν γὰρ οἶνον ἄκρατον πινόμενον μανιώδεις διαθέσεις [3] ἀποτελεῖν· τοῦ δ' ἀπὸ Διὸς ὄμβρου μιγέντος, τὴν μὲν τέρψιν καὶ τὴν ἡδονὴν μένειν, τὸ δὲ τῆς μανίας καὶ παραλύσεως βλάπτον διορθοῦσθαι· καθόλου δὲ μυθολογοῦσι τῶν θεῶν μεγίστης ἀποδοχῆς τυγχάνειν παρ' ἀνθρώποις τοὺς ταῖς εὐεργεσίαις ὑπερβαλομένους κατὰ τὴν εὕρεσιν τῶν

1 Ἐπιδίδοται προσεπιλέγειν Co. Mut. Paulo ante ἐπὶ τὸ δεῖπνον Vat.

2 Μετὰ τὸ Mut. Vat. Vulgo τὸν ridicule.

3 Ἐπιτελεῖν Reg.

cum multis aliis, qui impie ſe gerere videbantur, tum praecipue Pentheo ac Lycurgo. Quod vero inventum & donum vini maiorem in modum hominibus gratum & acceptum eſſet, tum ob iucunditatem potus, tum quia corpora bibentium firmiora reddit: mos inolevit, ut inter coenam, quando meracum omnibus porrigitur, boni genii nomen accinatur; cum peracta vero coena lympha contemperatur, Iovis ſervatoris appellatio fiat. A meraci enim potu (nimio) affectiones inſanae oriuntur. At Ioviali admixto liquore, iucunda quidem laetitiae voluptas remanet, ſed inſaniae ac diſſolutionis nocumentum amovetur. Inter Deos tandem ſabulantur honores promeruiſſe maximos apud homines, Liberum patrem atque Cererem, qui bonorum inventione maxi-

ἀγαθῶν Διόνυσόν τε καὶ Δήμητραν· τὸν μὲν τοῦ προσηνεστάτου ποτοῦ γενόμενον εὑρετὴν, τὴν δὲ τῆς ξηρᾶς τροφῆς τὴν κρατίστην παραδοῦσαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων.

Bacchus antiquior, Sabazius, Proſerpinae filius.

δ'. Μυθολογοῦσι δέ τινες καὶ ἕτερον Διόνυσον γεγονέναι [1] πολὺ τοῖς χρόνοις προτεροῦντα τούτου. Φασὶ γὰρ ἐκ Διὸς καὶ Περσεφόνης Διόνυσον γενέσθαι, τὸν ὑπό τινων Σαβάζιον ὀνομαζόμενον· οὗ τήν τε γένεσιν, καὶ τὰς θυσίας καὶ τιμὰς νυκτερινὰς καὶ [2] κρυφίους παρεισάγουσι, διὰ τὴν αἰσχύνην ἐκ τῆς συνουσίας ἐπακολουθοῦσαν· λέγουσι δ' αὐτὸν ἀγχινοίᾳ διενεγκεῖν, καὶ πρῶτον ἐπιχειρῆσαι βοῦς ζευγνύειν, καὶ διὰ τούτων τὸν σπόρον τῶν καρπῶν [3] ἐπιτελεῖν· ἀφ' οὗ [4] δὴ καὶ κερατίαν αὐτὸν παρεισάγουσι· καὶ τὸν μὲν ἐκ Σεμέλης γενόμενον ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις, φασὶ τῷ σώματι γενέσθαι τρυφερὸν καὶ παντελῶς ἁπαλὸν,

Reliqua Bacchi referuntur: ingenium,

1 Haec deſunt omnia uſque κατὰ δὲ τὰς στρατ. Clarom. 1. & Ven.

2 Κρυφίους Coisl. Mut. Euſeb. bene. Κρυφίας alii.

3 Ἀποτελεῖν frequenti peccato Mut.

4 Δὴ καὶ κερατίαν ſoli Euſeb. & Coisl. quod probo. Edd. καὶ ignorant.

ma in eos beneficia collocarint. Ille enim ſuaviſſimum invenit potum: haec quod inter ſicca nutrimenta maxime pollet, generi hominum perfruendum dedit.

IV. Fertur & alius fuiſſe Dionyſus, iſtum longo antecedens intervallo: qui Iove ac Proſerpina natus, a quibuſdam Sabazius nominetur. Cuius ortum, ſacrificia, & cultum, noctu & ſecreto (ſic enim foedi coitus aſſecla ſuadet pudor) introducunt. Ingenii hic acumine praeſtitiſſe, bobuſque ſub iugum ductis princeps ſementem feciſſe dicitur. Unde cornuta ipſi facies. Semeles porro natum, illius tempora inſecutum, tenero ac plane delicato fuiſſe corpore, affirmant; formaeque

forma; εὐπρέπειᾳ δὲ πολὺ τῶν ἄλλων διενεγκεῖν, καὶ πρὸς [1] τὰς ἀφροδισιακὰς ἡδονὰς εὐκατάφορον γεγονέναι. κατὰ δὲ τὰς στρατείας γυναικῶν πλῆθος περιάγεσθαι, καθωπλισμένων λόγχαις τεθυρσωμέναις. Φασὶ δὲ καὶ τὰς Μούσας αὐτῷ συναποδημεῖν, παρθένους οὔσας καὶ πεπαιδευμένας διαφερόντως. (comites Muſae;) ταύτας δὲ διά τε τῆς μελῳδίας καὶ τῶν ὀρχήσεων, ἔτι δὲ τῶν ἄλλων τῶν ἐν παιδείᾳ καλῶν ψυχαγωγεῖν τὸν θεόν. Φασὶ δὲ [2] καὶ παιδαγωγὸν καὶ τροφέα συνέπεσθαι κατὰ τὰς στρατείας αὐτῷ Σιληνὸν, (Silenus paedagogus & ſocius;) εἰσηγητὴν καὶ διδάσκαλον γινόμενον τῶν καλλίστων ἐπιτηδευμάτων, καὶ μεγάλα συμβάλλεσθαι τῷ Διονύσῳ πρὸς ἀρετήν τε καὶ δόξαν. καὶ κατὰ μὲν τὰς ἐν τοῖς πολέμοις μάχας ὅπλοις αὐτὸν πολεμικοῖς κεκοσμῆσθαι, (habitus.) καὶ δοραῖς παρδάλεων· κατὰ δὲ τὰς ἐν εἰρήνῃ πανηγύρεις καὶ ἑορτὰς, [3] ἐσθῆσιν ἀνθειναῖς καὶ κατὰ τὴν μαλακότητα τρυφεραῖς χρῆσθαι. πρὸς δὲ τὰς ἐκ τοῦ

1 Τὰ ἀφροδίσια καὶ Coisl.
2 Καὶ abeſt eidem.
3 Ἐσθήσεσιν Coisl. Mut. haud male. Vid. S. Luc. Evang. XXIV, 4; nec neceſſarium tamen.

venuſtate aliis inſigniorem, & venereas ad voluptates egregie propenſum. In cuius exercitu frequens erat mulierum agmen, haſtis, thyrſo involutis, inſtructum. Muſas quoque peregrinationis comites illi addunt, virgines apprime eruditas; quae carminibus melicis ac tripudiis, aliiſque artium bonarum Veneribus Deum oblectarint. Paedagogus illi (porro aiunt) ac nutritor, bellorumque ſocius erat Silenus, optimorum auctor ac magiſter ſtudiorum; qui multum Baccho ad virtutem & gloriam commodavit. In pugna, armis bellicis & pantherarum exuviis inſtructus erat. In pace, conventus ſolemnes & dies feſtos celebrans, florulentum & delicatae mollitudinis veſtitum gerebat. Ad retundendum capitis ex ni-

[1] πλεονάζοντος οἴνου κεφαλαλγίας τοῖς πίνουσι γινομένας, διαδεδέσθαι λέγουσιν αὐτὸν μίτρα τὴν κεφαλήν· ἀφ' ἧς αἰτίας καὶ [2] μιτρηφόρον ὀνομάζεσθαι. ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς μίτρας ὕστερον παρὰ τοῖς βασιλεῦσι καταδειχθῆναι τὸ διάδημα φασί. Διμήτορα δ' αὐτὸν προσαγορευθῆναι λέγουσι, διὰ τὸ πατρὸς μὲν ἑνὸς ὑπάρξαι τοὺς [3] δύο Διονύσους, μητέρων δὲ δυεῖν. κεκληρονομηκέναι δὲ τὸν νεώτερον [4] τὰς τοῦ προγενεστέρου πράξεις. διόπερ τοὺς μεταγενεστέρους ἀνθρώπους, ἀγνοοῦντας μὲν τἀληθές, πλανηθέντας δὲ διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ἕνα γεγονέναι νομίσαι Διόνυσον. τὸν δὲ νάρθηκα προσάπτουσιν αὐτῷ διά τινας τοιαύτας αἰτίας. κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς εὕρεσιν τοῦ οἴνου, μήπω τῆς τοῦ ὕδατος κράσεως εὑρημένης, ἄκρατον πίνειν τὸν οἶνον· κατὰ δὲ τὰς φίλων [5] συναναστροφὰς καὶ εὐωχίας τοὺς συνεορτάζοντας δαψιλῆ τὸν ἄκρατον ἐμφορησαμένους,

1 Πελάζοντος M. πλεάζοντος Co.
2 Μιτρηφόρον Coisl. Reg. Vat. bene. Μιτροφόρον alii. Paulo ante μίτρᾳ τὴν κεφ. Euſeb. quod ſequor; neque enim Ionum morem probat. Edd. μίτρῃ.
3 Voci δύο Steph. ſolemnem aſteriſcum addidit, & deſit Vat. qui mox cum Reg. δυοῖν.
4 Καὶ τὰς Coisl.
5 'Αναστροφὰς Vat.

mio vini potu dolores, mitra caput obvelavit, mitriferi hinc cognomentum adeptus. Quae & diadematis poſtmodum geſtandi exemplum regibus ſubminiſtravit. Bimater appellatur, quod unius quidem patris ambo ſint Dionyſi, ſed matribus diverſis. Iunior autem in maioris res geſtas ſucceſſit. Ideoque poſteri, veritatis ignorantia decepti, ex uno nomine, unum quoque Dionyſum fuiſſe, ratiocinati ſunt. Ferulam his de cauſis Baccho attribuunt. Cum vinum initio repertum nondum aqua dilueretur, meracae potionis uſus erat. In ſodalitiis ergo, feſtiſque conviviis ſaepe accidit, ut a nimia

μανιώδεις γίνεσθαι, καὶ ταῖς βακτηρίαις ξυλίναις χρωμένους, ταύταις ἀλλήλους τύπτειν. διὸ καὶ τινῶν [1] μὲν τραυματιζομένων, τινῶν δὲ καὶ τελευτώντων ἐκ τῶν καιρίων τραυμάτων, προσκόψαντα τὸν Διόνυσον ταῖς τοιαύταις περιστάσεσι, τὸ μὲν ἀποστῆσαι τοῦ πίνειν δαψιλῆ τὸν ἄκρατον [2] ἀποδοκιμάσαι, διὰ τὴν ἡδονὴν τοῦ ποτοῦ, καταδεῖξαι δὲ [3] νάρθηξι χρῆσθαι, καὶ μὴ ξυλίναις βακτηρίαις.

Bacchi cognomina, eorumque cauſae.

ε΄. Ἐπωνυμίας δ' αὐτῷ τοὺς ἀνθρώπους πολλὰς προσάψαι, τὰς ἀφορμὰς ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὸν ἐπιτηδευμάτων λαβόντας. Βακχεῖον μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν συνεπομένων Βακχῶν ὀνομάσαι· Ληναῖον δὲ ἀπὸ τοῦ πατῆσαι τὰς σταφυλὰς ἐν ληνῷ· Βρόμιον δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν γένεσιν αὐτοῦ γενομένου βρόμου. ὁμοίως δὲ καὶ πυριγενῆ διὰ τὴν ὁμοίαν αἰτίαν [4] ὀνομάσαι. Θρίαμβον δ' αὐτὸν ὀνομασθῆναι φασὶν ἀπὸ τοῦ πρώ-

1 Μὲν non legit Coisl.
2 Ἀπεδοκίμασεν Vat. prave.
3 Νάρθηκι Euſeb.
4 Ὠνομάσθαι Reg. Mut.

meri ingurgitatione homines furore perciti ligneis (quos tunc geſtabant) baculis ſe mutuo verberarent. Ideo cum alii ſauciarentur, alii letaliter icti occumberent, Dionyſus his caſibus offenſus, meri quidem vini potionem ob eximiam huius ſuavitatem, non omnino interdixit, ſed pro ligneis ſcipionibus ferularum uſum introduxit.

V. Cognomenta illi homines multa indidere, a ſtudiis eius deſumta. Baccheus enim a Baccharum comitatu nominatur. Lenaeus a calcandis ad torcular (quod Lenos Graecis eſt) uvis. Bromius ab excitato circa nativitatem tonitrus fragore. Qua de cauſa ignigena quoque appellatur. Thriambi etiam nomen gerit, quod

τον τῶν μνημονευομένων καταγαγεῖν ἀπὸ τῆς [1] στρατείας θρίαμβον εἰς τὴν πατρίδα, τὴν ἐξ Ἰνδῶν ποιησάμενον ἐπάνοδον μετὰ πολλῶν λαφύρων. παραπλησίως δὲ καὶ τὰς λοιπὰς προσηγορίας ἐπιθετικὰς αὐτῷ [2] γεγενῆσθαι· περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, καὶ τῆς ὑποκειμένης ἱστορίας ἀνοίκειον. δίμορφον δ' αὐτὸν δοκεῖν ὑπάρχειν, διὰ τὸ δύο Διονύσους γεγονέναι, τὸν μὲν [3] παλαιὸν, καταπώγωνα, διὰ τὸ τοὺς ἀρχαίους πάντας πωγωνοτροφεῖν· τὸν δὲ νεώτερον, [4] ὡραῖον καὶ τρυφερὸν καὶ νέον, καθότι προείρηται. ἔνιοι δὲ λέγουσιν, ὅτι τῶν μεθυόντων διττὰς διαθέσεις ἐχόντων, καὶ τῶν μὲν ὀργίλων, τῶν δὲ ἱλαρῶν γινομένων, δίμορφον [5] ὠνομάσθαι τὸν θεόν. καὶ Σατύρους δὲ φασὶν αὐτὸν περιάγεσθαι, καὶ τούτους ἐν ταῖς ὀρχήσεσι καὶ ταῖς τραγῳδίαις τέρψιν καὶ πολλὴν ἡδονὴν παρέχεσθαι τῷ θεῷ. καθόλου δὲ τὰς μὲν Μούσας τοῖς ἐκ

Cauſae redditae, cur biformis ſit,

cur Satyri & Muſae in eius comitatu.

1 Στρατιᾶς Vat.
2 Γενέσθαι Coiſl.
3 Παλαιὸν αὐτῶν καταπ. M. Co.
4 Hanc vocem negligentia librarii praeteriit Coiſl.
5 Ὀνομάσαι Clar.

primum ex omnibus (qui quidem memoriae ſunt proditi) triumphum egerit, ab Indiana in patriam expeditione multis cum ſpoliis reverſus. Ad hunc modum alia inſuper nomina adiectiva ſortitus eſt; quae recenſere & longum, & ab hiſtoriae inſtituto alienum foret. Biformem ideo putant eſſe, quod duo exſtiterint Dionyſi, priſcus nimirum ille barbatus; omnes enim priſci barbas alere ſolebant; & iunior iſte, elegans delicatuſque adoleſcens, ut ante indicatum eſt. Nonnulli propter duas ebriorum affectiones, quod vel iracundia vel hilaritate perfundantur, geminam ei formam aſſignari dicunt. Satyros praeterea illi adiungunt, qui in ſaltationibus & ludis Tragicis riſus iocique oblectamenta Deo cieant. Denique ut Muſae liberalis diſciplinae bonis il-

τῆς παιδείας ἀγαθοῖς ὠφελούσας τε καὶ τερπούσας, τοὺς δὲ Σατύρους [1] ταῖς πρὸς γέλωτα συνεργούσαις ἐπιτηδεύσεσι χρωμένους, παρασκευάζειν τῷ Διονύσῳ τὸν εὐδαίμονα καὶ κεχαρισμένον βίον. καθόλου [2] δὲ τῶν θυμελικῶν ἀγώνων φασὶν εὑρετὴν γενέσθαι, καὶ θέατρα καταδεῖξαι, καὶ μουσικῶν ἀκροαμάτων σύστημα [3] ποιῆσαι· πρὸς δὲ τούτοις ἀλειτουργήτους ποιῆσαι καὶ τοὺς ἐν ταῖς στρατείαις μεταχειριζομένους τὶ τῆς μουσικῆς ἐπιστήμης. ἀφ' ὧν τοὺς μεταγενεστέρους μουσικὰς συνόδους συστήσασθαι τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν, καὶ ἀτελεῖς ποιῆσαι [4] τοὺς τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδεύοντας. καὶ περὶ μὲν Διονύσου καὶ τῶν περὶ αὐτοῦ μυθολογουμένων ἀρκεσθησόμεθα τοῖς ῥηθεῖσι, στοχαζόμενοι τῆς συμμετρίας.

Priapus, στ΄. Περὶ δὲ Πριάπου καὶ τῶν μυθολογουμένων περὶ αὐτοῦ νῦν διέξιμεν, οἰκεῖον ὁρῶντες τὸν περὶ τούτου λόγον ταῖς [5] Διονυσιακαῖς ἱστορίαις. μυθολογοῦ-

1 Τοῖς -- συνέργοῦσιν ἐπιτηδεύμασι Coisl. Mut. Clarom.
2 Δὲ τοῦτον θυμ. Mut. Coisl.
3 Ποιήσασθαι Coisl. Mut.
4 Τοὺς περὶ τὰ iidem.
5 Διονυσικαῖς Coisl.

lum iuvant & demulcent, ita Satyri ludicris, & ad riſum compoſitis geſtibus & actionibus, vitam Dionyſo beatam, Gratiiſque delibutam, reddunt. Quin Thymelicos etiam ludos hic invenit, theatra exhibuit, & Muſicorum acroamatum ſcholas inſtituit. Ad haec a publicis etiam muneribus illos abſolvit, qui in expeditionibus bellicis aliquid Muſicae artis tractarent. Unde Muſicos *ſcenicorum artificum* conventus poſteri inſtituerunt, & ſtudiis hiſce deditos immunes eſſe iuſſerunt. Verum ut modus a nobis ſervetur, hanc de Baccho, eiuſque priſcis factis, narrationem finiemus.

VI. Nunc quae de Priapo antiquitus traduntur, cum Bacchi hiſtoriae illa congrua eſſe videamus, hoc loco per-

σιν οὖν οἱ παλαιοὶ [1] τὸν Πρίαπον υἱὸν εἶναι Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης, πιθανῶς τὴν γένεσιν ταύτην ἐξηγούμενοι. [2] τοὺς γὰρ οἰνωθέντας φυσικῶς ἐντετάσθαι πρὸς τὰς ἀφροδισιακὰς ἡδονάς. τινὲς δὲ φασὶ τὸ αἰδοῖον τῶν ἀνθρώπων τοὺς παλαιοὺς [3] μυθῳδοὺς βουλομένους ὀνομάζειν, Πρίαπον προσαγορεῦσαι. ἔνιοι δὲ λέγουσι τὸ γεννητικὸν μόριον, αἴτιον [4] ὑπάρχον τῆς γενέσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ διαμονῆς εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα, τυχεῖν τῆς ἀθανάτου τιμῆς. οἱ δ' Αἰγύπτιοι περὶ τοῦ Πριάπου μυθολογοῦντες, φασὶ [5] τοὺς Τιτᾶνας τὸ παλαιὸν ἐπιβουλεύσαντας Ὀσίριδι, τοῦτον μὲν ἀνελεῖν, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ διελόντας εἰς ἴσας [6] μερίδας, καὶ λαβόντας ἀπενεγκεῖν ἐκ τῆς οἰκείας λαθραίως· μόνον δὲ τὸ αἰδοῖον εἰς τὸν ποταμὸν ῥίψαι, διὰ τὸ μηδένα βούλεσθαι τοῦτο ἀνελέσθαι. τὴν δὲ Ἶσιν [7] τὸν φόνου

Bacchi & Veneris filius.

Origines cultus vel a propagatione generis humani, vel ab Oſirid s hiſtoria derivandae.

1 Τοῦ Πριάπου Mut. abſurde.
2 Τοῦ καὶ παροινωθ. Co. Mut.
3 Μυθωδῶς ὀνομάζειν βουλομ. Vat. Reg. Coisl. Mut. μυθικῶς Euſeb. Vulgo μυθῳδούς.
4 Ὑπάρχειν Mut. Co. Euſeb. haud bene.
5 Τὸ παλ. τοὺς Τιτᾶνας Coisl. Reg. Vat.
6 Μερίδας ἑαυτοῖς Coisl. Mut. tum καιαλαβόντας Clar.
7 Τοῦ φόνου Coisl.

curremus. Vetus igitur fabula eſt, Priapum Bacchi & Veneris filium eſſe; probabilique ortum ratione explicant, quod vino repleti natura ad Venerem concitentur. Alii fabulatores priſcos, cum virile membrum nominare vellent, Priapum id vocaſſe arbitrantur. Sunt, qui genitalia idcirco quod generationis cauſa ſint, & perpetuae generis humani propagationi inſerviant, divinum obtinuiſſe cultum aſſeverant. Aegyptii hanc de Priapo fabulam recitant, quod Titanes olim per inſidias Oſirim trucidarint: diſſectoque in aequales partes corpore ſuam quiſque furtim ex aula aſportarint, ſolis interim pudendis, cum nemo tollere dignaretur, in fluvium abiectis. Iſis vero, aiunt, poſt accuratam de caede

τοῦ ἀνδρὸς ἀναζητοῦσαν, καὶ τοὺς μὲν Τιτᾶνας ἀνελοῦσαν, τὰ δὲ τοῦ σώματος μέρη περιπλάσασαν εἰς ἀνθρώπου τύπον, ταῦτα μὲν δοῦναι θάψαι τοῖς ἱερεῦσι, καὶ τιμᾶν προστάξαι ὡς θεὸν τὸν Ὄσιριν· τὸ δὲ αἰδοῖον μόνον οὐ δυναμένην ἀνευρεῖν, καταδεῖξαι τιμᾶν ὡς θεὸν, καὶ ἀναθεῖναι κατὰ τὸ ἱερὸν ἐντεταμένον. περὶ μὲν οὖν τῆς γενέσεως τοῦ Πριάπου καὶ τῆς τιμῆς τοιαῦτα μυθολογεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν Αἰγυπτίων. τοῦτον δὲ τὸν θεὸν τινὲς μὲν Ἰθύφαλλον ὀνομάζουσι, τινὲς δὲ [1] Τύχωνα. τὰς δὲ τιμὰς οὐ μόνον κατὰ πόλιν ἀπονέμουσιν αὐτῷ ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἀγροικίας, ὀπωροφύλακα [2] τῶν ἀμπελώνων ἀποδεικνύντες καὶ τῶν κήπων· ἔτι δὲ πρὸς τοὺς βασκαίνοντας τι τῶν καλῶν, τοῦτον κολαστὴν παρεισάγοντες. ἔν τε ταῖς τελεταῖς οὐ μόνον ταῖς Διονυσιακαῖς, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις [3] ἁπάσαις οὗτος ὁ θεὸς

Ithyphallus & Tychon ſunt cognomina.

1 Τύχωνα Coisl. Clar. 2. Reg. Vat. optime. Vulgo Τυφῶνα.
2 Τῶν ἀμπέλων Steph. marg. & Urſini ſchedae, quibus fortaſſe etiam uſus fuit aut certe earum excerptis Steph.
3 Σχεδὸν ἁπάσαις Coisl. Mut. forte verius.

viri inquiſitionem, ſumtumque de Titanibus ſupplicium, corporis ſegmenta iterum ad humani corporis effigiem conformata, ſacerdotibus ad ſepulturam tradidit, Oſirimque pro Deo coli iuſſit. Tum penem, qui ſolus non erat repertus, divino afficiendum cultu, in templo arrectum conſecravit. Et haec ſunt, quae de ortu Priapi & cultu veteres Aegyptii fabulantur. Quem Deum nonnulli Ithyphallum, alii Tychonem, nuncupant. Nec ſolum in templis urbium cultus huic Deo exhibetur, ſed etiam in agris & villis: ubi vinearum hortorumque cuſtodiae eſt praefectus. Eos inſuper, qui quid boni faſcinant, ab hoc plecti autumant. Nec in Bacchi tantum initiis, ſed univerſis quoque ſacris ceteris, ſuus huic Deo honos praeſta-

τυγχάνει τιμῆς τινος, μετὰ γέλωτος καὶ παιδιᾶς παρεισαγόμενος ἐν ταῖς θυσίαις. παραπλησίως δὲ τῷ Πριάπῳ τινὲς [1] μυθολογοῦσι γεγενῆσθαι τὸν ὀνομαζόμενον Ἑρμαφρόδιτον, ὃν ἐξ Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης γεννηθέντα, [2] τυχεῖν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων συντεθείσης προσηγορίας. τοῦτον δ' οἱ μὲν φασὶν εἶναι θεὸν, καὶ κατά τινας χρόνους φαίνεσθαι [3] παρ' ἀνθρώποις· καὶ γεννᾶσθαι τὴν τοῦ σώματος φύσιν ἔχοντα μεμιγμένην ἐξ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. καὶ τὴν μὲν εὐπρέπειαν καὶ μαλακότητα τοῦ σώματος ἔχειν γυναικὶ παρεμφερῆ, τὸ δὲ ἀρρενωπὸν καὶ δραστικὸν ἔχειν [4] ἀνδρός. ἔνιοι δὲ τὰ τοιαῦτα γένη ταῖς φύσεσιν ἀποφαίνονται τέρατα ὑπάρχειν, καὶ γεννώμενα σπανίως, προσημαντικὰ γίνεσθαι ποτὲ μὲν κακῶν, ποτὲ δ' ἀγαθῶν. καὶ [5] περὶ μὲν τῶν τοιούτων ἅλις ἡμῖν ἐχέτω.

Hermaphroditi ortus.

1 Ὁμολογοῦσι Clar. 1.
2 Τυχεῖν τῆς ἐξ ἀμφ. Vat. Reg. Coisl. a ceteris abeſt articulus.
3 Παρ' ἀνθρώποις Steph. ora, Coisl. Mut. Vat. Clar. 2. Euſeb. Vulgo παρ' deſit, eiuſque loco τοῖς conſpicitur.
4 Subiungit huic verbo Mut. τὰ δὲ φυσικὰ μόρια συγγενᾶσθαι τούτῳ καὶ γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς, ex gloſſa.
5 Περὶ τούτων Coisl.

tur: ubi cum ioco & luſu ridiculo effigies eius repraeſentatur. Similem habuiſſe ortum fabulantur & Hermaphroditum. Qui ex Herme & Aphrodita, id eſt, Mercurio & Venere, editus, coalitum ex utroque parente nomen accepit. Hunc alii Deum eſſe dicunt, qui certis ſe temporibus hominum conſpectui offerens, ita naſcatur, ut naturam ex viro & femina commixtam habeat, & formae quidem nitore ac mollicie corporis feminam referat; virili autem facie ac ſtrenuitate virum imitetur. Alii naturas eiuſmodi pro monſtris habent, quae rariſſime in lucem orta, interdum mala, interdum bona portendant. Sed & de his nunc ſatis.

Muſae; ζʹ. Περὶ δὲ τῶν Μουσῶν, ἐπειδήπερ ἐμνήσθημεν ἐν ταῖς [1] τοῦ Διονύσου πράξεσιν, οἰκεῖον ἂν εἴη διελθεῖν ἐν κεφαλαίοις. ταύτας γὰρ οἱ πλεῖστοι τῶν μυθογράφων, καὶ μάλιστα οἱ δεδοκιμασμένοι, φασὶ θυγατέρας εἶναι Διὸς καὶ Μνημοσύνης· ὀλίγοι δὲ τῶν ποιητῶν, ἐν οἷς ἐστι καὶ [2] Ἀλκμὰν, θυγατέρας ἀποφαίνονται Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. ὁμοίως δὲ καὶ [3] κατὰ τὸν ἀριθμὸν διαφωνοῦσιν. οἱ μὲν γὰρ τρεῖς λέγουσιν, οἱ δὲ ἐννέα. καὶ κεκράτηκεν ὁ τῶν ἐννέα ἀριθμὸς ὑπὸ τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν βεβαιούμενος· λέγω δὲ Ὁμήρου τε καὶ Ἡσιόδου καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. Ὅμηρος μὲν γὰρ [4] λέγει,

earum parentes,

numerus,

Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.

Ἡσίοδος δὲ καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀποφαίνεται, λέγων,

nomina, Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,

1 Περὶ τοῦ Mut. Coisl.
2 Ἀλκμαίων Clar.
3 Καὶ κατὰ Coisl. Vat. Vulgo abeſt copula.
4 Vocem ταῦτα a Steph. nota inſtructam non habet Reg. nec Coisl. neque Vat. quos ſequor. Vulgo ταῦτα λέγει.

VII. De Muſis porro, quarum in Bacchi hiſtoria mentio interiecta fuit, nos ſummatim dicere locus admonet. Has plerique antiquitatum ſcriptores, inprimis quorum maxime probata eſt auctoritas, Iovis & Mnemoſynes (Memoriae) natas faciunt. Pauci de poëtis, inter quos eſt Alcman, coelo & terra progenitas, aſſerunt. Ita de numero quoque diſſidetur; dum alii tres, alii novem recenſent. Novenarius tamen clariſſimorum auctorum, Homeri, inquam, & Heſiodi, & id genus aliorum teſtimoniis confirmatus, invaluit. Ita enim Homerus:

Pulchra voce novem permutant carmina Muſae.

Heſiodus etiam nomina illarum recenſet, his verſibus:

Clioque, Euterpeque, Thaliaque, Melpomeneque,

Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη θ', ἣ σφέων προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.

τούτων δ' ἑκάστῃ προσάπτουσι τὰς [1] οἰκείας διαθέσεις τῶν περὶ μουσικὴν ἐπιτηδευμάτων· οἷον ποιητικὴν μελῳδίαν, ὀρχήσεις καὶ χορείας, ἀστρολογίαν τε, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων. παρθένους τε αὐτὰς οἱ πλεῖστοι γεγονέναι μυθολογοῦσι, διὰ τὸ τὰς κατὰ τὴν παιδείαν ἀρετὰς [2] ἀφθάρτους δοκεῖν εἶναι. Μούσας δ' αὐτὰς [3] ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ μυεῖν τοὺς ἀνθρώπους· τοῦτο δ' ἐστιν, ἀπὸ τοῦ διδάσκειν τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀπαιδεύτων ἀγνοούμενα· ἑκάστῃ δὲ προσηγορίᾳ τὸν οἰκεῖον λόγον ἀπονέμοντες, φασὶν ὠνομάσθαι τὴν μὲν Κλειὼ, διὰ τὸ τὸν ἐκ τῆς ποιήσεως τῶν ἐγκωμιαζομένων ἔπαινον μέγα κλέος [4] περιποιεῖν τοῖς ἐπαινουμένοις. Εὐτέρπην nominumque ratio.

1 Οἰκίας Vat. Paulo ante in Heſiodi verſu ultimo editi eius libri ἡ δὲ προφερ.

2 'Αφθόρους Coisl. Mut.

3 'Ονομάσαι Clar. 2.

4 'Εμποιεῖν Coisl. Mut.

Terpſichoreque, Eratoque, Polymniaque, Uranieque,
Calliopeque: haec una alias ſupereminet omnes.

Cuilibet proprium ſtudii Muſici habitum adiungunt. Verbi gratia, modulationem poëticam, ſaltationes & choreas, Aſtrologiam, & cetera exercitamenta. Virgines a pleriſque perhibentur; quod honeſtae diſciplinae virtutes incorruptae videantur eſſe. Nomen a myεῖν derivant, quod eſt, docere honeſta utiliaque, & quae indoctorum cognitionem fugiunt. Congruam etiam ſingulis nominibus rationem apponunt. Clio, aiunt, inde nominatur, quod qui poëtarum encomiis celebrantur, magna inter homines gloria cluant. Euterpe, quod au-

[1] δὲ, ἀπὸ τοῦ τέρπειν τοὺς ἀκροωμένους τοῖς ἀπὸ τῆς παιδείας ἀγαθοῖς. Θάλειαν δὲ ἀπὸ τοῦ θάλλειν ἐπὶ πολλοὺς [2] χρόνους τοὺς διὰ τῶν ποιημάτων ἐγκωμιαζομένους. Μελπομένην δὲ ἀπὸ τῆς μελῳδίας, δι' ἧς τοὺς ἀκούοντας ψυχαγωγεῖσθαι. Τερψιχόρην δὲ ἀπὸ τοῦ τέρπειν τοὺς ἀκροατὰς τοῖς ἐκ παιδείας [3] περιγινομένοις ἀγαθοῖς. Ἐρατὼ δὲ ἀπὸ τοῦ τοὺς παιδευθέντας ποθεινοὺς [4] καὶ ἐπεράστους ἀποτελεῖν. Πολύμνιαν δὲ ἀπὸ τοῦ διὰ πολλῆς ὑμνήσεως ἐπιφανεῖς κατασκευάζειν τοὺς διὰ τῶν [5] ποιημάτων ἀπαθανατιζομένους τῇ δόξῃ. Οὐρανίαν δὲ ἀπὸ τοῦ τοὺς παιδευθέντας ὑπ' αὐτῆς ἐξαίρεσθαι πρὸς [6] οὐρανόν· τῇ γὰρ δόξῃ καὶ τοῖς φρονήμασι μετεωρίζεσθαι τὰς ψυχὰς εἰς ὕψος οὐράνιον. Καλλιόπην δὲ ἀπὸ τοῦ καλὴν ὄπα προΐεσθαι, [7] τουτέστι, τῇ εὐεπείᾳ διάφορον οὖσαν,

1 Δὲ non eſt in Vat.

2 Χρόνους τοὺς διὰ τῶν ποιημάτων ἐγκωμιαζομένους, ſic Co. Mut. Pogg. Vulgati ignorant voces, quae χρόνους excipiunt; ego addidi ad ſenſum neceſſarias.

3 Γινομένοις Coisl. Mut.

4 Duas has voces neglexit Co.

5 Ποιητῶν θανατιζομένους Coisl. prius eſt in Mut.

6 Οὐρανὸν τῇ δόξῃ Coisl. cui mox deeſt οὐράνιον.

7 Τὸ δ' ἐστὶ Coisl. τοῦτο δ' ἐστὶ Mut.

ditores honeſtae eruditionis fructu delectet. Thalia, quod longum ad tempus effloreſcant, qui carminibus celebrantur. Melpomene dicitur a melodia, quae cum voluptate in mentes ſe auditorum inſinuat. Terpſichore, quod bonis ab eruditione profectis diſcipulos oblectet. Erato, quia doctis apud omnes amorem & deſiderium conciliet. Polymnia, quod immortali per carmina gloriae tranſcripti, multa hymnorum decantatione illuſtres reddantur. Urania, quia praeclare inſtituti & docti ad coelum uſque efferantur. Gloria enim & ſublimi ſpiritu ad ipſum coeli verticem animi evehuntur. Calliope tandem, quod pulchrum vocis ſonum emittat, hoc eſt, eloquii & carminis praeſtantia honorificam auditorum compro-

ἀποδοχῆς τυγχάνειν ὑπὸ τῶν ἀκουόντων. Τούτων δ' ἡμῖν ἀρκούντως εἰρημένων, [1] μεταβιβάσομεν τὸν λόγον ἐπὶ τὰς Ἡρακλέους πράξεις.

Hercules.

η'. Οὐκ ἀγνοῶ δ' ὅτι πολλὰ δύσχρηστα συμβαίνει τοῖς ἱστοροῦσι τὰς παλαιὰς μυθολογίας, καὶ μάλιστα τὰς περὶ Ἡρακλέους. [2] τῷ μὲν γὰρ μεγέθει τῶν κατεργασθέντων ὁμολογουμένως οὗτος παραδέδοται πάντας [3] τοὺς ἐξ αἰῶνος ὑπερᾶραι τῇ μνήμῃ παραδοθέντας. δυσέφικτον οὖν ἐστι τὸ κατὰ τὴν ἀξίαν [4] ἕκαστον τῶν πραχθέντων ἀπαγγεῖλαι, καὶ τὸν λόγον [5] ἐξισῶσαι τοῖς τηλικούτοις ἔργοις, οἷς διὰ τὸ μέγεθος ἔπαθλον ἦν ἡ ἀθανασία. διὰ δὲ τὴν παλαιότητα καὶ τὸ παράδοξον τῶν ἱστορουμένων, παρὰ πολλοῖς ἀπιστουμένων τῶν μύθων, ἀναγκαῖον ἦν, [6] ἢ πα-

Mythus de eo multa continet impedita & quae fidem excedant; quod rei mythicae proprium eſt.

1 Μεταβιβάσομεν Steph. ora, Vat. Reg. Editi μεταβιβάσωμεν· cui ſimile vitium ſupra II, 48.

2 Τῷ γὰρ Coislin.

3 Tres hae voces exſulant e Clar. 1. & Venet.

4 Ἑκάστου Mut. Coisl.

5 Non habet duo haec vocabula Coisl.

6 Ἢ παραλιπόντας Mut. quod probo. Ab edd. aberat ἤ.

bationem mereatur. His quantum ſatis eſt hactenus commemoratis, ad res ab Hercule geſtas orationem transferemus.

VIII. Non autem ignoro, multas his occurſare difficultates, qui veterum, & potiſſimum Herculis, acta narratione hiſtorica exponunt. Omnium enim res geſtas, quaſcunque per omnes mundi aetates memoria hominum complexa eſt, hic unus amplitudine ſua longe exceſſiſſe praedicatur. Arduum igitur eſt ac difficile, quae vir ille peregit pro dignitate ediſſerere, & magnitudinem operum, quorum immortalitas praemium fuit, gravitate orationis adaequare. Cum enim ob vetuſtatem & rerum inſolentiam, fabulae apud complures fidem non inveniant, neceſſe eſt, ut vel maximis fa-

ραλιπόντας τὰ μέγιστα τῶν πραχθέντων, καθαιρεῖν τι τῆς τοῦ θεοῦ δόξης, ἢ, πάντα διεξιόντας, τὴν ἱστορίαν ποιεῖν ἀπιστουμένην. ἔνιοι γὰρ τῶν ἀναγινωσκόντων, οὐ δικαίᾳ χρώμενοι κρίσει, τἀκριβὲς ἐπιζητοῦσιν ἐν ταῖς ἀρχαίαις μυθολογίαις, ἐπίσης τοῖς πραττομένοις ἐν [1] τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ, καὶ τὰ δισταζόμενα τῶν ἔργων διὰ τὸ μέγεθος, ἐκ τοῦ καθ' αὑτοὺς βίου τεκμαιρόμενοι, τὴν Ἡρακλέους δύναμιν ἐκ τῆς ἀσθενείας τῶν νῦν ἀνθρώπων θεωροῦσιν. ὥστε διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ μεγέθους τῶν ἔργων ἀπιστεῖσθαι τὴν γραφήν. καθόλου μὲν γὰρ ἐν ταῖς [2] ἱστορουμέναις μυθολογίαις οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου πικρῶς τὴν ἀλήθειαν ἐξεταστέον. καὶ γὰρ ἐν τοῖς θεάτροις, πεπεισμένοι μήτε κενταύρους διφυεῖς ἐξ ἑτερογενῶν σωμάτων ὑπάρξαι, [3] μήτε Γηρυόνην τρισώματον, ὅμως προσδεχόμε-

1 Τοῖς — χρόνοις Coisl. Mut. tum καταδισταζόμενοι Mut. καταδισταζομένων Clar. prave.

2 Steph. haec ſigno notavit. Μυθολογουμέναις ἱστορίαις Mutin. Vat. Reg.

3 Tres has voces neglexit Clarom.

cinoribus ſilentio praeteritis, exiſtimatio Dei minuatur, aut, omnibus recenſitis, hiſtoriae fides elevetur. Lectorum enim non nemo eſt, qui cum, iniquo ſane iudicio, exactam in narrationibus antiquis veritatem, non ſecus ac in rebus noſtro tempore geſtis, requirat, deque factis, quae magnitudo in dubium vocat, pro ſuae aetatis ratione coniecturam faciat; Herculis quoque vires pro hominum nunc viventium imbecillitate aeſtimat. Hiſtoricae igitur relationi, ob immenſam rerum amplitudinem, fides hoc pacto derogatur. Atqui in fabuloſis narrationibus veritas non tetrice ad amuſſim examinanda eſt. Nam & in theatris, tametſi neque Semicaballos, ex diverſis ſcilicet naturis conflatos Centauros, neque Geryonen tricorporem exſtitiſſe, pro certo cre-

θαι [1] τὰς τοιαύτας μυθολογίας, καὶ ταῖς ἐπισημασίαις [2] συναύξομεν τὴν τοῦ θεοῦ τιμήν. καὶ γὰρ ἄτοπον, Ἡρακλέα μὲν ἔτι κατ' ἀνθρώπους ὄντα τοῖς ἰδίοις πόνοις [3] ἐξημερῶσαι τὴν οἰκουμένην, τοὺς δ' ἀνθρώπους, ἐπιλαθομένους τῆς [4] κοινῆς εὐεργεσίας, συκοφαντεῖν τὸν ἐπὶ τοῖς καλλίστοις ἔργοις ἔπαινον· καὶ τοὺς μὲν προγόνους, διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἀρετῆς, [5] ὁμολογουμένην αὐτῷ συγχωρῆσαι τὴν ἀθανασίαν, ἡμᾶς δὲ πρὸς τὸν θεὸν μηδὲ τὴν πατροπαράδοτον εὐσέβειαν διαφυλάττειν. ἀλλὰ γὰρ τῶν τοιούτων λόγων ἀφέμενοι, διέξιμεν αὐτοῦ τὰς πράξεις ἀπ' ἀρχῆς, ἀκολούθως τοῖς ἀρχαιοτάτοις τῶν ποιητῶν τε καὶ μυθολόγων.

θ'. Τῆς Ἀκρισίου τοίνυν Δανάης καὶ Διός φασι γενέσθαι Περσέα· τούτῳ δὲ μιγεῖσαν τὴν Κηφέως

1 Εἰς τὰς τοιαύτας Mut.
2 Συναυξομένην Coisl. Mut.
3 Ἡμερῶσαι Co. Mut. compoſitum auctor mavult. Vid. I, 15.
4 Ἰδίας Coisl. Mut.
5 Ὁμολογουμένους Clar.

damus; cum favore tamen fabulas haſce excipimus, & applauſu noſtro honorem Dei amplificamus. Etenim qui non fuerit abſurdum, Herculem, inter mortales adhuc verſantem, ſuis orbem terrarum laboribus pacatum reddidiſſe; homines vero, beneficentiae omnibus praeſtitae oblitos, laudes pulcherrimis eius meritis debitas calumniari: maioreſque noſtros coniunctis ei ſuffragiis ob eminentiam virtutis honores impendiſſe immortales; nos vero ne acceptam quidem ab illis pietatem erga Deum hunc tueri ac conſervare? Verum his nos omiſſis res per eum geſtas, prout poëtae & fabulatores antiquiſſimi haſce recitant, ab initio repetemus.

IX. Ex Acriſii filia Danaë & Iove natum ferunt Perſeum. Huic Andromeda, Cephei nata, ex matrimoniali

Ἀνδρομέδαν Ἠλεκτρυόνα γεννῆσαι· ἔπειτα τούτῳ τὴν Πέλοπος [1] Εὐρυδίκην συνοικήσασαν Ἀλκμήνην [2] τεκνῶσαι· καὶ ταύτῃ Δία μιγέντα δι' ἀπάτης, Ἡρακλέα γεννῆσαι. τὴν μὲν οὖν ὅλην τοῦ γένους ῥίζαν [3] ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων εἰς τὸν μέγιστον τῶν θεῶν ἀναφέρειν λέγεται τὸν εἰρημένον τρόπον. τὴν δὲ [4] γεγενημένην περὶ αὐτὸν ἀρετὴν οὐκ ἐν ταῖς πράξεσι θεωρηθῆναι μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς γενέσεως γινώσκεσθαι· τὸν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ [5] τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιΐαν ἀναλωθέντος χρόνου, προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ [6] γεννηθησομένου ῥώμης. καθόλου δὲ τὴν ὁμιλίαν ταύτην οὐκ ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας ἕνεκα ποιήσασθαι, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἀλλὰ τὸ πλεῖον τῆς παιδοποιΐας χάριν. διὸ καὶ βουλόμενον τὴν

Immenſae vires cum per ipſam portentoſam procreationem ei infuſae,

1 Εὐριδίκην in margine Steph. Mut. Vat. Coisl. Clar. 2. Reg. Pogg. Εὐρυμέδαν editi. Paulo ante Ἠλεκτρύονα omnes. Vid. infr. c. 61.

2 Γεννῆσαι Mut. ex gloſſa.

3 Quatuor his vocibus ſolemnem defectus notam adſtruxit Stephanus, nec leguntur in Clar. 1. neque Venet.

4 Γενομένην Coisl.

5 Τριπλασίονα Euſeb. II Praep. Evang. p. 54, & ποιήσασθαι Clar.

6 Γενησομένου Clar. 1.

complexu Electryonem peperit. Ex quo Eurydice Pelopis porro Alcmenen ſuſcepit. Cum hac per fallaciam Iuppiter congreſſus Herculem procreavit. Atque totam generis radicem, quod utrumque parentem attinet, ad maximum retuliſſe Deorum perhibetur. Virtus eius non tantum e facinoribus ſpectatur, verum etiam, priuſquam gigneretur, argumenta ſui prodidit. Nam dum Iuppiter cum Alcmena concumbit, trigeminam facit noctem, & temporis in procreationem inſumti ſpatio portendit, quanta procreatus roboris amplitudine ſit futurus. Coitum vero iſtum nequaquam ab amatoria profectum cupiditate aiunt, ut alias illi circa mulieres accidit; ſed gignendae ut plurimum ſobolis cauſa. Ideo cum legitimum

ἐπιπλοκὴν νόμιμον ποιήσασθαι, βιάσασθαι μὲν μὴ βουληθῆναι, πεῖσαι δ' οὐδαμῶς ἐλπίζειν, διὰ τὴν σωφροσύνην· τὴν ἀπάτην οὖν προκρίναντα, διὰ ταύτης παρακρούσασθαι τὴν Ἀλκμήνην, Ἀμφιτρύωνι κατὰ πᾶν ὁμοιωθέντα. διελθόντος δὲ τοῦ κατὰ φύσιν χρόνου ταῖς ἐγκύοις, τὸν μὲν Δία πρὸς τὴν Ἡρακλέους γένεσιν ἐνεχθέντα τῇ διανοίᾳ, προειπεῖν [1] παρόντων ἁπάντων τῶν θεῶν, ὅτι τὸν [2] κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν [3] γεννώμενον, Περσειδῶν ποιήσει βασιλέα. τὴν δ' Ἥραν ζηλοτυποῦσαν, καὶ συνεργὸν [4] ἔχουσαν Εἰλείθυιαν τὴν θυγατέρα, τῆς μὲν Ἀλκμήνης παρακατασχεῖν τὰς ὠδῖνας, τὸν δ' Εὐρυσθέα πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου πρὸς τὸ φῶς ἀγαγεῖν. τὸν δὲ Δία καταστρατηγηθέντα, βουληθῆναι τήν τε ὑπόσχεσιν βεβαιῶσαι, καὶ τῆς

1 Παρόντων τῶν θεῶν Vat. Reg. quos ſecutus Steph. ἁπάντων vocabulo aſteriſcum addidit.

2 Κατ' ἐκείνην τὴν Vat. Coisl. Clar. 1. Inepte vulgo κατ' τὴν ἐκείνην.

3 Γενόμενον Steph. ora, Vat. τεχθησόμενον Euſeb. Περσιδῶν γενόμενον Reg. Coisl. Mut. Clar. 2.

4 Ἔχουσαν Steph. marg. Vat. Mut. Coisl. Clar. 2. Reg. quod amplector: σχοῦσαν editi.

hunc amplexum eſſe vellet, a violenta ſibi compreſſione temperans, nec perſuaſione ſe aliquid effecturum, ob ſingularem feminae caſtitatem, ſperans, dolo Alcmenen aggreditur & deludit, dum per omnia ſimilitudinem Amphitryonis ementitur. Iamque tempus a natura gravidis conſtitutum aderat, cum Iuppiter, Herculis nativitati mentem advertens, in omnium Deorum praeſentia enuntiavit, ſe illo die natum Perſidarum regem eſſe creaturum. Iuno igitur, zelotypia flagrans, filia Ilithyia in ſocietatem aſſumta, partum Alcmenae ſuſpendit, Euryſtheaque nondum maturum in lucem produxit. Etſi autem Iuppiter aſtu Iunonis circumventus erat, nihilo tamen minus, ut promiſſi fidem expleret, provi-

Ἡρακλέους ἐπιφανείας προνοηθῆναι. διὸ φασὶν αὐτὸν τὴν μὲν Ἥραν πεῖσαι συγχωρῆσαι, βασιλέα [1] μὲν ὑπάρξαι κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπόσχεσιν Εὐρυσθέα, [2] τὸν δ' Ἡρακλέα τεταγμένον ὑπὸ τὸν Εὐρυσθέα, τελέσαι δώδεκα ἄθλους, οὓς ἂν [3] Εὐρυσθεὺς προστάξῃ, καὶ τοῦτο πράξαντα τυχεῖν τῆς ἀθανασίας. Ἀλκμήνη δὲ τεκοῦσα, καὶ φοβηθεῖσα τὴν τῆς Ἥρας ζηλοτυπίαν, ἐξέθηκε τὸ βρέφος εἰς τὸν τόπον, ὃς νῦν ἀπ' ἐκείνου καλεῖται [4] πεδίον Ἡράκλειον· καθ' ὃν δὴ χρόνον Ἀθηνᾶ μετὰ τῆς Ἥρας [5] προϊοῦσα, καὶ θαυμάσασα τοῦ παιδίου τὴν φύσιν, συνέπεισε τὴν Ἥραν τὴν θηλὴν ὑποσχεῖν. τοῦ δὲ παιδὸς ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν βιαιότερον ἐπισπασαμένου τὴν θηλὴν, ἡ μὲν Ἥρα διαλγήσασα τὸ βρέφος ἔῤῥιψεν· Ἀθηνᾶ δὲ κομίσασα αὐτὸ πρὸς τὴν μητέρα, τρέφειν παρεκελεύσατο. θαυμάσαι δ' ἄν τις εἰκότως τὸ τῆς περιπετείας παράδοξον. ἡ μὲν γὰρ στέρ-

tum per Iunonem, quae mammas inſcia ei praebuerat.

1 Μὲν deſit Coisl.
2 Τὸν - - Εὐρυσθέα deſunt Co.
3 Ὁ Εὐρυσθεὺς Mut.
4 Παιδικὸν ad oram Steph. Mut. Vat. Clar. 2. Reg. prave. Παιδίον Urſini liber.
5 Προσιοῦσα τοῦ παιδίου Co. Mut.

dam claritatis Herculanae curam ſuſcepit. Ideo Iunoni illum perſuaſiſſe ferunt, ut quod ipſe promiſerat, permiſſis Euryſtheo regni gubernaculis, Hercules ei ſubiectus, peractis XII, quae imperaſſet Euryſtheus, certaminibus, Deûm immortalium conſortio potiretur. Alcmena ubi peperit, invidiam Iononis metuens, in campum, quî Herculeus inde appellatur, infantem exponit. Quo tempore Minerva, cum Iunone egreſſa, cum puellum non ſine admiratione contemplaretur, auctor fit Iunoni, ut mammam ei applicet. Qua ſupra aetatem illam compreſſius vellicata, doloris Iuno impatiens alumnum abiecit; quem tollens Minerva domum reportat, matrique nutricandum commendat. Hic merito aliquis mirabilem fortunae caſum admiretur. Nam mater, quae

γειν ὀφείλουσα μήτηρ τὸ ἴδιον τέκνον, ἀπώλλυεν· ἡ δὲ μητρυιὰς ἔχουσα μῖσος, δι᾽ ἄγνοιαν ἔσωζε τὸ τῇ φύσει πολέμιον.

ι΄. Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ μὲν Ἥρα δύο δράκοντας ἀπέστειλε τοὺς ἀναλώσοντας τὸ βρέφος· [1] ὁ δὲ παῖς οὐ καταπλαγεὶς ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν τὸν αὐχένα [2] σφίγξας, ἀπέπνιξε τοὺς δράκοντας. διόπερ Ἀργεῖοι, πυθόμενοι [3] τὸ γενόμενον, Ἡρακλέα προσηγόρευσαν, ὅτι δι᾽ Ἥραν ἔσχε κλέος, Ἀλκαῖον πρότερον καλούμενον. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις οἱ γονεῖς τοὔνομα περιτιθέασι· τούτῳ δὲ μόνῳ ἡ ἀρετὴ τὴν προσηγορίαν ἔθετο. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν Ἀμφιτρύων φυγαδευθεὶς ἐκ Τίρυνθος [4] μετῴκησεν εἰς Θήβας· [5] ὁ δ᾽ Ἡρακλῆς τραφεὶς καὶ παιδευθεὶς, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς γυμνασίοις διαπονη-

In cunis ſuſcepta pericula & perpetrata facinora, quibus Herculis nomen conſecutus eſt, ante Alcaeus nominatus.

Thebis educatus.

1 Ὁ δὲ παῖς οὐ καταπλαγεὶς Coisl. Mut. Euſeb. Ceteri ultimas duas voces non habent.

2 Θλίψας Euſeb. ſine iuſta ratione.

3 Τὸ γεγονὸς Coisl. Mut.

4 Μετῴκισεν Coisl.

5 Haec uſque in παιδευθεὶς deficiunt in Clar.

naturalem ex ſe nato amorem debebat, perditum hunc ivit. At quae novercali in eum odio flagrabat, natura alias inimicum ex ignorantia ſervat.

X. Poſt haec duos Iuno dracones emiſit infantem deglutituros. At ille nihil perterritus, collis eorum utraque manu conſtrictis, ambos ſuffocavit. Eam ob cauſam Argivi, de hoc eventu certiores facti, Herculis nomen, quod Iunonis gloriam ſignificat, puero indiderunt; quod nimirum per Iunonem gloria ei contigerit. Nam Alcaei antehac nomen geſſerat. Aliis ſane parentes nomina imponunt: huic vero ſoli virtus nomen conciliavit. Accidit poſt haec, ut e Tirynthe expulſus Amphitruo Thebas ſe conferret. Hic educatur Hercules; hic inſtituitur, & in gymnaſiis maxime exercita-

θεὶς, ἐγένετο ῥώμῃ τε σώματος πολὺ προέχων τῶν ἄλλων ἁπάντων, καὶ ψυχῆς λαμπρότητι περιβόητος. ὅς γε τὴν ἡλικίαν ἔφηβος ὢν, πρῶτον μὲν ἠλευθέρωσε τὰς Θήβας, ἀποδιδοὺς ὡς πατρίδι τὰς προσηκούσας χάριτας. ὑποτεταγμένων γὰρ τῶν Θηβαίων Ἐργίνῳ τῷ βασιλεῖ τῶν [1] Μινυῶν, καὶ κατ᾽ ἐνιαυτὸν ὡρισμένους φόρους τελούντων μεθ᾽ ὕβρεως, οὐ καταπλαγεὶς τὴν τῶν [2] δεδουλωμένων ὑπεροχὴν, ἐτόλμησε πρᾶξιν ἐπιτελέσαι περιβόητον· τοὺς γὰρ παραγενομένους τῶν Μινυῶν ἐπὶ τὴν ἀπαίτησιν τῶν δασμῶν, καὶ μεθ᾽ ὕβρεως [3] ἐκπραττομένους, ἀκρωτηριάσας ἐξέβαλεν ἐκ τῆς πόλεως. Ἐργίνου δ᾽ ἐξαιτοῦντος τὸν αἴτιον, Κρέων βασιλεύων τῶν [4] Θηβαίων καταπλαγεὶς τὸ βάρος τῆς ἐξουσίας, ἕτοιμος ἦν ἐκδιδόναι τὸν αἴτιον τῶν ἐγκλημάτων. ὁ δ᾽ Ἡρακλῆς πείσας τοὺς ἡλικιώτας ἐλευθεροῦν

ab Ergini tributo & tyrannide urbem liberat,

1 Μηνύων Co. frequenter & M.

2 Δουλωμάτων Stephan. marg. Vat. ſed a recentiore manu, Reg. Clar. 2. perperam. Venet. δεδουλευκόταν.

3 Εἰσπραττομένους Coisl. Mut. ut Lib. I, 18; ſed vide Pauſan. VII, 12.

4 Θηβαίων καταπλ. ſine copula inſerta, ut vulgo, Coisl. bene.

tur. Hinc viribus corporis prae omnibus excellens, & praeclara mentis indole percelebris evaſit. Iamque annos pubertatis attingens, initio Thebis in libertatem aſſertis, dignam patriae gratiam exſolvit. Ergino enim, Minyarum regi, tum Thebani parebant; qui quotannis non ſine contumelia tributum ſibi pactum exigebat. Hercules igitur eorum eminentia, qui iugo ſervili civitatem oppreſſerant, nequaquam abſterritus, facinus laude dignum aggreditur. Miſſos enim, qui ſtipendia efflagitarent, cum petulanter illud agerent, truncatis ex urbe membris expellit. Mox Ergino auctorem ad ſupplicium expoſcente, Creon, Thebanorum princeps, dum adverſariae molem potentiae reformidat, ad dedendum reum iam paratus erat. At Hercules ad recupe-

τὴν πατρίδα, κατέσπασεν ἐκ τῶν ναῶν τὰς προσηλωμένας πανοπλίας, ἃς οἱ πρόγονοι σκῦλα τοῖς θεοῖς ἦσαν ἀνατεθεικότες. οὐ γὰρ ἦν εὑρεῖν κατὰ τὴν πόλιν [1] ἰδιωτικὸν ὅπλον, διὰ τὸ τοὺς Μινύας παρωπλικέναι τὴν πόλιν, ἵνα μηδεμίαν λαμβάνωσιν οἱ κατὰ τὰς Θήβας ἀποστάσεως ἔννοιαν. ὁ δὲ Ἡρακλῆς πυθόμενος Ἐργῖνον τὸν βασιλέα τῶν Μινυῶν προσάγειν τῇ πόλει μετὰ στρατιωτῶν, ἀπαντήσας αὐτῷ κατά τινα στενοχωρίαν, καὶ τὸ [2] μέγεθος τῆς τῶν πολεμίων δυνάμεως ἄχρηστον ποιήσας, αὐτόν τε τὸν Ἐργῖνον ἀνεῖλε, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ σχεδὸν ἅπαντας ἀπέκτεινεν. ἄφνω δὲ προσπεσὼν τῇ πόλει τῶν Ὀρχομενίων, καὶ παρεισπεσὼν ἐντὸς τῶν πυλῶν, τά τε βασίλεια τῶν Μινυῶν ἐνέπρησε, καὶ τὴν πόλιν κατέσκαψε. περιβοήτου δὲ τῆς πράξεως γενομένης καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ πάντων θαυμαζόντων τὸ παράδοξον, ὁ μὲν

Orchomeniorum Minyarumque oppidum deſtruit.

1 Ἰδιωτικῶν ὅπλων Vat. Coisl. ſtatim πόλεων, vitioſe admodum.
2 Μέγιστον Mutin. Coisl. qui

randam patriae libertatem iuvenes exhortatus, arma templis affixa, quae de ſpoliis hoſtium maiores Diis conſecrarant, detrahit. Nihil enim uſquam privatae armaturae inveniebatur: ita civitatem Minyae exarmaverant, ut nec cogitatio defectionis Thebanis eſſet reliqua. Audito igitur, Erginum cum exercitu adventare, in anguſto quodam tranſitu, ubi nullus magni agminis uſus, hoſti occurſat, Erginumque ipſum proelio victum occidit, & univerſas fere copias eius delet. Subito Orchomeniorum quoque urbem invadit; & per portas illapſus, regiam Minyarum incendit, oppidumque ſolo aequat. Fama rei per totam mox Graeciam divulgata, dum omnes tam inopinati facinoris admiratione capti tenen-

βασιλεὺς Κρέων, θαυμάσας τὴν ἀρετὴν τοῦ νεανίσκου, τήν τε θυγατέρα Μεγάραν συνῴκισεν αὐτῷ, καὶ καθάπερ υἱῷ γνησίῳ [1] τὴν πόλιν ἐπέτρεψεν. Εὐρυσθεὺς δ' ὁ τὴν βασιλείαν ἔχων τῆς Ἀργείας, ὑποπτεύσας τὴν Ἡρακλέους αὔξησιν, μετεπέμπετό τε αὐτὸν, καὶ προσέταττε τελεῖν ἄθλους. οὐχ ὑπακούοντος δὲ τοῦ Ἡρακλέους, Ζεὺς μὲν ἀπέστειλε, διακελευόμενος [2] ὑπουργεῖν Εὐρυσθεῖ· Ἡρακλῆς δὲ παρελθὼν εἰς Δελφοὺς, καὶ περὶ τούτων ἐπερωτήσας τὸν θεὸν, ἔλαβε χρησμὸν τὸν δηλοῦντα διότι τοῖς θεοῖς δέδοκται δώδεκα ἄθλους τελέσαι, προστάττοντος Εὐρυσθέως, καὶ τοῦτο πράξαντα τεύξασθαι τῆς ἀθανασίας.

Euryſtheus per invidiam Herculi XII certamina imponit.

ια'. Τούτων δὲ πραχθέντων, ὁ μὲν Ἡρακλῆς ἐνέπεσεν εἰς ἀθυμίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν. τό τε γὰρ τῷ ταπεινοτέρῳ δουλεύειν, οὐδαμῶς [3] ἄξιον ἔκρινε δεῖν τῆς ἰδίας

Incidit primo in animi aegritudinem & furorem;

1 Τὰ κατὰ τὴν π. Coisl. Mut. haud male.

2 Ὑπουργεῖν Εὐρυσθεῖ Vat. Co. ὑπουρ. καὶ δουλεύειν Εὐρ. Reg. & Urſini liber, ex Scholio: Steph. omiſſas ante Εὐρυσθεῖ voces τῷ βασιλεῖ notaverat ſigno ſolito.

3 Ἄξιον deſit Coiſlin. Reg. & ſched. Urſini, neque in omnibus invenerat Steph. ut nota appoſita ſignificat.

tur; ipſe etiam Creon, iuvenis virtutem ſuſpiciens, filiam ei Megaram coniugio ſociat, urbiſque curam ceu filio genuino permittit. Euryſtheus autem, cuius in poteſtate regnum Argivorum erat, incrementa Herculis ſuſpecta habens, ad perficienda illum certamina arceſſivit. Quod cum abnueret, Iuppiter mandato ſuo illum ad imperata faciendum excitavit. Hercules igitur Delphos profectus, Deumque ſuper hoc ſcitatus, oraculum accepit, quo certior fiebat, viſum ita Diis, ut Euryſthei iuſſu certamina XII perageret, iiſque confectis praemium immortalitatis obtineret.

XI. His confectis in moeſtitiam haud vulgarem Hercules incidit. Nam & inferiori ad nutum ſervire, vir-

ἀρετῆς· τό τε τῷ Διῒ καὶ πατρὶ μὴ πείθεσθαι, καὶ ἀσύμφορον ἐφαίνετο καὶ ἀδύνατον. εἰς πολλὴν οὖν ἀμηχανίαν ἐμπίπτοντος αὐτοῦ, Ἥρα μὲν ἔπεμψεν αὐτῷ λύσσαν. ὁ δὲ τῇ ψυχῇ δυσφορῶν εἰς μανίαν ἐνέπεσε. τοῦ πάθους δ' [1] αὐξομένου, τῶν φρενῶν ἐκτὸς γενόμενος, τὸν μὲν Ἰόλαον ἐπεβάλετο κτείνειν· ἐκείνου δὲ φυγόντος, καὶ τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας πλησίον διατριβόντων, τούτους ὡς πολεμίους κατετόξευσε. [2] μόλις δὲ τῆς μανίας ἀπολυθεὶς, καὶ ἐπιγνοὺς τὴν ἰδίαν ἄγνοιαν, περιαλγὴς ἦν ἐπὶ τῷ μεγέθει τῆς συμφορᾶς. πάντων δ' αὐτῷ συλλυπουμένων καὶ [3] συμπαθούντων, ἐπὶ πολὺν χρόνον κατὰ τὴν οἰκίαν ἡσύχαζεν, ἐκκλίνων τὰς τῶν ἀνθρώπων ὁμιλίας τε καὶ ἀπαντήσεις. [4] τέλος δὲ τοῦ χρόνου τὸ πάθος [5] πραΰναντος, κρίνας ὑπομένειν τοὺς κινδύνους, παρεγένετο πρὸς Εὐρυσθέα· quo liberatus, ſingulos adit labores.

1 Αὐξανομένου Mut. Euſeb.
2 Μόγις Coisl. Mut. frequenti librariorum more. Conf. II, 48.
3 Συμπενθούντων Mut.
4 Εἰς τέλος Mut. Coisl.
5 Πραΰνοντος idem & Cl. 1. M.

tute ſua indignum iudicabat, & rurſus Iovi patri non obtemperare, tum inutile, tum impoſſibile ducebat. Dum in hac perplexus anxietate haeret, Iuno rabiem viro iniicit. Is igitur ex nimia animi aegritudine inſania correptus, & ingraveſcente malo prorſus amens factus, Iolao necem afferre intendit; eoque fuga elapſo, proprios ex Megara liberos, cum in propinquo forte eſſent, tanquam hoſtes iaculis configit. Vix tandem ab hoc furore liberatus, ubi errorem ſuum intellexit, eam calamitatis molem, quam omnes commiſeratione proſequebantur, aegerrime tulit: diuque ſe domi extra hominum conſortium & occurſum declinans quiete continuit. Tempore vero tandem dolorem mitigante, cum periculis iniunctis ſeſe obiectare conſtituiſſet,

1) Leo in Nemea occiſus.

καὶ πρῶτον ἔλαβεν [1] ἆθλον, ἀποκτεῖναι τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα. οὗτος δὲ μεγέθει μὲν ὑπερφυὴς [2] ἦν, ἄτρωτος δὲ ὢν σιδήρῳ, καὶ χαλκῷ καὶ λίθῳ, τῆς κατὰ χεῖρα βιαζομένης προσεδεῖτο ἀνάγκης. διέτριβε δὲ μάλιστα μεταξὺ Μυκηνῶν καὶ Νεμέας, περὶ ὄρος τὸ καλούμενον ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος Τρητόν· εἶχε γὰρ περὶ τὴν ῥίζαν διώρυγα διηνεκῆ, καθ' ἣν εἰώθει φωλεύειν τὸ θηρίον. ὁ δ' Ἡρακλῆς καταντήσας ἐπὶ τὸν τόπον, προσέβαλεν αὐτῷ, καὶ τοῦ θηρίου [3] συμφυγόντος εἰς τὴν διώρυγα, συνακολουθῶν αὐτῷ, καὶ τὸ ἕτερον τῶν στομίων ἐμφράξας, συνεπλάκη, καὶ τὸν αὐχένα [4] σφίγξας τοῖς βραχίοσιν, ἀπέπνιξε. τὴν δὲ δορὰν αὐτοῦ περιθέμενος, καὶ διὰ τὸ μέγεθος ἅπαν τὸ ἴδιον σῶμα περιλαβὼν, εἶχε σκεπαστήριον τῶν μετὰ ταῦτα

1 Ἆθλον τὸν ἐν Νεμ. Vat. Reg. quomodo & Steph. nota; nec abſurde. Vide II, 46.
2 Ὦν Coisl. Mut.
3 Φυγόντος Coisl. Mut.
4 Σφρίγξας Coisl. tum ἐπέπνιξε cum Mut. qui poſt pauca περιβαλών.

Euryſtheum convenit. Is primum leonis in Nemea interficiendi negotium illi imponit. Vaſtus hic ſupra modum erat: & quia nec ferro, aut aere, nec lapidibus vulnerari poterat, id tantummodo reſtabat, ut vi manuum domaretur. Graſſabatur autem frequentiſſime inter Mycenas & Nemeam, circa montem, qui ab eventu Tretus, i. e. perforatus, dicitur. Ad radices enim foſſam habebat continentem, in qua ſtabulari monſtrum ſolebat. Illic Hercules ei occurrens manus infert, fugamque arripienti ad hiſtrum fortiter inſtat, & altero de oſtiis praeſtructo, cominus adortus, brachiis conſtrictum ſuffocat. Exuvias autem, quae tam grandes erant, ut totum ambirent corpus, ſibi circumdatas, pro munimento adverſus pericula deinceps uſurpavit. Se-

κινδύνων. δεύτερον δ᾽ ἔλαβεν [1] ἆθλον, ἀποκτεῖναι τὴν [2] Λερναίαν ὕδραν, ἧς ἐξ ἑνὸς σώματος ἑκατὸν αὐχένες, ἔχοντες κεφαλὰς ὄφεων, διετυποῦντο. τούτων δ᾽ εἰ μία [3] διαφθαρείη, διπλασίας ὁ τμηθεὶς ἀνίει τόπος. δι᾽ ἣν αἰτίαν ἀήττητος ὑπάρχειν διείληπτο. [4] καὶ κατὰ λόγον. τὸ γὰρ χειρωθὲν αὐτῆς μέρος διπλάσιον ἀπεδίδου βοήθημα. πρὸς δὲ τὴν δυστραπελίαν ταύτην ἐπινοήσας τὶ φιλοτέχνημα, προσέταξεν Ἰολάῳ τὸ ἀποτμηθὲν μέρος λαμπάδι καιομένῃ ἐπικαίειν, ἵνα τὴν [5] ῥύσιν ἐπισχῇ τοῦ αἵματος. οὕτως οὖν χειρωσάμενος τὸ ζῶον, εἰς τὴν χολὴν ἀπέβαπτε τὰς ἀκίδας, ἵνα τὸ βληθὲν βέλος [6] ἔχῃ τὴν ἐκ τῆς ἀκίδος πληγὴν ἀνίατον. 2) Hydra Lernaea.

ιβ′. Τρίτον δὲ πρόσταγμα ἔλαβεν, ἐνεγκεῖν τὸν [7] Ἐρυμάνθιον κάπρον ζῶντα, ὃς διέτριβε μὲν [8] ἐν πε- 3) Aper Erymanthius.

1 Ἆθλον deeſt Coisl.
2 Ἐν Λερνέᾳ idem.
3 Φθαρείη Mut.
4 Καὶ λόγον Vat. Reg.
5 Ῥῆσιν Clar. 1.
6 Παρέχῃ Steph. ora & Reg. Clar. 2. παρέχει Vat.
7 Ἐρυμάνθιον Coisl. quod praeſtat ex Ethnicographi praecepto. Ceteri Ἐρυμάνθειον.
8 Ἐν τῇ λαμπίᾳ τῆς Mut.

cundus ei labor in occidenda excetra, ſeu Hydra Lernaea, fuit. Huic centum ex uno corpore cervices ac totidem anguina capita exſtabant, unoque horum defecto, duplum eius loco prodibat. Ideoque pro invicto id monſtrum habebatur. Nec ab re ſane. Nam pars ſubacta, geminum ex ſe praeſidium reddebat. Contra difficultatem illam hanc artem commentus eſt: partem abſciſſam face inurere Iolaum iubet, ut ſanguinis ita fluxus ſiſteretur. Et hoc pacto bellua ſubacta, felli eius ſpicula intinxit, ut immedicabiles mucronibus ſuis ictus inferret.

XII. Tertium inde mandatum accepit, ut aprum Erymanthium, qui in Arcadiae campis morabatur, vivum

δίῳ τῆς Ἀρκαδίας. ἐδόκει δὲ τὸ πρόσταγμα τοῦτο πολλὴν ἔχειν δυσχέρειαν. ἔδει γὰρ τὸν ἀγωνιζόμενον τοιούτῳ θηρίῳ, τοσαύτην [1] ἔχειν περιουσίαν, ὥστε ἐπ' αὐτῆς τῆς μάχης ἀκριβῶς στοχάζεσθαι τοῦ καιροῦ. ἔτι μὲν γὰρ ἰσχύοντα [2] ἀφεὶς αὐτὸν, ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἂν ἐκινδύνευσε· πλείω δὲ τοῦ δέοντος καταπολεμήσας, ἀπέκτεινεν, [3] ὡς τὸ ἆθλον ὑπάρχειν ἀσυντέλεστον. ὅμως δὲ κατὰ τὴν μάχην ταμιευσάμενος ἀκριβῶς τὴν συμμετρίαν, ἀπήνεγκε τὸν κάπρον ζῶντα πρὸς Εὐρυσθέα. ὃν ἰδὼν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντα, καὶ φοβηθεὶς, ἔκρυψεν [4] ἑαυτὸν εἰς χαλκοῦν πίθον. ἅμα δὲ

Tum idem Centauros devicit: τούτοις πραττομένοις Ἡρακλῆς κατηγωνίσατο τοὺς ὀνομαζομένους [5] Κενταύρους, διὰ τοιαύτας αἰτίας. Φόλος ἦν Κένταυρος, ἀφ' οὗ συνέβη τὸ πλησίον ὄρος [6] Φολόην ὀνομασθῆναι· οὗτος ξενίοις δεχόμενος τὸν Ἡρα-

1 Κεκτῆσθαι Clar. 2. Reg. & Urſini Cod. cum Steph. marg.
2 Ἀφεῖσθαι. Mut. Paulo ante στοχάσασθαι Co. Cl. 1. Vat. Reg.
3 Ὥστε Coisl.
4 Αὐτὸν Coisl.
5 Ταύρους idem.
6 Φόλον Clar. & Venet.

afferret. Hoc vero cum magna difficultate coniunctum videbatur. Tanta enim cum hac bellua decertantem facultate praeditum eſſe oportebat, ut accuratam in conflictu opportunitatis rationem haberet. Nam ſi valentem adhuc dimitteret, a dentibus periculum imminebat: ſi plus aequo domitum conficeret, imperfectum, illo necato, certamen erat. Nihilominus tamen tam accurate pugnam moderatus eſt, ut viventem adhuc ſuem regi ſiſteret. Quem cum humeris eius apportari vidit Euryſtheus, ita expavit, ut in aeneum ſe dolium abſconderet. Interea Centauros quoque debellavit Hercules, has nimirum ob cauſas. Pholus quidam inter Centauros erat, a quo mons vicinus Pholoë nomen ſortitus eſt. Is hoſpitio ſuſcipiens Herculem, vini cadum

κλέα, τὸν κατακεχωσμένον οἴνου πίθον ἀνέῳξε. τοῦτον γὰρ μυθολογοῦσι τὸ παλαιὸν Διόνυσον παρατεθεῖσθαι τινὶ Κενταύρῳ, καὶ προστάξαι τότε ἀνοῖξαι, ὅταν Ἡρακλῆς παραγένηται. διόπερ ὕστερον [1] τέτταρσι γενεαῖς ἐπιξενωθέντος αὐτοῦ, μνησθῆναι τὸν Φόλον τῆς Διονύσου παραγγελίας. [2] ἀνεῳχθέντος οὖν τοῦ πίθου, καὶ τῆς εὐωδίας, διὰ τὴν παλαιότητα καὶ δύναμιν τοῦ οἴνου, προσπεσούσης τοῖς πλησίον οἰκοῦσι Κενταύροις, συνέβη διοιστρηθῆναι τούτους. διὸ καὶ προσπεσόντες ἀθρόοι τῇ οἰκήσει τοῦ Φόλου, καταπληκτικῶς ὥρμησαν πρὸς ἁρπαγήν. ὁ μὲν οὖν Φόλος φοβηθεὶς ἔκρυψεν ἑαυτόν· ὁ δ' Ἡρακλῆς παραδόξως συνεπλάκη τοῖς βιαζομένοις. ἔδει γὰρ διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς ἀπὸ μὲν μητρὸς θεοὺς ὄντας, τὸ δὲ τάχος ἔχοντας ἵππων, ῥώμη δὲ δισωμάτους θῆρας, ἐμπειρίαν δὲ καὶ σύνεσιν ἔχοντας ἀνδρῶν. τῶν δὲ Κενταύρων οἱ μὲν πεύκας αὐ-

1 Πολλαῖς Steph. ora & Reg. Clar. 2. cum Urſini libro.

2 Ἀνοιχθέντος Mutin. Coiſl. Vat.

iam olim defoſſum relevit. Hunc enim fabulantur apud Centaurum quendam depoſitum olim eſſe a Baccho; qui tunc demum aperiri illum iuſſerit, cum Hercules adveniſſet. Qui cum quarta aetate poſt illuc diverteret; Pholus, mandatum Bacchi animo recolens, vas illud aperiebat. Mox fragrantia, quod & vetuſtum eſſet vinum, & ſingulari virtute praeditum, propinquis allapſa Centauris, omnes ceu oeſtro quodam perculit. Certatim igitur magno Pholi aedes tumultu ac terrore aggreſſi, praedae inhiabant. Pholus quidem prae metu latibulum quaerit. At Hercules cum vim intentantibus manus conſerit, idque inopinato. Namque cum hoſtibus dimicandum erat, quibus a matre Deorum natura, velocitas equorum, ferarum bicorporum vires hominumque intellectus, & ſollertia ineſſet. Et horum alii

τορίζους ἔχοντες ἐπῄεσαν, οἱ δὲ πέτρας μεγάλας, τινὲς δὲ λαμπάδας ἡμμένας, ἕτεροι δὲ βουφόνους πελέκεις. ὁ δ' ἀκαταπλήκτως ὑποστὰς, ἀξίαν τῶν προκατειργασμένων συνεστήσατο μάχην. συνηγωνίζετο δ' αὐτοῖς ἡ μήτηρ Νεφέλη πολὺν ὄμβρον ἐκχέουσα, δι' οὗ τοὺς μὲν τετρασκελεῖς οὐκ ἔβλαπτε, τῷ δὲ [1] δυσὶν ἐρηρεισμένῳ σκέλεσι τὴν βάσιν ὀλισθηρὰν [2] κατεσκεύαζεν. ἀλλ' ὅμως τοῖς τοιούτοις προτερήμασι πλεονεκτοῦντας Ἡρακλῆς παραδόξως κατηγωνίσατο, καὶ τοὺς μὲν πλείστους ἀπέκτεινε, τοὺς δ' ὑπολειφθέντας φυγεῖν caeſorum nomina. ἠνάγκασε. τῶν δ' ἀναιρεθέντων Κενταύρων ὑπῆρχον ἐπιφανέστατοι, [3] Δάφνις, Ἀργεῖος, καὶ Ἀμφίων· ἔτι δὲ Ἱπποτίων, καὶ [4] Ὄρειος, καὶ Ἰσοπλῆς, καὶ Μελαγχαίτης· πρὸς δὲ τούτοις, Θηρεὺς καὶ Δούπων, καὶ Φρίξος. τῶν δὲ διαφυγόντων τὸν κίνδυνον ὕστερον

1 Δυεῖν ἠρεισμένῳ Coisl. Mut. Vide I, 47. εἰρισμένῳ Vat.
2 Κατασκευάζειν Mut.
3 Δάφνις καὶ Ἀργῖος Coislin. copulam agnoſcit & Vat. & Reg.
4 Ὄριος Coisl. Ὤνειρος Clar. 1. Mox Ἰσοπλὶς Clar. 2. & Vat. qui & Μελαγχέτις.

piceis radicitus evulſis, alii grandibus petris, nonnulli ſuccenſis facibus, aliqui magnis ſecuribus arreptis, in proelium ruebant. Cum quibus tamen, intrepido animo exceptis, dignum priſtina factorum gloria ille certamen inſtituit. Et quamquam mater illis Nephele, id eſt, Nubes, vehementi imbris effuſione, qua nihil incommodi afferretur quadrupedibus, ut duobus tantum cruribus inſiſtenti lubricus redderetur greſſus, opitulabatur, nihilominus tamen Hercules tot tantiſque praeſidiis ſe inſtructiores mira virtute debellavit, interfectis plurimis, reliquiſque in fugam diſſipatis. De caeſis maxime celebres ſunt Daphnis, Argeus, Amphion, Hippotion, Oreus, Iſoples, Melanchaetas, Thereus, Dupo, Phrixus. Fuga vero elapſi meritas ſinguli poenas

ἕκαστος τιμωρίας ἠξιώθη. [1] Ὅμαδος μὲν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὴν Εὐρυσθέως ἀδελφὴν Ἀλκυόνην βιασάμενος ἀνῃρέθη. ἐφ᾽ ᾧ θαυμασθῆναι συνέβη τὸν Ἡρακλέα διαφερόντως. τὸν μὲν γὰρ ἐχθρὸν κατ᾽ ἰδίαν ἐμίσησε, τὴν δὲ ὑβριζομένην [2] ἐλεῶν ἐπιεικείᾳ διαφέρειν [3] ὑπελάμβανεν. ἴδιον δέ τι συνέβη περὶ τὸν Ἡρακλέους φίλον τὸν ὀνομαζόμενον [4] Φόλον. οὗτος γὰρ διὰ τὴν [5] συγγένειαν θάπτων τοὺς πεπτωκότας Κενταύρους, καὶ βέλος ἔκ τινος ἐξαίρων, ὑπὸ τῆς ἀκίδος ἐπλήγη, καὶ τὸ τραῦμα ἔχων ἀνίατον ἐτελεύτησεν. [6] ὃν Ἡρακλῆς μεγαλοπρεπῶς [7] ἔθαψεν ὑπὸ τὸ ὄρος, ὃ στήλης ἐνδόξου γέγονε κρεῖττον. [8] Φολόη γὰρ ὀνομαζόμενον, διὰ τῆς [9] ὁμωνυμίας μηνύει τὸν ταφέντα, καὶ οὐ δι᾽

1 Ὅμαλος Coiſlin. Mut. Quae adduntur ἐν Ἀρκαδίᾳ, Steph. nota inſtruxerat, quoniam ex Reg. aberant; deſuntque etiam in Urſini libro.

2 Ἐλῶν Coiſl.

3 Διελάμβανεν Clar. 2.

4 Φίλον Coiſl. perperam.

5 Εὐγένειαν Coiſl. Mut.

6 Ὁ δ᾽ Ἡρακ. αὐτὸν Vat. Reg.

7 Θάψας ὑπὸ τ. ὄρ. ἔθηκεν Co. Mut. quos in his non ſequor.

8 Φολόην iidem & Clar. 2. Φόλον Clar. 1.

9 Ἐπωνυμίας μηνύον Coiſl. μηνύειν Mut. quod ultimum & Cl. 1.

dederunt. Nam Homadus, quod in Arcadia Euryſthei ſorori Halcyonae vim intuliſſet, capite luit. Qua in re magnopere virtutem Herculis admirati ſunt. Nam licet privato inimicum odio perſequeretur, mulierem tamen contumeliis affectam commiſerari, eximiae humanitatis eſſe ducebat. Singulare etiam quippiam accidit Pholo Herculis amico. Hic enim dum ob gentilitatem, caeſos in pugna Centauros ſepelit, ſagittae, quam cuidam exemerat, caſu ictus, e letali hoc vulnere extremum diem obiit. Eum magnifice Hercules tumulavit ſub monte, qui cippo aliquo illuſtri multo ipſi fuit praeſtabilior. Nam Pholoë nuncupatus, non quidem inſcriptione aliqua, ſed ipſa nominis ſimilitudine, humati illic

ἐπιγραφῆς. ὁμοίως δὲ [1] καὶ Χείρωνα τὸν ἐπὶ τῇ ἰατρικῇ θαυμαζόμενον, ἀκουσίως τόξου [2] βολῇ διέφθειρε. καὶ περὶ μὲν τῶν Κενταύρων ἱκανῶς ἡμῖν εἰρήσθω.

4) Cerva aureis cornibus & velocitate inſignis capta.

ιγ΄. Μετὰ δὲ ταῦτ' ἔλαβε πρόσταγμα τὴν χρυσόκερων μὲν οὖσαν ἔλαφον, τάχει δὲ διαφέρουσαν [3] ἀγαγεῖν. τοῦτον δὲ τὸν ἆθλον συντελῶν, ἐπίνοιαν ἔσχεν οὐκ ἀχρηστοτέραν τῆς [4] κατὰ τὸ σῶμα ῥώμης. οἱ μὲν γὰρ φασὶν [5] αὐτὴν ἄρκυσιν ἑλεῖν· οἱ δὲ διὰ τῆς [6] στειβίας χειρώσασθαι καθεύδουσαν· τινὲς δὲ συνεχεῖ διωγμῷ καταπονῆσαι. πλὴν ἄνευ βίας καὶ κινδύνων διὰ τῆς κατὰ τὴν ψυχὴν ἀγχινοίας [7] τὸν ἆθλον τοῦτον κατειργάσατο.

5) Aves e Stymphalide palude abactae.

ὁ δ' Ἡρακλῆς πρόσταγμα λαβὼν, τὰς ἐκ τῆς Στυμφαλίδος λίμνης ὄρνιθας ἐξελάσαι, τέχνῃ καὶ ἐπινοίᾳ ῥᾳδίως [8] συνετέλεσε τὸν ἆθλον.

1 Καὶ deſit Clar. 1.
2 Βουλῇ idem.
3 Ἀπαγαγεῖν Vat. Reg.
4 Τοῦ σώματος Co. Mut. Vulgatum Diodori eſt, ut I, 65, ſaepeque alias, & ſtatim iterum.
5 Αὐτὴν ἀνελεῖν iidem.
6 Poſt στειβίας in Urſini Cod. additur καὶ τῆς κοίτης ex Scholio, ſed pravo. Στιβίας Coiſl.
7 Τὸ ἆθλον τοῦτο Coiſl. Mut.
8 Συντελέσαι Clar. 2.

memoriam conſervat. Pari modo Chironem, ob artem Medicam in pretio habitum, ſagittae iactu invitus interemit. De Centauris vero iam haec memorata ſufficiant.

XIII. Poſt haec in mandatis accepit, ut aureis cervam cornubus apprime velocem, regi captam adduceret. Ad hoc perficiendum, non minus ingenium, quam corporis robur ei profuit. Alii enim retibus captam, alii per indagationem, cum quieſceret, deprehenſam, alii continenti inſectationis curſu victam, in manus veniſſe affirmant. Quidquid ſit, abſque vi & periculo, mentis tantum ſollertia certamen hoc peregit. Ex Stymphalide hinc palude aves exturbare iuſſus, arte & ingenio hoc etiam non difficulter perfectum dedit. In-

ἐπεπόλασε γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀρνίθων πλῆθος ἀμύθητον, καὶ τοὺς ἐν τῇ πλησίον χώρᾳ καρποὺς ἐλυμαίνετο. βίᾳ μὲν οὖν ἀδύνατον ἦν χειρώσασθαι [1] τὰ ζῶα, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ πλήθους· φιλοτέχνου δὲ ἐπινοίας ἡ [2] πρᾶξις προσεδεῖτο. διόπερ κατασκευάσας χαλκῆν [3] πλατάγην, καὶ διὰ ταύτης ἐξαίσιον κατασκευάζων ψόφον, ἐξεφόβει τὰ ζῶα, καὶ πέρας τῇ συνεχείᾳ τοῦ κρότου ῥᾳδίως [4] ἐκπολεμήσας, καθαρὰν ἐποίησε τὴν λίμνην. Τελέσας δὲ καὶ τοῦτον τὸν ἆθλον, ἔλαβε παρ᾽ Εὐρυσθέως πρόσταγμα, τὴν αὐλὴν τοῦ [5] Αὐγέου καθᾶραι, μηδενὸς βοηθοῦντος· αὕτη δ᾽ ἐκ πολλῶν [6] ἐτῶν ἠθροισμένην κόπρον εἶχεν ἄπλετον, ἣν ὕβρεως ἕνεκεν Εὐρυσθεὺς προσέταξε καθᾶραι. ὁ δ᾽ Ἡρακλῆς τὸ μὲν [7] τοῖς ὤμοις ἐξενεγκεῖν [8] αὐτὴν ἀπεδοκίμασεν, ἐκκλί- 6) Augiae ſtabulum expurgatum.

1 Τὸ πλῆθος τῶν ζώων διὰ τ. ὑπ. τούτων Steph. marg. Reg. Clar. 2. cum Urſini libro. πλήθους αὐτῶν Ven.
2 Τέχνη Clar. 1.
3 Πλατάνην Coisl. Πλατάγην καὶ τύμπανον Urſini Cod.
4 Ἐκπολιορκήσας Mut.
5 Αὐγαίου Coisl. Mut. Αὐγέου Vat. Αὐγείου editi.
6 Χρόνων Co. Mut. tum ἄπλατον uterque.
7 Τοῖς - ἀπεδ. deſunt Coisl.
8 Ταύτην Vat. Clar. 2. Reg. qui poſterior addit ἀνάξιον ἔκρινεν.

numera enim multitudo avium illic invaluerat, paſſim in vicinia fruges depopulantes. Nec ulla vi, (tam ingenti copia luxuriabant,) aboleri poterant. Artificioſo igitur ad hoc commento cum opus eſſet, aeneum Hercules crepitaculum excogitat, & per hoc ingentem excitans tinnitum, pavore volucres percellit, iiſque continenti tandem ſtrepitu fugatis, ne infeſta palus eſſet amplius, effecit. Finito etiam hoc labore, Augeae ſtabulum, in quo immenſae per multos annos fimi ſordes collectae fuerant, nemine adiuvante expurgare per contumeliam Euryſtheus iubet. Hercules igitur, ut ignominiam ex hoc contemtu evitet, humeris quidem

νων τὴν ἐκ τῆς ὕβρεως αἰσχύνην· ἐπαγαγὼν δὲ τὸν [1] Πηνειὸν καλούμενον ποταμὸν ἐπὶ τὴν [2] αὐλὴν, καὶ διὰ τοῦ ῥεύματος ἐκκαθάρας αὐτὴν, χωρὶς ὕβρεως συνετέλεσε τὸν ἆθλον ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. διὸ καὶ θαυμάσαι ἄν τις τὴν ἐπίνοιαν. τὸ γὰρ ὑπερήφανον τοῦ προστάγματος χωρὶς αἰσχύνης ἐπετέλεσεν, οὐδὲν ὑπομείνας ἀνάξιον τῆς ἀθανασίας. μετὰ δὲ ταῦτα λαβὼν ἆθλον τὸν ἐκ Κρήτης ταῦρον ἀγαγεῖν, οὗ Πασιφάην ἐρασθῆναι φασὶ, πλεύσας εἰς τὴν νῆσον, καὶ Μίνω τὸν βασιλέα συνεργὸν λαβὼν, [3] ἤγαγεν εἰς Πελοπόννησον, τὸ τηλικοῦτον πέλαγος ἐπ' [4] αὐτῷ ναυστοληθείς.

7) Taurus e Creta in Peloponneſum traductus.

ιδ'. Τελέσας δὲ τοῦτον τὸν ἆθλον, τὸν [5] Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα συνεστήσατο, κάλλιστον τῶν τόπων πρὸς τηλικαύτην πανήγυριν προκρίνας, τὸ παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν πεδίον, ἐν ᾧ τὸν ἀγῶνα τοῦτον τῷ

Defunctus hoc certamine ludos Olympicos Iovi inſtituit Hercules.

1 Ἀλφειὸν Coislin. Mut. Mox καλούμενον Steph. nota ſolita ornavit, nec eſt in Reg. & Cod. Urſin.

2 Αὐτὴν Clar. 1.

3 Ἤγαγεν αὐτὸν Coisl. Mut.

4 Αὐτῷ Coisl. Mut. Reg. Vulgo αὐτόν.

5 Ὀλυμπιακὸν Reg. Ceteri Ὀλυμπικόν.

ſtercora egeſtare dedignatur. Sed Peneo illuc derivato, (ſic amnis in propinquo vocitatur) uno die citra infamiam caulae ſordes eluit. Ubi iure ingenium herois admireris, qui ſuperbum heri mandatum ita exſequitur, ut nihil interim turpe, ac immortali ſuo honore indignum, committat. Tum tauri, in quem Paſiphaëm exarſiſſe fama eſt, ex Creta abducendi negotium ei incumbit. In inſulam ergo traiicit, regiſque Minois auxilio belluam, qua velut navi tantum pelagus emenſus, in Peloponneſum tranſportat.

XIV. Hoc etiam certamine abſoluto, ludos inſtituit Olympicos, & pulcherrimum pro conventus illius maieſtate locum ad id delegit; campos nimirum iuxta Alphei flumen exporrectos. In his ergo ſolemnes Iovi pa-

Διὶ τῷ πατρίῳ καθιέρωσε. στεφανίτην δ᾽ αὐτὸν κατεσκεύασεν, ὅτι καὶ αὐτὸς εὐηργέτησε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, οὐδένα λαβὼν μισθόν. τὰ δὲ ἀθλήματα πάντα αὐτὸς ἀκρίτως ἐνίκησε, μηδενὸς τολμήσαντος αὐτῷ συγκριθῆναι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀρετῆς, καίπερ τῶν ἀθλημάτων ἐναντίων ἀλλήλοις ὄντων. τὸν γὰρ πύκτην ἢ παγκρατιαστὴν τοῦ σταδιέως δύσκολον περιγενέσθαι, [1] καὶ πάλιν τὸν ἐν τοῖς κούφοις ἀθλήμασι πρωτεύοντα καταγωνίσασθαι τοὺς ἐν τοῖς βαρέσιν ὑπερέχοντας δυσχερὲς [2] καταπονῆσαι. διόπερ εἰκότως ἐγένετο τιμιώτατος ἁπάντων τῶν ἀγώνων οὗτος, τὴν ὑπεροχὴν ἀπ᾽ ἀγαθοῦ λαβών. οὐκ ἄξιον δὲ παραλιπεῖν οὐδὲ τὰς ὑπὸ τῶν θεῶν δοθείσας αὐτῷ δωρεὰς διὰ τὴν ἀρετήν. ἀπὸ γὰρ τῶν πολέμων τραπέντος αὐτοῦ πρὸς ἀνέσεις τε καὶ πανηγύρεις, ἔτι δὲ ἑορτὰς καὶ

Ipſe in omni certaminum genere victor

a Diis Deabuſque munera accipit.

1 Καὶ παλ. -- καταγωνίσασθαι deſunt Clar. 1. & Venet.

2 Κατανοῆσαι Coisl. Mut. abſurde. Mox τὴν ἀρχὴν ἀπ᾽ ἀγ. iidem.

trio ludos conſecravit. Praemium victoribus coronam propoſuit; quia & ipſe nullam aucupatus mercedem, beneficiis genus mortalium cumulaſſet. In omni certaminum genere citra pugnam, nemine propter eximiam herois virtutem congredi auſo, ipſe victor exſtitit: tametſi contraria haec ſibi invicem eſſent. Stadii enim curſorem a pugile ſeu pancratiaſte ſuperari, difficile eſt; arduumque rurſus, eos, qui in levi certamine primas ferunt, palmam eripere illis, qui in graviore excellunt. Inter omnes igitur ludos hic merito honoratiſſimus evaſit, ab optimo quippe viro principatum adeptus. Nec praeterire nos decet munera, a Diis ipſis propter virtutem illi exhibita. Poſtquam enim a bellis ad otium & nundinas, feſtaque & ludos ſe converte-

ἀγῶνας, ἐτίμησαν αὐτὸν δωρεαῖς οἰκείαις ἕκαστος τῶν θεῶν, Ἀθηνᾶ μὲν [1] πέπλῳ, Ἥφαιστος δὲ ῥοπάλῳ καὶ θώρακι· καὶ [2] πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοτιμήθησαν οἱ προειρημένοι θεοὶ κατὰ τὰς τέχνας, τῆς μὲν πρὸς εἰρηνικὴν ἀπόλαυσιν καὶ τέρψιν, τοῦ δὲ πρὸς τὴν τῶν πολεμικῶν κινδύνων ἀσφάλειαν. τῶν δὲ ἄλλων Ποσειδῶν μὲν ἵππους ἐδωρήσατο, Ἑρμῆς δὲ ξίφος, Ἀπόλλων δὲ τόξον τε ἔδωκε, καὶ τοξεύειν ἐδίδαξε. Δημήτηρ δὲ πρὸς τὸν καθαρμὸν τοῦ Κενταύρων φόνου τὰ μικρὰ μυστήρια συνεστήσατο, τὸν Ἡρακλέα [3] τιμῶσα. ἴδιον δέ τι συνέβη καὶ κατὰ τὴν γένεσιν τοῦ θεοῦ τούτου συντελεσθῆναι. Ζεὺς γὰρ πρώτῃ μὲν ἐμίγη γυναικὶ θνητῇ Νιόβῃ [4] τῇ Φορωνέως, ἐσχάτῃ δὲ Ἀλκμήνῃ. ταύτην δὲ ἀπὸ Νιόβης ἑκκαιδεκάτην οἱ [5] μυθογράφοι γενεαλογοῦσιν. εἰς δὲ τὸ γεννᾶν ἀνθρώπους ἐκ μὲν τῶν ταύ-

Obiter commemorat hiſtoricus, Nioben primam, Alcmenam vero poſtremam mortalem fuiſſe, a Iove compreſſam.

1 Ἀμπέλῳ Clar. Ven. καὶ θώρακι addit Vat.
2 Προσαλλήλους Coisl.
3 Τιμήσασα Co. τιμῆσαι Mut.
4 Τοῦ Clarom. 2.
5 Μυθολόγοι Steph. ora, Reg. Clar. 2. cum Urſini libro.

rat, unuſquiſque Deorum ſuis eum donis honoravit. Minerva ſane peplum, Vulcanus clavam & thoracem obtulit. Artiſque inter hos duos contentio erat; dum illa, quod ad uſum & voluptatem pacis, hic, quod ad pericula in bellis avertenda faceret, largitur. Neptunus porro equos donat; Mercurius enſem; Apollo arcum, qui & ſagittandi artem illum edocuit. Ceres autem, ad expiandum Centaurorum caedem, in honorem eius parva myſteria inſtituit. At enimvero circa ortum huius Dei ſingulare quiddam evenit. Nam prima feminarum in terra, quas Iuppiter compreſſit, Niobe Phoronei nata fuit. Poſtrema vero Alcmena: quam in decimam & ſextam a Niobe aetatem fabularum ſcriptores collocant. Ex huius itaque maioribus generare homines coepit, &

της προγόνων ἤρξατο, εἰς αὐτὴν δὲ ταύτην κατέληξεν· ἐν ταύτῃ γὰρ τὰς πρὸς θνητὴν ὁμιλίας [1] κατέπαυσε. καὶ κατὰ τοὺς ὕστερον χρόνους οὐδένα τούτων γεννήσειν ἄξιον ἐλπίζων, οὐκ [2] ἐβουλήθη τοῖς κρείττοσιν ἐπεισάγειν τὰ χείρω.

ιε΄. Μετὰ δὲ ταῦτα τῶν περὶ τὴν Παλλήνην γιγάντων ἑλομένων τὸν πρὸς τοὺς ἀθανάτους πόλεμον, Ἡρακλῆς τοῖς θεοῖς συναγωνισάμενος, καὶ πολλοὺς ἀνελὼν τῶν γηγενῶν, ἀποδοχῆς ἔτυχε τῆς μεγίστης. Ζεὺς γὰρ τοὺς μὲν συναγωνισαμένους τῶν θεῶν, μόνους ὠνόμασεν Ὀλυμπίους, ἵνα τῇ ταύτης τιμῇ ὁ ἀγαθὸς κοσμηθεὶς, ἐπωνυμίᾳ διαφέρῃ τοῦ χείρονος. ἠξίωσε δὲ ταύτης τῆς προσηγορίας τῶν ἐκ θνητῶν γυναικῶν γενομένων Διόνυσον καὶ Ἡρακλέα, οὐ μόνον ὅτι πατρὸς ἦσαν Διὸς, [3] ἀλλ᾽ ὅτι καὶ τὴν προαίρεσιν ὁμοίαν ἔσχον, εὐεργετήσαντες μεγάλα [4] τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων.

Bello a Gigantibus in Deos moto, Hercules Diis auxilio venit, & ita coeleſtium Deorum honores conſequitur.

1 Κατέλυσε Coisl. Mut. Vat. tum εἶχεν Stephan. marg. Vat. Reg. Clar. 1.
2 Ἐχολούθη Cl. 2. ἠβουλήθει M.
3 Ἀλλὰ διότι Vat. Reg. Coisl.
4 Τὸ γένος τῶν Coisl. Mut.

in hac ipſa tandem deſiit: nec cum ùlla deinceps mortali rem habere, ſobolemque procreare voluit, ne praeſtantioribus ſcilicet deteriora ſubſtitueret.

XV. Poſt haec cum ad Pallenen Gigantes Diis immortalibus bellum facerent, Hercules Diis ſuppetias tulit; & poſt magnam terrigenûm ſtragem a ſe editam, ſummos promeruit favores. Ex Diis enim hos tantum Olympios Iuppiter vocavit, qui in bello ſibi adfuiſſent; ut hoc cognominis honore ſtrenuus ab ignavo internoſceretur. Quam appellationem Baccho etiam & Herculi, quamvis mortales haberent matres, conceſſit; non eo tantum, quod Iovis eſſent progenies, ſed etiam quod Iovis affectionem imitati, maxima in vitam hominum

Prometheum, igne rapto bene de genere humano meritum, poena liberat.

Ζεὺς δὲ, Προμηθέως παραδόντος τὸ πῦρ τοῖς ἀνθρώποις, δεσμοῖς κατελάβετο, καὶ παρέστησεν [1] ἀετὸν τὸν ἐσθίοντα τὸ ἧπαρ αὐτοῦ. Ἡρακλῆς δὲ ὁρῶν τῆς τιμωρίας αὐτὸν τυγχάνοντα διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων εὐεργεσίαν, τὸν μὲν ἀετὸν κατετόξευσε, τὸν δὲ Δία πείσας λῆξαι τῆς ὀργῆς, ἔσωσε τὸν κοινὸν εὐεργέτην. μετὰ δὲ

8) Inde Diomedis equas carnivoras rapuit.

ταῦτα ἔλαβεν ἆθλον, ἀγαγεῖν τὰς Διομήδους τοῦ Θρακὸς ἵππους. αὗται δὲ [2] χαλκᾶς μὲν φάτνας εἶχον διὰ τὴν ἀγριότητα, ἁλύσεσι δὲ σιδηραῖς διὰ τὴν ἰσχὺν ἐδεσμεύοντο. τροφὴν δ' ἐλάμβανον οὐ τὴν ἐκ γῆς φυομένην, ἀλλὰ τὰ [3] τῶν ξένων μέλη διαιρούμεναι, τροφὴν εἶχον τὴν συμφορὰν τῶν ἀκληρούντων. ταύτας ὁ Ἡρακλῆς βουλόμενος χειρώσασθαι, [4] τὸν κύριον Διομήδη παρέβαλε, καὶ ταῖς τοῦ [5] παρανομεῖν διδά-

1 Ἀετὸν Reg. Clar. 1. ſemper, quomodo I, 19. αἰετὸν alii.

2 Χαλκοῦ Coisl.

3 Τὰ τῶν ξένων μέλη διαιρούμενα Mut. Coisl. τὰ praeponunt & Clar. Cetera probat Venet. & Vat. notavitque omiſſam ἀνθρώπων vocem aſteriſco Steph. quod amplector. Vulgo ξένων ἀνθρώπων, ſine τά.

4 Τὸν κύριον Coisl. Reg. Vat. Mut. optime. τὸν ἴδιον κ. vulgo: habet tamen in Steph. edito media vox notam. Mox παρέβαλε Mut. probe. Ceteri παρέλαβε.

5 Παραμεῖναι Reg. cum Cod.

merita contuliſſent. Ceterum Prometheus, quod ignem hominibus tradidiſſet, vinculis a Iove conſtrictus erat, & aquila, iecur depaſcens, illi adhaerebat. Hercules autem videns, ob benefactum erga homines miſellum ita plecti, volucrem ſagitta transfixit, iraque Iovis placata bene de omnibus merito reſtituit ſalutem. Exinde Diomedis equas e Thracia abducendi negotium illi datur. Aenea his erant praeſepia, ferreiſque catenis propter ferociam & robur alligabantur. Pabulum illis, non quae terra producit, ſed ex interitu miſerorum hominum, carnes advenarum fruſtulatim concidentes, victitabant. His ut potiretur Hercules, proprium eis dominum, Diomedes is erat, obiecit, & fame beſtiarum

ξαντος σαρξὶν ἐκπληρώσας τὴν ἔνδειαν τῶν ζώων, εὐπειθεῖς ἔσχεν. Εὐρυσθεὺς δὲ, ἀχθεισῶν πρὸς αὐτὸν τῶν ἵππων, ταύτας μὲν ἱερὰς ἐποίησεν Ἥρας, ὧν τὴν ἐπιγονὴν συνέβη διαμεῖναι μέχρι τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος βασιλείας. τοῦτον δὲ τὸν ἆθλον ἐπιτελέσας, μετ' Ἰάσονος [1] ἔπλευσε συστρατεύσων ἐπὶ τὸ χρυσόμαλλον [2] δέρας εἰς Κόλχους. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐν τῇ τῶν Ἀργοναυτῶν στρατείᾳ τὰ κατὰ μέρος διέξιμεν. — Tunc Iaſonis ad Colchos comes fuit.

ιστ'. Ἡρακλῆς δὲ λαβὼν πρόσταγμα τὸν Ἱππολύτης τῆς Ἀμαζόνος ἐνεγκεῖν ζωστῆρα, τὴν ἐπὶ τὰς Ἀμαζόνας στρατείαν ἐποιήσατο. πλεύσας οὖν εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνου Εὐξείνου κληθέντα Πόντον, καὶ καταπλεύσας ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Θερμώδοντος ποταμοῦ, πλησίον Θεμισκύρας πόλεως κατεστρατοπέδευσεν, ἐν ᾗ τὰ βασίλεια [3] τῶν Ἀμαζόνων ὑπῆρχε. καὶ τὸ μὲν — 9) Expeditio ad Amazones ad rapiendam Hippolytae zonam.

Urſini. ὑπερμεῖναι Vat. Tres ſequentes voces καὶ ἐθισθῆναι σαρκοφαγίαν ſolemni ſigno ornavit Steph. & deſunt illae Vat. Co. Venet. recte, ut arbitror; ſunt enim prioris gloſſa, uti & Urſino viſum.

1 Συνεξέπλευσε συστρατεύων Co. Mutin.

2 Δέρος Coisl.

3 Τῶν Ἀμαζονίδων Vat. Reg. Vid. ſupr. II, 46. Mox ὑπῆρχον Clarom.

carnibus viri, qui nefarium carnis eſum illas docuerat, expleta, obſequentes deinde habuit. Perductas ad ſe Euryſtheus Iunoni dedicavit: & proſapia harum ad Alexandri uſque dominatum permanſit. Hoc etiam labore perfunctus cum Iaſone in Colchos ad aureum vellus armis vindicandum navigavit. Verum de his in Argonautarum expeditione pro ſua parte dicetur.

XVI. Mandatum ei tum fuit, ut Amazonis Hippolytae zonam aſportaret. Militia igitur contra Amazonas inſtituta, in Pontum, qui ab ipſo Euxinus denominatur, vela facit, & Thermodontis fluvii oſtiis invectus, prope Themiſcyram urbem, in qua regia Ama-

πρῶτον ᾔτει παρ' αὐτῶν τὸν προστεταγμένον ζωστῆρα. ὡς δ' οὐχ ὑπήκουον, συνῆψε μάχην αὐταῖς. τὸ μὲν οὖν ἄλλο πλῆθος αὐτῶν ἀντετάχθη τοῖς πολλοῖς· αἱ δ' [1] ἐπισημόταται κατ' αὐτὸν ταχθεῖσαι τὸν Ἡρακλέα, μάχην καρτερὰν συνεστήσαντο. πρώτη μὲν γὰρ αὐτῷ [2] συνάψασα μάχην Ἄελλα, καὶ διὰ τὸ τάχος ταύτης τετευχυῖα τῆς προσηγορίας, ὀξύτερον εὗρεν αὐτῆς τὸν ἀντιταχθέντα. δευτέρα δὲ [3] Φίλιππις εὐθὺς ἐκ τῆς πρώτης συστάσεως [4] καιρίᾳ πληγῇ περιπεσοῦσα διεφθάρη. μετὰ δὲ ταῦτα [5] Προθόη συνῆψε μάχην, ἣν ἐκ προκλήσεως ἔφασαν ἑπτάκις νενικηκέναι τὸν ἀντιταξάμενον. πεσούσης δὲ καὶ ταύτης, τετάρτην ἐχειρώσατο τὴν ὀνομαζομένην Ἐρίβοιαν. αὕτη δὲ, διὰ τὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς [6] ἀγῶσιν ἀνδραγαθίαν, καυχωμένη, μηδενὸς [7] χρείαν ἔχειν βοηθοῦ, ψευδῆ τὴν ἐπαγγελίαν

Nomina Amazonum devictarum.

1 Τιμιώταται Co. Mut. Vind.
2 Hoc participium ignorant Cl.
3 Φίλιππος Clar. Φιλιππης Vat.
4 Καιρίῳ Coisl. Vindob.
5 Προθὸν Clar. 1. Προθόνη Cl. 2.
6 Ἀγῶσιν Steph. ora, Co. Mut. Reg. Vat. Vindob. Vulgo ἔργοις.
7 Χάριν χρείας Vind. Co. Mut.

zonum erat, caſtra ponit. Ac primo cingulum ſibi dari petit. Id cum recuſarent, ſigna cum illis confert. Ibi cetera quidem acies in vulgus militum Graecorum directa; Amazonum vero nobiliſſimae, Herculi oppoſitae, proelium committunt acerrimum. Prima, quae manus cum eo confereret, Aëlla fuit, a velocitate id nominis ſortita: ſed velociorem ſe adverſarium invenit. Secunda Philippis, in primo ſtatim congreſſu letali vulnere incuſſo, occubuit. Prothoë inde pugnam inivit; quam ſepties ex provocatione hoſtem deviciſſe ferunt. Qua etiam proſtrata, quartam inde ſubegit, cui nomen Euriboea. Haec ob bellicae ſtrenuitatis fiduciam iactitabat, nullius ſibi in pugnis auxilio opus eſſe. Sed cum in fortiorem incidiſſet, falſam hanc eſſe gloriationem

ἔσχε, κρείττονι περιπεσοῦσα. μετὰ δὲ ταύτας Κελαινὼ καὶ [1] Εὐρυβία καὶ Φοίβη, [2] Ἀρτέμιδος οὖσαι συγκυνηγοὶ, καὶ διὰ παντὸς [3] εὐστόχως ἀκοντίζουσαι, τὸν ἕνα σκοπὸν οὐκ ἔτρωσαν, ἀλλ' ἑαυταῖς συνασπίζουσαι πᾶσαι τότε κατεκόπησαν. μετὰ δὲ [4] ταύτας Δηϊάνειραν καὶ [5] Ἀστερίαν καὶ Μάρπην, ἔτι δὲ Τέκμησσαν καὶ [6] Ἀλκίππην ἐχειρώσατο. αὕτη δὲ ὀμόσασα [7] παρθένος διαμενεῖν, τὸν μὲν ὅρκον [8] διετήρησε, τὸ δὲ ζῆν οὐ διεφύλαξεν. ἡ δὲ τὴν στρατηγίαν ἔχουσα τῶν [9] Ἀμαζονίδων Μελανίππη, καὶ θαυμαζομένη μάλιστα δι' ἀνδρείαν, ἀπέβαλε τὴν ἡγεμονίαν. Ἡρακλῆς δὲ τὰς ἐπιφανεστάτας τῶν Ἀμαζονίδων ἀνελὼν, καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος φυγεῖν συναναγκάσας, κατέκοψε τὰς πλείστας. ὥστε παντελῶς τὸ ἔθνος αὐτῶν συντρι-

1 Εὐρυαία Steph. marg. Clar. 2.
2 Τῆς Ἀρτέμιδος Coiſl.
3 Εὐστόχως μάχως Vat. Mox ἑαυταὶ συνασπιζ. Mut. male.
4 Ταῦτα Clar. 1.
5 Ἀστέρειαν Clar.
6 Χαλκίππην Coiſl. Mut.
7 Παρθ. οὖσα διαμένειν Steph. ora, Vat. Reg. Clar. 2. ſic &, ſed οὖσα voce neglecta, Vind. Coiſl. Mut. quos ſequor. Edd. παρθένος εἶναι.
8 Ἐτήρησε Coiſl. Mut.
9 Ἀμαζόνων Vind. Coiſl. Mut.

deprehendit. Poſt eas Celaeno & Eurybia, Phoebeque, Dianae in venatibus ſociae, & nunquam in iaculorum miſſione aberrantes, unum tamen ſcopum non tangunt; ſed utut ſe mutuo protegerent, omnes conciduntur. Tum Deianiram, Aſteriam, Marpen, Tecmeſſam & Alcippen devicit. Haec ultima perpetuam virginitatem iuraverat; & iusiurandum quidem ſervavit, ſed vitam ſervare non potuit. Melanippe quoque, Amazonum imperatrix, cui maximam fortitudo admirationem conciliabat, principatum tunc amiſit. Amazonum ergo nobilitate ſic exſtincta, reliquum etiam vulgus in fugam compulit, &, pleriſque trucidatis, gentem illam peni-

βῆναι. τῶν δὲ αἰχμαλωτίδων Ἀντιόπην μὲν ἐδωρήσατο Θησεῖ, Μελανίππην δὲ [1] ἀπελύτρωσεν, ἀντιλαβὼν τὸν ζωστῆρα.

10) Iter in Iberiam ad abducendos Geryonis boves.

ιζʹ. Εὐρυσθέως δὲ προστάξαντος ἆθλον δέκατον, τὰς Γηρυόνου βοῦς ἀγαγεῖν, ἃς νέμεσθαι συνέβαινε τῆς Ἰβηρίας [2] ἐν τοῖς πρὸς τὸν [3] ὠκεανὸν κεκλιμένοις μέρεσιν. Ἡρακλῆς θεωρῶν τὸν πόνον τοῦτον μεγάλης προσδεόμενον κακοπαθείας καὶ παρασκευῆς, συνεστήσατο στόλον ἀξιόλογον, καὶ πλῆθος στρατιωτῶν ἀξιόχρεων ἐπὶ ταύτην τὴν στρατείαν. διεβεβόητο γὰρ [4] καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὅτι Χρυσάωρ, ὁ λαβὼν ἀπὸ τοῦ πλούτου τὴν προσηγορίαν, βασιλεύει μὲν ἁπάσης Ἰβηρίας, τρεῖς δ' ἔχει συναγωνιστὰς υἱοὺς, διαφέροντας ταῖς τε ῥώμαις τῶν σωμάτων καὶ [5] ταῖς ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσιν ἀνδραγαθίαις. πρὸς δὲ τούτοις, ὅτι

1 Ἀπέλυσεν Coisl.
2 Ἐντὸς πρὸς Reg.
3 Ὠκεανὸν ποταμὸν κεκλιμένοις Coisl. Mut.
4 Κατὰ πᾶσαν Vind. Co. Mut.
5 Τοῖς - ἀνδραγαθήμασι Steph. marg. & Urſini ſchedae. τοῖς ἐν πολ. ἀγῶσιν Reg. ταῖς ἐν πολεμικοῖς ἀγῶσιν ἀνδραγαθίαις Vindob. Vat. Co. Mut. ultimum eſt quoque in Clar. 1. Vulgo ταῖς ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις ἀνδραγαθήμασι, prave.

tus attrivit. De captivis Antiopen Theſeo donavit, ſed Menalippen, baltheo ſe redimentem, liberam dimiſit.

XVII. Tum decimum illi certamen ab Euryſtheo mandatur, ut Geryonis boves, in locis Iberiae ad Oceanum converſis paſcentes abigat. Hunc ergo laborem ſine multis aerumnis magnoque apparatu exantlari non poſſe videns, claſſem egregiam adornat, militumque copias tanta expeditione dignas conſcribit. Divulgata enim per totum orbem fama erat, Chryſaorem, ab auri opulentia nomen adeptum, per univerſam regnare Iberiam, eique praeſto eſſe tres filios, & viribus corporum, & facinoribus bellicis, praeſtantes; quorum

τῶν υἱῶν ἕκαστος μεγάλας ἔχει δυνάμεις, συνεστώσας ἐξ [1] ἀνδρῶν μαχίμων. ὧν δὴ χάριν ὁ μὲν Εὐρυσθεὺς νομίζων δυσέφικτον εἶναι τὴν ἐπὶ [2] τούτοις στρατείαν, προσετετάχει τὸν προειρημένον ἆθλον. ὁ δ' Ἡρακλῆς ἀκολούθως ταῖς προκατειργασμέναις πράξεσι τεθαῤῥηκότως ὑπέστη τοὺς κινδύνους. καὶ τὰς μὲν δυνάμεις ἤθροισεν εἰς Κρήτην, κεκρικὼς ἐκ ταύτης ποιεῖσθαι τὴν ὁρμήν· (σφόδρα γὰρ εὐφυῶς ἡ νῆσος αὕτη κεῖται πρὸς τὰς ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην στρατείας) πρὸ δὲ τῆς [3] ἀναγωγῆς τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μεγαλοπρεπῶς, καὶ βουλόμενος τοῖς Κρησὶ χαρίσασθαι, καθαρὰν ἐποίησε τὴν [4] νῆσον τῶν θηρίων. διόπερ ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις οὐδὲν ἔτι τῶν ἀγρίων [5] ζώων ὑπῆρχεν ἐν τῇ νήσῳ, οἷον [6] ἄρκτων, λύκων, ὄφεων, ἢ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. ταῦτα δ' ἔπραξεν, ἀποσεμνύνων τὴν

Congregatis in Creta inſula, quam beſtiis purgat, militibus,

1 Ἐθνῶν Coisl. Mut.
2 Τούτου iidem.
3 Ἀγωγῆς iidem, prave.
4 Κρήτην iidem, ex gloſſa.
5 Θηρίων iidem. Mox ὑπῆρχον Clar. 1.
6 Ἄρχων Clarom.

unuſquiſque magnas circum ſe copias, pugnacibus viris conſtantes, habeat. Quam etiam ob cauſam hoc eum certamine oneravit Euryſtheus; quod viribus eius maiorem hanc expeditionem iudicaret. At Hercules non minore hoc diſcrimen fiducia, quam ſuperiores difficultates ſuſcepit, militemque in Creta convenire iuſſit. Hinc enim, cum ſitus inſulae ad expeditiones in totum orbem ſit peropportunus, egredi conſtituerat. Antequam vela daret, magnifici ab inſulanis honores ipſi deferebantur: pro quibus ut gratiam referret, a beſtiis inſulam ita purgavit, ut nihil deinceps ferarum, uti ſunt urſi, lupi, ſerpentes, & id genus aliae, maneret reliquum. Hanc Cretae reverentiam exhibere volebat,

primo in Libyam traiicit, ubi Antaeum in certamine conficit terramque a feris & tyrannis liberat.

νῆσον, ἐν ᾗ μυθολογοῦσι καὶ γενέσθαι καὶ τραφῆναι τὸν Δία. ποιησάμενος οὖν τὸν ἐκ ταύτης πλοῦν, κατῆρεν εἰς τὴν Λιβύην, καὶ πρῶτον μὲν Ἀνταῖον, τὸν ῥώμῃ σώματος καὶ παλαίστρας ἐμπειρίᾳ διαβεβοημένον, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ καταπαλαισθέντας ξένους ἀποκτείναντα, [1] προκαλεσάμενος εἰς μάχην, καὶ συμπλακεὶς διέφθειρεν. ἀκολούθως δὲ τούτοις, τὴν μὲν Λιβύην πλήθουσαν ἀγρίων ζώων, πολλὰ τῶν κατὰ τὴν ἔρημον χώραν χειρωσάμενος, ἐξημέρωσεν· ὥστε καὶ γεωργίαις καὶ ταῖς ἄλλαις φυτείαις, ταῖς τοὺς καρποὺς παρασκευαζούσαις πληρωθῆναι, πολλὴν μὲν ἀμπελόφυτον, πολλὴν δὲ [2] ἐλαιοφόρον. καθόλου δὲ τὴν Λιβύην, διὰ τὸ πλῆθος τῶν κατὰ τὴν χώραν θηρίων [3] ἀοίκητον πρότερον οὖσαν, ἐξημερώσας, ἐποίησε μηδεμιᾶς χώρας εὐδαιμονίᾳ λείπεσθαι. ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς παρανομοῦντας ἀνθρώπους ἢ δυνάστας ὑπερηφάνους

1 Προσκαλεσάμενος Vat. Mut.

2 Ἐλαιοφόρον Steph. ora, Cod. Urſin. Reg. Vat. Coisl. Clar. 2. Mutin. ſed qui χώραν negligit. Vulgo ἐλαιόφυτον.

3 Ἀνίκητον Clar. 1. Mox πρῶτον Coisl. Mut.

quod Iuppiter in ea natus educatuſque praedicaretur. Inde cum ſolviſſet, ad Libyam appulit. Hic primo Antaeum, robore corporis & luctandi peritia famoſum, qui advenas palaeſtra victos interimebat, ad certamen provocatum, conſerta manu, occidit. Tum Africam beſtiis immanibus refertam, multis per deſerta interfectis, ita pacatam & cultam reddidit, ut ſementi & plantationi frugiferae paſſim idonea fieret, vineiſque ac olivetis ubique consereretur. Breviter, Libyam, quam ferarum multitudo prius inhabitabilem fecerat, ita excultam dedit, ut nulli orbis regioni felicitate cederet. Simili modo ſceleratis hominibus & inſolentibus ty-

ἀποκτείνας, τὰς πόλεις ἐποίησεν εὐδαίμονας. μυθολογοῦσι δ' αὐτὸν διὰ τοῦτο μισῆσαι [1] καὶ πολεμῆσαι τὸ γένος τῶν ἀγρίων θηρίων καὶ παρανόμων ἀνδρῶν, ὅτι παιδὶ μὲν ὄντι νηπίῳ συνέβη τοὺς ὄφεις ἐπιβούλους αὐτῷ γενέσθαι· ἀνδρωθέντι δὲ πεσεῖν ὑπ' ἐξουσίαν ὑπερηφάνου καὶ ἀδίκου μονάρχου, τοῦ τοὺς ἄθλους προστάσσοντος.

ιη'. Μετὰ δὲ τὸν Ἀνταίου θάνατον παρελθὼν εἰς Αἴγυπτον, ἀνεῖλε Βούσιριν τὸν βασιλέα, ξενοκτονοῦντα τοὺς παρεπιδημοῦντας. διεξιὼν δὲ τὴν ἄνυδρον τῆς Λιβύης, καὶ περιτυχὼν χώρᾳ καταῤῥύτῳ καὶ καρποφόρῳ, πόλιν ἔκτισε θαυμαστὴν τῷ μεγέθει, τὴν ὀνομαζομένην Ἑκατόμπυλον· [2] ἣ ἔθετο τὴν προσηγορίαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν κατ' αὐτὴν πυλῶν. [3] διέμεινε δὲ ἡ ταύτης τῆς πόλεως εὐδαιμονία μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν, ἐν οἷς καὶ Καρχηδόνιοι δυνάμεσιν ἀξιολόγοις καὶ

Iter convertit in Aegyptum, & Buſiridem occidit.

Inde in Libya Hecatompylon condit, poſt a Carthaginienſibus expugnatam;

1 Duas has voces non habet * Coiſlin.

2 Ἧς Coiſl. Mut. non male.

3 Διαμεμένηκε iidem.

rannis e medio ſublatis, ut beato civitates ſtatu eſſent, effecit. Fama eſt, idcirco odiis belliſque eum omne ferarum atrocium & improborum hominum genus perſecutum eſſe, quod draconum inſidiis in cunis adhuc vagiens appetitus eſſet, & in virili poſtea aetate ſuperbi & iniuſti monarchae imperio vexaretur.

XVIII. Poſt Antaei caedem in Aegyptum digreſſus, Buſiridi tyranno necem intulit, qui hoſpitum eo delatorum ſanguine manus polluebat. Dumque arida Libyae tranſit, ſolum offendit riguum & fertile: in quo eximiae magnitudinis urbem condit, a portarum numero Hecatompylon, id eſt, centum portarum, nominatam. Cuius felicitas ad citeriores etiam aetates perduravit, cum maximis eam copiis, quibus egregii duces

στρατηγοῖς ἀγαθοῖς στρατεύσαντες ἐπ' αὐτὴν, κύριοι κατέστησαν. ὁ δ' Ἡρακλῆς πολλὴν τῆς Λιβύης ἐπελθὼν, παρῆλθεν ἐπὶ τὸν πρὸς [1] Γαδείροις ὠκεανὸν, καὶ στήλας ἔθετο καθ' ἑκατέραν τῶν ἠπείρων. συμπαραπλέοντος δὲ τοῦ στόλου, διαβὰς εἰς τὴν Ἰβηρίαν, καὶ καταλαβὼν τοὺς Χρυσάορος υἱοὺς τρισὶ δυνάμεσι [2] μεγάλαις κατεστρατοπεδευκότας ἐκ διαστήματος, πάντας τοὺς ἡγεμόνας ἐκ προκλήσεως ἀνελὼν, καὶ τὴν Ἰβηρίαν χειρωσάμενος, ἀπήλασε τὰς διωνομασμένας τῶν βοῶν ἀγέλας. διεξιὼν δὲ τὴν τῶν Ἰβήρων χώραν, καὶ τιμηθεὶς ὑπό τινος τῶν ἐγχωρίων βασιλέως, ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ διαφέροντος, κατέλιπε μέρος τῶν βοῶν [3] ἐν δωρεᾷ τῷ βασιλεῖ· ὁ δὲ λαβὼν, ἁπάσας καθιέρωσεν Ἡρακλεῖ, καὶ κατ' ἐνιαυτὸν ἐκ τούτων ἔθυεν αὐτῷ τὸν καλλιστεύοντα τῶν ταύρων· τὰς

tandem ad oceanum Gaditanum columnas ſtatuit.

Victis Chryſaoris filiis, boves abigit.

1 Γαδείροις Coisl. Mut. Reg. Edd. Γαδείρους.

2 Deeſt vocabulum Reg. Vat. Clarom. μεγάλοις. Mox περὶ τὴν Ἰβηρίαν Coisl. Mut.

3 Ἐν δωρεαῖς Coisl. Mut. ut ſupra I, 79.

praeerant, Carthaginienſes adorti, ſuae poteſtatis fecerunt. Hercules porro magnam Africae partem emenſus, ad Gaditanum Oceanum pervenit, & columnas in utriuſque continentis ora excitavit. Inde claſſe praeternavigante in Iberiam tranſgreſſus, Chryſaoris filios magnis cum exercitibus in terna diviſos caſtra offendit. Hos ad ſingulare certamen provocatos ſuperat, caeſiſque Iberiam in poteſtatem accipit, & famigeratas inde boves abigit. Interea dum per Iberiam iter facit, a loci cuiuſdam regulo, erat autem vir pietate & iuſtitia excellens, impenſe honoratus, boum illi partem dono reliquit. Is, quotquot acceperat, Herculi conſecrat, & quotannis pulcherrimum inde taurum eidem immolan-

δὲ βοῦς τηρουμένας συνέβη ἱερὰς διαμεῖναι κατὰ τὴν Ἰβηρίαν μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς καιρῶν. Ἡμεῖς δ' ἐπεὶ περὶ τῶν Ἡρακλέους στηλῶν ἐμνήσθημεν, οἰκεῖον εἶναι νομίζομεν περὶ αὐτῶν διελθεῖν. Ἡρακλῆς γὰρ [1] παραβαλὼν εἰς τὰς ἄκρας τῶν ἠπείρων, τὰς παρὰ τὸν ὠκεανὸν κειμένας [2] τῆς τε Λιβύης καὶ τῆς Εὐρώπης, ἔγνω τῆς στρατείας θέσθαι στήλας ταύτας. βουλόμενος δ' ἀείμνηστον ἔργον ἐπ' αὐτῷ συντελέσαι, φασὶ, τὰς ἄκρας ἀμφοτέρας ἐπὶ πολὺ [3] προσχῶσαι. διὸ καὶ πρότερον διεστηκυίας ἀπ' ἀλλήλων πολὺ διάστημα, συναγαγεῖν τὸν πόρον εἰς στενὸν, ὅπως [4] ἀλιτενοῦς καὶ στενοῦ γενομένου, κωλύηται τὰ μεγάλα κήτη διεκπίπτειν ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ πρὸς τὴν ἐντὸς θάλατταν· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἔργων [5] μένῃ ἀείμνηστος ἡ

Columnae Herculis, & fretum ab eo mutatum,

1 Παραλαβὼν Mut. ſolemni librariorum errore. Πρὸς τὰς ἄκρας Clarom.

2 Sex ſequentes voces, a Stephano nota defectus inſtructas, non legunt Clar. & Ven. videnturque ὕπουλον aliquit tinnire.

3 Προχῶσαι Clar. 1.

4 Ἁλιτενοῦς καὶ non habent R. Vat. quas & Steph. aſteriſco inſtruxerat.

5 Exſulat μένῃ ex Coisl.

dum dedicat. Boveſque accurate habitae ad noſtrum uſque ſeculum in Iberia permanſerunt. Iam quia columnarum Herculis mentio illata eſt, nonnulla de his referre, congruum huic loco exiſtimamus. Hercules enim cum extremas utriuſque continentis, Africae utique & Europae, oras in Oceanum porrectas attigiſſet, expeditionis ſuae monumentum columnas haſce ponere decrevit. Ut aeternam igitur operi memoriam conciliaret, promontoria utrobique aggeribus per bene longum ſpatium ampliavit. Ideo cum prius longinquo inter ſe freto diſtarent, hoc ita in arctum coëgit, ut cete per fauces illas parum profundas & anguſtas ex Oceano in Mediterraneum mare amplius irrumpere vetarentur, & ſimul ut tanti ſubſtructoris gloria per

δόξα τοῦ κατασκευάσαντος· ὡς δέ τινες Φασὶ, τοὐναντίον τῶν ἠπείρων ἀμΦοτέρων συνεζευγμένων, διασκάψαι ταύτας, καὶ τὸν πόρον ἀνοίξαντα, ποιῆσαι τὸν ὠκεανὸν μίσγεσθαι [1] τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων [2] σκοπεῖν ἐξέσται, ὡς ἂν ἕκαστος ἑαυτὸν πείθῃ. τὸ παραπλήσιον δὲ τούτοις ἔπραξε πρότερον κατὰ τὴν Ἑλλάδα. περὶ μὲν γὰρ τὰ καλούμενα Τέμπη τῆς πεδιάδος χώρας ἐπὶ πολὺν τόπον λιμναζούσης, διέσκαψε τὸν συνεχῆ τόπον, καὶ κατὰ τῆς διώρυγος δεξάμενος ἅπαν τὸ κατὰ τὴν λίμνην ὕδωρ, ἐποίησε τὰ πεδία Φανῆναι τὰ κατὰ τὴν Θετταλίαν παρὰ τὸν Πηνειὸν ποταμόν. ἐν δὲ τῇ Βοιωτίᾳ τοὐναντίον [3] ἐμΦράξας τὸ περὶ [4] τὸν Μινύειον Ὀρχομενὸν ῥεῖθρον, ἐποίησε λιμνάζειν τὴν χώραν, καὶ Φθαρῆναι τὰ κατ' αὐτὴν ἅπαντα. ἀλλὰ τὰ μὲν κατὰ τὴν Θετταλίαν ἔπραξεν εὐεργετῶν τοὺς Ἕλληνας· τὰ δὲ κατὰ τὴν

cum ſimilium operum in Theſſalia & Boeotia commemoratione.

1 Τῆς - θαλάττης Mut.
2 Ἔξεστι σκοπεῖν Coisl.
3 Διαφράξας Coisl. Mut.
4 Τὸν Μινύην ἐρχόμενον ora Stephani, Cod. Urſini & Clar. 2. τὸν Μινύειν ἐρχόμενον Vat. τὸν Μινύειον Ὀρχομενὸν Co. Mut. Reg. optime. Edd. τὸν Μινυεινὸν ῥεῖθρον.

omnem hominum memoriam conſervaretur. Sunt tamen, qui contrarium aſſeverant, nempe, coniunctas olim inter ſe continentes ab eo perfoſſas, fretoque aperto Oceanum cum mari noſtro permixtum fuiſſe. Sed haec pro ſuo cuique arbitrio contemplari integrum erit. Simile ab eo in Graecia prius factitatum. Cum enim campeſtris circa Tempe, ut vocantur, regio longe lateque ſtagnaret, foſſa per ſubiectos montes ducta, lacuſtres illic aquas excepit, harumque derivatione amoeniſſimos Theſſaliae campos ad Peneum fluvium detexit. Contra vero in Boeotia obſtructo ad Orchomenum Minyeum fluvio effecit, ut is inundatione ſua totam vaſtaret regionem. Verum illud in Theſſalia bene de Graecis merendi ſtu-

Βοιωτίαν, τιμωρίαν λαμβάνων παρὰ τῶν τὴν Μινυάδα κατοικούντων διὰ τὴν τῶν Θηβαίων καταδούλωσιν.

ιθ΄. [1] Ὁ δ᾽ οὖν Ἡρακλῆς τῶν μὲν Ἰβήρων παρέδωκε τὴν βασιλείαν τοῖς ἀρίστοις τῶν ἐγχωρίων, αὐτὸς δ᾽ ἀναλαβὼν τὴν δύναμιν, καὶ καταντήσας εἰς τὴν Κελτικὴν, καὶ πᾶσαν ἐπελθὼν, κατέλυσε μὲν τὰς συνήθεις παρανομίας καὶ ξενοκτονίας. πολλοῦ δὲ πλήθους ἀνθρώπων ἐκ παντὸς ἔθνους ἑκουσίως [2] συστρατεύοντος, ἔκτισε πόλιν εὐμεγέθη, τὴν ὀνομαζομένην ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν στρατείαν ἄλης, Ἀλησίαν. πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἐγχωρίων ἀνέμιξεν εἰς τὴν πόλιν· ὧν ἐπικρατησάντων τῷ πλήθει, πάντας τοὺς [3] κατοικοῦντας ἐκβαρβαρωθῆναι συνέβη. οἱ δὲ Κελτοὶ μέχρι τῶνδε τῶν καιρῶν [4] ἐτίμων ταύτην τὴν πόλιν, ὡς ἁπάσης τῆς Κελτικῆς οὖσαν ἑστίαν καὶ μητρόπολιν. διέμεινε δ᾽ αὕτη πάντα

Tranſitus in Celticam,

ubi Aleſiam urbem exſtruit;

1 Ὁ δὲ Ἡρακ. Coisl. Clar. 1. Clar. 2. Reg. & Urſini Cod. unde & Steph. οὖν nota defectus ornavit.

2 Συστρατεύσαντος Steph. marg.

3 Ἐνοικοῦντας Coislin. Mutin. Clar. 2.

4 Τιμῶσι Coisl. Mut.

dio peregit: hoc in Boeotia Minyaeae regionis incolas multavit, quod Thebanos ſervitutis iugo preſſiſſent.

XIX. Ceterum Hercules, Iberiae regno viris inter populares optimis tradito, cum exercitu in Celticam perrexit, totamque peragrans, uſitatam morum improbitatem & advenarum mactationes abrogavit. Cumque ingens hominum multitudo ex omni gente ſponte ad militiam eius ſe aggregaſſet, praeclarae urbem magnitudinis exſtruxit, quam a militiae ſuae errore Aleſiam nuncupavit. Quia vero multi e vicinis locis barbari civibus admixti erant, accidit, ut & ceteri urbis incolae, qui numero ſuperabantur, mores barbaros induerent. Haec urbs nunc quoque in praecipuo Celtis eſt honore; quippe primaria totius Galliae ſedes, urbiumque mater. Et per omnes ab Hercule aetates liberta-

τὸν [1] ἀφ᾽ Ἡρακλέους χρόνον ἐλευθέρα καὶ ἀπόρθητος, μέχρι τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς χρόνου· τὸ δὲ τελευταῖον ὑπὸ Γαΐου Καίσαρος, τοῦ διὰ τὸ μέγεθος τῶν πράξεων θεοῦ προσαγορευθέντος, ἐκ βίας ἁλοῦσα, συνηναγκάσθη μετὰ τῶν ἄλλων Κελτῶν ὑποταγῆναι Ῥωμαίοις. ὁ δ᾽ Ἡρακλῆς τὴν ἐκ τῆς Κελτικῆς [2] πορείαν ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν ποιούμενος, καὶ διεξιὼν τὴν ὀρεινὴν τὴν κατὰ τὰς Ἄλπεις, ὡδοποίησε τὴν τραχύτητα τῆς ὁδοῦ καὶ τὸ δύσβατον, [3] ὥστε δύνασθαι στρατοπέδοις καὶ ταῖς τῶν [4] ὑποζυγίων ἀποσκευαῖς βάσιμον εἶναι. τῶν δὲ τὴν ὀρεινὴν ταύτην κατοικούντων βαρβάρων εἰωθότων [5] τὰ διεξιόντα τῶν στρατοπέδων [6] περικόπτειν καὶ λῃστεύειν ἐν ταῖς δυσχωρίαις, χειρωσάμενος ἅπαντας, καὶ τοὺς ἡγεμόνας τῆς παρανομίας ἀνελὼν, ἐποίησεν ἀσφαλῆ τοῖς μεταγενεστέροις τὴν ὁδοιπορίαν. διελθὼν δὲ τὰς Ἄλπεις, καὶ τῆς νῦν καλουμένης Γαλατίας

inde per Alpes in Italiam.

1 Ἐφ᾽ Ἡρακ. iidem.
2 Πορείας Coisl. abſurde.
3 Ἕως τε Coisl. Mut.
4 Παραζυγίων Clar.
5 Διεξιέναι Clar.
6 Duas priores voces Clar. 1. non legit, quae & cum ceteris uſque τοὺς ἡγεμόνας deficiunt Co.

tem defendit, nec unquam capta eſt, ad hoc uſque tempus; ubi tandem a Caeſare, qui ob rerum geſtarum magnitudinem Divus appellatur, vi expugnata, in Romanorum, cum aliis Gallis, poteſtatem venit. Hercules porro e Gallia in Italiam contendens, dum per Alpium montes iter facit, aſperas, tranſituque difficiles vias ſtravit & aperuit, ut militaribus copiis cum impedimentis tranſitus per illos pateret. Barbari, qui montana haec inſederant, exercitus forte tranſeuntes occidere, ac latrociniis infeſtare in locorum anguſtiis & aſpretis ſolebant. Verum his ſubactis, ducibuſque ſcelerate factorum ſupplicio affectis, tutum illac iter poſteris effecit. Iamque Alpes egreſſus, per Galliam, ut

τὴν πεδιάδα διεξιὼν, ἐποιήσατο τὴν πορείαν διὰ τῆς Λιγυστικῆς.

κ'. Οἱ δὲ ταύτην τὴν χώραν [1] κατοικοῦντες Λίγυες νέμονται γῆν τραχεῖαν καὶ παντελῶς λυπράν· τῶν δ' ἐγχωρίων ταῖς ἐργασίαις καὶ ταῖς [2] τῆς κακοπαθείας ὑπερβολαῖς φέρει καρποὺς πρὸς [3] βίαν ὀλίγους. διὸ καὶ τοῖς ὄγκοις εἰσὶ συνεσταλμένοι, καὶ διὰ τὴν συνεχῆ γυμνασίαν εὔτονοι. τῆς [4] γὰρ κατὰ τὴν τρυφὴν ῥαστώνης πολὺ κεχωρισμένοι, ἐλαφροὶ μὲν ταῖς εὐκινησίαις εἰσὶν, ἐν δὲ τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσι ταῖς ἀλκαῖς διάφοροι. καθόλου δὲ τῶν πλησιοχώρων τὸ πονεῖν συνεχῶς ἠσκηκότων, καὶ τῆς χώρας πολλῆς ἐργασίας προσδεομένης, εἰθίκασι τὰς γυναῖκας τῶν κακοπαθειῶν τῶν ἐν ταῖς ἐργασίαις κοινωνοὺς [5] ποιεῖσθαι. μισθοῦ δὲ [6] ἀλλήλοις ἐργαζομένων τῶν τε ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, ἴδιον τι καὶ παράδοξον [7] καὶ καθ' ἡμᾶς

Ligurum ager ingratus & duri labores.

1 Οἰκοῦντες Vat. Mut.
2 Τῆς deſit Coisl. Mut. ſicuti ὑπερβολαῖς Clar. 1.
3 Βίον Clar. 2.
4 Γὰρ non eſt in Clar. 1.
5 Ποιῆσαι Clar. 1.
6 Παρ' ἀλλήλοις Coisl. Mut.
7 Καὶ Steph. nota ſua ſignavit, neque invenitur in Vat.

nunc vocatur, itinere continuato, in Liguriam pervenit.

XX. Ligures autem ſolum aſperum & plane ieiunum colunt; quod tamen, laborum & moleſtiarum aſſiduitate ac pertinacia veluti coactum, fruges, eaſque raras, producit. Ideoque adſtrictis & macilentis ſunt corporibus, ſed per continuas exercitationes bene compactis & nervoſis. Procul enim a luxu & otio ſubmoti vitam agunt. Et propterea expedita ſunt mobilitate, congreſſibuſque bellicis egregie fortes. Quia denique perpetuis haec vicinia laboribus, agro multum operis flagitante, exercetur; feminas etiam in laborum communionem adſciſcere illis mos eſt. Cumque mercede invicem tam mulieres, quam viri operam elocent, res

συνέβη περὶ μίαν γυναῖκα [1] γενέσθαι. ἔγκυος γὰρ οὖσα καὶ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐργαζομένη μισθοῦ, μεταξὺ συνεχομένη ταῖς ὠδῖσιν, ἀπῆλθεν εἴς τινας θάμνους ἀθορύβως· [2] ἐν αἷς τεκοῦσα, καὶ τὸ παιδίον φύλλοις ἐνειλήσασα, τοῦτο μὲν εἴς τινας θάμνους ἀπέκρυψεν, αὐτὴ δὲ συμμίξασα τοῖς ἐργαζομένοις, τὴν αὐτὴν ἐκείνοις [3] ὑπέμενε κακοπάθειαν, [4] οὐδὲν δηλώσασα περὶ τοῦ συμβεβηκότος. τοῦ δὲ βρέφους κλαυθμυριζομένου, καὶ τῆς πράξεως φανερᾶς γενομένης, ὁ μὲν ἐφεστηκὼς οὐδαμῶς ἠδύνατο πεῖσαι παύσασθαι τῶν ἔργων· ἡ δʼ οὐ πρότερον ἀπέστη τῆς κακοπαθείας, ἕως ὁ μισθωσάμενος ἐλεήσας, καὶ τὸν μισθὸν ἀποδοὺς, ἀπέλυσε τῶν ἔργων.

Hercules ad Tiberim benigno hoſpitio exceptus;

κά. Ἡρακλῆς δὲ διελθὼν τήν τε τῶν Λιγύων [5] καὶ τῶν Τυῤῥηνῶν χώραν, καταντήσας πρὸς τὸν Τίβεριν

1 Et hoc notam Steph. habet, deſitque Clar. 1.
2 Ἐν αἷς Coisl. ἐν οἷς Mutin. Edd. εἰς ἃς, minus recte.
3 Ὑπέμεινε Coisl.
4 Haec uſque τοῦ δὲ βρ. perperam exſulant Clar. 1. & Venet. notaveratque H. Steph.
5 Καὶ τὴν τῶν Reg.

quaedam mira mea etiam aetate feminae cuidam evenit. Praegnans illa dum opus inter viros mercenarium facit, partus interim doloribus coacta, in virgultum quoddam abſque ſtrepitu ſecedit, ibique enixa infantem foliis obvolutum inter arbuſta abſcondit, & operariis denuo immixta, citra partus indicium, eundem cum ipſis laborem continuat. At licet ob vagitum infantis res diutius latere non poſſet, operum tamen praefectus nulla puerperam ratione, ut ab infelici labore deſiſteret, inducere potuit; donec conductor eius miſertus, perſoluta mercede, vacationem ob opere conceſſit.

XXI. Ceterum Hercules poſt Liguriam Thuſciam quoque emenſus, cum ad Tiberim deveniſſet, caſtris lo-

ποταμὸν, κατεστρατοπέδευσεν, οὗ νῦν ἡ Ῥώμη ἐστίν. ἀλλ᾽ αὕτη μὲν πολλαῖς γενεαῖς ὕστερον ὑπὸ Ῥωμύλου τοῦ Ἄρεος ἐκτίσθη. τότε δέ τινες τῶν ἐγχωρίων κατῴκουν ἐν τῷ νῦν καλουμένῳ Παλατίῳ, μικρὰν παντελῶς πόλιν οἰκοῦντες. ἐν ταύτῃ δὲ τῶν ἐπιφανῶν [1] ὄντες ἀνδρῶν Κάκιο; καὶ Πινάριος, ἐδέξαντο τὸν Ἡρακλέα ξενίοις ἀξιολόγοις, καὶ δωρεαῖς κεχαρισμέναις ἐτίμησαν· καὶ τούτων τῶν ἀνδρῶν ὑπομνήματα μέχρι τῶνδε τῶν καιρῶν διαμένει κατὰ τὴν Ῥώμην. τῶν γὰρ νῦν εὐγενῶν ἀνδρῶν τὸ τῶν Πιναρίων ὀνομαζόμενον γένος διαμένει παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ὡς [2] ὑπάρχον ἀρχαιότατον. τοῦ δὲ [3] Κακίου ἐν τῷ παλατίῳ κατάβασίς ἐστιν, ἔχουσα λιθίνην κλίμακα, τὴν ὀνομαζομένην ἀπ᾽ ἐκείνου Κακίαν, οὖσαν πλησίον τῆς τότε γενομένης οἰκίας τοῦ [4] Κακίου. ὁ δ᾽ οὖν Ἡρακλῆς ἀποδεξάμενος τὴν εὔνοιαν τῶν τὸ Παλάτιον οἰκούντων, [5] προεῖπεν αὐ-

1 Ὄντες Vat. Reg. Coisl. Mut. quod placet. Edd. ὄντων.
2 Ὑπάρχων Clar. 1.
3 Κακίου Coisl. optime. Vulgo Κάκιος. Κακίκιος Clar. 1.
4 Κακίου Coisl. quem ſequor. Edd. Κάκιος prave.
5 Προείπειν Mut.

cum cepit, ubi nunc Roma eſt, multis poſt aetatibus a Romulo Martis filio condita. Tunc vero aborigines exiguum quondam oppidulum in colle, qui nunc Palatium vocatur, incolebant. Hic inter nobiliſſimos Cacius & Pinarius Herculem aedibus ſuis receptum omni hoſpitalitatis cultu, muneribuſque exquiſitis, proſequebantur: quorum monumenta virorum etiamnum Romae ſuperſunt. Nam generoſiſſima hodie familia, quae Pinariorum vocatur, & vetuſtate omnes excellit, adhuc apud Romanos durat. Cacii per ſcalas lapideas deſcenſus eſt in Palatio, Cacii nomen retinens, antiquae eius domui vicina. Hercules igitur, cui benevolentia Palatinorum grata eſſet, fore praedixit, ut quicunque,

τοῖς, ὅτι μετὰ τὴν ἑαυτοῦ μετάστασιν εἰς θεοὺς, τοῖς εὐξαμένοις [1] ἐκδεκατεύσειν Ἡρακλεῖ τὴν οὐσίαν, συμβήσεται τὸν βίον εὐδαιμονέστερον ἕξειν. ὃ καὶ συνέβη κατὰ τοὺς ὕστερον χρόνους διαμεῖναι μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. πολλοὺς γὰρ Ῥωμαίων, οὐ μόνον τῶν συμμέτρους οὐσίας κεκτημένων, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγαλοπλούτων τινὰς, εὐξαμένους ἐκδεκατεύσειν Ἡρακλεῖ, καὶ μετὰ ταῦτα [2] γενομένους εὐδαίμονας, ἐκδεκατεῦσαι τὰς οὐσίας [3] οὔσας ταλάντων τετρακισχιλίων. Λεύκολλος γὰρ ὁ τῶν καθ' αὐτὸν Ῥωμαίων σχεδόν τι πλουσιώτατος ὢν, διατιμησάμενος τὴν ἰδίαν οὐσίαν, κατέθυσε τῷ θεῷ πᾶσαν τὴν δεκάτην, εὐωχίας ποιῶν συνεχεῖς καὶ πολυδαπάνους. κατεσκεύασαν δὲ καὶ Ῥωμαῖοι τούτῳ τῷ θεῷ παρὰ τὸν Τίβεριν ἱερὸν ἀξιόλογον, [4] ἐν ᾧ νομίζουσι συντελεῖν τὰς ἐκ τῆς δεκάτης [5] θυσίας. ὁ δ' οὖν Ἡρακλῆς ἀπὸ τοῦ Τιβέρεως ἀνα-

decimae Herculi votae,

templumque exſtructum.

1 Ἐκδεκατεύσειν Coisl. Mut. & mox iterum. Recte. Utrobique vulgo ἐκδεκατεύειν.

2 Γενομένης εὐδαιμονίας Steph. ora, Vat. Clarom.

3 Vocem hanc praeteriit Coisl.

4 Ἔνθα idem.

5 Οὐσίας Mut. quod frequens peccatum. Vide L. Kuſter. in Ariſtoph. Equit. v. 103.

poſt ſuum ad Deos abitum, decimam bonorum Herculi voviſſent, maiorem vitae felicitatem experirentur. Id perpetuo ad noſtram huc aetatem uſu confirmatum eſt. Multi enim Romanorum non ſolum mediocri cenſu, verum & praedivites, a decimationis voto Herculi facto ingentibus divitiis cumulati facultates ſuas, IV millibus talentûm exiſtimatas, decimaverunt. Lucullus enim, Romanorum ſua aetate ferme opulentiſſimus, aeſtimatis facultatibus ſuis, decimas omnium Herculi conſecravit, & continentes inde epulas ſumtibus profuſis inſtituit. Deo huic poſtea Romani ad Tiberim magnificum exſtruxere templum, in quo ſacrificia ex decimis peragi ſanciverunt. Motis inde caſtris, Hercules

ζεύξας, καὶ διεξιὼν τὴν παράλιον τῆς νῦν Ἰταλίας ὀνομαζομένης, κατήντησεν εἰς [1] τὸ Κυμαῖον πεδίον, ἐν ᾧ μυθολογοῦσιν [2] ἄνδρας ταῖς τε ῥώμαις προέχοντας καὶ ἐπὶ παρανομίᾳ διωνομασμένους [3] ὀνομάζεσθαι γίγαντας. ὠνομάσθαι δὲ καὶ τὸ πεδίον τοῦτο Φλεγραῖον, ἀπὸ τοῦ λόφου τοῦ τὸ παλαιὸν [4] ἄπλετον πῦρ ἐκφυσῶντος, παραπλησίως τῇ κατὰ τὴν Σικελίαν Αἴτνῃ. καλεῖται δὲ νῦν ὁ τόπος [5] Οὐεσούσιος, ἔχων πολλὰ σημεῖα τοῦ [6] κεκαῦσθαι κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. τοὺς δ' οὖν γίγαντας, πυθομένους τὴν τοῦ Ἡρακλέους παρουσίαν, ἀθροισθῆναι πάντας καὶ παρατάξασθαι τῷ προειρημένῳ. θαυμαστῆς δὲ γενομένης μάχης κατά τε τὴν ῥώμην καὶ τὴν ἀλκὴν τῶν γιγάντων, φασὶ τὸν Ἡρακλέα, συμμαχούντων αὐτῷ τῶν θεῶν, κρατῆσαι τῇ μάχῃ, καὶ τοὺς πλείστους ἀνελόντα, τὴν χώραν ἐξημερῶσαι. μυθολογοῦνται δ' οἱ γίγαντες γηγενεῖς

In campum Cumaeum ſ. Phlegraeum progreſſus Gigantes perdomuit.

1 Τῶν Κυμαίων idem.
2 Ἄνδρας γενέσθαι Coisl. Mut.
3 Οὓς ὀνομάζεσθαι iidem, non male.
4 Ἄπλατον & ἐκφυσσῶντος Co.
5 Οὐϊσσούσιος Mut. οὗτος Ἰσσούσιος Coisl.
6 Κεκαῦθαι Clar. 1.

maritimos Italiae, ut nunc quidem vocatur, tractus percurrens, in Cumaeam deſcendit planitiem; ubi homines roboris immanitate & violentia facinorum infames, quos Gigantes nominant, egiſſe fabulantur. Phlegraeus quoque campus is locus appellatur, a colle nimirum, qui Aetnae inſtar Siculae magnam vim ignis eructabat; nunc Veſuvius nominatur, multa inflammationis priſtinae veſtigia reſervans. Gigantes illi, cognito Herculis adventu, coniunctis viribus cum inſtructa illi acie obviam procedunt, & commiſſa pro viribus & ferocia Gigantum pugna vehementi, Hercules Deorum ſocietate adiutus victoriam obtinuit, & pleriſque trucidatis, regionem illam pacavit. Ob ſtupendam vero

γεγενέναι, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κατὰ τὸ σῶμα μεγέθους. καὶ περὶ μὲν τῶν ἐν [1] Φλέγρᾳ φονευθέντων γιγάντων τοιαῦτα μυθολογοῦσι τινὲς, οἷς καὶ Τίμαιος ὁ συγγραφεὺς ἠκολούθησεν.

Herculis ad lacum Avernum opera.

κβ'. Ὁ δ' Ἡρακλῆς ἐκ τοῦ Φλεγραίου [2] πεδίου κατελθὼν [3] παρὰ τὴν θάλατταν, κατεσκεύασεν ἔργα περὶ τὴν Ἄορνον ὀνομαζομένην [4] λίμνην, ἱερὰν δὲ Περσεφόνης ὀνομαζομένην. κεῖται μὲν οὖν ἡ λίμνη μεταξὺ [5] Μισηνοῦ καὶ Δικαιαρχείων, πλησίον τῶν θερμῶν ὑδάτων· ἔχει δὲ τὴν μὲν περίμετρον ὡς πέντε σταδίων, τὸ δὲ βάθος ἄπιστον. ἔχουσα γὰρ ὕδωρ καθαρώτατον, φαίνεται τῇ χρόᾳ [6] κυάνεον, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ βάθους. μυθολογοῦσι δὲ τὸ μὲν παλαιὸν γεγενῆσθαι [7] νεκυομαντεῖον πρὸς αὐτῇ, ὃ τοῖς ὕστερον χρόνοις καταλελύσθαι φασίν. [8] ἀναπεπταμένης δὲ τῆς λίμνης εἰς τὴν θάλατταν, τὸν Ἡρακλέα λέγεται τὸν μὲν ἔκρουν

1 Φλεγραίῳ Coisl. Mut.
2 Παιδίου Coisl. ex vitioſa dictantis pronuntiatione.
3 Ἐπὶ Coisl. Mut.
4 Haec uſque κεῖται deſunt Cl. 1.
5 Μισύνου Coisl. & mox Δικαιαρχαίων. Δικαιαρχιῶν Clar. 1.
6 Κυανοῦν Coisl. Mut.
7 Νεκρομαντεῖον Clarom.
8 Ἀναπεπταμένος Clar. 1.

corporum proceritatem Gigantes hi Terrigenae dicebantur. De Gigantum igitur ad Phlegram internecione nonnulli, quos & Timaeus ſequitur, iſta fabulantur.

XXII. Relictis tum Phlegrae campis, Hercules ad mare digreſſus, opera nonnulla circa Avernum, quem nominant, lacum, qui Proſerpinae ſacer habetur, peregit. Hic inter Miſenum & Dicearchiam, iuxta calidas aquas, quinque ſtadiorum circuitu, & profunditate incredibili, ſitus eſt. Lympha illi puriſſima, cui ingens voraginis altitudo caeruleum induit colorem. Manium ibi quondam oraculum, quod aetas poſtera aboleverit, exſtitiſſe fabulantur. Cum autem lacus ille in mare ſe expanderet, humo congeſta effluxum ita obſtruxiſſe di-

[1] ἐγχῶσαι, τὴν δ' ὁδὸν τὴν νῦν οὖσαν παρὰ θάλατταν κατασκευάσαι, [2] τὴν ἀπ' ἐκείνου καλουμένην Ἡράκλειαν. ταῦτα μὲν οὖν ἔπραξε περὶ τούτους τοὺς τόπους. Ἐντεῦθεν δ' ἀναζεύξας κατήντησε τῆς Ποσειδωνιατῶν χώρας [3] πρός τινα πέτραν, πρὸς ᾗ μυθολογοῦσιν ἴδιόν τι γενέσθαι καὶ παράδοξον. τῶν γὰρ ἐγχωρίων τινὰ κυνηγὸν ἐν τοῖς κατὰ τὴν [4] θήραν ἀνδραγαθήμασι διωνομασμένον, ἐν μὲν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις εἰωθέναι τῶν ληφθέντων θηρίων τὰς κεφαλὰς καὶ τοὺς πόδας ἀνατιθέναι τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ προσηλοῦν τοῖς δένδρεσι· τότε [5] δ' οὖν ὑπερφυῆ κάπρον χειρωσάμενον, καὶ τῆς θεοῦ καταφρονήσαντα, εἰπεῖν ὅτι τὴν κεφαλὴν τοῦ θηρίου [6] ἑαυτῷ ἀνατίθησι, καὶ τοῖς λόγοις ἀκολούθως ἔκ τινος δένδρου κρεμάσαι ταύτην. αὐτὸν δὲ, καυματώδους περιστάσεως οὔσης, κατὰ τὴν μεσημ-

Via Heraclea.

Venator in Dianam impius, ſupplicio affectus.

1 Ἐγχῶσαι Stephan. ora, Vat. Reg. Clar. 2. cum Urſini libro. Edd. ἐκχῶσαι.

2 Τὴν ἀπ' ἐκείνου καλουμένην margo Stephani, Vat. Reg. Coisl. Mutin. Clar. 2. Vulgo τὴν νῦν καλουμένην.

3 Ἐπί τινα πέτραν Coisl. Tum ἐν ᾗ μυθολογοῦσιν idem & Mut.

4 Θήραν iidem. Poggius ridicule, *in regione, quae dicitur Andragathia:* videtur legiſſe ἀνδραγαθίᾳ. Ego Co. & Mut. ſequor. Vulgo χώραν.

5 Γοῦν Coisl. Mut.

6 Ἑαυτῷ Co. Vat. Reg. Mut. Edd. αὐτῇ.

citur Hercules, ut viam iuxta mare, quae Heraclea ab eo vocatur, ſterneret. Et haec quidem ibi locorum effecit. Hinc alio progreſſus ad petram quandam in Poſidoniatarum terra pervenit, ubi inſigne miraculum accidiſſe fertur. Venator quidam, facinorum inter venandum ſtrenuitate clarus, ſuperiori tempore capita & pedes ferarum Dianae conſecrata arboribus affigere conſueverat. Sed tunc, cum grandem cepiſſet aprum, ſe caput belluae, non abſque Deae contemtu, dedicaturum ſibi iactavit, idque ſtatim uti dixerat, ex arbore ſuſpendit. Aeſtus tum forte erat. Sub meridiem ergo

βρίαν εἰς ὕπνον τραπῆναι. καθ' ὃν δὴ χρόνον τοῦ δεσμοῦ [1] λυθέντος αὐτομάτως πεσεῖν [2] τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὸν κοιμώμενον, καὶ διαφθεῖραι. ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἄν τις θαυμάσειε τὸ γεγονός, ὅτι τῆς θεᾶς ταύτης πολλαὶ περιστάσεις μνημονεύονται περιέχουσαι τὴν κατὰ τῶν ἀσεβῶν τιμωρίαν.

Cicadae ob Herculis pietatem deletae.

τῷ δ' Ἡρακλεῖ διὰ τὴν εὐσέβειαν τοὐναντίον συνέβη γενέσθαι. καταντήσαντος γὰρ αὐτοῦ πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ῥηγίνης καὶ Λοκρίδος, [3] καὶ διὰ τὸν ἐκ τῆς ὁδοιπορίας κόπον ἀναπαυομένου, φασὶν ὑπὸ τῶν τεττίγων αὐτὸν ἐνοχλούμενον εὔξασθαι τοῖς θεοῖς ἀφανεῖς γενέσθαι τοὺς ἐνοχλοῦντας [4] αὐτόν, καὶ διὰ τοῦτο τῶν θεῶν βεβαιωσάντων τὴν εὐχήν, μὴ μόνον κατὰ τὸ παρὸν ἀφανεῖς γενέσθαι τούτους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν ὕστερον χρόνον ἅπαντα, μηδένα κατὰ τὴν χώραν φαίνεσθαι τέττιγα.

Nando Hercules cum bobus in Siciliam traiicit.

ὁ δ' οὖν Ἡρακλῆς καταντήσας ἐπὶ τὸν πορθμὸν [5] κατὰ τὸ στενότατον τῆς

1 Λυθέντος αὐτομάτως Vat. Co. Clar. 1. Ven. Ceteri λυθέντος τοῦ κρατοῦντος τὴν κεφαλὴν αὐτὴν αὐτομάτως ex gloſſa. Steph. deletas voces nota inſtruxerat.

2 Τὴν κεφαλὴν non habet Reg.

3 Καὶ deſit Coisl.

4 Αὐτῷ idem, Reg.

5 Καὶ διὰ τὸ Clar. καὶ κατὰ τὸ Vat.

ſomnum illo capeſſente, ſoluto caput vinculo ſponte in hominem delapſum exitium ei attulit. Nec eſt, quod caſum hunc demireris, cum multa huiuſmodi contigiſſe memorentur, quibus poenam de impiis Dea ſumſerit. At contra Herculi ob pietatem eveniſſe dicitur. Cum enim fines agri Rhegini & Locridos attigiſſet, & ex itinere defatigatus interquieſceret, cicadarum ſtrepitu interpellatus, Deos rogavit, ut moleſtiam ſibi creantes e medio faceſſerent. Ratas Dii preces habuerunt. Non enim in praeſens modo cicadae tempus evanuerunt, ſed omne deinceps tempus nullam ibi conſpici patiuntur. Ad fretum tandem, qua arctiſſimum eſt ma-

θαλάττης, τὰς μὲν βοῦς ἐπεραίωσεν [1] εἰς τὴν Σικελίαν, αὐτὸς δὲ ταύρου κέρως λαβόμενος διενήξατο τὸν πόρον, ὄντος τοῦ διαστήματος σταδίων τριῶν καὶ δέκα, ὥς Τίμαιος Φησί.

Thermis Himeraeis & Egeſtanis recreatus Hercules Erycem certamine vincit,

κγ'. Μετὰ δὲ ταῦτα βουλόμενος [2] ἐγκυκλωθῆναι πᾶσαν Σικελίαν, ἐποιεῖτο τὴν πορείαν ἀπὸ Πελωριάδος ἐπὶ τὸν Ἔρυκα. διεξιόντος δ' αὐτοῦ τὴν παράλιον τῆς νήσου, μυθολογοῦσι τὰς Νύμφας ἀνεῖναι θερμὰ λουτρὰ πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν τῆς κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν γενομένης αὐτῷ κακοπαθείας. τούτων δ' ὄντων διττῶν, τὰ μὲν [3] Ἱμεραῖα, τὰ δὲ Ἐγεσταῖα προσαγορεύεται, τὴν ὀνομασίαν ἔχοντα ταύτην ἀπὸ τῶν τόπων. τοῦ δ' Ἡρακλέους πλησιάσαντος τοῖς κατὰ τὸν Ἔρυκα τόποις, [4] προεκαλέσατο αὐτὸν Ἔρυξ εἰς πάλην, υἱὸς μὲν ὢν Ἀφροδίτης καὶ [5] Βουτᾶ τοῦ τότε βασιλεύοντος τῶν τόπων. γενομένης δὲ τῆς Φιλοτιμίας μετὰ προστίμου, καὶ τοῦ μὲν Ἔρυκος διδόντος τὴν χώραν, τοῦ δ' Ἡρα-

1 Haec uſque in διενηξ. deſunt Clar. 1.

2 Κυκλωθεῖναι Coisl. ἐν κύκλῳ θεῖναι Clar. 2.

3 Ἱμεραῖα Coisl. optime. Edd. Ἡμεραῖα. Mox Γετταῖα abſurde Ven. & Cl. 2. tum καλεῖται Co.

4 Προσεκαλέσατο Co. Mut. Reg. praeterea εἰς πάλιν Coisl. prave.

5 Βουτοίτου Clar. 2.

re, delatus, boves quidem ante ſe in Siciliam tranſmiſit, ipſe apprehenſo tauri cornu ſimul enatavit, per intervallum, ut Timaeus ait, XIII ſtadiorum.

XXIII. Poſt id totam circuire inſulam cupiens, a Peloriade ad Erycem iter intendit. Lituſque peragrante ipſo calidas a Nymphis balneas, ferunt, apertas eſſe, quibus contractam ex itinere laſſitudinem allevaret. Iſtas Himeraeas, has Egeſtanas, binae enim exſiſtunt, a locis nominarunt. Poſtquam Hercules ſubiectos Eryci agros contigit, Eryx, Venere ac Buta loci regulo natus, ad luctae certamen Heroëm provocat. Depoſito utrinque contentionis pignore, ab Eryce quidem agris,

κλέους τὰς βοῦς, τὸ μὲν πρῶτον ἀγανακτεῖν τὸν Ἔρυκα, διότι πολὺ λείπονται τῆς ἀξίας αἱ βοῦς, συγκρινομένης τῆς χώρας πρὸς αὐτάς. πρὸς ταῦτα δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἀποφαινομένου, διότι, ἂν ταύτας ἀποβάλῃ, στερηθήσεται τῆς ἀθανασίας· εὐδοκήσας ὁ Ἔρυξ τῇ συνθήκῃ, καὶ παλαίσας, ἐλείφθη, καὶ τὴν χώραν [1] ἀπέβαλεν. ὁ δ' Ἡρακλῆς τὴν μὲν χώραν παρέθετο τοῖς ἐγχωρίοις, συγχωρήσας αὐτοῖς λαμβάνειν τοὺς καρποὺς μέχρις ἄν τις [2] τῶν ἐγγόνων αὐτοῦ παραγενόμενος ἀπαιτήσῃ· ὅπερ καὶ συνέβη γενέσθαι. πολλαῖς γὰρ ὕστερον γενεαῖς Δωριεὺς [3] ὁ Λακεδαιμόνιος καταντήσας [4] εἰς Σικελίαν, καὶ τὴν χώραν ἀπολαβὼν, ἔκτισε πόλιν Ἡρακλείαν. ταχὺ δ' αὐτῆς αὐξομένης, οἱ Καρχηδόνιοι φθονήσαντες ἅμα καὶ φοβηθέντες, μή ποτε πλεῖον ἰσχύσασα τῆς Καρχηδόνος, ἀφέληται τῶν Φοινίκων τὴν ἡγεμονίαν, στρατεύσαντες ἐπ' αὐτὴν με-

& Siciliam praemium reportat, quam unus e poſteris, Dorieus, obtinet, & in ea Heracleam exſtruit,

1 Haec abſunt Coisl. uſque in συγχωρ.
2 Τῶν ἐκγόνων Reg.
3 Ὁ Λακελαίνοντος Steph. m. ex Clar. vitioſe.
4 Εἰς τὴν Σικελ. Coisl. Vat.

ab Hercule vero bobus; primo quidem indignatur Eryx, quod iniqua boum cum regione comparatio fiat: ſed cum Hercules contra, ſe deperditis his immortalitatis iacturam ſimul facturum ſponderet, accepta tandem conditione in certamen deſcendit; ſed victus regionis poſſeſſione exuitur. Quam Hercules interim, ut depoſitum, incolis ad uſumfructum concedit, dum ex ſe natorum aliquis eam repetat. Id quod poſtmodum evenit. Poſt multas enim aetates Dorieus Lacedaemonius in Siciliam profectus, recuperata ditione avita, Heracleam ibi exſtruxit. Quae ſubitis incrementis amplificata, invidiam Carthaginienſibus iniecit & metum, ne quando ſupra Carthaginem invaleſcens, principatum Poenis adi-

γάλαις δυνάμεσι, καὶ κατὰ κράτος ἑλόντες, κατέσκαψαν. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων τὰ κατὰ μέρος ἐν τοῖς οἰκείοις χρόνοις ἀναγράψομεν. τότε δ' ὁ Ἡρακλῆς [1] ἐγκυκλούμενος τὴν Σικελίαν, καὶ καταντήσας εἰς τὴν νῦν οὖσαν τῶν Συρακουσίων πόλιν, καὶ πυθόμενος τὰ μυθολογούμενα κατὰ τὴν τῆς Κόρης ἁρπαγὴν, [2] εὐθὺς ἔθυσέ τε ταῖς θεαῖς μεγαλοπρεπῶς, καὶ εἰς τὴν Κυανὴν τὸν καλλιστεύοντα τῶν ταύρων [3] καθαγίσας, κατέδειξε θύειν τοὺς ἐγχωρίους κατ' ἐνιαυτὸν τῇ Κόρῃ, καὶ πρὸς τῇ Κυανῇ λαμπρῶς ἄγειν πανήγυρίν τε καὶ θυσίαν. αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν βοῶν διὰ τῆς μεσογείου διεξιὼν, καὶ τῶν ἐγχωρίων Σικανῶν μεγάλαις δυνάμεσιν ἀντιταξαμένων, ἐνίκησεν ἐπιφανεῖ παρατάξει, καὶ πολλοὺς ἀπέκτεινεν. ἐν οἷς μυθολογοῦσί τινες καὶ στρατηγοὺς ἐπιφανεῖς γεγενῆσθαι, τοὺς μέχρι τοῦ νῦν ἡρωϊκῆς τιμῆς τυγχάνοντας, Λεύκασπιν, καὶ Πεδια-

deinde a Carthaginienſibus dirutam.

Syracuſis ſacra Cereri & Proſerpinae inſtituit.

Sicanos, infeſta acie obvios, caedit.

Ducum nomina.

1 Κυκλούμενος τὴν Σικελίαν Mutin. Mox καὶ ante καταντήσας deſit Coisl.
2 Εὐθὺς nota defectus ornavit Stephanus.
3 Καθαγιάσας Reg. Mut. Clar.
2. Neque aliter Codex Urſini, & Steph. ora.

meret. Ideo magnis eam copiis aggreſſi, vi tandem captam funditus diruerunt. De quibus tamen ſuo ſeparatim tempore ſcribemus. Hercules ergo, Sicilia in orbem hoc modo perluſtrata, ad urbem, quae nunc eſt Syracuſiorum, delatus, ubi de raptu Proſerpinae cognovit, ſolemnia Deabus ſacra obtulit, & praeſtantiſſimo in Cyane immolato tauro, anniverſarium ſacrificii ritum, feſta iuxta Cyanen ſolemnitate peragendi, incolas docuit. Tum per mediterranea cum bobus iter habens, Sicanos, magnis ſe copiis obiicientes, inſigni proelio fundit, plurimoſque caedit. Inter quos ſpectatae virtutis duces, quibus heroicus adhuc cultus defertur,

κράτην, καὶ Βουφονᾶν, καὶ [1] Γαυγατᾶν, ἔτι δὲ Κυγαῖον καὶ Κρυτιδᾶν.

Leontini & Agyrinaei divinos Herculi honores exhibent.

κδ΄. Μετὰ δὲ ταῦτα διελθὼν τὸ Λεοντῖνον πεδίον, τὸ μὲν κάλλος τῆς χώρας ἐθαύμασε· πρὸς δὲ τοὺς τιμῶντας αὐτὸν οἰκείως [2] διαθέμενος, ἀπέλιπε παρ᾽ αὐτοῖς ἀθάνατα μνημεῖα τῆς ἑαυτοῦ παρουσίας. ὧν ἴδιον τι συνέβη γενέσθαι [3] περὶ τὴν πόλιν τῶν Ἀγυριναίων. ἐν ταύτῃ γὰρ τιμηθεὶς [4] ἐπίσης τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς πανηγύρεσι καὶ θυσίαις λαμπραῖς, [5] καίπερ κατὰ τοὺς ἔμπροσθεν χρόνους οὐδεμίαν θυσίαν προσδεχόμενος, τότε πρώτως [6] συνευδόκησε, τοῦ δαιμονίου τὴν ἀθανασίαν αὐτῷ προσημαίνοντος. ὁδοῦ γὰρ οὔσης οὐκ ἄποθεν τῆς πόλεως πετρώδους, αἱ βοῦς τὰ ἴχνη καθάπερ ἐπὶ κηροῦ τινος ἀπετυποῦντο· ὁμοίως δὲ καὶ [7] αὐτῷ

1 Γαυχάταν in marg. Steph. Vat. Reg. Clar. 2. tum Βαγγαῖον iidem. καὶ Γλύκατον ἔτι δὲ Βουταίαν Coisl. Mut. qui poſterior tamen Γλυχάταν. Pogg. *Glychatam*, *Buteum*.

2 Διατιθέμενος Coisl. Mut.

3 Παρὰ iidem.

4 Ἐφ᾽ ἴσης Vat.

5 Καὶ κατὰ Reg. Vat.

6 Συνευδοκῆσαι Coisl.

7 Αὐτῷ τῷ Coisl. Ceteri articulum negligunt.

nempe Leucaſpis, Pedicrates, Buphonas, Gaugates, Cygaeus & Crytidas, fuiſſe perhibentur.

XXIV. Inde per Leontinum pergens agrum pulchritudinem eius admiratur; & ob exhibitos ſibi honores ſingulari homines favore complexus, aeterna ſuae illic praeſentiae monumenta reliquit. Peculiare autem quidpiam illi apud Agyrinaeos obvenit. Hi pariter atque Deos coeleſtes magnificis eum feſtis atque ſacrificiis demerebant. Qui tametſi nullum prius ſacrificium admiſiſſet, tunc primum tamen id probatum ratumque habuit, cum a numine ipſo divinitas iam ei portenderetur. Non procul enim ab urbe, in petricoſa quadam via, non ſecus quam in cera veſtigia boum expreſſa

τῷ Ἡρακλεῖ τούτου συμβαίνοντος, καὶ τοῦ ἄθλου δεκάτου τελουμένου, νομίσας ἤδη τι λαμβάνειν τῆς ἀθανασίας, [1] προσεδέχετο τὰς τελουμένας ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων κατ' ἐνιαυτὸν θυσίας. διόπερ τοῖς εὐδοκιμουμένοις τὰς χάριτας ἀποδιδοὺς, πρὸ μὲν τῆς πόλεως κατεσκεύασε λίμνην, ἔχουσαν τὸν περίβολον [2] σταδίων τεσσάρων, ἣν ἐπώνυμον αὐτοῦ καλεῖσθαι προσέταξεν. ὡσαύτως δὲ καὶ τῶν βοῶν τοῖς ἀποτυπωθεῖσιν ἴχνεσιν τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγορίαν ἐπιθεὶς, [3] τέμενος καθιέρωσεν ἥρωϊ Γηρυόνῃ, [4] ὃ μέχρι τοῦ νῦν τιμᾶται παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις. Ἰολάου τε τοῦ ἀδελφιδοῦ συστρατεύοντος, τέμενος ἀξιόλογον ἐποίησε, καὶ τιμὰς καὶ θυσίας κατέδειξεν αὐτῷ γίνεσθαι κατ' ἐνιαυτὸν, τὰς μέχρι τοῦ νῦν τηρουμένας. πάντες γὰρ οἱ κατὰ [5] ταύτην τὴν πόλιν οἰκοῦντες, ἐκ γενετῆς τὰς κόμας [6] ἱερὰς Ἰο-

Pro his monumenta relicta:
lacus ſui nominis,
Geryonis lucus,
fanum Iolai ludis celebratum.

1 Haec uſque κατ' ἐνιαυτ. deſunt librarii negligentia Coisl.
2 Στάδια τέσσαρα Steph. marg. Clar. Mox ἐπων. αὐτῷ Co. Mut.
3 Τέμ. κατεσκεύασεν Mut. Co. ſed qui breve poſt Κρυομένῃ pro *Geryone*.
4 His uſque Ἰολάου Stephanus aſteriſcum addidit, nec ſunt in Clar. 1. nec Venet.
5 Ταύτην non habet Reg. notam illi adiunxit Steph. defectus indicem: κατ' αὐτὴν τὴν πολ. Vat.
6 Ἱερὰς deſit Co. ἱεροὺς Cl. 2.

cernebantur. Id ipſum cum Herculi quoque accideret, iam decimo certamine perfecto, immortalitatis partem ſibi tribui exiſtimans, annuum ſacrificii honorem ab incolis ſibi inſtitutum non repudiavit. Ut igitur gratiam pro honoribus ſibi tributis referret, lacum ante urbem IV ſtadiorum ambitu, nomine ſuo celebrem effodit. Notas etiam boum ungulis expreſſas de ſe appellavit. Et tunc lucum Geryoni iuxta ac Heroi conſecratum dedit: quem nunc quoque religioſe indigenae colunt. Quin & Iolao, expeditionis ſocio, celebre illic fanum exſtruxit, & annuo ſacrorum cultu, qui hodieque obſervatur, eum venerandi auctor fuit. Quicunque enim hanc urbem incolunt, ſacras Iolao a primo ortu comas nu-

λάῳ τρέφουσι, μέχρις ἂν ὅτου θυσίαις μεγαλοπρεπέσι καλλιερήσαντες [1] τὸν θεὸν ἵλεων κατασκευάσωσι. τοσαύτη δ᾽ ἐστὶν ἁγνεία καὶ σεμνότης περὶ τὸ τέμενος, ὥστε τοὺς μὴ τελοῦντας τὰς εἰθισμένας θυσίας παῖδας, ἀφώνους γίνεσθαι, καὶ τοῖς τετελευτηκόσιν ὁμοίους. ἀλλ᾽ οὗτοι μὲν, ὅταν εὔξηταί τις ἀποδώσειν [2] τὴν θυσίαν καὶ ἐνέχυρον τῆς θυσίας ἀναδείξῃ τῷ θεῷ παραχρῆμα [3] ἀποκαθίστασθαι φασὶ τοὺς τῇ προειρημένῃ νόσῳ κατεχομένους. οἱ δ᾽ οὖν ἐγχώριοι τούτοις ἀκολούθως, τὴν μὲν πύλην πρὸς ᾗ τὰς ἀπαντήσεις καὶ θυσίας τῷ θεῷ παρέστησαν, Ἡράκλειαν προσηγόρευσαν· ἀγῶνα [4] δὲ γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν καθ᾽ ἕκαστον ἔτος μετὰ πάσης προθυμίας ποιοῦσι. πανδήμου δὲ τῆς ἀποδοχῆς ἐλευθέρων τε καὶ δούλων γινομένης, κατέδειξαν καὶ τοὺς οἰκέτας, ἰδίᾳ τιμῶντας τὸν θεὸν, [5] θιάσους τε συνάγειν, καὶ συνιόντας εὐωχίας τε καὶ

1 Τὸν θ. ἵλεω Mut. ἵλεων Co. Pogg. Edd. Ἰόλαον, abſurde.

2 Τὰς θυσίας Clar. & Steph. ora, tum ἐνέχειρον iidem, & οὐσίας ἀναθήσῃ Clar. 1. Mut. quod amplector. Abeſt ab edd. poſtremum.

3 Ἀποκαθίστασθαι φασὶ Coisl.

4 Δὲ καὶ γυμν. Clar. 1. Mox ἱππικοὺς uterque.

5 Θειάσους Clar.

triunt, quoad magnifica litatione Deum placent. Tanta eſt huius templi ſanctimonia, tanta maieſtas, ut qui recepta ſacra non obeunt, vocem amittant, & exanimatis ſimiles fiant: at quamprimum quis dato pignore ſacrum debitum voverit, aegri, ut aiunt, continuo ſanitati priſtinae reſtituuntur. Quamobrem cives portam, ubi rem divinam facientes illi occurrerant, Heracleam indigitarunt. Gymnicos etiam ludos & equeſtres unoquoque anno enixis ſtudiis edunt. Quo cum ex omni certatim populo, ingenui & ſervi iuxta confluant, privatum Dei cultum vernas edocuerunt, ut ſolemnes nimirum thiaſos celebrent, epulaſque ac ſacrorum ritus

θυσίας τῷ θεῷ συντελεῖν. ὁ δ᾽ Ἡρακλῆς μετὰ τῶν βοῶν [1] περαιωθεὶς εἰς τὴν Ἰταλίαν, προῆγε διὰ τῆς [2] παραλίου, καὶ Λακίνιον μὲν κλέπτοντα τῶν βοῶν ἀνεῖλε· Κρότωνα δὲ ἀκουσίως ἀποκτείνας ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς, καὶ τάφον [3] αὐτοῦ κατεσκεύασε. προεῖπε δὲ τοῖς ἐγχωρίοις, ὅτι καὶ κατὰ τοὺς ὕστερον χρόνους ἔσται πόλις ἐπίσημος, ὁμώνυμος τῷ τετελευτηκότι.

Tum Hercules boves retro in Italiam agit, Lacinium ob furtum obtruncat, Crotoni monumentum ponit.

κέ. Αὐτὸς δὲ κυκλωθεὶς [4] τὸν Ἀδρίαν, καὶ πεζῇ περιελθὼν τὸν προειρημένον κόλπον, κατήντησεν εἰς τὴν Ἤπειρον· ἐξ ἧς πορευθεὶς εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ τετελεκὼς τὸν δέκατον ἆθλον, ἔλαβε πρόσταγμα παρ᾽ Εὐρυσθέως, τὸν ἐξ ᾅδου Κέρβερον [5] πρὸς τὸ φῶς ἀγαγεῖν. πρὸς δὲ τοῦτον [6] τὸν ἆθλον ὑπολαβὼν συνοίσειν αὐτῷ, παρῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ μετέσχε τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων, Μουσαίου τοῦ Ὀρφέως υἱοῦ τότε προεστηκότος τῆς τελετῆς. Ἐπεὶ δ᾽ Ὀρφέως ἐμνήσθη-

Herculis reditus in Epirum.

11) Cerberus ex inferis protractus.

Ante Hercules ſacris Eleuſiniis erat initiandus,

1 Πορευθεὶς Coisl. Mut.
2 Παραλίας Mut. Vat. Coisl. Clar. 2.
3 Αὐτῷ Coisl. Mut. non male.
4 Τὴν Ἀνδρίαν Coisl. ſed margo melius. ἐκκυκλωθεὶς Mut.
5 Εἰς τὸ Coisl.
6 Τὸ omnes.

ſeorſum congreſſi peragant. Tum Hercules bobus iterum in Italiam traiectis, dum per maritima iter facit, Lacinium, boum nonnullos ſuffurantem, morte affecit: Crotonemque, ex imprudentia forte caeſum, funere ac monumento ſplendido honeſtavit; & clarum exinde oppidum defuncti nomine futurum accolis praedixit.

XXV. Tandem Adria circumito, oras ſinus pedeſtri via emenſus, per Epirum in Peloponneſum tranſiit. Poſt decimum ergo laborem confectum, novum ab Euryſtheo mandatum accepit, ut Cerberum ab Orco ad ſuperos educeret. Operae igitur pretium facturus, Athenas ſe contulit, ut myſteriis Eleuſiniae matris initiaretur, quorum Muſaeus Orphei filius antiſtes erat. Quoniam vero in Or-

quae occaſionem praebent narrationis de Orpheo.

μεν, οὐκ ἀνοίκειόν ἐστι παρεκβάντας βραχέα περὶ αὐτοῦ διελθεῖν. οὗτος γὰρ ἦν υἱὸς μὲν Οἰάγρου, Θρᾷξ δὲ τὸ γένος· παιδείᾳ δὲ καὶ μελῳδίᾳ καὶ ποιήσει πολὺ προέχων τῶν μνημονευομένων. καὶ γὰρ ποίημα συνέταξε [1] θαυμαζόμενον, καὶ κατὰ τὴν ᾠδὴν [2] ἐμμελείᾳ διαφέρον. ἐπὶ τοσοῦτο δὲ προέβη τῇ δόξῃ, ὥστε δοκεῖν τῇ μελῳδίᾳ θέλγειν τά τε θηρία καὶ τὰ [3] δένδρα. περὶ δὲ παιδείαν ἀσχοληθεὶς, καὶ τὰ περὶ τῆς θεολογίας μυθολογούμενα μαθὼν, ἀπεδήμησε μὲν εἰς Αἴγυπτον, κἀκεῖ πολλὰ προσεπιμαθὼν, μέγιστος ἐγένετο τῶν Ἑλλήνων ἔν τε ταῖς τελεταῖς καὶ ταῖς θεολογίαις, καὶ ποιήμασι καὶ μελῳδίαις. συνεστρατεύσατο δὲ καὶ τοῖς Ἀργοναύταις, καὶ διὰ τὸν ἔρωτα τὸν πρὸς τὴν γυναῖκα, καταβῆναι [4] μὲν εἰς ᾅδου παραδόξως ἐτόλμησε· τὴν δὲ Περσεφόνην διὰ τῆς [5] ἐμμελείας ψυχαγωγή-

1 Deſit ante θαυμαζόμενον articulus τὸ Mut. Coiſl. idque bene.

2 Εὐμελείᾳ Steph. marg. Vat. Coiſl. Clar. 1.

3 Δένδρη Coiſl. Reg. ſatis bene.

4 Μὲν non eſt in Coiſl.

5 Εὐμελείας in ora Steph. Co. Mut. Clar. 2.

phei mentionem incidimus, pauca de illo referre non alienum eſſe arbitramur. Is Oeagri filius, & patria Thrax fuit, eruditione, ac melodiae artiſque poëticae ſcientia omnes poſt hominum memoriam antecellens. Poëma enim mirificum & concinnitate modorum excellens compoſuit. Et uſque adeo gloria eius excrevit, ut modulatiſſimis carminum ſonis feras & arbores delinire putaretur. Cum vero doctrinae ſtudiis addictus, non vulgarem in Theologia veterum ſcientiam comparaſſet, in Aegyptum profectus multa inſuper didicit, ita ut inter Graecos omnes tum initiationum & Theologiae peritia, tum poëmatum & melodiarum artificio, praeſtantiſſimus haberetur. Argonautarum quoque expeditioni ſe adiunxit, & uxoris amore ſtimulatus ad inferos, miro quodam auſu penetravit: ubi Perſephonen ſuavitate cantus il-

σας, ἔπεισε συνεργῆσαι ταῖς ἐπιθυμίαις, καὶ συγχωρῆσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τετελευτηκυῖαν ἀναγαγεῖν ἐξ ᾅδου παραπλησίως τῷ Διονύσῳ. καὶ γὰρ ἐκεῖνον μυθολογοῦσιν ἀναγαγεῖν τὴν μητέρα Σεμέλην ἐξ ᾅδου, [1] καὶ μεταδόντα τῆς ἀθανασίας Θυώνην μετονομάσαι. ἡμεῖς δ᾽ ἐπεὶ περὶ Ὀρφέως διεληλύθαμεν, μεταβησόμεθα πάλιν ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα.

κϛ΄. Οὗτος γὰρ, κατὰ τοὺς παραδεδομένους μύθους, καταβὰς εἰς τοὺς καθ᾽ ᾅδου τόπους, καὶ προσδεχθεὶς [2] ὑπὸ τῆς Περσεφόνης, ὡς ἂν ἀδελφὸς, Θησέα μὲν ἀνήγαγεν ἐκ δεσμῶν μετὰ Πειρίθου, χαρισαμένης τῆς Κόρης· τὸν δὲ κύνα παραλαβὼν δεδεμένον παραδόξως [3] ἀνήγαγε, καὶ φανερὸν κατέστησεν ἀνθρώποις. τελευταῖον δ᾽ ἆθλον λαβὼν ἐνεγκεῖν τὰ τῶν Ἑσπερίδων [4] χρυσᾶ μῆλα, πάλιν ἔπλευσεν εἰς τὴν Λιβύην. περὶ δὲ τῶν μήλων τούτων διαπεφωνήκασιν οἱ

Hercules apud inferos.

12) Rapta Heſperidum aurea mala.

1 Καὶ abeſt Clar. 1.
2 Ἀπὸ Clarom.
3 Ἀπήγαγε Coisl. Mut.
4 Χρύσεα iidem.

lectam permovit, ut deſiderio eius morem gerens, coniugem nuper defunctam ab inferis reducendam concederet: quomodo Bacchus olim matrem ab umbris Semelen excitaſſe, & immortalitate donatam Thyonen nominaſſe fertur. His itaque per digreſſionem de Orpheo inſertis, ad Herculem denuo noſtra ſe refert oratio.

XXVI. Hunc, ut in fabulis proditum eſt, Ditis aulam ingreſſum, benigne Proſerpina, ſiquidem frater erat, excepit, Theſeumque e vinculis eximendi cum Pirithoo illi poteſtatem fecit. Et tandem praeter omnium opinionem canem vinculis annexum in hominum inde conſpectum protraxit. Poſtremo denique certamine indicto, ut aurea Heſperidum mala aſportaret, in Africam denuo traiecit. De his non idem ſcriptores fabularum tradunt.

Diverſae de his opiniones.

μυθογράφοι, καί τινες μὲν φασὶν ἔν τισι κήποις τῶν Ἑσπερίδων ὑπάρξαι κατὰ τὴν Λιβύην μῆλα χρυσᾶ, [1] τηρούμενα συνεχῶς ὑπό τινος δράκοντος φοβερωτάτου· τινὲς δὲ λέγουσι ποίμνας προβάτων κάλλει διαφερούσας κεκτῆσθαι τὰς Ἑσπερίδας. χρυσᾶ δὲ μῆλα ἀπὸ τοῦ κάλλους ὠνομάσθαι ποιητικῶς, ὥσπερ καὶ τὴν Ἀφροδίτην χρυσῆν καλεῖσθαι διὰ τὴν εὐπρέπειαν. ἔνιοι δὲ λέγουσιν ὅτι πρόβατα τὴν χρόαν ἰδιάζουσαν ἔχοντα καὶ παρόμοιον χρυσῷ, τετευχέναι ταύτης τῆς προσηγορίας· δράκοντα δὲ τῶν ποιμνίων ἐπιμελητὴν καθεσταμένον, καὶ ῥώμῃ σώματος καὶ ἀλκῇ διαφέροντα, τηρεῖν τὰ πρόβατα, καὶ τοὺς ληστεύειν αὐτὰ τολμῶντας ἀποκτείνειν. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐξέσται διαλαμβάνειν ὡς ἂν ἕκαστος ἑαυτὸν πείθῃ. ὁ δ' Ἡρακλῆς τὸν φύλακα τῶν μήλων ἀνελὼν, καὶ ταῦτα ἀποκομίσας πρὸς Εὐρυσθέα, καὶ τοὺς ἄθλους [2] ἐπιτε-

1 Duo haec vocabula deficiunt in Coislin.

2 Ἀποτετελεκὼς Coisl. Mut.

Alii revera in hortis quibuſdam Heſperidum aurea fuiſſe mala, quae terribilis draco perpetua cuſtodia aſſervaverit, affirmant. Alii de gregibus Heſperidum eximiae pulchritudinis interpretantur, aureoſque poëtice vocari; uti Venus idem a formae ſplendore cognomentum accepit. Nonnulli ſingularem in ovibus colorem, auroque perſimilem rutilaſſe volunt. Et draconem de gregum curatore intelligunt, qui magno corporis animique robore illos cuſtodierit, & praedones, vim inferre auſos, obtruncarit. De hoc tamen, ut quiſque ſibi perſuadet, ita ſentiat licebit. Hercules autem, cuſtode interemto, ſeu mala ſeu oves ad Euryſtheum tranſportavit, iam conſummatis certaminibus immortalitatis ſe

τελέως, προσεδέχετο τῆς ἀθανασίας [1] τεύξεσθαι, καθάπερ ὁ Ἀπόλλων ἔχρησεν.

κζ΄. Ἡμῖν δ' οὐ παραλειπτέον τὰ περὶ Ἄτλαντος μυθολογούμενα, καὶ τὰ περὶ τοῦ γένους τῶν Ἑσπερίδων. κατὰ γὰρ τὴν Ἑσπερῖτιν ὀνομαζομένην χώραν φασὶν ἀδελφοὺς δύο γενέσθαι δόξῃ διωνομασμένους, Ἕσπερον καὶ Ἄτλαντα. τούτους δὲ κεκτῆσθαι πρόβατα τῷ μὲν κάλλει [2] παράδοξα, τῇ δὲ χρόᾳ ξανθὰ καὶ χρυσοειδῆ· ἀφ' ἧς αἰτίας τοὺς ποιητὰς τὰ πρόβατα μῆλα καλοῦντας, ὀνομάσαι χρυσᾶ μῆλα. τὸν μὲν οὖν Ἕσπερον θυγατέρα γεννήσαντα τὴν ὀνομαζομένην [3] Ἑσπερίδα, συνοικίσαι τῷ ἀδελφῷ, ἀφ' ἧς τὴν χώραν Ἑσπερῖτιν ὀνομασθῆναι. τὸν δὲ Ἄτλαντα ἐκ ταύτης ἑπτὰ γεννῆσαι θυγατέρας, ἃς ἀπὸ μὲν τοῦ πατρὸς Ἀτλαντίδας, ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς Ἑσπερίδας ὀνομασθῆναι. τούτων δὲ τῶν Ἀτλαντίδων κάλλει καὶ σω-

Atlas & Heſperus, Atlantides & Heſperides deſcribuntur.

1 Τεύξασθαι Reg. & mox ὁ Ἀπολλ. Coislin. quem articulum ceteri ignorant.
2 Διάφορα Coisl. Mut.
3 Εὐεσπερίδα Reg. Vid. infr. c. 56. tum συνοικίσαι Clar. 2. optime. Vulgo συνοικῆσαι.

praemio remuneratum iri (iuxta Apollinis oraculum) confidens.

XXVII. Non omittenda tamen interim, quae de Atlante & Heſperidum genere fabuloſe memorantur. In terra, quam Heſperitim vocant, duo incliti nominis fratres vixerunt, Heſperus & Atlas. His oves erant mirum in modum elegantes, rubicundo, aureique aſpectus colore: qua de cauſa poëtae ſua illas phraſi aurea mala (nam melon Graecis & ovis & malum dicitur) appellitant. Heſpero nata Heſperis Atlanti nuptum datur: unde regioni nomen obvenit. Ex hac Atlas ſeptem filias procreavit, quae a patre Atlantides, a matre Heſperides denominantur. His, quod inſigni eſſent forma

Heſperides, Buſiridi raptas, Hercules Buſiride & raptoribus occiſis, Atlanti reſtituit.

φροσύνῃ διαφερουσῶν, λέγουσι Βούσιριν τὸν βασιλέα τῶν Αἰγυπτίων ἐπιθυμῆσαι τῶν παρθένων ἐγκρατῆ γενέσθαι· διὸ καὶ λῃστὰς ἐπ᾽ [1] αὐτὰς κατὰ θάλατταν ἀποστείλαντα, διακελεύσασθαι τὰς κόρας ἁρπάσαι καὶ διακομίσαι πρὸς ἑαυτόν. κατὰ δὲ τοῦτον τὸν καιρὸν Ἡρακλέα τελοῦντα τὸν ὕστερον ἆθλον, Ἀνταῖον μὲν [2] ἀνελεῖν ἐν τῇ Λιβύῃ, συναναγκάζοντα τοὺς ξένους διαπαλαίειν· Βούσιριν δὲ κατὰ τὴν Αἴγυπτον τῷ Διὶ καλλιερεῖν, σφαγιάζοντα τοὺς παρεπιδημοῦντας ξένους, τῆς προσηκούσης τιμωρίας [3] ἀξιῶσαι. μετὰ δὲ ταῦτα ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλεύσαντα εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, [4] τὸν βασιλέα τῶν Αἰθιόπων Ἠμαθίωνα κατάρχοντα μάχης ἀποκτεῖναι· τὸ δ᾽ ὕστατον [5] ἐπανελθεῖν πάλιν ἐπὶ τὸν ἆθλον. τοὺς δὲ λῃστὰς ἐν κήπῳ τινὶ παιζούσας τὰς κόρας συναρπάσαι, καὶ ταχὺ φυγόντας εἰς τὰς ναῦς ἀποπλεῖν. τούτοις δ᾽ ἐπί τινος [6] ἀκτῆς δειπνοποιουμένοις ἐπιστάντα τὸν Ἡρακλέα, καὶ παρὰ τῶν

1 Αὐτοὺς Clar. 1. prave, & ſtatim διαχελεῦσαι.
2 Ἀνεῖλεν Mut. Coisl. male.
3 Καταξιῶσαι iidem, non omnino male.
4 Τὸν βασιλεύοντα Vat. M. Reg.
5 Ἐπανελθὼν Coisl. Mut.
6 Αὐλῆς iidem.

& prudentia, rex Aegyptiorum Buſiris potiri cupiens, piratas cum mandatis emiſit, qui raptas ad ſe puellas aſportarent. Sub idem vero tempus Hercules, ultimo occupatus certamine, Antaeum, qui palaeſtra ſecum hoſpites certare cogebat, interemit; & Buſirim, in Aegypto advenarum caede Iovi litantem, merito ſupplicio affecit. Poſt haec adverſo Nili flumine in Aethiopiam ſubvectus, regem Aethiopum Emathionem, qui bello ipſum laceſſebat, neci tradidit. Et tum ad praeſcriptum denuo laborem ſe convertit. Plagiarii interim, puellis ex horto quodam, ubi luſitabant, abreptis, celeri ad naves fuga evaſerant. Quos cum genio indulgentes in litore quodam deprehendiſſet Hercules,

παρθένων μαθόντα τὸ συμβεβηκὸς, τοὺς μὲν λῃστὰς ἅπαντας ἀποκτεῖναι, τὰς δὲ κόρας [1] ἀποκομίσαι πρὸς Ἄτλαντα τὸν πατέρα. ἀνθ' ὧν τὸν Ἄτλαντα χάριν τῆς εὐεργεσίας [2] ἀποδιδόντα, μὴ μόνον δοῦναι τὰ πρὸς τὸν ἆθλον καθήκοντα προθύμως, ἀλλὰ καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀστρολογίαν ἀφθόνως διδάξαι. περιττότερον γὰρ αὐτὸν τὰ κατὰ τὴν ἀστρολογίαν ἐκπεπονηκότα, καὶ τὴν τῶν ἄστρων σφαῖραν φιλοτέχνως ἔχοντα, ἔχειν ὑπόληψιν ὡς τὸν κόσμον [3] ὅλον ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντα. παραπλησίως δὲ καὶ τοῦ Ἡρακλέους ἐξενέγκαντος εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸν σφαιρικὸν λόγον, δόξης μεγάλης τυχεῖν, ὡς διαδεδεγμένον τὸν [4] Ἀτλάντειον κόσμον· αἰνιττομένων τῶν ἀνθρώπων [5] τὸ γεγονός.

Inter munera Hercules ab Atlante aſtrologiam accepit, ab ipſo Graecis traditam.

κη'. Τοῦ δ' Ἡρακλέους περὶ ταῦτα ὄντος, φασὶ τὰς ὑπολειφθείσας Ἀμαζόνας, περὶ τὸν Θερμώδοντα

Interea Amazones,

1 Ἀποστεῖλαι iterum iidem.
2 Hoc participium neglexit Co.
3 Ἅπαντα Co. Mut. ὅλων Vat.
4 Ἀτλαντικὸν Coisl. Mut. Ἀτλάντιον Clar. 1.
5 Τὸ γεγονὸς Co. Mut. veriſſime, veruſque adeo vates Rhod. fuit. Edd. τὸ γένος perperam.

de plagio a virginibus certior factus, illos ſane interfecit, Atlanti vero natas vindicavit. Pro quo ille merito gratiam rependens, non modo pertinentia ad hoc certamen benevole impertivit, verum Aſtrologiae quoque ſcientiam non gravatim ipſum docuit. Singularem vir ille Aſtrologorum diſciplinae curam & operam impenderat: & quia ſphaeram ſiderum artificioſe elaboratam habebat, totum humeris ſuis mundum geſtare putabatur. Eodem modo Hercules etiam, cum doctrinam ſphaericam ad Graecos tranſtuliſſet, praeclaram obtinuit exiſtimationem, ut qui mundi onus ab Atlante excepiſſet; cum obſcure, quid tum accidiſſet, ſignificaretur.

XXVIII. Interea dum his diſtrictus eſt Hercules, Amazonum reliquiae ex tota gente ad Thermodontem

ob illata per Herculem damna raptamque Antiopen, Graecis bellum intulerant,

ποταμὸν ἀθροισθείσας πανδημεὶ, σπεῦσαι τοὺς Ἕλληνας ἀμύνασθαι, περὶ ὧν Ἡρακλῆς στρατεύσας διειργάσατο. διαφορώτατα δὲ τοὺς Ἀθηναίους ἐφιλοτιμοῦντο, διὰ τὸ τὸν Θησέα [1] δεδουλῶσθαι τὴν ἡγεμόνα τῶν Ἀμαζόνων Ἀντιόπην, ὡς δ' ἔνιοι γράφουσιν, Ἱππολύτην. συστρατευσάντων δὲ τῶν Σκυθῶν ταῖς [2] Ἀμαζόσι, συνέβη δύναμιν ἀξιόλογον ἀθροισθῆναι, μεθ' ἧς αἱ προηγούμεναι τῶν Ἀμαζονίδων περαιωθεῖσαι τὸν Κιμμέριον [3] Βόσπορον, προῆγον διὰ τῆς Θράκης. τέλος δὲ πολλὴν τῆς Εὐρώπης ἐπελθοῦσαι, κατήντησαν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ κατεστρατοπέδευσαν, ὅπου νῦν ἐστι τὸ καλούμενον ἀπ' ἐκείνων Ἀμαζονεῖον. Θησεὺς δὲ πυθόμενος τὴν τῶν Ἀμαζόνων ἔφοδον, ἐβοήθει ταῖς πολιτικαῖς δυνάμεσιν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν [4] Ἀμαζόνα Ἀντιόπην, ἐξ ἧς ἦν πεπαιδοποιημένος υἱὸν Ἱππόλυτον. συνάψας δὲ μάχην ταῖς Ἀμαζόσι, καὶ τῶν

1 Καταδεδουλῶσθαι Coisl. Mut. ut Demoſthen. de Cherſoneſ. p. 64, & Noſter L. V, 15; vide ſupra c. 10. Tum τὸν Θησ. Co. bene.

2 Ἀμαζόσιν Vat.

3 Βόσπορον Coisl. Ceteri Βόσφορον male.

4 Ἀμαζονίδα Coisl. Mut.

congregatae, Graecos, ob damna per Herculem illata, ulciſci properant. Singulari autem in Athenienſes odio exarſerant, quod Antiopen, vel, ut alii ſcribunt, Hippolyten Amazonum reginam Theſeus in ſervitutem abduxiſſet. Adſcitis ergo Scytharum auxiliis, ingens exercitus convenit, cum quo ductrices Amazonum, traiecto Boſporo Cimmerio, per Thraciam profectae, magnam Europae partem incurſabant, & in Attica tandem, ubi nunc Amazoneum ab illis nuncupatum, caſtra poſuere. Theſeus, adventu harum cognito, exercitum ex oppidanis contractum, Antiopen, ex qua Hippolytum iam ſuſceperat, comitem habens, in illas educit. Conferto dein proelio, quod Athenienſium virtus

Ἀθηναίων ὑπερεχόντων ταῖς ἀνδραγαθίαις, ἐνίκησαν οἱ περὶ τὸν Θησέα, καὶ τῶν ἀντιταχθεισῶν Ἀμαζονίδων ἃς μὲν κατέκοψαν, ἃς δὲ τῆς Ἀττικῆς ἐξέβαλον. συνέβη δὲ καὶ τὴν Ἀντιόπην, συναγωνισαμένην τῷ ἀνδρὶ Θησεῖ, καὶ κατὰ τὴν μάχην ἀριστεύουσαν, ἡρωϊκῶς καταστρέψαι τὸν βίον. αἱ δ' ὑπολειφθεῖσαι τῶν Ἀμαζόνων, ἀπογνοῦσαι τὴν πατρῴαν γῆν, ἐπανῆλθον εἰς τὴν Σκυθίαν, [1] καὶ μετὰ τῶν Σκυθῶν κατῴκησαν. Ἡμεῖς δὲ ἀρκούντως περὶ τούτων διεληλυθότες, [2] ἐπάνιμεν πάλιν ἐπὶ τὰς Ἡρακλέους πράξεις.

proelio victae a Theſeo.

κθ'. Τετελεκότος γὰρ αὐτοῦ τοὺς ἄθλους, καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος συμφέρειν πρὸ τῆς εἰς θεοὺς μεταλλαγῆς ἀποικίαν εἰς Σαρδὼ πέμψαι, καὶ τοὺς ἐκ τῶν [3] Θεσπιάδων αὐτῷ γενομένους υἱοὺς ἡγεμόνας ποιῆσαι ταύτης, ἔκρινε τὸν ἀδελφιδοῦν Ἰόλαον ἐκπέμψαι μετὰ τῶν παίδων, διὰ τὸ παντελῶς νέους εἶναι. ἀναγ-

Perfunctus laboribus, oraculi iuſſu ſobolem e Theſpiadibus procreatam, duce Iolao, in Sardiniam mittit, ab ipſis occupandam.

1 Καὶ μετὰ τῶν Σκυθῶν κατῴκησαν Steph. marg. Vat. Clar. 2. Reg. quod ut cultius ſequor. μετὰ τ. Σκυθῶν εἰς τ. Σκυθίαν καὶ μετ' ἐκ. Coisl. Mut. Vulgo μετὰ τῶν Σκυθῶν καὶ μετ' ἐκείνων.

2 Ita Reg. Vat. Coisl. Mut. Clar. 2. morem Diodori ſervantes. Edd. ἐπανίωμεν.

3 Θεσπεσιάδων Clar.

emineret, Theſei vincunt, & Amazonas partim in acie caedunt, partim in fugam coniectas Attica expellunt. Tum ſimul Antiope, cum praeclare in pugna, defenſando viri partes, ſe geſſiſſet, heroicum vitae exitum ſortitur. Quae ex proelio Amazones ſuperfuerant, de patria deſperantes, in Scythiam, cum Scythis, belli ſociis, communes occupatum ſedes remigrarunt. Verum cum ſat de his iam dictum ſit, ad Herculum revertimur.

XXIX. Certaminibus iam abſolutis, Dei oraculo ex re fore admonitus, ut priusquam ad Deos emigraret, miſſa in Sardiniam colonia, ex Theſpiadum complexu ſibi natos inſulae praeficeret, Iolaum fratris filium cum adoleſcentibus, quod immaturae adhuc aetatis eſſent,

καῖον δ' ἡμῖν φαίνεται προδιελθεῖν περὶ τῆς γενέσεως τῶν παίδων, ἵνα τὸν περὶ τῆς ἀποικίας λόγον καθαρώτερον ἐκθέσθαι δυνηθῶμεν. [1] Θέσπιος γὰρ ἀνὴρ ἦν τὸ γένος ἐπιφανὴς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς Ἐρεχθέως. βασιλεύων δὲ τῆς ὁμωνύμου χώρας, ἐγέννησεν ἐκ πλειόνων γυναικῶν θυγατέρας πεντήκοντα. Ἡρακλέους δὲ ἔτι παιδὸς ὄντος τὴν ἡλικίαν, καὶ ῥώμῃ σώματος ὑπερφυοῦς ὄντος, ἐφιλοτιμήθη τὰς θυγατέρας ἐκ τούτου τεκνοποιήσασθαι. διὸ [2] καὶ καλέσας αὐτὸν ἐπί τινα θυσίαν, καὶ λαμπρῶς ἑστιάσας, ἀπέστειλε κατὰ μίαν τῶν θυγατέρων. αἷς ἁπάσαις μιγεὶς, καὶ ποιήσας ἐγκύους, ἐγένετο [3] πατὴρ υἱῶν πεντήκοντα, ὧν λαβόντων τὴν κοινὴν προσηγορίαν [4] ἀπὸ τῶν Θεσπιάδων, καὶ γενομένων ἐνηλίκων, ἔκρινεν ἐκπέμπειν [5] τού-

Theſpiadum & natorum hiſtoria.

1 Θέσις ἦν Vat. Θέσπιος ἦν Co. Mut. γὰρ notam habet in Steph. ed. & deſit Reg. quoque & Cod. Urſini. Vulgo Θέσπ.ς, prave.

2 Καὶ abeſt Coisl. Vat.

3 Πατὴρ υἱῶν πεντήκοντα, ὧν λαβ. Steph. ora, Co. Mut. Clar. 2. Reg. Vat. quos amplector. Edd. ἀνὴρ τῶν ν'. ἐκ τούτων γίνονται αὐτῷ παῖδες ν'.

4 Ἀπὸ τῶν Θεσπ. Reg. Vat. Coisl. Clar. 1. bene. Alii articulum negligunt.

5 Τούτων Steph. marg. Mox εἰς Σαρδῶ Mut. Edd. Σαρδῶνα plerumque.

illuc miſit. Hic vero de procreatione illorum quaedam praemittenda eſſe ducimus, ut narrationem de colonia liquidius exponere queamus. Theſpius, nobiliſſima Athenis gente, Erechtheo ſcilicet patre, ortus, & denominatae a ſe regionis princeps, e multis uxoribus L filias genuit. Is cum ex Hercule adhuc quidem adoleſcentulo, ſed corporis tamen viribus ſupra uſitatum naturae modum pollente, filias ſobolem tollere percuperet, ad epulas quaſdam ſacras invitato lauteque tractato ſingulatim puellas ſubmiſit. Quibus omnibus ille congreſſus, filiorum inde L parens factus eſt. Hos communi Theſpiadum nomine appellatos, cum adoleviſſent, coloniae

τους εἰς τὴν ἀποικίαν τὴν εἰς Σαρδὼ, κατὰ τὸν χρησμόν. ἡγουμένου δὲ τοῦ στόλου παντὸς Ἰολάου, καὶ [1] συνεστρατευμένου σχεδὸν ἁπάσας τὰς στρατείας, ἐπέτρεψεν αὐτῷ τὰ περὶ τοὺς Θεσπιάδας καὶ τὴν ἀποικίαν. τῶν δὲ πεντήκοντα παίδων δύο μὲν κατέμειναν ἐν ταῖς Θήβαις, ὧν τοὺς ἀπογόνους φασὶ μέχρι τοῦ νῦν τιμᾶσθαι· ἑπτὰ δ᾽ ἐν Θεσπιαῖς, οὓς ὀνομάζουσι Δημούχους· ὧν καὶ τοὺς ἀπογόνους ἡγήσασθαι φασὶ τῆς πόλεως μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν. τοὺς δὲ λοιποὺς ἅπαντας Ἰόλαος ἀναλαβὼν, καὶ πολλοὺς ἄλλους τοὺς βουλομένους κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ἔπλευσεν εἰς τὴν [2] Σαρδώ. κρατήσας δὲ μάχῃ τῶν ἐγχωρίων, κατεκληρούχησε τὸ κάλλιστον τῆς νήσου, καὶ μάλιστα τὴν πεδιάδα χώραν, [3] ἣν μέχρι τοῦ νῦν καλεῖσθαι Ἰολαεῖον. ἐξημερώσας δὲ τὴν χώ- Sardinia ab Iolao expugnata,

1 Συνεστρατευμένου Stephan. in margine & Mut. Reg. Vat. quod praeſtat vulgato συστρατευομένου.
2 Σαρδῶ Mut.

3 Ἣν --- καλεῖσθαι Ἰοαλεῖον Coisl. Mut. Vat. ultimum etiam Steph. ora, Reg. Clar. 2. bene. Edd. ἣ -- καλεῖται Ἰόλαιον.

in Sardiniam, reſponſo divino morem gerens, deſtinavit. Quia vero claſſis totius praefectus, & omnium fere expeditionum ſocius fuerat Iolaus, coloniam ei Theſpiadarum commendavit. De L igitur duo Thebis ſubſtiterunt, quorum poſteros in hunc quoque diem in honore illic eſſe dictitant: ſeptem praeterea in Theſpiarum urbe, quos Demuchos, praeſides populi, vocant; quorum poſteri ad recentem uſque memoriam urbis principes fuerint. Ceteris omnibus, & quicunque praeter eos coloniae participes eſſe vellent, aſſumtis, Iolaus in Sardiniam velificavit, indigeniſque pugna devictis pulcherrimum inſulae tractum & maxime campeſtrem, qui etiamnum Iolaei nomen tenet, ſorte divi-

& deinde exculta.

ραν, καὶ [1] κατάφυτον δένδρεσι καρπίμοις ποιήσας, κατεσκεύασε περιμάχητον. ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἡ νῆσος διωνομάσθη τῇ τῶν καρπῶν ἀφθονίᾳ, ὥστε Καρχηδονίους ὕστερον αὐξηθέντας ἐπιθυμῆσαι τῆς νήσου, καὶ πολλοὺς ἀγῶνας καὶ κινδύνους ὑπὲρ αὐτῆς ἀναδέξασθαι. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐν τοῖς οἰκείοις χρόνοις ἀναγράψομεν.

Advocatus e Sicilia Daedalus opera in Sardinia exſtruit.

λʹ. Τότε δ' ὁ Ἰόλαος [2] καταστήσας τὴν ἀποικίαν, καὶ τὸν Δαίδαλον ἐκ τῆς Σικελίας μεταπεμψάμενος, κατεσκεύασεν ἔργα πολλὰ καὶ μεγάλα, μέχρι τῶν νῦν καιρῶν διαμένοντα, καὶ ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος [3] Δαιδάλεια καλούμενα. ᾠκοδόμησε δὲ καὶ γυμνάσια μεγάλα καὶ πολυτελῆ, καὶ [4] δικαστήρια κατέστησε, καὶ τἄλλα τὰ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν συντείνοντα. ὠνόμασε δὲ καὶ τοὺς λαοὺς Ἰολάους, ἀφ'

1 Καταφυτεύσας, omiſſo, quod ſequitur, negligiturque a Vat. ποιήσας, Coisl. Mut. commoda ſententia.

2 Καταστήσας τὰ περὶ τὴν Co. Mut. prius quoque Reg. Clar. Ven. & Steph. margo. Edd. μεταστήσας.

3 Δαίδαλα Steph. ora. Δαιδάλια Coisl.

4 Δικαστὴν Clar. omnia autem haec a καὶ πολυτελῆ uſque πρὸς τὴν deſunt Coisl.

ſit. Ab hoc itaque tellus ita exculta & fructiferis arboribus conſita fuit, ut certatim deinceps inſula appeteretur. Nam ubertate frugum uſque adeo celebris evaſit, ut Carthaginienſes, opibus poſtmodum aucti, multa potiundae eius deſiderio certamina ſuſceperint. De quibus ſuo deinceps loco mentio fiet.

XXX. Poſt conſtitutam inde coloniam, Iolaus, arceſſito ex Sicilia Daedalo, multis magnificae ſubſtructionis operibus animum intendit, quae hodieque aetatem ferunt, & de architecti nomine Daedalea vocitantur. Gymnaſia enim magna ſumtibus non modicis exſtruxit, & tribunalia, cum multis aliis, quae ad felicitatem vitae conducerent, inſtituit. Quin & cives de

ἑαυτοῦ θέμενος τὴν προσηγορίαν, συγχωρησάντων τῶν Θεσπιάδων, καὶ δόντων αὐτῷ τοῦτο τὸ γέρας, καθαπερεί τινι πατρί. διὰ γὰρ τὴν πρὸς αὐτοὺς σπουδὴν ἐπὶ τοσοῦτον εὐνοίας προήχθησαν, ὥστ' ἐπώνυμον αὐτῷ περιθεῖναι τὴν τοῦ γονέως προσηγορίαν. διόπερ ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις οἱ τὰς θυσίας τελοῦντες τούτῳ τῷ θεῷ, προσαγορεύουσιν αὐτὸν Ἰόλαον πατέρα, καθάπερ οἱ Πέρσαι τὸν Κῦρον. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν Ἰόλαος [1] ἐπανιὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ προσπλεύσας τῇ Σικελίᾳ, οὐκ ὀλίγον χρόνον διέτριψεν [2] ἐν τῇ νήσῳ. καθ' ὃν δὴ χρόνον καί τινες τῶν συναποδημούντων αὐτῷ, διὰ τὸ κάλλος τῆς χώρας [3] κατέμειναν ἐν τῇ Σικελίᾳ, καὶ τοῖς Σικανοῖς καταμιγέντες, ἐν ταύτῃ κατῴκησαν, τιμώμενοι διαφερόντως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. ὁ δ' Ἰόλαος μεγάλης ἀποδοχῆς τυγχάνων, καὶ πολλοὺς εὐεργετῶν, ἐν πολλαῖς τῶν πόλεων ἐτιμήθη τε-

Iolaus deinde in Graeciam redit.

Colonia nova in Sicilia.

1 Ἐπανιὼν in marg. Steph. Reg. Coisl. Mut. Vat. Clar. 2. Vulgo ἐπανελθὼν, pari ſententia.

2 Τῇ νήσῳ, neglecta praepoſitione, Mut.

3 Καὶ ἔμειναν Clar. ſolito in his ſchedis peccato.

nomine ſuo Iolaos, permiſſu Theſpiadarum, qui tanquam patri hunc ei honorem tribuebant, appellavit. Illi enim ob egregium bene de ipſis merendi ſtudium tanta eum benevolentia complexi ſunt, ut genitoris eum nomine dignarentur. Inde factum, ut qui poſteris temporibus rem divinam huic Deo faciunt, Iolaum patrem eum nuncupent. Quod Cyro a Perſis quoque praeſtari ſolet. Poſt haec Iolaus, reditu in Graeciam inſtituto, cum Siciliae appuliſſet, non parum diu ſubſtitit. Sub id tempus nonnulli peregrinationis comites, amoenitate inſulae capti, poſitis illic laribus remanſere; ac Sicanis permixti, magno ab inſulanis honore ſunt affecti. Praecipuus vero honos Iolao habitus, cui, ob merita plurimis exhibita, luci cultuſque Heroici

Condita in Sardinia colonia bello nunquam victa.

μένεσι καὶ τιμαῖς ἡρωϊκαῖς. ἴδιον δέ [1] τι καὶ παράδοξον συνέβη γενέσθαι κατὰ τὴν ἀποικίαν ταύτην. ὁ μὲν γὰρ θεὸς ἔχρησεν αὐτοῖς, ὅτι πάντες οἱ τῆς [2] ἀποικίας ταύτης μετασχόντες, καὶ οἱ τούτων ἔκγονοι, διατελέσουσιν ἅπαντα τὸν αἰῶνα διαμένοντες ἐλεύθεροι. τὸ δ' [3] ἀποτέλεσμα τούτων ἀκολούθως τῷ χρησμῷ διέμεινε μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς καιρῶν. οἱ μὲν γὰρ λαοὶ [4] διὰ τὸ πλῆθος τοῦ χρόνου πλειόνων τῶν βαρβάρων ὄντων τῶν μετεσχηκότων τῆς ἀποικίας, ἐξεβαρβαρώθησαν, καὶ μεταστάντες εἰς τὴν ὀρεινὴν, ἐν ταῖς δυσχωρίαις κατῴκησαν. ἐθίσαντες [5] δ' ἑαυτοὺς τρέφεσθαι γάλακτι καὶ κρέασι, καὶ πολλὰς ἀγέλας κτηνῶν τρέφοντες, οὐκ ἐπεδέοντο σίτου. κατασκευάσαντες δ' οἰκήσεις ἑαυτοῖς καταγείους, καὶ τὴν τοῦ βίου [6] διεξαγωγὴν ἐν τοῖς ὀρύγμασι ποιούμενοι, τοὺς ἐκ τῶν πολέμων κιν-

1 Τι deeſt Vat.
2 Οἰκίας Coiſl.
3 Τέλεσμα Mut. prave uterque.
4 Quinque ſequentibus vocibus ſolitum defectus ſignum addidit H. Steph. & deſiderantur ea in Urſini MSto.
5 Αὐτοὺς Clar. 2.
6 Διεξαγωγὴν Stephan. marg. Mut. Reg. Vat. Coiſl. Clar. 2. Ven. διαγωγὴν edd.

paſſim in urbibus inſtituti ſunt. Peculiari autem haec colonia eventu inſignis eſt. Oraculo enim Dei ſignificatum illis fuit, omnes huius coloniae participes, eorumque poſteros libertatem perpetuam conſervaturos eſſe. Quod effectu non irrito ad hoc uſque tempus comprobatur. Cum enim Barbari complures coloniae immixti eſſent, longinquitate temporis factum eſt, ut populus ille totus in Barbarorum mores tranſiret, & ſedibus in montana translatis, ardua quaedam loca & acceſſu difficilia inhabitaret; ubi lactis & carnium nutrimentis aſſueti, ſiquidem ex re pecuaria vitam ſuſtentant, frumentorum uſu non indigent. Cumque ſub terra habitantes aetatem ſuam in effoſſis humo ſpelun-

δύνους ἐξέφυγον. διὸ καὶ πρότερον μὲν Καρχηδόνιοι, μετὰ δὲ ταῦτα Ῥωμαῖοι [1] πολλάκις πολεμήσαντες τούτοις, τῆς προθέσεως διήμαρτον. καὶ περὶ μὲν Ἰολάου καὶ Θεσπιάδων, ἔτι δὲ τῆς ἀποικίας τῆς εἰς [2] Σαρδὼ γενομένης ἀρκεσθησόμεθα τοῖς ῥηθεῖσι. περὶ δ᾽ Ἡρακλέους τὰ συνεχῆ τοῖς [3] εἰρημένοις προσθήσομεν.

λα΄. Τελέσας γὰρ τοὺς ἄθλους, τὴν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνῴκισεν [4] Ἰολάῳ, διὰ τὴν περὶ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποπτευσάμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιίαν, ἑτέραν δὲ ἐζήτει πρὸς τέκνων γένεσιν ἀνύποπτον. διόπερ ἐμνήστευσεν Ἰόλην τὴν [5] Εὐρύτου τοῦ δυναστεύσαντος Οἰχαλίας. ὁ δ᾽ Εὔρυτος, διὰ τὴν ἐκ τῆς Μεγάρας γενομένην ἀτυχίαν εὐλαβηθεὶς, ἀπεκρίθη [6] βουλεύσεσθαι περὶ τοῦ γάμου. ὁ δὲ ἀποτυχὼν

Iam de ſobole ſollicitus Hercules, pro Megara, quam Iolao permittit, Iolen petit.

1 Abeſt Coisl.
2 Σαρδῶ Mut. bene.
3 Προειρημένοις Coisl. Mut. ſolita permutatione, ut ſupra I, 53, & in Epiſt. ad Hebraeos X, 15.
4 Ἰόλᾳ Euſeb. II Praep. Ev. p. 55; & συνῴκησεν Coisl.
5 Εὐρύπου Clar. 1.
6 Βούλεσθαι prave Clar.

cis degant, bellorum diſcrimina facile devitarunt. Idcirco quamvis & Carthaginienſes & Romani ſaepe armis eos appetiverint, nihil quidquam tamen effecere. Sed iam de Iolao & Theſpiadis, horumque in Sardiniam colonia dictorum modus nobis eſto. Quae porro de Hercule ſupra recitatis cohaerent, ea nunc attexentur.

XXXI. Conſummatis hic certaminibus, ſobolis ex Megara procreationem, propter illam liberorum calamitatem, ſuſpectam habens, Iolao uxorem hanc concedit, ſibique aliam ad propagationem generis minus ominoſam quaerit. Idcirco Iolen, cuius parens Eurytus, (Oechaliae is dominabatur) in matrimonium expetit. At ille infelicem Megarae caſum veritus, ſuper hoc deliberaturum reſpondet. Hercules igitur, uti repulſam paſ-

Accepta repulſa, Euryti patris equas abigit, huiuſque filium Iphitum, inſequentem, de turri praecipitat.

τῆς μνηστείας, διὰ τὴν ἀτιμίαν ἐξήλασε [1] τὰς ἵππους τοῦ Εὐρύτου. Ἰφίτου δὲ τοῦ Εὐρύτου τὸ γεγονὸς ὑποπτεύσαντος, καὶ παραγενομένου κατὰ ζήτησιν τῶν ἵππων εἰς [2] Τίρυνθα, τοῦτον μὲν ἀναβιβάσας [3] ὁ Ἡρακλῆς ἐπί τινα πύργον ὑψηλὸν, ἐκέλευσεν [4] ἐφορᾷν μή που νεμόμεναι τυγχάνουσιν. οὐ δυναμένου δὲ κατανοῆσαι τοῦ Ἰφίτου, φήσας αὐτὸν ψευδῶς κατῃτιᾶσθαι τὴν κλοπὴν, κατεκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ πύργου. διὰ δὲ τὸν τούτου θάνατον Ἡρακλῆς νοσήσας, παρῆλθεν εἰς Πύλον πρὸς Νηλέα, καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν καθᾶραι [5] τὸν φόνον. ὁ μὲν οὖν Νηλεὺς βουλευσάμενος μετὰ τῶν υἱῶν, ἔλαβε πάντας, πλὴν Νέστορος τοῦ νεωτάτου, συγκαταινοῦντας μὴ προσδέξασθαι τὸν καθαρμόν. ὁ δ' Ἡρακλῆς τότε μὲν παρελθὼν πρὸς Δηίφοβον τὸν Ἱππολύτου, καὶ πείσας αὐτὸν, ἐκαθάρθη· οὐ δυνάμενος δὲ ἀπολυθῆναι τῆς νόσου, ἐπηρώτησε

1 Τὰς Vat. quod ob ea, quae ſuccedunt, malo. τοὺς edd.
2 Τίρυνθον Coisl. perperam.
3 Deſunt ὁ Ἡρακλ. Clar.
4 Ἀφορᾷν Mut. & τυγχάνουσι Clarom. 1.
5 Τοῦ φόνου Reg. non male. Vide tamen Apollodor. I, 6. 2.

ſus, ad vindicandam hanc ignominiam Euryti equos abigit. Iphitus autem, Euryti filius, id quod erat ſuſpicatus, inveſtigandi cauſa Tirynthem venit. Hunc, in excelſam Hercules turrim perductum, ſpeculari iubet, an uſpiam paſcentes equas videat. Cum nihil animadvertere poſſet, Hercules, falſo ſe furti argui cauſatus, ex alto hominem culmine deturbat. Ob cuius necem morbo correptus, Neleum Pyli conveniens, ut hanc ſibi caedis noxam expiet, orat. Is, inito cum filiis conſilio, omnium praeterquam Neſtoris natu minimi ſuffragia tulit, expiationem minime accipiendam eſſe. Tunc Hercules ad Deiphobum Hippolyti profectus, ut mundaretur, illi perſuaſit. At cum necdum morbi remedium

τὸν Ἀπόλλωνα περὶ τῆς θεραπείας. τούτου δὲ χρήσαντος ὅτι ῥᾷον [1] οὕτως ἀπολυθήσεται τῆς νόσου, εἰ πραθεὶς δικαίως τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν ἀποδοίη τοῖς Ἰφίτου παισίν· ἀναγκαζόμενος οὖν πείθεσθαι ὑπὸ τῆς νόσου τῷ χρησμῷ, μετά τινων φίλων ἔπλευσεν εἰς τὴν Ἀσίαν. ἐκεῖ δ᾽ [2] ὑπομείνας ἑκουσίως ὑπό τινος τῶν φίλων ἐπράθη, [3] καὶ δοῦλος ἐγένετο Ὀμφάλης τῆς Ἰαρδάνου, βασιλευούσης τῶν [4] τότε Μαιόνων, νῦν δὲ Λυδῶν ὀνομαζομένων. καὶ τὴν μὲν τιμὴν ὁ ἀποδόμενος τὸν Ἡρακλέα τοῖς Ἰφίτου παισὶν ἀπέδωκε κατὰ τὸν χρησμόν. ὁ δ᾽ Ἡρακλῆς ὑγιασθεὶς, καὶ δουλεύων τῇ Ὀμφάλῃ, τοὺς κατὰ τὴν χώραν λῃστεύοντας [5] ἐκόλασε. τοὺς μὲν γὰρ ὀνομαζομένους Κέρκωπας, λῃστεύοντας καὶ πολλὰ κακὰ διεργαζομένους, οὓς μὲν

Tum Hercules expiationis cauſa Omphalae, Maeonum reginae, in ſervitutem traditus, regno a Cercopibus liberato,

1 Τούτου Co. Sed margo vulgatum probat. οὗτος Urſini liber. οὗτος ἀπολύσεται Reg. verbis autem τῆς νόσου Steph. aſteriſcum addidit, & deſunt Clar. 1. & Ven. idque citra ſententiae iacturam.

2 Duas has voces Vind. Coisl. Mut. non habent, neque eo revocarem, ſi ceteris idem videretur.

3 Καὶ παρθένου δοῦλος Vindob. Coisl. Mut. Pogg.

4 Τότε Vindob. Coisl. Euſeb. II Praep. Evang. p. 56. Ceteri ποτέ. Μηόνων Steph. ora, Reg. Vat.

5 Ἐκόλησε Clar. 1.

inveniret, de ſanatione Apollinem conſuluit. Is, facilius a morbo liberatum iri, reſpondit, ſi iuſto venditus pretio, Iphiti liberis multam eam ſolveret. Quapropter, ut morem oraculo gereret, pertinacia morbi coactus, in Aſiam cum amicis quibuſdam traiecit, & uni ex neceſſariis ſponte vendendum ſe permiſit: in ſervitutem vero traditus eſt Omphalae, Maeonum, (ita, qui nunc Lydi ſunt, olim vocabantur,) reginae, Iardano prognatae; pretiumque venditor Iphiti natis oraculi iuſſu expendit. Tum Hercules, ſanitate recuperata, ſtrenuum Omphales ſervum agens, latrociniis terram infeſtantes caſtigavit. Nam Cercopes qui vocantur, (praedones hi famoſi erant, & multa ſcelera-

ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ζωγρήσας δεδεμένους παρέδωκε τῇ Ὀμφάλῃ. Συλέα δὲ τοὺς παριόντας ξένους συναρπάζοντα, [1] καὶ τοὺς ἀμπελῶνας σκάπτειν ἀναγκάζοντα τῷ σκαφείῳ πατάξας ἀπέκτεινεν. Ἰτώνων δὲ [2] λεηλατούντων πολλὴν τῆς ὑπὸ [3] Ὀμφάλῃ χώρας, τήν τε λείαν ἀφείλετο, καὶ τὴν πόλιν, ἐξ ἧς ἐποιοῦντο τὴν ὁρμὴν, ἐκπορθήσας, ἐξηνδραποδίσατο καὶ κατέσκαψεν. ἡ δὲ Ὀμφάλη, ἀποδεχομένη τὴν ἀνδρείαν τοῦ Ἡρακλέους, καὶ πυθομένη τίς ἐστι καὶ τίνων, ἐθαύμασε τὴν ἀρετήν. ἐλεύθερον δ' ἀφεῖσα, καὶ [4] συνοικήσασα αὐτῷ, [5] Λαμὸν ἐγέννησε. προϋπῆρχε δὲ τῷ Ἡρακλεῖ κατὰ τὸν τῆς δουλείας καιρὸν ἐκ δούλης υἱὸς [6] Κλεόλαος.

reginae coniugium conſequitur.

λβ. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπανελθὼν εἰς Πελοπόννησον,

Deinde reverſus in Peloponneſum

1 Quinque has voces defectus nota inſtruxerat H. Steph. neque legit eas Reg. neque Vat. cuius gloſſa σκυφείῳ, καὶ τῷ περὶ τὰς σκαφὰς τῆς γῆς ἐργάνῳ.

2 Sic ſcripti libri. Edd. λεηλαλεύντων, operarum peccato.

3 Ὀμφάλης Clar. 1. tum ἀφείλατο Coisl.

4 Ita Mſſ. Editi συνιοκήσασα.

5 Λάμος Clar. 2. Λαμὸν Cod. Urſini, pro pravo Λαμῶν, quod olim legebatur in editis.

6 Κλεόδαιος M. Κλαίοδαιος Co.

te agebant,) partim occidit, partim vinctos reginae ſtatuit. Et Syleum, qui hoſpites illac iter facientes comprehendens, vineas paſtinare cogebat, ligone percuſſum interemit. Itonibus etiam, qui magnam regni partem populationibus infeſtam reddebant, praedas extorſit; urbemque, unde excurſiones faciebant, expugnatam diruit, & homines ſub iugum miſit. Omphale autem fortia viri facta & virtutem admirata, ubi quis eſſet, & quibus genitus, cognovit, in libertatem vindicatum, thori conſortem fecit, & Lamon ex eo ſuſcepit. Natus etiam ante ex conſerva Herculi fuerat Cleolaus.

XXXII. Deinde in Peloponneſum regreſſus, in Lao-

ἐστράτευσεν εἰς Ἴλιον, ἐγκαλῶν Λαομέδοντι τῷ βασιλεῖ. οὗτος γὰρ, Ἡρακλέους στρατεύοντος [1] μετὰ Ἰάσονος ἐπὶ τὸ χρυσόμαλλον δέρας, καὶ τὸ κῆτος ἀνελόντος, [2] ἀπεστέρησε τῶν ὡμολογημένων ἵππων, περὶ ὧν ἐν τοῖς Ἀργοναύταις τὰ κατὰ μέρος [3] μικρὸν ὕστερον διέξιμεν. καὶ τότε μὲν διὰ τὴν μετ' Ἰάσονος στρατείαν ἀσχοληθεὶς, ὕστερον δὲ λαβὼν καιρὸν, ἐπὶ τὴν Τροίαν ἐστράτευσεν, ὡς μέν τινες φασὶ, ναυσὶ [4] μακραῖς ὀκτὼ καὶ δέκα, ὡς δὲ Ὅμηρος γέγραφεν, ἓξ ταῖς ἁπάσαις· ἐν οἷς παρεισάγει τὸν υἱὸν αὐτοῦ Τληπόλεμον, λέγοντα,

Ἀλλ' οἷόν [5] τινα φασὶ βίην Ἡρακληείην
Εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα·
Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,

navibus Troiam petit, iniurias a Laomedonte olim illatas ulturus.

1 Μετὰ Ἰασ. notavit ſolemni ſigno Steph. neque habent Reg. Vat. Mox δέρος Coisl. δέῤῥος Vind. Vid. ſupr. c. 15.
2 Ἀπεστερήθη Mut. Co. Vind.
3 Μικρὸν deſit Coisl.
4 Μικραῖς ὀκτὼ Mut. ὀκτὼ, ὡς quoque Vindob. & Coisl. prave. Vid. Apollodor. II, 6, 4.
5 Ποτὲ Stephan. ora, Vindob. Reg. Vat. Mut. tum βίην Ἡρακλήεα Vat. Ἡρακλείην Coisl. qui quoque ἀλλ' οἷόν τινα, quod verius.

medontem Ilii regem, propter iniurias quaſdam exercitum duxit. Nam is Herculi, quando cum Iaſone vellus aureum armis vindicaturus iverat, pactos ob caedem balaenae equos denegarat. De quo non ita multo poſt in Argonautarum hiſtoria ſeorſim diſſeremus. Expeditionem igitur, tunc Iaſonis militia impeditam, per occaſionem poſtea adverſus Troiam ſuſcepit, navibus, ut quidam tradunt, longis XVIII; vel, ut Homerus ſcribit, VI in univerſum, qui Tlepolemum his verbis utentem introducit:

Quale ferunt quondam patris mihi nobile robur
Herculis, exſuperans auſu & virtute leones,
Navigiis cum ſex, raroque huc milite venit;

[1] Ἐξ οἴης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἰλίου [2] ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.

ὁ δ' οὖν Ἡρακλῆς καταπλεύσας εἰς τὴν Τρῳάδα, αὐτὸς μὲν μετὰ τῶν ἀρίστων προῆγεν ἐπὶ τὴν πόλιν· ἐπὶ δὲ τῶν νεῶν [3] κατέλιπεν ἡγεμόνα τὸν Ἀμφιαράου υἱὸν Ὀϊκλέα. Λαομέδων δὲ, ἀπροσδοκήτου τῆς παρουσίας τῶν πολεμίων [4] γενομένης, δύναμιν ἀξιόλογον συναγαγεῖν ἐξεκλείσθη διὰ τὴν ὀξύτητα τῶν καιρῶν. ἀθροίσας δὲ ὅσους ἐδύνατο, μετὰ τούτων ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς, ἐλπίζων, εἰ ταύτας ἐμπρήσειε, τέλος ἐπιθήσειν τῷ πολέμῳ. (Proelio commiſſo) τοῦ δὲ Ὀϊκλέους ἀπαντήσαντος, ὁ μὲν στρατηγὸς Ὀϊκλῆς ἔπεσεν· οἱ δὲ λοιποὶ συνδιωχθέντες εἰς τὰς ναῦς, [5] ἔφθασαν ἀναπλεύσαντες ἀπὸ τῆς γῆς. Λαομέδων δὲ ἐπανελθὼν, καὶ [6] πρὸς τῇ πόλει (Laomedontem occidit,) τοῖς μεθ' Ἡρακλέους συμβαλὼν, αὐτός τε ἔπεσε,

1 Ἐξοίης Vindob. ἐξ οἴαις Reg. ἐξ οἴης Mut. Coislin. Vulgo ἐξ οἴαις, male.
2 Ἐξαλάπαξαι Vindob.
3 Ἀπέλιπεν Co. ἀνέλιπεν Mut.
4 Γενομένης Vat. Reg. Co. Mut. bene. Edd. γεγενημένης. Paulo ante Ἰοκλέα Mutin. pro Ὀϊκλέα. *Oileus* Pogg.
5 Ἐφθάρησαν Coisl. Mut. tum ἀναπλεῦσαι Reg.
6 Πρὸς τὴν πόλιν Clar. 2.

Laomedontis equos pacti dum lege repoſcit,
Captamque Iliadum viduavit civibus urbem.

Hercules igitur cum ad Troadem appuliſſet, ipſe cum fortiſſimis ad urbem contendit; Oicleum vero, Amphiarao genitum, claſſi praefectum, in ſubſidiis reliquit. Interim Laomedon, ſubito hoſtis adventu excluſus, dum iuſtum exercitum nequit, quas per anguſtiam temporis poteſt copias tumultuarie colligit, eaſque adverſus claſſem educit; hac incenſa ſubitum ſe bello finem impoſiturum ſperans. Huic Oicleus imperator cum ſuis occurrens in prima acie cadit; & reliqui in naves compulſi, longius a terra abſcedunt. Laomedon ergo reverſus, commiſſo cum Herculanis proelio, tum ipſe

καὶ τῶν συναγωνιζομένων οἱ πλείους. Ἡρακλῆς δὲ τὴν πόλιν ἑλὼν κατὰ κράτος καὶ πολλοὺς [1] ἐν χειρῶν νόμῳ κατασφάξας, Πριάμῳ τὴν βασιλείαν ἀπέδωκε [2] τῶν Ἰλιέων, διὰ τὴν δικαιοσύνην. οὗτος γὰρ μόνος τῶν υἱῶν τοῦ Λαομέδοντος ἐναντιούμενος τῷ πατρὶ, [3] τοὺς ἵππους συνεβούλευεν ἀποδοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ κατὰ τὰς ἐπαγγελίας. ὁ δ᾽ Ἡρακλῆς ἐστεφάνωσε Τελαμῶνα ἀριστείοις, δοὺς αὐτῷ τὴν Λαομέδοντος θυγατέρα Ἡσιόνην. οὗτος γὰρ κατὰ τὴν πολιορκίαν πρῶτος βιασάμενος, εἰσέπεσεν εἰς τὴν πόλιν, Ἡρακλέους προσβαλόντος κατὰ τὸ καρτερώτατον μέρος τοῦ τείχους τῆς ἀκροπόλεως.

regnumque Priamo tradit.

λγ΄. Μετὰ δὲ ταῦτα, Ἡρακλῆς μὲν ἐπανελθὼν εἰς Πελοπόννησον, ἐστράτευσεν ἐπ᾽ [4] Αὐγέαν, διὰ τὴν ἀποστέρησιν τοῦ μισθοῦ· γενομένης δὲ μάχης πρὸς

Herculis bellum in Augeam, ob recuſatam mercedem.

1 Ad verba ἐν χ. νόμῳ in Cod. Urſini additur Scholion: τουτέστιν ἐν μάχῃ καὶ βίᾳ πολεμικῇ.

2 Τῶν Ἰλιάδων Mut. Coislin. Ἰλιαίων Vat. τῆς Ἰλίου Stephan. ora & Clar. 2. Reg. Urſini Cod. Mox διὰ τὴν δικαιοσύνην non legit Ven.

3 Τὰς Coisl. Mut. ut cap. 50.

4 Αὐγαίαν Coisl.

occumbit, tum militum plerique. Mox Hercules, urbe vi expugnata, cum multos collatis manibus trucidaſſet, Priamum ob iuſtitiam in regnum paternum collocavit. Hic enim Laomedontis filiorum ſolus patri adverſans, conſilii auctor fuerat, ut Herculi ex pacto equi traderentur. At Telamoni, ceu ſingulari virtutem eius praemio coronans, Heſionen Laomedontis filiam conceſſit. Nam primus in oppugnatione vi ſibi viam in urbem fecerat, cum validiſſimum arcis murum Hercules impetebat.

XXXIII. Poſt reditum in Peloponneſum Augeae, quod promiſſa mercede fraudaretur, bellum movet; pugnamque cum Elienſibus committens, tunc quidem re infe-

τοὺς Ἠλείους, τότε μὲν ἐπανῆλθεν εἰς [1] Ὤλενον πρὸς Δεξαμενόν. τῆς δὲ τούτου θυγατρὸς Ἱππολύτης συνοικιζομένης [2] Ἀξάνι, συνδειπνῶν Ἡρακλῆς, καὶ θεασάμενος ἐν τοῖς γάμοις ὑβρίζοντα τὸν Κένταυρον Εὐρυτίωνα, καὶ τὴν Ἱππολύτην βιαζόμενον, ἀπέκτεινεν. εἰς Τίρυνθα δὲ Ἡρακλέους ἐπανελθόντος, Εὐρυσθεὺς αἰτιασάμενος αὐτὸν ἐπιβουλεύειν τῇ βασιλείᾳ, προσέταξεν ἀπελθεῖν ἐκ Τίρυνθος, αὐτόν τε καὶ τὴν Ἀλκμήνην, καὶ [3] Ἰφικλέα καὶ Ἰόλαον. διόπερ ἀναγκασθεὶς ἔφυγε μετὰ τούτων καὶ κατῴκησε τῆς Ἀρκαδίας ἐν Φενεῷ. ἐντεῦθεν δὲ ὁρμώμενος, καὶ πυθόμενος ἐξ Ἤλιδος πομπὴν ἀποστέλλεσθαι [4] Ποσειδῶνι εἰς Ἰσθμὸν, καὶ ταύτης [5] ἀφηγεῖσθαι Εὔρυτον τὸν Αὐγέου, προσπεσὼν ἄφνω τὸν Εὔρυτον ἀπέκτεινε περὶ Κλεωνὰς, ἔνθα νῦν ἱερόν ἐστιν Ἡρακλέους. μετὰ δὲ ταῦτα στρατεύσας ἐπὶ [6] τὴν Ἦλιν, τόν τε βασιλέα ἐφόνευσεν

Centauro obtruncato in Hippolytae nuptiis, primo Tirynthem, deinde Pheneum in Arcadia fugit.

Eurytus & Augeas caeſi;

1 Σάλενον Stephan. marg. Reg. Clar. 2. & Urſini ſchedae. Paulo poſt προσδεξάμενον omnes.
2 Ἀζάνει Coisl. Mut.
3 Ἰκλέα Coisl.
4 Ποσειδῶνος Steph. m. Clar. 2.
5 Ἐφηγεῖσθαι Mut. Mox Αὐγαίου Coisl. ſemper. Vid. ſupr. cap. 13.
6 Τὴν Ἥλιον Clar. 2.

cta diſcedit, Olenumque regreſſus ad Dexamenum hoſpitio excipitur. Nata eius Hippolyte tum Axani nuptum dabatur. Huic vim in ipſis nuptiis, quibus forte intererat, ab Eurytione intentari videns, Centaurum obtruncat. Tirynthem inde reverſum, Euryſtheus, neſcio quid inſidiarum regno ſtructarum cauſatus, ipſum cum matre Alcmena, Iphicle & Iolao, ſolum vertere iuſſit. In exſilium ergo pulſus, Pheneum Arcadiae conceſſit. Inde cum ex Elide ſolemni ad Iſthmum pompa ſacrum, duce Euryto, Augeae filio, mitti inaudiſſet, ſubita agmen impreſſione aggreſſus, prope Cleonas, ubi Herculis nunc fanum eſt, Eurytum occidit. Poſt Elidem armata manu invadens, ipſum quoque regem Augeam

Αὐγέαν, καὶ τὴν πόλιν ἑλὼν κατὰ κράτος, Φυλέα τὸν Αὐγέου μετεπέμψατο, καὶ τούτῳ τὴν βασιλείαν παρέδωκεν. ἦν γὰρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς [1] αὐτοῦ πεφυγαδευμένος, καθ' ὃν καιρὸν δικαστὴς γενόμενος τῷ πατρὶ πρὸς Ἡρακλέα περὶ τοῦ μισθοῦ, τὸ νίκημα ἀπέδωκεν Ἡρακλεῖ. μετὰ δὲ ταῦτα Ἱπποκόων μὲν ἐφυγάδευσεν ἐκ τῆς Σπάρτης τὸν ἀδελφὸν Τυνδάρεω· [2] Οἰωνὸν δὲ τὸν Λικυμνίου, φίλον ὄντα Ἡρακλέους, οἱ υἱοὶ τοῦ Ἱπποκόωντος εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες ἀπέκτειναν. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσας Ἡρακλῆς ἐστράτευσεν ἐπ' αὐτούς. μεγάλῃ δὲ μάχῃ νικήσας, παμπληθεῖς ἀπέκτεινε. τὴν δὲ Σπάρτην [3] ἑλὼν κατὰ κράτος, κατήγαγεν ἐπὶ τὴν βασιλείαν [4] Τυνδάρεω τὸν πατέρα τῶν Διοσκούρων, καὶ τὴν βασιλείαν Τυνδαρέῳ ὡς δορύκτητον [5] παρέθετο, προστάξας τοῖς ἀφ' ἑαυτοῦ γενομένοις φυ-

regnum Phyleo traditum.

Tyndareus, Sparta pulſus, in regnum reſtituitur.

1 Pronomen deeſt Coisl. nec male quidem.

2 Οἰωνὸν δὲ τὸν Reg. Vat. Co. Clar. 2. Αἰωνὸν Clar. 1. *Eonum* Pogg. Edd. Υἰωνὸν male. Paulo ante Ἱπποκόωντα Coisl. Mutin. Pogg. prave.

3 Λαβὼν Clar.

4 Τυνδάρεων Coisl. Mut. ſatis recte. Vide Pauſan. I, 33, & II, 18. Ubi vulgatum, cum nota Sylburg.

5 Τυνδαρέῳ παρεθ. iidem. a ceteris abeſt. δορίκτητον autem Vat.

e vita tollit, & urbem vi captam, revocato in patriam Phyleo, una cum regno tradidit. Eiectus enim fuerat a patre, quando arbiter controverſiae inter patrem & Herculem adoptatus mercedem Herculi ſolvendam cenſuiſſet. Poſt id tempus accidit, ut ab Hippocoonte fratre Tyndarus e Sparta extorris ageretur, & Oeonum, Licymnii filium, Herculis amicum, Hippocoontis nati interimerent. Hos proelio magno profligatos maximo numero cecidit; & Sparta vi ſubacta, Tyndarum, Dioſcurorum parentem, in regnum reduxit, quod, ut haſta partum, hac conditione fidei eius depoſiti loco permiſit, ut Herculis illud liberis ſartum tectumque con-

λάττειν. ἔπεσον δ' ἐν τῇ μάχῃ τῶν μὲν μεθ' Ἡρακλέους ὀλίγοι παντελῶς, ἐν οἷς ἦσαν ἐπιφανεῖς ἄνδρες [1] Ἴφικλος καὶ Κηφέως υἱοὶ, τὸν ἀριθμὸν ὄντες δέκα καὶ ἑπτά. τρεῖς γὰρ ἀπὸ τῶν εἴκοσι [2] μόνοι διεσώθησαν· τῶν δ' ἐναντίων αὐτός τε ὁ Ἱπποκόων, καὶ μετ' αὐτοῦ δέκα μὲν υἱοὶ, τῶν δ' ἄλλων Σπαρτιατῶν παμπληθεῖς. ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς στρατείας ἐπανιὼν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ καταλύσας [3] παρὰ Ἀλέῳ τῷ βασιλεῖ, τῇ θυγατρὶ τούτου λάθρα μιγεὶς [4] Αὔγῃ, καὶ ταύτην ποιήσας ἔγκυον, εἰς Στύμφαλον ἐπανῆλθεν. Ἄλεως δὲ ἀγνοῶν τὸ πεπραγμένον, [5] ὡς ὁ τῆς γαστρὸς ὄγκος ἐμήνυσε τὴν φθορὰν, ἐζήτει τὸν [6] φθείραντα. τῆς δὲ Αὔγης ἀποφαινομένης, ὅτι [7] βιάσαιτο αὐτὴν Ἡρακλῆς, ἀπιστήσας τοῖς [8] ὑπὸ ταύτης λεγομένοις, ταύτην μὲν παρέδωκε Ναυπλίῳ φίλῳ

Auge, ab Hercule gravida, damnata ut ſubmergeretur, ſervatur cum filio Telepho.

1 Ἴφιτος Clar. Venet. *Iphitus*, *Typheus* Pogg. Tum Κηφεὺς καὶ Κηφ. υἱοὶ Mut.

2 Μόνον ἐσώθησαν Coisl. Mut. Prius etiam legitur in Vat. & Clar. 2.

3 Παραλέῳ Clarom. παρὰ Λεῷ Euſeb. II Praep. Evang. pag. 56. Conf. P. Leopard. II Emend. cap. 16.

4 Αὔγῃ deſit Coisl.

5 Ἕως ὁ Mut.

6 Φθαρέντα Mut.

7 Βιάσατο Clar. 1.

8 Praepoſitionem hanc negligit Coisl.

ſervaret. Ceciderunt in ea pugna de Herculanis perpauci, inter quos viri nobiles, Iphiclus & Cephei filii XVII. Nam de XX tres tantum ſoſpites abiere. De hoſtili vero exercitu Hippocoon ipſe cum filiis X, & magna Spartanorum turba. Ab hoc bello Arcadiam repetens, cum ad regem Aleon divertiſſet, Augem eius filiam, furtim comprimens, gravidam facit, atque inde Stymphalum ſe confert. Aleos, rei ignarus, tumore uteri ſtuprum indicante, de auctore inquirit: puella ab Hercule ſe violatam affirmat. At ille, verbis eius fidem non habens, Nauplio, de neceſſariis uni, puellam cum hoc edicto

καθεστῶτι, καὶ προσέταξε καταποντίσαι. Αὔγη δὲ [1] ἀγομένη εἰς Ναυπλίαν, καὶ γενομένη κατὰ τὸ Παρθένιον ὄρος, ὑπό τε τῶν [2] ὠδίνων καταβαρουμένη, παρῆλθεν εἰς τὴν πλησίαν ὕλην, ὡς ἐπί τινα χρείαν [3] ἀναγκαίαν. τεκοῦσα δὲ παιδίον ἄῤῥεν, ἀπέλιπε τὸ βρέφος εἴς τινας θάμνους κρύψασα. μετὰ δὲ ταῦτα Αὔγη μὲν ἀπηλλάγη [4] μετὰ Ναυπλίου, καὶ καταντήσασα [5] τῆς Ἀργείας εἰς τὸν ἐν Ναυπλίᾳ λιμένα, παραδόξου σωτηρίας ἔτυχεν. ὁ γὰρ Ναύπλιος καταποντίσαι μὲν αὐτὴν κατὰ τὰς ἐντολὰς οὐκ ἔκρινε, ξένοις δέ τισι Καρσὶν ἀναγομένοις εἰς τὴν Ἀσίαν δωρήσασθαι. οὗτοι δ' ἀπαγαγόντες εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀπέδοντο τὴν Αὔγην τῷ βασιλεῖ τῆς Μυσίας Τεύθραντι. τὸ δὲ ἀπολειφθὲν ἐν τῷ Παρθενίῳ βρέφος ὑπὸ τῆς Αὔγης βουκόλοι τινὲς Κορύθου τοῦ βασιλέως εὑρόντες ὑπό τινος ἐλάφου τῷ μαστῷ τρεφόμενον, ἐδωρήσαντο τῷ δεσπότῃ. ὁ δὲ Κόρυθος παραλαβὼν τὸ παιδίον

1 Ἀπαγομένη Steph. ora, Vat. Coiſl. Reg. Mut. ſatis bene. Tum Ναύπλιον Coiſl. Mut.
2 Ἰνδικῶν Clar. 1. abſurde.
3 Ἀναγκαῖον Mut.
4 Πρὸς τὸν Coiſl. πρότον Mut.
5 Ἀρκαδίας iidem & Pogg. ſed male. Vid. Pauſan. II, 38.

tradit, ut mari ſubmerſam peſſumdet. Auge igitur, dum in Naupliam abducitur, circa Parthenium montem, dolore partus gravata, in ſilvam propinquam, ad neceſſarium quaſi naturae opus, divertit. Ibi maſculum enixa infantem, ſub virgultis occultatum reliquit: & cum Nauplio digreſſa, in Naupliam, Argolidis portum, tandem pervenit. Ubi ſalus ei inopinato contingit. Nauplius enim puellam ex mandato ſubmergendam eſſe nequaquam cenſuit, ſed peregrinis quibuſdam Caribus iam in Aſiam ſolventibus eam donat. Hi abductam regi Myſiae Teuthranti Augem vendunt. Interea relictus in monte Parthenio infans, a Corythi regis paſtoribus cervae ubera ſugens invenitur; quem herus ad ſe

[1] ἀσμένως, ὡς ἴδιον υἱὸν ἔτρεφε, προσαγορεύσας Τήλεφον, ἀπὸ τῆς τρεφούσης ἐλάφου. Τήλεφος δὲ ἀνδρωθεὶς, καὶ τὴν μητέρα μαθεῖν σπεύδων, παρῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ χρησμὸν ἔλαβε, πλεῖν εἰς τὴν [2] Μυσίαν πρὸς Τεύθραντα τὸν βασιλέα. ἀνευρὼν δὲ τὴν μητέρα, καὶ γνωσθεὶς τίνος ἦν πατρὸς, ἀποδοχῆς ἐτύγχανε τῆς μεγίστης. ὁ δὲ Τεύθρας ἄπαις ὢν ἀῤῥένων, τὴν θυγατέρα Ἀργιόπην συνῴκισε τῷ Τηλέφῳ, καὶ διάδοχον ἀπέδειξε τῆς βασιλείας.

Relicta Peloponneſo Hercules Calydonem, Aetoliae urbem, petit.

λδʹ. Ἡρακλῆς δὲ μετὰ τὴν ἐν Φενεῷ [3] κατοίκησιν ἔτει πέμπτῳ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ τετελευτηκέναι [4] Οἰωνὸν τὸν Λικυμνίου, καὶ Ἴφικλον τὸν ἀδελφὸν, ἀπῆλθεν ἑκουσίως ἐξ Ἀρκαδίας καὶ πάσης Πελοποννήσου. συναπελθόντων δ᾽ αὐτῷ πολλῶν ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, ἀπῆλθε τῆς Αἰτωλίας εἰς Καλυδῶνα, κἀκεῖ κατῴκησεν. οὐκ ὄντων δ᾽ αὐτῷ παίδων γνησίων, οὐδὲ γαμε-

1 Ἄσμενος Coisl.
2 Ἀσίαν idem & Venet.
3 Κατῴκησεν Mut.
4 Οἰωνὸν Coisl. Vat. Reg. υἱὸν legiſſe videtur Pogg. Edd. Υἱωνόν.

delatum cupide accipit, & tanquam filium educat, Telephi nomine a nutrice ipſi indito. Is aetate iam adulta matris inveſtigandae ſtudio Delphos profectus, ex oraculo diſcit, ad Teuthrantem Myſiae regem eundum eſſe. Reperta igitur matre, cognitoque, cuius eſſet patris, in magno habetur pretio, adeo ut Teuthras, cui heres maſculus non erat, Argiopem ei filiam nuptum daret, & ſucceſſorem in regno ſibi adoptaret.

XXXIV. Interea Hercules, quinto poſt migrationem in Pheneum anno, Oeonum Licymnii, fratremque Iphiclum, tam indigne caeſos, moleſte ferens, ex Arcadia, totaque adeo Peloponneſo ſponte emigrat: ac multis Arcadum comitatus, Calydonem Aetoliae urbem conceſſit. Cum vero nec liberi, nec uxor legitimi eſſent,

τῆς γυναικὸς, ἔγημε [1] Δηϊάνειραν τὴν Οἰνέως, τετελευτηκότος ἤδη Μελεάγρου. Οὐκ ἀνοίκειον δ' εἶναι νομίζομεν βραχὺ παρεκβάντας ἡμᾶς ἀπαγγεῖλαι τὴν περὶ τὸν Μελέαγρον περιπέτειαν. Οἰνεὺς γὰρ, γενομένης αὐτῷ εὐκαρπίας τοῦ σίτου, τοῖς μὲν ἄλλοις θεοῖς ἐτέλεσε θυσίας, μόνης δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ὠλιγώρησεν. δι' ἣν αἰτίαν ἡ θεὸς αὐτῷ μηνίσασα, τὸν διαβεβοημένον Καλυδώνιον ὗν ἀνῆκεν, ὑπερφυῆ τὸ μέγεθος. οὗτος τὴν σύνεγγυς χώραν καταφθείρων, τὰς κτήσεις ἐλυμαίνετο. διόπερ Μελέαγρος ὁ Οἰνέως τὴν μὲν ἡλικίαν μάλιστα ἀκμάζων, ῥώμῃ δὲ καὶ ἀνδρείᾳ διαφέρων, παρέλαβε πολλοὺς τῶν [2] ἀρίστων ἐπὶ τὴν τούτου κυνηγίαν. πρώτου δὲ Μελεάγρου τὸ θηρίον ἀκοντίσαντος, ὁμολογούμενον αὐτῷ τὸ πρωτεῖον συνεχωρήθη· [3] τοῦτο δ' ἦν ἡ δορὰ τοῦ ζώου. μετεχούσης δὲ τῆς

& Deianiram uxorem ducit.

Apri Calydonii, a Meleagro, eius fratre, confecti hiſtoria.

1 Διϊάνιραν Coisl. & mox κυνηγεσίας.
2 Ἀρίστων Coislin. Mut. ἀριστέων ceteri, & κυνηγεσίαν Mut.
3 Τὸ δ' ἦν Clar. 2.

Deianiram, Oenei filiam, Meleagro iam exſtincto, ſibi thoro iunxit. Hoc loco non alienum videtur, per digreſſionem paucis, quid Meleagro acciderit, explicare. Oeneus enim, cum uberrime frumentum ipſi provenisſet, dum alios quidem Deos ſuis remuneratur ſacris, ſolam interim Dianam neglexerat. Eam ob cauſſam Dea ſuccenſens, aprum Calydonium, tantopere celebratum, excitavit. Qui vicinam regionem vaſtans, magnam praediis cladem inferebat. Ideo Meleagrus, Oenei filius, iam aetate maxime florens, & robore fortitudineque nulli ſecundus, optimorum non paucos ad venationem eduxit. Cumque ipſe primus venabulo belluam confixiſſet, merito etiam victoriae illius praemium, quod corium ſuis erat, conſenſu omnium reportavit. Inter venationis autem ſocios Atalanta, Schoe-

κυνηγίας Ἀταλάντης τῆς Σχοινέως, ἐρασθεὶς αὐτῆς ὁ Μελέαγρος, παρεχώρησε τῆς δορᾶς καὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀριστείαν ἐπαίνου. ἐπὶ δὲ τοῖς πραχθεῖσιν οἱ Θεστίου παῖδες [1] συγκυνηγοῦντες ἠγανάκτησαν, ὅτι ξένην γυναῖκα προετίμησεν αὐτῶν, παραπέμψας τὴν οἰκειότητα. διόπερ ἀκυροῦντες τοῦ Μελεάγρου τὴν δωρεὰν, ἐνήδρευσαν [2] Ἀταλάντην, καὶ κατὰ τὴν εἰς Ἀρκαδίαν [3] αὐτῆς ἐπάνοδον ἐπιθέμενοι, τὴν δορὰν ἀφείλοντο. Μελέαγρος δὲ διά τε τὸν πρὸς τὴν Ἀταλάντην ἔρωτα, καὶ διὰ τὴν ἀτιμίαν παροξυνθεὶς, ἐβοήθησε τῇ Ἀταλάντῃ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον παρεκάλει τοὺς ἡρπακότας ἀποδοῦναι τῇ γυναικὶ τὸ δοθὲν ἀριστεῖον· ὡς δ' οὐ προσεῖχον, ἀπέκτεινεν αὐτοὺς, ὄντας τῆς Ἀλθαίας ἀδελφούς. διόπερ ἡ μὲν Ἀλθαία γενομένη περιαλγὴς ἐπὶ τῇ τῶν [4] ὁμαίμων ἀναιρέσει, ἀρὰς ἔθετο καθ' ἃς ἠξίωσεν ἀποθανεῖν Μελέαγρον· καὶ τοὺς ἀθανάτους

1 Συγκυνηγοῦντες Steph. ora, Reg. Vat. Coisl. Mutin. Vulgo συγκυνηγετοῦντες. Paulo ante προσταχθεῖσιν Mut. προσταχθεῖσιν Co. frequenti errore.

2 Ἀταλάντῃ Coisl. Mut. Vid. ſupr. III, 43.

3 Αὐτῆς deſit Clar. 1. Coisl.

4 Ὁμαίμων Steph. m. Co. Cl. 2. Mut. Reg. Vat. ὁμαιμόνων edd.

neo nata, ſimul erat. Huic exuvias, ipſamque rei praeclare geſtae laudem, (puellam enim deperibat) Meleager conceſſit. Theſtii vero nati, venationis conſortes, peregrinam mulierem ſibi, non habita conſanguinitatis ratione, praelatam indigne ferebant. Antiquata igitur Meleagri donatione, inſidias Atalantae ponunt; dumque per Arcadiam domum redit, impetu in eam facto, pellem eripiunt. Hinc Meleager, amore virginis & ignominiae ſuae dolore inflammatus, patrocinium Atalantae ſuſcipit; utque praemium puellae reſtituant, initio raptores hortatur. Ubi nihil aequi impetrat, necem illis infert. Erant autem Althaeae fratres. Quorum interitum immoderatius illa dolens, funeſtis natum diris

ὑπακούσαντας ἐπενεγκεῖν αὐτῷ τὴν τοῦ βίου καταστροφήν. ἔνιοι δὲ μυθολογοῦσιν, ὅτι κατὰ τὴν Μελεάγρου γένεσιν τῇ Ἀλθαίᾳ τὰς μοίρας καθ' ὕπνους ἐπιστάσας εἰπεῖν, [1] ὅτι τότε τελευτήσει Μελέαγρος ὁ υἱὸς αὐτῆς, ὅταν ὁ δαλὸς [2] κατακαυθῇ. διόπερ τεκοῦσαν, καὶ νομίσασαν ἐν τῇ τοῦ δαλοῦ φυλακῇ τὴν σωτηρίαν τοῦ τέκνου κεῖσθαι, τὸν δαλὸν ἐπιμελῶς τηρεῖν. ὕστερον δ' ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν ἀδελφῶν παροξυνθεῖσαν, τὸν δαλὸν κατακαῦσαι, καὶ τῷ Μελεάγρῳ τῆς τελευτῆς τὴν αἰτίαν καταστῆναι· ἀεὶ δὲ μᾶλλον [3] ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις [4] λυπουμένην τὸ τέλος [5] ἀγχόνῃ τὸν βίον καταστρέψαι.

λε΄. Ἅμα δὲ τούτοις πραττομένοις, [6] Ἱππόνουν ἐν Ὠλένῳ πρὸς τὴν θυγατέρα Περίβοιαν, φάσκουσαν αὐτὴν ἐξ Ἄρεος ὑπάρχειν ἔγκυον, διενεχθέντα, πέμ-

1 Ὅτι τότε τελευτήσει Coisl. τελευτήσειν omnes alii ſine ὅτι, quod ſine damno aberit, non item τελευτήσει.

2 Καυθῇ in ora Steph. Reg. Vat.

3 Ἐπὶ τῶν πεπραγμένων Clar.

4 Λυπουμένην --- καταστρέψαι Coisl. Mut. quod verius. Edd. λυπουμένη --- κατέστρεψεν.

5 Ἀγχομένη Reg. Vat.

6 Ἱππόκνουν Clar. 1. *Hippotus* Pogg.

devovit, eique Dii, precibus exauditis, vitae finem attulerunt. Quidam fabulantur, ſub Meleagri ortum Parcas Althaeae in ſomnis adſtantes praedixiſſe, tum exiturum e vita Meleagrum, ſi quando torris, quem monſtrabant, igni abſumtus foret. Mater ergo in torris aſſervatione ſalutem filii poſitam credens, ſollicite eum cuſtodivit. Poſt caede fratrum irritata, titione combuſto, mortem filio acceleravit. Cumque ſubinde magis poenitentia factorum ſeſe affligaret, laqueo tandem animam intercluſit.

XXXV. Dum haec geruntur, Hipponous Oleni filiam Periboeam, quod ex Marte gravidam ſe diceret, iratus

ψαι ταύτην εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα, καὶ [1] παρακελεύσασθαι [2] ταύτην ἀφανίσαι τὴν ταχίστην. ὁ δ' Οἰνεὺς ἀπολωλεκὼς προσφάτως υἱὸν καὶ γυναῖκα, τὸ μὲν ἀποκτεῖναι τὴν Περίβοιαν ἀπέγνω, γήμας δὲ αὐτὴν, ἐγέννησεν υἱὸν Τυδέα. τὰ μὲν οὖν περὶ Μελέαγρον καὶ Ἀλθαίαν, ἔτι δ' Οἰνέα, τοιαύτης [3] ἔτυχε διεξόδου. Ἡρακλῆς δὲ τοῖς Καλυδωνίοις βουλόμενος χαρίσασθαι, τὸν Ἀχελῶον ποταμὸν ἀπέστρεψε, καὶ ῥύσιν ἄλλην κατασκευάσας, ἀπέλαβε χώραν πολλὴν καὶ πάμφορον, ἀρδευομένην ὑπὸ τοῦ προειρημένου ῥείθρου. διὸ καὶ τῶν ποιητῶν τινας μυθοποιῆσαι τὸ [4] πραχθέν. παρεισήγαγον γὰρ τὸν Ἡρακλέα πρὸς τὸν Ἀχελῶον συνάψαι μάχην, [5] ὡμοιωμένου τοῦ ποταμοῦ ταύρῳ. κατὰ δὲ τὴν συμπλοκὴν θάτερον τῶν κεράτων κλάσαντα, [6] δωρήσασθαι τοῖς Αἰτωλοῖς· ὃ προσαγορεῦσαι κέρας Ἀμαλθείας· ἐν ᾧ πλάττουσι

De ipſo Calydoniorum agro Hercules bene meruit, facto novo Acheloi alveo; unde orta fabula de cornu Amaltheae.

1 Παρακαλέσασθαι Steph. marg. Reg. & Urſin. Tum ἀφανῆσαι Vat.

2 Ταύτην ſupervacaneum videtur. Certe ſi abeſſet, ego revocandum non putarem.

3 Ἔτυχον Mut.

4 Προσταχθὲν Coisl. Mut. ſolito amanuenſium peccato.

5 Ὁμοιωμένως Vat.

6 Χαρίσασθαι Coisl. Mut.

in Aetoliam Oeneo tranſmiſit, ut quamprimum necaretur. At hic, filio & coniuge recens amiſſis, capitale quid in puellam ſtatuere noluit, ſed inito cum ea matrimonio, Tydeum procreavit. Haec igitur de Meleagro & Althaea, nec non Oeneo per excurſum dicta ſunto. Ceterum Hercules a Calydoniis gratiam inire volens, Acheloum fluvium in alium, quem ipſe fecerat, alveum divertit, & magnum fertilis agri ſpatium amni rigandum hoc pacto vindicavit. Quae res poëtarum fabulae materiam dedit. Fingunt enim, Herculem cum Acheloo, in tauri formam converſo, pugna decertaſſe, & in conflictu alterum ei cornu detruncatum Aetolis dono dediſſe. Id Amaltheae cornu vocant, quod

πάσης ὀπωρινῆς ὥρας ὑπάρχειν πλῆθος, βοτρύων τε καὶ μήλων, καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων· αἰνιττομένων [1] τῶν ποιητῶν, κέρας μὲν τοῦ Ἀχελώου τὸ διὰ τῆς διώρυγος φερόμενον ῥεῖθρον, τὰ δὲ μῆλα καὶ [2] τὰς ῥοιὰς καὶ τοὺς βότρυς δηλοῦν τὴν καρποφόρον χώραν, τὴν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρδευομένην, καὶ τὸ πλῆθος τῶν [3] καρποφορούντων φυτῶν· Ἀμαλθείας δ' εἶναι κέρας, οἱονεὶ τινὸς ἀμαλακιστίας, δι' ἧς τὴν εὐτονίαν τοῦ κατασκευάσαντος δηλοῦσθαι.

λϛ'. Ἡρακλῆς δὲ τοῖς Καλυδωνίοις συστρατεύσας ἐπὶ Θεσπρωτοὺς, πόλιν τε Ἐφύραν κατὰ κράτος [4] εἷλε, καὶ Φυλέα τὸν βασιλέα τῶν Θεσπρωτῶν ἀπέκτεινε· λαβὼν δὲ αἰχμάλωτον [5] τὴν θυγατέρα τοῦ Φυλέως, ἐπεμίγη ταύτῃ, καὶ ἐτέκνωσε Τληπόλεμον. μετὰ δὲ τὸν Δηϊανείρας γάμον τρισὶν ὕστερον [6] ἔτεσι δειπνῶν [7] παρ' Οἰνεῖ, διακονοῦντος Εὐρυνόμου

Calydoniorum in bello contra Theſprotas ſocius Hercules, Ephyram vi capit, regeque Phyleo occiſo, ex eius filia Tlepolemum procreat.

1 Δὲ interferit Clar. 1.
2 Τὰ ῥοίδια Stephan. margo & Reg. cum Cl. 2. & ſchedis Urſini.
3 Καρποφορουμένων Coisl. Mut.
4 Ἑλεῖν Clar. 2.
5 Articulum addidi ex Coisl.
6 Χρόνοις in ora Steph. & Clar.
7 Παροινεῖ Euſeb. II P. Ev. p.

omni autumalis fructus copia, uti racemis, pomis, & id genus aliis ſit refertum. Cornu illis curſum Acheloi, per foſſam alio deflexum, obſcure ſignificat. Pomis inde, maliſque Punicis & racemis, tellus frugifera, quae flumine humectatur, & feracium plantarum copia, denotantur. Amalthias denique vocabulo ſtrenuitatem effoſſoris mollitiei expertem (quam amalakiſtian Graeci dixerint) indicari autumant.

XXXVI. Calydoniis poſt haec auxilium ferens Hercules, in bello cum Theſprotis Ephyram vi cepit; Phyleumque regem interfecit, & cum filia eius captiva congreſſus, Tlepolemum inde ſuſcepit. Iam tertius a Deianirae nuptiis annus erat, cum Oenei convivam

Ob Eurynomum, caſu ab eo intercmtum, una cum Deianira fugam capeſſit.

τοῦ Ἀρχιτέλους υἱοῦ, παιδὸς τὴν ἡλικίαν, [1] ἁμαρτάνοντος δὲ ἐν τῷ διακονεῖν, πατάξας κονδύλῳ, καὶ βαρυτέρας τῆς πληγῆς γενομένης, ἀπέκτεινεν ἀκουσίως τὸν παῖδα. περιαλγὴς δὲ γενόμενος ἐπὶ τῷ πάθει, πάλιν ἐκ τῆς Καλυδῶνος ἑκουσίως ἔφυγε μετὰ τῆς γυναικὸς [2] Δηϊανείρας, καὶ Ὕλλου τοῦ ἐκ ταύτης, παιδὸς ὄντος τὴν ἡλικίαν. ἐπεὶ δὲ πορευόμενος ἦλθε πρὸς τὸν Εὔηνον ποταμὸν, κατέλαβε Νέσσον τὸν Κένταυρον μισθοῦ διαβιβάζοντα τὸν ποταμόν. οὗτος δὲ [3] πρῶτον διαβιβάσας τὴν Δηϊάνειραν, καὶ διὰ τὸ κάλλος ἐρασθεὶς, ἐπεχείρησε βιάσασθαι ταύτην. ἐπιβοωμένης [4] δ' αὐτῆς τὸν ἄνδρα, ὁ μὲν Ἡρακλῆς ἐτόξευσε τὸν Κένταυρον· ὁ δὲ Νέσσος μεταξὺ μισγόμενος, καὶ διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς πληγῆς εὐθὺς ἀποθνήσκων, ἔφησε τῇ Δηϊανείρᾳ δώσειν φίλτρον, ὅπως μηδεμιᾷ τῶν ἄλλων

Deianiram per flumen Evenum Neſſus Centaurus portat, ſagitta transfixus, dum eam ſtupro vitiare conatur, relicto Deianirae philtro.

56, ſed quem bene hinc correxit Viger. & ante eum P. Leopard. II Emend. 9.

1 Ἁμαρτ. δὲ μεθύων ἀπέκτεινε Coisl. omiſſis ceteris.

2 Δϊϊανείρας Coisl. ſemper.

3 Πράτην Steph. m. Mut. Reg. Coisl. haud male. πρότερον Euſeb. Paulo ante Νέσον Co. ut in vett. Strabon. edd. L. XII, p. 692.

4 Duae hae voces deſunt Clar. 1. Paulo ante βιασ. ταύτης Mut.

agens Eurynomum, Architelis filium, (puer is adhuc erat) pugno validius pulſatum, quod errorem in miniſtrando commiſiſſet, haud ſponte interemit. Ob hoc infortunium magno perculſus moerore, cum Deianira & Hyllo admodum parvulo, ex illa nato, in voluntarium e Calydone exſilium diſceſſit. In hoc itinere ad Eveni fluminis ripas veniens, Neſſum Centaurum, qui mercede tranſvectionis operam elocaret, offendit. Is Deianirae, quam primam acceperat tranſportandam, amore ob pulchritudinem captus, vim facere intendit. Eaque implorante viri opem, ſagitta Centaurum ille traiecit. Hic ergo ſtatim in ipſo opere, plagae vehementia deficiens, philtrum velut amoris irritamen ſe Deianirae relicturum dixit, cuius vi nulli ſe poſt haec alteri fe-

γυναικῶν Ἡρακλῆς θελήσῃ πλησιάσαι. παρεκελεύσατο οὖν, [1] λαβοῦσαν τὸν ἐξ αὐτοῦ πεσόντα γόνον, καὶ τούτῳ προσμίξασαν ἔλαιον, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἀκίδος [2] ἀποστάζον αἷμα, χρίσαι τὸν χιτῶνα τοῦ Ἡρακλέους. οὗτος μὲν οὖν ταύτην τὴν ὑποθήκην δοὺς Δηϊανείρᾳ, παραχρῆμα ἐξέπνευσεν. ἡ δὲ κατὰ τὴν γενομένην τοῦ Νέσσου [3] παραγγελίαν εἰς ἄγγος ἀναλαβοῦσα τὸν γόνον, καὶ τὴν ἀκίδα βάψασα, λάθρα τοῦ Ἡρακλέους ἐφύλαττεν. ὁ δὲ διαβὰς τὸν ποταμὸν, κατήντησε πρὸς Κήϋκα τὸν τῆς Τραχῖνος βασιλέα· καὶ μετὰ τούτου κατῴκησεν, ἔχων τοὺς ἀεὶ συστρατεύοντας τῶν Ἀρκάδων.

Deinde Hercules cum ſociis Ceycem, Trachiniae regem, hoſpes adit.

λζ΄. Μετὰ δὲ ταῦτα, Φύλαντος τοῦ Δρυόπων βασιλέως δόξαντος εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν παρανενομηκέναι, στρατεύσας μετὰ [4] τῶν Μηλιέων, τόν τε βασιλέα τῶν Δρυόπων ἀνεῖλε, καὶ τοὺς ἄλλους ἐκ τῆς χώρας ἐξαναστήσας, Μηλιεῦσι παρέδωκε τὴν χώραν·

Dryopes, in Delphos impii, ab Hercule ſedibus expulſi, eorumque rex Phylas occiſus.

1 Participium id deſit Clar. 1.
2 Ἀποσταζόμενον Euſeb.
3 Τὴν παραγγελίαν Clar. Mox ἀγγεῖον Reg. Clar. 2. Steph. ora, & Cod. Urſini.
4 Abeſt τῶν a Coisl. Vat. Cl. 1.

minae Hercules applicet. Profuſam vero ex ipſo genituram, & deſtillantem e ſagitta cruorem, cum oleo permiſcere, illiſque ſubuculam Herculis inungere iuſſit. Et poſt monita haec confeſtim exſpiravit. Illa mandatis obſequens, ſemen Neſſi collectum, & cum teli guttis permixtum, clam viro in vaſculo conſervat. Is vero, amne traiecto, ad Ceycem Trachiniae regem, ut inquilinus ei fieret, ſe recepit, Arcades ad perpetuam militiae ſocietatem ſecum habens.

XXXVII. Poſt haec cum rex Dryopum Phylas in fanum Delphorum quiddam impie commiſiſſe argueretur, Milienſium auxiliis tum regem interfecit, tum Dryopes ex antiquis ſedibus eiecit, agrumque Milien-

E Phylantis filia Antiochum progenuit.

τὴν δὲ Φύλαντος θυγατέρα λαβὼν αἰχμάλωτον, καὶ μιγεὶς αὐτῇ, υἱὸν [1] Ἀντίοχον ἐγέννησεν. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας νεωτέρους τοῦ Ὕλλου υἱοὺς δύο [2] Γληνέα καὶ Ὁδίτην. τῶν δ' ἐκπεσόντων Δρυόπων οἱ μὲν εἰς τὴν Εὔβοιαν καταντήσαντες ἔκτισαν πόλιν Κάρυστον· οἱ δ' εἰς Κύπρον τὴν νῆσον πλεύσαντες, καὶ [3] τοῖς ἐγχωρίοις ἀναμιχθέντες, ἐνταῦθα κατῴκησαν. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν [4] Δρυόπων καταφυγόντες ἐπὶ τὸν Εὐρυσθέα, βοηθείας ἔτυχον διὰ τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς Ἡρακλέα. τούτου γὰρ αὐτοῖς συνεργοῦντος, τρεῖς πόλεις ᾤκισαν ἐν Πελοποννήσῳ, Ἀσίνην, καὶ Ἑρμιόνην, ἔτι δ' Ἠϊόνα. μετὰ δὲ τὴν Δρυόπων ἀνάστασιν, πολέμου συνεστῶτος τοῖς Δωριεῦσι τοῖς Ἑστιαιῶτιν καλουμένην οἰκοῦσιν, ὧν ἐβασίλευεν [5] Αἰγίμιος, καὶ τοῖς Λαπίθαις τοῖς περὶ τὸν Ὄλυμπον ἱδρυμένοις, ὧν [6] ἐδυ-

Nati e Deianira.

Dryopum expulſorum novae ſedes reſque geſtae.

1 Ἀντίλοχον Coisl. Mut. Pogg. prave.

2 Γληνέα καὶ Ὁδείτην Vat. Reg. prius etiam in Co. Mut. Clar. 2. & Steph. ora, ſed καὶ Διοπίτην Co. Mut. Pogg. *Gleneam & Diopiten*. Edd. Γυνέα.

3 Τῶν ἐγχωρίων Clarom.

4 Δρυόπων διὰ τὴν neglectis mediis Coisl.

5 Αἰγίμιος in marg. Steph. Reg. Vat. Mut. Coisl. Edd. Αἰγιμαῖος.

6 Ἐδυνάστευε ora Steph. Coisl. Vat. Mut. Clar. 2. bene ad vaſibus aſſignavit. Tum ex compreſſa Phylantis nata, quam captivam ſors belli fecerat, Antiochum progenuit. Nati ſunt ei poſt Hyllum alii quoque liberi ex Deianira, Gleneus & Hodites. Dryopum exſules partim in Euboeam digreſſi, Caryſtum urbem condiderunt; partim in Cyprum avecti, novis ſedibus occupatis, cum inſulanis coaluerunt. Reliqui ad Euryſtheum profugerunt, & odio Herculis in tutelam ab eo recepti, tres in Peloponneſo urbes, Aſinen, Hermionen, & Eionem, illius auxilio condiderunt. Emotis avito ſolo Dryopibus, bellum oritur inter Dorienſes, qui Heſtiaeotim, regnante tunc Aegimio, poſſidebant, & inter Lapithas, Olympi montis accolas, quibus Coronus,

νάστευε Κορωνὸς [1] ὁ Καινέως, ὑπερεχόντων δὲ τῶν Λαπιθῶν πολὺ ταῖς δυνάμεσιν, οἱ Δωριεῖς κατέφυγον ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα, καὶ σύμμαχον αὐτὸν ἐκάλεσαν ἐπὶ τρίτῳ μέρει τῆς Δωρίδος χώρας καὶ τῆς βασιλείας· [2] πείσαντες δὲ, κοινῇ τὴν ἐπὶ τοὺς Λαπίθας στρατείαν ἐποιήσαντο. ὁ δ᾽ Ἡρακλῆς ἔχων ἀεὶ τοὺς μεθ᾽ ἑαυτοῦ [3] στρατεύσαντας Ἀρκάδας, καὶ μετὰ τούτων χειρωσάμενος τοὺς Λαπίθας, αὐτόν τε τὸν βασιλέα Κορωνὸν ἀνεῖλε, καὶ τῶν ἄλλων τοὺς πλείστους κατακόψας, ἠνάγκασεν ἐκχωρῆσαι τῆς ἀμφισβητησίμου χώρας. τούτων δὲ πραχθέντων, [4] Αἰγιμίῳ τὸ ἐπιβάλλον τῆς χώρας τρίτον μέρος παρέθετο, καὶ παρεκελεύσατο φυλάττειν [5] τοῖς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ· ἐπανιὼν δ᾽ εἰς Τραχῖνα καὶ προκληθεὶς ὑπὸ [6] Κύκνου τοῦ Ἄρεος,

Dorienſes ab Hercule contra Lapithas defenſi.

Cygnus certamine victus.

riandam orationem. Vulgo ἐβασίλευε.

1 Ὁ Καινέως Reg. Vat. ὁ Κενέως Stephan. marg. Coisl. Mut. Clar. 2. Edd. ὁ Φορωνέως.

2 Κοινὴν δὲ τὴν Coislin. Mut. Clar. 2. neglecto participio. Κοινὴν quoque in ora Stephani, non male.

3 Συστρατεύσαντας Mut.

4 Αἰγιμίῳ Coisl. Mut. Reg. Vat. Vulgo Αἰγιμαίῳ.

5 Τοῖς ὑπ᾽ αὐτοῦ Co. Mut. τοὺς ἀπ᾽ αὐτοῦ Cl. τοῖς ἀπ᾽ αὐτοῦ Ven.

6 Κηύκου Clar. 1.

Caeneo cretus, imperabat. Cum vero Lapithae a copiis longe inſtructiores eſſent, Dorienſes ad Herculis ſubſidium confugiunt, tertiaque agrorum & regni parte oblata, ad armorum ſocietatem eum invitant, & perſuadent. Coniunctis ergo viribus hoſtes invadunt; eoſque Hercules Arcadum, quos in perpetuo ſecum commilitio habebat, virtute fundit: regemque ipſum obtruncat, & magna ſtrage edita, Lapithas regione, de qua certamen fuerat, excedere cogit. His ita confectis, tertiam, quae ſibi ex pacto debebatur, partem Aegimio, ut depoſitum familiae Herculeae reſtituendum, tradit. Dum Trachinem regreditur, Cygnum, Martis filium, qui ſolitario eum certamine provocabat, vi-

τοῦτον μὲν ἀπέκτεινεν· ἐκ δὲ τῆς Ἰτώνου πορευόμενος, [1] καὶ διὰ τῆς Πελασγιώτιδος γῆς βαδίζων, [2] Ὀρμενίῳ τῷ βασιλεῖ συνέμιξεν, οὗ τὴν θυγατέρα ἐμνήστευεν [3] Ἀστυδάμειαν. οὐ προσέχοντος δ' αὐτοῦ, διὰ τὸ ἔχειν αὐτὸν γαμετὴν Δηϊάνειραν [4] τὴν Οἰνέως, στρατεύσας ἐπ' αὐτὸν, τήν τε πόλιν εἷλε, καὶ τὸν ἀπειθοῦντα βασιλέα ἀπέκτεινε· τὴν δὲ Ἀστυδάμειαν αἰχμάλωτον λαβὼν, καὶ μιγεὶς αὐτῇ, Κτήσιππον υἱὸν ἐγέννησε. ταῦτα δὲ διαπραξάμενος, ἐστράτευσεν [5] εἰς τὴν Οἰχαλίαν ἐπὶ τοὺς Εὐρύτου παῖδας, ὅτι τὴν Ἰόλην μνηστεύσας ἀπέτυχε. συναγωνιζομένων δ' αὐτῷ τῶν Ἀρκάδων, τήν τε πόλιν [6] εἷλε, καὶ τοὺς Εὐρύτου παῖδας ἀπέκτεινε, Τοξέα, [7] Μολίονα, καὶ Πύτιον. λαβὼν δὲ καὶ τὴν Ἰόλην αἰχμάλωτον, ἀπῆλθε τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τὸ ἀκρωτήριον τὸ καλούμενον [8] Κηναῖον.

Aſtydamia, ſubacto Ormenii rege, eius patre, bello capta, e qua Cteſippus natus.

Iole etiam rapta, occiſis fratribus.

Inde ad promontorium Cenaeum Hercules diſcedit.

1 Copula abeſt Coisl. Paulo ante τῆς Ἰτάνης Mut. *Icono* Pogg.

2 Ὀρχομενίῳ Mut. Coisl. Ἀρμενίου Euſeb.

3 Ἀστυάνειραν Euſeb. II Pr. Ev. p. 56; tum ἐμνήστευσεν Clar. 1. Mut.

4 Duabus his vocibus, quas Ven. & Pogg. ignorant, notam adſcripſit Steph.

5 Ἐπὶ Coisl.

6 Ἀνεῖλε idem & Mut.

7 Καὶ Μολίονα Reg. Coisl. qui poſterior mox Αἰγύπτιον cum M.

8 Κτηναῖον Steph. ora & Clar. Καιναῖον Coisl. omnes prave.

ctum occidit. Itono profectus, cum in Pelaſgiotidis tranſitu Ormenio regi occurriſſet, Aſtydamiam eius filiam in matrimonium petit. Sed hic propter legitimum cum Deianira coniugium abnuit. Bello igitur contra eum ſuſcepto & urbem cepit, & regem ipſum capite multat. Et ſic Aſtydamia per vim bellicam potitus, Cteſippum ex ea ſuſtulit. Quibus peractis, in Oechaliam, contra Euryti natos, ob denegatam ſibi Iolen, expeditionem denuo fecit, Arcadumque confirmatus auxiliis, urbem in poteſtatem redigit, & Euryti filios, Toxeum, Molionem & Pytium occidit, captaque Iole, ad promontorium Euboeae, quod Cenaeum nuncupant, iter inſtituit.

λη´. Ἐνταῦθα δὲ θυσίαν ἐπιτελῶν, ἀπέστειλε Λίχαν τὸν ὑπηρέτην εἰς Τραχῖνα [1] πρὸς τὴν γυναῖκα Δηϊάνειραν· τούτῳ δὲ [2] προστεταγμένον ἦν αἰτῆσαι [3] χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οἷς εἰώθει χρῆσθαι πρὸς τὰς θυσίας. ἡ δὲ Δηϊάνειρα πυθομένη τοῦ Λίχα τὴν πρὸς Ἰόλην φιλοστοργίαν, καὶ βουλομένη πλεῖον ἑαυτὴν ἀγαπᾶσθαι, τὸν χιτῶνα ἔχρισε τῷ παρὰ τοῦ Κενταύρου δεδομένῳ [4] πρὸς ἀπώλειαν φίλτρῳ. ὁ μὲν οὖν Λίχας, ἀγνοῶν περὶ τούτων, ἀπήνεγκε τὴν ἐσθῆτα πρὸς τὴν θυσίαν· ὁ δ' Ἡρακλῆς ἐνδὺς τὸν κεχρισμένον χιτῶνα, καὶ κατ' ὀλίγον τῆς τοῦ [5] σηπτικοῦ φαρμάκου δυνάμεως ἐνεργούσης, περιέπεσε συμφορᾷ τῇ μεγίστῃ. τῆς γὰρ ἀκίδος τὸν ἐκ τῆς ἐχίδνης ἰὸν ἀνειληφυίας, καὶ διὰ τοῦτο τοῦ χιτῶνος διὰ τὴν θερμασίαν τὴν σάρκα τοῦ σώματος λυμαινομένου, περιαλγὴς γενόμενος ὁ Ἡρακλῆς τὸν μὲν [6] διακονήσαντα Λίχαν ἀπέκτεινε,

Ad celebrandum ſacrum veſtes ſolemnes per Licham allatae, quas Deianira, amoris in Iolem certior facta, philtro tingit per Centaurum oblato.

Inſecutus eſt Herculis exitialis morbus.

1 Πρὸς τὴν Δ. Reg. & Urſin. quare & voci γυναῖκα H. Steph. notam adſtruxit conſuetam.
2 Προτεταγμένον Mut.
3 Χειτῶνα Vat. ſemper.
4 Προσώπῳ Clar. Ven. prave.
5 Σηπικοῦ Coisl.
6 Διακονήσαντα Steph. marg. Coisl. Mut. Vat. Reg. Clar. 2. Edd. διακομίσαντα & Pogg.

XXXVIII. Hic ſolemne adornans ſacrum, Licham miniſtrum cum mandatis Trachinem legavit, ut induſium & tunicam, quibus in ſacris veſtiri conſueverat, inde afferret. Ex hoc Deianira de amore Ioles certior facta, ut prae illa a marito amaretur, philtro Centauri ad perniciem comparato interulam perunxit. Hanc Lichas rerum ignarus ad ſacrificium deportat. Sed quamprimum Hercules eam induit, tabificam medicamento vim paulatim exſerente, in calamitatem ineluctabilem incidit. Vipereum enim ſagittae virus in ſubuculam transfuſum ardore ſuo carnes toto mox corpore depaſcitur. Unde triſtiſſimis Hercules cruciatibus diſtrictus, exitialis rei miniſtrum Licham continuo trucidat,

τὸ δὲ στρατόπεδον ἀπολύσας, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Τραχῖνα. ἀεὶ δὲ μᾶλλον τῇ νόσῳ βαρυνόμενος, αὐτὸς μὲν ἀπέστειλεν εἰς Δελφοὺς Λικύμνιον καὶ Ἰόλαον, ἐπερωτήσοντας τὸν Ἀπόλλωνα τί χρὴ περὶ τῆς νόσου πράττειν. Δηϊάνειρα δὲ τὸ μέγεθος τῆς Ἡρακλέους συμφορᾶς καταπεπληγμένη, καὶ συνειδυῖα ἑαυτῇ τὴν ἁμαρτίαν, ἀγχόνῃ τὸν βίον κατέστρεψεν. ὁ δὲ θεὸς ἔχρησε κομισθῆναι τὸν Ἡρακλέα μετὰ τῆς πολεμικῆς διασκευῆς εἰς τὴν Οἴτην, κατασκευάσαι δὲ πλησίον αὐτοῦ πυρὰν εὐμεγέθη· περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἔφησε Διῒ μελήσειν. τῶν δὲ περὶ τὸν Ἰόλαον ποιησάντων [1] τὸ προστεταγμένον, καὶ ἐκ διαστήματος ἀποθεωρούντων τὸ ἀποβησόμενον, ὁ μὲν Ἡρακλῆς ἀπογνοὺς τὰ καθ' ἑαυτὸν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν πυρὰν, παρεκάλει τὸν ἀεὶ προσιόντα ὑφάψαι τὴν πυράν. οὐδενὸς δὲ τολμῶντος ὑπακοῦσαι, μόνος Φιλοκτήτης ἐπείσθη. λαβὼν δὲ τῆς ὑπουργίας χάριν τὴν τῶν τόξων δωρεὰν, ἧψε πυράν.

Eius rogus in Oeta.

1 Προστεταγμένα Co. M. Reg. Vat. Cl. 2. & Steph. ora, ſatis bene.

exercituque dimiſſo Trachinem redit. Sed valetudine magis ac magis ingraveſcente, Licymnion & Iolaum Delphos mittit, qui, ut morbo occurrendum foret, ex Apolline ſciſcitarentur. Deianiram vero, magnitudine calamitatis exſternatam, eo peccati conſcientia adigit, ut guttur laqueo ſibi frangeret. Reſponſum a Deo rediit, ut cum apparatu bellico Herculem in Oetam deportarent, ibique grandem ei pyram conſtruerent: cetera Iovi curae fore. Iolaus ergo mandata exſecutus in propinquo cum ſuis, quorſum res evaſura ſit, praeſtolatur. Tum omni ſpe Hercules abiecta, pyram conſcendit, & unumquemque accedentium ad ſuccendendum rogum invitat & exhortatur. Id nemine facere auſo, ſolus tandem Philoctetes morem gerit. Et pro miniſterio arcu ſagittiſque remuneratus, pyrae ignem ſubii-

[1] εὐθὺς δὲ καὶ κεραυνῶν ἐκ τοῦ περιέχοντος πεσόντων, ἡ πυρὰ πᾶσα κατεφλέχθη. μετὰ δὲ ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰόλαον ἐλθόντες ἐπὶ τὴν [2] ὀστολογίαν, καὶ μηδὲν ὅλως ὀστέον εὑρόντες, ὑπέλαβον τὸν Ἡρακλέα τοῖς χρησμοῖς ἀκολούθως ἐξ ἀνθρώπων [3] εἰς θεοὺς μεθεστᾶσθαι.

λθʹ. Διόπερ ὡς ἥρωϊ ποιήσαντες [4] ἁγισμοὺς, καὶ χώματα κατασκευάσαντες, ἀπηλλάγησαν εἰς Τραχῖνα. μετὰ δὲ τούτους Μενοίτιος ὁ Ἄκτορος υἱὸς, φίλος ὢν Ἡρακλεῖ, ταῦρον καὶ [5] κάπρον καὶ κριὸν θύσας ὡς Ἥρωϊ, [6] κατέδειξε κατ' ἐνιαυτὸν ἐν Ὀποῦντι θύειν καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα τὸν Ἡρακλέα. τὸ παραπλήσιον δὲ ποιησάντων καὶ τῶν Θηβαίων, Ἀθηναῖοι πρῶτοι τῶν ἄλλων ὡς θεὸν ἐτίμησαν θυσίαις τὸν Ἡρακλέα, καὶ τοῖς ἄλλοις [7] ἀνθρώποις παράδειγμα

Herculi inſtituta ſacra.

1 Εὐθὺς Co. Mut. Ceteri εὐθύ.
2 Ἀστρολογίαν Clar. 2. Paulo ante περὶ Ἰόλαον Ven.
3 Εἰς θεοὺς, quibus aſteriſcum Steph. addidit, non legunt Reg. & Urſini liber; tum μετεστᾶσθαι Steph. ora & Co. μεθεστᾶσθαι M. quod ſequor μεθαστᾶσθαι Clar.
4 Ἁγισμοὺς marg. Steph. Mut. Coisl. Clar. 2. Reg. Vat. Edd. ἁγιασμούς.
5 Κάπρον καὶ ταῦρον Co. Mut.
6 Deſit hoc verbum Clar.
7 Vocem non habet Coisl.

cit: quae mox etiam fulminibus de coelo tacta exarſit, inque cineres tota confedit. Hinc cum Iolaus, oſſa conquiſiturus, nihil omnino inveniret, perſuaſio orta eſt, Herculem, prout oraculo proditum fuerat, ex mortalium conſortio ad Deos emigraſſe.

XXXIX. Conſecrationis ergo ritibus ut Heroi peractis, & tumulo excitato, Trachinem redierunt. Horum exemplum ſecutus Menoetius Actore genitus, cui amicitia cum Hercule interceſſerat, tauro, apro, hirco, tanquam Heroi, immolatis, Heroicos ei cultus quotannis in Opuntiorum civitate obeundos inſtituit. Id imitatis etiam Thebanis, primi inter omnes Athenienſes ſacrificia, ut Deo, fecerunt Herculi, & ſuo pietatis in

τὴν ἑαυτῶν εἰς τὸν θεὸν εὐσέβειαν ἀποδείξαντες, προετρέψαντο τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντας Ἕλληνας, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ τοὺς κατὰ τὴν οἰκουμένην ἀνθρώπους ἅπαντας, ὡς θεὸν τιμᾶν τὸν Ἡρακλέα. προσθετέον δ' ἡμῖν τοῖς εἰρημένοις, ὅτι μετὰ τὴν ἀποθέωσιν αὐτοῦ, Ζεὺς Ἥραν μὲν [1] ἔπεισεν υἱοποιήσασθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸ λοιπὸν εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον μητρὸς εὔνοιαν [2] παρέχεσθαι· τὴν δὲ τέκνωσιν [3] αὐτοῦ γενέσθαι φασὶ τοιαύτην. τὴν Ἥραν ἀναβᾶσαν ἐπὶ τὴν κλίνην, καὶ τὸν Ἡρακλέα προσλαβομένην πρὸς τὸ σῶμα, διὰ τῶν ἐνδυμάτων ἀφεῖναι πρὸς τὴν γῆν, μιμουμένην τὴν ἀληθινὴν γένεσιν. ὅπερ μέχρι τοῦ νῦν ποιεῖν τοὺς βαρβάρους, ὅταν θετὸν υἱὸν [4] ποιεῖσθαι βούλωνται. τὴν δ' Ἥραν μετὰ τὴν τέκνωσιν μυθολογοῦσι [5] συνοικίσαι τὴν Ἥβην τῷ Ἡρακλεῖ, περὶ ἧς καὶ τὸν ποιητὴν τεθεικέναι κατὰ τὴν νεκυίαν,

Εἴδωλον, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι

1 Ἐποίησεν Coisl.
2 Παρέξεσθαι Coisl. Mut.
3 Αὐτοῦ Coisl. Clar. 1. Vat. praetereunt.
4 Ποιῆσαι Clar. 2.
5 Συνοικῆσαι Coisl.

Herculem exemplo primum Graecos univerſos, deinde ceteros orbis populos, ut pro Deo Herculem venerarentur, induxere. Adiiciendum & hoc, quod poſt evectionem ad Deos, Iuno, Iovis ſuaſu, filium ſibi Herculem adoptavit, & omne deinceps tempus materna ipſum benevolentia complexa fuerit. Illam adoptionem hoc modo factam perhibent: Iuno lectum ingreſſa, Herculem corpori ſuo admotum, ut verum imitaretur partum, ſubter veſtes ad terram demiſit. Quem in hoc uſque tempus adoptionis ritum Barbari obſervant. Heben dein Herculi nuptum dediſſe, fabulantur. Et in mortuorum hiſtoria poëta manes eius his verbis introducit:

Ipſe Deos inter convivia laeta frequentat

Τέρπεται ἐν θαλίαις καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
τὸν δ' οὖν Ἡρακλέα λέγουσι, [1] καταλεγόμενον ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τοὺς δώδεκα θεοὺς, μὴ [2] προσδέξασθαι τὴν τιμὴν ταύτην· ἀδύνατον γὰρ ἦν τοῦτον [3] καταλεχθῆναι, μὴ πρότερον ἑνὸς τῶν δώδεκα θεῶν [4] ἐκβληθέντος. ἄτοπον οὖν εἶναι προσδέξασθαι τιμὴν ἑτέρῳ θεῷ φέρουσαν ἀτιμίαν. περὶ μὲν οὖν Ἡρακλέους εἰ καὶ πεπλεονάκαμεν, ἀλλ' [5] οὖν οὐδὲν τῶν μυθολογουμένων περὶ αὐτοῦ παραλελοίπαμεν.

μ'. Περὶ δὲ τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐπειδὴ τούτοις Ἡρακλῆς συνεστράτευσεν, οἰκεῖον ἂν εἴη διελθεῖν περὶ αὐτῶν. Ἰάσονα γενέσθαι λέγουσιν υἱὸν μὲν Αἴσονος, ἀδελφιδοῦν δὲ Πελίου τοῦ Θετταλῶν βασιλέως, ῥώμῃ δὲ σώματος καὶ ψυχῆς λαμπρότητι διενέγκαντα τῶν ἡλικιωτῶν, ἐπιθυμῆσαι τι πρᾶξαι μνήμης ἄξιον.

Argonautae. Horum enim Hercules ſocius erat.

Iaſonis conſilium,

1 Καταλεγόμενον Coisl. quod amplector: reliqui κατὰ τὸ λεγ.
2 Προσδέξεσθαι Coisl. προσδέξασθαι τοὺς θεοὺς Mut.
3 Καταδεχθῆναι Coisl. Mutin. κατενεχθῆναι Reg.
4 Ἐκβληθέντα Clar. 1.
5 Οὖν ex Coisl. exſulat.

Coelicolas, pulchrae gaudens complexibus Hebes.
Atqui Herculem ferunt, cum in XII Deorum collegium a Iove allegaretur, honorem illum non accepiſſe; propterea quod nullum cooptatio locum haberet, cum nullus dum Senatu illo motus eſſet. Honorem ergo cum dehoneſtatione alterius Dei accipere plane abſurdum fore. Etſi vero longius de Hercule narratio excurrit, interim tamen nihil eorum, quae de ipſo memorantur, a nobis praetermiſſum eſt.

XL. Nunc de Argonautis, (horum enim expeditioni Hercules interfuit,) ut diſſeramus, tempeſtivum fuerit. Iaſon, dicunt, Aeſonis filius, & Peliae, Theſſalorum regis, ex fratre nepos fuit. Is cum viribus corporis & praeclara mentis indole aequales ſuperaret, dignum memoria aliquid deſignare cupiebat. Perſeum enim ſuam

ὁρῶντα δὲ τὸν πρὸ αὐτοῦ Περσέα, καί τινας ἄλλους, διὰ τὰς [1] ὑπερορίους στρατείας καὶ τὸ [2] παράβολον τῶν ἄθλων, δόξης ἀειμνήστου [3] τετευχότας, ζηλῶσαι τὰς προαιρέσεις αὐτῶν. διὸ καὶ [4] τῆς ἐπιβολῆς ἀνακοινωσάμενον τῷ βασιλεῖ, ταχέως λαβεῖν αὐτὸν συγκάταινον, οὐχ [5] οὕτως τοῦ Πελίου σπεύδοντος προαγαγεῖν εἰς ἐπιφάνειαν τὸν νεανίσκον, ὡς ἐλπίζοντος ἐν ταῖς παραβόλοις στρατείαις διαφθαρήσεσθαι. αὐτὸν μὲν γὰρ ἐκ φύσεως ἐστερῆσθαι παίδων ἀῤῥένων· τὸν δ᾽ ἀδελφὸν εὐλαβεῖσθαι, μή ποτε συνεργὸν ἔχων τὸν υἱὸν ἐπίθηται τῇ βασιλείᾳ. κρύπτοντα δὲ τὴν ὑποψίαν ταύτην, καὶ τὰ πρὸς τὴν στρατείαν χρήσιμα χορηγήσειν ἐπαγγειλάμενον, παρακαλεῖν ἆθλον τελέσαι, στειλάμενον τὸν πλοῦν εἰς Κόλχους ἐπὶ τὸ διαβεβοημένον τοῦ κριοῦ [6] δέρας χρυσόμαλλον. τὸν δὲ Πόντον

1 Ὑπερορείας Clar. 1.
2 Παράδοξον Coisl. ſed in eius marg. vulgatum.
3 Τετυχηκότας Mut.
4 Τὴν ἐπιβολὴν idem.
5 Οὕτω idem. Paulo ante in margine Coisl. συγκατάθετον gloſſa eſt τοῦ συγκάταινον.
6 Δέρος Coisl. ut ſaepe Apollon. Rhod. II, 1228. IV, 1318.

ante aetatem & quoſdam alios factis in longinquas regiones expeditionibus, & mirandis certaminibus ſempiternam conſecutos gloriam videns, conſilia & facta illorum imitari conſtituit. Communicato igitur cum rege conſilio, facile aſſenſum impetravit; non quod tantopere gloriam adoleſcentis illuſtratam cuperet, ſed quod inter tot expeditionis diſcrimina occubiturum ſperaret. Cum enim virilis ei ſexus natura filios negaſſet, ne frater aliquando, adiuvante nato, regnum invaderet, ſubmetuebat. Suſpicionem tamen interim occultans, & neceſſarios ad expeditionem ſumtus offerens, ad hoc illum certamen excitavit, ut claſſe inſtructa in Colchidem profectus, aureum arietis vellus, toto celebratum orbe, inde auferret. Pontus ea tempeſtate a

κατ᾽ ἐκείνους τοὺς χρόνους περιοικούμενον ὑπὸ ἐθνῶν βαρβάρων καὶ παντελῶς ἀγρίων, ἄξενον προσαγορεύεσθαι, ξενοκτονούντων τῶν ἐγχωρίων τοὺς καταπλέοντας. Ἰάσονα δὲ δόξης ὀρεγόμενον καὶ [1] τὸν ἆθλον δυσέξικτον μὲν, οὐ κατὰ πᾶν δ᾽ ἀδύνατον κρίνοντα, καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτὸν ἐπιφανέστερον ἔσεσθαι διαλαμβάνοντα, παρασκευάσασθαι τὰ πρὸς [2] τὴν ἐπιβολήν.

μα΄. Καὶ πρῶτον μὲν περὶ τὸ Πήλιον ναυπηγήσασθαι τὸ σκάφος, πολὺ τῷ μεγέθει καὶ τῇ λοιπῇ κατασκευῇ τὴν τότε συνήθειαν ὑπερβάλλον, διὰ τὸ σχεδίαις πλεῖν τοὺς τότε ἀνθρώπους, καὶ μικροῖς παντελῶς ἀκατίοις. διὸ καὶ τῶν ἰδόντων αὐτὸ τότε καταπληττομένων, καὶ τῆς φήμης διαδοθείσης κατὰ τὴν Ἑλλάδα, πρός τε τὸ ἆθλον καὶ τῆς κατὰ τὴν ναυπηγίαν ἐπιβολῆς, οὐκ ὀλίγους τῶν ἐν ὑπεροχαῖς νεανί- & itineris apparatus.

1 Τὸν Coiſl. Mut. Edd. τό. Vid. ſupr. cap. 12.

2 Τὴν ἐπιβουλὴν Vat. ſolemni librariorum peccato.

barbaris & ferociſſimis gentibus, quae advenarum caedibus infames erant, accolebatur, axenos, id eſt, inhoſpitalis, idcirco nominatus. Iaſon itaque gloriae cupidus, quamvis difficultate certaminis nonnihil moveretur, cum tamen non prorſus inexſuperabile id duceret, ſed tanto ſe clariorem inde fore ſperaret, neceſſaria ad inſtitutum comparabat.

XLI. Ac primum ſub Pelio monte navem, mole ceteroque apparatu longe maiorem, quam conſuetudo tunc ferret, aedificavit, quia ratibus illa tempeſtate, & acatiis, hoc eſt, parvis actuariis, undas ſulcabant. Cum opus ergo illud videntibus admirationem iniiceret, & fama de certamine, naviſque ſtructura per Graeciam dideretur; non paucos ex ſumma nobilitate iuve-

σκων ἐπιθυμῆσαι μετασχεῖν τῆς στρατείας. [1] Ἰάσονα δὲ καθελκύσαντα τὸ σκάφος, καὶ κοσμήσαντα πᾶσι τοῖς ἀνήκουσι πρὸς ἔκπληξιν λαμπρῶς, ἐκλέξαι τῶν ὀρεγομένων τῆς αὐτῆς προαιρέσεως τοὺς ἐπιφανεστάτους ἀριστεῖς, ὥστε σὺν αὐτῷ τοὺς ἅπαντας εἶναι πεντήκοντα καὶ τέτταρας. τούτων δ' ὑπάρχειν ἐνδοξοτάτους Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, ἔτι δ' Ἡρακλέα καὶ Τελαμῶνα· πρὸς δὲ τούτοις, Ὀρφέα καὶ τὴν Σχοινέως Ἀταλάντην· ἔτι δὲ τοὺς Θεσπίου παῖδας, καὶ [2] αὐτὸν τὸν στελλόμενον τὸν πλοῦν ἐπὶ τὴν Κολχίδα. τὴν δὲ ναῦν Ἀργὼ προσαγορευθῆναι, κατὰ μέν τινας τῶν μυθογράφων, ἀπὸ τοῦ τὸ σκάφος ἀρχιτεκτονήσαντος Ἄργου, καὶ συμπλεύσαντος ἕνεκα τοῦ θεραπεύειν ἀεὶ τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεώς· ὡς δ' ἔνιοι λέγουσιν, ἀπὸ τῆς περὶ τὸ τάχος ὑπερβολῆς, ὡς ἂν τῶν ἀρχαίων ἀργὸν τὸ ταχὺ προσαγορευόντων. τοὺς δ' οὖν ἀριστεῖς συνελθόντας ἑλέσθαι σφῶν αὐτῶν

Itineris ſocii.

1 Τὸν δὲ Ἰάσονα κατελκύσαντα vitioſe Coisl.

2 Αὐτοὶ μὲν οἱ στελλόμενοι Coisl.

nes ad communionem huius militiae ſeſe adiungendi cupido inceſſit. Tum navi Iaſon deducta, cunctiſque ad uſum neceſſariis mirifice adornata, ex omni illorum numero, quibus una proficiſci animus erat, ſpectatiſſimum quemque delegit, ad quatuor omnino & L. Inter quos clariſſimi erant Caſtor & Pollux, Hercules & Telamon, Orpheus & Atalanta Schoeneo nata: Theſpii quoque filii, & ipſe tandem auctor & dux navigationis in Colchos. Navem Argo nuncupavit, ut fabularum ſcriptores nonnulli tradunt, ab Argo illius architecto, qui, ut labefactatas eius partes reficeret, una cum aliis exivit; ut alii vero dicunt, a celeritate inſigni, quod argon antiquis ſubitum ſit & velox. Proceres tandem congreſſi Hercu-

στρατηγὸν Ἡρακλέα, προκρίναντας κατ᾽ [1] ἀνδρείαν.

μβ΄. Ἔπειτα ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ τὸν ἔκπλουν ποιησαμένους, καὶ παραλλάξαντας τόν τε Ἄθω καὶ Σαμοθρᾴκην, χειμῶνι περιπεσεῖν, καὶ προσενεχθῆναι τῆς Τρωάδος πρὸς [2] Σίγειον. ἐνταῦθα δ᾽ αὐτῶν τὴν ἀπόβασιν ποιησαμένων, εὑρεθῆναι φασὶ παρθένον δεδεμένην παρὰ τὸν αἰγιαλὸν διὰ [3] τοιαύτας αἰτίας. λέγεται τὸν Ποσειδῶνα διὰ τὴν μυθολογουμένην τῶν Τροϊκῶν τειχῶν κατασκευὴν, μηνίσαντα Λαομέδοντι τῷ βασιλεῖ, κῆτος ἀνεῖναι ἐκ τοῦ πελάγους πρὸς τὴν χώραν· ὑπὸ δὲ τούτου τούς τε παρὰ τὸν αἰγιαλὸν διατρίβοντας, καὶ τοὺς γεωργοῦντας τὴν παραθαλάττιον [4] παραχρῆμα συναρπάζεσθαι. πρὸς δὲ τούτοις [5] λοιμὸν ἐμπεσεῖν εἰς τὰ πλήθη, καὶ καρπῶν παντελῆ φθοράν· ὥστε πάντας ἐκπλήττεσθαι τὸ μέγεθος τῆς περιστάσεως. διὸ καὶ συντρεχόντων τῶν ὄχλων εἰς ἐκκλησίαν, καὶ ζητούντων ἀπαλλαγὴν τῶν ἀτυχημά-

Fata in itinere.

Ad oram Troadis Heſionen devotam Hercules liberat,

1 Ἀνδρίαν Coisl. Vid. Schol. Demoſth. Orat. de Cherſ. pag. 63.
2 Σίγιον Coisl.
3 Τοιαύτης idem.
4 Παραδόξως Coisl. Mut.
5 Λαβὼν Mutin. βλάβην Coisl. Tum ἐμπνεύειν Clar. 2.

lem ob virtutis praerogativam, imperatorem creant.

XLII. Poſteaquam vero ex Iolco ſolviſſent, Athon & Samothracen praetervecti, oborta tempeſtate, ad Sigeum Troadis promontorium iactantur; ubi in terram egreſſi, virginem in litore alligatam inveniunt, ob hanc, uti ferunt, cauſam. Neptunus, ob decantatam fabulis muri Troiani conſtructionem, Laomedonti, Troianorum regi, iratus, immanem e pelago cetum in regionem concitavit, qui in litore obverſantes, & maritimos agricolas, ad praeſens exitium abriperet. Peſte etiam plebem, & agros omnium calamitate frugum infeſtabat. Omnes ergo magnitudine malorum perculſi, ad concionem facto concurſu, de remedio infelicitatis con-

των, λέγεται τὸν βασιλέα πέμψαι πρὸς [1] τὸν Ἀπόλλωνα τοὺς ἐπερωτήσοντας περὶ τῶν συμβεβηκότων. ἐκπεσόντος οὖν χρησμοῦ, μῆνιν ὑπάρχειν Ποσειδῶνος, καὶ τότε ταύτην λήξειν, ὅταν οἱ Τρῶες τὸ λαχὸν τῶν τέκνων ἑκουσίως παραδῶσι βορὰν τῷ κήτει· Φασὶν, ἁπάντων εἰς τὸν κλῆρον [2] ἐμβληθέντων, ἐπανελθεῖν εἰς Ἡσιόνην τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα. διόπερ τὸν Λαομέδοντα συναναγκασθέντα [3] παραδοῦναι τὴν παρθένον, καὶ δεσμοῖς καταλαβόμενον ἀπολιπεῖν παρὰ τὸν αἰγιαλόν· ἐνταῦθα τὸν Ἡρακλέα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν τὴν ἀπόβασιν ποιησάμενον, καὶ μαθόντα παρὰ τῆς κόρης τὴν περιπέτειαν, ἀναῤῥῆξαι μὲν τοὺς περὶ τὸ σῶμα δεσμοὺς, ἀναβάντα δ' εἰς τὴν πόλιν, ἐπαγγείλασθαι τῷ βασιλεῖ [4] διαφθερεῖν τὸ κῆτος. τοῦ δὲ

& infeſtam balaenam conficit.

Λαομέδοντος ἀποδεξαμένου τὸν λόγον, καὶ δωρεὰν δώσειν ἐπαγγειλαμένου τὰς ἀνικήτους ἵππους, Φασὶ τὸ

1 Τὸν Ἀπόλλω Coisl. Mut. ſatis commode.

2 Ἐμβαινόντων Co. Mut. tum ἐπανελθεῖν Coisl. Mut. Clar. 1. Vat. Reg. ἐπελθεῖν Ven. pro ſimplici, quod in edd.

3 Δοῦναι Reg. Cod. Urſini, & Steph. ora. In Coisl. praeterea καὶ συναναγκασθέντα.

4 Διαφθερεῖν M. quod ſequor. διαφθείρειν ceteri. Vid. Lib. III, c. 54.

ſultabant. Tum rex, miſſis, qui Apollinem ſuper hac re conſulerent, reſponſum accepit, ira Neptuni ea fieri, tunc modum finemque habitura, cum de liberis, quidquid ſors notaſſet, balaenae obiicerent vorandum. Univerſis igitur ſortis iudicio ſubiectis, regiae filiae nomen Heſiones exivit. Laomedon igitur, neceſſitate coactus, virginem populo tradit, eamque vinculis conſtrictam in litore reliquit. Et tunc forte fortuna Hercules, exſcenſu cum Argonautis facto, de hoc caſu a puella edoctus, vincula diſrumpit; urbemque ingreſſus, belluam ſe confecturum pollicetur. Exoptata Laomedonti venit haec oratio; qui cum invictos, praemii

μὲν κῆτος ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι, τῇ δ' Ἡσιόνῃ δοθῆναι τὴν ἐξουσίαν, εἴτε βούλοιτο μετὰ τοῦ [1] σώσαντος ἀπελθεῖν, εἴτε μετὰ τῶν γονέων καταμένειν ἐν τῇ πατρίδι. τὴν μὲν οὖν κόρην ἑλέσθαι τὸν [2] μετὰ τοῦ ξένου βίον, οὐ μόνον τῆς συγγενείας τὴν εὐεργεσίαν προκρίνασαν, ἀλλὰ καὶ φοβουμένην, μὴ πάλιν φανέντος κήτους, πρὸς τὴν ὁμοίαν [3] ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐκτεθῇ τιμωρίαν. τὸν δ' [4] οὖν Ἡρακλέα δώροις καὶ τοῖς προσήκουσι ξενίοις λαμπρῶς τιμηθέντα τὴν Ἡσιόνην καὶ τὰς ἵππους παραθέσθαι τῷ Λαομέδοντι, συνταξάμενον μετὰ τὴν ἐκ Κόλχων ἐπάνοδον [5] ἀπολήψεσθαι ταῦτα· αὐτὸν δ' ἀναχθῆναι μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν κατὰ σπουδὴν ἐπὶ τὸν προκείμενον ἆθλον.

Praemii loco accipit is Heſionen & equos regios,

quos interea regi cuſtodiendos relinquit.

μγ'. Ἐπιγενομένου δὲ μεγάλου χειμῶνος, καὶ τῶν ἀριστέων ἀπογινωσκόντων τὴν σωτηρίαν, φασὶν Ὀρ-

Tempeſtate agitati

1 Σώματος Clar. 2. perperam.
2 Μεταξὺ Clar.
3 Praepoſitionem iidem non habent.
4 Οὖν abeſt Coiſl.
5 Ἐπαρεῖν Steph. marg. ex Urſini, ut opinor, Cod. ſed prave. Ἐπαρκεῖν Reg. tum αὐτὸν Vat. Coiſl. Clar. 1. neglecto ταῦτα, quod & notam habet in Steph. edito ſolemnem. Paulo poſt omnes εὐθὺ loco εὐθύς.

loco, equos repromiſiſſet, balaenam Hercules trucidat. Tum libera virgini poteſtate facta, ut vel cum liberatore ſuo abiret, vel domi apud parentes remaneret, cum hoſpite vitam agere maluit, non tantum generis neceſſitudini beneficii gratiam praeferens, ſed etiam, ne iterum ingruente monſtro ad ſimile a civibus ſupplicium exponeretur, reformidans. Hercules igitur honorificis, ut tantum hoſpitem decebat, muneribus affectus, & Heſionen & equos, ut depoſitum, Laomedonti commendavit; poſt reditum e Colchide reſtitutionem horum pactus. Tunc vero ad ſuſceptum cum Argonautis certamen perrexit.

XLIII. Inde cum gravi tempeſtate vexati de ſalute proceres deſperarent, Orpheus, initiorum ſolus inter

Diis in Samothrace, praeeunte Orpheo, vota faciunt.

φέα τῆς τελετῆς μόνον τῶν συμπλεόντων μετεσχηκότα, ποιήσασθαι τοῖς Σαμόθραξι τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς. εὐθὺς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ [1] δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιπεσόντων, ἅπαντας μὲν ἐκπλαγῆναι τὸ παράδοξον, ὑπολαβεῖν δὲ θεῶν προνοίᾳ τῶν κινδύνων ἑαυτοὺς ἀπηλλάχθαι. διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις παραδοσίμου [2] γεγενημένης τῆς περιπετείας, ἀεὶ τοὺς [3] χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμόθραξι, [4] τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν [5] Διοσκούρων ἐπιφάνειαν. οὐ μὴν ἀλλὰ τότε λήξαντος τοῦ χειμῶνος, ἀποβῆναι μὲν τοὺς ἀριστεῖς τῆς Θρᾴκης εἰς τὴν ὑπὸ Φινέως βασιλευομένην χώραν, [6] περιτυχεῖν δὲ δυσὶ νεανίσκοις ἐπὶ τιμωρίᾳ [7] διωρυγμένοις, καὶ μάστιξι πληγὰς [8] συνεχεῖς

Samothraces Dii, Dioſcuri.

Inde in Thraciam progreſſi, duo regis Phinei filios, ob novercae criminationes, crudeliſſimo ſupplicio affectos, vindicant.

1 *Δυεῖν* Coisl. & mox *Διοσκόρων* Mut.

2 *Γεγενημένης* Co. M. quod videtur commodius. Edd. *γενομένης*.

3 *Χειμάζοντας* Coisl.

4 *Τὰς δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίας* Steph. marg. Coisl. Reg. Clar. 2. Mut. Vat. opportune ſatis.

5 *Διοσκόρων* Mut.

6 *Περιπεσεῖν* Coisl. Mut.

7 *Διωρυγμένοις καὶ μάστιξι* Co. Mut. Reg. Vat. Clar. 2. & Steph. ora. Vulgo *διορυττομένοις, μάστιξι* &c.

8 Huic voci Steph. notam addidit, nec legitur in Clar. 1. nec Venet.

navigationis eius ſocios particeps, Diis in Samothracia votum fecit. Tum ventis confeſtim pacatis, duae ſtellae Dioſcurorum capitibus non ſine videntium ſtupore illapſae, fidem periculi, Deorum providentia iam depulſi, fecerunt. Hinc per traditionem mos apud poſteros invaluit, ut, quos procellae maris agitant, Deos Samothraces in vota vocent, &, ſi quando ſtellae apparent, Caſtoris & Pollucis has praeſentiae adſcribant. At poſtquam remiſit tempeſtas, in Thraciae regionem quandam, Phinei imperio ſubiectam, expoſiti, in duos adoleſcentes defoſſos crebriſque verberibus lancinatos

λαμβάνουσι. τούτους δ᾽ ὑπάρχειν Φινέως υἱοὺς καὶ Κλεοπάτρας, ἣν φασὶν ἐξ Ὠρειθυίας τῆς Ἐρεχθέως γεννηθῆναι καὶ Βορέου· διὰ δὲ μητρυιᾶς τόλμαν καὶ [1] διαβολὰς ψευδεῖς τυγχάνοντας ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀδίκως τῆς προειρημένης τιμωρίας. τὸν γὰρ Φινέα γεγαμηκότα [2] Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως θυγατέρα, καὶ διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα πάντα χαριζόμενον, πιστεῦσαι διότι τῇ μητρυιᾷ βίαν ἐφ᾽ ὕβρει προσήγαγον οἱ [3] πρόγονοι, βουλόμενοι τῇ μητρὶ χαρίζεσθαι. τῶν δὲ περὶ τὸν Ἡρακλέα παραδόξως ἐπιφανέντων, φασὶ τοὺς μὲν ἐν ταῖς ἀνάγκαις ὄντας ἐπικαλέσασθαι καθάπερ θεοὺς τοὺς ἀριστεῖς, καὶ τὰς αἰτίας [4] δηλώσαντας τῆς τοῦ πατρὸς παρανομίας, δεῖσθαι τῶν ἀτυχημάτων αὐτοὺς ἐξελέσθαι.

μδ΄. Τὸν δὲ Φινέα πικρῶς ἀπαντήσαντα τοῖς ξένοις, παραγγεῖλαι μηθὲν τῶν καθ᾽ [5] ἑαυτὸν πολυπραγ- Phineus repugnans pugna occiſus,

1 Διαβολὴν ψευδῶς Clar. Ven.
2 Ἰδέαν Steph. m. & Reg. Vat. Pogg. tum τῶν Σχυθῶν Co. Mut.
3 Προγονοὶ Reg.
4 Δηλώσαντες Clar. 1.
5 Αὐτὸν idem.

inciderunt. Erant hi Phineo e Cleopatra, quam Orithyia Boreae peperiſſe dicitur, prognati; ſed audacia novercae, falſiſque criminationibus effectum erat, ut his iniuſte modis a patre multarentur. Phineus enim, Idaea Dardani Scytharum regis filia ſuperducta, ex amoris impotentia per omnia libidini mulieris obſecundabat. Ideo tum quoque calumniis privignos accuſanti, quaſi gratiam apud matrem inituri contumelioſe novercae vim intentaſſent, fidem habuerat. Hercule itaque cum ſuis illuc appulſo, adoleſcentes in diſcrimine conſtituti, non aliter, quam Deos optimates, invocant, & cauſa, quare parens ita in eos ſaeviret, indicata, ut ex iniqua hac ſorte eximerentur, obſecrarunt.

XLIV. Phineus autem non ſine acerbitate hoſpitibus occurrens, ne rerum alienarum ſatagerent, inter-

μονεῖν. μηδένα γὰρ πατέρα λαβεῖν παρ' υἱῶν ἑκουσίως τιμωρίαν, εἰ μὴ τῷ μεγέθει τῶν ἀδικημάτων ὑπερβοῖντο τὴν φυσικὴν τῶν γονέων εἰς τέκνα φιλοστοργίαν. ἐνταῦθα συμπλέοντας [1] τοῖς περὶ τὸν Ἡρακλέα τοὺς ἐπικαλουμένους [2] μὲν Βορεάδας, ἀδελφοὺς δὲ ὄντας Κλεοπάτρας, λέγεται διὰ τὴν συγγένειαν πρώτους ὁρμῆσαι πρὸς τὴν βοήθειαν· καὶ τοὺς μὲν περικειμένους τοῖς νεανίσκοις δεσμοὺς περιῤῥῆξαι, τοὺς δὲ [3] ἐναντιουμένους τῶν βαρβάρων ἀποκτεῖναι. ὁρμήσαντος δὲ τοῦ Φινέως πρὸς μάχην, καὶ τοῦ πλήθους τῶν Θρακῶν συνδραμόντος, φασὶ τὸν Ἡρακλέα πάντων ἄριστα διαγωνισάμενον, αὐτόν τε τὸν Φινέα καὶ τῶν ἄλλων οὐκ ὀλίγους ἀνελεῖν. τὸ δὲ τελευταῖον κρατήσαντα τῶν βασιλείων, τὴν μὲν Κλεοπάτραν ἐκ τῆς φυλακῆς [4] προαγαγεῖν, τοῖς δὲ Φινείδαις ἀποκαταστῆσαι τὴν πατρῴαν ἀρχήν. βουλομένων δ' αὐτῶν τὴν

regnum filiis traditum.

1 Τοὺς idem.
2 Μὲν deſit Coisl.
3 Ἐναντίους μόνους τῶν βαρβάρων Clar.
4 Προαγαγεῖν Coisl. Mutin. quod probo. Vulg. προάγειν. Mox Φινίδαις Coisl. ubique, Φοινίδαις Cl. 1. Paulo poſt πέμψαντος Reg. πέμψαντας Mut. Pogg. optime. Edd. πέμψαντα.

dixit. Nullum enim patrem eſſe, qui ſeverioris poenae exemplum in filios ſtatuat, niſi delictorum magnitudine naturalem erga liberos amorem ſuperarint. Erant autem in commilitio Herculis etiam Boreadae (quos vocant) Cleopatrae germani. Hi primi, ſumtis armis, opem adoleſcentibus propter cognationem afferunt; & confractis ipſorum vinculis, quidquid Barbarorum reſiſtebat, morti tradunt. Cum vero, concurſu Thracum facto, etiam Phineus in aciem procederet, Hercules fortiſſime dimicando & regem, aliorumque non paucos, interemit. Regia inſuper potitus, Cleopatram e carcere exſolvit, & paternum natis Phinei regnum vindicavit. His, cum ignominioſum de noverca ſupplicium ſu-

μητρυιὰν μετ' αἰκίας ἀποκτεῖναι, πεῖσαι τῆς μὲν τιμωρίας ταύτης ἀποστῆναι, πρὸς δὲ τὸν πατέρα πέμψαντας εἰς τὴν Σκυθίαν, ἐκεῖνον παρακαλέσαι τῶν εἰς αὐτοὺς ἀνομημάτων λαβεῖν κόλασιν. οὗ γενηθέντος, τὸν μὲν Σκύθην τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον, τοὺς δ' ἐκ τῆς Κλεοπάτρας υἱοὺς ἀπενέγκασθαι παρὰ τοῖς Θρᾳξὶ δόξαν ἐπιεικείας. οὐκ [1] ἀγνοῶ δ' ὅτι τινὲς τῶν μυθογράφων τυφλωθῆναι φασὶ τοὺς Φινείδας ὑπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ τὸν Φινέα τῆς ὁμοίας τυχεῖν συμφορᾶς ὑπὸ Βορέου. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν Ἡρακλέα τινὲς παραδεδώκασι πρὸς ὑδρείαν ἐξελθόντα, κατὰ τὴν Ἀσίαν ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐπὶ τῆς χώρας ἀπολειφθῆναι. καθόλου γὰρ τοὺς παλαιοὺς μύθους οὐχ [2] ἁπλῆν οὐδὲ συμπεφωνημένην ἱστορίαν ἔχειν συμβέβηκε. διόπερ οὐ χρὴ θαυμάζειν ἐάν τινα τῶν ἀρχαιολογουμένων μὴ συμφώνως ἅπασι τοῖς ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι συγκρίνωμεν. οὐ μὴν ἀλλὰ [3] καὶ τοὺς Φι-

Eadem fabula ab aliis aliter narrata.

1 Ἀγνοῶ δὲ διότι Mut. Coisl. Clar.

2 Ἁπλεῖν Coisl.

3 Καὶ deſit Clar.

mere decreviſſent, auctor erat, ut ab hoc ſibi temperarent; ſed miſſis potius in Scythiam nuntiis ad patrem, liberum vindictae iudicium ipſi permitterent. Quo facto, Scytha filiae capitis poenam irrogat. Cleopatrae autem nati laudem modeſtiae & aequitatis apud Thraces conſequuntur. Nec ignoro, quod fabularum commentatores nonnulli Phineidas a patre excaecatos, ſenemque eodem calamitatis genere affectum a Borea, tradant. Itemque, Herculem aquandi cauſa digreſſum ab Argonautis in Aſia relictum fuiſſe, perhibent. In priſcis enim fabulis nulla omnino ſimplex & per omnia ſibi conſentiens eſt hiſtoria. Haud ergo mirandum eſt, ſi in antiquitatibus illis recenſendis cum poëtis & ſcriptoribus aliis non ubique nobis conveniat. Phineidas ta-

νείδας λέγεται τὴν βασιλείαν παραδόντας τῇ μητρὶ Κλεοπάτρᾳ, συστρατεῦσαι τοῖς [1] ἀριστεῦσιν. ἀναχθέντας δ᾽ αὐτοὺς ἐκ τῆς Θρᾴκης καὶ κομισθέντας εἰς τὸν Πόντον, προσχεῖν τῇ Ταυρικῇ, τὴν ἀγριότητα τῶν ἐγχωρίων ἀγνοοῦντας. νόμιμον γὰρ εἶναι τοῖς τὴν χώραν ταύτην οἰκοῦσι βαρβάροις, [2] θύειν Ἀρτέμιδι Ταυροπόλῳ τοὺς καταπλέοντας ξένους. παρ᾽ οἷς φασι τὴν Ἰφιγένειαν ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις ἱέρειαν τῆς εἰρημένης θεοῦ κατασταθεῖσαν, θύειν τοὺς ἁλισκομένους.

Inde in Pontum profecti appellunt ad Cherſoneſum Tauricam, ignari, hic more barbarorum hoſpites immolari.

με΄. Ἐπιζητούσης δὲ τῆς ἱστορίας τὰς τῆς ξενοκτονίας αἰτίας, ἀναγκαῖον [3] βραχέα διελθεῖν, ἄλλως τε καὶ τῆς παρεκβάσεως οἰκείας ἐσομένης ταῖς τῶν Ἀργοναυτῶν πράξεσι. φασὶ γὰρ Ἡλίου δύο γενέσθαι παῖδας, Αἰήτην τε καὶ Πέρσην· τούτων δὲ τὸν μὲν Αἰήτην βασιλεῦσαι τῆς Κολχίδος, τὸν δ᾽ ἕτερον τῆς Ταυρικῆς, ἀμφοτέρους δὲ διενεγκεῖν ὠμότητι· καὶ Πέρσου μὲν Ἑκάτην γενέσθαι θυγατέρα, τόλμῃ καὶ πα-

Huius immanitatis origo ſimulque res Colchicae enarrantur.

Aeetes Colchidis, Perſes Tauricae rex, fratres.

1 Ἀριστεύσασιν iidem.
2 Haec uſque in θύειν τοὺς neglexit Coiſl. librarii peccato.
3 Abeſt haec vox Clar.

men ferunt, regno matri conceſſo, cum Heroibus militatum abiiſſe. Qui ex Thracia in Pontum ſubvecti, Tauricae Cherſoneſo navem applicuerunt, de feritate incolarum nihil habentes compertum. Mos ibi Barbaris erat, advectos eo loci hoſpites Dianae Tauricae immolare. Apud quos Iphigenia poſtmodum, Deae ſacerdos, quoſcunque cepiſſent, ad aram mactaſſe fertur.

XLV. Hic, cum hiſtoriae id ratio poſtulet, cauſas tam nefariae advenarum caedis explicare nos oportet; praeſertim cum rebus Argonautarum geſtis digreſſio haec competere videatur. Solem duos procreaſſe filios memorant, Aeeten videlicet, & Perſen, quorum ille Colchidis, hic Tauricae regnum tenuit. Inſignis in utroque crudelitas. Ex Perſa Hecate genita eſt, audacia &

ῥανομίᾳ [1] προέχουσαν τοῦ πατρὸς, φιλοκύνηγον δ' οὖσαν, ἐν ταῖς ἀποτυχίαις ἀνθρώπους ἀντὶ τῶν θηρίων [2] κατατοξεύειν. Φιλότεχνον δ' εἰς φαρμάκων θανασίμων συνθέσεις γενομένην, τὸ καλούμενον [3] ἀκόνιτον ἐξευρεῖν, καὶ τῆς ἑκάστου δυνάμεως πεῖραν λαμβάνειν, μίσγουσαν ταῖς διδομέναις τοῖς ξένοις τροφαῖς. ἐμπειρίαν δὲ μεγάλην ἐν τούτοις ἔχουσαν, πρῶτον μὲν τὸν πατέρα φαρμάκῳ διαφθεῖραι, καὶ διαδέξασθαι τὴν βασιλείαν· ἔπειτ' [4] Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρυσαμένην, καὶ τοὺς καταπλέοντας ξένους θύεσθαι τῇ θεῷ καταδείξασαν, ἐπ' ὠμότητι διονομασθῆναι. μετὰ δὲ ταῦτα, συνοικήσασαν Αἰήτῃ, γεννῆσαι δύο θυγατέρας, Κίρκην τε καὶ Μήδειαν, ἔτι δ' υἱὸν Αἰγιαλέα· καὶ [5] τὴν Κίρκην εἰς φαρμάκων παντοδαπῶν ἐπίνοιαν ἐκτραπεῖσαν, [6] ἐξευρεῖν ῥιζῶν παντοίας φύσεις καὶ δυ-

Hecate, Perſae filia, venena invenit,

patrem veneno peremit,

hoſpitum immolationem inſtituit.

Aeetae nupta Circen, Medeam & Aegialum peperit.

1 Προσέχουσαν Coisl. prave.
2 Τοξεύειν Steph. ora, Cl. 2. R.
3 Ἀκόντιον Clar. Simili vitio in Heſychio ἀκόντικον.
4 Ἀρτέμιδι ξένους θύεσθαι Co. praeteritis reliquis.
5 Τὴν μὲν Clar. 1. Vat. Reg.
6 Ἐξευρεῖν ῥιζῶν παντοίας φύσεις καὶ δυνάμεις in marg. Steph. Mut. Reg. Coisl. Clar. 2. Vat. quod ſequor. Edd. ἐξευρεῖν παντοίας φύσεις βοτανῶν.

immanitate patrem anteveniens. Venationi enim dedita, ſi nihil praedae caperet, pro beſtiis homines iaculis configebat. In mortiferis quoque pharmacis ſollerter componendis exercitata, aconitum, quod vocant, invenit. Ac de cuiuſque natura & efficacitate ita experimentum cepit, ſi cibis hoſpitum illud permiſceret. Hinc magnam conſecuta peritiam, primo patrem veneno exſtinxit, ſibique regnum uſurpavit. Deinde fanum Dianae exſtruxit, ad quod hoſpites navibus appulſos pro victimis Deae ſacrificari inſtituit; crudelitatis nomine ubique celebris. Aeetae poſtea nupta, duas ei natas Circen & Medeam, filiumque Aegialeum peperit. Circe ad medicamentorum omnis generis ſollertiam converſa, mirabiles variarum radicum naturas &

Circe matris artem inhumanam colit.

νάμεις ἀπιστουμένας. οὐκ ὀλίγα μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἑκάτης διδαχθῆναι, πολὺ δὲ [1] πλείω διὰ τῆς ἰδίας ἐπιμελείας ἐξευροῦσαν, μηδεμίαν ὑπερβολὴν ἀπολιπεῖν [2] ἑτέρᾳ πρὸς ἐπίνοιαν φαρμακείας. δοθῆναι δ' αὐτὴν εἰς γάμον τῷ βασιλεῖ τῶν Σαρματῶν, οὓς ἔνιοι Σκύθας προσαγορεύουσι· καὶ τὸ μὲν πρῶτον τὸν ἄνδρα φαρμάκοις ἀνελεῖν, μετὰ δὲ ταῦτα τὴν βασιλείαν διαδεξαμένην, πολλὰ κατὰ τῶν ἀρχομένων ὠμὰ πρᾶξαι καὶ βίαια. διόπερ ἐκπεσοῦσαν τῆς βασιλείας, κατὰ μέν τινας τῶν μυθογράφων, φυγεῖν ἐπὶ τὸν ὠκεανὸν, καὶ νῆσον ἔρημον καταλαβομένην, ἐνταῦθα μετὰ τῶν συμφυγουσῶν γυναικῶν καθιδρυθῆναι· κατὰ δέ τινας τῶν ἱστορικῶν, ἐκλιποῦσαν [3] τὸν Πόντον κατοικῆσαι τῆς Ἰταλίας ἀκρωτήριον τὸ μέχρι τοῦ νῦν ἀπ' ἐκείνης Κίρκαιον ὀνομαζόμενον.

Circaeum.

μστ'. Τὴν δὲ Μήδειαν ἱστοροῦσι μαθεῖν παρά τε

1 Καὶ πλείω Coisl.
2 Ἑτέραν idem & Clar. 2.
3 Τὸν τόπον ora Steph. Clar. prave.

vires incredibiles adinvenit. Non pauca enim ex matris diſciplina hauſerat, ſed multa ſuo ingenio ſtudioque eruit; ita ut nihil cuiquam ad excellentiam artis medicamentariae faceret reliquum. Haec Sarmatarum, quos Scythas nonnulli vocant, regi in matrimonium locata fuit. Sed & maritum veneno ſuſtulit, & occupato regno multa crudelitatis & violentiae in ſubditos exempla edidit. Ideo regno (ſecundum ſcriptores nonnullos) eiecta, fugam ad Oceanum intendit, & deſertam occupans inſulam, cum mulieribus fugae ſociis ibi conſedit. Ut alii vero hiſtorici produnt, relicto Ponto, in promontorio quodam Italiae, quod nunc quoque aetatis Circaeum inde appellatur, habitandi locum accepit.

XLVI. Medeam porro tradunt de univerſa quidem

τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς ἁπάσας τὰς τῶν φαρμάκων δυνάμεις, προαιρέσει δ' ἐναντιωτάτῃ χρῆσθαι. διατελεῖν γὰρ τοὺς καταπλέοντας τῶν ξένων ἐξαιρουμένην ἐκ τῶν κινδύνων. καὶ ποτὲ μὲν παρὰ τοῦ πατρὸς αἰτεῖσθαι δεήσει καὶ χάριτι τὴν τῶν μελλόντων ἀπόλλυσθαι σωτηρίαν, ποτὲ δ' αὐτὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀφιεῖσαν, προνοεῖσθαι τῆς τῶν ἀτυχούντων [1] ἀσφαλείας. τὸν μὲν γὰρ Αἰήτην, τὰ μὲν διὰ τὴν ἰδίαν ὠμότητα, τὰ δ' ὑπὸ τῆς γυναικὸς Ἑκάτης [2] πεισθέντα, προσδέξασθαι τὸ τῆς ξενοκτονίας [3] νόμιμον. ἀντιπραττούσης δὲ τῆς Μηδείας [4] ἀεὶ μᾶλλον τῇ προαιρέσει τῶν γονέων, φασὶ τὸν Αἰήτην ὑποπτεύσαντα τὴν ἐκ τῆς θυγατρὸς ἐπιβουλὴν, εἰς ἐλευθέραν αὐτὴν [5] ἀποθέσθαι φυλακήν. τὴν δὲ Μήδειαν [6] διαδρᾶσαν, καταφυγεῖν εἴς τι τέμενος Ἡλίου, κείμενον παρὰ θάλατταν. καθ' ὃν δὴ χρόνον τοὺς Ἀργοναύτας

Medea, mitioris ingenii, ſervat appulſos peregrinos.

Suſpecta patri fugit, & obviam fit Argonautis.

1 Σωτηρίας Coisl. Mut.
2 Πισθέντα Vat.
3 Ὄνομα Clar. Venet.
4 Αἰεὶ τῶν γονέων, reliquis neglectis, Coisl.
5 Schol. Vat. explicat, τουτέστιν ἐν εὐρυχώρῳ τόπῳ περιορίσαι.
6 Διαδρᾶσαι Clar. 1.

pharmacorum facultate a matre atque ſorore edoctam eſſe; ſed plane contrariam uſus rationem inſtituiſſe. Nam perpetuo in hoc operam dedit, ut appulſos illuc hoſpites e vitae periculo eximeret; & quandoque precibus ac gratia damnatorum ſalutem a parente impetrare, quandoque ſua prudentia dimiſſis e carcere captivis incolumitatem praeſtare. Nam Aeetes, tum ab ingenii ferocia impulſus, tum Hecatae uxoris perſuaſu inductus, mactandi hoſpites morem ritumque approbatum habebat. At cum Medea in dies magis magiſque parentum voluntati ac ſtudiis adverſaretur, de inſidiis ſuſpectam liberae filiam cuſtodiae Aeetes tradit: ex qua tamen fuga in quoddam Solis templum, ad litus maris ſitum, elapſa eſt. Sub idem tempus Tauricam praeter-

ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς κομισθέντας, νυκτὸς καταπλεῦσαι τῆς Κολχίδος εἰς τὸ προειρημένον τέμενος. ἔνθα δὴ [1] περιτυχόντας τῇ Μηδείᾳ πλανωμένῃ [2] περὶ τὸν αἰγιαλὸν, καὶ [3] μαθόντας παρ' αὐτῆς τὸ τῆς ξενοκτονίας νόμιμον, ἀποδέξασθαι μὲν τὴν ἡμερότητα τῆς παρθένου, δηλώσαντας δὲ αὐτῇ τὴν ἑαυτῶν ἐπιβολὴν, πάλιν παρ' ἐκείνης μαθεῖν τὸν ὑπάρχοντα αὐτῇ κίνδυνον ὑπὸ τοῦ πατρὸς, διὰ τὴν πρὸς τοὺς ξένους εὐσέβειαν. κοινοῦ δὲ τοῦ συμφέροντος φανέντος, τὴν μὲν Μήδειαν ἐπαγγείλασθαι [4] συνεργήσειν αὐτοῖς μέχρις ἂν συντελέσωσι τὸν προκείμενον ἆθλον. τὸν δὲ Ἰάσονα διὰ τῶν ὅρκων δοῦναι πίστεις, ὅτι [5] γήμας αὐτὴν ἕξει σύμβιον ἅπαντα τὸν τοῦ ζῆν χρόνον. μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς Ἀργοναύτας, ἀπολιπόντας φυλακὰς τῆς νεὼς, νυκτὸς ὁρμῆσαι μετὰ τῆς Μηδείας ἐπὶ τὸ χρυσόμαλλον [6] δέρας. περὶ οὗ τὸ κατὰ μέρος οἰκεῖον ἂν εἴη διελ-

Iaſon, data matrimonii fide, ea comite, cum ſociis vellus aureum occupare parat.

1 Περιτυχόντες Coisl. Mut.

2 Παρὰ iidem, & forte melius. Fatalis autem hic error eſt librariorum παρὰ pro περὶ, aut contra ſcribentium. Vid. I. Fr. Reitzium ad Lucian. Catapl. cap. 23.

3 Μαθόντες Mut.

4 Συνεργεῖν Clar. 2.

5 Γήμαντα Vat.

6 Δέῤῥος Coisl.

vecti Argonautae noctu Colchidem, quo loci fanum illud erat, attingunt. Ibi Medeae circa litus erranti obviam facti, de nefario hoſpitum iugulandorum ritu cognoſcunt: amplexique virginis humanitatem, de ſuis eam conſiliis & coeptis erudiunt; & quanta ipſi pericula ob pietatem erga hoſpites a patre iam immineant, contra certiores fiunt. Cum igitur, quid ex aequo utriſque commodum eſſet, appareret: Medea ſe fidelem ad praeſens certamen operam, uſque dum abſolverent, collaturam eſſe promiſit; Iaſon, fide per iusiurandum data, Medeam per omne vitae tempus thalami conſortem ſibi futuram, ſpopondit. Tum Argonautae, relicto navium praeſidio, noctu cum Medea vellus aureum invadunt. De quo explicatius hic ſcribendi locus eſt,

θεῖν, ἵνα μηδὲν τῶν ἀνηκόντων [1] εἰς τὴν ὑποκειμένην ἱστορίαν ἀγνοῆται.

μζ΄. Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος μυθολογοῦσι διὰ τὰς ἀπὸ τῆς μητρυιᾶς ἐπιβουλὰς ἀναλαβόντα τὴν ἀδελφὴν Ἕλλην, φυγεῖν ἐκ τῆς Ἑλλάδος. περαιουμένων δ' αὐτῶν κατά τινα θεῶν πρόνοιαν ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπὶ κριοῦ χρυσομάλλου, τὴν μὲν παρθένον ἀποπεσεῖν εἰς τὴν θάλατταν, ἣν ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντον ὀνομασθῆναι· τὸν δὲ Φρίξον εἰς τὸν Πόντον πορευθέντα, [2] κατενεχθῆναι μὲν πρὸς τὴν Κολχίδα, κατὰ δέ τι λόγιον, θύσαντα τὸν κριὸν, ἀναθεῖναι τὸ δέρας εἰς τὸ τοῦ Ἄρεως ἱερόν. μετὰ δὲ ταῦτα [3] βασιλεύοντι τῆς Κολχίδος Αἰήτῃ χρησμὸν ἐκπεσεῖν, ὅτι τότε καταστρέψει τὸν βίον, ὅταν ξένοι καταπλεύσαντες τὸ χρυσόμαλλον [4] δέρας ἀπενέγκωσι. διὰ δὴ ταύτας τὰς αἰτίας, καὶ διὰ τὴν ἰδίαν ὠμότητα

Fabula de Phrixo, aure › vellere, aoud Colchos in templo Martis ſervato, eiuſque cuſtodibus draconibus, aliiſque rebus ad id pertinentibus.

1 Ἐπὶ Coisl.

2 Καταχθῆναι idem & Mut. ſatis commode. Conf. Xenophont. Epheſ. I, pag. 15, & L. Bos in A. A. XXVII, 2.

3 Βασιλεύοντος – Αἰήτου Co. M. Clar. 2. Mox καταστρέφει Clar. 1.

4 Δέῤῥος Coisl. δέρος Clar. 2.

ne quid ad praeſentis hiſtoriae cognitionem pertinens a nobis omittatur.

XLVII. Phrixum, Athamantis filium, ad declinandum novercae inſidias, e Graecia cum Helle germana ſorore profugiſſe, memorant. Dumque non ſine Deorum monitu per aurei velleris arietem ex Europa in Aſiam tranſvehuntur, accidit, ut puella in Pontum, cui Helles ab eo nomen inditum, forte delaberetur. Phrixus autem ſalvus in Colchidem deportatus, arietem iuſſu oraculi ſacrificat, & mactati vellus in ſacrario Martis dedicatum ſuſpendit. Poſt haec oraculo rex docetur, mortem tunc obiturum, cum navigio illuc profecti, auricomum ipſi vellus abſtuliſſent. Haec ergo cauſa, praeter inſitam alias crudelitatem, hominem mo-

καταδεῖξαι θύειν τοὺς ξένους· ἵνα διαδοθείσης τῆς Φήμης εἰς ἅπαντα τόπον περὶ τῆς Κόλχων ἀγριότητος, μηδεὶς τῶν ξένων ἐπιβῆναι [1] τολμήσῃ τῆς χώρας. περιβαλεῖν δὲ καὶ τῷ τεμένει τεῖχος, καὶ Φύλακας πολλοὺς [2] περιστῆσαι τῶν ἐκ τῆς Ταυρικῆς. ἀφ' ὧν καὶ τερατώδεις παρὰ τοῖς Ἕλλησι πλασθῆναι μύθους. διαβεβοῆσθαι γὰρ ὅτι πυρίπνοοι ταῦροι περὶ τὸ τέμενος ὑπῆρχον, δράκων δ' αὐτοῖς ἐτήρει τὸ [3] δέρας· ἀπὸ μὲν τῶν Ταύρων μετενεχθείσης τῆς ὁμωνυμίας ἐπὶ τὴν τῶν βοῶν ἰσχὺν, ἀπὸ δὲ τῆς κατὰ τὴν ξενοκτονίαν [4] ὠμότητος πῦρ πνεῖν τοὺς ταύρους [5] μυθολογηθέντος. παραπλησίως δὲ [6] τοῦ τηροῦντος τὸ τέμενος, Δράκοντος ὀνομαζομένου, μετενηνοχέναι τοὺς ποιητὰς ἐπὶ τὸ τερατῶδες [7] καὶ καταπληκτικὸν τοῦ ζώου. τῆς δ' ὁμοίας μυθολογίας ἔχεσθαι καὶ τὰ περὶ

1 Τολμήσειε Mut.
2 Ἐπιστῆσαι Coiſl. Clarom. 2. Vat. Mut.
3 Δέῤῥος, ſic plerumque Coiſl.
4 Ὠμότητα Clarom.
5 Μυθολογηθέντας Mut.
6 Τούτου Clar.
7 Non eſt καὶ in Vat.

vit, ut hoſpitum caedibus litaret, ne, tanta ſcilicet atrocitatis fama per omnes ubique terras divulgata, peregrinorum quiſquam pedem regioni inferre auderet. Muro quoque templum circumſepſit, validumque militis Taurici praeſidium inibi collocavit: quae prodigioſis apud Graecos figmentis materiam praebuerunt. Ut enim ab his pervulgatum eſt, tauri flammas naribus ſpirantes ad fanum excubant, & draco vellus cuſtodit. Nam propter ambiguitatem Taurorum nomen ad boum violentiam detortum fuit, & immanis hoſpitum caedes figmento de tauris ignem efflantibus ortum praebuit. Pari etiam modo praefecti Draconis, cui templi cuſtodia demandata fuerat, nomen ad monſtroſae horribiliſque beſtiae naturam poëtae traduxerunt. Nec abſimilis fa-

τοῦ Φρίξου λεγόμενα. διαπλεῦσαι γὰρ αὐτὸν φασὶν, οἱ μὲν ἐπὶ νεὼς προτομὴν ἐπὶ τῆς πρώρας ἐχούσης κριοῦ, καὶ τὴν Ἕλλην δυσφοροῦσαν ἐπὶ τῇ [1] ναυτίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς νεὼς ἐκκύπτουσαν, εἰς τὴν θάλασσαν [2] πεσεῖν. ἔνιοι δὲ φασὶ τὸν βασιλέα τῶν Σκυθῶν, ὄντα γαμβρὸν Αἰήτου, παρὰ τοῖς Κόλχοις ἐπιδημῆσαι, καθ' ὃν καιρὸν ἁλῶναι συνέβη τὸν Φρίξον μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ. ἐρωτικῶς δὲ [3] σχόντα τοῦ παιδὸς, λαβεῖν αὐτὸν ἐν δωρεᾷ παρ' Αἰήτου, καὶ καθάπερ υἱὸν γνήσιον ἀγαπήσαντα, καταλιπεῖν αὐτῷ τὴν βασιλείαν. τὸν δὲ παιδαγωγὸν ὀνομαζόμενον Κριὸν, [4] τυθῆναι τοῖς θεοῖς, καὶ τοῦ σώματος [5] ἐκδαρέντος, προσηλωθῆναι τῷ θεῷ τὸ δέρμα κατά [6] τι νόμιμον. μετὰ δὲ ταῦτα Αἰήτῃ γενομένου χρησμοῦ, καθ' ὃν [7] ἐσημαίνετο τελευτήσειν αὐτὸν, ὅταν ξένος

1 Ναυτιλίᾳ Coisl. Mut. quod, etſi defendi poſſit, non ſequor. αἰτίᾳ Clar. 2.
2 Προπεσεῖν Mut. Clar. προσπεσεῖν Coisl. Vat.
3 Ἔσχοντα Clar. 2.
4 Τεθῆναι prave Clar. 2.
5 Ἐκδαρθέντος Coisl. Mut.
6 Τὸ Coisl. Mut.
7 Ἐσήμαινε Mut. Coisl.

bulae ratio eſt de Phrixo. Quidam enim Phrixum navî tradunt vectum, cuius in prora facies arietis expreſſa fuerit, & Hellen, cum nauſeae moleſtiam evomitura in pariete navis promineret, in mare decidiſſe. Alii Scytharum regem, Aeetae generum, ad Colchos divertiſſe ſub id tempus aiunt, quo Phrixus cum paedagogo captus fuit, & amore pueri captum, hoc ipſo ab Aeeta donatum; eumque inſtar filii legitimi complexum pro herede & ſucceſſore in regno adoptaſſe. Paedagogum vero, cui Crii, id eſt, arietis, nomen, Diis immolatum, & corporis exuvias de more fani parietibus affixas. Poſt Aeetam, oraculo edoctum, fore, ut tunc e

[1] καταπλεύσαντες τὸ τοῦ κριοῦ δέρας ἀπενέγκωσι· φασὶ τὸν βασιλέα [2] χρυσῶσαι τὸ δέρας, καὶ φρουρὰν ἐγκαταστῆσαι, ἵνα διὰ τὴν ἐπιφάνειαν [3] ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐπιμελεστάτης ἀξιωθῇ φυλακῆς. ταῦτα μὲν οὖν ἐξέσται τοὺς ἀναγινώσκοντας κρίνειν πρὸς τὰς ἰδίας ἑκάστου προαιρέσεις.

Caeſis cuſtodibus, raptoque vellere aureo, Argonautae ad naves confugiunt.

μη'. Τὴν δὲ Μήδειαν ἱστοροῦσι καθηγήσασθαι τοῖς Ἀργοναύταις πρὸς τὸ τοῦ Ἄρεος τέμενος, ἀπέχον ἑβδομήκοντα σταδίους [4] ἀπὸ τῆς πόλεως· ἣν καλεῖσθαι μὲν Σύβαριν, ἔχειν δὲ τὰ βασίλεια τῶν Κόλχων. προσελθοῦσαν δὲ ταῖς πύλαις κεκλεισμέναις νυκτὸς, τῇ Ταυρικῇ διαλέκτῳ προσφωνῆσαι τοῖς [5] φρουροῦσι· τῶν δὲ στρατιωτῶν ἀνοιξάντων προθύμως, ὡς ἂν βασιλέως θυγατρὶ, φασὶ τοὺς Ἀργοναύτας [6] εἰσπεσόντας ἐσπασμένοις τοῖς ξίφεσι, πολλοὺς μὲν φονεῦσαι τῶν βαρβάρων, τοὺς δ' ἄλλους διὰ τὸ παράδο-

1 Καταντήσαντες ora Steph. Cl. Venet. niſi gloſſema ſit, haud omnino prave.

2 Τειχίσαι τὸ τέμενος κ. φρ. ἐγκ. πρὸς δὲ τούτοις χρυσῶσαι τὸ δέρας Coisl. Mut. quorum priora ex ſuperioribus repetita videntur.

3 Deſit praepoſitio Clar. 1.

4 Ἀπὸ non eſt in Coisl.

5 Φρουροῖς Coisl. Mut.

6 Προσπεσόντας Steph. marg. & Clar. 2.

vita exeat, cum hoſpites arietis pellem aſportarint, corium illud inauraſſe perhibent, & praeſidium impoſuiſſe, ut fulgor auri ad accuratiorem milites cuſtodiam attineret. De his vero lectorum unicuique integrum pro lubitu iudicium permiſſum erit.

XLVIII. Ceterum Medea ducem ſe Argonautis ad Martis ſacrarium praebebat. Diſſitum hoc erat non longius LXX ſtadiis ab urbe, quam Sybarim vocant, aula Colchorum regia inſignem. Ad portas igitur noctu occluſas accedens, Taurica vigiles lingua alloquitur. Hi fores illi, utpote regis filiae, non cunctanter aperiunt. Illico ſtrictis Argonautae gladiis irrumpunt, multos de barbaris caedunt, ceteroſque, re ſubita conſterna-

ξον καταπληξαμένους, ἐκβαλεῖν ἐκ τοῦ τεμένους, καὶ τὸ δέρας ἀναλαβόντας, πρὸς τὴν ναῦν ἐπείγεσθαι κατὰ σπουδήν. παραπλησίως δὲ τούτοις καὶ τὴν Μήδειαν ἐν τῷ τεμένει τὸν μυθολογούμενον ἄϋπνον δράκοντα, περιεσπειράμενον [1] τὸ δέρμα, φαρμάκοις ἀποκτεῖναι, καὶ μετ᾽ Ἰάσονος τὴν ἐπὶ θάλατταν κατάβασιν ποιήσασθαι. τῶν δὲ διαφυγόντων Ταύρων ἀπαγγειλάντων τῷ βασιλεῖ τὴν γενομένην ἐπίθεσιν, φασὶ τὸν Αἰήτην μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν διώξαντα τοὺς Ἕλληνας, καταλαβεῖν πλησίον τῆς θαλάττης. ἐξ ἐφόδου δὲ συνάψαντα μάχην, ἀνελεῖν ἕνα τῶν Ἀργοναυτῶν, [2] Ἴφιτον τὸν Εὐρυσθέως ἀδελφὸν τοῦ τοὺς ἄθλους Ἡρακλεῖ προστάξαντος. ἔπειτα [3] τοῖς ἄλλοις τῷ πλήθει τῶν συναγωνιζομένων περιχυθέντας, καὶ βιαιότερον ἐγκειμένους, ὑπὸ Μελεάγρου φονευθῆναι. ἔνθα δὲ πεσόντος τοῦ βασιλέως, καὶ τῶν Ἑλλήνων

Aeetes eos perſecutus in pugna perit.

1 Τὸ δέρος Vatic. δέρας Mutin. δέῤῥος Co. tum περιεσπειρμένον M.

2 *Iphiclum* ſolus Pogg. Ceteri nihil mutant.

3 Τοῖς ἄλλοις Coisl. Mut. quod amplector. τοὺς Ἕλληνας Clar. 2. ex gloſſa. Edd. τοὺς ἄλλους. Mox περιχυθέντα -- ἐγκείμενον M. Co.

tos, e fano expellunt, & vellere direpto, quam citiſſime poſſunt, ad navem retro contendunt. Interea non ſegnius Medea inſomnem, quem fingunt, in templo draconem, exuvias ſpiris ſuis complexum, veneno peremerat, & cum Iaſone ad mare deſcendit. Hac irruptione regi per Tauros, qui diffugerant, ſignificata, mox cum militibus, qui ad manum tunc erant, Graecos perſecutus, ad mare illos offendit, & ſubita impreſſione facta, unum de Argonautis Iphitum, Euryſthei, qui certamina Herculi imperavit, fratrem, ſtrenue dimicantem caedit. Sed cum etiam alii magno ſociorum agmine circumfuſi violentius ſeſe inferrent, a Meleagro omnes perimuntur; in quo conflictu rex ipſe cadit. Hac virtute accenſi Graeci, fortius Colchis inſtant,

ἐπαρθέντων, τραπῆναι τοὺς Κόλχους πρὸς φυγὴν, καὶ [1] κατὰ τὸν διωγμὸν τοὺς πλείστους αὐτῶν ἀναιρεθῆναι. γενέσθαι δὲ καὶ τῶν ἀριστέων [2] τραυματίας Ἰάσονα καὶ Λαέρτην, ἔτι δὲ Ἀταλάντην, καὶ τοὺς Θεσπιάδας προσαγορευομένους. τούτους μὲν οὖν φασιν ὑπὸ τῆς [3] Μηδείας ἐν ὀλίγαις ἡμέραις τισὶ ῥίζαις καὶ

Argonautarum reditus.

βοτάναις θεραπευθῆναι. τοὺς δ' Ἀργοναύτας ἐπισιτισαμένους ἐκπλεῦσαι, καὶ μέσον ἤδη τὸ Ποντικὸν πέλαγος ἔχοντας, περιπεσεῖν χειμῶνι παντελῶς ἐπικινδύνῳ· τοῦ δ' Ὀρφέως, καθάπερ καὶ πρότερον, εὐχὰς ποιησαμένου τοῖς Σαμοθρᾳξὶ, λῆξαι μὲν τοὺς ἀνέμους, φανῆναι δὲ πλησίον τῆς νεὼς τὸν προσαγορευόμενον θαλάττιον Γλαῦκον.

Glaucus itineris comes & adiutor.

τοῦτον δ' ἐπὶ δύο νύκτας καὶ δύο ἡμέρας συνεχῶς τῇ νηὶ συμπλεύσαντα, προειπεῖν μὲν Ἡρακλεῖ περὶ τῶν ἄθλων καὶ τῆς ἀθανασίας· τοῖς δὲ Τυνδαρίδαις, ὅτι [4] προσαγορευθήσονται

1 Κατὰ τὸν διωγμὸν iidem haud prave. Edd. τὴν ὁδόν.

2 Τραυματίαν Vat. Mut.

3 Μηδίας Co. cui & deſit τισί.

4 Προσαγορευθήσεται Steph. editio operarum peccato.

eoſque in fugam tandem vertunt, & maximam horum partem inter fugiendum occidunt. Ex principum tamen numero vulnerati ſunt Iaſon & Laërtes, itemque Atalanta & Theſpiadae. Quos paucos intra dies herbis ac radicibus Medea curaſſe dicitur. Tum commeatu navi importato, retro mare legunt. Iam medium ſulcabant Pontum, cum ſubita magno cum periculo tempeſtas cooritur. Sed cum Orpheus pro ſalute claſſis, ut prius, vota Diis Samothraciis nuncupaſſet, mox venti remittunt, & Glaucus, quem vocant, marinus, prope navem ſe conſpiciendum praebet. Duoſque continue dies ac noctes navem comitans, Herculi certaminum labores & immortalitatis praemium praedicit. Tyndaridas etiam futurum docet, ut Dioſcuri, id eſt, Iovis filii,

μὲν Διόσκουροι, τιμῆς δ' ἰσοθέου τεύξονται [1] παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις. καθόλου δ' ἐξ ὀνόματος προσφωνήσαντα πάντας τοὺς Ἀργοναύτας, [2] εἰπεῖν ὡς διὰ τὰς Ὀρφέως εὐχὰς θεῶν προνοίᾳ φανεὶς αὐτοῖς σημαίνει τὰ μέλλοντα γενήσεσθαι. [3] συμβουλεύειν μὲν οὖν αὐτοῖς, ἐπὰν τάχιστα τῆς γῆς ἅψωνται, τὰς εὐχὰς [4] ἀποδιδόναι τοῖς θεοῖς, δι' οὓς τετεύχασι δὶς ἤδη τῆς σωτηρίας.

μθ'. Ἔπειτα τὸν μὲν Γλαῦκον [5] δῦναι πάλιν εἰς τὸ πέλαγος, τοὺς δ' Ἀργοναύτας κατὰ στόμα τοῦ Πόντου γενομένους, προσπλεῦσαι τῇ γῇ, βασιλεύοντος τότε τῆς χώρας Βύζαντος, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πόλιν τῶν Βυζαντίων ὠνομάσθαι. ἐνταῦθα δὲ βωμοὺς ἱδρυσαμένους, καὶ τοῖς θεοῖς τὰς εὐχὰς [6] ἀποδόντας, καθιερῶσαι τὸν [7] τόπον, τὸν ἔτι καὶ νῦν τιμώμενον ὑπὸ τῶν παραπλεόντων. μετὰ δὲ ταῦτα ἀναχθέντας, καὶ

1 Παρὰ πάντας τοὺς Mut.
2 Non eſt in Clar. 1.
3 Συμβουλεύειν οὖν Coisl. Vat. Reg. μὲν alii addunt, notatum aſteriſco a Stephano. Mox ὅταν τῆς γῆς Coisl. Mut.
4 Ἀποδοῦναι Mut.
5 Δοῦναι idem perperam.
6 Ἀποδίδοντας idem.
7 Τόπον ἔτι νῦν Coisl.

nuncupentur, & eundem, quem Dii, honorem apud cunctos mortales conſequantur. Hinc omnibus Argonautis nominatim compellatis, ſe, propter Orphei vota, Deûm numine ipſis nunc apparere, ac futura ſignificare, affirmat. Conſulere idcirco, ut, quamprimum terram contigerint, Diis, quorum beneficio bis iam ſervati ſint, vota perſolvant.

XLIX. His dictis, mari ſe iterum immerſit. Argonautae vero, ad oſtia Ponti delati, terrae navim advertunt, quam Byzas tunc moderabatur, cuius Byzantii urbs nomen retinet. Hic poſitis aris, vota Diis reddunt, locumque ipſum conſecrant: quem religioſe etiam nunc nautae praetereuntes habent. Inde provecti, cum Pro-

Reverſis in Troadem, ob Heſionen equosque recuſatos, pugna incunda erat cum Laomedonte,

διαπλεύσαντας τήν τε Προποντίδα καὶ τὸν Ἑλλήσποντον, προσενεχθῆναι τῇ Τρωάδι. ἐνταῦθα δ' Ἡρακλέους πέμψαντος εἰς τὴν πόλιν Ἴφικλόν τε τὸν ἀδελφὸν καὶ Τελαμῶνα, τούς τε ἵππους καὶ τὴν Ἡσιόνην ἀπαιτήσοντας, λέγεται τὸν Λαομέδοντα τοὺς μὲν [1] πρεσβευτὰς εἰς φυλακὴν ἀποθέσθαι, τοῖς δὲ ἄλλοις Ἀργοναύταις δι' ἐνέδρας [2] βουλεύσασθαι θάνατον· καὶ τοὺς μὲν ἄλλους υἱοὺς ἔχειν τῇ πράξει συνεργούς, Πρίαμον δὲ μόνον ἐναντιοπραγοῦντα. τοῦτον γὰρ ἀποφήνασθαι δεῖν τὰ πρὸς τοὺς ξένους δίκαια τηρεῖν, καὶ τήν τε ἀδελφὴν καὶ τὰς ὡμολογημένας ἵππους ἀποδιδόναι. οὐδενὸς δ' αὐτῷ προσέχοντος, φασὶν εἰς τὴν φυλακὴν δύο ξίφη παρενέγκαντα [3] λάθρα δοῦναι τοῖς περὶ τὸν Τελαμῶνα, καὶ τὴν τοῦ πατρὸς προαίρεσιν ἐξηγησάμενον, αἴτιον γενέσθαι τῆς σωτηρίας αὐτοῖς. εὐθὺς γὰρ τοὺς περὶ τὸν Τελαμῶνα φονεῦσαι [4] μὲν τῶν φυλάκων τοὺς ἀντεχομένους, φυγόντας δ'

1 Πρεσβεῖς Coislin. πρεσβύτας Clar. 2.

2 Βουλεῦσαι Steph. ora, Vat. Reg. Clar. 2.

3 Vocem hanc Reg. & Cod. Urſini non legunt, propptereaque Steph. notam habet.

4 Μὲν abeſt Clar. 1.

pontidem & Helleſpontum ſuperaſſent, Troadi proram admovent. Ibi miſſis in urbem Iphiclo fratre & Telamone, Hercules equos & Heſionen repoſcit. At Laomedon in carcerem legatos compingit, & per inſidias mortem Argonautis intentat. Ad quod ab omnibus eius natis opera confertur, ſolo tantum Priamo contrarium factitante. Is iura hoſpitum ſervanda, & Heſionen cum promiſſis equis reſtituendam eſſe, contendebat. Qua ſententia non accepta, duos in carcerem gladios clam delatos Telamoni & Iphiclo tradit, &, commemorata patris voluntate, ſalutis ipſis auctor eſt. Nam repente interfectis, qui reſiſterent, cuſtodibus, ad mare elapſi

ἐπὶ θάλατταν, ἀπαγγεῖλαι τὰ κατὰ μέρος τοῖς Ἀργοναύταις. διόπερ τούτους μὲν ἑτοίμους γενομένους πρὸς μάχην, ἀπαντῆσαι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ἐκχεομένοις μετὰ τοῦ βασιλέως. γενομένης δὲ μάχης ἰσχυρᾶς, καὶ τῶν ἀριστέων διὰ τὰς ἀρετὰς ἐπικρατούντων, μυθολογοῦσι τὸν Ἡρακλέα πάντων ἄριστα διαγωνίσασθαι. τόν τε γὰρ Λαομέδοντα φονεῦσαι, καὶ τῆς πόλεως ἐξ ἐφόδου κρατήσαντα, κολάσαι μὲν τοὺς μετασχόντας τῷ βασιλεῖ τῆς ἐπιβουλῆς, Πριάμῳ δὲ διὰ τὴν δικαιοσύνην παραδοῦναι τὴν βασιλείαν, καὶ φιλίαν συνθέμενον, ἐκπλεῦσαι μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. [1] ἔνιοι δὲ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν παραδεδώκασιν οὐ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀλλ' ἰδίᾳ στρατεύσαντα τὸν Ἡρακλέα ναυσὶν ἓξ ἕνεκα τῶν ἵππων, ἑλεῖν τὴν Τροίαν. [2] προσμαρτυρεῖν δὲ τούτοις καὶ Ὅμηρον [3] ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν·

quo occiſo, regnum Priamo traditur.

1 Haec uſque ἀλλ' ἰδίᾳ deſunt Vat.

2 Προσμαρτυρεῖ Stephan. margo, Clarom. 2. Reg. Mox τούτοις deeſt Coisl.

3 Ἐν τοῖσδε τοῖς Coisl. Mut. Vat. Reg. Clar. & ora Stephan. Vulgo τούτοις.

rem totam Argonautis ſingulatim exponunt. Promtis ergo animis ad proelium accincti heroës, Troianis ex urbe cum rege ſuo effuſis in occurſum tendunt; acrique conflictu inito, ſua tandem virtute hoſtes vincunt: ubi prae cunctis fortiſſime ſe geſſit Hercules. Nam Laomedontem occidit; ſubito urbem impetu capit; in molitionum regis conſortes animadvertit; regnum Priamo, quod iuſti & aequi obſervans eſſet, concedit: ictoque amicitiae foedere, cum Argonautis inde ſolvit. Ex poëtis tamen nonnulli tradunt, ſuis, non Argonautarum, armis, & quidem ſex tantum navibus inſtructum, propter equos nimirum Troiam expugnaſſe. Et in teſtimonium hos poëtae verſus adducunt:

Ἀλλ' [1] οἷόν τινά φασι βίην Ἡρακληείην
Εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα·
Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
Ἓξ οἴῃς σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἰλίου [2] ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.

In Samothrace Diis Samothracibus vota reddita.

τοὺς δ' Ἀργοναύτας φασὶν ἐκ τῆς Τρῳάδος ἀναχθέντας, εἰς Σαμοθρᾴκην κομισθῆναι, καὶ τοῖς μεγάλοις θεοῖς τὰς εὐχὰς ἀποδόντας πάλιν, ἀναθεῖναι τὰς φιάλας εἰς τὸ τέμενος, τὰς ἔτι καὶ νῦν διαμενούσας.

Domi rumor erat, Iaſonem in Ponto periiſſe.

Itaque Pelias, exſtincta Iaſonis ſtirpe, regnum occupaverat.

ν'. Τῆς δὲ τῶν ἀριστέων ἀνακομιδῆς ἀγνοουμένης ἔτι κατὰ τὴν Θετταλίαν, φασὶ προσπεσεῖν φήμην ὅτι πάντες οἱ μετὰ Ἰάσονος στρατεύσαντες, ἐν τοῖς κατὰ Πόντον τόποις ἀπολώλασι. διόπερ τὸν Πελίαν καιρὸν ἔχειν ὑπολαμβάνοντα, τοὺς ἐφέδρους τῆς βασιλείας [3] ἅπαντας ἄρδην ἀνελεῖν. τὸν μὲν γὰρ πατέρα [4] τοῦ Ἰάσονος ἀναγκάσαι πιεῖν αἷμα ταύρου· τὸν δὲ ἀδελφὸν Πρόμαχον, παῖδα τὴν ἡλικίαν ὄντα,

1 Οἷόν τινα Co. Edd. οἷόν ποτέ.
2 Ἐξελάπαξε Vatic.
3 Πάντας Coisl. Vat.
4 Τὸν Coisl.

Qualis erat quondam genitor meus, ut ſuper ipſo
Fama refert, praeſtans animi virtute leonem.
Qui pactos ob regis equos ad Pergama venit
Iliadae, parvaque manu & ſex navibus urbem
Troiugenûm expugnans vicos quoque civibus orbat.

Argonautae porro, ex Troade in Samothraciam profecti, denuo votis Deûm ſeſe exſolvunt, & phialas, quae hodieque aſſervantur, in fano reponunt.

L. Ignotus adhuc erat heroum reditus. Interim fama per Theſſaliam increbreſcit, Iaſonem cum omni ſocietate in locis circa Pontum interiiſſe. Pelias ergo, nunc tempus eſſe ratus, ut omnes, qui regnum affectare viderentur, internecione tolleret, patrem Iaſonis ſanguinem tauri bibere cogit, fratrem eius Promachum,

φονεῦσαι. Ἀμφινόμην δὲ τὴν μητέρα μέλλουσαν ἀναιρεῖσθαι, φασὶν ἔπανδρον καὶ μνήμης ἀξίαν ἐπιτελέσασθαι πρᾶξιν. καταφυγοῦσαν [1] γὰρ ἐπὶ τὴν ἑστίαν τοῦ βασιλέως, καὶ καταρασαμένην παθεῖν αὐτὸν ἄξια τῶν ἀσεβημάτων, ξίφει πατάξασαν [2] αὐτῆς τὸ στῆθος, ἡρωϊκῶς καταστρέψαι τὸν βίον. τὸν δὲ Πελίαν τούτῳ τῷ τρόπῳ πᾶσαν τὴν Ἰάσονος συγγένειαν ἄρδην ἀνελόντα, ταχὺ τὴν προσήκουσαν τοῖς [3] ἀσεβήμασι κομίσασθαι τιμωρίαν. τὸν γὰρ Ἰάσονα καταπλεύσαντα νυκτὸς τῆς Θετταλίας εἰς ὅρμον οὐ μακρὰν μὲν [4] τῆς Ἰωλκοῦ κείμενον, ἀθεώρητον δὲ τοῖς ἐκ τῆς πόλεως, μαθεῖν παρά τινος τῶν κατὰ τὴν χώραν τὰ [5] γενόμενα περὶ τοὺς συγγενεῖς ἀτυχήματα. πάντων δὲ τῶν ἀριστέων ἑτοίμων ὄντων βοηθεῖν τῷ Ἰάσονι, καὶ πάντα κίνδυνον [6] ἀναδέχεσθαι, περὶ τῆς ἐπιθέσεως ἐμπεσεῖν αὐτοῖς ἀμφισβήτησιν. οὓς μὲν γὰρ

Iaſon redux iniurias ulciſci parat,

1 Γὰρ deſit Coisl.
2 Ἑαυτῆς idem & Mutin.
3 Ἀσηβάσμασι Clar. 1.
4 Τοῦ Clar.
5 Γινόμενα Mut.
6 Ἀνεδέχεσθαι Coisl.

aetate puerum, obtruncat. Cumque etiam Amphinome eius mater ad caedem depoſceretur, virile & memoratu dignum ab ea facinus editum eſt. Ad focum enim regis profugiens, & dira in caput eius exſecrata, ut merita videlicet impietatis praemia reciperet, gladio pectus transfixit; atque ita heroico vitam animo terminavit. Ad hunc ergo modum tota Iaſonis familia ſtirpitus exciſa, dignas mox ſcelerum poenas tyrannus luit. Iaſon enim noctu portum quendam Theſſaliae, non procul ab urbe, quo tamen proſpectus oppidanis non pateret, ingreſſus, ubi, in quam funeſto res ſuorum ſtatu eſſet, ex quodam didicit, omnes ſtatim proceres ad ferendum auxilium, & Peliam quovis etiam periculo invadendum, paratos habebat. Sed dubitatio

συμβουλεύειν, παραχρῆμα βιασαμένους [1] εἰς τὴν πόλιν, ἀπροσδοκήτως ἐπιθέσθαι τῷ βασιλεῖ· τινὰς δ' ἀποφαίνεσθαι δεῖν στρατιώτας ἀπὸ τῆς ἰδίας πατρίδος ἕκαστον [2] συλλέξαντα, κοινὸν ἄρασθαι πόλεμον. ἀδύνατον γὰρ εἶναι πεντήκοντα καὶ τρισὶν ἀνδράσι περιγενέσθαι βασιλέως δύναμιν ἔχοντος καὶ πόλεις ἀξιολόγους. τοιαύτης δ' οὔσης ἐν αὐτοῖς ἀπορίας, λέγεται τὴν Μήδειαν ἐπαγγείλασθαι δι' ἑαυτῆς τόν τε Πελίαν ἀποκτεῖναι δόλῳ, καὶ τὰ βασίλεια [3] παραδοῦναι τοῖς ἀριστεῦσιν ἀκινδύνως. ἐνταῦθα πάντων θαυμασάντων τὸν λόγον, καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐπιβολῆς [4] μαθεῖν ζητούντων, εἰπεῖν ὅτι κομίζει μεθ' ἑαυτῆς πολλὰς καὶ παραδόξους δυνάμεις φαρμάκων, ὑπό τε τῆς μητρὸς Ἑκάτης εὑρημένας, καὶ τῆς ἀδελφῆς Κίρκης· καὶ ταύταις μὲν μηδέποτε χρῆσθαι πρότερον πρὸς ἀπώλειαν ἀνθρώπων, νυνὶ δὲ δι' αὐτῶν ἀμυνεῖσθαι

uſus Medeae conſiliis & inſidiis.

1 Tribus his vocibus aſteriſcum Steph. addidit; deficiuntque Reg. & Urſini libro. Paulo ante τοὺς μὲν γὰρ Mut.

2 'Εκλέξασθαι Co. M. quae ſequuntur uſque τρισὶν deſunt Cl. 1.

3 Παραδώσειν Coisl. Vat. παράδωσαν Mut.

4 Μαθεῖν abeſt Clar. 1. habetque notam in Steph. edito.

quaedam ſuboritur. Aliis enim placet, ſubito regem incurſu ex inopinato opprimendum: alii, contractis ex cuiuſque patria copiis, commune bellum ſuſcipiendum eſſe, cenſent. Fieri enim non poſſe, ut a tribus & L viris rex, tam praeclaris opibus atque urbibus inſtructus, ſuperetur. In hac conſiliorum ambiguitate, Medea, dolo ſe regem necaturam, regiamque citra periculum in manus ipſis tradituram, pollicetur. Hunc ſermonem admirati, cum modum conſilii exquirerent, magnam ſibi venenorum copiam eſſe, partim ab Hecate matre, partim a Circe germana repertorum, quibus ſtupenda vis inſit, reſpondet. Nec unquam ſe his ad perniciem hominum uſam, ſed nunc efficacitate illorum meritas no-

ῥαδίως τοὺς ἀξίους τιμωρίας. προειποῦσαν δὲ τοῖς ἀριστεῦσι τὰ κατὰ μέρος τῆς ἐπιθέσεως, ἐκ τῶν βασιλείων [1] αὐτοῖς ἐπαγγείλασθαι σημαίνειν, τῆς μὲν ἡμέρας, καπνῷ, τῆς δὲ νυκτὸς, πυρὶ, πρὸς τὴν ὑπερκειμένην τῆς θαλάττης σκοπήν.

να΄. Αὐτὴν δὲ κατασκευάσασαν Ἀρτέμιδος εἴδωλον κοῖλον, εἰς μὲν τοῦτο [2] παντοδαπὰς φύσεις φαρμάκων κατακρύψαι, ἑαυτῆς δὲ τὰς μὲν τρίχας δυνάμεσι τισὶ χρίσασαν, ποιῆσαι πολιάς· τὸ δὲ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα ῥυτίδων πλῆρες, ὥστε τοὺς ἰδόντας δοκεῖν εἶναί τινα παντελῶς πρεσβῦτιν. τὸ δὲ τελευταῖον, ἀναλαβοῦσαν τὴν θεὸν διεσκευασμένην καταπληκτικῶς εἰς ὄχλων δεισιδαιμονίαν, εἰς τὴν πόλιν [3] εἰσβαλεῖν ἅμα ἡμέρᾳ. ἐνθεαζούσης δ' αὐτῆς, καὶ τοῦ πλήθους κατὰ τὰς ὁδοὺς συντρέχοντος, παραγγέλλειν πᾶσι δέχεσθαι τὴν θεὸν εὐσεβῶς· παρεῖναι γὰρ αὐτὴν ἐξ Ὑπερβορέων ἐπ' ἀγαθῷ δαίμονι τῇ τε πό-

Aſſumta ſagae perſona, Medea urbem & regiam ingreditur,

1 Αὐτῶν Cl. Mox ὑποκειμένην Co.
2 Παντοδαπῶν iidem.
3 Ἐμβάλλειν Coisl. tum ἐνθειαζούσης.

xiis poenas adornare velle. De tota quoque regem invadendi ratione heroës praemonet. Ex regia enim ſignum interdiu fumo, nocte flamma, verſus ſpeculam in mare prominentem, excubantibus ſe daturam, ſpondet.

LI. Tum ipſa cavum Dianae ſimulacrum concinnat, in quo varii generis pharmaca recondit; & unguentis capillum ſibi incanum, vultumque & totum corpus rugis obſitum facit, ut veram anus formam intuentibus repraeſentaret. Hinc Deam, ad ſuperſtitionem in animis vulgi excitandam mirifice compoſitam, aſſumens, urbem illuceſcente iam die ingreditur. Cumque ad ipſam ceu numine afflatam undique populi concurſus fieret, pie Deam omnibus excipiendam eſſe edixit, quae nunc ad civitatis univerſae & regis ipſius ſalutem ex Hy-

λει πάσῃ καὶ τῷ βασιλεῖ. πάντων δὲ προσκυνούντων καὶ τιμώντων τὴν θεὸν θυσίαις, καὶ τὸ σύνολον τῆς πόλεως ἁπάσης συνθεαζούσης, εἰσβαλεῖν τὴν Μήδειαν εἰς τὰ βασίλεια· καὶ τόν τε Πελίαν εἰς δεισιδαίμονα διάθεσιν ἐμβαλεῖν, καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ διὰ τῆς τερατείας εἰς τοιαύτην κατάπληξιν ἀγαγεῖν, ὥστε πιστεῦσαι, [1] διότι πάρεστιν ἡ θεὸς εὐδαίμονα ποιήσουσα τὸν οἶκον τοῦ βασιλέως. ἀπεφαίνετο γὰρ ἐπὶ δρακόντων [2] ὀχουμένην τὴν Ἄρτεμιν δι᾽ ἀέρος ὑπερπετασθῆναι πολλὰ μέρη τῆς οἰκουμένης, καὶ πρὸς καθίδρυσιν ἑαυτῆς καὶ τιμὰς αἰωνίους ἐκλελέχθαι τὸν εὐσεβέστατον ἁπάντων τῶν βασιλέων. [3] προστεταχέναι δ᾽ αὐτῇ καὶ τὸ γῆρας ἀφελοῦσαν τοῦ Πελίου διά τινων δυνάμεων, νέον παντελῶς ποιῆσαι τὸ σῶμα, καὶ πολλὰ ἕτερα πρὸς μακάριον καὶ θεοφιλῆ βίον δωρήσασθαι. ἐκπληττομένου δὲ τοῦ βασιλέως τὸ παράδοξον

magica miniſteria ſenectae transformandae in iuvenilem vigorem offert & approbat.

1 Μόνην εὖ ποιήσουσαν τὸν Co.
2 Ὠχουμένην Vat.
3 Προστεταχθέναι Co. Mox τὸ γῆρας ἀφελόντα omnes.

perboreis bono genio ad eos commigret. Iam omnibus in adorationem Deae ſacrificiique honorem effuſis, totaque adeo civitate fanatico quaſi furore correpta, in regiam ſe quoque Medea inſinuavit, ubi tum Peliam ſuperſtitione implevit, tum filiabus praeſtigiis ſuis eum induxit ſtuporem, ut, ad omni cumulandum felicitate regis domum adveniſſe Deam, crederent. Namque Dianam in curru a draconibus vectam, multas orbis regiones ſupervolitaſſe, & nunc tandem ad perpetuam ſimulacri & cultus ſui conſtitutionem, regem omnium ſanctiſſimum delegiſſe affirmabat; in mandatis ſibi datum eſſe addens, ut, ſenecta Peliae medicamentis quibuſdam abacta, formam ac vigorem adoleſcentiae corpori eius conciliet, aliaque multa ad beatam, Deoque placentem ei vitam impertiat. Obſtupefacto inſolenti

τῶν λόγων, ἐπαγγείλασθαι τὴν Μήδειαν παραχρῆμα ἐπὶ τοῦ σώματος ἑαυτῆς [1] τὰς πίστεις παρέξεσθαι. εἰποῦσαν γὰρ [2] μιᾷ τῶν Πελίου θυγατέρων καθαρὸν ἐνεγκεῖν ὕδωρ, καὶ τῆς παρθένου τὸ ῥηθὲν εὐθὺς ἐπὶ τέλος ἀγαγούσης, φασὶν εἰς οἰκίσκον τινὰ συγκλείσασαν ἑαυτὴν, καὶ περινιψαμένην τὸ σῶμα πᾶν, [3] ἀποκλύσασθαι τὰς τῶν φαρμάκων δυνάμεις. ἀποκατασταθεῖσαν δ' εἰς [4] τὴν οἰκείαν διάθεσιν, καὶ φανεῖσαν τῷ βασιλεῖ, καταπλῆξασθαι τοὺς ὁρῶντας, καὶ δόξαι τινὶ θεῶν προνοίᾳ μετηλλαχέναι τὸ γῆρας εἰς παρθένου νεότητα καὶ κάλλος περίβλεπτον. ποιῆσαι δ' αὐτὴν καὶ διά τινων φαρμακῶν εἴδωλα φαντασθῆναι δρακόντων, [5] ἐφ' ὧν ἀποφαίνεσθαι τὴν θεὸν κομισθεῖσαν δι' ἀέρος ἐξ Ὑπερβορέων, ἐπιξενωθῆναι τῷ Πελίᾳ. τῶν δὲ [6] ἐνεργημάτων ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν φανέντων, καὶ τοῦ βασιλέως μεγάλης

1 Τὰς τούτων πίστεις Coisl. Mut.

2 Μιᾷ τῶν Reg. Edd. μίαν.

3 Ἀποχλύσασθαι Vat. Co. Reg. ἀπολύσασθαι Clar. 1. Vulgo ἀποκλείσασθαι, perperam.

4 Τὴν ὑπάρχουσαν Steph. marg. Vat. Clar. Venet. προϋπάρχουσαν haud abſurde Mut.

5 Ἀφ' ὧν Coisl. Mut.

6 Ἐνεργημάτων Reg. Co. Mut. Clar. 1. Edd. εὐεργετημάτων.

hac oratione regi, in ſuo Medea corpore extemplo fidem ſe facturam promiſit. Unam igitur filiarum Peliae puras inferre aquas iuſſit; eaque mandatum ſtatim exſecuta, in domunculam ſeſe abdit, totumque lympha corpus perfundens, unguenti vires eluit. Atque ita vigori priſtino reddita, ut in conſpectum regis venit, ſtuporem univerſis conſpectu ſui iniecit. Deûm enim providentia in virginis iuventutem ac formam transformata putabatur. Confeſtim quoque veneficis artibus effecit, ut draconum ſpectra oculis hominum obiicerentur, a quibus Dea per aërem ex Hyperboreis tranſvecta, ad Peliam velut hoſpes diverti videbatur. Haec eius facta cum humanam excedere naturam exiſtima-

[1] ἀποδοχῆς ἀξιοῦντος τὴν Μήδειαν, καὶ τὸ σύνολον πιστεύσαντος ἀληθῆ λέγειν, φασὶν [2] αὐτὴν κατὰ μόνας ἐντυχοῦσαν τῷ Πελίᾳ παρακαλέσαι ταῖς θυγατράσι διακελεύσασθαι συνεργεῖν, καὶ πράττειν, ἅπερ ἂν αὐταῖς [3] προστάξῃ. προσήκειν γὰρ τῷ τοῦ βασιλέως σώματι, μὴ δουλικαῖς χερσὶν, ἀλλὰ ταῖς τῶν τέκνων [4] θεραπείαις, τυχεῖν τῆς παρὰ θεῶν εὐεργεσίας. διόπερ τοῦ Πελίου ταῖς θυγατράσι [5] διαῤῥήδην εἰπόντος πάντα πράττειν, ὅσα ἂν ἡ Μήδεια προστάττῃ περὶ τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς, τὰς μὲν παρθένους, ἑτοίμους οὔσας, τὸ κελευόμενον ἐπιτελεῖν.

Pelias Medeae fraude occiſus.

νβ'. Τὴν δὲ Μήδειαν, νυκτὸς ἐπιγενομένης καὶ τοῦ Πελίου πρὸς ὕπνον τραπέντος, λέγειν ὡς ἀναγκαῖον ἐν λέβητι καθεψῆσαι τὸ σῶμα τοῦ Πελίου. [6] προσηνῶς δὲ τῶν παρθένων δεξαμένων τὸν λόγον, ἑτέραν αὐ-

1 Ἀποδοχῆς Mut. Coisl. Ceteri cum edito ὑπεροχῆς.

2 Αὐτὴν Coisl. Mut. Tum ἐντυχοῦσαν τῷ Πελίᾳ παρακαλέσαι ταῖς θυγατ. διακελεύσασθαι συνεργεῖν. Vulgo αὐτὸν -- ἐντυχεῖν τὸν πατέρα (quae tamen binae voces non ſunt in Clar. 1. & Ven.) τ. θυγατ. καὶ παρακαλέσαι συνεργεῖν.

3 Προστάττῃ Vat. Co. Clar. 1. προστάττοι Mut.

4 Θεραπευθέντα Vat. Mut. Co.

5 Διακελεύσαντος πάντα ὅσα Co.

6 Προσηνῶς δὲ τῶν παρθ. Vat. Coisl. Clar. 1. Ceteri cum edd. προσ. δὲ καὶ εὐκόλως ex gloſſa. In Urſini ſchedis etiam aliud Scholion καὶ ἀνεξετάστως ſequebatur.

rentur, excellenti Medeam honore dignatus rex, omnino vera illam dicere credidit. Illa in privato cum Pelia colloquio, ut operam ſibi filiae darent, & quidquid iuſſiſſet efficerent, monuit. Regis enim corpus decere, non ſervorum miniſterio, ſed filiarum accuratione, conceſſo a Diis beneficio frui. Ideo cum diſerte a Pelia mandatum eſſet, ut, quidquid circa corporis paterni curam Medea praeceptura eſſet, natae exſequerentur, ad iuſſa virgines exſequenda promtae erant.

LII. Sub intempeſtam igitur noctem, Pelia ſomno iam vacante, neceſſum eſſe dixit, ut in lebete Peliae corpus elixetur. Etſi autem comiter puellae dicto au-

τὴν ἐπινοῆσαι πίστιν τῶν ὑπ' αὐτῆς λεγομένων. τρεφομένου γὰρ κριοῦ πολυετοῦς κατὰ τὴν οἰκίαν, ἐπαγγείλασθαι ταῖς κόραις τοῦτον πρότερον καθεψήσειν, καὶ ποιήσειν ἀπ' ἀρχῆς ἄρνα. συγκαταθεμένων δ' αὐτῶν, μυθολογοῦσι τὴν Μήδειαν κατὰ μέλη διελοῦσαν τὸ σῶμα τοῦ κριοῦ καθεψῆσαι, [1] καὶ διά τινων φαρμάκων παρακρουσαμένην, ἐξελεῖν ἐκ τοῦ λέβητος ἀρνὸς εἴδωλον. ἐνταῦθα τῶν παρθένων καταπλαγεισῶν, καὶ πίστεις τῆς [2] πράξεως ἡγησαμένων ἐνδεχομένας ἔχειν, ὑπουργῆσαι τοῖς προστάγμασι. καὶ τὰς μὲν ἄλλας ἁπάσας τὸν πατέρα τυπτούσας ἀποκτεῖναι, μόνην δ' Ἄλκηστιν δι' εὐσεβείας ὑπερβολὴν [3] ἀποσχέσθαι τοῦ γεννήσαντος. μετὰ δὲ ταῦτα τὴν Μήδειαν φασὶ τοῦ μὲν τὸ σῶμα κατακόπτειν ἢ καθεψεῖν [4] ἀποστῆναι, προσποιησαμένην δὲ δεῖν πρότερον εὐχὰς ποιήσασθαι τῇ σελήνῃ, τὰς μὲν παρθένους ἀνα-

1 Quinque ſequentia vocabula non habet Coiſl.

2 Ἐπαγγελίας idem; quae vero ſuccedunt uſque τὰς μὲν, ea non legit.

3 Ἀπέχεσθαι Coiſl.

4 Ἀποστῆσαι Mut. Tum ποιησαμένην idem & Coiſl.

dientes erant, alio tamen experimento fidem dictis conciliare intendit. Annoſus in ſtabulo aries nutriebatur. Hunc prius ſe cocturam, & agnum ex eo facturam, recepit. Cum puellae aſſenſiſſent, corpus arietis fruſtulatim conciſum decoxit, & pharmacorum quorundam praeſtigiis agni ſpeciem e lebete produxit. Quod cum virgines non ſine ſtupore admirarentur, ſatis iam fidei ſibi factum arbitratae, ad expedienda Medeae iuſſa feſtinant. Et ceterae quidem crebris Peliam verberibus enecant. Sola vero Alceſtis mirifica pietatis affectione manus a patre continet. Hoc perpetrato, Medea non ſtatim cadaver diſſectum in ollam coniicit; ſed preces quaſdam Lunae concipiendas eſſe ſimulat.

Dato ſigno Argonautae regiam invadunt & recuperant.

βιβάσαι μετὰ λαμπάδων ἐπὶ τὸ μετεωρότατον τέγος τῶν βασιλείων, αὐτὴν δὲ τῇ Κολχίδι διαλέκτῳ κατευχήν τινα μακρὰν διερχομένην, ἐγχρονίζειν, [1] ἀναστροφὴν διδοῦσαν τοῖς μέλλουσι ποιεῖσθαι τὴν ἐπίθεσιν. διὸ καὶ τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τῆς σκοπῆς [2] καταμαθόντας τὸ πῦρ, καὶ νομίσαντας [3] συντετελέσθαι τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βασιλέως, ὁρμῆσαι δρόμῳ πρὸς τὴν πόλιν. παρεισελθόντας δ᾽ ἐντὸς τοῦ τείχους ἐσπασμένοις τοῖς ξίφεσιν εἰς τὰ [4] βασίλεια καταντῆσαι, καὶ τοὺς ἐναντιουμένους τῶν φυλάκων ἀνελεῖν, τὰς δὲ τοῦ Πελίου θυγατέρας, ἄρτι καταβεβηκυίας ἀπὸ τοῦ τέγους πρὸς τὴν καθέψησιν, καὶ παραδόξως ἐν τοῖς βασιλείοις ἰδούσας τόν τε Ἰάσονα καὶ τοὺς ἀριστεῖς, περιαλγεῖς ἐπὶ τῇ συμφορᾷ γενέσθαι. οὔτε γὰρ ἀμύνασθαι τὴν Μήδειαν [5] ἔχειν ἐξουσίαν, οὔτε τὸ πραχ-

1 Ἀναστραφὴν prave Coisl.
2 Μαθόντας Reg.
3 Συντελέσθαι Coisl. Mutin. Clar. 1.
4 Βασίλεια καταντῆσαι καὶ Mut. Coisl. quod verbum ab edit. abeſt cum copula.
5 Εἶχον Coisl. Mut.

Puellas igitur cum facibus celſiſſimum in regiae tectum educit. Ibi Medea Colchica dialecto prolixam quandam precatiunculam demurmurans aliquamdiu immoratur, ut per hoc intervallum arcem invaſuri accelerare poſſent. Argonautae igitur, de ſpecula viſo procul igni, caedem regis iam peractam eſſe ratiocinati, concitato ad urbem agmine pergunt, moenibuſqne ſuperatis ſtricto regiam ferro invadunt, & ſtationem vigilum, manus contra ferre auſam, caedunt. Vix tum ex alto Peliae natae ad corporis paterni cocturam deſcenderant, cum ex improviſo Iaſone, cum cetera nobiliſſimorum iuvenum manu, intra ipſa regiae penetralia conſpecto, ſummo omnes dolore percelluntur. Nec enim Medeam ulciſcendi, nec perpetratum a ſe per impoſturam ne-

θεν αὐταῖς μύσος δι᾽ ἀπάτην, διορθώσασθαι. διόπερ ταύτας μὲν ὁρμῆσαι λέγεται στερίσκειν αὐτὰς τοῦ ζῆν, τὸν δὲ Ἰάσονα, [1] κατελεήσαντα τὰ πάθη, παρακατασχεῖν αὐτὰς, καὶ θαῤῥεῖν παρακαλέσαντα, δεικνύειν ὡς ἐκ κακίας μὲν οὐδὲν ἥμαρτον, ἀκουσίως δὲ δι᾽ ἀπάτην ἠτύχησαν.

νγ΄. Καθόλου δὲ πᾶσι τοῖς συγγενέσιν [2] ἐπαγγειλάμενον ἐπιεικῶς καὶ [3] μεγαλοπρεπῶς προσενεχθήσεσθαι, συναγαγεῖν εἰς ἐκκλησίαν τὰ πλήθη. ἀπολογησάμενον δὲ περὶ τῶν πεπραγμένων, καὶ [4] διδάξαντα διότι τοὺς προαδικήσαντας ἠμύνατο, [5] τιμωρίαν ἐλάττονα λαβὼν ὧν αὐτὸς πέπονθεν, [6] Ἀκάστῳ μὲν τῷ Πελίου τὴν πατρῴαν βασιλείαν παραδοῦναι· τῶν δὲ τοῦ βασιλέως θυγατέρων [7] ἀξιῶσαι αὐτὸν φροντίδα ποιήσασθαι, καὶ πέρας συντελέσαι τὴν ὑποσχε-

Iaſon in ſuperſtitem Peliae familiam benignus;

Acaſto filio regnum tradit,

1 Κατελεήσαντα Stephan. ora, Vat. Reg. Coisl. Mut. Clar. 2. In vulgatis ſimplex eſt.

2 Ἐπαγγειλάμενον Coisl. Mut. quod amplector. Vulgo primus eſt caſus.

3 Μεγαλοψύχως iidem.

4 Δείξαντα Coisl.

5 Διὰ τιμωρ. idem & Mut.

6 Ἑκάστῳ Clar. 1. Paulo ante πέπονθεν Vat. Mut. Ceteris poſtrema litera deſit.

7 Ἀξιῶσαι αὐτὸν φρον. Co. Mut. Ceteri ἀξίως ἑαυτόν.

fas expiandi, facultas tum dabatur. Et iam manus ſibi allaturae erant, niſi Iaſon funeſtum hunc caſum miſeratus, conatum inhibuiſſet, & hac eas conſolatione allevaſſet, non malitia, ſed errore, per fallaciam in hanc eas calamitatem incidiſſe.

LIII. Totam denique familiam benigne ac honorifice ſe tractaturum pollicitus, ad concionem populo advocato, factum illud purgavit, & quod in auctores iniuriarum longe mitius animadverterit, quam ipſe cum ſuis paſſus ſit, oſtendit. Tum Acaſto, Peliae nato, ſucceſſione in regno paterno tradita, filiarum quoque regis curam ſibi gerendam cenſuit: utque promiſſorum

filias viris principibus collocat.

σιν αὐτόν φασι μετά τινα χρόνον, [1] συνοικίσαντα πάσας τοῖς ἐπιφανεστάτοις. [2] Ἄλκηστιν μὲν γὰρ τὴν πρεσβυτάτην ἐκδοῦναι πρὸς γάμον Ἀδμήτῳ τῷ Φέρητος Θετταλῷ, [3] Ἀμφινόμην δὲ Ἀνδραίμονι Λεοντέως ἀδελφῷ, Εὐάδνην δὲ [4] Κάνῃ τῷ Κεφάλου, [5] Φωκέων τότε βασιλεύοντι. ταῦτα μὲν ὕστερον αὐτὸν πρᾶξαι· τότε δὲ μετὰ τῶν ἀριστέων εἰς Ἰσθμὸν τὸν [6] ἐν Πελοποννήσῳ πλεύσαντα, θυσίαν ἐπιτελέσαι τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιερῶσαι τὴν Ἀργὼ τῷ θεῷ. ἀποδοχῆς δὲ μεγάλης τυγχάνοντα παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Κορινθίων Κρέοντι, μετασχεῖν τῆς πολιτείας, καὶ τὸν λοιπὸν χρόνον ἐν τῇ Κορίνθῳ κατοικῆσαι.

Argonautae novum foedus in futuros caſus iungunt,

μελλόντων δὲ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὰς πατρίδας διαχωρίζεσθαι, φασὶ τὸν Ἡρακλέα συμβουλεῦσαι τοῖς ἀριστεῦσι, πρὸς τὰ παράδοξα τῆς τύχης, ἀλλή-

1 Συνοικήσαντα Coisl. frequenti librariorum peccato.
2 Τὴν μὲν γὰρ Ἄλκηστιν Coisl.
3 Ἀμφιόμην Clar. 1. Mox *Arobremoni* Pogg.
4 Κενεῖ Coisl. *Oneo* Pogg. Καπατώνει Κεφαλ. Vat. Καπάτῳ νει Κεφ. Reg. & in marg. Clar. 2.
5 Φυλαχέων Coisl. Mut.
6 Ἐπὶ Mut.

fidem impleret, tandem omnes illuſtriſſimis viris collocavit. Alceſtidem enim natu maximam Admeto Theſſalo, Pheretis filio, Amphinomen Andraemoni, Leontei fratri, Evadnen Canae, Phocenſium regulo, qui Cephalo natus erat, matrimonio ſociavit. Et haec ſane poſtmodum effecta dedit. Tunc vero cum principibus in Iſthmum Peloponneſi profectus, ſacrificio in Neptuni honorem inſtituto, Argo navem Deo conſecravit. Ibi cum regis Corinthiorum Creontis favorem ſibi apprime comparaſſet, ius civitatis adeptus, inter Corinthios deinceps habitavit. Cum vero Argonautae in ſuam quiſque patriam reditum adornarent, Herculem hoc conſilii ſubieciſſe ferunt, ut ad mutua ferendum auxilia iuramento ſe adſtringerent, ſi quando, ut inopina-

λοις ὅρκους δοῦναι συμμαχήσειν, ἐάν τις [1] βοηθείας προσδεηθῇ. ἐκλέξασθαι δὲ [2] καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸν ἐπιφανέστατον τόπον εἰς ἀγώνων θέσιν καὶ πανήγυριν κοινὴν, καὶ καθιερῶσαι τὸν ἀγῶνα τῷ μεγίστῳ τῶν θεῶν Διῒ Ὀλυμπίῳ· συνομοσάντων δὲ τῶν ἀριστέων περὶ τῆς συμμαχίας, καὶ τὴν διάταξιν τῶν ἀγώνων ἐπιτρεψάντων Ἡρακλεῖ, φασὶ τοῦτον τὸν τόπον προκρῖναι πρὸς τὴν πανήγυριν τῆς τῶν Ἠλείων χώρας, [3] τὸν παρὰ τὸν Ἀλφειόν. διὸ καὶ τὴν παραποταμίαν καθιερώσαντα τῷ μεγίστῳ τῶν θεῶν [4] Ὀλυμπίαν ἀπ' ἐκείνου προσαγορεῦσαι. ὑποστησάμενον δ' ἱππικὸν ἀγῶνα καὶ γυμνικὸν, τά τε περὶ τῶν ἄθλων διατάξαι, καὶ θεωροὺς ἀποστεῖλαι τοὺς ταῖς πόλεσι [5] προεροῦντας τὴν θέαν τῶν ἀγώνων. διὰ δὲ τὴν παρὰ τοῖς Ἀργοναύταις γενομένην ἀποδοχὴν αὐτοῦ κατὰ τὴν στρατείαν οὐ μετρίως δοξασθέντος,

& ludos celebrant Iovi Olympio ſacros.

1 Συνηθείας Clar. 1.
2 Copula, quae notam Steph. habet, deeſt Clar. 1.
3 Τὸν Coisl. Mut. reliqui τήν.
4 Ὀλύμπια Clar. 1.
5 Προσεροῦντας Coisl.

tae ſunt fortunae vices, aliquis ceterorum ope indigeret; nobiliſſimum etiam Graeciae locum ad ſolemnium editionem ludorum, & communem omnium Graecorum conventum, deligerent, eumque Iovi Olympio Deorum maximo dedicarent. Cum igitur optimates in ſocietatem hanc bellicam coniuraſſent, & ludorum inſtitutionem permiſiſſent Herculi, ipſe prae aliis Eleorum campos ad Alpheum Panegyricis ſolemnitatibus deſtinavit, totamque regionem, Iovi maximo conſecratam, Olympiam ab eo denominavit. Tum equeſtri & gymnico certamine inſtituto, praemiiſque ordinatis, Theoros, qui ludorum ſpectacula civitatibus indicerent, dimiſit. Non parum hactenus laudis ſpectata in Argonautarum expeditione virtus illi conciliaverat:

προσγενέσθαι τὴν ἐκ τῆς [1] Ὀλυμπιακῆς πανηγύρεως δόξαν· ὥστε πάντων τῶν Ἑλλήνων ἐπιφανέστατον [2] ὑπάρξαι, καὶ παρὰ ταῖς πλείσταις πόλεσι γνωσθέντα, πολλοὺς ἔχειν ἐπιθυμητὰς τῆς φιλίας, οὓς προθύμους εἶναι [3] μετέχειν παντὸς κινδύνου. ταχὺ δ' ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ στρατηγίᾳ θαυμασθέντα, στρατόπεδόν τε κράτιστον συστήσασθαι, καὶ πᾶσαν [4] ἐπελθεῖν τὴν οἰκουμένην, εὐεργετοῦντα τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. ἀνθ' ὧν τυχεῖν αὐτὸν συμφωνουμένης ἀθανασίας. τοὺς δὲ ποιητὰς, διὰ τὴν συνήθη τερατολογίαν, [5] μυθολογῆσαι μόνον τὸν Ἡρακλέα καὶ γυμνὸν ὅπλων τελέσαι τοὺς τεθρυλλημένους ἄθλους.

νδ'. Ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ θεοῦ τούτου τὰ μυθολογούμενα πάντα διήλθομεν· νυνὶ δὲ προσθετέον ἡμῖν

1 Ὀλυμπιακῆς Reg. Alii Ὀλυμπικῆς. Vide I, 95.
2 Ὑπάρχειν Coisl. Mut.
3 Μετασχεῖν iidem.
4 Ἐπελθόντα Clar. 1.
5 Μυθολογεῖσθαι idem.

ſed haec Olympici conventus inſtitutio nova eum gloriae acceſſione locupletavit. Inter omnes ergo Graecos celeberrimus evaſit, & apud civitates plurimas adeo inclaruit, ut multi amicitiam eius ultro appeterent, & ad omnium periculorum communitatem ſe promtos offerrent. Cumque fortitudo & diſciplina bellica magnam apud omnes admirationem ei peperiſſet, mox validiſſimum quoque exercitum contraxit, quo totum orbem peragravit, bene de hominum genere promereri ſtudens. Pro quo immortalis ei cultus omnium ſuffragiis eſt delatus. At poëtae pro ſuo prodigioſe ſcribendi more, Herculem ſolum, & ab armis prorſus nudum, certamina illa pervulgata confeciſſe, fabulantur.

LIV. Quae vero de hoc Deo fabuloſe memorantur, ea cuncta iam ante a nobis ſunt explanata. Reſtat, ut

[1] ὑπὲρ Ἰάσονος τὸν ὑπολειπόμενον λόγον. Φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατοικοῦντα, καὶ συμβιώσαντα δεκαετῆ χρόνον Μηδείᾳ, γεννῆσαι παῖδας ἐξ [2] αὐτῆς, τοὺς μὲν πρεσβυτάτους δύο, διδύμους, [3] Θετταλόν τε καὶ Ἀλκιμένην· τὸν δὲ τρίτον, πολὺ νεώτερον τούτων, Τίσανδρον. τοῦτον μὲν οὖν τὸν χρόνον ἱστοροῦσιν ἀποδοχῆς ἀξιωθῆναι τὴν Μήδειαν [4] ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς, διὰ τὸ μὴ μόνον κάλλει διαφέρειν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ σωφροσύνῃ καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς κεκοσμῆσθαι· μετὰ δὲ ταῦτα [5] ἀεὶ μᾶλλον τοῦ χρόνου τὴν φυσικὴν εὐπρέπειαν ἀφαιρουμένου, λέγεται, τὸν Ἰάσονα Γλαύκης ἐρασθέντα τῆς Κρέοντος θυγατρὸς, [6] μνηστεῦσαι τὴν παρθένον. συγκαταθεμένου δὲ τοῦ πατρὸς καὶ τάξαντος ἡμέραν τοῖς γάμοις, τὸ μὲν πρῶτον ἐπιβαλέσθαι φασὶν αὐτὸν πείθειν τὴν Μήδειαν ἑκουσίως παραχωρῆσαι

Iaſonis reliqua hiſtoria:

Nati e Medea III filii.

Medea repudiata; novum coniugium cum Glauce.

1 Καὶ ὑπὲρ Coisl. Περὶ Ἰάσονος Reg. Vid. ſupr. I, 89. Mox Coisl. Mut. ὑπολειπόμενον. Ceteri ἀπολειπόμενον.
2 Αὐτοῦ Clar. 1.
3 Θεσσαλόν τε Coisl. Mut. qui poſterior & Ἀρχιμένην.
4 Ἀπὸ Clar. 1. frequenti peccato.
5 Αἰεὶ Coisl.
6 Μνηστεύσασθαι Mut.

Iaſonis hiſtoriam nunc pertexamus. Is, Corinthi degens, ex coniugio cum Medea decem annorum ſpatio liberos duos natu maiores gemellos Theſſalum & Alcimenen, & tertium, aetate his multo inferiorem, Tiſandrum ſuſcepit. Hoc interim tempore Medea in magna apud virum gratia fuiſſe perhibetur; dum non ſolum pulchritudinis decore, ſed etiam prudentiae, ceterarumque virtutum ornamentis excelleret. Sed cum paulatim nativam formae elegantiam aetas ſubtraheret, Glauces, (quae Creontis filia, & adhuc virgo erat) amore Iaſon incenſus, coniugium appetiſſe fertur. Quod cum ſuo pater conſenſu approbaret, iamque diem nuptiis praefiniſſet, ille ſuadendo primum, ut ſocietate

τῆς συμβιώσεως. βούλεσθαι γὰρ αὐτὴν γαμεῖν, οὐκ
[1] ἀποδοκιμάζοντα τὴν πρὸς αὐτὴν ὁμιλίαν, ἀλλὰ καὶ
τοῖς τέκνοις σπεύδοντα συγγενῆ τὸν βασιλέως οἶκον
[2] ποιήσασθαι. ἀγανακτούσης δὲ τῆς γυναικὸς, καὶ
[3] τοὺς θεοὺς μαρτυρουμένης τοὺς ἐπόπτας γενομένους
τῶν ὅρκων, φασὶ τὸν Ἰάσονα καταφρονήσαντα γῆμαι
τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα. τὴν δὲ Μήδειαν ἐξελαυ-
νομένην ἐκ τῆς πόλεως, καὶ μίαν ἡμέραν [4] ἀπὸ τοῦ
Κρέοντος λαβοῦσαν εἰς τὴν τῆς φυγῆς παρασκευὴν,
εἰς μὲν τὰ βασίλεια νυκτὸς εἰσελθεῖν, [5] ἀλλοιώσα-
σαν τοῖς φαρμάκοις τὴν αὑτῆς ὄψιν, καὶ τὴν οἰκίαν
ὑφάψαι, ῥίζιόν τι [6] προσθεῖσαν, εὑρημένον μὲν ὑπὸ
Κίρκης τῆς ἀδελφῆς, δύναμιν δ' ἔχον, ἐὰν ἐξαφθῇ,
[7] δυσκατάσβεστον. ἄφνω δὲ φλεγομένων τῶν βασι-
λείων, τὸν μὲν Ἰάσονα ταχέως ἐκπηδῆσαι, τὴν δὲ
Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα τοῦ πυρὸς [8] περικαταλα-

Ira furens Medea, igne & caedibus graſſatur,

1 Ἀποδοκιμάσαντα Coisl. Mut.
2 Ποιῆσαι Vat. Mut.
3 Articulus deeſt Vat. & Cl. 1.
4 Παρὰ Coisl. Mut.
5 Φαρμακεύσασαν τὴν Coisl.
6 Προστιθεῖσαν Clar. 1. Ven.
7 Δυσκ. ἄφνω Coisl. Reg. Vat. Ceteri εἶναι ſine gravi cauſa interponunt, nota a Steph. ſignatum.
8 Περιλαβόντος Coisl. Mut.

coniugali ſponte concedat, Medeae inſtat. Nuptias enim has inſtitui, non quod coniugium Medeae averſetur, ſed ut regiae domus neceſſitudinem filiis adſciſcat. Sed cum indigne iſtud ferret mulier, Deoſque iuramenti praeſides obteſtaretur, Iaſon ſuſque deque ferens, nihilominus regis filiam ducebat. Medea igitur exire urbem iuſſa, uno tantum die ad fugam adornandam poſtulato, noctu regiam intrans, (venefica interim arte novam ſibi faciem induerat) radiculae cuiuſdam efficacitate a Circe monſtrata, quae inflammata exſtingui nequiret, palatium ſuccendit. Iamque per omnia flamma graſſante, exſiliens in tuta Iaſon evaſerat. At Glauce, parenſque Creon, flammis undique ſepti, concre-

βόντος διαφθαρῆναι. τινὲς δὲ τῶν συγγραφέων φασὶ τοὺς μὲν υἱοὺς τῆς Μηδείας δῶρα κομίσαι τῇ νύμφῃ φαρμάκοις κεχρισμένα, τὴν δὲ Γλαύκην δεξαμένην καὶ τῷ σώματι περιθεμένην, αὐτήν τε [1] συμφορᾷ περιπεσεῖν, καὶ τὸν πατέρα βοηθοῦντα, καὶ τοῦ σώματος ἁψάμενον τελευτῆσαι· τὴν δὲ Μήδειαν ἐπιτυχοῦσαν τοῖς πρώτοις ἐγχειρήμασιν, οὐκ ἀποστῆναι τῆς Ἰάσονος τιμωρίας. [2] ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ προελθεῖν αὐτὴν ὀργῆς ἅμα καὶ ζηλοτυπίας, ἔτι δ' ὠμότητος, ὥστ' ἐπεὶ [3] ἐξέφυγε τὸν μετὰ τῆς νύμφης κίνδυνον,
τῇ σφαγῇ τῶν κοινῶν τέκνων ἐμβαλεῖν αὐτὸν εἰς τὰς — in ipſos filios impia,
μεγίστας συμφοράς. πλὴν γὰρ ἑνὸς τοῦ διαφυγόντος, τοὺς ἄλλους υἱοὺς ἀποσφάξαι, καὶ τὰ σώματα τούτων ἐν τῷ τῆς Ἥρας τεμένει θάψαι· καὶ μετὰ τῶν πιστοτάτων θεραπαινίδων [4] ἔτι πολλῆς νυκτὸς οὔσης φυγεῖν ἐκ τῆς Κορίνθου, καὶ διεκπεσεῖν εἰς Θήβας πρὸς Ἡρακλέα. τοῦτον γὰρ μεσίτην γεγονότα — inſuper Herculem vindicem contra Iaſonem advocat.

1 Συμφοραῖς ora Steph. & Cl. 1.
2 Ἐπὶ τοσοῦτον Coisl. Clar. 2. Mut. Edd. τοσοῦτο.
3 Διέφυγε Coisl. Mut.
4 Ἔτι νυκτὸς μέσης Coisl. ex gloſſa.

mantur. Sunt, qui memoriae prodant, Medeae natos dona quaedam venenis imbuta recens nuptae obtuliſſe, quibus acceptis & corpori applicatis, tum ipſam exarſiſſe, tum opis ferendae cauſa patrem, contrectatu corporis inflammatum, interiiſſe. Medea porro, cum primum ultionis facinus tam commode ſucceſſiſſet, a perſequenda de Iaſone ultione non deſtitit. Eoque irae & zelotypiae, immo crudelitatis, proceſſit, ut, poſt devitatum ab Iaſone cum nova ſponſa periculum, filiis etiam trucidandis in magnas ipſum calamitates coniiceret. Hos enim, uno tantum fuga elapſo, iugulavit; &, ſepultis in Iunonis templo cadaveribus, cum ancillarum fidiſſimis, nocte intempeſta, Corintho profugiens, Thebas ad Herculem ſe recepit. Hic pactorum in Colchi-

τῶν ὁμολογιῶν ἐν Κόλχοις, [1] ἐπηγγέλθαι βοηθήσειν αὐτῇ παρασπονδουμένῃ.

Iaſonis mors voluntaria.

νέ. Ἐν τοσούτῳ δὲ τὸν μὲν Ἰάσονα στερηθέντα τέκνων καὶ γυναικὸς, δόξαι πᾶσι δίκαια πεπονθέναι· διὸ καὶ μὴ δυνάμενον ἐνεγκεῖν τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ἐκ τοῦ ζῆν ἑαυτὸν μεταστῆσαι. τοὺς δὲ Κορινθίους ἐκπεπλῆχθαι μὲν τὴν δεινότητα τῆς περιπετείας, μάλιστα δ' ἀπορεῖν περὶ τῆς ταφῆς τῶν παίδων. διόπερ ἀποστειλάντων αὐτῶν Πυθῶδε τοὺς [2] ἐπερωτήσοντας τὸν θεὸν πῶς χρηστέον τοῖς σώμασι τῶν παίδων, προστάξαι τὴν Πυθίαν ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἥρας αὐτοὺς θάψαι, καὶ τιμῶν ἡρωϊκῶν αὐτοὺς ἀξιοῦν. ποιησάντων δὲ τῶν Κορινθίων τὸ προσταχθὲν, [3] φασὶ Θετταλὸν μὲν τὸν διαφυγόντα τὸν ἀπὸ τῆς μητρὸς φόνον, ἐν Κορίνθῳ τραφέντα, μετὰ ταῦτα ἐπανελθεῖν [4] εἰς Ἰωλκὸν, οὖσαν Ἰάσονος πατρίδα· ἐν ᾗ καταλαβόντα

Regni heres Theſſalus, ſuperſtes Iaſonis filius,

1 Ἐπηγγέλεσθαι Coisl. prave.
2 Ἐπερωτήσαντας Coisl. Tum ὅπως χρ. ἐπὶ idem & M. ἐστὶ Reg.
3 Φασὶ Θετταλὸν Vat. Coisl. Ceteri τὸν Θετταλόν.
4 Εἰς τὴν Ἰωλκὸν Clar. 1.

de fideiuſſor, fidei non ſervatae ſe vindicem fore promiſerat.

LV. Interea Iaſon, liberis & uxore orbatus, meritas luere poenas exiſtimatus eſt. Magnitudine igitur calamitatum fractus, vitam ſibi ipſe ademit. Magnum huius caſus atrocitas in Corinthiorum animis ſtuporem excitarat, inprimis vero ob ſepulturam puerorum perplexi erant. Per nuntios ergo Pythonem miſſos, defunctorum corpora quomodo ſint curanda, Deum conſuluerunt. Mandatum ex tripode refertur, in Iunonis eis fano ſepulturae locum, & in reliquum Heroicae venerationis cultum, tribuendum eſſe. Id Corinthii exſequuntur; & Theſſalus, ex carnificina genetricis elapſus, apud eos educatus fuit. Poſtea Iolcum, patriam Iaſonis, rever-

προσφάτως [1] Ἄκαστον τὸν Πελίου τετελευτηκότα, παραλαβεῖν κατὰ γένος προσήκουσαν τὴν βασιλείαν, καὶ τοὺς [2] ὑφ᾽ ἑαυτὸν τεταγμένους ἀφ᾽ ἑαυτοῦ προσαγορεῦσαι Θετταλούς. *unde Theſſali dicti.* οὐκ ἀγνοῶ δὲ διότι περὶ τῆς τῶν Θετταλῶν προσηγορίας οὐ ταύτην μόνην τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ καὶ διαφώνους ἑτέρας [3] παραδεδόσθαι συμβέβηκε· περὶ ὧν ἐν οἰκειοτέροις μνησθησόμεθα [4] καιροῖς. τὴν δ᾽ οὖν Μήδειαν ἐν Θήβαις [5] φασὶ καταλαβοῦσαν Ἡρακλέα μανικῷ πάθει συνεχόμενον, καὶ τοὺς υἱοὺς [6] ἀπεκτονότα, φαρμάκοις αὐτὸν ἰάσασθαι. τοῦ δ᾽ Εὐρυσθέως ἐπικειμένου τοῖς προστάγμασιν, [7] ἀπογνοῦσαν τὴν κατὰ τὸ παρὸν ἐκ τούτου βοήθειαν, καταφυγεῖν εἰς Ἀθήνας πρὸς Αἰγέα τὸν Πανδίονος. *Medeae errores,* ἐνταῦθα δ᾽ οἱ μὲν φασὶν αὐτὴν Αἰγεῖ συνοικήσασαν γεννῆσαι Μῆδον τὸν ὕστερον [8] Μηδίας βασιλεύσαντα. *ſuſceptus ab Aegeo filius Medus, Medorum rex.*

1 Ἕκαστον Mut.
2 Ὑφ᾽ ἑαυτοῦ Vat.
3 Παραγενέσθαι Coisl. Mut.
4 Θεοῖς Clar. 2. abſurde.
5 Non eſt in Clar. 1.
6 Ἀπεκτακότα Reg. Vat. ἀπεκγαγκότα Mut. vitio ſcripturae pro ἀπεκταγκότα, quod in Coisl. Vid. Steph. Theſ. T. II, p. 472.
7 Ἀπογνοῦσαν Reg. Vat. Mut. Edd. ἀγνοοῦσαν.
8 Μηδείας Vat.

ſus, Acaſtum Peliae, nuper defunctum, reperit. Tum hereditatem regni iure agnationis ſibi debitam adivit, & ditionis ſuae populos de nomine ſuo Theſſalos vocavit. Hic mihi non ignotum eſt, de Theſſalorum nomine non hanc dumtaxat, ſed diverſas quoque alias exſtare narrationes, quae ſuo commodum loco a nobis exponentur. Medea interim cum furore correptum Thebis Herculem, liberoſque ab eo trucidatos offendiſſet, pharmacis morbum illum abegit. At cum porro Euryſthei mandatis urgeretur, deſperata in praeſens eius ope, ad Aegeum, Pandionis filium, Athenas profugit; eique nupta, Medum, Medorum poſtea regem, inde ſu-

τινὲς δ' ἱστοροῦσιν ὑφ' [1] Ἱππότου τοῦ Κρέοντος ἐξαιτουμένην κρίσεως τυχεῖν, καὶ τῶν ἐγκλημάτων ἀπολυθῆναι. μετὰ δὲ ταῦτα Θησέως ἐπανελθόντος ἐκ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐγκληθεῖσαν ἐπὶ φαρμακείᾳ, φυγεῖν ἐκ τῆς πόλεως, δόντος Αἰγέως τοὺς [2] παραπέμψοντας εἰς ἣν βούλοιτο χώραν, εἰς τὴν Φοινίκην κομισθῆναι. ἐντεῦθεν δ' εἰς τοὺς ἄνω τόπους τῆς Ἀσίας ἀναβᾶσαν, συνοικῆσαι τινὶ τῶν ἐπιφανῶν βασιλέων. ἐξ οὗ γεννῆσαι παῖδα Μῆδον· καὶ τὸν μὲν παῖδα μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν, διαδεξάμενον τὴν βασιλείαν, θαυμασθῆναι τε κατὰ τὴν ἀνδρείαν, καὶ τοὺς ἄλλους ἀφ' ἑαυτοῦ Μήδους ὀνομάσαι.

Narrationes aliae de Medea & Medo.

νϛ'. Καθόλου δὲ, διὰ τὴν τῶν τραγῳδῶν τερατείαν, ποικίλη [3] τὶς καὶ διάφορος ἱστορία περὶ Μηδείας [4] ἐξενήνεκται. καί τινες, χαρίζεσθαι βουλόμενοι τοῖς Ἀθηναίοις, φασὶν αὐτὴν ἀναλαβοῦσαν τὸν ἐξ

1 Ἱππέτου Steph. marg. Cl. & Urſin. Mox ἀνάλυθῆναι Clar. 2.
2 Παραπέμψαντας Vat. tum βούλοιντο Coisl.
3 Τὶς διάθεσις καὶ Mut.
4 Ἐξενηνέγχθαι Clar. 2.

ſtulit. Alii ab Hippota, Creontis filio, in ius vocatam, & a noxa abſolutam eſſe, narrant. Aliquanto autem poſt cum Theſeus Troezene Athenas rediiſſet, ob crimen veneficii urbe expulſam, acceptiſque ab Aegeo comitibus, qui, quocunque vellet, ipſam deducerent, in Phoeniciam eſſe deportatam. Atque in ſuperiores Aſiae tractus digreſſam, & clariſſimo cuidam regi nuptam, Medum peperiſſe; qui poſt obitum parenti in regno ſucceſſerit, & magnam fortitudinis laudem conſecutus, populos a ſe Medos nuncuparit.

LVI. At vero propter monſtrificas de Medea Tragoedorum fabulas, magna in eius hiſtoria varietas & diſcrepantia exſiſtit. Nonnulli gratiam Athenienſium captantes ferunt, illam, aſportato ſecum Medo, Aegei na-

Αἰγέως Μῆδον εἰς Κόλχους διασωθῆναι. κατὰ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον Αἰήτην, ἐκ τῆς βασιλείας [1] ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πέρσου βιαίως ἐκπεπτωκότα, τὴν ἀρχὴν ἀνακτήσασθαι, Μήδου τοῦ Μηδείας ἀνελόντος τὸν Πέρσην. μετὰ δὲ ταῦτα δυνάμεως ἐγκρατῆ γενόμενον τὸν Μῆδον, πολλὴν ἐπελθεῖν [2] τῆς ὑπὲρ τὸν Πόντον Ἀσίας, καὶ κατασχεῖν τὴν ἀπ᾽ ἐκείνου προσαγορευθεῖσαν Μηδίαν. ἀλλὰ γὰρ τὸ πάσας τὰς ἀποφάσεις τῶν περὶ τῆς Μηδείας μυθολογησάντων ἀναγράφειν οὐκ ἀναγκαῖον, [3] ἀλλὰ καὶ μακρὸν [4] εἶναι κρίνοντες, τὰ καταλειπόμενα τῆς περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ἱστορίας [5] προσθήσομεν. οὐκ ὀλίγοι γὰρ τῶν τε ἀρχαίων συγγραφέων καὶ τῶν μεταγενεστέρων (ὧν ἐστι καὶ Τίμαιος) φασὶ τοὺς Ἀργοναύτας μετὰ τὴν τοῦ [6] δέρατος ἁρπαγὴν, πυθομένους ὑπ᾽ Αἰήτου προκατειλῆφθαι ναυσὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου, πρᾶξιν ἐπι-

1 Ὑπὸ τῆς Clar.
2 Τὴν --- Ἀσίαν Vat. ὑπελθεῖν Clar. 1.
3 Ἅμα καὶ Mut.
4 Διόπερ ἐάσαντες ταῦτα, τὰ Coiſl. quod ſi quis malit, maiore diſtinctione a praecedentibus diſtinguat.
5 Προσθεῖναι Reg.
6 Δέῤῥους Coiſl. δέρως Mut.

to, ad Colchos ſoſpitem rediiſſe. Et ſub id tempus Aeetam, a Perſa fratre per vim regno eiectum, Medi nepotis ope, qui Perſen trucidarit, eſſe reſtitutum. Exercitu dehinc inſtructum Medum, multis Aſiae, quae ſupra Pontum eſt, locis peragratis, Mediam a ſe denominatam occupaſſe. Atqui omnes illorum narrationes, qui de Medea ſcripſerunt, hic referre, ut non neceſſarium, ita nimis longum videtur. Reliquas igitur Argonauticae hiſtoriae partes ſubiiciemus. Non pauci tum veterum, tum etiam recentium (inter quos & Timaeus eſt) ſcriptorum, perhibent, Argonautas poſt vellus abreptum, cognito, oſtium Ponti ab Aeeta navibus praeoccupatum eſſe, mirificum & recenſione di-

Argonautarum reditus per aliam viam, a nonnullis traditam, adverſo Tanai & per aliud flumen in Oceanum, inde vero in mare mediterraneum, eiusque rei opinata veſtigia.

τελέσασθαι παράδοξον καὶ μνήμης ἀξίαν. ἀναπλεύσαντας γὰρ αὐτοὺς διὰ τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ ἐπὶ τὰς πηγὰς, [1] καὶ κατὰ τόπον τινὰ τὴν ναῦν διελκύσαντας, [2] καθ᾽ ἑτέρου πάλιν ποταμοῦ, τὴν ῥύσιν ἔχοντος εἰς τὸν ὠκεανὸν, καταπλεῦσαι πρὸς τὴν θάλασσαν· ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων ἐπὶ τὴν δύσιν κομισθῆναι, τὴν γῆν ἔχοντας ἐξ εὐωνύμων, καὶ πλησίον γενομένους Γαδείρων, εἰς τὴν καθ᾽ ἡμᾶς θάλασσαν εἰσπλεῦσαι. ἀποδείξεις δὲ τούτων φέρουσι, δεικνύντες τοὺς παρὰ τὸν ὠκεανὸν κατοικοῦντας Κελτοὺς σεβομένους μάλιστα τῶν θεῶν τοὺς Διοσκούρους. παραδόσιμον γὰρ ἔχειν αὐτοὺς ἐκ παλαιῶν χρόνων τὴν τούτων τῶν θεῶν παρουσίαν ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ γεγενημένην. εἶναι δὲ καὶ τὴν [3] παρὰ τὸν ὠκεανὸν χώραν οὐκ ὀλίγας ἔχουσαν προσηγορίας ἀπό τε τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν Διοσκούρων. παραπλησίως δὲ καὶ τὴν ἐντὸς Γαδείρων ἤπειρον ἔχειν ἐμφανῆ σημεῖα τῆς τούτων ἀνακομιδῆς. περὶ

1 Καὶ κατὰ τόπον Coisl. Mut. ab edd. abeſt praepoſitio.
2 Καταίρουσι M. ἐφ᾽ ἑτέρου Co.
3 Περὶ Vat.

gnum facinus edidiſſe. Tanaim enim ingreſſos ad fontes eius adſcendiſſe, navique per aliquod loci intervallum protracta, per aliud flumen in Oceanum ſeſe effundens ad mare deveniſſe. Et tum ab Arcto verſus occaſum ita curſum flexiſſe, ut a ſiniſtra continentem haberent, & tandem iuxta Gades in mare noſtrum inveherentur. Ad id probandum his utuntur argumentis: primo quod Celtae Oceani accolae inter Deos maxime Dioſcuros venerentur. Apud quos a priſcis inde temporibus traditum, ex Oceano Deos hoſce quondam ad ipſos delatos eſſe. Tum quod in regionibus Oceano propinquis, non paucae ab Argonautis & Dioſcuris appellationes adhuc ſint reliquae. Tum quod continens intra Gades manifeſta horum reditus ſigna oſtendat. In

μὲν γὰρ τὴν Τυῤῥηνίαν καταπλεύσαντας αὐτοὺς εἰς νῆσον τὴν ὀνομαζομένην [1] Αἰθαλίαν, τὸν ἐν αὐτῇ λιμένα, κάλλιστον ὄντα τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις, [2] Ἀργῷον ἀπὸ τῆς νεὼς προσαγορεῦσαι, καὶ μέχρι τῶνδε τῶν χρόνων διαμένειν αὐτοῦ τὴν προσηγορίαν. παραπλησίως [3] δὲ τοῖς εἰρημένοις, κατὰ μὲν τὴν Τυῤῥηνίαν ἀπὸ σταδίων ὀκτακοσίων τῆς Ῥώμης ὀνομάσαι [4] λιμένα Τελαμῶνα. κατὰ δὲ Φορμίας τῆς Ἰταλίας Αἰήτην, τὸν νῦν [5] Καιήτην προσαγορευόμενον. πρὸς δὲ τούτοις ὑπ᾽ ἀνέμων αὐτοὺς ἐκριφέντας εἰς τὰς σύρτεις, καὶ μαθόντας παρὰ Τρίτωνος τοῦ τότε βασιλεύοντος τῆς Λιβύης τὴν ἰδιότητα τῆς θαλάττης, [6] καὶ τὸν κίνδυνον ἐκφυγόντας, δωρήσασθαι χαλκοῦν τρίποδα, τὸν ἀρχαίοις μὲν κεχαραγμένον γράμμασι, μέχρι δὲ τῶν νεωτέρων χρόνων διαμείναντα παρὰ [7] τοῖς Εὐεσπερίταις. οὐ παραλειπτέον δ᾽ ἡμῖν ἀνεξέλεγκτον

1 Αἰθωλίαν Clar. Venet.
2 Ἀργώϊον Vat.
3 Δὲ deſit Coisl.
4 Hanc vocem non habet Clar. 1.
5 Καήτην Coisl.
6 Κατὰ τὸν Mut.
7 Τοῖς ἐν Ἑσπερίταις Reg. Vat. Εὐεσπερίταις Coisl. Mut. quod ſequor. Edd. Ἑσπερίταις.

Tyrrheniae enim tranſitu, ad inſulam, quae Aethalia dicitur, advecti pulcherrimum ibi portum Argoum de navi ſua nuncupaſſe: quod nomen ad hanc quoque tempeſtatem duret. Quod ad eum quoque modum in Hetruria portum, octingentis a Roma ſtadiis, Telamonem nominarint. Quod denique ad Formias Italiae portui nomen Aeetae, qui nunc Caieta eſt, indiderint. His addunt, procellarum vi ad Syrtes abreptos, a Tritone, Libyae tunc rege, quae natura maris eſſet, & qua ratione periculum effugerent, illos didiciſſe. Ob quod aeneum ei tripodem donarint, qui priſcis inſcriptus literis non ita pridem apud Euheſperitas ſuperſtes fuerit. Nec praetermittenda hic eſt confutatio hiſtoriae

τὴν ἱστορίαν τῶν ἀποφηναμένων τοὺς Ἀργοναύτας ἀνὰ τὸν Ἴστρον πλεύσαντας μέχρι τῶν πηγῶν, κατενεχθῆναι διὰ τῆς ἀντιπροσώπου [1] ῥύσεως πρὸς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον. τούτους γὰρ ὁ χρόνος ἤλεγξεν ὑπολαβόντας τὸν ἐν τῷ Πόντῳ πλείοσι στόμασιν ἐξερευγόμενον Ἴστρον, καὶ τὸν εἰς τὸν Ἀδρίαν ἐκβάλοντα, τὴν ῥύσιν ἔχειν ἀπὸ τῶν αὐτῶν τόπων. Ῥωμαίων γὰρ καταπολεμησάντων τὸ τῶν Ἴστρων [2] ἔθνος, εὑρέθη τὰς πηγὰς ἔχων ὁ ποταμὸς ἀπὸ τετταράκοντα σταδίων τῆς θαλάττης. ἀλλὰ γὰρ [3] τοῖς συγγραφεῦσιν αἰτίαν τῆς πλάνης φασὶ γενέσθαι τὴν ὁμωνυμίαν τῶν ποταμῶν.

Heraclidae, Herculis filii,

νζʹ. Ἡμῖν δ᾽ ἀρκούντως ἐξειργασμένοις τὴν περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ἱστορίαν, καὶ τὰ ὑφ᾽ Ἡρακλέους πραχθέντα, οἰκεῖον ἂν εἴη, [4] κατὰ τὴν γενομένην ἐπαγγελίαν, ἀναγράψαι τὰς [5] τῶν υἱῶν πράξεις. Με-

1 Ῥύσεως Clar. 2. tum Ἀνδριατικὸν Coisl. Prius ſequor. Vulgo φύσεως.

2 Γένος Steph. marg. Clar. 2.

3 Sex, quae ſuccedunt, voces, deficiunt in Coisl. τῷ συγγραφεῖ Clar. 1.

4 Κατὰ defit Cl. 1. Mox ἀπαγγελίαν Coisl.

5 Τῶν υἱῶν αὐτοῦ Coisl. Mut.

illorum, qui Argonautas per Iſtrum ad fontes ſubvectos, in Adriaticum inde ſinum, per occurrentem iſtic alveum intraſſe, memorant. Hos tempus ipſum convincit, falſo ſuſpicatos eſſe, Iſtrum, qui pluribus ſeſe oſtiis in Pontum exonerat, & alterum, qui in Adriam defertur, ex iiſdem locis initium fluxus ſumere. Debellata enim a Romanis Iſtriorum gente, fontes eius fluvii non longius XL ſtadiis a mari abeſſe, deprehenſum eſt. Communio igitur nominis hanc ſcriptoribus errandi cauſam dediſſe, fertur.

LVII. Nunc cum ſat prolixe res Herculis & Argonautarum a nobis explicatae ſint, promiſſi ratio flagitat, ut filiorum quoque geſta recitemus. Hercule igi-

τὰ τὴν Ἡρακλέους τοίνυν ἀποθέωσιν οἱ παῖδες αὐτοῦ κατῴκουν ἐν Τραχῖνι παρὰ Κήϋκι τῷ βασιλεῖ. μετὰ δὲ ταῦτα Ὕλλου καί τινων ἑτέρων ἀνδρωθέντων, Εὐρυσθεὺς φοβηθεὶς μὴ πάντων ἐνηλίκων γενομένων, ἐκπέσῃ τῆς ἐν Μυκήναις βασιλείας, ἔγνω τοὺς Ἡρακλείδας ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος φυγαδεῦσαι· διὸ Κήϋκι μὲν τῷ βασιλεῖ προηγόρευσε τούς τε Ἡρακλείδας καὶ τοὺς [1] τοῦ Λικυμνίου παῖδας ἐκβαλεῖν· ἔτι δὲ Ἰόλαον, καὶ τὸ σύστημα τῶν Ἀρκάδων, τῶν Ἡρακλεῖ συνεστρατευκότων· ἢ ταῦτα μὴ ποιοῦντα, πόλεμον ἀναδέξασθαι. οἱ δ' Ἡρακλεῖδαι καὶ οἱ μετ' αὐτῶν, θεωροῦντες αὐτοὺς οὐκ ἀξιομάχους ὄντας Εὐρυσθεῖ πολεμεῖν, ἔγνωσαν ἑκουσίως φεύγειν ἐκ τῆς Τραχῖνος. ἐπιόντες δὲ τῶν ἄλλων πόλεων τὰς [2] ἀξιολογωτάτας, ἐδέοντο παραδέξασθαι σφᾶς αὐτοὺς συνοίκους. μηδεμιᾶς δὲ τολμώσης ὑποδέξασθαι, μόνοι τῶν ἄλ-

Trachine apud Ceycem regem educati,

reliquis poſtremam vocem negligentibus.

1 Τοῦ abeſt Coisl. Vat.

2 Ἀξιολογωτάτους Coisl. Mut. Tum δέξασθαι Mutin. Clar. 1. Venet.

tur ad Deos evecto, liberi eius Trachine apud Ceycem regem ſe continebant. Poſt Hyllo & quibuſdam aliis iam virilem aetatem aſſecutis, metuere coepit Euryſtheus, ne, ſi omnes adoleviſſent, regno Mycenarum deiiceretur. Ideoque ex omni eos Graecia extorres agere conſtituit. Quapropter Ceyci, ut Heraclidas Licymniique progeniem, & Iolaum cum Arcadum, qui Herculi militaverant, cohorte amoveret, aut ſi id facere recuſaret, bellum a ſe exſpectaret, edixit. Tum Heraclidae, horumque ſocii, vires ſuſtinendo bello ſibi pares non eſſe cernentes, conſilium ultro ex Trachine fugiendi inierunt. Ad civitates ergo alias, quae opibus ac dignitate anteibant, profecti, incolatus beneficium ab illis expetebant. Sed cum nulla eos recipere aude-

ab Athenienſibus contra Euryſtheum in tutelam recepti.

λων Ἀθηναῖοι, διὰ τὴν ἔμφυτον [1] αὐτοῖς ἐπιείκειαν, προσεδέξαντο τοὺς Ἡρακλείδας. κατῴκισαν δὲ αὐτοὺς μετὰ τῶν συμφυγόντων εἰς [2] Τρικόρυνθον, ἥτις ἐστὶ μία τῆς ὀνομαζομένης τετραπόλεως. μετὰ δέ τινα χρόνον ἁπάντων τῶν Ἡρακλέους παίδων ἠνδρωμένων, καὶ φρονήματος ἐμφυομένου τοῖς νεανίσκοις διὰ τὴν ἀφ' Ἡρακλέους δόξαν, ὑφορώμενος αὐτῶν τὴν αὔξησιν Εὐρυσθεὺς, ἐστράτευσεν ἐπ' αὐτοὺς μετὰ πολλῆς δυνάμεως. οἱ δ' Ἡρακλεῖδαι, βοηθούντων αὐτοῖς τῶν Ἀθηναίων, προστησάμενοι τὸν Ἡρακλέους ἀδελφιδοῦν Ἰόλαον, καὶ τούτῳ τε καὶ Θησεῖ [3] καὶ Ὕλλῳ τὴν στρατηγίαν παραδόντες, ἐνίκησαν παρατάξει τὸν Εὐρυσθέα. κατὰ δὲ τὴν μάχην πλεῖστοι μὲν τῶν μετ' Εὐρυσθέως κατεκόπησαν, αὐτὸς δ' Εὐρυσθεὺς, τοῦ ἅρματος κατὰ τὴν φυγὴν συντριβέντος, ὑπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους ἀνῃρέθη. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ υἱοὶ

1 Παρ' αὐτοῖς Coisl. Mut. Vat. Clar. 1. ſine gravi cauſa. Vid. XIX, 1. XX, 31, 58.
2 Τριχύρινθον Coisl. Mut. τριχοροῦντος Clarom. 1. πόλιν addit Reg. & Mut.
3 Καὶ Ὕλλου Clar. 1.

ret; ſoli Athenienſes, pro inſita ſibi aequitate, Heraclidas ſuſceperunt, ſedeſque illis cum fugae ſociis conceſſerunt in Tricoryntho, quae una quadrifidae urbis, quam propterea Tetrapolin vocant, pars eſt. Tempore aliquanto interiecto, cum ad virilem aetatis vigorem Herculis ſoboles excreviſſet, animoſque ipſis daret gloria parentis; Euryſtheus, cui incrementa haec ſuſpecta eſſent, magnum in eos exercitum duxit. At Heraclidae, Athenienſium ope confirmati, cum ſe tutelae Iolai, qui Herculis ex fratre nepos erat, commiſiſſent, hoc ipſo, Theſeoque & Hyllo ducibus, collata acie Euryſtheum ſuperant, & magnam militis eius partem concidunt; ipſum etiam confracto inter fugam curru Hyllus

τοῦ Εὐρυσθέως πάντες κατὰ τὴν μάχην ἐτελεύτησαν.

νή. Μετὰ δὲ ταῦτα, οἱ μὲν Ἡρακλεῖδαι πάντες περιβοήτῳ μάχῃ νενικηκότες τὸν Εὐρυσθέα, καὶ διὰ τὴν εὐημερίαν συμμάχων εὐπορήσαντες, ἐστράτευσαν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον, [1] Ὕλλου στρατηγοῦντος. Ἀτρεὺς δὲ μετὰ τὴν Εὐρυσθέως τελευτὴν καταλαβόμενος τὴν ἐν Μυκήναις βασιλείαν, καὶ [2] προσλαβόμενος συμμάχους Τεγεάτας, καί τινας ἄλλους, ἀπήντησε τοῖς Ἡρακλείδαις. κατὰ δὲ τὸν Ἰσθμὸν τῶν στρατοπέδων ἀθροισθέντων, Ὕλλος μὲν ὁ Ἡρακλέους εἰς μονομαχίαν [3] προεκαλέσατο τῶν πολεμίων τὸν βουλόμενον, ὁμολογίας θέμενος τοιαύτας· εἰ μὲν Ὕλλος νικήσει τὸν ἀντιταχθέντα, παραλαβεῖν Ἡρακλείδας τὴν Εὐρυσθέως βασιλείαν· εἰ δὲ Ὕλλος [4] λειφθείη, μὴ κατιέναι τοὺς Ἡρακλείδας εἰς Πελοπόννησον ἐντὸς [5] ἐτῶν πεντήκοντα. καταβάντος δ' εἰς τὴν πρόκλησιν Ἐχέμου τοῦ βασιλέως τῶν Τεγεατῶν, καὶ

Victo Eurystheo Heraclidae, duce Hyllo, Peloponneſum & Mycenarum regnum recuperare parant.

Res ſingulari certamine diremta.

1 Ἰολάου Clar.
2 Προσλαβόμενον Coisl.
3 Προσεκαλεύσατο Vat.
4 Λιφθείη Vind. Coisl.
5 Τῶν Clar.

trucidat. Filii ſimul Euryſthei omnes proelio occumbunt.

LVIII. Tam inſigni ergo de Euryſtheo victoria potiti Heraclidae, quos ſecundae fortunae ventus armorum ſociis iam augeret, Hyllo imperatore Peloponneſum invadunt. Atreus tunc poſt Euryſthei interitum Mycenarum regnum occuparat. Is, Tegeatis & nonnullis aliis in belli ſocietatem adſcitis, Heraclidis occurrit. Tum copiis in Iſthmo congreſſis, Hyllus ex hoſtium numero, quicunque vellet, ad ſingulare duellum provocans, hanc conditionem proponit: ſi adverſarium ipſe vicerit, ut regnum Euryſthei Heraclidis cedat. Sin occubuerit, ut intra L annos Heraclidae in Peloponneſum non revertantur. Tum in certamen cum eo deſcendit

Hyllo caeſo, Heraclidae ad L annos regno & Peloponneſo excluſi.

Eorum reliqua fata.

τῆς μονομαχίας γενομένης, ὁ μὲν Ὕλλος ἀνηρέθη, οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι κατὰ τὰς ὁμολογίας ἀπέστησαν τῆς καθόδου, καὶ τὴν εἰς [1] Τρικόρυνθον ἐπάνοδον ἐποιήσαντο. μετὰ δέ τινας χρόνους, Λικύμνιος μὲν μετὰ τῶν παίδων, καὶ Τληπολέμου τοῦ Ἡρακλέους, [2] ἑκουσίως τῶν Ἀργείων αὐτοὺς προσδεξαμένων, ἐν Ἄργει κατῴκησαν. οἱ δ᾽ ἄλλοι πάντες ἐν Τρικορύνθῳ [3] κατοικήσαντες, ὡς ὁ πεντηκονταετὴς χρόνος διῆλθε, κατῆλθον εἰς Πελοπόννησον. ὧν τὰς πράξεις [4] ἀναγράψομεν, ὅταν εἰς ἐκείνους τοὺς χρόνους παραγενηθῶμεν. Ἀλκμήνη δ᾽ εἰς Θήβας καταντήσασα, καὶ μετὰ ταῦτα ἄφαντος γενομένη, τιμῶν ἰσοθέων ἔτυχε παρὰ τοῖς Θηβαίοις. τοὺς δ᾽ [5] ἄλλους Ἡρακλείδας φασὶν ἐλθόντας παρ᾽ Αἰγίμιον τὸν Δώρου, τὴν πατρῴαν τῆς χώρας παρακαταθήκην ἀπαιτήσαντας, μετὰ Δωριέων κατοικῆσαι. Τληπόλεμον δὲ τὸν Ἡρακλέους ἐν Ἄργει

1 Τριχύρυνθον Coislin. Mutin. ſemper.
2 Ἑχουσίων Clar. 1.
3 Κατῴκησαν Coisl. Mut.
4 Ἀναγράψωμεν Vindob.
5 Ὅλους Clar.

Echemus, Tegeatarum rex; ſed Hyllus in eo conflictu cadit: Heraclidae igitur ex pactorum formula a reditu in Peloponneſum deſiſtentes, Tricorynthum regrediuntur. Accidit autem poſt, ut Licymnius cum liberis, & Tlepolemus Herculis filius, Argos a civibus ſponte recepti habitatum ſe conferrent. Ceteri omnes in Tricoryntho tamdiu ſubſtiterunt, dum L annorum meta circumageretur, quibus finitis in Peloponneſum redierunt: quorum res geſtas ad ea tempora delati porro deſcribemus. Alcmena interim Thebas profecta, cum aliquanto poſt evanuiſſet, Deae inſtar a Thebanis culta fuit. Ceteros autem Heraclidas, repetita ab Aegimio Dori filio, quam pater ut depoſitum ei crediderat, regione, communes cum Dorienſibus ſedes obtinuiſſe ferunt. At Tlepolemus, Argivorum civitatem adeptus,

κατοικοῦντα λέγουσιν ἀνελεῖν Λικύμνιον τὸν [1] Ἠλεκτρυόνος, ἐρίσαντα περί τινων, διὰ δὲ τὸν φόνον τοῦτον ἐξ Ἄργους φυγόντα εἰς Ῥόδον κατοικῆσαι. τὴν δὲ νῆσον ταύτην τότε κατῴκουν Ἕλληνες [2] οἱ ὑπὸ Τριόπα τοῦ Φόρβαντος κατοικισθέντες. τὸν δ' οὖν Τληπόλεμον κοινῇ μετὰ τῶν ἐγχωρίων τιμερῆ ποιῆσαι τὴν Ῥόδον, καὶ τρεῖς ἐν αὐτῇ καταστῆσαι πόλεις, Λίνδον, [3] Ἰήλυσον, Κάμιρον. βασιλεῦσαι δ' αὐτὸν πάντων τῶν Ῥοδίων, διὰ τὴν τοῦ πατρὸς Ἡρακλέους δόξαν, καὶ κατὰ τοὺς ὕστερον χρόνους μετ' Ἀγαμέμνονος ἐπὶ τὴν Τροίαν στρατεῦσαι.

νθ'. Ἐπεὶ δὲ περὶ Ἡρακλέους καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ [4] διήλθομεν, οἰκεῖον ἂν εἴη περὶ Θησέως εἰπεῖν, διὰ τὸ τοῦτον ζηλωτὴν γενέσθαι τῶν Ἡρακλέους ἄθλων. Θησεὺς τοίνυν γεγονὼς Αἴθρας τῆς Πιτθέως καὶ

Theſeus, Herculis aemulus.

Eius genus.

1 Ἠλεκτρίωνος Steph. ora ex Reg. Ἠλεκτρυῶνος Vindob. Paulo ante ἀπαιτήσοντας Reg.

2 Articulus deeſt Clar. 1. qui mox κατοικησθέντες prave.

3 Ἠλυσὸν Co. Ἠιλυσὸν Vind. perperam. Vid. Waſſe in Thucyd. VIII, 44.

4 Διήλθομεν Vat. Coisl. Mut. Vind. & Steph. marg. quod, etſi vulgatum ἐμνήσθημεν ſatis ſit commodum, praefero.

occiſo in contentione quadam Licymnio Electryonis filio, propter caedem Argis in Rhodum profugus exceſſit. Inſulam tunc Hellenes, a Triope Phorbantis eo deducti, frequentabant. Tlepolemus ergo Rhodum cum incolis in tres aequas partes diviſit, & tria per illam oppida, Lindum, Ialyſum, Camirum conſtituit, omniumque Rhodiorum, ob paternae virtutis gloriam, imperium conſecutus, Agamemnonem poſtea, Troias oppugnantem, ſuis armis adiuvit.

LIX. Poſtquam de Hercule, eiuſque poſteritate dictum eſt, conſequens fuerit, de Theſeo quaedam ſubtexere, quod ſtrenuus hic certaminum Herculis imitator exſtitit. Natus fuit ex Aethra Pitthei & Neptuno,

Ποσειδῶνος, [1] τραφεὶς ἐν Τροιζῆνι παρὰ Πιτθεῖ τῷ μητροπάτορι, [2] καὶ τὰ μυθολογούμενα [3] σύμβολα ἀνῃρημένος, τὰ ὑπὸ Αἰγέως [4] ὑπό τινι πέτρᾳ τεθειμένα, κατήντησεν εἰς τὰς Ἀθήνας. διεξιὼν δ᾽, ὥς φασι, τὴν παραθαλάττιον, καὶ ζηλωτὴς ὢν τῆς Ἡρακλέους ἀρετῆς, ἐπεβάλετο τελεῖν ἄθλους περιέχοντας ἀποδοχήν τε καὶ δόξαν. πρῶτον μὲν οὖν ἀνεῖλε τὸν ὀνομαζόμενον Κορυνήτην, χρώμενον τῇ προσαγορευομένῃ κορύνῃ, [5] (ἥτις ἦν αὐτῷ ὅπλον ἀμυντήριον) καὶ τοὺς παριόντας ἀποκτείνοντα. δεύτερον δὲ, τὸν ἐν Ἰσθμῷ κατοικοῦντα [6] Σίνιν. οὗτος γὰρ δύο πίτυς κάμπτων, καὶ πρὸς ἑκατέραν τὸν ἕνα βραχίονα προσδεσμεύων, ἄφνω τὰς πίτυς ἠφίει. διόπερ τῶν σωμάτων διὰ τὴν βίαν ἀποσπωμένων, συνέβαινε τοὺς ἀτυχοῦντας μετὰ μεγάλης τιμωρίας τελευτᾷν. [7] τρίτον δὲ τὴν ἐν Κρομ-

Prima virtutis ſpecimina in Coryneten, Sinin, aprum Crommyonenſem,

1 Καὶ τραφεὶς Coisl.
2 Κατὰ Clar. 2. Venet.
3 Haec uſque κατήντησεν deſunt Clar. 1. & Venet.
4 Ὑπὸ τῇ Coisl. Mut. Vindob.
5 Ὅπερ ἦν ὅπλον Steph. ora, Vat. Coisl. Mut. ἤτοι ῥάβδῳ παχείᾳ καὶ στρογγύλην ἐχούσῃ κεφαλὴν ξυλίνην, ἥτις ἦν Reg. ex gloſſa, quam in ſuo quoque fuiſſe Urſinus indicat.
6 Σίνιν Steph. marg. Cl. 2. Vat. Edd. Σίννιν. Mox ἀφίει Co. Mut.
7 Τρίτον Steph. marg. Reg. Co.

& Troezene in avi materni regia educatus. Repertis poſtea ſignis, quae ſub petra quadam ab Aegeo recondita fabulantur, Athenas migrare conſtituit. Dum vero per maritimas Iſthmi oras iter facit, aemulandi virtutes Herculis, & certamina favoris ac laudis plena ſuſcipiendi, cupido animum ſubit. Primum igitur Coryneten, quem a clava ſic vocant, trucidat. Clavam hic pro armis, quibus ſe defenderet, geſtans, viatoribus necem inferebat. Secundus fuit Sinis, in Iſthmo degens. Is duabus inflexis pinubus, utrique brachium hominis captivi alligabat: hiſce ſubito dimiſſis impetu fiebat, ut corpora miſerorum violenter diſtracta inter magnos cruciatus exanimarentur. Tertio ſuem in Crom-

μυῶνι ὑπάρχουσαν ὗν ἀγρίαν, διαφέρουσαν ἀλκῇ τε καὶ μεγέθει, καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους ἀναιροῦσαν, [1] ἀπέκτεινεν. ἐκόλασε δὲ καὶ Σκίρωνα, τὸν οἰκοῦντα τῆς Μεγαρίδος τὰς ὀνομαζομένας [2] Σκιρωνίδας πέτρας. [3] οὗτος δ' εἰώθει τοὺς [4] παριόντας ἀναγκάζειν [5] ἀπονίπτειν ἑαυτὸν ἐπί τινος ἀποκρήμνου τόπου· λακτίσματι δὲ ἄφνω τύπτων, περιεκύλιε κατὰ τῶν κρημνῶν εἰς θάλασσαν, κατὰ τὴν ὀνομαζομένην χελώνην. ἀνεῖλε δὲ καὶ περὶ τὴν Ἐλευσῖνα [6] Κερκύονα, τὸν διαπαλαίοντα τοῖς παριοῦσι, καὶ τὸν ἡττηθέντα διαφθείροντα. μετὰ δὲ ταῦτα, τὸν ὀνομαζόμενον Προκρούστην ἀπέκτεινε, τὸν οἰκοῦντα ἐν [7] τῷ λεγομένῳ Κορυδάλλῳ τῆς Ἀττικῆς. οὗτος δὲ τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους ἠνάγκαζεν ἐπί τινος κλίνης ἀναπίπτειν, καὶ τῶν μὲν μακροτέρων τὰ [8] προέχοντα μέρη τοῦ σώματος

Scironem, Cercyonem, Procruſten.

Mut. Vat. Clar. 1. Edd. τρίτην. Tum Κρομυῶνι Clar. 1.

1 Ἀποκτείνειν Coisl. Tum Σκείρωνα, ut Xenoph. II Memor. p. 581. Iſocr. Laud. Helen. p. 309.

2 Σκειρωνίδας Coisl. ἀπ' ἐκείνου Σκειρωνιτίδας Mut.

3 Οὗτος γὰρ Coisl. Mut.

4 Παρόντας Reg.

5 Ἀποῤῥίπτειν Coisl. Mut. prave. Omnes autem ἑαυτόν.

6 Κύονα Vat.

7 Τῷ Κορυδάλλῳ Reg. & Urſini liber; unde voci λεγομένῳ aſteriſcum addidit Steph.

8 Ὑπερέχοντα Coisl. Mut. τοῦ σώματος non eſt in Clar. 1. habetque propterea notam Steph.

myone agreſtem, quae ferocia & magnitudine excellens multis exitium creabat, interemit. Scironem quoque ſupplicio affecit, cui Scironides petrae, nomen hinc adeptae, receſſum praebebant. Huic praetereuntes ad lavandum ipſi pedes in praerupto quodam loco adigere, poſteaque calcibus impulſos per rupes in mare, ad Chelonen ſic vocatam, deturbare, moris erat. Ad Eleuſinem Cercyoni vitam ademit, qui lucta cum hoſpitibus decertans, victos perimebat. Tum alium, Procruſten nomine, e medio ſuſtulit, in Corydallo Atticae morantem. Hic iter illac facientes, in lecto quodam decumbere iubebat: quibus, ſi porrectiores eſſent, prominen-

ἀπέκοπτε, τῶν δ' ἐλαττόνων τοὺς πόδας προέκρουεν· ἀφ' οὔπερ Προκρούστης ὠνομάσθη. κατορθώσας δὲ τὰ προειρημένα, κατήντησεν [1] εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὸν Αἰγέα διὰ τῶν συμβόλων ἀνεγνώρισε. μετὰ δὲ ταῦτα τὸν ἐν Μαραθῶνι ταῦρον, ὃν Ἡρακλῆς, τελῶν ἆθλον, ἐκ Κρήτης ἀπήγαγεν εἰς Πελοπόννησον, συμπλακεὶς καὶ κρατήσας τοῦ ζώου, [2] κατήγαγεν εἰς τὰς Ἀθήνας. τοῦτον δ' Αἰγεὺς παραλαβὼν ἔθυσεν Ἀπόλλωνι.

Athenas petit, ubi ab Aegeo certis ſignis agnoſcitur.

ξ'. Λείπεται δ' ἡμῖν εἰπεῖν περὶ Μινοταύρου τοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ [3] Θησέως. ἀναγκαῖον δ' ἐστὶ, προσαναδραμόντας τοῖς χρόνοις, τὰ συμπεπλεγμένα τούτοις διελθεῖν, [4] ἵνα γένηται σαφὴς ἡ σύμπασα διήγησις. [5] Τέκταμος ὁ Δώρου, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Δευκαλίωνος, εἰς Κρήτην πλεύσας μετὰ Αἰολέων καὶ Πε-

Fabula de Minotauro.

Praemiſſa Cretae hiſtoria & regum Cretenſium recenſus.

1 Εἰς τὰς Ἀθήνας Coisl. Reg. Mut. Vat. quos laudo. Articulum ceteri negligunt.

2 Ἀπήγαγεν Coisl. ἐκ Κρήτης ἀπήγαγεν Mut.

3 Θησέως, ἵνα συντελέσωμεν τὰς τοῦ Θησέως πράξεις Coisl. Mut.

4 Ἵνα σαφ. ἡ συμπ. γεν. διήγησις Reg. Vat.

5 Τεύταμος Steph. ora, Clar.

tes corporis partes amputabat; ſi breviores, pedes eo uſque diſtendebat: unde & Procruſtes, quaſi diſtentor, ſeu tortor, appellatus eſt. His praeclare effectis, Athenas intravit, & per indicia, quae ſecum attulerat, ab Aegeo recognitus eſt. Poſt id tempus taurum Marathonium, quem Hercules peculiari quondam certamine e Creta in Peloponneſum tranſtulerat, congreſſus ſuperavit, monſtrumque Athenas perduxit. Quod in poteſtatem redactum Aegeus Apollini immolavit.

LX. Supereſt, ut de Minotauri quoque caede, a Theſeo peracta, dicamus: verum ad totius narrationis perſpicuitatem neceſſarium eſt, ut ad connexa his ſuperiora prius aſcendamus. Tectamus Hellenis, Deucalione nati, ex Doro nepos in Creta, quam cum Aeoli-

λασγῶν, ἐβασίλευσε τῆς νήσου. γήμας δὲ τὴν [1] Κρηθέως θυγατέρα, ἐγέννησεν Ἀστέριον. οὗ βασιλεύοντος [2] ἐν τῇ Κρήτῃ, Ζεὺς, ὥς φασιν, Εὐρώπην ἁρπάσας ἐκ Φοινίκης, [3] καὶ διακομίσας εἰς Κρήτην ἐπὶ ταύρου, μιγεὶς αὐτῇ, τρεῖς υἱοὺς ἐγέννησε, Μίνω, καὶ Ῥαδάμανθυν καὶ Σαρπηδόνα. μετὰ δὲ ταῦτα τὴν Εὐρώπην Ἀστέριος ὁ βασιλεὺς τῆς Κρήτης ἔγημεν. ἄπαις δὲ ὢν, τοὺς τοῦ Διὸς παῖδας υἱοποιησάμενος, διαδόχους τῆς βασιλείας ἀπέλιπε. τούτων δὲ Ῥαδάμανθυς μὲν τοῖς Κρησὶν [4] ἐνομοθέτησε, Μίνως δὲ διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν, καὶ γήμας Ἰτώνην τὴν Λυκτίου, Λύκαστον ἐγέννησεν· ὃς διαδεξάμενος τὴν ἀρχὴν, καὶ γήμας Ἴδην τὴν Κορύβαντος, ἐγέννησε Μίνωα τὸν δεύτερον, ὅν τινες Διὸς υἱὸν ἀναγράφουσιν. οὗτος πρῶτος Ἑλλήνων ναυτικὴν δύναμιν ἀξιόλογον συστησάμενος ἐθαλασσοκράτησε. γήμας δὲ Πασιφάην τὴν Ἡλίου

1 Κριθέως Clar. 2.
2 Ἐν Κρήτη Vat. Reg.
3 Copula deeſt Coisl. qui ſequenti participio addit αὐτήν.
4 Ἐνομοθέτη Clar. 1.

bus & Pelaſgis occuparat, regnavit; ubi cum Crethei filia matrimonio iunctus Aſterium genuit. Quo regnante in Creta, Iuppiter, ut proditum eſt, ablatam e Phoenicia Europam, ſuper tauro in Cretam tranſvexit; cumque ea commixtus tres filios, Minoëm, Rhadamanthum & Sarpedonem, procreavit. Europam dehinc Aſterius, inſulae dominus, uxorem duxit. At cum liberis careret, adoptatos Iovis filios in regno ſucceſſores reliquit. Ex his Radamanthus leges Cretenſibus ſcripſit. Minos, regno ſuſcepto, & Itone, Lyctii filia, ducta, Lycaſtum genuit. Qui imperium nactus, ex Ida Corybantis Minoa alterum ſuſtulit, cui Iovem nonnulli patrem attribuunt. Is Graecorum primus, cum claſſem inſtruxiſſet memorabilem, imperium maris adeptus eſt. Et Pa-

καὶ Κρήτης, ἐγέννησε Δευκαλίωνα, καὶ [1] Κατρέα, καὶ Ἀνδρόγεων, καὶ Ἀριάδνην, καὶ ἕτερα τέκνα ἔσχε [2] πλείονα. τῶν δὲ Μίνωος υἱῶν Ἀνδρόγεως μὲν εἰς τὰς Ἀθήνας κατήντησε, Παναθηναίων [3] συντελουμένων, Αἰγέως βασιλεύοντος· ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι νικήσας τοὺς ἀθλητὰς ἅπαντας, συνήθης ἐγένετο τοῖς Πάλλαντος παισίν. ἐνταῦθ᾽ ὁ μὲν Αἰγεὺς ὑποπτεύσας τὴν Ἀνδρόγεω φιλίαν, [4] μήπως ὁ Μίνως βοηθήσας τοῖς υἱοῖς τοῦ Πάλλαντος ἀφέληται τὴν ἀρχὴν, ἐπεβούλευσε [5] τῷ Ἀνδρογέῳ. βαδίζοντος οὖν αὐτοῦ εἰς τὰς Θήβας ἐπί τινα θεωρίαν, ἐδολοφόνησεν αὐτὸν διά τινων ἐγχωρίων, περὶ Οἰνόην τῆς Ἀττικῆς.

Androgeos, Minois filius, per inſidias ab Aegeo, tum Athenienſium rege, interemtus.

ξα΄. Μίνως δὲ πυθόμενος τὴν κατὰ τὸν υἱὸν συμφορὰν, ἧκεν εἰς τὰς Ἀθήνας, [6] δίκας αἰτῶν τοῦ Ἀνδρόγεω φόνου. οὐδενὸς δ᾽ αὐτῷ προσέχοντος, πρὸς μὲν

Attica a Minoë propterea bello & fame preſſa.

1 Κατρέα Steph. ora, Vat. Co. Mut. Reg. Clar. 2. Edd. Ἀστρέα, rectius. Vid. Eurip. Herc. Fur. v. 42.

2 Πλείονα νόθα Coisl. Mut.

3 Τελουμένων Coisl.

4 Μή ποθ᾽ Coisl. Mut. Forte

5 Τὸν Ἀνδρόγεων Coisl.

6 Δικάσαι τὸν τ. Α. φόνον Vat. Reg.

ſiphaë, Solis ac Cretes filia, in matrimonium accepta, Deucalionem, Catreum, Androgeon, Ariadnen, alioſque plures inde liberos progenuit. De his Androgeos, regnante Aegeo, Athenas ad ſolemne feſtum Panathenaeorum profectus, cunctos in ludorum iſtorum certaminibus devicit; unde familiaritatem Pallantis filiorum ſibi conciliavit. Quam cum ſuſpectam haberet Aegeus, ne forte auxilio eius confirmata Pallantis domo, ipſe regno exueretur veritus, inſidias Androgeo poſuit. Dumque Thebas ad ſpectaculum quoddam ſacrum contendit, dolo iuvenem popularium opera ad Oenoën Atticae obtruncavit.

LXI. Quo filii caſu Minos cognito, Athenas ad exigendam caedis mulctam traiecit. Sed cum nihil aequi im-

Ἀθηναίους συνεστήσατο πόλεμον, ἀρὰς δὲ ἐποιήσατο τῷ Διῒ γενέσθαι κατὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων αὐχμὸν καὶ [1] λιμόν. ταχὺ δὲ περὶ τὴν [2] Ἀττικὴν καὶ τὴν Ἑλλάδα γενομένων αὐχμῶν, καὶ φθαρέντων τῶν καρπῶν, συνελθόντες οἱ τῶν πόλεων ἡγεμόνες, ἐπηρώτησαν τὸν θεὸν πῶς ἂν [3] δύναιντο κακῶν ἀπαλλαγῆναι. ὁ δ᾽ ἔχρησεν ἐλθεῖν [4] αὐτοὺς πρὸς Αἰακὸν τὸν Διὸς καὶ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς, καὶ κελεύειν ὑπὲρ αὐτῶν [5] εὐχὰς ποιήσασθαι. ὧν πραξάντων τὸ προσταχθὲν, ὁ μὲν Αἰακὸς [6] ἐπετέλεσε τὰς εὐχὰς, καὶ ὁ αὐχμὸς παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἐπαύσατο, παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις μόνοις διέμεινεν. οὗ δὴ χάριν ἠναγκάσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν θεὸν ἐπερωτῆσαι περὶ τῆς τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆς. εἶθ᾽ ὁ μὲν θεὸς ἔχρησεν, ἐὰν τοῦ Ἀνδρόγεω φόνου [7] τῷ Μι-

1 Λιμὴν Clar. 1.

2 Tres has voces non legit Cl. 1. ſignatas etiam aſteriſco a Steph. ſine cauſa tamen. Vid. ad Anton. Itiner. p. 526.

3 Δύναιντο ora Steph. Co. Reg. Vat. Mut. quod amplector. Edd. δύνωνται. Paulo ante πολεμίων ἡγεμόνες Coisl. & Mut.

4 Αὐτὸν Coisl.

5 Εὐχὴν Clar.

6 Ἐτέλεσε Co. ἐκτελέσαι Mut.

7 Τῷ Μίνῳ Coisl.

petraret, bello Athenienſibus indicto, ſiccitatem & famem a Iove patre illis imprecatur. Nec mora; ingens confeſtim ariditas per Atticam, totamque adeo Graeciam, cum inſigni frugum calamitate, exoritur. Civitatum ergo principes, habito concilio, de averruncatione malorum a Deo conſilium petunt. Qui ex tripode reſpondit: Aeacum Iovis & Aeginae filium, Aſopique nepotem, ut vota pro communi ſalute faceret, conveniendum eſſe. Id mandatum cum exſequerentur, Aeacus votis peragendis operam dedit. In cetera igitur Graecia ſterilitas finem habuit: ſolis vero Athenienſibus adhuc incumbebat. Hi ergo de calamitatis remedio oraculum implorare coacti, poenas interfecti Androgei

Oraculo iuſſi Athenienſes poenam dant VII pueros puellaſque quotannis Minotauro proiiciendos.

νώϊ δίκας δῶσιν, ἃς ἂν ἐκεῖνος δικάσῃ. ὑπακουσάντων δὲ τῷ θεῷ τῶν Ἀθηναίων, προσέταξεν αὐτοῖς ὁ Μίνως διδόναι [1] κούρους ἑπτὰ καὶ τὰς ἴσας κόρας δι' ἐτῶν [2] ἐννέα βορὰν τῷ Μινωταύρῳ, εἰς ὅσον ἂν χρόνον ζῇ τὸ τέρας. δόντων δ' αὐτῶν, ἀπηλλάγησαν τῶν κακῶν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, καὶ ὁ Μίνως πολεμῶν ἐπαύσατο τὰς Ἀθήνας. διελθόντων δὲ [3] ἐτῶν ἐννέα, πάλιν ὁ Μίνως ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν μετὰ μεγάλου στόλου, καὶ τοὺς [4] δὶς ἑπτὰ κούρους ἀπαιτήσας ἔλαβε. μελλόντων δ' ἐκπλεῖν τῶν περὶ τὸν Θησέα, ὁ Αἰγεὺς συνέθετο πρὸς τὸν κυβερνήτην, καὶ προσέταξεν αὐτῷ, ἐὰν μὲν ὁ Θησεὺς νικήσῃ τὸν Μινώταυρον, καταπλεῖν [5] αὐτοὺς λευκοῖς ἱστίοις. ἐὰν δὲ [6] ἀπόληται, μέλασι, καθάπερ καὶ πρότερον ποιεῖν [7] εἰώθεισαν. καταπλευσάντων δὲ αὐτῶν εἰς Κρήτην, Ἀριάδνη μὲν ἡ θυ-

1 Κόρους Steph. ora, Co. Mut. Urſin.

2 Ἐννέα Coislin. Ceteri ἑπτά. Mox εἰς ante ὅσον deſit eidem, ſatis commode.

3 Ἐτῶν ἐννέα Coisl. τῶν ἐννέα Mut. Ceteri omnes ἑπτά.

4 Duas has voces non legunt Clar. & Ven. Mox κόρους Coisl. Mut. Clar. 2. Reg.

5 Αὐτῶν λευκῶν ἱστίων Clar.

6 Φθαρῇ Coisl. ἀπόλλοιτο Mut.

7 Εἰς Ἰωνίαν Coisl.

expendere Minoi, quos ipſe decernat, iubentur. Morigerantur Deo Athenienſes, & mandatum a Minoë accipiunt, ut per novem annos ſeptenos Minotauro pueros, totidemque puellas, in cibum ſubminiſtrent; idque faciant, quamdiu vita monſtro ſuperſtitet. Quibus exhibitis, & calamitas in Attica remiſit, & Minos a bellis ſibi temperavit. Elapſis iam annis novem, Minos iterum magnam claſſem adducit, & bis ſeptem pueros efflagitatos accipit. Theſeo vero tum una cum ſuis abituro, Aegeus gubernatorem cum his mandatis dimiſit, ut ſi Theſeus Minotaurum viciſſet, velis albis, ſi vero ſuccubuiſſet, nigris, ut prius factitatum eſſet, portum Atticam intrarent. Cum in Cretam Athenienſes traie-

γάτηρ τοῦ Μίνωος ἠράσθη τοῦ Θησέως, εὐπρεπείᾳ διαφέροντος. Θησεὺς δ' εἰς λόγους [1] ἐλθὼν αὐτῇ, καὶ ταύτην συνεργὸν λαβὼν, τόν τε Μινώταυρον ἀπέκτεινε, καὶ τὴν ἔξοδον τὴν τοῦ λαβυρίνθου παρ' αὐτῆς μαθὼν, διεσώθη. ἀνακομιζόμενος δ' εἰς τὴν πατρίδα, καὶ κλέψας τὴν Ἀριάδνην, ἔλαθεν ἐκπλεύσας νυκτὸς, καὶ κατῆρεν εἰς νῆσον τὴν ποτὲ μὲν Δίαν, νῦν δὲ Νάξον προσαγορευομένην. καθ' ὃν δὴ χρόνον μυθολογοῦσι Διόνυσον ἐπιφανέντα, καὶ, διὰ τὸ κάλλος τῆς Ἀριάδνης, ἀφελόμενον τοῦ Θησέως τὴν παρθένον, [2] ἔχειν αὐτὴν ὡς γυναῖκα γαμετὴν, ἀγαπωμένην διαφερόντως. μετὰ γοῦν τὴν τελευτὴν αὐτῆς, διὰ τὴν φιλοστοργίαν ἀθανάτων καταξιῶσαι τιμῶν, [3] καταστερίσαντα τὸν ἐν οὐρανῷ στέφανον Ἀριάδνης. τοὺς δὲ περὶ τὸν Θησέα φασὶ διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς κόρης δυσφοροῦντας ἰσχυρῶς, καὶ διὰ τὴν λύπην ἐπιλαθομένους [4] τῆς Αἰγέως

Theſeus, Ariadnae ope adiutus, Minotauro confecto, Athenas poena liberat.

Ariadne in reditu in inſula Naxo a Baccho rapta.

Dolore correptus Theſeus candida vela pro nigris ſubſtituere obliviſcitur;

1 Ἐλθεῖν Clar. ſed melius ſecundi marg.
2 Ἔσχεν Clar.
3 Καταστορίσαντα Vat.
4 Τὰς Coisl.

ciſſent, Ariadnam Minois filiam eximia Theſei pulchritudo in amorem eius illexit: cum qua habito colloquio Theſeus, conſilio & ope virginis adiutus, & Minotaurum interemit, & de Labyrinthi egreſſu edoctus, incolumis inde ſe explicuit, & clam reditu in patriam adornato, Ariadnen furtim abducens, noctu ex inſula diſceſſit. Tum Diae inſulae, quam hodie Naxum vocitant, appellit. Eo tempore Bacchum, forma virginis captum, Theſeo illam eripuiſſe, & apprime dilectam uxoris loco habuiſſe, fabulantur. Amore hoc etiam effectum, ut poſt obitum immortales Ariadnae honores tribuerit, coronamque eius in ſidus coeleſte transformarit. Theſeus autem tam aegre puellae raptum tuliſſe dicitur, ut prae triſtitia mandatorum Aegei non re-

παραγγελίας, τοῖς μέλασιν ἱστίοις καταπλεῖν εἰς τὴν Ἀττικήν. Αἰγέα δὲ θεασάμενον τὸν κατάπλουν, [1] καὶ δόξαντα τεθνηκέναι τὸν υἱὸν, ἡρωϊκὴν ἅμα πρᾶξιν καὶ συμφορὰν ἐπιτελέσασθαι. ἀναβάντα γὰρ εἰς τὴν ἀκρόπολιν, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύπης προσκόψαντα τῷ ζῆν, ἑαυτὸν κατακρημνίσαι. μετὰ δὲ τὴν Αἰγέως τελευτὴν Θησεὺς διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν, ἦρχε τοῦ πλήθους νομίμως, καὶ πολλὰ πρὸς αὔξησιν τῆς πατρίδος ἔπραξεν. ἐπιφανέστατον δὲ συνετελέσθη τὸ τοὺς δήμους ὄντας μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμὸν, μεταγαγεῖν εἰς τὰς Ἀθήνας. ἀπὸ τούτων τῶν χρόνων Ἀθηναῖοι, διὰ τὸ βάρος τῆς πόλεως, φρονήματος [2] ἐνεπίμπλαντο, καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ὠρέχθησαν. ἡμεῖς δὲ περὶ τούτων ἀρκούντως διεληλυθότες, τὰ λειπόμενα τῶν περὶ Θησέα γενομένων ἀναγράψομεν.

quibus viſis Aegeus vitam finit.

Succedens Theſeus legibus & inſtitutis patriam auget.

1 Καὶ δόξαν Mut. 2 Ἐνεπίπλατο Coislin. ἐνεπίμπλανται Clar. 1.

cordatus, nigris portum Atticam velis inveheretur. Quo viſo Aegeus, cum de filio actum eſſe putaret, heroicum quidem, ſed funeſtum tamen, facinus deſignat. Nam in culmen arcis egreſſus, cum vitam ſibi acerbam duceret, moerore ſuperante, ex alto praecipitem ſe deturbat. Poſt cuius interitum Theſeus in regno ſuccedens, iuxta legum normam civibus praefuit, multaque ad incrementa patriae conſtituit & peregit. Nobiliſſimum inter omnia hoc eſt, quod tribus, numero magis, quam viribus pollentes, in unam Athenarum urbem traduxit. Ex hoc enim tempore civitatis amplitudo tanta Athenienſes fiducia implevit, ut principatum Graeciae affectare non dubitarint. De his cum ſufficienter a nobis dictum ſit, quae circa Theſeum acciderunt reliqua, pertexemus.

ξβ'. Δευκαλίων ὁ πρεσβύτατος τῶν Μίνωος παί-δων, δυναστεύων τῆς Κρήτης, καὶ ποιησάμενος πρὸς Ἀθηναίους συμμαχίαν, συνῴκισε τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν Φαίδραν Θησεῖ· [1] ὃς μετὰ τὸν γάμον Ἱππόλυτον μὲν τὸν ἐκ τῆς Ἀμαζονίδος γενόμενον υἱὸν ἔπεμψεν εἰς Τροιζῆνα, τρέφεσθαι [2] παρὰ τοῖς Αἴθρας ἀδελφοῖς. ἐκ δὲ Φαίδρας Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα ἐγέννησε. μικρὸν δ' ὕστερον Ἱππολύτου ἐπανελθόντος εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὰ μυστήρια, Φαίδρα διὰ τὸ κάλλος ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, τότε μὲν ἀπελθόντος [3] ἱδρύσατο ἱερὸν Ἀφροδίτης παρὰ τὴν ἀκρόπολιν, ὅθεν ἦν καθορᾷν τὴν Τροιζῆνα. ὕστερον δὲ παρὰ τῷ Πιτθεῖ μετὰ [4] Θησέως καταλύσασα, ἠξίου τὸν Ἱππόλυτον μιγῆναι αὐτῇ. ἀντειπόντος δ' ἐκείνου, φασὶ τὴν Φαίδραν ἀγανακτῆσαι, καὶ ἐπανελθοῦσαν εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰπεῖν τῷ Θησεῖ, διότι ἐπεβάλετο Ἱππόλυτος αὐτῇ μιγῆ-

Phaedra, Theſei coniux, Hippolytum, privignum, impuro amore proſequitur.

1 Μετὰ δὲ τὸν Coisl. Mox υἱὸν deſit Clar. 1. eſtque a Steph. propterea aſteriſco ſignatum.

2 Παρὰ τοῖς -- ἀδελφοῖς Coisl. Vat. Reg. Edd. τῆς -- ἀδελφῆς.

3 Εἰς Τροιζῆνα addit Co. Mut. quod commode ſubintelligitur.

4 Τοῦ Θησέως Coisl.

LXII. Deucalion ergo, qui ceteros Minois filios aetate ſuperabat, ſocietatis foedere devinctis Athenienſibus, germanam Theſeo ſororem Phaedram nuptum dedit, qui poſt nuptias Hippolytum, ex Amazone ſibi editum, Troezenem, ut apud Aethrae fratres educaretur, ablegavit. Ex Phaedra autem Acamantem & Demophontem ſuſcepit. Reverſum aliquanto poſt Athenas ad myſteria Hippolytum Phaedra, formae venuſtate illecta, amare coepit. Sed tum digreſſo, in arce, unde in conſpectu Troezenem habere poſſet, Veneri fanum conſecravit. Hinc ad Pittheum cum Theſeo profecta, de concubitu Hippolytum ſollicitat. Quo renuente, amorem in iram odiumque vertit, & Athenas reverſa, de ſtupro ſibi intentato Hippolytum apud maritum crimi-

ναι. Θήσεως δὲ διστάζοντος περὶ τῆς διαβολῆς, καὶ τὸν Ἱππόλυτον μεταπεμπομένου πρὸς τὸν ἔλεγχον, [1] Φαίδρα μὲν, φοβηθεῖσα τὸν ἐξετασμὸν, ἀνεκρέμασεν ἑαυτήν· Ἱππόλυτος δὲ ἁρματηλατῶν, ὡς ἤκουσε τὰ περὶ τῆς διαβολῆς, [2] συνεχύθη τὴν ψυχὴν, καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἵππων ταραχθέντων, καὶ [3] ἐπισπασαμένων αὐτὸν ταῖς ἡνίαις, συνέβη τὸν μὲν δίφρον συντριβῆναι, τὸ δὲ μειράκιον ἐμπλακὲν τοῖς ἱμᾶσιν ἑλκυσθῆναι, καὶ τελευτῆσαι. Ἱππόλυτος μὲν οὖν διὰ σωφροσύνην τὸν βίον καταστρέψας, παρὰ [4] τοῖς Τροιζηνίοις ἔτυχεν ἰσοθέων τιμῶν. Θησεὺς δὲ μετὰ ταῦτα καταστασιασθεὶς καὶ φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος ἐπὶ τῆς ξένης ἐτελεύτησεν. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μεταμεληθέντες τά τε [5] ὀστᾶ μετήνεγκαν, καὶ τιμαῖς ἰσοθέοις ἐτίμησαν αὐτὸν, καὶ τέμενος ἄσυλον ἐποίησαν ἐν ταῖς Ἀθήναις τὸ προσαγορευόμενον ἀπ' ἐκείνου Θησεῖον.

Utriuſque interitus.

Theſeus exſul.

1 Φαίδραν — φοβηθεῖσαν — ἀνακρεμάσαι Clar. 2.
2 Συνεχύθει Clar. 1.
3 Ἐπισπαμένων Coisl.
4 Articulus deſit Coisl.
5 Ὀστέα idem cum Muſ.

natur. Theſeus, calumniam hanc in dubium vocans, Hippolytum ad dicendam cauſam arceſſit. Sed Phaedra, in diſquiſitione ut ſubſtet metuens, laqueo collum innectit. At Hippolytus tum currum agitans, ubi de calumnia audivit, vehementer animo perturbatur, conſternatique propterea equi, abrepto cum habenis auriga, currum frangunt, iuveniſque loris implicitus & protractus interit. Is ergo, quod vitam ob caſtitatis decus ſic amiſiſſet, divinum apud Troezenios honorem conſecutus eſt. Poſtea Theſeus, per ſeditionem eiectus patria, exſul vitam finivit. Sed Athenienſes, poenitentia ducti, oſſibus reportatis, divinos ei cultus inſtituerunt, & ſtructum Athenis aſylum Theſeum ab eius nomine appellarunt.

ξγ΄. Ἡμεῖς δ᾽ ἐπεὶ τὸν περὶ Θησέως λόγον [1] ἀποδεδώκαμεν, ἐν μέρει διέξιμεν περί τε τῆς κατὰ τὴν Ἑλένην ἁρπαγῆς, καὶ τῆς μνηστείας Περσεφόνης ὑπὸ Πειρίθου· αὗται γὰρ αἱ πράξεις συμπεπλεγμέναι [2] ταῖς Θησέως εἰσί. Πειρίθους γὰρ ὁ Ἰξίονος, ἀποθανούσης αὐτοῦ τῆς γυναικὸς Ἱπποδαμείας, καὶ [3] καταλιπούσης υἱὸν Πολυποίτην, παρῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς Θησέα. καταλαβὼν δὲ τετελευτηκυῖαν τὴν γυναῖκα τοῦ Θησέως Φαίδραν, ἔπεισεν αὐτὸν ἁρπάσαι τὴν Λήδας καὶ Διὸς Ἑλένην, δεκαετῆ μὲν τὴν ἡλικίαν ἔχουσαν, εὐπρεπείᾳ δὲ πασῶν διαφέρουσαν. παραγενόμενοι δ᾽ εἰς Λακεδαίμονα μετὰ πλειόνων, καὶ καιρὸν εὔθετον λαβόντες, ἥρπασαν τὴν Ἑλένην κοινῇ, καὶ ἀπήγαγον εἰς τὰς Ἀθήνας. ἔπειτα πρὸς ἀλλήλους ὁμολογίας ἔθεντο διακληρώσασθαι, καὶ τὸν μὲν λαχόντα, γῆμαι τὴν Ἑλένην, τὸν δ᾽ [4] ἕτερον συμ-

Helena per Theſeum & Pirithoum rapta.

1 Ἀπεδώκαμεν iidem.
2 Abeſt articulus Clar. 1.
3 Καταλειπούσης Vat.
4 Ὕστερον Coisl. Mut.

LXIII. Iam narrationem de Theſeo exſecuti, ſeorſim de Helenae quoque raptu, & de Pirithoi Proſerpinam ambientis fruſtratione, (haec enim cum Theſei rebus connexa ſunt) aliquid dicemus. Pirithous, Ixione ſatus, poſt Hippodamiae uxoris obitum, ex qua filius ei Polypoetes relictus erat, Athenas ſe contulit ad Theſeum. Quem, Phaedra nuper exſtincta, viduum offendens, hortatu ſuo impulit, ut Helenam, Iove ac Laeda natam, quae tum forte decimum aetatis annum agebat, & omnes ubique feminas venuſtate ſuperabat, per raptum ad ſe transferret. Lacedaemonem ergo cum aliqua comitum manu proficiſcuntur. Commodamque occaſionem nacti, Helenam communem ſibi praedam abripiunt, Athenaſque deportant. Tum ſortis arbitrio re permiſſa, inter ſe convenerunt, ut cui ſortito illa

πρᾶξαι περὶ ἑτέρας γυναικὸς, ὑπομένοντα πάντα κίνδυνον. περὶ δὲ τούτων δόντες [1] ἀλλήλοις ὅρκους, ἔλαχον, καὶ συνέβη τῷ κλήρῳ λαχεῖν Θησέα. [2] αὐτὸς μὲν οὖν κύριος κατέστη τῆς παρθένου τὸν τρόπον τοῦτον. [3] τῶν δ' Ἀθηναίων ἀγανακτούντων ἐπὶ τῷ γεγονότι, Φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς [4] Ἀφίδναν μίαν τῶν Ἀττικῶν πόλεων. παρακατέστησε δ' αὐτῇ τὴν μητέρα [5] Αἴθραν, καὶ τῶν ἄλλων Φίλων τοὺς [6] ἀρίστους, Φύλακας τῆς παρθένου. Πειρίθου δὲ κρίναντος μνηστεῦσαι ΠερσεΦόνην, καὶ παρακαλοῦντος συναποδημῆσαι, τὸ μὲν πρῶτον ὁ Θησεὺς μετέπειθεν αὐτὸν, [7] ἀποτρέπων τῆς πράξεως, διὰ τὴν ἀσέβειαν. τοῦ δὲ Πειρίθου βιαζομένου, συνηναγκάσθη διὰ τοὺς ὅρκους ὁ Θησεὺς μετασχεῖν τῆς πράξεως. καὶ πέρας [8] καταβάντων αὐτῶν εἰς τοὺς καθ' ᾅδου τό-

Simile auſum in regno Plutonis in Proſerpinam.

1 Ἀλλήλους Clar. 1.
2 Οὗτος Coisl. Mut.
3 Τῶν δ' Ἀθηναίων Reg. Vat. quod probo. Edd. οὖν interponunt.
4 Ἀφίδραν Clar. 2. prave, melius margo eius.
5 Αἴθραν φύλακα τῆς παρθένου Clar.
6 Hanc vocem praeteriit Cl. 1. qui mox φύλακας cum Ven. Mut. Reg. Vat. & Steph. ora. Edd. σωματοφύλακας. Co. non habet hoc loco σωμ. τ. παρθ.
7 Ἀποτρέπειν Clar. 1.
8 Καταλαβόντων Clar. Mox ᾅδην Coisl. Mut.

uxor obtigiſſet, is alteri in nova quaerenda uxore fidelem per quaevis diſcrimina operam navaret. His iureiurando confirmatis, Theſeus per ſortis exitum Helena potitur. Quod cum aegre ferrent Athenienſes, offenſam eorum veritus, Aphidnae, (de Atticis urbibus una eſt,) eam deponit, matremque Aethram & amicorum ceterorum optimos cuſtodes puellae adiunxit. Pirithoo deinde placuit, Proſerpinae coniugium ambire, & ad hanc profectionem Theſei operam depoſcit. Id diſſuadere initio Theſeus, hominemque ab incepto, quod nefarie impium eſſet, retrahere. Sed inſtante Pirithoo vehementius, ille iuramenti religione coactus in ſocietatem hanc conſenſit. Plutonis ergo regiam ingreſ-

πους, συνέβη διὰ τὴν ἀσέβειαν ἀμφοτέρους δεθῆναι, καὶ Θησέα μὲν ὕστερον διὰ τὴν Ἡρακλέους χάριν ἀπολυθῆναι, Πειρίθουν δὲ διὰ τὴν ἀσέβειαν ἐν ἅδου διατελεῖν τιμωρίας αἰωνίου τυγχάνοντα. ἔνιοι δὲ τῶν μυθογράφων φασὶ [1] μὴ τυχεῖν ἀμφοτέρους τοῦ νόστου. καθ' ὃν δὴ χρόνον λέγουσι τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ἑλένης Διοσκούρους, στρατεύσαντας ἐπὶ τὴν Ἀφίδναν, καὶ τὴν πόλιν ἑλόντας, ταύτην μὲν κατασκάψαι, τὴν δ' Ἑλένην ἀπαγαγεῖν εἰς Λακεδαίμονα, παρθένον οὖσαν, καὶ [2] μετὰ ταύτης δούλην τὴν μητέρα Θησέως Αἴθραν.

Pirithoi ob id poena.

ξδ'. Ἡμεῖς δὲ περὶ τούτων ἀρκούντως [3] εἰρηκότες, τὰ περὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἱστορήσομεν, ἀναλαβόντες τὰς ἐξ ἀρχῆς αἰτίας τοῦ πολέμου. Λάϊος ὁ Θηβῶν βασιλεύς, γήμας Ἰοκάστην τὴν Κρέοντος, καὶ χρόνον ἱκανὸν ἄπαις ὤν, ἐπηρώτησε τὸν θεὸν περὶ τεκνῶν γενέσεως. τῆς δὲ Πυθίας δούσης χρησμὸν, αὐ-

Septem ad Thebas.

Laius, Thebarum rex, & Iocaſta.

1 Ἀμφοτέρους μὴ τυχεῖν Coisl. Reg. Vat.

2 Μετ' αὐτῆς Coisl. qui & μητέρα omittit.

3 Septem, quae ſuccedunt, voces, deſunt Coisl.

ſi, ob impietatem ambo in vincula coniiciuntur; ſed Theſeus poſtea, in gratiam Herculis exſolutus, abit. Pirithous vero, apud inferos detentus, ſempiternas impietatis poenas luit. Quamvis neutrum inde reverſum, quidam ſcriptores fabularum dicant. Interea Dioſcuri, Helenae fratres, bello Aphidnam aggreſſi, capta dirutaque urbe, Helenam adhuc virginem, & cum ea inter captivas Aethram, Theſei matrem, abducunt.

LXIV. Atqui cum & de his ſatis iam dictum ſit, ſeptem ad Thebas ducum hiſtoriam, repetitis ab initio belli cauſis, perſequemur. Laius, Thebanorum rex, adſcita in matrimonium Iocaſta Creontis, cum bene longum tempus ſobolis expers maneret, de progenie tandem oraculum conſulebat. Pythia, male ceſſuram ipſi ſobolis

τῷ μὴ συμφέρειν γενέσθαι τέκνα· (τὸν γὰρ ἐξ αὐτοῦ τεκνωθέντα παῖδα, πατροκτόνον ἔσεσθαι, καὶ πᾶσαν τὴν οἰκίαν πληρώσειν μεγάλων ἀτυχημάτων·) ἐπιλαθόμενος τοῦ [1] χρησμοῦ καὶ γεννήσας υἱὸν, ἐξέθηκε τὸ βρέφος, διαπερονήσας αὐτοῦ τὰ σφυρὰ σιδήρῳ· δι᾽ ἣν αἰτίαν Οἰδίπους ὕστερον ὠνομάσθη. οἱ δ᾽ οἰκέται λαβόντες τὸ παιδίον, ἐκθεῖναι μὲν οὐκ ἠθέλησαν, ἐδωρήσαντο δὲ τῇ Πολύβου γυναικὶ, [2] μὴ δυναμένῃ γεννῆσαι παῖδας. μετὰ δὲ ταῦτα ἀνδρωθέντος τοῦ παιδὸς, ὁ μὲν Λάϊος ἔκρινεν [3] ἐπερωτῆσαι τὸν θεὸν περὶ τοῦ βρέφους τοῦ ἐκτεθέντος· ὁ δὲ Οἰδίπους μαθὼν παρά τινος τὴν [4] καθ᾽ ἑαυτὸν ὑποβολὴν, ἐπεχείρησεν ἐπερωτῆσαι τὴν Πυθίαν περὶ τῶν κατ᾽ ἀλήθειαν γονέων. κατὰ δὲ τὴν Φωκίδα τούτων ἀλλήλοις ἀπαντησάντων, ὁ μὲν Λάϊος ὑπερηφάνως ἐκχωρεῖν τῆς ὁδοῦ προσέταττεν· ὁ δ᾽ Οἰδίπους ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε τὸν Λάϊον,

Filius Oedipus, quem pater, oraculo monitus, expoſuerat, inſcius patrem occidit.

1 Ita reſtitui ex marg. Steph. Coislin. Mutin. Reg. Vat. Edd. χρησ. ἐγέννησεν υἱὸν καὶ ἐξέθηκε.
2 Οὐ Coisl.
3 Ἐρωτῆσαι idem.
4 Καθ᾽ ἑαυτὸν ὑποβολὴν Coisl. Mut. Reg. καθ᾽ ἑαυτοῦ ὑποβολὴν Vat. Vulgo καθ᾽ ἑαυτοῦ ἐπιβουλήν.

procreationem, reſpondit. Filium enim ex illo ſuſceptum patricidam fore, totamque familiam calamitatibus funeſtis involuturum. At ille, oraculi non bene memor, filium generat. Sed infantem nihilominus, traiectis ferro pedibus, exponit. Quam ob cauſam Oedipo deinde nomen attributum eſt. Acceptum ſervi puellum non exponendum rati, Polybi uxori, quae non gignendo eſſet, dono obtulerunt. Eo viriles iam annos ingreſſo, Laius de expoſito quondam infante Deum interrogare conſtituit. Tunc & Oedipus, de ſe ſuppoſititio a quodam edoctus, ad veros ex Pythia ſcitandum parentes ire perrexit. Accidit autem, ut mutuo in Phocide occurſu Laius ſuperbe de via ſibi decedere Oedipum iuberet. Hic ergo irae indulgens, Laium, neſciens pa-

ἀγνοῶν ὅτι πατὴρ ἦν αὐτοῦ. καθ' ὃν δὴ χρόνον μυθολογοῦσι Σφίγγα, δίμορφον θηρίον, παραγενομένην εἰς τὰς Θήβας, αἴνιγμα [1] προτιθέναι τῷ δυναμένῳ λῦσαι, καὶ πολλοὺς ὑπ' αὐτῆς δι' ἀπορίαν [2] ἀναιρεῖσθαι. προτιθεμένου δὲ ἐπάθλου [3] φιλανθρώπου τῷ λύσαντι, γαμεῖν τὴν Ἰοκάστην, καὶ βασιλεύειν τῶν Θηβῶν, ἄλλον μὲν μηδένα δύνασθαι γνῶναι τὸ [4] προτεθειμένον, μόνον δὲ Οἰδίπουν λῦσαι τὸ αἴνιγμα. ἦν δὲ τὸ προτεθὲν ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς, τί ἐστι τὸ αὐτὸ δίπουν, τρίπουν, καὶ τετράπουν; ἀπορουμένων δὲ τῶν ἄλλων, ὁ Οἰδίπους ἀπεφήνατο, ἄνθρωπον εἶναι τὸ προβληθέν. νήπιον μὲν γὰρ αὐτὸν ὑπάρχοντα, τετράπουν εἶναι· αὐξήσαντα δὲ δίπουν· γηράσαντα δὲ, τρίπουν, βακτηρίᾳ χρώμενον διὰ τὴν ἀσθένειαν. ἐνταῦθα τὴν μὲν Σφίγγα κατὰ τὸν μυθολογούμενον χρησμὸν

Sphinx.

Iocaſtae coniugium & regnum praemii loco propoſitum, ſi quis eius aenigma ſolvat.

Oedipus ſolvit,

1 Προστιθέναι Coisl.
2 Ἀναιρέσαι Clar. 1.
3 Φιλανθρώπως Coisl.
4 Προτεθὲν -- ὑπὸ τῆς idem. προτεθειμένον Reg. Edd. προτεθεμένον.

trem eſſe, interemit. Per id tempus, ut fabulantur, Sphinx, fera quaedam biformis, Thebas venit, & aenigma, quicunque id poſſet, ſolvendum proponit. Multis vero propter rei perplexitatem ab illa necatis, humaniſſimum tandem illi praemium, qui explicaſſet, oblatum eſt: fore nimirum, ut cum Iocaſtae coniugio regno etiam Thebarum potiretur. Ibi cum nemo quaeſtionis obiectae mentem aſſequeretur, ſolus Oedipus hunc aenigmatis nodum diſſolvit, quod tale erat: Quid bipes iuxta ac tripes quadrupeſque eſt? Id, haeſitantibus aliis, de homine Oedipus interpretatur, qui in primis infantiae annis quatuor reptet pedibus, & aetate auctus bipes incedat, decrepita autem senecta ſcipione, propter infirmitatem, greſſus firmet. Tum Sphinx, iuxta pervulgatum fabulis oraculum, de rupe ſe prae-

& matrem inſcius uxorem ducit, e qua Eteoclem & Polynicen procreat.

ἑαυτὴν κατακρημνίσαι· τὸν δὲ Οἰδίπουν γήμαντα τὴν ἀγνοουμένην ὑφ᾽ ἑαυτοῦ μητέρα, γεννῆσαι δύο μὲν υἱοὺς, Ἐτεοκλέα καὶ [1] Πολυνείκην· δύο δὲ θυγατέρας, Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην.

Oedipo incluſo, filii regno potiti.

ξέ. Τῶν δ᾽ υἱῶν ἀνδρωθέντων, καὶ τῶν περὶ τὴν οἰκίαν ἀσεβημάτων γνωσθέντων, τὸν μὲν Οἰδίπουν ὑπὸ τῶν υἱῶν ἔνδον μένειν ἀναγκασθῆναι διὰ τὴν αἰσχύνην· τοὺς δὲ νεανίσκους παραλαβόντας τὴν ἀρχὴν, ὁμολογίας θέσθαι πρὸς ἀλλήλους, παρ᾽ ἐνιαυτὸν ἄρχειν. πρεσβυτέρου δ᾽ ὄντος Ἐτεοκλέους, τοῦτον πρῶτον ἄρξαι, καὶ διελθόντος τοῦ χρόνου, μὴ βούλεσθαι παραδιδόναι τὴν βασιλείαν.

Polynices, a fratre regno pulſus, ab Adraſto auxilium impetrat.

τὸν δὲ Πολυνείκην κατὰ τὰς ὁμολογίας ἀπαιτεῖν τὴν ἀρχήν· τοῦ δὲ ἀδελφοῦ μὴ ὑπακούοντος, φυγεῖν εἰς Ἄργος πρὸς Ἄδραστον [2] τὸν βασιλέα. καθ᾽ ὃν δὴ χρόνον φασὶ Τυδέα τὸν Οἰνέως ἐν Καλυδῶνι τοὺς ἀνεψιοὺς ἀνελόντα, [3] Ἀλκάθουν καὶ Λυκωπέα, φυγεῖν ἐκ τῆς Αἰτωλίας εἰς Ἄργος. Ἀδρα-

1 Πολυνίκην ſemper Vat.
2 Deficit articulus Coiſl.
3 Ἀλκάσουν καὶ Λυκωθέα Clar. Λυκωτέα Venet. & Steph. marg. prave. Nec melius Ἀλκάνθουν Mut.

cipitem dedit, Oedipuſque matrem, ſibi ignotam, uxorem duxit, & duos ex ea filios Eteoclem & Polynicem, duaſque natas, Antigonen & Iſmenen, procreavit.

LXV. Filii cum ad maturam aetatem perveniſſent, de piaculo domeſtico certiores facti, Oedipum, ne domo pedem efferret, ob rei turpitudinem, coëgerunt: ipſi regnum ſibi vindicantes, ut alternis imperarent annis, inter ſe convenerunt. Natu ergo maior Eteocles, cum prior magiſtratum iniiſſet, circumacto eius tempore, fratri decedere noluit. Polynices autem adminiſtrationem regni ex pacto repoſcens, ubi ſurdo fabulam recitat, ad Adraſtum regem Argos perfugit. Quo tempore etiam Tydeus, Oenei Calydonii filius, Alcathoo & Lycopeo patruelibus interfectis, Argos ad Adraſtum

στον δὲ [1] ἀμφοτέρους φιλοφρόνως ὑποδεξάμενον, κατά τι λόγιον [2] συνοικίσαι τὰς θυγατέρας αὐτοῖς, Ἀργείαν μὲν Πολυνείκει, Δηϊπύλην δὲ Τυδεῖ. εὐδοκιμούντων δὲ τῶν νεανίσκων, καὶ μεγάλης ἀποδοχῆς [3] παρὰ τοῦ βασιλέως τυγχανόντων, φασὶ τὸν Ἄδραστον, χαριζόμενον αὐτοῖς, ἐπαγγείλασθαι κατάξειν ἀμφοτέρους εἰς τὰς πατρίδας. κρίναντος δ' αὐτοῦ πρῶτον καταγαγεῖν τὸν Πολυνείκην, [4] ἄγγελον ἀποστεῖλαι Τυδέα πρὸς Ἐτεοκλέα [5] περὶ τῆς καθόδου. ἐνταῦθα φασὶ τὸν μὲν Τυδέα ἐνεδρευθέντα κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ [6] τοῦ Ἐτεοκλέους πεντήκοντα ἀνδράσιν, [7] ἅπαντας ἀνελεῖν, καὶ παραδόξως εἰς τὸ Ἄργος διασωθῆναι. τὸν δὲ Ἄδραστον πυθόμενον τὰ συμβάντα, παρασκευάσασθαι τὰ πρὸς τὴν στρατείαν, πείσαντα μετασχεῖν τοῦ πολέμου Καπανέα τε καὶ Ἱππομέδοντα,

Adraſtus & Polynices cum Tydeo & quatuor aliis ſociis Thebis bellum inferunt.

1 Non legit ἀμφοτέρους Clar. 1. habetque notam Steph.
2 Συνοικῆσαι Coisl.
3 Ἀπὸ τοῦ Coisl. Mut. ὑπὸ τοῦ Reg. quod, ſi quae neceſſitas urgeret, praeſtaret.
4 Ἀγγ. εἰς τὰς Θήβας Co. Mut.
5 Tribus his aſteriſcum Steph. adſtruxit, quod Reg. & Urſini Mſ. deeſſent.
6 Deſit articulus in Co. & Vat.
7 Ἄνδρας Mut.

ex Aetolia exſulatum venit. Is perhumaniter utrumque ſuſcepit, & divino quodam reſponſo iuſſus, in matrimonium eis filias, Argiam Polynici, Deipylen Tydeo, locavit. Cum igitur in praeclara iuvenes exiſtimatione eſſent, & virtutem ſuam regi ipſi non mediocriter probarent; ambos in patriam ſe reducturum promiſit. Ac primum in regnum avitum Polynicen reſtituere decrevit, Tydeoque legationem de reditu ad Eteoclem iniunxit. Hunc quinquaginta virorum inſidiis, quos Eteocles ſubmiſerat, exceptum in via memorant: quibus tamen omnibus peremtis, Argos praeter opinionem ille ſit reverſus. De quibus certior factus Adraſtus, in procuranda expeditioni neceſſaria incubuit: & ad ſocietatem belli ſecum ineundam, Capaneo, Hip-

καὶ Παρθενοπαῖον τὸν Ἀταλάντης τῆς Σχοινέως. τοὺς δὲ περὶ τὸν Πολυνείκην ἐπιβαλέσθαι πείθειν Ἀμφιάραον τὸν μάντιν συστρατεύειν [1] αὐτοῖς ἐπὶ τὰς Θήβας. τοῦ δὲ προγινώσκοντος διὰ τῆς μαντικῆς, ὡς ἀπολεῖται συστρατεύσας αὐτοῖς, καὶ διὰ τοῦτο μὴ συγχωροῦντος, Πολυνείκην φασὶ τὸν χρυσοῦν ὅρμον, ὃν [2] Ἀφροδίτην μυθολογοῦσιν Ἁρμονίᾳ δωρήσασθαι, δοῦναι τῇ γυναικὶ [3] τοῦ Ἀμφιαράου, ὅπως τὸν ἄνδρα πείσῃ συμμαχῆσαι. καθ᾽ ὃν δὴ χρόνον Ἀμφιαράου πρὸς Ἄδραστον στασιάζοντος περὶ τῆς βασιλείας, ὁμολογίας θέσθαι πρὸς ἀλλήλους, καθ᾽ ἃς ἐπέτρεπον κρῖναι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων Ἐριφύλην, γυναῖκα μὲν οὖσαν Ἀμφιαράου, ἀδελφὴν [4] δὲ Ἀδράστου. τῆς δὲ τὸ νίκημα περιθείσης Ἀδράστῳ, καὶ περὶ τῆς ἐπὶ Θήβας στρατείας ἀποφηναμένης, δεῖν [5] στρατεύειν· ὁ μὲν Ἀμφιάραος δόξας ὑπὸ τῆς γυναικὸς προ-

1 Deſunt uſque in καὶ διὰ τοῦτο Coisl. librarii negligentia.

2 Ἀφροδίτην Coisl. Mut. Ceteri cum edd. Ἀθηνᾶν. Mox τῇ Ἁρμονίᾳ Reg. In margine autem Mut. Ἑρμιόνῃ.

3 Τοῦ exſulat ex Clar. 1.

4 Δὲ deficit Coisl.

5 Στρατεύεσθαι Clar. 2. in marg. vulgatum.

pomedonti, & Parthenopaeo, ex Atalanta Schoenei edito, ſuaſor & auctor fuit. Polynices etiam Amphiarao vati perſuadere inſtitit, ut una ſecum Thebas militatum iret. At is praeſciens, eo ſe bello interiturum, non aſſenſit. Polynices ergo aureum torquem, Harmoniae a Venere, ut in fabulis eſt, donatum, Amphiarai uxori obtulit, ut virum ad belli conſortium inflecteret. Sub id tempus Adraſtus & Amphiaraus, de regno diſceptantes, ita pepigerant, ut totius controverſiae arbitrium penes Eriphylen Adraſti ſororem, Amphiarao nuptam, eſſet. Haec & Adraſto victoriam adiudicat, & viro neceſſitatem bellandi ad Thebas imponit. Amphiaraus igitur, licet ab uxore ſe proditum videret,

δεδόσθαι, συστρατεῦσαι μὲν ὡμολόγησεν, ἐντολὰς δὲ ἔδωκεν [1] Ἀλκμαίωνι τῷ υἱῷ, μετὰ τὴν ἑαυτοῦ τελευτὴν τὴν Ἐριφύλην ἀνελεῖν. οὗτος μὲν οὖν ὕστερον κατὰ τὰς τοῦ πατρὸς ἐντολὰς ἀνεῖλε τὴν μητέρα, καὶ διὰ τὴν συνείδησιν τοῦ μύσους εἰς μανίαν περιέστη. οἱ δὲ περὶ τὸν Ἄδραστον καὶ Πολυνείκην καὶ Τυδέα προσλαβόμενοι τέτταρας ἡγεμόνας, Ἀμφιάραον, [2] Καπανέα καὶ Ἱππομέδοντα, ἔτι δὲ Παρθενοπαῖον τὸν Ἀταλάντης τῆς Σχοινέως, ἐστράτευσαν ἐπὶ τὰς Θήβας, ἔχοντες δύναμιν ἀξιόλογον. μετὰ δὲ ταῦτα Ἐτεοκλῆς μὲν καὶ Πολυνείκης ἀλλήλους ἀνεῖλον· Καπανεὺς δὲ βιαζόμενος, καὶ [3] διὰ τῆς κλίμακος ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβαίνων, ἐτελεύτησεν. Ἀμφιάραος δὲ, χανεύσης τῆς γῆς, ἐμπεσὼν εἰς τὸ χάσμα μετὰ τοῦ ἅρματος, [4] ἄφαντος ἐγένετο. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων ἀπολομένων πλὴν Ἀδράστου, καὶ πολλῶν

Cadunt omnes, praeter Adraſtum.

1 Ἀλκμεόνι Vat.
2 Καὶ Καπανέα idem.
3 Διὰ κλίμακος Vat. Coiſl.
4 Ἀφανὴς Steph. ora & Clar. 1.

ad bellum tamen ſe una profecturum, recepit. Sed Alcmaeoni filio prius mandatum dedit, ut poſt ſuum interitum de Eriphyle vindictam ſumeret. Qui poſt iuſſa patris exſequens, matrem necavit, & nefarii conſcientia ſceleris a Furiis agitatus eſt. Ceterum Adraſtus & Polynices Tydeuſque, quatuor illis ductoribus, Amphiarao, Capaneo, Hippomedonte ac Parthenopaeo, aſſumtis, ingenti cum exercitu Thebis bellum inferunt. Ibi Eteocles & Polynices mutuis vulneribus occumbunt; Capaneus, dum ſcalis muro admotis vi tranſcendere conatur, mortem oppetit. Amphiaraus, terra dehiſcente, cum curru a voragine abſorbetur. Sic alios quoque duces, praeter Adraſtum, belli tempeſtas haurit. Ingens praeterea ſtrages militum facta erat; quo-

στρατιωτῶν [1] πεσόντων, οἱ μὲν Θηβαῖοι τὴν ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν οὐ συνεχώρησαν· ὁ δὲ Ἄδραστος [2] ἀπολιπὼν ἀτάφους τοὺς τετελευτηκότας, ἐπανῆλθεν εἰς Ἄργος. ἀτάφων δὲ μενόντων τῶν ὑπὸ τὴν [3] Καδμείαν πεπτωκότων σωμάτων, καὶ μηδενὸς τολμῶντος θάπτειν, Ἀθηναῖοι διαφέροντες τῶν ἄλλων χρηστότητι, πάντας τοὺς ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ πεπτωκότας ἔθαψαν.

Septem ducum filii, Epigoni dicti, duce Alcmaeone, bellum in Thebas renovant.

ξστʹ. Οἱ μὲν οὖν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας τοιοῦτον [4] τῆς στρατείας τὸ πέρας ἔσχον. Οἱ δὲ τούτων παῖδες, [5] ἐπίγονοι ὀνομασθέντες, τὸν τῶν πατέρων θάνατον ἐπεξιόντες, ἔγνωσαν στρατεύειν κοινῇ ἐπὶ τὰς Θήβας. [6] ἔλαβον δὲ χρησμὸν παρ' Ἀπόλλωνος, πολεμεῖν τὴν προειρημένην πόλιν, στρατηγὸν ἔχοντας Ἀλκμαίωνα τὸν Ἀμφιαράου. ὁ δ' Ἀλκμαίων αἱρεθεὶς ὑπ' αὐτῶν στρατηγὸς, ἐπηρώτησε τὸν θεὸν περὶ τῆς ἐπὶ τὰς Θήβας στρατείας, καὶ περὶ τῆς Ἐριφύλης τῆς μητρὸς

1 Πεσόντων Mut. Coisl. quod ſequor. Καταπεσόντων edd.
2 Καταλιπὼν iidem.
3 Καδμέαν iidem.
4 Tres ſequentes voces Coisl. non legit.
5 Ἐπίγονοι δὲ Reg. Vat.
6 Λαβόντες Coisl. Mut.

rum cadavera ad ſepulturam tollere non permiſerunt Thebani. Hos ergo inſepultos relinquens Adraſtus, Argos regreditur. Sed dum nemo funerationis officium interfectis ad Cadmeam praeſtare audet, Athenienſes, quorum eximia prae ceteris humanitas, univerſos ad Cadmeam caeſos tumulandos curant.

LXVI. Septem igitur ad Thebas duces hunc belli exitum habuere. At filii interfectorum, (quos Epigonos vocant) patrum caedem ulturi, coniunctis animis & opibus, bellum in Thebanos decernunt. Quibus oraculum ex Apollinis tripode venit, ut Alcmaeone duce Thebis bellum faceſſant. Is ergo imperator ab illis creatus, tum de expeditione in Thebanos, tum de animad-

κολάσεως. τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος χρήσαντος ἀμφότερα τὰ προειρημένα πρᾶξαι, διὰ τὸ μὴ μόνον τὸν χρυσοῦν ὅρμον δέξασθαι κατὰ τῆς ἀπωλείας τοῦ πατρὸς, ἀλλὰ καὶ πέπλον λαβεῖν αὐτὴν κατὰ τῆς τοῦ υἱοῦ τελευτῆς· (Ἀφροδίτης γὰρ, ὥς φασι, τὸ παλαιὸν δωρησαμένης Ἁρμονίᾳ τῇ Κάδμου τόν τε ὅρμον καὶ πέπλον, ἀμφότερα ταῦτα προσδέξασθαι τὴν Ἐριφύλην, τὸν μὲν ὅρμον παρὰ Πολυνείκους λαβοῦσαν, τὸν δὲ πέπλον παρὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πολυνείκους Θερσάνδρου, ὅπως πείσῃ τὸν υἱὸν στρατεύειν ἐπὶ τὰς Θήβας) ὁ δ' οὖν Ἀλκμαίων οὐ μόνον ἀθροίσας [1] ἐξ Ἄργους στρατιώτας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν πλησίων πόλεων, [2] ἀξιολόγῳ δυνάμει [3] ἐστράτευσεν ἐπὶ τὰς Θήβας. ἀντιταχθέντων δὲ τῶν Θηβαίων, ἐγένετο μάχη καρτερὰ, καθ' ἣν ἐνίκησαν οἱ περὶ τὸν Ἀλκμαίωνα. οἱ δὲ Θηβαῖοι λειφθέντες τῇ μάχῃ, καὶ πολλοὺς τῶν πο- Thebani victi,

1 Ἀξιολόγους Clar. rectius ſecundi ora. Mut. Vat. Reg. opportune. Vulgo ἀξιολόγους δυνάμεις.
2 Ἀξιολόγῳ δυνάμει Steph. m.
3 Στρατεύειν Clar.

verſione in matrem, a Deo reſponſum petit. Is utrumque exſequendum eſſe monet: quia non aureum ſolummodo torquem in necem patris acceperit; ſed peplo etiam ad filii exitium ſe corrumpendam praebuerit. Hoc monili & peplo Venus olim Harmoniam Cadmi uxorem donaverat. Utroque potita eſt Eriphyle: monili, per largitionem Polynicis; peplo autem, per conceſſionem Therſandri Polynice geniti; ut filium ad bellum Thebanum inſtigaret. Alcmaeon igitur non tantum ex Argivorum urbe militem ſcripſit, ſed validas ex vicinis etiam oppidis copias contraxit; cumque his in Thebanos movit. Quibus ad pugnam egreſſis, durum committitur proelium, cuius victoria tandem penes Alcmaeonios ſtetit. Thebani vero acie victi, ma-

ſuaſu Tireſiae, in agrum Tilphoſſaeum in Boeotia migrant.

Thebae ab Epigonis captae.

Daphne, Tireſiae filia, Delphos miſſa,

λιτῶν ἀποβαλόντες, συνετρίβησαν ταῖς ἐλπίσιν. οὐκ ὄντες δ' ἀξιόμαχοι, σύμβουλον [1] ἔλαβον Τειρεσίαν τὸν μάντιν, ὃς ἐκέλευσε Φυγεῖν ἐκ τῆς πόλεως· [2] μόνως γὰρ οὕτως σωθήσεσθαι. οἱ μὲν οὖν Καδμεῖοι, κατὰ τὴν τοῦ μάντεως ὑποθήκην, ἐξέλιπον τὴν πόλιν, καὶ [3] νυκτὸς συνέφυγον εἴς τι χωρίον τῆς Βοιωτίας, ὀνομαζόμενον [4] Τιλφωσσαῖον. ἔπειθ' οἱ μὲν ἐπίγονοι τὴν πόλιν [5] ἑλόντες διήρπασαν, καὶ τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς Δάφνης ἐγκρατεῖς γενόμενοι, ταύτην [6] μὲν ἀνέθεσαν εἰς Δελφοὺς, κατά τινα εὐχὴν, ἀκροθίνιον τῷ θεῷ. αὕτη δὲ τὴν μαντικὴν [7] τοῦ πατρὸς οὐχ ἧττον εἰδυῖα, πολὺ μᾶλλον, ἐν τοῖς Δελφοῖς [8] διατρίψασα, τὴν τέχνην ἐπηύξησε. Φύσει δὲ θαυμαστῇ κεχορηγημένη, χρησμοὺς ἔγραψε παντοδαποὺς, [9] διαφόρους ταῖς κατασκευαῖς. παρ' ἧς Φασι καὶ τὸν ποιη-

1 Ἔλαβον τῇ μάχῃ Coisl. Mut.

2 Haec amanuenſis peccato exſulant ex Coisl.

3 Νυκτὸς οὔσης Co. Mut. Mox τι deſit Coisl.

4 Τιλφωσσαῖον Coisl. ſemper. Τιλφωσὸν Clar. Edd. Τιλφωσαῖον.

5 Deeſt hoc participium Coisl.

6 Μὲν non eſt in Reg.

7 Τοῦ πατρὸς οὐχ ἧττον Vatic. Cl. 1. οὐχ ἧττον τοῦ πατρ. Coisl. Mut. Clar. 2. Vulgo οὐδὲν ἧττον.

8 Non legit hanc vocem Coisl.

9 Διαφόρως τ. κ. ἔχοντας Reg.

gna civium ſtrage facta, cum impares ſe viribus hoſti cernerent, nec quid ſperarent amplius haberent, Tireſiam vatem in conſilium adhibent. Is, ut urbe excedant, (unam enim hanc ſalutis viam eſſe) ſuadet. Quod vatis conſilium ſecuti Cadmei, deſerta urbe, noctu in quoddam Boeotiae territorium, quod Tilphoſſaeum nominatur, profugiunt. Tum captam Epigoni urbem diripiunt, & Daphnen, Tireſiae filiam, armis aſſertam, ex voto, ut manubiarum primitias, Delphis conſecrant. Haec divinandi ſcientia patri non cedens, magna eius, dum inter Delphos agit, incrementa fecit. Mira quaedam puellae indoles fuit, variiſque oraculis, ſingulari artificio conſcribendis, operam dedit. A qua non pau-

τὴν Ὅμηρον πολλὰ τῶν ἐπῶν σφετερισάμενον, κοσμῆσαι τὴν ἰδίαν ποίησιν. [1] ἐνθεαζούσης δ' αὐτῆς πολλάκις, καὶ χρησμοὺς ἀποφαινομένης, φασὶν ἐπικληθῆναι Σιβύλλαν. τὸ γὰρ ἐνθεάζειν κατὰ γλῶσσαν [2] ὑπάρχειν σιβυλλαίνειν.

Sibyllae nomen meruit.

ξζ'. Οἱ δ' ἐπίγονοι τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεποιημένοι, μετὰ πολλῶν λαφύρων ἀνέκαμψαν εἰς [3] τὰς πατρίδας. τῶν δὲ Καδμείων τῶν συμφυγόντων εἰς τὸ [4] Τιλφωσσαῖον, Τειρεσίας μὲν ἐτελεύτησεν, ὃν θάψαντες λαμπρῶς οἱ Καδμεῖοι, τιμαῖς ἰσοθέοις ἐτίμησαν· αὐτοὶ δὲ μεταναστάντες ἐκ τῆς πόλεως, ἐπὶ [5] Δωριεῖς ἐστράτευσαν, καὶ μάχῃ νικήσαντες τοὺς ἐγχωρίους, ἐκείνους μὲν ἐξέβαλον ἐκ τῶν πατρίδων, αὐτοὶ δ' ἐπί τινας χρόνους κατοικήσαντες, οἱ μὲν ἐν αὐτῇ κατέμειναν, οἱ δ' [6] ἐπανῆλθον εἰς τὰς Θήβας, Κρέον-

Thebani deinde Dorienſium terras occupant.

1 Ἐνθειαζ. Co. & mox iterum.

2 Ὑπάρχει Mut. tum σιβύλλαν εἶναι margo Steph. Reg. Vat. Cl. 2. Pogg.

3 Articulus deficit Clar. 1. Paulo ante ποιησάμενοι Reg.

4 Τιλφώσιον Mutin. & Pogg. ſemper.

5 Τοὺς Ὁριεῖς prave Coisl.

6 Παρῆλθον Cl. εἰς Θήβας Ven. Ἀθήνας Mut. qui lapſus proclivis. Vid. Scalig. in Euſeb. Chron. n. DCCCX.

ca mutuatus carmina Homerus poëta ad poëſeos ſuae ornatum tranſtulit. Haec quod ſaepius, divino correpta afflatu, ſortes funderet, Sibyllae cognomentum accepit. Numine enim afflari, quadam Graecorum dialecto Sibyllainειν, id eſt, Sibyllam agere, dicitur.

LXVII. Tandem Epigoni, militia ſua praeclare geſta, multis onuſti ſpoliis in patriam revertuntur. De Thebanis autem in Tilphoſſaeum profugis Tireſias vita exceſſit, quem magnifice funeratum ad divinos Cadmei honores extulerunt. Ipſi autem, urbe illa relicta, Dorienſes invadunt, & proelio victos e patria eiiciunt, illorumque ſedes ad tempus occupant: quorum pars ibi remanſit, pars Thebas, Creonte, Menoecei filio,

Obiter Dorienſium, Aeolum, Boeotorum origines.

τος τοῦ Μενοικέως βασιλεύοντος. οἱ δ' ἐκ τῶν πατρίδων [1] ἐξελαθέντες, ὕστερόν τισι χρόνοις κατῆλθον εἰς τὴν Δωρίδα, καὶ κατῴκησαν ἐν Ἐρινεῷ, καὶ [2] Κυτινίῳ, καὶ Βοίῳ. πρὸ δὲ τούτων τῶν χρόνων Βοιωτὸς ὁ Ἄρνης καὶ Ποσειδῶνος, καταντήσας εἰς τὴν τότε μὲν Αἰολίδα, νῦν δὲ Θετταλίαν καλουμένην, τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ Βοιωτοὺς ὠνόμασε. περὶ δὲ τῶν Αἰολέων τούτων ἀναγκαῖον, προσαναδραμόντας τοῖς χρόνοις, τὰ κατὰ μέρος ἐκθέσθαι. Ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις [3] τῶν Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος [4] υἱῶν οἱ μὲν ἄλλοι κατῴκησαν ἐν τοῖς προειρημένοις τόποις, Μίμας δὲ μείνας ἐβασίλευσε τῆς Αἰολίδος. [5] Μίμαντος δὲ Ἱππότης γενόμενος ἐκ Μελανίππης ἐτέκνωσεν Αἴολον. τούτου δὲ Ἄρνη θυγάτηρ γενομένη [6] Βοιωτὸν

1 Ἐξελασθέντες Mut. Coisl.

2 Κυτινίῳ Steph. ora, tum Βοιωτοῖς πρὸ δὲ, quae utraque in Reg. & Vat. Τινείῳ καὶ Εὐβοίᾳ Clar. Venet. Κυτινίῳ καὶ Βοίῳ· πρὸ δὲ Coisl. Mut. Edd. Κυτινίῳ καὶ Εὐβοίᾳ. ἐπὶ δὲ, prave.

3 Τῷ Δώρῳ Coisl. τῷ Ναιωτοῦ Ἕλλ. Mut. quod ex vulgato natum arbitror. Coislin. ſcriptura videtur correctori deberi, plura mutanti.

4 Υἱεῖ πλεῖστοι παῖδες ἐγένοντο Coisl. υἱῷ, ὧν οἱ μὲν Mut.

5 Ἐκ δὲ Μίμαντος Coisl. Μίμας δὲ Ἱππότης Mut.

6 Ποσειδῶνι μιγεῖσα ἔγκυος ἐγένετο, καὶ τῇ φθορᾷ Coisl.

tunc rerum potiente, remeavit. Dores autem e patria excuſſi, poſtliminio tandem in Doridem redierunt, Erineumque & Cytinium, ac Boeum inhabitarunt. Ante haec vero tempora Boeotus, Arnes & Neptuni filius, in terram, quae tunc Aeolidis, nunc Theſſaliae nomine cluet, profectus, comites ſuos Boeotos appellavit. De Aeolibus hiſce ex ſuperiorum memoria erutum nos hic aliquid ſpeciatim repetere neceſſum eſt. Anteactis temporibus filiorum Aeoli, qui Deucalionis fuit ex Hellene nepos, pars in locis antea memoratis conſedit. Sed Mimas in Aeolide ſubſiſtens regnavit. Hoc ſatus Hippotes, Aeolum ex Menalippe ſuſcepit; cuius filia

ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησεν. Αἴολος δ᾽ ἀπιστῶν εἰ τῷ Ποσειδῶνι ἐμίγη, καὶ τῇ φθορᾷ μεμφόμενος, παρέδωκε τὴν Ἄρνην Μεταποντίῳ ξένῳ, κατὰ τύχην παρεπιδημοῦντι, προστάξας [1] ἀπαγαγεῖν εἰς Μεταπόντιον. τούτου δὲ πράξαντος τὸ προσταχθὲν, [2] ἡ Ἄρνη τρεφομένη ἐν Μεταποντίῳ, ἐγέννησεν Αἴολον καὶ Βοιωτόν· οὓς ὁ Μεταπόντιος, ἄπαις ὢν, κατά τινα χρησμὸν [3] υἱοποιήσατο. οὗτοι δὲ ἀνδρωθέντες, στάσεως γενομένης ἐν τῷ Μεταποντίῳ, [4] βίᾳ κατέσχον τὴν βασιλείαν. ὕστερον δὲ τῆς Ἄρνης διενεχθείσης πρὸς [5] Αὐτολύτην τὴν γυναῖκα τοῦ Μεταποντίου, [6] βοηθοῦντες τῇ μητρὶ τὴν Αὐτολύτην ἀνεῖλον. δεινῶς δὲ φέροντος τοῦ Μεταποντίου τὸ συμβεβηκὸς, πλοῖα παρασκευασάμενοι καὶ τὴν Ἄρνην ἀναλαβόντες, ἐξέπλευσαν μετὰ πολλῶν φίλων. Αἴολος μὲν οὖν τὰς ἐν τῷ Τυῤῥη-

1 Ἀπάγειν Coisl. Mut.

2 Binae hae voces aſteriſcum habent in edd. & deerant Urſin. Codici. Mox ἐν non legitur in Coisl.

3 Υἱοὺς ἐποιήσατο Coisl. Mut. Vindob. ſatis eleganter. Vulgatum habes cap. 40.

4 Abeſt Cl. 1. & notavit Steph.

5 Αὐτολίτην Clar. ubique.

6 Haec uſque in πλοῖα non habet Coisl.

Arne Boeotum e Neptuno filium habuit. Aeolus, non credens a Neptuno compreſſam, & ſtuprum id vitio puellae vertens, hoſpiti cuidam Metapontino, caſu tum iſtuc loci delato, Arnen Metapontum transferendam dedit. Quo facto Arne inter Metapontinos victitans Aeolum peperit & Boeotum: quos Metapontinus ille oraculi cuiuſdam inſtinctu, cum liberis careret, adoptavit. Hi virilem ingreſſi aetatem, orta Metaponti ſeditione, vi regnum obtinuerunt. Poſt excitatis inter Arnen & Autolyten Metapontini uxorem diſſidiis, ut matri auxilium ferrent, Autolyten occiderunt. Quod facinus cum iniquiſſime ferret Metapontinus, comparatis navibus cum matre & amicis non paucis illinc diſcedunt. Et Aeolus maris Tyrrheni inſulas Aeolidas,

νικῷ πελάγει καλουμένας ἀπ' αὐτοῦ Αἰολίδας νήσους κατέσχε, καὶ πόλιν ἔκτισε τὴν ὀνομαζομένην ἀπ' αὐτοῦ Λιπάραν. Βοιωτὸς δὲ πλεύσας πρὸς Αἴολον τὸν τῆς Ἄρνης πατέρα, καὶ [1] τεκνωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ παρέλαβε τῆς Αἰολίδος τὴν βασιλείαν. καὶ τὴν μὲν χώραν ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἄρνην, τοὺς δὲ λαοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ Βοιωτοὺς ὠνόμασε. Βοιωτοῦ δὲ Ἴτωνος γενόμενος ἐτέκνωσεν υἱοὺς τέσσαρας, [2] Ἱππάλκιμον, Ἠλεκτρύωνα, ἔτι δὲ Ἀρχίλυκον, καὶ [3] Ἀλεγήνορα. τούτων δὲ Ἱππάλκιμος μὲν ἐγέννησε Πηνέλεων, Ἠλεκτρύων δὲ Λήϊτον, Ἀλεγήνωρ δὲ Κλόνιον, Ἀρχίλυκος δὲ Προθοήνορα καὶ Ἀρκεσίλαον, τοὺς ἐπὶ Τροίαν [4] στρατεύσαντας ἡγεμόνας τῶν ἁπάντων Βοιωτῶν.

Aeoli progenies Salmoneus & Tyro;

ξή. Τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως καὶ Τυροῦς, καὶ τῶν απο-

1 Τεκνῶσαι Cl. 1. τεκνώσας Cl. 2. τεκνωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ Coisl. Mut. Vind. quos ſequor. Ab edd. duae ultimae voces aberant.

2 Ἱππάλκμον Steph. ora, Clar. 2. Ἱππόδαμον Coisl. Mut. Vind. & mox Ἱππόδαμος iterum. Tum καὶ Ἠλεκτρύωνα, ἔτι δὲ Ἀρχίλυκον iidem & Reg. Vat. Edd. Ἱππάλκιμον, Ἠλεκτρύονα, Ἀρχιλ.

3 Ἀλεγήρονα marg. Steph. Reg. Ἀλλεγήρονα Vat.

4 Στρατευσαμένους Coisl. Mut. Reg. Vat.

de nomine ſuo dictas, occupavit, urbemque in ea Liparam exſtruxit. Boeotus autem ad Aeolum avum maternum profectus, & loco filii habitus, Aeolidis regnum adiit, & regionem nomine matris Arnen, de ſe vero populos Boeotos nuncupavit. Boeoto editus Itonus IV filios procreavit, Hippalcimum, Electryonem, Archilycum & Alegenorem. Hippalcimo natus eſt Peneleos, Electryone Leitus, Alegenore Clonius, Archilyco Prothoënor & Arceſilaus, qui omnium Boeotorum duces ad Troiam militarunt.

LXVIII. His ita explicatis, de Salmoneo & Tyro, horumque progenie uſque ad Neſtorem, Troianae ex-

γόνων, ἕως Νέστορος, τοῦ στρατεύσαντος ἐπὶ τὴν Τροίαν. Σαλμωνεὺς ἦν υἱὸς [1] Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος. οὗτος δ' ἐκ τῆς Αἰολίδος ὁρμηθεὶς μετὰ πλειόνων Αἰολέων, [2] ᾤκησε τῆς Ἠλείας παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν· καὶ πόλιν ἔκτισεν ἀφ' ἑαυτοῦ [3] Σαλμωνίαν. γήμας δὲ Ἀλκιδίκην τὴν Ἀλέου, ἐγέννησε θυγατέρα τὴν προσαγορευθεῖσαν Τυρὼ, κάλλει διαφέρουσαν. τῆς δὲ γυναικὸς Ἀλκιδίκης ἀποθανούσης, ἐπέγημε τὴν ὀνομαζομένην [4] Σιδηρώ. αὕτη δὲ χαλεπῶς διετέθη πρὸς τὴν Τυρὼ, ὡς ἂν μητρυιά. μετὰ δὲ ταῦτα Σαλμωνεὺς, ὑβριστὴς ὢν καὶ ἀσεβὴς, ὑπὸ μὲν τῶν ὑποτεταγμένων ἐμισήθη, ὑπὸ δὲ Διὸς διὰ τὴν ἀσέβειαν ἐκεραυνώθη. τῇ δὲ Τυροῖ, παρθένῳ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους [5] οὔσῃ, μιγεὶς Ποσειδῶν, ἐγέννησε Πελίαν καὶ Νηλέα. ἡ δὲ Τυρὼ συνοικήσασα

horum poſteri uſque ad Neſtorem & bellum Troianum.

1 Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος Vat. Co. Vindob. Αἰόλου τοῦ Δευκ. Clar. 1. Vulgo τοῦ Ἕλληνος Αἰόλου prave.
2 Ὤικισε Coisl.
3 Ἀλμωνίαν idem.
4 Ἀδηρᾶ Steph. m. Clar. Ven. Σιδηρὼ Vind. Mut. Edd. Σιδηροῦν.
5 Οὔσῃ μιγεὶς Ποσειδῶν Vind. Mut. Vat. Reg. Co. Pogg. Vulgo perperam deſit ultima vox. Tum παῖδας ἐγέννησε Coislin. Vind. Mutin.

peditionis ſocium, quaedam referre nunc conamur. Salmoneus hic filius erat Aeoli, Hellenis nepos, & pronepos Deucalionis. Is ex Aeolide cum magna Aeolûm multitudine progreſſus, Elidis tractum ad Alphei ripas ſuae ditionis fecit, ibique urbem ſui nominis Salmoniam condidit; ductaque in matrimonium Alcidice Alei filia, Tyro natam ex illa ſuſcepit forma decoram. Alcidice defuncta, Sideronem ſibi iunxit. Quae, ut noverca, inimico in Tyronem animo fuit. Salmoneus autem, quod in homines petulans, & in Deos impius eſſet, odia ſuorum incurrit, & a Iove tandem ob contemtum Deorum fulmine percuſſus conflagravit. Cum Tyrone adhuc virgine Neptunus commixtus, Peliam & Neleum genuit. Et Tyro Cretheo nupta Amythaonem,

Κρηθεῖ, [1] ἐτέκνωσεν Ἀμυθάονα καὶ Φέρητα καὶ Αἴσονα. Κρηθέως δὲ τελευτήσαντος, ἐστασίασαν περὶ τῆς βασιλείας Πελίας τε καὶ Νηλεύς. τούτων δὲ, Πελίας μὲν Ἰωλκοῦ καὶ τῶν [2] πλησίον χωρῶν ἐβασίλευσε· παραλαβὼν δὲ Νηλεὺς Μελάμποδα καὶ Βίαντα τοὺς Ἀμυθάονος καὶ [3] Ἀγλαΐης υἱοὺς, καί τινας ἄλλους τῶν Ἀχαιῶν καὶ Φθιωτῶν καὶ τῶν Αἰολέων, ἐστράτευσεν εἰς Πελοπόννησον. καὶ Μελάμπους μὲν μάντις ὢν, τὰς [4] ἐν Ἄργει γυναῖκας μανείσας διὰ τὴν Διονύσου μῆνιν [5] ἐθεράπευσεν· ἀντὶ δὲ ταύτης τῆς εὐεργεσίας χάριν ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀργείων Ἀναξαγόρου τοῦ Μεγαπένθους, τὰ δύο μέρη τῆς βασιλείας. κατοικήσας δὲ ἐν Ἄργει, κοινὴν ἐποιήσατο τὴν βασιλείαν Βίαντι τῷ ἀδελφῷ. γήμας δὲ Ἰφιάνειραν τὴν Μεγαπένθους, [6] ἐγέννησεν Ἀντιφάτην

1 Ἐτέμνωσεν Παμμυθάονα Clar. abſurde.

2 Πλησιοχάρων Stephan. marg. Reg. Urſin. haud male. Mox unus Coisl. παραλ. δὲ Νηλεὺς veriſſime.

3 Ἀγλαΐας Clar. 1.

4 Ἀργείας Coisl. Mut. Paulo ante poſt Φθιωτῶν addit Schol. Reg. οἱ τὴν χώραν τὴν περὶ Λάρισσαν νῦν οἰκοῦσι.

5 Ἐστράτευσεν Cl. Tum Μεγαγαπενθέως iidem ſemper & St. ora.

6 Ἐτέχνωσεν Coisl. Mut. ἐτέκωσαν Vat. Mox ἔτι δὲ Βίαντα omnes.

Pheretem, Aeſonemque in lucem protulit. Poſt obitum deinde Crethei, de regno Pelias & Neleus litem inter ſe moverunt. Et Pelias Iolcum & finitimas terras in ditionem accepit. Neleus vero iunctis ſibi Melampode ac Biante, Amythaonis & Aglaiae natis, ac nonnullis aliis ex Achaeis, Phthiotis & Aeolenſibus, in Peloponneſum exercitum duxit. Ibi Melampus, cum vates eſſet, mulieres Bacchico furore correptas ad mentis ſanitatem reduxit. In cuius meriti gratiam a rege Argivorum Anaxagora, Megapenthis filio, duabus regni partibus donatus eſt. Et Biante germano in conſortium regni aſſumto, Argos ſedem tranſtulit. Initoque cum Iphianira, Megapenthis filia, matrimonio;

καὶ Μαντὼ, ἔτι δὲ Βίαντα καὶ Προνόην. Ἀντιφάτου δὲ καὶ Ζευξίππης τῆς Ἱπποκόωντος [1] Οἰκλῆς καὶ Ἀμφάλκης ὑπῆρξαν. [2] Οἰκλέως δὲ καὶ Ὑπερμνήστρας τῆς Θεσπίου Ἰφιάνειρα καὶ Πολύβοια καὶ Ἀμφιάραος ἐγένοντο. Μελάμπους μὲν οὖν καὶ Βίας καὶ οἱ ἀπ᾽ ἐκείνων οὕτω τῆς ἐν Ἄργει [3] βασιλείας μετέσχον. Νηλεὺς δὲ μετὰ τῶν συνακολουθησάντων παραγενόμενος εἰς Μεσσήνην, πόλιν ἔκτισε Πύλον, δόντων αὐτῷ τῶν ἐγχωρίων. ταύτης δὲ βασιλεύων, καὶ γήμας Χλῶριν τὴν Ἀμφίονος τοῦ Θηβαίου, παῖδας ἐγέννησε δώδεκα· ὧν ἦν πρεσβύτατος μὲν Περικλύμενος, νεώτατος δὲ Νέστωρ ὁ ἐπὶ Τροίαν στρατεύσας. περὶ μὲν οὖν τῶν Νέστορος προγόνων ἀρκεσθησόμεθα τοῖς ῥηθεῖσι, στοχαζόμενοι τῆς συμμετρίας.

ξθ΄. Περὶ δὲ [4] τῶν Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων ἐν μέ- *Lapithae & Centauri.*

1 Ἰοκλῆς Steph. marg. Reg. M. Coisl. Pogg. frequenti peccato librariorum, de quo Sylburg. ad Pauſan. VI, 17, pag. 494. Tum Ἀμαλκῆς Co. M. Ἀμφιαλκῆς Reg.

2 Ἰοκλέους Steph. ora, Coisl. Mut. Reg.

3 Βασ λείας μετέσχον in Steph. marg. Coisl. Reg. Vat. Mut. quod rectum. Vid. Herodot. IX, 33. Edd. βασιλείαν κατέσχεν.

4 Deſit articulus Venet.

Antiphaten, Manto, Biantem & Pronoën ex ea ſuſtulit. Ex Antiphate & Zeuxippe Hippocoontis Oicles & Amphalces prodierunt. Ex Oicle & Hypermneſtra Theſpii, Iphianira, Polyboea & Amphiaraus, orti ſunt. Melampus ergo & Bias, eorumque poſteri, Argivorum regni hunc ad modum ſunt participes facti. Neleus porro cum his, qui eius ductum ſecuti erant, Meſſenen ingreſſus, Pylum, ab indigenis conceſſam ſibi, condidit. In hac regnans, ex Chloride Amphionis Thebani filia, nuptiis iuncta, XII natos procreat. Inter quos aetate maximus Periclymenus, minimus Neſtor, belli ad Troiam particeps. Atque de Neſtoris progenitoribus haec dixiſſe (ut modi ratio habeatur) ſufficiat.

LXIX. Nunc de Lapithis etiam & Centauris parti-

Genus eorum.

ρει διέξιμεν. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, κατὰ τοὺς μύθους, παῖδες ἐγένοντο πλείους, ποταμῶν ἐπώνυμοι· ἐν οἷς καὶ Πηνειὸς, ἀφ᾽ οὗ συνέβη τὸν ἐν Θετταλίᾳ Πηνειὸν [1] ὠνομάσθαι. οὗτος δὲ μιγεὶς Νύμφῃ τῇ προσαγορευομένῃ Κρεούσῃ, παῖδας ἐγέννησεν Ὑψέα καὶ [2] Στίλβην, ᾗ μιγεὶς Ἀπόλλων Λαπίθην καὶ Κένταυρον ἐγέννησε· [3] καὶ τούτων Λαπίθης μὲν κατοικῶν περὶ τὸν Πηνειὸν ποταμὸν, ἐβασίλευσε τῶν τόπων τούτων· γήμας δὲ [4] Ὀρσινόμην τὴν Εὐρυνόμου, ἐγέννησεν υἱοὺς δύο, Φόρβαντα καὶ Περίφαντα. οὗτοι μὲν οὖν ἐνταῦθα ἐβασίλευσαν· οἱ δὲ σύμπαντες λαοὶ ἀπὸ Λαπίθου Λαπίθαι προσηγορεύθησαν. τῶν υἱῶν δὲ τῶν Λαπίθου Φόρβας μὲν εἰς Ὤλενον παρῆλθεν, ἐξ ἧς μεταπεμψάμενος αὐτὸν Ἀλέκτωρ [5] ὁ τῆς Ἠλείας βασιλεὺς βοηθὸν, φοβούμενος [6] τὴν Πέλοπος δυναστείαν, τῆς ἐν

1 Ὀνομάσαι Clar. 1. ὀνομασθῆναι Mut.

2 Στιλβύνην Pogg. Steph. ora & Clar. prave, ut Schol. Apollon. I, 42, docent.

3 Duas has voces Clar. Ven. non legunt.

4 Εὐρυνόην τὴν Ἀρσινόου Co. M.

5 Ὁ deſit Clar. 1.

6 Δὲ Πέλοπος Clar. 2.

culatim nonnulla ſubiicienda ſunt. Oceani & Tethyos filii, ut fabulae quidem memorant, plures exſtiterunt, fluviorum nominibus inſignes: inter quos Peneus, a quo fluvius in Theſſalia nuncupatur. Is Creuſae Nymphae congreſſus, Hypſeum genuit & Stilben. Ex hac Apollo Lapithen & Centaurum edidit. Lapithes, Peneum accolens, vicinos amni tractus in poteſtate habuit. Et maritata ſibi Orſinome, Eurynomi filia, duorum ex ea parens factus eſt liberorum, Phorbantis & Periphantis, qui illic loci imperitarunt. Et a Lapitha univerſa Lapitharum gens cognomentum adepta eſt. Unus Lapithae filius Phorbas, Olenum conceſſit. Unde arceſſitum in auxilium Alector, Elidis rex, Pelopis domina-

Ἤλιδι βασιλείας μετέδωκεν. ἐκ δὲ Φόρβαντος ὑπῆρξαν υἱοὶ δύο, Αἰγεὺς καὶ Ἄκτωρ, οἱ τὴν Ἠλείων βασιλείαν παραλαβόντες. ὁ δ' ἕτερος τῶν Λαπίθου παίδων Περίφας, γήμας [1] Ἀστυάγειαν τὴν Ὕψεως, ἐγέννησεν ὀκτὼ παῖδας, ὧν ἦν πρεσβύτατος Ἀντίων, ὃς μιγεὶς Περιμήλᾳ τῇ Ἀμυθάονος, ἐγέννησεν [2] Ἰξίονα. οὗτος δ' ὥς φασιν, ὑποσχόμενος ἕδνα πολλὰ δώσειν [3] Ἡσιονεῖ, ἔγημε τὴν Ἡσιονέως θυγατέρα Δίαν, ἐξ ἧς ἐγέννησε Πειρίθουν. ἔπειθ' ὁ μὲν Ἰξίων οὐκ ἀπέδωκε τὰ ἕδνα τῇ γυναικὶ, ὁ δ' Ἡσιονεὺς [4] τὰς ἵππους ἀντὶ τούτων [5] ἠνεχύρασεν. ὁ δ' Ἰξίων τὸν Ἡσιονέα μετεπέμψατο, [6] ἐπαγγελλόμενος πάντα ὑπακούσεσθαι, καὶ τὸν Ἡσιονέα παραγενόμενον ἔβαλεν εἰς βόθρον πυρὸς μεστόν. διὰ δὲ τὸ μέγεθος τῆς παρανομίας μηδένα [7] δύνασθαι καθᾶραι τὸν φόνον. τέλος δὲ ὑπὸ τοῦ Διὸς κατὰ τοὺς μύθους ἁγνισθεὶς, ἠράσθη

1 Ἀστυάγυιαν Coisl. Ἀστοάγυιαν Reg.
2 Ἠξίονα Clar. 1.
3 Ἰσιονεῖ Coisl. ſemper.
4 Τοὺς Steph. marg. Reg.
5 Ἐνεχύρασεν Mut. ἠνεχύρασεν Coisl. optime. Edd. ἠνεχύρωσε. Conf. Ezech. Spanh. in Ariſtoph. Plut. v. 451.
6 Deficiunt ſequentes duae voces Coisl.
7 Βούλεσθαι Mut. Clar.

tum metuens, regni conſortem fecit. Ex hoc prodierunt Aegeus & Actor, Eleorum inde regnum conſecuti. Alter Lapithae filiorum Periphas ex Aſtyagea Hypſei octo ſuſcepit liberos; quorum primus Antion ex Perimela Amythaonis Ixionem ſuſtulit. Hic magnifica munerum pollicitatione ab Heſioneo nuptias filiae ipſius Diae impetravit, & Pirithoum ex ea ſuſcepit. At ubi promiſſa uxori non praeſtitiſſet, Heſioneus pignoris loco equos illius cepit. Ixion ergo ſatisfactionis praetextu arceſſitum ad ſe ſocerum, in foveam igni plenam deiecit. At tam immani parricidii piaculo, quod nemo expiare poterat, Iuppiter tandem (ut fabularum com-

μὲν [1] τῆς Ἥρας, καὶ κατετόλμησεν ὑπὲρ συνουσίας λόγους ποιεῖσθαι· ἔπειτα τὸν μὲν Δία εἴδωλον ποιήσαντα τῆς Ἥρας, νεφέλην ἐξαποστεῖλαι. τὸν δὲ Ἰξίονα τῇ νεφέλῃ μιγέντα, γεννῆσαι τοὺς ὀνομαζομένους [2] Κενταύρους ἀνθρωποφυεῖς. τέλος δὲ μυθολογοῦσι τὸν Ἰξίονα διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἡμαρτημένων ὑπὸ Διὸς εἰς τροχὸν ἐνδεθῆναι, καὶ τελευτήσαντα τὴν τιμωρίαν ἔχειν αἰώνιον.

ό. Τοὺς δὲ Κενταύρους τινὲς μὲν φασὶν ἐν τῷ Πηλίῳ τραφῆναι ὑπὸ Νυμφῶν, [3] ἀνδρωθέντας δὲ καὶ μιγέντας ἵπποις θηλείαις, γεννῆσαι τοὺς [4] ὀνομαζομένους διφυεῖς Ἱπποκενταύρους. τινὲς δὲ λέγουσι τοὺς ἐκ νεφέλης καὶ Ἰξίονος γεννηθέντας Κενταύρους, πρώτους ἱππεύειν ἐπιχειρήσαντας, Ἱπποκενταύρους ὠνομάσθαι, καὶ εἰς πλάσμα μύθου [5] καταχθῆναι ὡς διφυεῖς ὄντας. φασὶ δὲ τούτους ὡς συγγενεῖς ὑπάρχοντας ἀπαιτῆσαι τὸν Πειρίθουν τὸ μέρος τῆς πατρῴας

1 Abeſt articulus Clar. 1.
2 Ἱπποκενταύρους Coisl.
3 Ἀνδρωθέντος -- μιγέντος Cl. 1.
4 Ὀνομασθέντες Steph. ora & Venet.
5 Καταταχθῆναι Coisl. Mut.

menta habent) illum liberavit. At is Iunonis amore incenſus, de ſtupro Deam compellare non dubitavit. Iuppiter ergo nubis ſpectrum Iunonis loco ei ſubiecit, quo inito, Centauros ſimiles hominibus procreavit. Tandem ob magnitudinem flagitiorum rotae ab Iove alligatus, ſempiternis poſt mortem cruciatibus torquetur.

LXX. Alii Centauros perhibent in Pelio a Nymphis educatos, adulta poſt aetate ex equarum inſcenſu biforme Hippocentaurorum, ut vocant, genus profeminaſſe. Quidam affirmant, Nephele & Ixione prognatos Centauros, quod principes equitandi ſtudium aggreſſi fuerint, inde nomen Hippocentaurorum retuliſſe, & inde figmentum de duplici natura in fabulam abiiſſe. Hi, quod eodem ſatu eſſent, partem ditionis paternae a Pi-

ἀρχῆς· οὐκ ἀποδιδόντος δὲ τοῦ Πειρίθου, πόλεμον ἐξενεγκεῖν πρὸς αὐτόν τε καὶ τοὺς [1] Λαπίθας. ὕστερον δὲ διαλυθέντων αὐτῶν, Πειρίθους μὲν γήμας Ἱπποδάμειαν τοῦ Βύττου, καὶ καλέσαντος εἰς τοὺς γάμους τόν τε Θησέα καὶ τοὺς Κενταύρους, φασὶ μεθυσθέντας ἐπιβαλέσθαι ταῖς [2] κεκλημέναις γυναιξὶ καὶ βίᾳ μίσγεσθαι· διὰ δὲ τὴν παρανομίαν τόν τε Θησέα καὶ τοὺς Λαπίθας παροξυνθέντας, οὐκ ὀλίγους μὲν ἀνελεῖν, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐκβαλεῖν [3] ἐκ τῆς πόλεως. διὰ δὲ ταύτην τὴν αἰτίαν τῶν Κενταύρων πανδημεὶ [4] στρατευσάντων ἐπὶ τοὺς Λαπίθας, καὶ πολλοὺς ἀνελόντων, τοὺς ὑπολειφθέντας φυγεῖν εἰς [5] Φολόην τῆς Ἀρκαδίας, τινὰς δὲ εἰς Μαλέαν [6] ἐκπεσόντας, ἐνταῦθα κατοικῆσαι. τοὺς δὲ Κενταύρους, μετεωρισθέντας τοῖς προτερήμασι, καὶ ὁρμωμένους ἐκ τῆς Φο-

Centaurorum bellum adverſus Lapithas,

horumque reliquiae.

1 Λαπίθους Clar. 1.
2 Κεκλιμέναις Clar. 1.
3 Ἐκ τῆς Mut. Reg. Co. Edd. praepoſitionem non habent.
4 Συστρατευσάντων Steph. marg.
5 Φολόην Ἐνεὸν τῆς Ἀρκ. Cl. 2.
6 Ἐκπεσόντας ἐνταῦθα κατοικῆσαι Coisl. Mut. Tum τινάς. Vulgo τινὲς ἐκπεσόντες, ἐκεῖ κατῴκησαν. Ἐνταῦθα κατῴκησαν Reg.

rithoo exigebant: qua non impetrata, ipſi & Lapitharum genti bellum intulerunt. Hoc autem finito, Pirithous cum Hippodamia Byſti nuptiarum ſolemne celebraturus, Theſeum & Centauros invitabat. Hi, vino repleti, feminas, quae convivio tum intererant, per vim ſtuprare conantur. Theſeus igitur & Lapithae, nefaria iſta contumelia irritati, non paucos obtruncant, & reliquos e civitate extorres agunt. Hac de cauſa tota Centaurorum natio bellum adverſus Lapithas poſtea movit; pluribuſque caeſis, quos fortuna belli ſuperſtites reliquerat, eos in Pholoën Arcadiae fugere compulerunt. Nonnulli tamen in Maleam elapſi, ibi ſubſtiterunt. Eo Centauri ſucceſſu elati, ex Pholoë eruptio-

λόης, λῄζεσθαι τοὺς παριόντας τῶν Ἑλλήνων, καὶ πολλοὺς τῶν [1] περιοίκων ἀναιρεῖν.

Aeſculapius. οα΄. Τούτων δὲ ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ.

Eius parentes, μυθολογοῦσι τοίνυν Ἀσκληπιὸν Ἀπόλλωνος υἱὸν ὑπάρχειν καὶ Κορωνίδος· φύσει δὲ καὶ ἀγχινοίᾳ [2] διενέγκαντα, ζηλῶσαι τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην, καὶ πολλὰ

merita de vita hominum. τῶν συντεινόντων πρὸς ὑγίειαν ἀνθρώπων ἐξευρεῖν. ἐπὶ τοσοῦτο δὲ προβῆναι τῇ δόξῃ, ὥστε πολλοὺς τῶν ἀπεγνωσμένων ἀῤῥώστων παραδόξως θεραπεύειν, καὶ διὰ τοῦτο πολλοὺς δοκεῖν τῶν τετελευτηκότων ποιεῖν πάλιν

Plutonis de eius arte querelae. ζῶντας. διὸ καὶ τὸν μὲν Ἀΐδην μυθολογοῦσιν ἐγκαλοῦντα τῷ Ἀσκληπιῷ, κατηγορίαν αὐτοῦ ποιήσασθαι πρὸς τὸν Δία, ὡς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ταπεινουμένης· ἐλάττους γὰρ ἀεὶ γίνεσθαι τοὺς τετελευτηκότας, θεραπευομένους ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. καὶ τὸν μὲν Δία

1 Παροίκων Reg.
2 Διενεγκόντα Coisl. Mut. Mox Φορωνίδος Euſeb. Lib. II Praep. Evang. p. 57 A.

nibus factis, Graecos illac iter facientes latrociniis infeſtabant, multoſque accolarum e medio tollebant.

LXXI. His nunc evolutis, de Aeſculapio eiuſque poſteritate narrationem inſtituemus. Apolline ac Coronide natum fabulantur. Qui ingenio & vigore mentis excellens, ſcientiae Medicae gnaviter incubuerit, multaque hominibus ad valetudinem ſalutaria invenerit, eoque gloriae proceſſerit, ut, cum multos deſperate aegrotantes non ſine miraculo ſanaret, multos etiam ab inferis in vitam reſtituere exiſtimaretur. Ideo, ut fabulis proditum eſt, Pluto querelam de Aeſculapio, quod videlicet medicatione eius mortuorum numerus ſubinde decreſceret, apud Iovem inſtituit, eumque de deminuta regni inferni potentia accuſavit. Hoc irritatus

[1] παροξυνθέντα κεραυνῶσαι τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ διαφθεῖραι· τὸν δὲ Ἀπόλλωνα διὰ τὴν ἀναίρεσιν [2] αὐτοῦ παροξυνθέντα, φονεῦσαι τοὺς τὸν κεραυνὸν τῷ Διῒ [3] κατασκευάζοντας Κύκλωπας· ἐπὶ δὲ τῇ τούτων τελευτῇ παροξυνθέντα τὸν Δία προστάξαι τῷ Ἀπόλλωνι θητεῦσαι παρ' ἀνθρώπῳ, καὶ ταύτην τὴν τιμωρίαν λαβεῖν παρ' αὐτοῦ τῶν ἐγκλημάτων. Ἀσκληπιοῦ δέ φασι γενομένους υἱοὺς Μαχάονα καὶ Ποδαλείριον, καὶ τὴν τέχνην ἐκπονήσαντας, ἐπὶ Τροίαν συστρατεῦσαι τοῖς περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα· κατὰ δὲ τὸν πόλεμον μεγάλας χρείας αὐτοὺς [4] παρασχέσθαι τοῖς Ἕλλησι, θεραπεύοντας ἐμπειρότατα τοὺς τιτρωσκομένους, καὶ διὰ τὰς εὐεργεσίας ταύτας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μεγάλης τυχεῖν δόξης. ἀτελεῖς δ' αὐτοὺς ἀφεῖναι τῶν κατὰ τὰς μάχας κινδύνων καὶ τῶν ἄλλων [5] λειτουργιῶν, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐν τῷ θερα-

Filii Machaon & Podalirius.

1 Παροξ. κεραυνῶσαι τ. Ἀσκ. καὶ διαφθ. Reg. Clar. 2. Urſin. & Steph. ora, quod placet. Euſeb. παροξυνθέντα κεραυνῷ βαλόντα αὐτὸν διαφθ. Edd. παροξ. καὶ κεραυνώσαντα τ. Ἀ. διαφθ.

2 Τούτου Vat. Reg. αἵρεσιν τούτου Mut.

3 Κατασκευάσαντας Euſeb. Mut. Reg. Paulo poſt Euſeb. θητεῦσαι παρ' Ἀδμήτῳ.

4 Παρέχεσθαι Mut. & mox θεραπεύοντες.

5 Λειτουργειῶν Coisl. Clar. 1.

Iuppiter, fulminis ictu Aeſculapium necavit. Apollo igitur, ob necem eius graviter iratus, Cyclopes fulmen Iovi fabricatos interemit. Hoc facto exacerbatus Iuppiter, in poenam commiſſorum mercenariam homini operam locare Apollinem coëgit. Aeſculapii prognati ſunt Machaon & Podalirius, qui paternam edocti artem Agamemnonis ad Troiam militiae adſcripti erant. In hoc bello magno Graecis uſui fuere. Nam quod induſtria ſingulari vulneratos in proeliis curarent, multum apud Graecos gloriae ſuis ſibi meritis compararunt, adeo ut a conflictibus aliiſque publicis gravaminibus, propter eximiam medicinae, quam factitabant, utilitatem,

πεύειν εὐχρηστίας. περὶ μὲν οὖν Ἀσκληπιοῦ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ τοῖς ῥηθεῖσιν ἀρκεσθησόμεθα.

Penei & *Aſopi* genus cum poſteris.

οβ΄. Περὶ δὲ τῶν Ἀσωποῦ θυγατέρων καὶ τῶν Αἰακῷ γενομένων υἱῶν νῦν διέξιμεν. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, κατὰ τοὺς [1] μύθους, ἐγένοντο παῖδες ἄλλοι τε πλείους, ἐπώνυμοι ποταμῶν, ἐν οἷς ὑπάρξαι Πηνειὸν καὶ Ἀσωπόν. Πηνειὸς μὲν οὖν κατοικήσας περὶ τὴν νῦν οὖσαν Θετταλίαν, ἐπώνυμον ἑαυτοῦ τὸν προειρημένον ποταμὸν ἐποίησεν. Ἀσωπὸς δὲ ἐν [2] Φλιοῦντι κατοικήσας ἔγημε Μετώπην τὴν Λάδωνος, ἐξ ἧς [3] ἐγένοντο δύο μὲν υἱοὶ, Πελασγὸς καὶ Ἰσμηνὸς, θυγατέρες δὲ δώδεκα, [4] Κέρκυρα καὶ Σαλαμὶς, ἔτι δ' Αἴγινα καὶ [5] Πειρήνη, καὶ Κλεώνη· πρὸς δὲ ταύταις Θήβη τε καὶ Τανάγρα, καὶ Θέσπια, καὶ Ἄσωπις· ἔτι δὲ Σινώπη· πρὸς δὲ ταύταις [6] Οἴνια καὶ Χαλκίς. τούτων δ'

1 Deſit Clar. 1.

2 Φιλοῦντι Co. & ſtatim Μετώπην cum Mut. Clar. Pogg. Vulgo Μεθώνην.

3 Ἐγέννησεν υἱοὺς δύο Πελασγὸν κ. Ἰσμηνὴν Clar. 1. Venet. Tum θυγατέρας.

4 Κορκύρα Coisl. Clar. 2. Vat. Deſunt autem haec uſque in τούτων δ' Ἰσμ. Clar. 1.

5 Πειρίνη Coisl. & mox Τενάγρα idem cum Mut.

6 Ὀρνία iidem.

immunes prae ceteris eſſent. Verum hic de Aeſculapio & filiis eius hiſtoriae modus eſto.

LXXII. Sequitur, ut ad filias Aſopi, natoſque Aeaci ſe oratio noſtra convertat. Oceanus & Tethys, ut fabulae quidem dictitant, tum alios complures dederunt natos, fluviorum nominibus celebres, tum etiam Peneum & Aſopum. Penei ſedes fuit regio, quae nunc Theſſalia vocatur: qui fluvium illum nomine ſuo nobilitavit. Aſopus, Phliunte habitans, Metopen, Ladonis filiam, uxorem habuit, quae duos ei filios peperit, Pelaſgum & Iſmenum, & natas XII, quarum nomina ſunt Cercyra, Salamis, Aegina, Pirene, Cleone, Thebe, Tanagra, Theſpia, Aſopis, Sinope, Oenia & Chalcis.

Ἰσμηνὸς μὲν εἰς Βοιωτίαν ἐλθὼν κατῴκησε περὶ τὸν ποταμὸν τὸν ἀπ' ἐκείνου τὴν ὁμωνυμίαν λαβόντα. τῶν δὲ θυγατέρων Σινώπη μὲν ὑπὸ Ἀπόλλωνος [1] ἁρπαγεῖσα ἀπηνέχθη πρὸς [2] τοῦτον τὸν τόπον, οὗ νῦν ἐστιν ἡ ἀπ' ἐκείνης ὀνομασθεῖσα πόλις Σινώπη. ἐκ δὲ ταύτης καὶ Ἀπόλλωνος γενόμενος [3] Σύρος ἐβασίλευσε τῶν ἀπ' ἐκείνου Σύρων ὀνομασθέντων. [4] Κέρκυρα δὲ ὑπὸ Ποσειδῶνος ἀπηνέχθη εἰς νῆσον τὴν ἀπ' ἐκείνης Κέρκυραν [5] ὀνομασθεῖσαν. ἐκ ταύτης δὲ καὶ Ποσειδῶνος ἐγένετο Φαίαξ, ἀφ' οὗ τοὺς Φαίακας συνέβη τυχεῖν ταύτης τῆς προσηγορίας. Φαίακος δ' ἐγένετο Ἀλκίνοος, ὁ τὸν Ὀδυσσέα καταγαγὼν εἰς τὴν Ἰθάκην. Σαλαμὶς δὲ ὑπὸ Ποσειδῶνος ἁρπαγεῖσα, ἐκομίσθη εἰς τὴν ἀπ' αὐτῆς νῆσον Σαλαμῖνα προσαγορευθεῖσαν. αὕτη δὲ μιγεῖσα Ποσειδῶνι, Κεγχρέα ἐγέννησεν, ὃς βασιλεύσας τῆς νήσου ταύτης, καὶ γενόμενος ἐπιφανὴς, ἀπέκτεινεν ὄφιν ὑπερφυῆ τὸ μέγεθος,

1 Ἁρπαχθεῖσα Coisl.

2 Εἰς τοῦτον Coisl. τοῦτον τὸν πόντον Mut. τοῦτον τὸν ποταμὸν marg. Steph. Reg. Urſin.

3 Υἱὸς Σύρος Coisl. Mut. ex gloſſa.

4 Κορκύρα Vat. Coisl. ſemper.

5 Ὀνομαζομένην Mut.

De filiis Iſmenus in Boeotiam ad fluvium ſui nominis conceſſit. Filiarum unam Sinopen Apollo raptam eo loci deportavit, ubi nunc urbs Sinope eſt, ab illa nomen ſortita. Ex qua & Apolline Syrus prognatus, gentem Syrorum a ſe nuncupatam ſub ditione tenuit. Cercyram Neptunus in Corcyram tranſtulit inſulam, hodieque nomen eius retinentem. Ex hac & Neptuno natus eſt Phaeax, unde Phaeacibus ſua obvenit appellatio. Is pater eſt Alcinoi, a quo Ulyſſes in Ithacam reductus eſt. Salamis item a Neptuno abrepta, in nominis ſui inſulam venit, & ex Neptuni compreſſu Cenchreum edidit, qui rex huius inſulae fuit, & virtute inclareſcens, ſtupendae magnitudinis anguem, in ho-

καὶ λυμαινόμενον τοὺς ἐγχωρίους. Αἴγινα δὲ ἐκ [1] Φλιοῦντος ὑπὸ Διὸς ἁρπαγεῖσα, εἰς νῆσον ἀπεκομίσθη τὴν ἀπ' ἐκείνης Αἴγιναν ὀνομασθεῖσαν. ἐν ταύτῃ δὲ Διῒ μιγεῖσα ἐτέκνωσεν Αἰακὸν, ὃς ἐβασίλευσε τῆς νήσου. τούτου δ' ἐγένοντο υἱοὶ Πηλεὺς καὶ Τελαμών. τούτων δὲ Πηλεὺς δίσκῳ βαλὼν ἀπέκτεινεν ἀκουσίως Φῶκον ὁμοπάτριον ἀδελφὸν, [2] ἐξ ἄλλης δὲ μητρὸς γεγενημένον. διὰ δὲ τὸν φόνον Πηλεὺς ὑπὸ τοῦ πατρὸς φυγαδευθεὶς ἔφυγε τῆς νῦν Θετταλίας καλουμένης εἰς Φθίαν. [3] καὶ καθαρθεὶς ὑπὸ Ἄκτορος τοῦ βασιλέως, διεδέξατο τὴν βασιλείαν, ἄπαιδος ὄντος τοῦ Ἄκτορος. ἐκ δὲ Πηλέως καὶ Θέτιδος γενόμενος Ἀχιλλεὺς ἐστράτευσε μετ' Ἀγαμέμνονος εἰς Τροίαν. Τελαμὼν δὲ φυγὼν ἐξ Αἰγίνης, κατήντησεν εἰς Σαλαμῖνα, καὶ γήμας Κεγχρέως τοῦ βασιλέως τῶν Σαλαμινίων θυγατέρα Γλαύκην, ἐβασίλευσε τῆς νή-

1 Φαινοῦντος Clar. frequenti errore.
2 Ὃν διὰ τὸν φόνον Coisl. ceteris neglectis, prave.
3 Abeſt copula Clar. 1. abſorpta a ſequente voce.

mines inſulanos pernicialiter graſſantem, occidit. Aegina, Iovis raptu ex Phliunte in Aeginam a ſe denominatam tranſvecta, e complexu Iovis Aeacum inſulae regem peperit. A quo ſati Peleus & Telamon. Quorum ille Phocum ex eodem genitore fratrem, ſed alia matre natum, temerario diſci iactu interemit. Hanc ob caedem a patre exſulatum ire iuſſus, in Phthiam Theſſaliae, ut nunc vocatur, regionem migravit, & ab Actore eius rege expiatus, in regno ipſi, cum ſobole deſtitueretur, ſucceſſit. E Peleo & Thetide Achilles ortus, cum Agamemnone contra Troianos belligeravit. Telamon & ipſe profugus ex Aegina, in Salaminem deſcendit, & cum Glauce (erat haec Cenchrei Salaminiorum principis filia) in matrimonium accepta, im-

σου. τῆς δὲ γυναικὸς Γλαύκης ἀποθανούσης, ἔγημεν ἐξ Ἀθηνῶν Ἐρίβοιαν τὴν Ἀλκάθου· ἐξ ἧς ἐγέννησεν Αἴαντα τὸν ἐπὶ Τροίαν στρατεύσαντα.

Pelopis, Tantali, Oenomai hiſtoria.

ογ'. Τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Πέλοπος καὶ Ταντάλου καὶ Οἰνομάου. ἀναγκαῖον δὲ [1] τοῖς χρόνοις προσαναδραμόντας ἡμᾶς ἀπ' ἀρχῆς, ἐν κεφαλαίοις ἅπαντα διελθεῖν. κατὰ γὰρ τὴν Πελοπόννησον ἐν πόλει [2] Πίσῃ Ἄρης Ἀρπίνῃ τῇ Ἀσώπου θυγατρὶ μιγεὶς, ἐγέννησεν Οἰνόμαον· οὗτος δὲ θυγατέρα μονογενῆ γεννήσας, ὠνόμασεν Ἱπποδάμειαν. χρηστηριαζομένῳ δὲ αὐτῷ περὶ τῆς τελευτῆς ἔχρησεν ὁ θεὸς, τότε τελευτήσειν αὐτὸν, ὅταν ἡ θυγάτηρ Ἱπποδάμεια συνοικήσῃ. εὐλαβούμενον οὖν αὐτὸν περὶ τοῦ γάμου τῆς θυγατρὸς, κρῖναι ταύτην παρθένον διαφυλάττειν, [3] ὑπολαβόντα μόνως οὕτως ἐκφεύξεσθαι τὸν κίνδυνον. διόπερ πολλῶν μνη-

Oenomaus, oraculo territus,

1 Τῶν χρόνων Clar. perperam. 2 Πείσσῃ Clar. 1. ſemper. Πίσει Co. Tum Ἀργίνῃ Co. Mut. Pogg. 3 Ὑπολαμβάνοντα Coisl. Mut.

perium inſulae conſecutus eſt. Poſt Glauces vero mortem ex Athenis Eriboeam Alcathoo ſatam, uxorem duxit: unde Aiacem, Troianae militiae conſortem, procreavit.

LXXIII. His ita expoſitis, Pelopis, Tantali & Oenomai hiſtoriam percurremus. Haec vero altius, & quidem ab initio repeti, & per capita quaedam exigi, neceſſum eſt. In Peloponneſi urbe Piſa Mars ex Harpina, Aſopi filia, Oenomaum ſuſcepit. Huic unica fuit nata, quam Hippodamiam appellavit. De vitae autem exitu oraculum interroganti, tum de vita eius actum fore, cum filia maritum acceperit, Deus reſpondit. Nuptias igitur filiae reformidans, perpetuae illam virginitati deſpondit, ſiquidem hac ratione ſola mortis periculum ſe effugiturum opinabatur. Cum autem multi puellae con-

Hippodamiae unicae filiae procis certamina proponit cum vitae periculo.

στευομένων τὴν κόρην, ἆθλον προετίθει τοῖς βουλομένοις αὐτὴν γῆμαι τοιοῦτον. ἔδει τὸν μὲν ἡττηθέντα τελευτῆσαι, τὸν δ' ἐπιτυχόντα γαμεῖν τὴν κόρην. [1] ὑπεστήσατο δὲ ἱπποδρομίαν ἀπὸ τῆς Πίσης μέχρι τοῦ κατὰ Κόρινθον Ἰσθμοῦ, πρὸς τὸν βωμὸν τοῦ Ποσειδῶνος· τὴν δ' ἄφεσιν τῶν ἵππων ἐποίησε τοιαύτην· ὁ μὲν Οἰνόμαος ἔθυε κριὸν τῷ Διΐ, ὁ δὲ μνηστευόμενος ἐξώρμα τέθριππον ἐλαύνων ἅρμα. [2] ἀγισθέντων δὲ τῶν ἱερῶν, τότε ἄρχεσθαι τοῦ δρόμου τὸν Οἰνόμαον, καὶ διώκειν τὸν μνηστῆρα ἔχοντα δόρυ, καὶ ἡνίοχον τὸν Μυρτίλον. εἰ δ' ἐφίκοιτο καταλαβεῖν τὸ διωκόμενον ἅρμα, τύπτειν τῷ δόρατι, καὶ διαφθείρειν τὸν μνηστῆρα. τούτῳ δὲ τῷ τρόπῳ τοὺς ἀεὶ μνηστευομένους καταλαμβάνων διὰ τὴν ὀξύτητα τῶν ἵππων, πολλοὺς ἀνῄρει. Πέλοψ δὲ ὁ Ταντάλου καταντήσας εἰς Πίσαν, καὶ θεασάμενος τὴν Ἱπποδάμειαν, ἐπεθύμησε τοῦ γάμου· φθεί-

1 Ὑπεστ. δὲ ἱπποδρομίαν Mut. Reg. Urſin. Pogg. ἵππων δρόμον Ven. Edd. Ἱπποδάμειαν abſurde.

2 Poſt ἁγισθέντων Urſini ſchedae addunt gloſſam καὶ θυθέντων.

iugium appeterent, tale procis certamen propoſuit, quo victus vitae iacturam faceret, victor puellae nuptias obtineret. Equorum ergo curſum a Piſa ad Neptuni in Iſthmo Corinthiaco aram uſque determinavit, & dimiſſio e carceribus erat talis. Oenomaus arietem Iovi mactabat. Interim procus quadriiugo ſe curru effundebat, peractiſque demum ſacris etiam rex ipſe currum, auriga Myrtilo, intendens haſta procum inſequebatur, eumque aſſecutus transfigebat. Ad hunc modum perpetuo ob celeritatem equorum procis antegreſſis invectus, complures interemit. Venit & Pelops, Tantali filius, Piſam, & quamprimum Hippodamiam conſpexit, nuptias eius expetivit. Myrtilum ergo, qui currum

ρας δὲ τὸν ἡνίοχον τοῦ Οἰνομάου Μυρτῖλον, καὶ λαβὼν συνεργὸν πρὸς τὴν νίκην, ἔφθασε παραγενόμενος [1] ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν, πρὸς τὸν τοῦ Ποσειδῶνος βωμόν. ὁ δ' Οἰνόμαος τὸ λόγιον τετελέσθαι νομίζων, καὶ διὰ τὴν λύπην ἀθυμήσας, αὑτὸν ἐκ τοῦ ζῆν μετέστησε. τούτῳ δὲ τῷ τρόπῳ Πέλοψ γήμας τὴν Ἱπποδάμειαν, παρέλαβε τὴν ἐν Πίσῃ βασιλείαν, καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ [2] σύνεσιν ἀεὶ μᾶλλον [3] αὐξανόμενος, τοὺς πλείστους τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον οἰκούντων προσηγάγετο, καὶ τὴν χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ Πελοπόννησον προσηγόρευσεν.

Pelops, Myrtili auxilio adiutus, victor conſequitur puellae coniugium.

Peloponneſus ab eo nomen habet.

οδ'. [4] Ἐπειδὴ δὲ Πέλοπος ἐμνήσθημεν, ἀναγκαῖον ἐστι καὶ περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ταντάλου διελθεῖν, ἵνα μηδὲν τῶν ἀκοῆς ἀξίων παραλείπωμεν. Τάνταλος μὲν Διὸς ἦν υἱὸς, πλούτῳ δὲ καὶ δόξῃ διαφέρων, κατῴκει τῆς Ἀσίας [5] περὶ τὴν νῦν ὀνομαζομένην Παφλα-

Pelopis pater Tantalus,

1 Πρὸς τὸν - ἐπὶ τὸν τοῦ Co. M.
2 Συνέσει μᾶλλον Coisl.
3 Αὐξόμενος idem, Mut. Reg.
4 Ἐπεὶ δὲ Πελ. Coisl.
5 Περὶ notam defectus habet in Steph. editione, & abeſt Reg.

Oenomai regebat, ut victoriam adiutaret, pretio corrupit, eiuſque ope ad Neptuni uſque aram in Iſthmo Oenomaum praevertit. Hic, perfectum iam eſſe oraculum exiſtimans, accedente ad ſummam aegritudinem deſperatione, mortem ſibi conſcivit. Hoc itaque pacto cum Hippodamiae nuptiis Piſae quoque regno potitus fuit Pelops. Et quia vir fortis erat & prudens, opibus ſubinde magis confirmatus, plurimas eius peninſulae gentes ſub ditionem ſuam redegit, eamque a ſe Peloponneſum, quod Pelopis inſula eſt, denominavit.

LXXIV. Poſteaquam hic Pelopis mentio facta eſt, de Tantalo quoque, eius patre, nonnihil addere nos oportet, ne quid rerum auditu dignarum poſthabeamus. Tantalus, Iovis filius, opibus & gloria illuſtris, Aſiae provinciam, quae nunc Paphlagonia vocatur, in-

γονίαν. διὰ δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ πατρὸς Διὸς εὐγένειαν, ὥς φασι, φίλος ἐγένετο τῶν θεῶν ἐπὶ πλεῖον. ὕστερον δὲ τὴν εὐτυχίαν οὐ φέρων ἀνθρωπίνως, καὶ μετασχὼν κοινῆς τραπέζης καὶ πάσης παῤῥησίας, ἀπήγγελλε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παρὰ τοῖς ἀθανάτοις ἀπόῤῥητα. δι' ἣν αἰτίαν καὶ ζῶν ἐκολάσθη, καὶ τελευτήσας αἰωνίου, κατὰ τοὺς μύθους, τιμωρίας ἠξιώθη, καταχθεὶς εἰς τοὺς ἀσεβεῖς. τούτου δ' ἐγένετο Πέλοψ υἱὸς, καὶ Νιόβη θυγάτηρ· αὕτη δὲ ἐγέννησεν υἱοὺς ἑπτὰ, καὶ θυγατέρας τὰς ἴσας, [1] εὐπρεπείᾳ διαφερούσας. ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν τέκνων [2] μέγα φρυαττομένη, πλεονάκις ἐκαυχᾶτο, καὶ τῆς Λητοῦς ἑαυτὴν [3] εὐτεκνωτέραν ἀπεφαίνετο. εἶθ' ἡ μὲν Λητὼ κατὰ τοὺς μύθους χολωσαμένη, προσέταξε τῷ μὲν Ἀπόλλωνι, κατατοξεῦσαι τοὺς υἱοὺς τῆς Νιόβης, τῇ δ' Ἀρτέμιδι τὰς θυγατέρας. τούτων δ' ὑπακουσάντων τῇ μητρὶ, καὶ

ob opes in ipſos Deos ſuperbus, apud inferos cruciatibus affectus.

Niobe, eius filia, liberorum numero ſuperbiens, orbitate punita.

1 Exſulant duae ſeq. voces ex Coisl.
2 Μεγάλα Mut.
3 Εὐτεκνωτέραν Vat. quod probo. Vid. Barneſ. Eurip. Hecub. v. 581. Edd. εὐτεκνοτ.

colebat, & ob generis a Iove deducti claritatem ipſis etiam Diis, ut fabulantur, percarus erat. At cum felicitate ſua non modeſte, ut hominem decet, uteretur, ſed ad Deorum menſas, liberamque cum eis vivendi conſuetudinem admiſſus, ſecreta immortalium mortalibus effutiiſſet; cum vivus poenam ſubiit, tum poſt mortem ad impios & damnatos detruſus, ſempiterni, ut fabulis adſtruitur, ſupplicii cruciatibus torquetur. Hoc editi Pelops & Niobe. Quae ſeptem filios, totidemque egregiae formae puellas, enixa eſt. Hoc liberorum numero ſuperbiens, non raro Latonam felicitate partus a ſe vinci gloriabatur. Quo Dea ad iram provocata, ut fabulae quidem memorant, Apollini & Dianae mandat, ut haec puellas, ille pueros ſagittis transfigant. Qui cum matris imperium exſecuti Niobae li-

[1] κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν κατατοξευσάντων τὰ τέκνα τῆς Νιόβης, συνέβη τὴν προειρημένην ὑφ' ἕνα καιρὸν ὀξέως ἅμα εὔτεκνον καὶ ἄτεκνον γενέσθαι. ἐπεὶ δὲ ὁ Τάνταλος μισηθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν ἐξέπεσεν ἐκ Παφλαγονίας [2] ὑπὸ Ἴλου τοῦ Τρωὸς, ἀναγκαῖον ἐστι καὶ τὰ [3] περὶ τοῦ Ἴλου καὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ διελθεῖν.

Tantalum regno expulerat Ilus, Trois filius.

οε'. Τῆς Τρωάδος χώρας πρῶτος ἐβασίλευσε Τεῦκρος, υἱὸς ὢν Σκαμάνδρου τοῦ ποταμοῦ καὶ Ἰδαίας Νύμφης, ἀνὴρ ἐπιφανὴς, καὶ τοὺς [4] λαοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ Τεύκρους προσηγόρευσε. Τεύκρου δ' ἐγένετο θυγάτηρ Βατεία· ταύτην δὲ Δάρδανος ὁ Διὸς γήμας, καὶ τὴν βασιλείαν διαδεξάμενος, τοὺς μὲν λαοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασε Δαρδάνους, πόλιν δὲ [5] οἰκίσας ἐπὶ θαλάσσης, ὠνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ Δάρδανον. τούτου δ' Ἐριχθόνιος υἱὸς [6] γενόμενος εὐδαιμονίᾳ καὶ πλούτῳ

Huius itaque ſtirps, a Teucro repetita & uſque ad Priamum deducta, adiicitur.

1 Quatuor haec non habet Co. Mox ἐξέπεσε μὲν ἀπὸ τῆς Co. M. & Clar.

2 Ὑπὸ Ἰλίου Mut. Ἴλου Pogg. Reg. Vat. optime. Vulgo Ὕλλου.

3 Περὶ τὸν Ἴλον καὶ τοὺς προγόνους Coisl. Mut. Reg. τὸν Ὕλλον κ. τοὺς προγόνους Steph. ora 2. περὶ τοῦ Ἴλου κ. τοὺς προγόνους Vat. edd. Ὕλλου κ. τῶν.

4 Ἄλλους Vat. ſolemni amanuenſium errore

5 Οἰκήσας Coisl. Clar. 1.

6 Γενόμενος Coislin. Vat. Reg. Mut. Vulgo γεγονώς.

beros eodem tempore omnes confeciſſent, uno ſtatim momento accidit, ut & ſobolis abunde & prorſus nihil haberet. Ceterum quia Tantalus, Diis inviſus, Paphlagonia excidit, ab Ilo, Trois filio, inde ſubmotus, de Ilo quoque eiuſque maioribus aliquid referendum eſt.

LXXV. In Troade primus regnavit Teucer, Scamandro fluvio & Idaea Nympha genitus, vir illuſtris, qui populis illis Teucrorum nomen indidit. Huius filiam Bateam matrimonio ſibi iunxit Dardanus, & ſuccedens in regno, ſubditos a ſe Dardanos vocari iuſſit; urbem quoque, ad litus maris a ſe conditam, Dardanum ſuo nomine indigitavit. Natus ab hoc Erichthonius felicitate ac divitiarum copia valde pollebat; de quo & poë-

πολὺ διήνεγκε· περὶ οὗ καὶ ὁ ποιητὴς Ὅμηρος φησὶ,

Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,

Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κατὰ [1] βουκολέοντο.

Ἐριχθονίου δ' υἱὸς γενόμενος Τρὼς, τοὺς λαοὺς ὠνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ Τρῶας· τούτου δ' ἐγένοντο τρεῖς υἱοὶ Ἶλος, Ἀσσάρακος, Γανυμήδης. Ἶλος μὲν οὖν [2] ᾤκισεν ἐν πεδίῳ πόλιν ἐπιφανεστάτην τῶν ἐν τῇ Τρῳάδι, [3] Ἴλιον ἀφ' ἑαυτοῦ θέμενος τὴν προσηγορίαν. Ἴλου δὲ γενόμενος υἱὸς Λαομέδων Τιθωνὸν καὶ Πρίαμον ἐγέννησεν, ὧν Τιθωνὸς μὲν στρατεύσας [4] εἰς τὰ πρὸς ἕω μέρη τῆς Ἀσίας, καὶ διατείνας ἕως Αἰθιοπίας, ἐμυθολογήθη μὲν ἐξ [5] Ἠοῦς τεκνῶσαι Μέμνονα τὸν τοῖς Τρωσὶ βοηθήσαντα, καὶ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀναιρεθέντα· Πρίαμος δ' Ἑκάβην γήμας, σὺν ἄλλοις πλείοσιν υἱοῖς ἐγέννησεν Ἕκτορα, τὸν ἐπισημότατον [6] γενόμε-

1 Βουκολέοντι Clar.

2 Ὤικησεν Coisl.

3 Ἴλιον ἀφ' ἑαυτοῦ ταύτην προσαγορεύουσιν Clar. 2. Venet. male.

4 Εἰς τὰ Vat. Reg. Co. M. ſatis commode. Ceteri cum edd. ἐπί.

5 Τῆς Coisl. υἱοὺς Clar. 1.

6 Notam habet defectus in Stephani edito, nec legitur in Reg. & Urſin.

ta Homerus hunc ad modum ſcribit:

Inter mortales, non hoc opulentior alter;

Humida cui per prata errant tria millia equarum.

Ab hoc Tros genitus, Troiani nominis auctor. Tres huic nati, Ilus, Aſſaracus, Ganymedes. Ilus in campeſtribus Troadis nobiliſſimam exſtruxit urbem, cui Ilii nomen a ſe impoſuit. Huius Laomedon porro filius eſt, qui Tithonum & Priamum generavit. Tithonus, in Aſia Orientem verſus militans, ad Aethiopiam uſque proceſſit; unde fabula de Memnone ex Aurora ſuſcepto, qui Troianis ſuppetias tulit, & cum Achille congreſſus occubuit. Priamus, ducta Hecuba, praeter complures alios Hectorem etiam genuit, cuius virtus bello Troiano in-

νον ἐν τῷ Τροϊκῷ πολέμῳ. Ἀσσάρακος δὲ Δαρδάνων [1] βασιλεὺς, Κάπυν ἐγέννησεν. ἐξ οὗ τεκνωθεὶς Ἀγχίσης ἐξ Ἀφροδίτης Αἰνείαν ἐγέννησε, τὸν ἐπιφανέστατον τῶν Τρώων. Γανυμήδης δὲ τῶν ἁπάντων εὐπρεπείᾳ διαφέρων, ὑπὸ τῶν θεῶν ἀνηρπάγη τῷ Διῒ οἰνοχοεῖν. Τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διεξιέναι περὶ Δαιδάλου καὶ Μινωταύρου, καὶ τῆς Μίνωος στρατείας εἰς Σικελίαν ἐπὶ Κώκαλον τὸν βασιλέα.

Daedalus ſtatuarius & architectus ingenio & arte praeſtans.

οστ'. Δαίδαλος [2] ἦν τὸ μὲν γένος Ἀθηναῖος, εἷς τῶν Ἐρεχθειδῶν ὀνομαζόμενος· [3] (ἦν γὰρ υἱὸς [4] Μητίωνος, τοῦ Εὐπαλάμου [5], τοῦ Ἐρεχθέως) φύσει δὲ [6] πολὺ τοὺς ἄλλους ἅπαντας [7] ὑπεραίρων, ἐζήλωσε τά τε περὶ τὴν τεκτονικὴν τέχνην, καὶ τὴν τῶν ἀγαλμάτων κατασκευὴν καὶ λιθουργίαν. εὑρετὴς δὲ γενόμενος πολ-

1 Βασιλεύσας Steph. ora & Mut.
2 Deeſt Coisl.
3 Binae voces non leguntur in Clar. 1. nec Venet.
4 Μητίονος Vat. Μητίωνος Reg. Μήτλονος Coisl. Mut. Edd. Ὑμητίωνος.
5 Τοῦ Ἀθηναίου deſit Reg. Vat. habetque propterea Steph. notam. Vulgo Εὐπαλάμου τοῦ Ἀθηναίου, perperam.
6 Non eſt in Clar. 1. neque Venet.
7 Ὑπεραίρων Reg. Clar. 2. Co. Mut. & Steph. ora. Edd. ὑπερβαίνων.

primis enituit. Ex Aſſaraco, Dardanûm principe, Capys genitus, parens Anchiſae; qui ex Venere Aeneam, clariſſimum inter Troianos, ſuſtulit. Ganymedes denique, nulli praeſtantia formae ſecundus, a Diis, ut Iovi a poculis eſſet, ſubreptus memoratur. Ab horum expoſitione, ad Daedalum ac Minotaurum, Minoiſque in Siciliam adverſus Cocalum regem expeditionem, progrediemur.

LXXVI. Daedalus Athenienſis patria fuit, ex familia Erechthidarum. Metione enim Erechthei ex Eupalamo nepote cretus erat. Is ingenii ſollertia ceteros omnes ſupergreſſus, architecturae ſtudium impendit, ac ſtatuarius lapidumque exſculptor egregius evaſit; multis etiam

λῶν τῶν συνεργούντων εἰς τὴν τέχνην, κατεσκεύασεν ἔργα θαυμαζόμενα κατὰ πολλοὺς τόπους τῆς οἰκουμένης. κατὰ δὲ τὴν τῶν ἀγαλμάτων κατασκευὴν [1] τοσοῦτῳ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων διήνεγκεν, ὥστε τοὺς μεταγενεστέρους μυθολογῆσαι περὶ αὐτοῦ, διότι τὰ κατασκευαζόμενα τῶν ἀγαλμάτων ὁμοιότατα τοῖς ἐμψύχοις [2] ὑπάρχειν. βλέπειν τε γὰρ αὐτὰ καὶ περιπατεῖν, καὶ καθόλου τηρεῖν τὴν τοῦ ὅλου σώματος διάθεσιν. ὥστε δοκεῖν εἶναι τὸ κατασκευασθὲν, ἔμψυχον ζῶον. πρῶτος δὲ ὀμματώσας, καὶ διαβεβηκότα τὰ σκέλη ποιήσας, ἔτι δὲ τὰς χεῖρας διατεταμένας ποιῶν, εἰκότως ἐθαυμάζετο παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ πρὸ τούτου [3] τεχνῖται κατεσκεύαζον τὰ ἀγάλματα τοῖς μὲν ὄμμασι μεμυκότα, τὰς δὲ χεῖρας ἔχοντα [4] καθειμένας, καὶ ταῖς πλευραῖς κεκολλημένας. ὁ δ' οὖν Δαίδαλος κατὰ τὴν φιλοτεχνίαν θαυμαζόμενος, ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος, καταδικασθεὶς ἐπὶ φόνῳ διὰ

1 Τοσοῦτον Coisl. mox τῶν ἁπάντων non legit Venet.
2 Ὑπάρχει Mut.
3 Τεχνῆται Coisl.
4 Καθημένας Co. Clar. 1. Mox καταδικ. ἐπὶ φόνῳ deſunt Clar. 1.

ſcite inventis artes illas amplificavit. Et mira paſſim in orbe terrarum opera fabricavit, adeo mortales cunctos ſtatuarum artificio ſuperans, ut imagines animatis quam ſimillimas effinxiſſe a poſteris iactetur, quarum ea conſtitutio fuerit, ut viſum & inceſſum, totumque corporis habitum, in vivis animantibus referrent. Quia enim primus oculorum obtutum, pedumque greſſum, & manuum porrectum in ſtatuis expreſſerat, merito in omnium admirationem incurrit. Nam qui praeceſſerant ipſum artifices, nictantibus oculis, demiſſis manibus & conglutinatis cum lateribus, ſimulacra fecerant. Etſi autem Daedalus ob artis praeſtantiam in magna admiratione erat, patriam tamen exſilio commutavit, cae-

[1] τοιαύτας αἰτίας. τῆς ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου γενόμενος υἱὸς Τάλως ἐπαιδεύετο παρὰ Δαιδάλῳ, παῖς ὢν τὴν ἡλικίαν· εὐφυέστερος δ' ὢν τοῦ διδασκάλου, τόν τε κεραμευτικὸν τροχὸν [2] εὗρε, καὶ σιαγόνι περιτυχὼν ὄφεως, καὶ ταύτῃ [3] ξυλίφιον μικρὸν διαπρίσας, ἐμιμήσατο τὴν τραχύτητα τῶν ὀδόντων. διόπερ κατασκευασάμενος ἐκ σιδήρου πρίονα, καὶ διὰ τούτου [4] πρίζων τὴν ἐν τοῖς ἔργοις ξυλίνην ὕλην, ἔδοξεν εὔχρηστον εὑρηκέναι μέγα πρὸς τὴν τεκτονικὴν τέχνην. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν τόρνον εὑρών, καὶ ἕτερα τινὰ φιλοτεχνήματα, δόξαν ἀπηνέγκατο μεγάλην. ὁ δὲ Δαίδαλος φθονήσας τῷ παιδὶ, καὶ [5] νομίσας αὐτὸν πολὺ τῇ δόξῃ προέξειν τοῦ διδασκάλου, τὸν παῖδα ἐδολοφόνησε. θάπτων δ' αὐτὸν καὶ περικατάληπτος γενόμενος, [6] ἐπηρωτήθη τίνα θάπτει, καὶ ἔφησεν ὄφιν κα-

Talum, ex ſorore nepotem, artis aemulum & miniſterum habuit, novis inventis clarum.

Hunc Daedalus, invidia commotus, dolo interemit.

1 Τοιαύτης Mut. mox τῆς ἀδελφ. τῆς Reg. Vat.
2 Εὑρεῖν Coisl. Mut.
3 Ξυλήφιον Co. Quod ſuccedit μικρὸν notam defectus habet in ed. Steph. deſitque Urſin. & Reg. qui τροχὸν explicat, ὃν ἔχουσιν οἱ ὀστρακοποροὶ (ὀστρακοποιοί.) Legit tamen Tzetzes Chil. I, 496.
4 Haec deſunt uſque εὔχρηστον Coisl. Statim ἔργοις ξυλίνοις Stephan. ora & Clar.
5 Νομίζων Coisl. Mut. Reg.
6 Sic iidem: ceteri ἐπερωτήθη.

dis hac de cauſa damnatus. Talos, ex ſorore nepos, adhuc puer apud Daedalum inſtituebatur. Is ingenio magiſtrum ſuperans, rotam figularem invenit, & mandibulam ſerpentis nactus, agitatione eius aſſerculo diſſecto, aſperitatem dentium in ferro imitatus eſt. Hinc enim ſerra concinnata, qua ligneam materiam diſſecaret, ingens fabrili arti compendium & adiumentum repe件riſſe viſus eſt. Tornum quoque invenit, & alia fabricaturae accommoda; atque inde gloriam haud exiguam reportavit. Hoc invidiam puero in animo Daedali conflavit, qui veritus, ne gloria ſe longe praeverteret, dolo circumventum interfecit. Cumque in cadaveris ſepultura deprehenſus interrogaretur, quidnam humaret?

ταχωννύειν. θαυμάσαι δ' ἄν τις τὸ παράδοξον, ὅτι [1] διὰ τὸ ζῶον ἐξ οὗ τοῦ πρίονος ἐνεθυμήθη τὴν κατασκευὴν, διὰ τούτου καὶ τοῦ φόνου τὴν ἐπίγνωσιν συνέβη [2] γενέσθαι. κατηγορηθεὶς δὲ καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν φόνου, τὸ μὲν πρῶτον ἔφυγεν εἴς [3] τινα τῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν δήμων, ἐν ᾧ τοὺς κατοικοῦντας ἀπ' ἐκείνου Δαιδαλίδας [4] προσαγορευθῆναι.

Capitis damnatus, fuga in Atticam vitam ſervat.

οζ'. Μετὰ δὲ ταῦτα διαδρὰς εἰς τὴν Κρήτην, καὶ διὰ τὴν ἐν τῇ τέχνῃ δόξαν θαυμαζόμενος, φίλος ἐγένετο Μίνωος τοῦ βασιλέως. κατὰ δὲ τὸν παραδεδομένον μῦθον Πασιφάης τῆς Μίνωος γυναικὸς ἐρασθείσης τοῦ ταύρου, μηχάνημα ποιήσας ὡμοιωμένον βοῒ [5] συνήργησε τῇ Πασιφάῃ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν. μυθολογοῦσι γὰρ πρὸ τούτων τῶν χρόνων Μίνωα κατ' ἐνιαυτὸν συνήθως καθιεροῦν τὸν κάλλιστον τῶν γινομένων ταύ-

Fuga delatus in Cretam, conſtruxit bovis machinam ad explendam Paſiphaae libidinem.

1 Praepoſitio deſit Clar. 1.
2 Γενέσθαι· καταδικασθεὶς ὑπὸ Steph. marg. & Clar. 2.
3 Ἕνα τῶν Coisl. Mut.
4 Ὀνομασθῆναι iidem & Reg. cum Vat.
5 Συνήργει Clar. 1. Venet.

Anguem a ſe terra obrui, reſpondit. Quam caſus inſolentiam merito quis admiretur, quod idem videlicet animal, quod ſerrae fabricandae rationem ſubiecerat, caedis quoque indicium fecit. In iudicium ergo vocatus, & Areopagitarum ſententiis morti addictus, fuga primum ad quandam Atticae curiam ſe recepit, cuius tribules etiam nunc Daedalidae vocantur.

LXXVII. Hinc in Cretam elapſus, cum in magna propter artis gloriam admiratione eſſet, in regis quoque Minois amicitiam venit. Poſtea, ut tritus fabularum ſermo habet, cum uxor Minois Paſiphaë tauri amore inſaniret, machina bovis inſtar conſtructa, ad explendam Paſiphaae libidinem operam locavit. Solemne fuerat antea Minoi, pulcherrimum ex omni armento

ρων τῷ Ποσειδῶνι, καὶ θύειν τοῦτον τῷ θεῷ. γενομένου δὲ τότε ταύρου κάλλει διαφέροντος, ἕτερον τῶν ἡττόνων ταύρων [1] θῦσαι. τὸν δὲ Ποσειδῶνα μηνίσαντα [2] τῷ Μίνωϊ, ποιῆσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Πασιφάην ἐρασθῆναι τοῦ ταύρου. διὰ δὲ τῆς τούτου φιλοτεχνίας τὴν Πασιφάην μιγεῖσαν τῷ ταύρῳ, γεννῆσαι τὸν μυθολογούμενον Μινώταυρον. τοῦτον δέ φασι διφυῆ γεγονέναι, καὶ τὰ μὲν ἀνώτερα μέρη τοῦ σώματος ἄχρι τῶν ὤμων ἔχειν ταύρου, τὰ δὲ λοιπὰ ἀνθρώπου. τῷ δὲ τέρατι τούτῳ πρὸς διατροφὴν λέγεται κατασκευάσαι Δαίδαλον λαβύρινθον, τὰς διεξόδους σκολιὰς ἔχοντα καὶ τοῖς ἀπείροις δυσευρέτους, ἐν ᾧ τρεφόμενον τὸν Μινώταυρον τοὺς ἐξ Ἀθηνῶν ἀποστελλομένους ἑπτὰ κούρους καὶ [3] κόρας ἑπτὰ κατεσθίειν, περὶ ὧν προειρήκαμεν. τὸν οὖν Δαίδαλον, πυθόμενον τὴν ἀπειλὴν τοῦ Μίνω διὰ τὴν κατασκευὴν [4] τῆς βοὸς, φασὶ

Minotaurus inde ortus.

Labyrinthus.

1 Τότε θῦσαι Coisl. Mut.
2 Τῷ Μίνῳ Clar.
3 Κόρας κατεσθ. Co. Reg. Vat. M. quod ferri poterat, ſi ἴσας addidiſſent, ut c. 62. Mox Μίνωος M.
4 Τοῦ Διὸς abſurde Coisl.

taurum Neptuno conſecratum offerre. Cum vero inſigniter formoſus tum forte exſtitiſſet, deterior eius loco victima Deo factus eſt. Idcirco Neptunus Minoi iratus coniugem regis, amore tauri infatuavit. Quae per artificium Daedali tauro ſuppoſita, celebrem in fabulis Minotaurum peperit. Geminam huic naturam tribuunt, ut membra corporis ſuperiora ad humerum uſque ſint tauri, ceteraque hominis. Ut vero monſtrum hoc ſtabulari & nutriri poſſet, Labyrinthum ei Daedalus, obliquas & imperitis inexplicabiles meatuum ambages habentem, conſtruxit. In hoc agens Minotaurus, VII illos pueros, Athenis mitti ſolitos, totidemque puellas, de quibus ſupra, devorabat. Daedalus autem, ubi de minis regis, quaſi vaccam condidiſſet, inaudivit,

Ob Minois iram Daedalus cum Icaro in Siciliam fugit.

φοβηθέντα τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς Κρήτης ἐκπλεῦσαι, συνεργούσης τῆς Πασιφάης, καὶ πλοῖον δούσης πρὸς τὸν ἔκπλουν. μετὰ δὲ τούτου τὸν υἱὸν Ἴκαρον φυγόντα κατενεχθῆναι πρός τινα νῆσον πελαγίαν, [1] πρὸς ἣν τὸν Ἴκαρον [2] παραβόλως ἀποβαίνοντα, πεσεῖν εἰς θάλασσαν, καὶ τελευτῆσαι· ἀφ' οὗ καὶ τὸ

Ab hoc & mare Icarium & inſula Icaria nomen habent.

πέλαγος Ἰκάριον ὀνομασθῆναι, καὶ τὴν νῆσον Ἰκαρίαν κληθῆναι. τὸν δὲ Δαίδαλον ἐκ τῆς νήσου ταύτης ἐκπλεύσαντα, κατενεχθῆναι [3] τῆς Σικελίας πρὸς χώραν, ἧς βασιλεύοντα Κώκαλον ἀναλαβεῖν τὸν Δαίδαλον, καὶ διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ δόξαν ποιήσασθαι φίλον ἐπὶ πλεῖον.

Fabula de alis e cera factis.

τινὲς δὲ μυθολογοῦσι, κατὰ τὴν Κρήτην ἔτι Δαιδάλου διατρίβοντος, καὶ ὑπὸ τῆς Πασιφάης [4] κρυπταζομένου, Μίνωα μὲν τὸν βασιλέα, βουλόμενον [5] τιμωρῆσαι τὸν Δαίδαλον, καὶ μὴ δυνάμενον εὑρεῖν, τά τε πλοῖα πάντα τὰ κατὰ τὴν νῆσον ἐρευνᾶν, καὶ χρημάτων πλῆθος ἐπαγγέλλεσθαι δώ-

1 Πρὸς ἣ Reg. Cl. 2. Co. Mut. Clar. 1.
2 Παραβαίνοντα Coisl. Mut. ſine παραβόλως.
3 Duas has voces non habet Coisl. Mut.
4 Κρυπτομένου Coisl. Mut.
5 Τιμωρίας ἀξιῶσαι ex gloſſa Coisl. Mut.

iram Minois veritus, auxilio reginae, quae navigium ei ſuppeditaverat, clam ex inſula diſceſſit. Fugae comes erat Icarus. Cum hoc ad inſulam quandam, in alto pelago ſitam, defertur. In quam ubi temere exſcenſum parat iuvenis, in mare delapſus, interiit. A quo & Icarium pelagus, & inſula Icaria denominata fuit. Tum relicta Daedalus inſula, in Siciliam tranſmiſit, eoque loci appulit, ubi Cocalus imperabat. Is Daedalum benigne ſuſceptum, ingenio & celebritate viri adductus, praecipuum ſibi amicum fecit. A quibuſdam haec fabula affertur: haerentem adhuc in Creta Daedalum, & a Paſiphaë occultatum, cum diu ad ſupplicium quaeſiviſſet Minos, nec tamen inveniret, magnas illi opes

σειν τῷ τὸν Δαίδαλον [1] ἀνευρόντι. ἐνταῦθα τὸν Δαίδαλον ἀπογνόντα τὸν [2] διὰ τῶν πλοίων δρασμὸν κατασκευάσαι παραδόξως πτέρυγας πεφιλοτεχνημένας, καὶ διὰ κηροῦ θαυμαστῶς ἠσκημένας. ἐπιθέντα δὲ ταύτας τῷ τε τοῦ υἱοῦ σώματι καὶ τῷ ἑαυτοῦ, παραδόξως ἐκπετασθῆναι, καὶ διαδρᾶσαι τὸ πλησίον τῆς [3] Κρήτης πέλαγος. καὶ τὸν μὲν Ἴκαρον διὰ τὴν νεότητα μετέωρον τὴν πτῆσιν ποιούμενον, πεσεῖν εἰς τὸ πέγαλος, τακέντος διὰ τὸν ἥλιον τοῦ συνέχοντος τὰς πτέρυγας κηροῦ· αὐτὸν δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν [4] πετώμενον, καὶ παρ' ἕκαστον τέγγοντα τὰς πτέρυγας, διασωθῆναι παραδόξως εἰς τὴν Σικελίαν. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων, εἰ καὶ παράδοξος ἐστὶν ὁ μῦθος, ὅμως ἐκρίναμεν μὴ παραλιπεῖν αὐτόν.

οη'. Δαίδαλος δὲ [5] παρά τε τῷ Κωκάλῳ καὶ τοῖς Σικανοῖς διέτριψε πλείω χρόνον, θαυμαζόμενος ἐν τῇ

Daedali opera in Sicilia effecta.

1 Εὑρόντι Mut.
2 Praepoſitio deſit Coisl.
3 Κρήτης νέσσου Co. νήσου Mut.
4 Ποτώμενον Vat. Reg.
5 Παρά τε Coisl. Ceteri negligunt.

promiſit, qui hominem indicaſſet. Ibi ſpe navigio effugiendi Daedalus praeciſa, raro ſane artificio alas cera mirandum in modum compactas ſuo filiique corpori applicavit, iiſque ſubito evolans, mare Creticum ſuperavit. Cum vero Icarus (quae iuvenum levitas eſt) nimis alte volatum intenderet, liquefacta fervore Solis cera, qua alae continebantur, in pelagus decidit. Pater autem paulum ſupra mare volitans, alaſque identidem aquis irrorans, incolumis in Siciliam traiecit. Quamquam vero inſolens eſt & abſurda huius fabulae narratio, non duximus tamen praetereundam eſſe.

LXXVIII. Daedalus porro apud Cocalum & Sicanos multum temporis conſumſit, & apud omnes ob artis

κατὰ τὴν τέχνην ὑπερβολῇ. κατεσκεύασε δ᾽ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ τινὰ τῶν ἔργων, ἃ μέχρι τοῦ νῦν [1] *διαμένει. πλησίον μὲν γὰρ τῆς Μεγαρίδος φιλοτέχνως ἐποίησε τὴν ὀνομαζομένην κολυμβήθραν, ἐξ ἧς μέγας ποταμὸς εἰς τὴν πλησίον θάλατταν ἐξερεύγεται καλούμενος Ἀλαβών. κατὰ δὲ τὴν νῦν Ἀκραγαντίνην ἐν τῷ Καμικῷ* [2] *καλουμένην, πόλιν ἐπὶ πέτρας οὖσαν πασῶν ὀχυρωτάτην κατεσκεύασε, καὶ παντελῶς ἐκ βίας ἀνάλωτον· στενὴν γὰρ καὶ σκολιὰν τὴν ἀνάβασιν αὐτῆς* [3] *φιλοτεχνήσας, ἐποίησε δύνασθαι διὰ τριῶν ἢ τεττάρων ἀνθρώπων φυλάττεσθαι. διόπερ ὁ Κώκαλος ἐν ταύτῃ ποιήσας τὰ βασίλεια, καὶ τὰ χρήματα κατατιθέμενος, ἀνάλωτον ἔσχεν αὐτὴν διὰ* [4] *τὴν ἐπίνοιαν τοῦ τεχνίτου. τρίτον δὲ σπήλαιον κατὰ τὴν* [5] *Σελινουντίων χώραν κατεσκεύασεν· ἐν ᾧ τὴν ἀτμίδα τοῦ κατ᾽ αὐτὴν πυρὸς οὕτως εὐστόχως* [6] *ἐξέλαβεν,*

1 *Διαμένειν* Mut.
2 *Πόλιν καλουμένην* idem.
3 *Φιλοτέχνως* Clar. 1.
4 *Τῆς ἐπινοίας* Coiſl.
5 *Σελινουντίαν* Steph. ora, Vat. Coiſl. Mut. Clar. 2.
6 *Ἐξέλασεν* Ven. *ἐξέβαλεν* Mut. Mox poſt *τῆς θερμότητος* addi-

excellentiam in magna fuit auctoritate, & honore ſingulari. Edidit & hic opera nonnulla, quae ad hunc quoque diem permanent. Nam in territorio Megaridis Colymbethram (ut vocatur) mira ingenii ſollertia fecit, ex qua ingens fluvius, quem Alabonem nominant, in mare ſe profundit. Alibi in Agrigentino, qui nunc ad Camicum vocatur, agro urbem in petra omnium munitiſſimam & vi nulla capiendam, ſtatuit. Tam arctum enim & flexuoſum eo fecit aditum, ut a trium aut quatuor hominum praeſidio defendi poſſet. Ideo regiam in ea Cocalus exſtruxit, opeſque illic reconditas, per hanc architecti ſollertiam facile tutas, conſervavit. Tertio ſpelaeum in terra Selinuſiorum adornavit, in quo vaporem, a ſubterraneo iſtic igne exae-

ὥστε διὰ τὴν μαλακότητα τῆς θερμασίας ἐξιδροῦν λεληθότως, καὶ κατὰ μικρὸν τοὺς ἐνδιατρίβοντας μετὰ τέρψεως θεραπεύειν τὰ σώματα, μηδὲν παρενοχλουμένους ὑπὸ τῆς θερμότητος. κατὰ δὲ τὸν Ἔρυκα πέτρας οὔσης ἀποτομάδος [1] εἰς ὕψος ἐξαίσιον, καὶ τῆς κατὰ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης στενοχωρίας ἀναγκαζούσης ἐπὶ τὸ τῆς πέτρας ἀπόκρημνον [2] ποιῆσαι τὴν οἰκοδομίαν, κατεσκεύασεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κρημνοῦ τοῖχον, [3] προβιβάσας παραδόξως τὸ ὑπερκείμενον τοῦ κρημνοῦ. χρυσοῦν τε [4] κηρίον τῇ Ἀφροδίτῃ Ἐρυκίνῃ φασὶν αὐτὸν φιλοτεχνῆσαι περιττῶς εἰργασμένον, καὶ τῷ κατ' ἀλήθειαν [5] κηρίῳ ἀπαρεγχειρήτως ὡμοιωμένον. ἄλλα τε πολλὰ φασὶν αὐτὸν φιλοτεχνῆσαι κατὰ τὴν Σικελίαν, ἃ διὰ τὸ πλῆθος τοῦ χρόνου διέφθαρται.

οθ'. Μίνως δὲ [6] ὁ τῶν Κρητῶν βασιλεὺς θαλατ-

tur in Reg. ἀλλὰ μᾶλλον ἐνηδόνως βιοῦντας ex gloſſa.

1 Εἰς ὕψον Coisl.

2 Ποιήσασθαι Coisl. Mut.

3 Προσβιβάσας Mut.

4 Κριὸν Coisl. Mut. Pogg. τεκμήριον Clar.

5 Κριῷ Coisl. Mut. Pogg. qui quoque *Veneri & Eryci.*

6 Articulus abeſt Clar. 1.

ſtuantem, tam dextre excepit, ut tenero ſenſim calore ſudor eliceretur, & cum voluptate quadam inibi verſantium corpora paulatim, ſine ulla fervoris moleſtia, curarentur. Praeterea, cum ſaxum in Eryce nimis confragoſum & praecelſum eſſet, anguſtiaque circa templum Veneris non niſi in praecipitiis aedificare ſineret, muro circum praecipitia ducto, ſummam rupis aream mirum ad modum ampliavit. Aureum quoque favum Erycinae Veneri ingenio & artificio magno fabricavit, vero & naturali favo tam aſſimilem, ut extra imitationis aleam eſſet. Multa inſuper alia ſollerter in Sicilia exegit, quae temporis longinquitas corrupit.

LXXIX. Ceterum Minos, rex Cretenſium, qui mari

Bellum, ob receptum Daedalum a Minoë Siculis illatum.

τοκρατῶν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, καὶ πυθόμενος τὴν Δαιδάλου φυγὴν εἰς τὴν Σικελίαν, ἔγνω στρατεύειν ἐπ' [1] αὐτήν· παρασκευασάμενος δὲ δύναμιν ναυτικὴν ἀξιόλογον, ἐξέπλευσεν [2] ἐκ τῆς Κρήτης, καὶ κατῆρε τῆς Ἀκραγαντίνης εἰς τὴν ἀπ' ἐκείνου Μίνωαν καλουμένην. ἀποβιβάσας δὲ τὴν δύναμιν, καὶ πέμψας ἀγγέλους πρὸς Κώκαλον τὸν βασιλέα, ἐζήτει τὸν Δαίδαλον εἰς τιμωρίαν. ὁ δὲ Κώκαλος εἰς σύλλογον [3] προσκαλεσάμενος, καὶ πάντα ποιήσειν [4] ἐπαγγειλάμενος, ἐπὶ τὰ ξένια παρέλαβε τὸν [5] Μίνωα.

Daedali mors,

λουομένου δ' αὐτοῦ, Κώκαλος μὲν παρακατασχὼν [6] πλείω χρόνον ἐν τῷ θερμῷ τὸν Μίνωα διέφθειρε, καὶ τὸ σῶμα ἀπέδωκε τοῖς Κρησὶ, πρόφασιν ἐνεγκὼν τοῦ θανάτου, διότι κατὰ τὸν λουτρῶνα [7] ὀλισθήσας καὶ πεσὼν εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐτελεύτησε. μετὰ δὲ ταῦτα οἱ μὲν [8] συνεστρατευμένοι τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως

1 Αὐτὸν Steph. m. Co. M. Ven. Vat. Reg. Cl. 2. ſatis commode.
2 Praepoſitio non eſt in Coisl.
3 Προκαλεσάμενος Mut.
4 Ἐπαγγελόμενος Mut. Reg.
5 Μίνω Coisl. Mut.
6 Πλείονα idem, Vat. Reg. M.
7 Ὠλίσθηκε Coisl. Mut.
8 Συστρατευόμενοι Steph. marg. Reg. Clar. 2. Vat.

tunc imperabat, cum de Daedali in Siciliam fuga cognoviſſet, bellum inſulae faceſſere decrevit. Cum magna ergo & inſtructiſſima claſſe egreſſus, ad eam Agrigentini tractus urbem appulit, quae ab ipſo Minoa vocatur. Expoſitis autem copiis, per nuntios ad Cocalum miſſos Daedalum ad ſupplicium expoſcit. Cocalus vocato ad colloquium Minoi omnia ſe facturum promittens, hoſpitalibus eum officiis demulcet: cumque balneum ingreſſus eſſet, nimis diu in thermis detentum, caloris aeſtu hominem ſuffocavit; & cadavere Cretenſibus reddito, hanc morti cauſam praetexuit, quod ex lubrico in fervidas aquas caſu mortem oppetiſſet. Militiae ergo ſocii corpus defuncti magnifice ſepeliunt,

ἔθαψαν μεγαλοπρεπῶς· καὶ διπλοῦν τάφον οἰκοδομήσαντες, κατὰ μὲν τὸν κεκρυμμένον τόπον ἔθεσαν τὰ ὀστᾶ, κατὰ δὲ τὸν ἀνεῳγμένον ἐποίησαν Ἀφροδίτης νεών. οὗτος δ' ἐπὶ [1] γενεὰς πλείους ἐτιμᾶτο, θυόντων τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἀφροδίτης ὄντος τοῦ νεώ· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους καιροὺς [2] κτισθείσης μὲν τῆς τῶν Ἀκραγαντίνων πόλεως, γνωσθείσης δὲ τῆς τῶν ὀστῶν θέσεως, συνέβη τὸν μὲν τάφον καθαιρεθῆναι, τὰ δ' ὀστᾶ τοῖς Κρησὶν [3] ἀποδοθῆναι, Θήρωνος δυναστεύοντος τῶν Ἀκραγαντίνων. οὐ μὴν ἀλλ' οἱ κατὰ τὴν Σικελίαν Κρῆτες μετὰ τὴν Μίνωος τελευτὴν ἐστασίασαν διὰ τὴν ἀναρχίαν. τῶν δὲ νεῶν ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Κώκαλον [4] Σικανῶν ἐμπυρισθεισῶν, τὴν μὲν εἰς τὰς πατρίδας ἐπάνοδον ἀπέγνωσαν, κρίναντες δ' ἐν τῇ Σικελίᾳ κατοικεῖν, οἱ μὲν ἐνταῦθα πόλιν [5] ᾤκισαν, ἣν ἀπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Μίνωαν ὠνόμασαν· οἱ δὲ

& monumentum ſepulcrale.

Cretenſes in Sicilia relicti urbem Minoam & Engyum condunt;

1 Γενεῶν πλειόνων Clar.
2 Κτίσεις prave Clar. 1.
3 Παραδοθῆναι ora Stephani, Clarom.
4 Ἱκανῶν Clar.
5 Ὤικησαν prono errore Coisl. Brevi poſt urbem *Minoën* habet Pogg. Edd. Μίνωα, male.

geminumque illi monumentum exſtruunt, cuius interiore loco oſſa recondunt, apertiore Veneris templum erigunt: quod ceu peculiariter Veneri conſecratum, per multas aetates ſacrificantibus ibi Siculis in honore & cultu fuit. Poſt urbe Agrigentinorum condita, ubi oſſium illic poſitus innotuit, haec quidem Cretenſibus remiſſa, at buſtum funditus ſublatum fuit, cum Theron Agrigentinis imperaret. Cretenſes autem a Minoë in Siciliam traducti, cum rege deſtituerentur, ſeditionem inter ſe excitarunt. Sed quod naves à Sicanis, Cocali ſubditis, incenſae eſſent, deſperato in patriam reditu, in Sicilia habitare decreverunt. Pars ergo urbem condit, quam a regis nomine Minoam vocarunt. Pars, me-

διὰ τῆς μεσογείου πλανηθέντες καὶ καταλαβόμενοι χωρίον ὀχυρὸν, ἔκτισαν πόλιν, ἣν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ πόλει [1] ῥεούσης πηγῆς ὠνόμασαν Ἔγγυον. ὕστερον δὲ κατὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν Μηριόνου τοῦ Κρητὸς προσενεχθέντος τῇ Σικελίᾳ, προσεδέξαντο τοὺς καταπλεύσαντας Κρῆτας, διὰ τὴν συγγένειαν, καὶ τῆς πολιτείας [2] μετέδωκαν. ὁρμώμενοι δ' ἐξ ὀχυρᾶς πόλεως καὶ καταπολεμήσαντες τινὰς τῶν περιοίκων, ἱκανὴν [3] κατεκτήσαντο χώραν. ἀεὶ δὲ μᾶλλον αὐξανόμενοι, καὶ κατασκευάσαντες ἱερὸν τῶν Μητέρων, διαφόρως ἐτίμων τὰς θεὰς, ἀναθήμασι πολλοῖς κοσμοῦντες τὸ ἱερὸν αὐτῶν. ταύτας δὲ ἀφιδρυθῆναι φασὶν ἐκ τῆς Κρήτης, διὰ τὸ καὶ παρὰ τοῖς Κρησὶ τιμᾶσθαι τὰς θεὰς ταύτας διαφερόντως.

templumque Deabus Matribus exſtruunt.

π'. Μυθολογοῦσι δ' αὐτὰς τὸ παλαιὸν θρέψαι τὸν Δία λάθρα τοῦ πατρὸς Κρόνου· ἀνθ' ὧν αὐτὰς εἰς τὸν

1 Διαῤῥεούσης Mut.
2 Μετέδοσαν Mut. Coisl. Clar.
1. Mox ὀχυρᾶς πόλεως *urbe Ochyra* ridicule Pogg.
3 Κατεστήσαντο Reg. Vat. Paulo ante τινὰς τῶν Mut. optime. Vulgo τινά.

diterraneis peragratis, munitum naƈta locum, oppidum a ſcaturiente illic fonte Engyum denominatum aedificarunt. Poſtea ſub Troiae excidium, Merionem in Siciliam eieƈtum cum Cretenſibus, quod gentiles eſſent, in civitatis ſuae communionem ſuſceperunt. Interim dum ex urbe munita velut arce eruptionem faciunt, & quaedam finitimorum loca ſubigunt, mediocrem terrae ditionem ſibi comparant: & ſubinde magis amplificati opibus, templum Matribus aedificant, exquiſitoque venerationis cultu & donariis Deas haſce proſequuntur. Quas ex Creta, in qua praecipua honorentur religione, translatas perhibent.

LXXX. Ab his Iovem quidem clam Saturno nutritum fabulis proditum eſt. In cuius meriti gratiam ad

οὐρανὸν ἀναβιβασθῆναι, καὶ καταστερισθείσας, ἄρκτους προσαγορευθῆναι. περὶ ὧν καὶ τὸν Ἄρατον, συμφωνοῦντα τούτοις, τεθεικέναι κατὰ τὴν [1] τῶν ἄστρων ποίησιν,

> [2] Ἔμπαλιν εἰς ὤμους τετραμμέναι. εἰ ἐτεόν γε
> Κρήτηθεν κεῖναί γε Διὸς μεγάλου [3] ἰότητι
> Οὐρανὸν εἰσανέβησαν, ὅ μιν τότε κουρίζοντα
> Δικταῖοι Κούρητες, ὅτε Κρόνον ἐψεύσαντο.

οὐκ ἄξιον δὲ παραλιπεῖν τὴν περὶ τὰς θεὰς ἁγνείαν τε καὶ τὴν κατ' ἀνθρώπους ἐπιφάνειαν. τιμῶσι δ' αὐτὰς οὐ μόνον οἱ ταύτην τὴν πόλιν οἰκοῦντες, ἀλλὰ καί τινες τῶν ἄλλων περιοίκων, θυσίαις τε μεγαλοπρεπέσι καὶ ταῖς ἄλλαις τιμαῖς ἀποσεμνύνουσι τὰς θεάς. ἐνίαις δὲ πόλεσι καὶ [4] πυθόχρηστοι χρησμοὶ προσετα-

Dearum Matrum cultus deſcribitur.

1 Τῶν ἀστέρων Mut.
2 Ἔμπαλι δ' εἰς Clar. 2.
3 Υἱότητι Coisl. perperam.
4 Πυθόχρηστοι. ἤγουν ἀπὸ τοῦ πυθίου ἤτοι Ἀπόλλωνος μεμαντευμένοι χρησμοὶ Schol. Urſini. Πύθωνος χρησμοὶ Venet. In Stephani edito χρησμοὶ ſolemnem defectus habet notam.

coelum evectae, & inter ſidera collocatae, urſarum nomen obtinuerint. De quibus Aratus quoque conſentanea hiſce in ſuo de aſtris poëmate canit:

> *Obverſoſque gerunt humeros. Si credere fas eſt,*
> *Iuppiter e Creta ſtellatum has vexit ad axem*
> *Sublimes: quando primaevae tempore vitae,*
> *Curetes Dictae tacito poſuere ſub antro,*
> *Non procul a nemore Idaeo, totumque per annum,*
> *Clam patre, ſollicitis ſtudiis pavere tenellum.*

Sanctimoniam itaque harum Dearum & inter homines celebritatem, praeterire ſilentio haud aequum foret. Honorant eas non tantum huius incolae urbis; ſed nonnulli etiam finitimorum, ſacrificiis magnificis, aliiſque cultus religioſi officiis devenerantur. Quibuſdam etiam civitatibus reſponſa ex tripode Dearum honores in-

ξαν τιμᾶν τὰς θεάς. ἔσεσθαι γὰρ τοῖς τοιούτοις τούς τε τῶν ἰδιωτῶν βίους εὐδαίμονας, καὶ τὰς πόλεις [1] εὐθηνήσειν. τέλος δὲ προβαινούσης ἐπὶ πολὺ τῆς κατὰ τὰς θεὰς ἐπιφανείας, οἱ μὲν ἐγχώριοι πολλοῖς ἀναθήμασι χρυσοῖς καὶ ἀργυροῖς διετέλεσαν [2] τιμῶντες, ἄχρι τῶνδε τῶν [3] ἱστοριῶν γραφομένων. νεὼν μὲν γὰρ αὐταῖς [4] ᾠκοδόμησαν, οὐ μόνον τῷ μεγέθει διάφορον, ἀλλὰ καὶ τῇ πολυτελείᾳ τῇ κατὰ τὴν οἰκοδομίαν θαυμαζόμενον. οὐκ ἔχοντες γὰρ κατὰ τὴν ἰδίαν χώραν λίθον ἀξιόλογον, παρὰ τῶν ἀστυγειτόνων [5] Ἀγυριναίων ἤγαγον· τῶν μὲν πόλεων διεστηκυιῶν ὡς ἑκατὸν [6] στάδια, τῆς δὲ ὁδοῦ, δι' ἧς ἀνάγκη κομίζεσθαι τοὺς λίθους, [7] ὑπαρχούσης τραχείας καὶ παντελῶς δυσπορεύτου. δι' ἣν αἰτίαν κατασκευάσαντες ἁμάξας τετρακύκλους, ἑκατὸν ζεύγεσι βοῶν ἐκόμισαν τὸν λίθον. διὰ

Templum ſumtibus maximis conſtructum.

1 Εὐσθενήσειν Reg. ἐσθενήσειν Vatic. quo modo in Syneſii Epiſt. 94 ſub finem olim εὐθενεῖται, nunc in Petavii ed. εὐσθενεῖ τε καὶ πιαίνεται legitur. εὐθυνήσειν Coisl. Mut. Clar. 2. Vulgatum ſupra L. I, 37, habuimus.

2 Τιμῶντες τὰς θεὰς Coisl.

3 Ἱστοριογραφουμένων Stephan. ora & Reg. Ἱστοριογραφομένων Co.

4 Κατεσκεύασαν Coisl. Mut. alterutrum gloſſa eſt.

5 Ἀγυριαίων Coisl. Mut. Vid. ſupr. I, 5.

6 Σταδίους Coisl. Mut.

7 Exſulat h. participium e Co.

iunxere. His enim rem privatim beatam fore, & publice nullis non commodis exuberantem. Et tandem adeo religio iſtarum increbuit, ut aureis ipſas donariis argenteiſque ad hoc continue tempus, quo haec a nobis recenſentur, indigenae cohoneſtarint. Templum enim eis conſtruxerunt non mole tantum auguſtum, ſed aedificationis quoque ſumtu admirabile. Namque cum dignus ſtructura lapis in regione illa non ſuppeteret, a vicinis illum Agyrinaeis tranſportarunt. Hae tamen urbes C ſtadiis diſtabant; & qua vehendus erat lapis, aſpera difficiliſque tranſitu via erat. Plauſtris igitur quatuor rotarum ad hoc comparatis centum iugis boum

γὰρ τὸ πλῆθος τῶν ἱερῶν χρημάτων εὐπορούμενοι, τῇ δαψιλείᾳ τῆς εὐπορίας [1] ὑπερεῖχον τῶν ἀναλωμάτων· βραχὺ γὰρ πρὸ ἡμῶν εἶχον αἱ θεαὶ βοῦς μὲν [2] ἱερὰς τρισχιλίας, χώρας δὲ πλῆθος, ὥστε λαμβάνειν μεγάλας προσόδους. ἡμεῖς δὲ περὶ τούτων ἀρκούντως διεληλυθότες, περὶ Ἀρισταίου γράφειν ἐγχειρήσομεν.

πα΄. Ἀρισταῖος γὰρ ἦν υἱὸς μὲν Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης τῆς Ὑψέως θυγατρὸς, τοῦ Πηνειοῦ· περὶ δὲ τῆς γενέσεως αὐτοῦ μυθολογοῦσί τινες οὕτως. Ἀπόλλωνα, περὶ τὸ [3] Πήλιον τρεφομένης κόρης ὄνομα Κυρήνης, διαφερούσης κάλλει, ἐρασθῆναι τῆς παρθένου, καὶ μετενεγκεῖν αὐτὴν τῆς Λιβύης εἰς ταύτην τὴν χώραν, ἐν ᾗ κατὰ τοὺς ὕστερον χρόνους τινὰ κτίσαντα πόλιν ἀπ᾽ ἐκείνης ὀνομάσαι Κυρήνην. τὸν δ᾽ οὖν [4] Ἀπόλλωνα κατὰ [5] ταύτην τὴν χώραν ἐκ Κυρήνης γεν-

Ariſtaeus. Apolline & Cyrene ortus,

1 Ὑπερεῖδον Coisl. Mut.

2 Ἱερὰς Steph. margo, Reg. Co. Mut. Clar. 2. cum Urſini libro, qui & τρισχιλίας omnes. Edd. ἱεροὺς τρισχιλίους· & mox χώρας τε omnes. Sequor certiſſimam Stephani & Rhodomani opinionem.

3 Σπήλαιον Coisl. Πήλειον Vat.

4 Ἀπόλλω Vat. Mut. Coisl.

5 Pronomen non legit Coisl. κατ᾽ αὐτὴν Clarom.

ſaxeam materiem deduxerunt. Cum ſacris enim opibus abundarent, harum copia ſumtus facile ſuperarunt. Nam paulo ante noſtram aetatem tria boum millia, & tantum agri Deae habebant, ut magnos inde reditus perciperent. Verum de his quia abunde dictum eſt, Ariſtaei hiſtoriam aggrediemur.

LXXXI. Ariſtaeus ergo Apolline ac Cyrene, filia Hypſei, qui Penei filius erat, natus eſt. De cuius genere haec quorundam eſt traditio: Apollo puellam quandam Cyrenen nomine, forma praeſignem, quae ad Pelion montem educabatur, amore complexus, in eam Libyae oram tranſtulit, ubi poſtero quidam tempore urbem eius nomine Cyrenen condidit. Illic Apollo na-

Nymphis traditur nutriendus, a quibus apium, olivarum, lactis culturam accepit.

νήσαντα [1] τὸν Ἀρισταῖον, τοῦτον μὲν νήπιον ὄντα παραδοῦναι ταῖς Νύμφαις τρέφειν· ταύτας δὲ τῷ παιδὶ τρεῖς ὀνομασίας προσάψαι· καλεῖν γὰρ αὐτὸν Νόμιον, Ἀρισταῖον, Ἀγρέα. τοῦτον δὲ παρὰ τῶν Νυμφῶν μαθόντα τήν τε τοῦ γάλακτος πῆξιν καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν σμηνῶν, ἔτι δὲ τῶν ἐλαιῶν τὴν κατεργασίαν, διδάξαι πρῶτον τοὺς ἀνθρώπους. διὰ δὲ τὴν εὐχρηστίαν τὴν ἐκ τούτων τῶν εὑρημάτων τοὺς εὐεργετηθέντας ἀνθρώπους τιμῆσαι τὸν [2] Ἀρισταῖον ἰσοθέοις τιμαῖς, [3] καθὰ καὶ τὸν Διόνυσον. μετὰ δὲ ταῦτα φασὶν αὐτὸν εἰς τὴν Βοιωτίαν καταντήσαντα, γῆμαι τῶν Κάδμου θυγατέρων Αὐτονόην, ἐξ ἧς φασιν [4] Ἀκταίωνα γενέσθαι, τὸν κατὰ τοὺς μύθους ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν διασπασθέντα. τὴν δ' αἰτίαν ἀποδιδόασι τῆς ἀτυχίας, οἱ μέν, ὅτι κατὰ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν, διὰ τῶν [5] ἀνατιθεμένων ἀκρωτηρίων ἐκ τῶν κυνηγεσίων

Thebas profectus, ex Autonoë, Cadmi filia, Actaeonem procreavit, deinde a canibus dilaceratum.

1 Υἱὸν Ἀρισταῖον Coislin. Mut.

2 Ἀριστέα Coisl. Conf. Hemſterh. in Luciani D. Mort. XI, 1.

3 Κατὰ τὸν Clar.

4 Ἀκτέωνα Co. Ἀκταίωνα Reg. ut apud Euripid. Bacch. v. 337. Vulgatum Ἀκταίονα tuetur Callimach. Lav. Pall. v. 109. Ego vero Codd. ſequor.

5 Ἀντιθεμένων Coisl. Tum ἀκροθινίων Mut. ut infr. L. V, 29.

tum ex Cyrene Ariſtaeum adhuc infantem Nymphis enutriendum dedit. Hae tribus puerum nominibus appellarunt, Nomium videlicet, Ariſtaeum & Agreum. A Nymphis ergo coagulationem lactis, & alvearium ſtructuram, olivarumque cultum edoctus, princeps illa cum hominibus communicavit. Quos huiuſmodi inventorum commodis ita demeruit, ut divinis pariter ac Bacchum honoribus eum venerarentur. Hinc Ariſtaeus Thebas profectus, Autonoën unam Cadmi filiarum duxit, quae Actaeonem ex eo ſuſcepit, a propriis canibus (ut in fabulis narratur) dilaceratum. Cauſam infortunii nonnulli hanc adducunt, quod in templo Dianae ex dedicatis ferarum venatu captarum carnibus, nuptias pera-

[1] προηρεῖτο τὸν γάμον [2] κατεργάσασθαι· οἱ δ', ὅτι τῆς Ἀρτέμιδος αὐτὸν πρωτεύειν ταῖς κυνηγεσίαις ἀπεφήνατο. οὐκ ἀπίθανον δὲ [3] ἐπ' ἀμφοτέροις τούτοις μηνίσαι τὴν θεόν. εἴτε γὰρ τοῖς ἁλισκομένοις πρὸς τὴν ἀκοινώνητον τοῖς γάμοις [4] κατεκέχρητο πρὸς τὸ συντελέσαι τὴν ἰδίαν ἐπιθυμίαν· εἴτε καὶ ταύτης ἐτόλμησεν εἰπεῖν αἱρετώτερον αὐτὸν εἶναι κυνηγὸν, ᾗ καὶ θεοὶ παρακεχωρήκασι τῆς ἐν τούτοις ἁμίλλης, ὁμολογουμένην καὶ δικαίαν ὀργὴν ἔσχε πρὸς αὐτὸν ἡ θεός. καθόλου δὲ πιθανῶς εἰς τὴν τῶν ἁλισκομένων θηρίων μεταμορφωθεὶς ἰδέαν, ὑπὸ τῶν καὶ [5] τἄλλα χειρουμένων κυνῶν διεφθάρη.

πβ'. Τὸν δὲ Ἀρισταῖον φασὶ μετὰ τὴν [6] Ἀκταίωνος τελευτὴν ἐλθεῖν εἰς τὸ χρηστήριον τοῦ πατρὸς, καὶ τὸν [7] Ἀπόλλωνα προειπεῖν αὐτῷ τὴν εἰς [8] Κέω νῆσον In Ceam inſulam vectus Ariſtaeus

1 Πρόκριτον Coisl.
2 Κατεργάσασθαι τῆς Ἀρτέμιδος Coisl. Mut. Ceteri omnes duas poſtremas voces non habent. Paulo poſt omnes ἀπεφήναντο.
3 Ἐν Coisl.
4 Κατεκέχρητο unus Mut. Edd. κατεχρῆτο.
5 Τἄλλα θήρια Steph. ora, Mut. Vat. Reg. Coisl. A ceteris vox poſtrema abeſt.
6 Ἀκτέωνος Co. Ἀκταίωνος Reg. Ἀκταίονος edd.
7 Ἀπόλλω προσειπεῖν Co. prius etiam in Mut.
8 Κέω Coisl. Κέων Mut. Κείω Reg. Vat. Clar. 2. Edd. Κῶ.

gere inſtituiſſet. Alii, quod arte venandi ſe Dianam praeſtare iactitaſſet. Nec a vero diſſentaneum eſt, utrovis Deam facto graviter offenſam. Nam ſive explendae libidinis gratia, contra Deam a nuptiis alienam praeda abuſus fuerit; ſive praeſtantiorem illa, cui Dii ipſi in hoc certamine palmam concedunt, ſe venatorem iactitare auſus ſit: in meritam haud dubie iram Dea exarſit. Probabili itaque ratione in beſtiarum, quas capere ſolebat, ſpeciem transformatum canes, alias ferarum ſubactores, ipſum quoque dilaniarunt.

LXXXII. Poſt Actaeonis inde necem Ariſtaeus, conſulto parentis oraculo, de ſua in Ceam inſulam migra-

μετάβασιν ἐσομένην αὐτοῦ, καὶ τὰς ἐσομένας παρὰ [1] τοῖς Κείοις τιμάς. τὸν δὲ πλεῦσαι μὲν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, λοιμοῦ δὲ τὴν Ἑλλάδα [2] κατέχοντος, ποιήσασθαι τὴν θυσίαν ὑπὲρ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων. γενομένης δὲ τῆς θυσίας κατὰ τὴν [3] τοῦ Σειρίου ἄστρου ἐπιτολὴν, καθ' ἣν συνέβαινε πνεῖν τοὺς ἐτησίας, λῆξαι τὰς λοιμικὰς νόσους. τοῦτο δ' ἄν τις συλλογιζόμενος, εἰκότως θαυμάσαι τὸ τῆς περιπετείας ἴδιον. ὁ γὰρ ὑπὸ τῶν κυνῶν ἰδὼν τὸν υἱὸν τετελευτηκότα, οὗτος τῶν κατ' οὐρανὸν ἄστρων τὸ τὴν αὐτὴν [4] ἔχον προσηγορίαν, καὶ φθείρειν νομιζόμενον τοὺς ἀνθρώπους, ἔπαυσε, καὶ τοῖς ἄλλοις αἴτιος ἐγένετο τῆς σωτηρίας. λέγουσι δὲ τὸν Ἀρισταῖον ἐγγόνους [5] ἐν τῇ Κέῳ καταλιπόντα, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Λιβύην [6] ἐπανελθόντα, ὑπὸ τῆς [7] μητρὸς Νύμφης τὴν ἀναγωγὴν ποιησάμενον, εἰς τὴν Σαρδὼ νῆσον καταπλεῦσαι. ἐν δὲ

Graeciam peſtilentia liberat.

Relicta ibi ſobole, ipſe Sardiniam, Siciliam aliaſque inſulas adit,

1 Τῶν Κείων Steph. ora, Clar.
2. τοῖς οἰκείοις Coisl. Mut.
2 Κατασχόντος Coisl. Mut.
3 Τοῦ abeſt Coisl. Σείριος Reg. Vat. Mox τῶν λοιμικῶν Clar. 2.
4 Ἔχοντα Clar. 1.
5 Ἐν τῇ Κέῳ Coisl. Mut. Κειῷ Cl. 2. Κειῷ Reg. Vat. Vulgo Κῷ.
6 Ἐπανελθὼν Coislin.
7 Πατρὸς Clar. 1.

tione, habendiſque ſibi apud Ceos honoribus, reſponſum accepiſſe fertur. Illuc ergo profectus, cum totam peſtis Graeciam popularetur, pro ſalute omnium Graecorum perlitavit. Cumque ſacrum illud circa Sirii ortum perageretur, in quem Eteſiarum flatus incidit, peſtilentia finem habuit. Singularem hanc rerum converſionem ſi quis penitus examinet, merito demiretur. Qui enim filium a canibus diſcerptum vidit, is coeleſte ſidus, canis nomine appellatum, quod hominibus exitium afferre putatur, mitigavit, & mortalibus non paucis auctor ſalutis exſtitit. Progenie deinceps in Cea relicta, in Libyam remeavit, & claſſe a matre Nympha inſtructus, in Sardiniam tranſmiſit, eamque, pulchritudine inſulae

ταύτῃ κατοικήσαντα, καὶ τὴν νῆσον διὰ τὸ κάλλος στέρξαντα, φυτεῦσαί τε αὐτὴν, καὶ τὸ πρότερον ἐξηγριωμένην ἡμερῶσαι. γεννῆσαι δ' ἐν αὐτῇ δύο παῖδας, Χάρμον καὶ [1] Καλλίκαρπον. μετὰ δὲ ταῦτα ἄλλας τε νήσους ἐπελθεῖν, καὶ κατὰ τὴν Σικελίαν διατρίψαι τινὰ χρόνον, διά τε τὴν ἀφθονίαν τῶν ἐν τῇ νήσῳ καρπῶν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ βοσκομένων κτηνῶν, φιλοτιμηθῆναι τοῖς ἐγχωρίοις ἐνδείξασθαι τὰς [2] ἰδίας εὐεργεσίας. διὸ καὶ παρὰ τοῖς τὴν Σικελίαν οἰκοῦσι διαφερόντως φασὶ τιμηθῆναι τὸν Ἀρισταῖον ὡς θεὸν, καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν συγκομιζόντων τὸν τῆς ἐλαίας καρπόν. τὸ δὲ τελευταῖον μυθολογοῦσιν αὐτὸν εἰς Θρᾴκην [3] παραβαλόντα πρὸς Διόνυσον, μετασχεῖν τῶν ὀργίων, καὶ συνδιατρίψαντα τῷ θεῷ, πολλὰ μαθεῖν παρ' αὐτοῦ τῶν χρησίμων· περὶ δὲ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Αἷμον οἰκήσαντα τινὰ χρόνον, ἀφαν-

ſuiſque eas beneficiis cultiores reddit.

His divinos honores conſecutus.

1 Καλλίκαρπον Coisl. Mutin. Edd. Καλαίκαρπον.
2 Hoc deſit Coisl. adiectivum.
3 Ἀλαβόντα Clar. 1. ἀβαλόντα Clar. 2.

captus, inhabitandam ſibi delegit, & plantis excolens, antea barbaram & agreſtem ad manſuetiorem cultus rationem traduxit. Ubi & duorum parens filiorum factus eſt, Charmi & Callicarpi. Poſt alias quoque inſulas acceſſit, & in Sicilia aliquamdiu ſubſtitit. Hic ubertate frugum & multitudine pecorum adductus, ſollertiae ſuae beneficia inſulanis nota fecit. Ideoque ſummos Ariſtaeo honores tum alii Siculi, tum inprimis, qui fructus olivae comportant, tanquam Deo exhibuerunt. Ad extremum in Thraciam ad Bacchum profectus, Orgiorum particeps factus eſt, & per familiarem cum Deo conſuetudinem utilium rerum multarum cognitionem ab eo percepit. Cumque ad Haemum (quem vocant) montem aliquamdiu habitaſſet, ex mortalium oculis tandem

τον γενέσθαι, καὶ τυχεῖν ἀθανάτων τιμῶν, οὐ μόνον ἐνταῦθα παρὰ τοῖς βαρβάροις, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ Ἀρισταίου τοῖς ῥηθεῖσιν ἀρκεσθησόμεθα.

Daphnis & Eryx.

Eryx, Butae & Veneris filius, in Sicilia regulus, conditor urbis ſui nominis, & in eius arce templi Veneris Erycinae,

πγ΄. Περὶ δὲ Δάφνιδος καὶ Ἔρυκος πειρασόμεθα διελθεῖν. Ἔρυκα φασὶν υἱὸν μὲν γενέσθαι Ἀφροδίτης καὶ Βουτᾶ, βασιλέως τινὸς ἐγχωρίου, δόξῃ διαφέροντος. τοῦτον δὲ διὰ τὴν [1] ἀπὸ τῆς μητρὸς εὐγένειαν θαυμασθῆναί τε ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, καὶ βασιλεῦσαι [2] μέρους τῆς νήσου. κτίσαι δὲ καὶ πόλιν ἀξιόλογον, ὁμώνυμον αὐτῷ, κειμένην ἐπί τινος ὑψηλοῦ τόπου. κατὰ δὲ τὴν ἄκραν [3] τὴν ἐν τῇ πόλει τῆς μητρὸς ἱερὸν ἱδρύσασθαι, καὶ κοσμῆσαι τῇ τε κατασκευῇ τοῦ νεὼ καὶ τῷ πλήθει τῶν ἀναθημάτων. τὴν δὲ θεὸν διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων εὐσέβειαν, καὶ διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ τεκνωθέντος υἱοῦ τιμὴν ἀγαπῆσαι περιττότερον τὴν πό-

1 Habet notam defectus ἀπὸ in Steph. edit. nec eſt in Coisl. Clar. 1. quos ſequi poteris. Diodorus ſuum agnoſcit ſupr. cap. 76.

2 Μέρος Coisl.

3 Τὰν idem. Mox τῇ μητρὶ Mutin. ſatis commode.

abreptus fuit: cui divinos, non modo barbarae illic gentes, ſed etiam Graeci, honores dedicarunt. Verum de Ariſtaeo iam dictis contenti erimus.

LXXXIII. Nunc de Daphnide etiam & Eryce quaedam referre nobis animus eſt. Erycem Veneris & Butae reguli cuiuſdam indigenae gloria praefulgentis natum fuiſſe perhibent. Is (ut tradunt) cum ob generis materni nobilitatem magni fieret ab incolis, partem inſulae regio cum imperio poſſidebat. Qui ſui quoque nominis urbem in edito quodam loco aedificavit: in cuius arce templum matri condidit, omnique apparatu & donariorum copia exornavit. Dea igitur, cum pietati incolarum, tum filii poſt mortem honori, hoc rependit, ut civitatem apprime caram haberet, eamque Ery-

λιν, διόπερ αὐτὴν Ἀφροδίτην Ἐρυκίνην [1] ὀνομασθῆναι. θαυμάσαι δ' ἄν τις εἰκότως, ἀναλογισάμενος τὴν περὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο γενομένην δόξαν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τεμένη [2] αὐξήσαντα ταῖς δόξαις, πολλάκις διὰ [3] περιστάσεις τινὰς τεταπείνωται· μόνον δὲ τοῦτο τὴν ἐξ αἰῶνος ἀρχὴν [4] λαβὸν, οὐδέ ποτε διέλιπε τιμώμενον, ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον ἀεὶ διετέλεσε πολλῆς τυγχάνον αὐξήσεως. μετὰ γὰρ τὰς προειρημένας ὑπὸ Ἔρυκος τιμὰς, ὕστερον Αἰνείας [5] ὁ Ἀφροδίτης πλέων εἰς Ἰταλίαν, καὶ προσορμισθεὶς τῇ νήσῳ, πολλοῖς ἀναθήμασι τὸ ἱερὸν, ὡς ἂν ἰδίας μητρὸς ὑπάρχον, ἐκόσμησε. μετὰ δὲ τοῦτον ἐπὶ [6] πολλὰς γενεὰς τιμῶντες οἱ Σικανοὶ τὴν θεὸν, θυσίαις τε μεγαλοπρεπέσι [7] συνεχῶς καὶ ἀναθήμασιν ἐκόσμουν. μετὰ δὲ ταῦτα Καρχηδόνιοι μέρους τῆς Σικελίας κυριεύσαντες, οὐ διέ-

quod, poſt Erycem, Aeneas, Siculi, Carthaginienſes, Romani, donis & religioſo cultu ampliſſimum reddiderunt.

1 Ὀνομασθῆναι Coisl. Mutin. optime. Edd. ὀνομάσαι.
2 Ἀνθήσαντα Coisl. Mut.
3 Περιστάσεώς τινος Ven. Clar.
4 Λαβεῖν Clar. 1.
5 Bina haec abſunt Clar. 1. Ven.
6 Πολλαῖς γενεαῖς Coisl. Tum τὸν θεὸν Mut.
7 Hoc non legit Coisl.

cinam Venerem appellaret. Fani huius religioſi maieſtatem ſi quis accuratius penſitet, merita illud admiratione proſequetur. Alia enim ſacraria poſt aliqua gloriae incrementa, adverſi perſaepe caſus labefactant & convellunt. At huius fani cultus a primo dedicationis exordio tantum abeſt, ut defecerit, ut contra ſubinde maius acceperit augmentum. Poſt honores enim ab Eryce inſtitutos, Aeneas Venere natus, cum Italiam petiturus ad Siciliam appelleret, multis templum donis, quod matri conſecratum eſſet, exornavit. Et poſt eum Sicani per multas aetates impenſe Deam coluere, magnificiſque templum ſacris & donariis auctius & illuſtrius reddiderunt. Subſecutis hinc temporibus, Carthaginienſes, parte inſulae in ditionem redacta, eximio

λιπον τιμῶντες τὴν θεὸν διαφερόντως. τὸ δὲ τελευταῖον Ῥωμαῖοι πάσης Σικελίας κρατήσαντες, ὑπερεβάλοντο πάντας τοὺς πρὸ αὐτῶν ταῖς εἰς [1] ταύτην τιμαῖς. καὶ τοῦτο [2] εἰκότως ἐποίουν· τὸ γὰρ γένος εἰς ταύτην ἀναπέμποντες, καὶ διὰ τοῦτο ἐν ταῖς πράξεσιν [3] ἐπιτυχεῖς ὄντες, τὴν αἰτίαν τῆς αὐξήσεως ἠμείβοντο ταῖς προσηκούσαις χάρισι καὶ τιμαῖς. οἱ μὲν γὰρ καταντῶντες εἰς τὴν νῆσον ὕπατοι καὶ στρατηγοὶ, καὶ πάντες οἱ μετά τινος ἐξουσίας ἐπιδημοῦντες, ἐπειδὰν εἰς τὴν Ἔρυκα παραβάλωσι, μεγαλοπρεπέσι θυσίαις καὶ τιμαῖς κοσμοῦσι τὸ τέμενος· καὶ τὸ σκυθρωπὸν τῆς ἐξουσίας ἀποθέμενοι, μεταβάλλουσιν εἰς [4] παιδιὰς καὶ γυναικῶν ὁμιλίας, μετὰ πολλῆς ἱλαρότητος, μόνως [5] οὕτω νομίζοντες κεχαρισμένην τῇ θεῷ ποιήσειν τὴν ἑαυτῶν παρουσίαν. ἥ τε σύγκλητος τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰς τῆς θεοῦ τιμὰς φιλοτιμηθεῖσα, τὰς μὲν πι-

1 Αὐτὴν Reg.
2 Εἰκότως ἐποιοῦντο Co. Mut.
3 Ἐπιτυχήσαντες Clar. 2.
4 Παῖδας Coisl.
5 Οὕτως Vat.

Deam cultu proſequi non deſtiterunt. Et Romani tandem tota inſula potiti, honorum amplitudine omnes ante ſe longe ſuperarunt. Idque haud immerito ab ipſis factitatum eſt. Cum enim generis ſui ortum ad ipſam reducerent, & propitiam in rebus gerendis fortunam idcirco experirentur; auctorem tanti incrementi conveniente gratia & honore remunerarunt. Conſules enim & Praetores, omneſque cum imperio in inſulam digreſſi, ubi ad Erycem perveniunt, ſacris & honoribus auguſtis templum decorant, & ſeveritate magiſtratus ſui paulisper depoſita, ad luſus & colloquia cum feminis ſe convertunt, nec alio quam hoc pacto gratam ſe Deae facturos praeſentiam ſuam exiſtimant. Ac Senatus Romanorum ſingulari quadam in honores Deae propenſio-

στοτάτας τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν πόλεων [1] οὔσας ἑπτακαίδεκα χρυσοφορεῖν ἐδογμάτισε τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ στρατιώτας [2] διακοσίους τηρεῖν τὸ ἱερόν. καὶ περὶ μὲν Ἔρυκος, εἰ καὶ πεπλεονάκαμεν, ἀλλ᾽ οὖν οἰκείαν πεποιήμεθα τὴν περὶ τῆς θεᾶς [3] ἀπαγγελίαν.

πδʹ. Νυνὶ δὲ περὶ Δάφνιδος πειρασόμεθα διελθεῖν τὰ μυθολογούμενα. [4] Ἡραῖα γὰρ ὄρη κατὰ τὴν Σικελίαν ἐστὶν, ἅ φασι κάλλει τε καὶ φύσει καὶ τόπων ἰδιότητι πρὸς θερινὴν ἄνεσιν καὶ ἀπόλαυσιν εὖ πεφυκέναι. πολλάς τε γὰρ πηγὰς ἔχειν τῇ [5] γλυκύτητι τῶν ὑδάτων διαφόρους, καὶ δένδρεσι παντοίοις πεπληρῶσθαι. εἶναι δὲ καὶ δρυῶν μεγάλων πλῆθος, [6] φερουσῶν καρπὸν τῷ μεγέθει διαλλάττοντα, διπλασιάζοντα τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις φυομένων. ἔχειν δὲ

Daphnis, Mercurio & Nympha genitus, in amoeniſſima convalle montium Heraeorum; quorum deſcriptio inſeritur.

1 Οὐσῶν Coisl. Mut.

2 Non eſt in Reg. Vat. propтereaque notam habet Stephan. Tum διατηρεῖν Coisl.

3 Ἀπαγγελίαν Vat. optime. Vulgo ἐπαγγελίαν. Vide ſupr. cap. I.

4 Ἡραῖα marg. Steph. Coisl. Reg. Mut. Vat. Edd. Ἥρια.

5 Γλυκύτητι τῶν ὑδάτων διαφόρους καὶ δένδρεσι Steph. ora, Coisl. Vat. Reg. Clar. 2. Vulgo γλυκ. διαφερούσας τῶν ἄλλων ὑδάτων.

6 Φερόντων Mut.

ne decreto ſuo ſtatuit, ut fideliſſimae per Siciliam civitates XVII aurum Veneri conferant, & duae militum centuriae pro templi cuſtodia ſtationem agant. Haec licet pluribus de Eryce verbis exſecuti ſimus; ad Veneris tamen hiſtoriam quae pertinebant, a nobis recenſita ſunt.

LXXXIV. Nunc quae de Daphnide fabulis divulgata ſunt, ſubtexere conamur. Sunt in Sicilia Heraei montes, quos amoenitate, naturaque & ſitu locorum peculiari, ad recreationem & voluptatem aeſtivam perquam opportunos eſſe dicunt. Multos enim fontes habent, aquarum dulcedine praeſtantes; arboribus omnis generis referti. Magnarum ibi quercuum copia eſt, quae eximiae magnitudinis fructum, duploque maiorem & copioſiorem alibi terrarum naſcentibus producunt. Hortenſi

καὶ τῶν ἡμέρων καρπῶν αὐτομάτων, [1] ἀμπέλου τε πολλῆς φυομένης, καὶ μήλων ἀμύθητον πλῆθος. διὸ καὶ στρατόπεδόν ποτε Καρχηδονίων ὑπὸ [2] λιμοῦ πιεζόμενον διαθρέψαι, παρεχομένων τῶν ὀρῶν πολλαῖς μυριάσι [3] χορηγίαν εἰς τροφὴν ἀνέκλειπτον. ἐν ταύτῃ δὲ τῇ χώρᾳ συναγκείας δένδρων οὔσης θεοπρεποῦς, καὶ Νύμφαις ἄλσους ἀνειμένου, μυθολογοῦσι γεννηθῆναι τὸν ὀνομαζόμενον Δάφνιν, Ἑρμοῦ μὲν καὶ Νύμφης υἱὸν, ἀπὸ δὲ τοῦ πλήθους καὶ τῆς πυκνότητος τῆς φυομένης δάφνης ὠνομάσθαι Δάφνιν. τοῦτον δὲ ὑπὸ Νυμφῶν τραφέντα, καὶ βοῶν ἀγέλας παμπληθεῖς κεκτημένον, τούτων ποιεῖσθαι πολλὴν ἐπιμέλειαν· ἀφ᾽ ἧς αἰτίας βουκόλον αὐτὸν ὀνομασθῆναι. φύσει δὲ διαφόρῳ πρὸς εὐμέλειαν κεχορηγημένον, ἐξευρεῖν τὸ [4] βουκολικὸν ποίημα καὶ μέλος, ὃ μέχρι τοῦ νῦν κατὰ τὴν

Regionis fertilitate & amoenitate invitatus Daphnis, rei paſtoritiae cultor, fiſtulae paſtoritiae, carminis paſtoritii inventor extitit.

1 Ἀμπέλου τε πολλῆς φυομένης καὶ μήλων ἀμυθήτου πλήθους marg. Steph. Reg. Coisl. Clar. 2. Mut. Vat. Edd. ἀμπέλους τε πολλὰς φυομένας καὶ μ. ἀμύθητον πλῆθος.
2 Πολέμου Coisl.
3 Χορηγίας Coisl. Mut.
4 Βουκόλειον Steph. m. ex Clar.

quoque fructu abundant. Et vites ibi ſponte proveniunt, malorumque ingens eſt ubertas: adeo ut Carthaginienſium exercitus quondam fame laborans inde aleretur; nec tamen ſumtu, licet in tot millia profuſo, montium copia exhauriretur. In hac regione convallis quaedam arborum divinum habens decorem, & dicatus Nymphis lucus, exſiſtit. Ibi Daphnin Mercurio Nymphaque genitum eſſe, produnt; cui laurorum illic multitudo & denſitas nomen peperit. Is, a Nymphis educatus, cum multa boum armenta poſſideret, magnam rei paſtoritiae curam geſſit. Qua de cauſa bubulci quoque nomen acquiſivit. Et quia excellens in homine ingenium ad Muſicam ferretur, Bucolicum carmen & melos, quod

Σικελίαν τυγχάνει [1] διαμένον ἐν ἀποδοχῇ. μυθολογοῦσι δὲ τὸν Δάφνιν μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος κυνηγετεῖν, ὑπηρετοῦντα τῇ θεῷ κεχαρισμένως, καὶ διὰ τῆς σύριγγος καὶ βουκολικῆς μελῳδίας τέρπειν αὐτὴν διαφερόντως. λέγουσι δὲ [2] αὐτοῦ μίαν τῶν Νυμφῶν ἐρασθεῖσαν, προειπεῖν, ἐὰν ἄλλῃ τινὶ πλησιάσῃ, [3] στερηθήσεσθαι τῆς ὁράσεως. κἀκεῖνον ὑπό τινος θυγατρὸς βασιλέως καταμεθυσθέντα, [4] καὶ πλησιάσαντα αὐτῇ, στερηθῆναι τῆς ὁράσεως, κατὰ τὴν γεγενημένην ὑπὸ τῆς Νύμφης πρόῤῥησιν. καὶ περὶ μὲν Δάφνιδος ἱκανῶς [5] ἡμῖν εἰρήσθω.

Ab irata Nympha viſu orbatus.

πέ. Περὶ δὲ Ὠρίωνος τὰ μυθολογούμενα νῦν [6] διέξιμεν. λέγεται γὰρ τοῦτον σώματος μεγέθει καὶ ῥώμῃ πολὺ τῶν μνημονευομένων ἡρώων ὑπεράγοντα φιλοκύνηγον γενέσθαι, καὶ κατασκευάσαι μεγάλα ἔρ-

Fabula de *Orione*, qui venatione magnique roboris operibus inclaruit.

1 Stephanus aſteriſcum voci, pro qua in Clarom. 1. διακείμενον, addidit.
2 Αὐτὸν Coisl.
3 Στερήσεσθαι Coisl. Mut.
4 Non legit duo haec verba Clar. 1.
5 Deſit Coisl. πάλιν, & recte, ut puto. Edd. ἡμῖν πάλιν.
6 Διέξειμεν Coisl.

etiamnum apud Siculos in uſu & honore eſt, invenit. Communes etiam cum Diana venatus obiiſſe, Deaeque gratiam obſequiis promeruiſſe, & fiſtulae cantu ac Bucolica melodia eam mirifice oblectaſſe, memoratur. A quadam autem Nympha, quae amore eius flagrabat, praedictum ipſi fuerat, ſi cum alia rem haberet, oculis captum iri. Nec vaticinio fides defuit. Cum regis enim filia, quae mero ipſum ineſcaverat, congreſſus, lumen oculorum amiſit. Sed & haec de Daphnide memorata nobis ſufficiant.

LXXXV. Nunc Orionis fabulam percurremus. Fertur hic proceritate corporis & robore omnes, qui celebrantur, Heroës exceſſiſſe, venationis ſtudioſus. Et cum viribus polleret, gloriaeque avidiſſimus eſſet, res ma-

γα διὰ τὴν ἰσχὺν καὶ φιλοδοξίαν. κατὰ μὲν γὰρ τὴν Σικελίαν κατασκευάσαι Ζάγκλῳ τῷ τότε βασιλεύοντι τῆς τότε μὲν ἀπ' αὐτοῦ Ζάγκλης, νῦν δὲ Μεσσήνης ὀνομαζομένης, ἄλλα τε, καὶ τὸν λιμένα προσχώσαντα τὴν ὀνομαζομένην Ἀκτὴν ποιῆσαι. Ἐπεὶ δὲ περὶ τῆς Μεσσήνης ἐμνήσθημεν, οὐκ ἀνοίκειον προσθεῖναι νομίζομεν τοῖς [1] εἰρημένοις τὰς περὶ τὸν πορθμὸν διηγήσεις. Φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ μυθογράφοι τὴν Σικελίαν, τὸ [2] πρότου χεῤῥόνησον οὖσαν, ὕστερον γενέσθαι νῆσον, διὰ τοιαύτας αἰτίας· τὸν ἰσθμὸν κατὰ τὸ στενότατον ὑπὸ δυοῖν πλευρῶν θαλάττης προσκλυζόμενον [3] ἀναῤῥαγῆναι, καὶ τὸν τόπον ἀπὸ τούτου Ῥήγιον ὀνομασθῆναι· καὶ τὴν ὕστερον πολλοῖς ἔτεσι κτισθεῖσαν πόλιν τυχεῖν τῆς ὁμωνύμου προσηγορίας. ἔνιοι δὲ λέγουσι, σεισμῶν μεγάλων γενομένων διαῤῥαγῆναι τὸν αὐχένα τῆς ἠπείρου, καὶ γενέσθαι τὸν πορθμὸν,

Acte eius opus.

Digreditur hiſtoricus in quaeſtionem: an Sicilia olim cherſoneſus fuerit.

1 Προκειμένοις Coisl. Mut. Vat. & Steph. ora.
2 Πρότερον Clar.
3 Ἀναῤῥηγνῦναι Clar. 1. Venet. Mox ἀπὸ τούτων Coisl.

gnas perpetravit. Zanclo enim, Siculorum regi, a quo Zancle olim, nunc Meſſene, nomen adepta eſt, cum alia perfecit, tum portum, quem Acten vocitant, iactis molibus exſtruxit. Poſtquam vero Meſſenes hic facta mentio eſt, non peregrinum arbitramur, ſi quæ de freto narrantur, hic ſubtexamus. Antiquarum enim narrationum ſcriptores, Siciliam quondam cherſoneſum, id eſt, peninſulam fuiſſe, perhibent; ex qua poſtmodum inſula ſit facta; & quidem his de cauſis. Qua parte Iſthmus in arctum maxime conſtrictus a duobus utrinque maris lateribus alluitur, diſruptus fuit, & locus inde Rhegii cognomentum tulit: ubi multis poſt annis urbs condita, idem ſibi nomen vindicavit. Alii magnis terrae concuſſionibus factum aiunt, ut cervice illa continentis perfracta fretum, quo continens ab inſula ma-

διειργούσης τῆς θαλάττης τὴν ἤπειρον ἀπὸ τῆς νήσου· Ἡσίοδος δὲ ὁ ποιητὴς φησὶ τοὐναντίον ἀναπεπταμένου τοῦ πελάγους, Ὠρίωνα προσχῶσαι τὸ κατὰ τὴν [1] Πελωριάδα κείμενον ἀκρωτήριον, καὶ τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος κατασκευάσαι, τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφερόντως. ταῦτα δὲ διαπραξάμενον, εἰς Εὔβοιαν [2] μεταναστῆναι, κἀκεῖ κατοικῆσαι. διὰ δὲ τὴν δόξαν ἐν τοῖς κατ' οὐρανὸν ἄστροις καταριθμηθέντα, τυχεῖν ἀθανάτου μνήμης. περὶ οὗ καὶ ὁ ποιητὴς Ὅμηρος ἐν τῇ νεκυίᾳ μιμνησκόμενος φησί·

Orion inter aſtra relatus.

Τὸν δὲ μέτ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα
Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' [3] ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Οὓς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές.

ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοῦ μεγέθους [4] ἐμφανίζων, καὶ

1 Πελωρίδα Mut. Coisl. Conf. Ph. Cluver. I Sicil. Antiq. p. 80.
2 Μεταστῆναι Mut.
3 Ἀμφοδελὸν Coisl. prave.
4 Ἐμφανίζων Coisl. Mutin. & προεχθέμενος optime. Edd. ἐμφανίζοντα & προεχθέμενον.

ris irruptione divulſa eſt, induceretur. Heſiodus autem poëta contrarium ſtatuit: latius enim diffuſo illic mari, promontorium Peloriadis, & templum in eo Neptuni, quod religioſe honorant inſulani, ab Orione aggerum molibus eductum fuiſſe. Qui, rebus hiſce effectis, in Euboeam ſe contuliſſe, & propter virtutis celeberitatem inter aſtra numeratus aeternam nominis memoriam obtinuiſſe, fertur. Cuius Homerus quoque poëta in mortuorum hiſtoria mentionem facit, his verbis:

Poſt hunc Orion vaſto mihi corpore viſus,
In prato viridante feras convolvere agreſteis,
Solivagis quas ipſe iugis proſtraverit olim,
Dum clavam manibus nodoſam ex aere gerebat.

ubi ſimul huius magnitudinem notat. Et paulo ante, de

προεκθέμενος τὰ περὶ τοὺς Ἀλωϊάδας, ὅτι ἐνναετεῖς ἦσαν τὸ μὲν εὖρος πηχῶν ἐννέα, τὸ δὲ μῆκος τῶν ἴσων ὀργυιῶν, ἐπιφέρει,

Τοὺς δὴ μηκίστους [1] θρέψε ζείδωρος ἄρουρα,
Καὶ πολὺ καλλίστους, [2] μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα.

ἡμεῖς δὲ κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ [3] πρόθεσιν περὶ τῶν ἡρώων καὶ ἡμιθέων ἀρκούντως εἰρηκότες, αὐτοῦ παραγράψομεν τήνδε τὴν βίβλον.

1 Θρέψαι Coisl.
2 Μετά γε κλυτὸν Ὠρ. Coislin. Mut. μεγαχυτ ὸν Ὠρ. Clarom. uterque. μετ' ἀγάκλυτον Ὠρίωνα edd.
3 Προθέμενοι Clar.

Aloiadis mentionem faciens, adiicit, quod nono aetatis anno latitudinem IX cubitorum, & proceritatem totidem paſſuum habuerint:

Corpore quos celſo & pulchro ſuper extulit omnes
Alma parens tellus, Oriona ſi excipis unum.

Iam quia de Heroibus & Semideis pro inſtituti ab initio ratione, ſatis a nobis dictum eſt, libro hic finem imponemus.

ΔΙΟΔΩΡΟΥ

ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ

ΒΙΒΛΟΣ ΠΕΜΠΤΗ

[1] ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΩΝ.

α΄. Περὶ τῶν μυθολογουμένων κατὰ τὴν Σικελίαν, καὶ τοῦ σχήματος καὶ μεγέθους τῆς νήσου.

β΄. Περὶ Δήμητρος καὶ Κόρης, καὶ τῆς εὑρέσεως τοῦ πυρίνου καρποῦ.

γ΄. Περὶ Λιπάρας, καὶ τῶν ἄλλων [2] τῶν Αἰολίδων καλουμένων νήσων.

δ΄. Περὶ Μελίτης καὶ [3] Γαύλου καὶ Κερκίνης.

ε΄. Περὶ τῆς Αἰθαλίας, καὶ Κύρνου καὶ [4] Σαρδόνος.

1 Πίναξ τῆς πέμπτης τῶν Διοδώρου βίβλων Coisl.
2 Τῶν non habet Coisl.
3 Γλαύκου idem, & Mut. Γαύδου Clar. 2.
4 Σαρδόνος Coisl. Reg. Vat. recte. Vid. ſupr. IV, 29. Edd. Σαρδῶνος.

HAEC IN QUINTO DIODORI LIBRO CONTINENTUR.

I. *De iis, quae fabuloſe de Sicilia narrantur: deque figura & magnitudine inſulae.*

II. *De Cerere & Proſerpina, & frumenti inventione.*

III. *De Lipara, & ceteris inſulis, quae Aeolides appellantur.*

IV. *De Melite, Gaulo & Cercina.*

V. *De Aethalia, Cyrno, ſeu Corſica, & Sardinia.*

στʹ. Περὶ Πιτυούσης, καὶ τῶν νήσων τῶν [1] Γυμνησίων, ἅς τινες Βαλλιαρίδας ὀνομάζουσι.

ζʹ. Περὶ τῶν ἐν ὠκεανῷ νήσων τῶν πρὸς ἑσπέραν κειμένων.

ηʹ. Περὶ τῆς Βρεττανικῆς νήσου, καὶ τῆς ὀνομαζομένης Βασιλείας, [2] καθ' ἣν τὸ ἤλεκτρον γίνεται.

θʹ. Περὶ Γαλατίας καὶ Κελτιβηρίας, ἔτι δ' Ἰβηρίας καὶ Λιγυστικῆς καὶ Τυῤῥηνίας, καὶ τῶν ἐν ταύταις κατοικούντων, τίσι χρῶνται [3] νομίμοις.

ιʹ. Περὶ τῶν κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἐν ὠκεανῷ νήσων, τῆς τε ἱερᾶς ὀνομαζομένης, καὶ τῆς Παγχαΐας, καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἱστορουμένων.

ιαʹ. Περὶ Σαμοθρᾴκης καὶ τῶν ἐν αὐτῇ μυστηρίων.

ιβʹ. Περὶ Νάξου καὶ [4] Σύμης καὶ Καλύδνης.

ιγʹ. Περὶ Ῥόδου καὶ τῶν κατ' αὐτὴν μυθολογουμένων.

1 Γυμνασίων Coisl. Tum ἅς τινας Steph. ora. Mox Βαλαρίδας Coisl.

2 Καθ' ἣν τὸ ἤλεκτρον Vat. Reg. Clar. 1. Mut. a ceteris articulus abeſt.

3 Νόμοις Coisl.

4 Σύβης Mut.

VI. *De Pityuſa, & Gymneſiis inſulis, quas Baleares nominant.*

VII. *De inſulis Oceani, quae ad occidentem vergunt.*

VIII. *De inſula Britannica, & ea, quae Baſilea dicitur: ubi electrum naſcitur.*

IX. *De Gallia, Celtiberia, Iberia, Liguria, Tyrrhenia, illarumque incolis ac legibus.*

X. *De inſulis Oceani verſus meridiem: & ea, quae Hiera, id eſt, ſacra nominatur: Panchaia etiam, & rebus, quae illic exſiſtere traduntur.*

XI. *De Samothracia, eiuſque myſteriis.*

XII. *De Naxo, Syme & Calydne.*

XIII. *De Rhodo, & iis, quae fabuloſe de illa commemorantur.*

ιδ΄. Περὶ Χεῤῥονήσου τῆς ἀντιπέραν τῆς Ῥοδίας κειμένης.

ιε΄. Περὶ Κρήτης, καὶ τῶν μυθολογουμένων ἐν αὐτῇ μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν.

ιστ΄. Περὶ τῆς Λέσβου, [1] καὶ τῶν εἰς Χίον, καὶ Σάμον, καὶ Κῶν, καὶ Ῥόδον ἀποικιῶν ὑπὸ Μακαρέως.

ιζ΄. Περὶ τῆς Τενέδου, [2] καὶ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκησάντων.

ιη΄. Περὶ Κυκλάδων [3] νήσων.

1 Omnia haec uſque in principium L. V deſunt Reg. & Vat. καὶ τῶν εἰς Χίον καὶ Σάμον καὶ Κῶν καὶ Ῥόδον ἀποικιῶν ὑπὸ Μακαρέως Co. Mut. paulo plenius. Vulgo Χίου, Σάμου, Κῶ, καὶ τῆς Ῥοδίων ἀποικίας.

2 Καὶ τοῦ κατ' αὐτὴν οἰκισμοῦ, καὶ τῶν ὑπὸ Τενεδίων περὶ Τέννου μυθευομένων iidem.

3 Νήσων, τῶν ἐλαττόνων καὶ τυχουσῶν οἰκισμοῦ ὑπὸ Μίνωος iid.

XIV. *De Cherſoneſo exadverſum Rhodo ſita.*

XV. *De Creta, & iis, quae fabuloſe de illa, ad recentiora uſque tempora dicuntur.*

XVI. *De Lesbo, Chio, Samo, Co, Rhodo, & colonis in eas a Macareo deductis.*

XVII. *De Tenedo, & habitatoribus eius priſcis.*

XVIII. *De Cycladibus inſulis.*

ΔΙΟΔΩΡΟΥ

ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ

[1] ΒΙΒΛΟΣ ΠΕΜΠΤΗ

Η ΚΑΙ ΝΗΣΙΩΤΙΚΗ.

ΠΑΝΤΩΝ μὲν τῶν ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς χρησίμων προνοητέον [2] τοὺς ἱστορίας συνταττομένους, μάλιστα δὲ τῆς κατὰ μέρος οἰκονομίας. αὕτη γὰρ οὐ μόνον

Prooemio Ephori inſtitutum Diodorus laudat,

1 Βιβλίον E. Coislin. πέμπτον Clarom.

2 Τοὺς ἱστορίαν Stephani ora, Mut. Clar. 2. Vat.

DIODORI SICULI

BIBLIOTHECAE HISTORICAE

LIBER QUINTUS

INSULARIS.

Cum omnium, quae ad ſcriptionem utilia ſunt, cura ab hiſtoricis ſuſcipienda eſt, tum inprimis ordinis in ſingulis partibus habenda ratio. Hic enim non in pri-

qui res geſtas ſecundum ſpecies deſcripſerit.

ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς βίοις πολλὰ συμβάλλεται πρὸς [1] διαμονὴν καὶ αὔξησιν τῆς οὐσίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἱστορίας οὐκ ὀλίγα ποιεῖ προτερήματα τοῖς συγγραφεῦσιν. ἔνιοι [2] γὰρ κατὰ τὴν λέξιν καὶ κατὰ τὴν πολυπειρίαν τῶν ἀναγραφομένων πράξεων ἐπαινούμενοι δικαίως, ἐν τῷ κατὰ τὴν οἰκονομίαν χειρισμῷ [3] διήμαρτον· ὥστε τοὺς μὲν πόνους καὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν ἀποδοχῆς τυγχάνειν παρὰ τοῖς ἀναγινώσκουσι, τὴν δὲ τάξιν τῶν ἀναγεγραμμένων δικαίας τυγχάνειν ἐπιτιμήσεως. Τίμαιος μὲν οὖν μεγίστην πρόνοιαν πεποιημένος τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας, καὶ τῆς πολυπειρίας πεφροντικὼς, [4] διὰ τὰς ἀκαίρους καὶ μακρὰς ἐπιτιμήσεις εὐλόγως διαβάλλεται, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐπιτιμήσεως Ἐπιτίμαιος ὑπό τινων ὠνομάσθη. Ἔφορος δὲ τὰς κοινὰς πράξεις ἀνα-

1 Διακόσμησιν marg. Stephan. Clar. 1. Venet.

2 Δὲ Coisl. Mut. Mox ἕξιν Cl. 1. Venet. tum κατὰ τὴν πολυπειρίαν Reg. Vat. Mut. quod ſequor. Edd. καὶ πολυπειρίαν.

3 Διήνεγκαν Clar. Mut.

4 Διὰ τὰς εὐκαίρους Clar.

vata ſolummodo vita plurimum ad augendas & conſervandas facultates conducit; ſed in hiſtoriis quoque plurimum ſcriptoribus adiumenti praeſtat. Nonnulli enim, quamquam ob elocutionis ornatum, eruditamque rerum deſcriptarum varietatem, merito quidem laudantur; diſtributionis tamen negligentia peccarunt. Quo fit, ut labor quidem & induſtria ipſorum lectoribus probetur, ſed ordo ſcriptionis iuſtam reprehenſionem incurrat. Timaeus ſane & in temporum notatione exquiſitam adhibuit diligentiam, &, ut varia rerum cognitione abundet, ſollicite laborat. At propter intempeſtivas & verboſas reprehenſiones iure etiam ipſe reprehenditur. Quare ob nimiam taxandi libidinem & acerbitatem Epitimaeus (i. e. taxator) a quibuſdam nominatus fuit. Contra vero Ephorus, res paſſim geſtas

γράφων, οὐ μόνον κατὰ τὴν λέξιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν οἰκονομίαν ἐπιτέτευχε. τῶν γὰρ βίβλων ἑκάστην πεποίηκε [1] κατὰ γένος περιέχειν τὰς πράξεις. διόπερ καὶ ἡμεῖς τοῦτο τὸ γένος τοῦ χειρισμοῦ προκρίναντες κατὰ τὸ δυνατὸν ἀντεχόμεθα ταύτης τῆς προαιρέσεως.

Eius exemplo deſtinatum eſſe ſingularem librum de inſulis ſcribere.

β'. Καὶ ταύτην τὴν βίβλον ἐπιγράφοντες Νησιωτικὴν, ἀκολούθως τῇ γραφῇ περὶ τῆς Σικελίας ἐροῦμεν· ἐπεὶ καὶ κρατίστη τῶν νήσων ἐστὶ, καὶ τῇ παλαιότητι τῶν μυθολογουμένων πεπρώτευκεν. ἡ γὰρ νῆσος τὸ παλαιὸν ἀπὸ [2] μὲν τοῦ σχήματος Τρινακρία κληθεῖσα, ἀπὸ δὲ τῶν [3] κατοικησάντων αὐτὴν Σικανῶν Σικανία προσαγορευθεῖσα, τελευταῖον δὲ ἀπὸ τῶν Σικελῶν τῶν ἐκ τῆς Ἰταλίας πανδημεὶ περαιωθέντων ὠνόμασται Σικελία. ἔστι δ' αὐτῆς ἡ περίμετρος σταδίων ὡς τετρακισχιλίων τριακοσίων ἑξήκοντα. τῶν γὰρ

Sicilia, a figura Trinacria appellata, ab incolis Sicania, tum Sicilia.

Ambitus.

1 Περιέχειν κατὰ γένος Coislin. Reg. Mut.

2 Deſit Clar. *μέν*.

3 Κατοικησάντων Steph. ora, Co. Clar. Mut. quod cur ſpernatur, nihil eſt. Edd. κατοικούντων.

deſcribens, non verborum elegantia dumtaxat, ſed accurata ordinis quoque obſervatione probi officio hiſtorici fungitur. Unumquemque enim librum in certum rerum genus tribuit. Quod tractationis genus & nos aliis praeferentes, idem pro facultate inſtitutum amplexamur.

II. Cum hunc igitur librum Inſularem titulo ſuo nominemus, de Sicilia deinceps primo loco verba facturi ſumus: quandoquidem haec praeſtantiſſima eſt inſularum, & antiquitate rerum commemorandarum facile primas tenet. Olim a figura Trinacriae, id eſt, triquetrae, nomen habuit. Poſtea a Sicanis cultoribus, Sicania dicta: & tandem a Siculis, qui ex Italia cum tota illac gente traiecerunt, Sicilia nuncupata eſt. Ambitus eius eſt ſtadiorum IV millium CCC LX. Unum enim

Cereri & Proſerpinae inſula merito ſacra, utpote in qua primae provenerunt fruges.

τριῶν πλευρῶν ἡ μὲν ἀπὸ τῆς [1] Πελωριάδος ἐπὶ Λιλύβαιον, ὑπάρχει σταδίων χιλίων ἑπτακοσίων· ἡ δ' ἀπὸ Λιλυβαίου μέχρι Παχύνου τῆς Συρακουσίας χώρας, σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων· ἡ δ' ἀπολειπομένη, σταδίων χιλίων ἑκατὸν [2] ἑξήκοντα. οἱ ταύτην οὖν κατοικοῦντες Σικελιῶται παρειλήφασι παρὰ τῶν προγόνων, ἀεὶ τῆς φήμης ἐξ αἰῶνος παραδιδομένης τοῖς [3] ἐγγόνοις, ἱερὰν ὑπάρχειν τὴν νῆσον Δήμητρος καὶ Κόρης. ἔνιοι δὲ τῶν ποιητῶν μυθολογοῦσι κατὰ τὸν τοῦ Πλούτωνος καὶ Περσεφόνης γάμον ὑπὸ Διὸς ἀνακάλυπτρα τῇ νύμφῃ [4] δεδόσθαι ταύτην τὴν νῆσον. τοὺς δὲ κατοικοῦντας αὐτὴν τὸ παλαιὸν Σικανοὺς αὐτόχθονας εἶναί φασιν οἱ νομιμώτατοι τῶν συγγραφέων, καὶ τάς τε προειρημένας θεὰς ἐν ταύτῃ [5] πρώτως φανῆναι, καὶ τὸν τοῦ σίτου καρπὸν ταύτην

1 Πελωρίδος Clar. Vid. ſupra IV, 87. Mox ἐπὶ τὸ Λιλ. Coisl.
2 Ἑξήκοντα Co. optime. Edd. cum ceteris Codd. τεσσαράκοντα.
3 Ἐγγόνοις Steph. marg. Reg. Cod. Urſini. ἐνέργοις Vat. ἐκγόνοις M. Co. Cl. Vulgo ἐγχωρίοις.
4 Δίδοσθαι Clar. 1.
5 Πρώτας Venet. Tum ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ Coisl. Mut.

latus de tribus, quod a Peloriade ad Lilybaeum tendit, CIↃ IↃCC eſt ſtadiorum. Quod a Lilybaeo ad Pachynum, Syracuſanae ditionis promontorium, excurrit, ſtadia CIↃ IↃ complectitur. Reliquum CIↃ C LX ſtadia continet. Frequentantes haec Siciliotae a maioribus per traditionem tot ſeculis continuatam acceperunt, inſulam Cereri ac Proſerpinae dicatam eſſe. Nonnulli poëtarum fabulantur, in Plutonis & Proſerpinae nuptiis hanc pro Anacalyptris, (*ſic exhibita ſponſae munera vocant, cum retecta primum facie in virorum conſpectum prodit,*) novae nuptae a Iove donatam eſſe. Sicanos autem vetuſtiſſimos inſulae cultores, indigenas eſſe, probatiſſimi ſcriptorum tradunt. In hac Deas, quas diximus, omnium primas ſeſe oſtendiſſe, primaſque ob ſoli bonitatem hic

πρώτην ἀνεῖναι, διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας. περὶ ὧν καὶ τὸν ἐπιφανέστατον τῶν ποιητῶν μαρτυρεῖν, λέγοντα,

Ἀλλὰ τάγ᾽ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
Πυροὶ καὶ κριθαὶ, ἠδ᾽ ἄμπελοι, αἵ τε φέρουσιν
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.

ἔν τε γὰρ τῷ Λεοντίνῳ πεδίῳ, καὶ κατὰ πολλοὺς ἄλλους τόπους τῆς Σικελίας μέχρι τοῦ νῦν φύεσθαι τοὺς ἀγρίους ὀνομαζομένους πυρούς. καθόλου δὲ [1] περὶ τῆς εὑρέσεως τοῦ σίτου, ζητουμένου κατὰ ποίαν τῆς οἰκουμένης [2] γῆν πρῶτον ἐφάνησαν οἱ προειρημένοι καρποὶ, εἰκός ἐστιν ἀποδίδοσθαι τὸ πρωτεῖον [3] τῇ κρατίστῃ χώρᾳ. καὶ τὰς θεὰς δὲ ταύτας εὑρούσας ἀκολούθως τοῖς εἰρημένοις, [4] ὁρᾷν ἐστι μάλιστα τιμωμένας παρὰ τοῖς Σικελιώταις.

γ΄. Καὶ τῆς ἁρπαγῆς τῆς κατὰ τὴν Κόρην ἐν ταύτῃ γενομένης ἀπόδειξιν εἶναι λέγουσι φανερωτάτην, ὅτι

Regiones amoenissimae:

1 Περὶ Co. Ceteri omnes πρό.
2 Γῆς idem & Mut.
3 Ταύτῃ τῇ χώρᾳ Venet. Paulo ante εἰκότως ἐστὶν ἀποδίδοσθαι Coisl. Mut.
4 Ὁρᾷν δὲ μάλιστα Clar.

fruges proveniſſe, memorant. Quae clariſſimus etiam poëtarum ſuo teſtimonio confirmat:

Abſque ſatu hic creſcunt & vomeris omnia ſulco,
Hordeum & alticomum triticum, viteſque parentes
Uvarum & vini. Quae Iuppiter imbribus auget.

In Leontino enim agro, aliiſque Siciliae locis pluribus, etiam nunc triticum naſcitur, quod agreſte vocant. Omnino ſi de frumento reperto, quanam orbis regione primae fruges apparuerint, quaeratur, primas optimae terrae deferri, probabile eſt. Ideoque & Deas illas frugum repertrices in Sicilia apprime coli, videre eſt.

III. Et in hac Proſerpinae raptum accidiſſe, pro manifeſtiſſima illis demonſtratione eſt, quod Deae nuſ-

τὰς διατριβὰς αἱ θεαὶ [1] κατὰ ταύτην τὴν νῆσον ἐποιοῦντο, διὰ τὸ στέργεσθαι μάλιστα παρ' αὐταῖς ταύτην. [2] γενέσθαι δὲ μυθολογοῦσι τῆς Κόρης τὴν ἁρπαγὴν ἐν τοῖς λειμῶσι τοῖς κατὰ τὴν [3] Ἔνναν. ἔστι δ' ὁ τόπος οὗτος πλησίον μὲν τῆς πόλεως, ἴοις δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσι παντοδαποῖς [4] εὐπρεπὴς καὶ θέας ἄξιος. διὰ δὲ τὴν ἀπὸ τῶν φυομένων ἀνθῶν εὐωδίαν, λέγεται τοὺς κυνηγεῖν εἰωθότας κύνας μὴ δύνασθαι [5] στειβεύειν, ἐμποδιζομένους τὴν φυσικὴν αἴσθησιν. ἔστι δὲ ὁ προειρημένος λειμὼν, ἄνωθεν μὲν ὁμαλὸς καὶ παντελῶς [6] εὔυδρος, κύκλῳ δ' ὑψηλὸς, καὶ πανταχόθεν κρημνοῖς ἀπότομος. [7] δοκεῖ δ' ἐν μέσῳ κεῖσθαι τῆς ὅλης νήσου. διὸ καὶ Σικελίας ὀμφαλὸς ὑπό τινων [8] ὀνομάζεται. ἔχει δὲ καὶ πλησίον ἄλση καὶ [9] λειμῶνας καὶ περὶ ταῦτα ἕλη, καὶ σπήλαιον εὐ-

Ennae, in quibus Proſerpina rapta;

1 Κατ' αὐτὴν Clar. 1.
2 Γίνεσθαι Clar. 1. Mut.
3 Ἔραν idem.
4 Ἐκπρεπὴς καὶ τῆς θέας Coisl. Cl. articulum Vat. quoque habet.
5 Στιβεύειν Clar. 2. Conf. ſupra IV, 12.
6 Ἔνυδρος Reg. Clar. 2. non male. Cicero huic agro *aquas perennes* tribuit.
7 Haec uſque διὸ καὶ deſunt Coislin.
8 Προσαγορεύεται Steph. ora, Vat. Mut. Coisl.
9 Λειμῶνας καὶ περὶ Vat. Ven. Coisl. Clar. omiſſa gloſſa, qua

quam alibi, quam in hac inſula, omnium maxime ſibi dilecta, commoratae ſint. Rapta vero dicitur in vicinis Ennae pratis, qui locus non procul eſt ab urbe, violis aliiſque florum generibus renidens, & ſpectatu dignus. Tanta illic odorum fragrantia eſſe dicitur, ut canes ad feras indagandas emiſſi, facultate ſenſus impedita, odoratu feras inveſtigare nequeant. Eſtque pratum illud in ſummo dorſo planum & irriguum, circum vero circa altum & undique praeruptum. Ac in medio totius inſulae ſitum eſſe putatur. Unde Siciliae umbilicus a quibuſdam vocatur. In propinquo etiam lucos & prata habet, paludibus circumſeptos, & vaſta quadam ſpelun-

μέγεθες, ἔχον χάσμα κατάγειον, πρὸς τὴν ἄρκτον νενευκός. δι᾽ οὗ μυθολογοῦσι τὸν Πλούτωνα μεθ᾽ ἅρματος [1] ἐπελθόντα, ποιήσασθαι τὴν ἁρπαγὴν τῆς Κόρης. τὰ δὲ ἴα, καὶ τῶν ἄλλων [2] ἀνθῶν τὰ παρεχόμενα τὴν εὐωδίαν, παραδόξως δι᾽ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ παραμένειν θάλλοντα, καὶ τὴν ὅλην πρόσοψιν ἀνθηρὰν καὶ ἐπιτερπῆ παρεχόμενα. μυθολογοῦσι δὲ μετὰ τῆς Κόρης [3] τὰς τῆς ὁμοίας παρθενίας ἠξιωμένας Ἀθηνᾶν τε καὶ Ἄρτεμιν συντρεφομένας συνάγειν μετ᾽ αὐτῆς τὰ ἄνθη, καὶ κατασκευάζειν κοινῇ τῷ Διῒ πατρὶ τὸν πέπλον. διὰ δὲ τὰς μετ᾽ ἀλλήλων διατριβάς τε καὶ ὁμιλίας, ἁπάσας στέρξαι τὴν νῆσον ταύτην μάλιστα, καὶ λαχεῖν ἑκάστην αὐτῶν χώραν· τὴν μὲν Ἀθηνᾶν, ἐν τοῖς περὶ [4] τὴν Ἱμέραν μέρεσιν, ἐν οἷς τὰς μὲν Himerae, quae Minervae,

in edd. λειμ. καὶ παραδείσους καὶ περί. Steph. eiectis duabus vocibus notam, defectus indicem, addiderat.

1 Ἐπελθόντα Coisl. Mut. Vulgo εἰσελθόντα, parum opportune. Ph. Cluver. correxerat ἐξελθόντα L. II, pag. 316; quo non indigemus.

2 Ἀνθέων Coisl. Mut.

3 Ταύτης iidem.

4 Τὸν Ἱμέραν Reg. non male, ſi fluvium intelligas. τὴν Ἱμέραν πόλεως Clar.

ca; in qua hiatus eſt ſubterraneus, Arcto obverſus. Per quem Plutonem curru ad auferendam Proſerpinam invectum eſſe, fabulantur. Adde, quod violae, ceterique flores odorati, per totum continenter annum floreant, totamque ſpeciem floridam & iucundam contemplantibus oſtendant. Cum Cereris quoque filia Minervam & Dianam, eidem virginitatis ſtudio dicatas, educationis tempore vixiſſe, & de floribus cum ea collectis patri Iovi togam communi opera contexuiſſe, perhibent. Quae & propter familiarem inter ſe conſuetudinem inſulam mirifice dilexerint, adeo ut unaquaeque certum in ea locum ſibi vindicarit. Minerva quidem in vicino Himerae tractu; ubi calidarum fontes aqua-

Νύμφας χαριζομένας Ἀθηνᾷ τὰς τῶν θερμῶν ὑδάτων ἀνεῖναι πηγὰς κατὰ τὴν Ἡρακλέους παρουσίαν· τοὺς δ' ἐγχωρίους πόλιν αὐτῇ [1] καθιερῶσαι καὶ χώραν τὴν ὀνομαζομένην μέχρι τοῦ νῦν Ἀθήναιον. τὴν δ' Ἄρτεμιν τὴν ἐν ταῖς Συρακούσαις νῆσον λαβεῖν παρὰ τῶν θεῶν, τὴν ἀπ' ἐκείνης Ὀρτυγίαν ὑπό τε τῶν χρησμῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων ὀνομασθεῖσαν. ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν νῆσον ταύτην ἀνεῖναι τὰς Νύμφας ταύτας, χαριζομένας τῇ Ἀρτέμιδι, μεγίστην πηγὴν τὴν ὀνομαζομένην Ἀρέθουσαν. ταύτην δ' οὐ μόνον κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἔχειν μεγάλους καὶ πολλοὺς [2] ἰχθῦς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν ἡλικίαν συμβαίνει διαμένειν τούτους, ἱεροὺς ὄντας καὶ ἀθίκτους ἀνθρώποις. ἐξ ὧν [3] πολλάκις τινῶν κατὰ τὰς πολεμικὰς περιστάσεις [4] φαγόντων, παραδόξως [5] ἐπεσήμηνε τὸ θεῖον, καὶ μεγάλαις συμφοραῖς [6] περιεβάλετο τοὺς τολμήσαντας προσ-

insulae Syracuſanae, quae Dianae ſedem praebuerit.

1 Καθιερῶσαι τὴν ὀνομ. Clar. 1. Venet.
2 Ἰχθύας Coisl. Mut.
3 Πολλὰ καὶ Clar. 1.
4 Φυγόντων Coisl. Mut.
5 Ἐπεσήμαινε iidem.
6 Περιέβαλε Coisl. Mut. Vat.

rum Nymphae ſub adventum Herculis in gratiam Palladis aperuerint; oppidum quoque cum agro, qui adhuc Athenaei, id eſt, Minervalis, nomine celebris, ab incolis eidem conſecratum. Dianae vero inſulam Syracuſanam, quam & oracula & homines Ortygiam de ipſa vocarunt, a Deabus tributam. Nymphas etiam, ut magis Dianam ſibi demererent, fontem maximum (cui Arethuſae nomen) in inſula produxiſſe. Hic non priſcis modo temporibus magnorum piſcium copiam tulit; ſed hi noſtra quoque aetate ſacri & hominibus intacti permanent. De quibus ſi qui bello graſſante in ciborum aliquid uſum vertere auſi fuiſſent, hos repente numen, manifeſto irae indicio, in magnas calamitates

ενέγκασθαι· περὶ ὧν ἀκριβῶς ἀναγράψομεν ἐν τοῖς οἰκείοις χρόνοις.

δʹ. Ὁμοίως δὲ ταῖς προειρημέναις δυσὶ θεαῖς καὶ τὴν Κόρην λαχεῖν τοὺς περὶ τὴν Ἔνναν λειμῶνας· πηγὴν δὲ μεγάλην αὐτῇ καθιερωθῆναι ἐν τῇ [1] Συρακουσίᾳ τὴν ὀνομαζομένην Κυανήν. τὸν γὰρ Πλούτωνα μυθολογοῦσι τὴν ἁρπαγὴν ποιησάμενον, ἀποκομίσαι τὴν Κόρην ἐφ᾽ [2] ἅρματος πλησίον τῶν Συρακουσῶν, καὶ τὴν γῆν ἀναῤῥήξαντα αὐτὸν μὲν μετὰ [3] τῆς ἁρπαγείσης δῦναι καθ᾽ ᾅδου, πηγὴν δ᾽ ἀνεῖναι τὴν ὀνομαζομένην Κυανήν. πρὸς ᾗ κατ᾽ ἐνιαυτὸν οἱ Συρακούσιοι πανήγυριν ἐπιφανῆ [4] συντελοῦσι, καὶ θύουσιν οἱ μὲν ἰδιῶται τὰ ἐλάττω τῶν ἱερείων, δημοσίᾳ δὲ ταύρους βυθίζουσιν ἐν τῇ λίμνῃ· ταύτην τὴν θυσίαν καταδείξαντος Ἡρακλέους, καθ᾽ ὃν καιρὸν τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐλαύνων περιῆλθε πᾶσαν [5] Σικελίαν. μετὰ δὲ τὴν τῆς Κό-

Proſerpinae ad inferos deſcenſus apud fontem Cyanen.

1 Συρακούσῃ Clar. 2.
2 Ἅρμασι Coisl. Mut.
3 Τὴν ἁρπαγὴν εἰσδύναι Co. M.
4 Συγκροτοῦσι Steph. m. Clar. 2. Reg. & Urſin. Mox ἱερέων Clar. Tum βυθίζουσιν ora Steph. Co. Clar. 2. Mutin. Vat. Reg. Edd. συνθυάζουσιν prave.
5 Τὴν Σικελίαν ſolus Coisl.

coniecit. Quae ſuo tempore accuratius memorabuntur.

IV. Sed & Proſerpina, aeque ac duae illae Deae, prata circa Ennam ſortita eſt, & magnum in agro Syracuſano fontem, qui Cyane vocatur, conſecratum habet. Nam Plutonem fabulantur, poſtquam raptu perpetrato Coren, id eſt, puellam (ſic Cereris filiam nominant) Syracuſas uſque in curru deportaſſet, dirupta illic terra ipſum quidem cum abrepta ad Orcum deſcendiſſe, ſed fontem Cyanes nomine tunc produxiſſe: ubi ſolemnem quotannis panegyrin celebrant Syracuſani; in qua privatim minoribus immolatur hoſtiis, publice autem ſubmerſis in lacu tauris ſacrificatur. Et huius ſacri morem Hercules invexit, quando cum Geryonis armento Siciliam totam obibat. Poſt raptum vero Pro-

Cereris munera iis, qui ipſam benigne exceperunt, primum Siculis, ſecundum hos Athenienſibus, collata, & ob eam rem inſtituta feſta.

ρης ἁρπαγὴν μυθολογοῦσι τὴν Δήμητραν, μὴ δυναμένην [1] εὑρεῖν τὴν θυγατέρα, λαμπάδας ἐκ τῶν κατὰ τὴν Αἴτνην κρατήρων [2] ἀναψαμένην, ἐπελθεῖν ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς οἰκουμένης. τῶν δ' ἀνθρώπων τοὺς μάλιστα ταύτην προσδεξαμένους εὐεργετῆσαι, τὸν τῶν [3] πυρῶν καρπὸν ἀντιδωρησαμένην. Φιλανθρωπότατα δὲ τῶν Ἀθηναίων ὑποδεξαμένων τὴν θεὸν, πρώτοις τούτοις μετὰ τοὺς Σικελιώτας δωρήσασθαι τὸν τῶν πυρῶν καρπόν· ἀνθ' ὧν ὁ δῆμος οὗτος περιττότερον τῶν ἄλλων [4] ἐτίμησαν τὴν θεὸν θυσίαις τ' ἐπιφανεστάταις, καὶ τοῖς ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίοις, ἃ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἁγνείας [5] ἐγένοντο πᾶσιν ἀνθρώποις περιβόητα. παρὰ δὲ τῶν Ἀθηναίων πολλοὶ μεταλαβόντες τῆς ἐκ τοῦ σίτου φιλανθρωπίας, καὶ τοῖς πλησιοχώροις μεταδιδόντες τοῦ σπέρματος, ἐπλήρωσαν [6] πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. οἱ δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν, διὰ

1 Ἀνευρεῖν Mut.
2 Ἁψαμένην Venet.
3 Πυρίνων Coisl. Mut.
4 Ἐτίμησαν iidem; quod ſequor. Edd. ἐτίμησε.
5 Ἐγένετο Coisl. Mutin. haud male quidem. Vid. tamen ſupra I, 93; II, 36; III, 21.
6 Aſteriſcum habet in Steph. edit. neque erat in Urſini libro.

ſerpinae, cum filiam invenire non poſſet, Ceres accenſis ex crateris Aetnae facibus, per multas orbis partes circumvagata dicitur. Ac bene de hominibus, maxime qui benigne illam acciperent, promeruit, triticique frumento eos remuneravit. Et quia Athenienſes humaniſſime erga Deam ſe geſſiſſent, poſt Siculos omnium primi frumenti huius dono ſunt affecti. Pro quo munere tum ſplendidis victimarum oblationibus, tum initiis Eleuſiniis, quae ob vetuſtatem & ſanctimoniam inter omnes celebrantur mortales, impenſius ab hoc populo Dea honoratur. Cumque frugum beneficium cum multis Athenienſes communicarent, & ad alios porro vicinos ſementis tranſiret, factum eſt, ut univerſus paulatim orbis frugibus impleretur. Siculi ergo cum

τὴν τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης πρὸς αὐτοὺς οἰκειότητα, [1] πρῶτοι τῆς εὑρέσεως τοῦ σίτου μεταλαβόντες, ἑκατέρᾳ τῶν θεῶν κατέδειξαν θυσίας καὶ πανηγύρεις, ἐπωνύμους αὐταῖς ποιήσαντες, καὶ τῷ χρόνῳ [2] διασημάναντες τὰς δοθείσας δωρεάς. τῆς μὲν γὰρ Κόρης τὴν καταγωγὴν ἐποιήσαντο περὶ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸν τοῦ σίτου καρπὸν [3] τετελεσιουργῆσθαι συνέβαινε. καὶ ταύτην τὴν θυσίαν καὶ πανήγυριν μετὰ τοσαύτης ἁγνείας καὶ σπουδῆς ἐπιτελοῦσιν, ὅσην εἰκός ἐστι τοὺς [4] τῇ δωρεᾷ προκριθέντας ἁπάντων τῶν ἀνθρώπων, ἀποδιδόναι τὰς χάριτας. τῆς δὲ Δήμητρος τὸν καιρὸν τῆς θυσίας προέκριναν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν [5] ὁ σπόρος τοῦ σίτου λαμβάνει. ἐπὶ δὲ ἡμέρας δέκα πανήγυριν ἄγουσιν ἐπώνυμον τῆς θεοῦ ταύτης, τῇ τε λαμπρότητι τῆς παρασκευῆς μεγαλοπρεπεστάτην, καὶ τῇ διασκευῇ μι-

1 Πρῶτον Coisl. tum τὴν εὕρεσιν Clar.

2 Διασημήναντες M. Vat. Reg.

3 Τελεσιουργεῖσθαι Coisl. Mut.

4 Τῇ κρατίστῃ δωρεᾷ προκριθέντας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων iidem. Paulo ante omnes ὅσην. Mallem ὅσῃ, ut referatur ad ἁγνείαν & σπουδήν. Conf. Cicer. IV Verr. cap. 49.

5 Deſunt bina vocabula Reg. & Cod. Urſini; quare Steph. ea inſtruxit nota ſua.

propter Cereris & Proſerpinae familiaritatem primi frumenti uſum participaſſent, utrique Deae ſacrorum feſtorumque ſolemnitates, ipſarum nomine celebres, inſtituerunt; hoc utique pacto, ut ipſum anni tempus beneficii indicium referret. Feſtum enim Proſerpinae deducendae eo tempore celebrant, quo fruges matureſcere ſolent. Et hoc ſolemne tanta cura & ſanctitate peragunt, qua referre gratiam eos decet, qui per eam muneris exhibitionem univerſis mortalibus antepoſiti ſunt. Ad Cereris autem ſacrum primae ſationis tempus delegerunt. Per decem id dies continuatur, Deae nomine inſignitum; & magnificentiſſimus apparatus ſplendorem habet, ceteroque cultu priſcae habitum vitae

μούμενοι τὸν ἀρχαῖον βίον. ἔθος δ' ἐστὶν αὐτοῖς ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις αἰσχρολεγεῖν κατὰ τὰς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίας, διὰ τὸ τὴν θεὸν ἐπὶ τῇ τῆς Κόρης ἁρπαγῇ λυπουμένην γελάσαι διὰ τὴν αἰσχρολογίαν.

Raptus Proſerpinae poëtarum carminibus celebratus.

έ. Περὶ δὲ τῆς κατὰ τὴν Κόρην ἁρπαγῆς, ὅτι γέγονεν ὡς προειρήκαμεν, [1] πολλοὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ ποιητῶν μεμαρτυρήκασι. Καρκῖνος μὲν γὰρ ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητής, πλεονάκις ἐν ταῖς Συρακούσαις ἐπιδεδημηκώς, καὶ [2] τὴν τῶν ἐγχωρίων τεθεαμένος σπουδὴν περὶ τὰς θυσίας καὶ πανηγύρεις τῆς τε Δήμητρος καὶ Κόρης, [3] κατεχώρισεν ἐν τοῖς ποιήμασι τούσδε τοὺς στίχους,

Carcini poëma.

[4] Λέγουσι Δήμητρός ποτ' ἄῤῥητον κόρην
Πλούτωνα κρυφίοις ἁρπάσαι βουλεύμασι,
Δῦναί τε γαίας εἰς μελαμφαεῖς μυχούς.
[5] Πόθῳ δὲ μητέρ' ἠφανισμένης κόρης,

1 Πολλοὶ μὲν Cl. 1. Vat. Mox καὶ non eſt in Coisl.
2 Τὴν ἐγχώριον Reg. Tum παρεπιδεδημηκὼς Co. Mut. non male.
3 Κατεχώρησεν Coisl.
4 Abeſt λέγουσι Coisl. qui ſeq. verſu Πλούτων cum Mut.
5 Πόθῳ δὲ μητρὸς Mut.

imitatur. Interea turpes colloquiis ſermones admiſcere moris eſt; quod Deae, ob raptum natae moerenti, verborum obſcoenitas riſum provocarit.

V. Raptus autem hic Proſerpinae quod ita, ut paulo ante commemoravimus, acciderit, multi veterum, tum hiſtorici, tum poëtae, teſtimoniis ſuis confirmant. Carcinus enim, Tragoediarum conditor, qui Syracuſas non raro profectus, quo ſtudio feſtum & ſacra Cereris obirent eius loci homines, vidit, in poëmatibus ſuis hoſce verſus poſitos habet:

Ferunt, quod alma Cereris olim filia
Sit fraudulentis rapta Ditis machinis,
Et nigricantes inierit terrae ſpecus;
Materque perditam requirens anxie,

Μαστῆρ' ἐπελθεῖν πᾶσαν ἐν κύκλῳ χθόνα·
Καὶ τὴν μὲν [1] Αἰτναίοισι Σικελίας πάγοις
Πυρὸς γέμουσαν ῥεύμασι [2] δυσεμβόλοις,
Πᾶσαν στενάξαι· πένθεσι δὲ [3] παρθένου
Σίτων [4] ἄμοιρον διοτρεφὲς φθίνειν γένος.
Ὅθεν θεὰς τιμῶσιν εἰς τὰ νῦν ἔτι.

Alia Cereris beneficia praeter fruges.

οὐκ ἄξιον δὲ παραλιπεῖν τῆς θεοῦ ταύτης τὴν ὑπερβολὴν τῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐεργεσίας. χωρὶς γὰρ τῆς εὑρέσεως τοῦ σίτου τήν τε κατεργασίαν αὐτοῦ τοὺς ἀνθρώπους ἐδίδαξε, καὶ [5] νόμους εἰσηγήσατο, καθ' οὓς δικαιοπραγεῖν εἰθίσθησαν. δι' ἣν αἰτίαν φασὶν αὐτὴν θεσμοφόρον ἐπονομασθῆναι. τούτων δὲ τῶν εὑρημάτων οὐκ ἄν τις ἑτέραν εὐεργεσίαν εὕροι μείζονα· καὶ γὰρ τὸ ζῆν, καὶ τὸ καλῶς ζῆν περιέχουσι. περὶ μὲν

1 Αἰτναίοις Coisl. Mut.

2 Ad vocem δυσεμβόλοις additur in Urſini libro ἤγουν δυσχολεκβάτοις.

3 Παρθένους Mut. Coisl.

4 Ἄμοιρος διατροφοὺς Clarom. uterque.

5 Νομὰς Coisl.

Totum vagata ſit per orbis ambitum.
Tunc quae ſub Aetnae collibus Trinacria
Igni ſcatet globoſque iactat flammeos,
Ingemuit omnis: dumque virgo plangitur,
Gens Iovis alumna, egena victus, tabuit.
Hinc eſt, Deas adhuc quod impenſe colunt.

Nec vero par eſſet, hoc loco praeterire eximiam Deae huius erga mortales beneficentiam. Nam praeterquam quod fruges reperit, operas etiam ruſticas & uſum illarum docuit, legeſque promulgavit, quarum norma iuſte agere homines aſſueſcerent. Quam ob cauſam Θεσμοφόρον, id eſt, legiferam cognominari perhibent. Quibus ſane inventis meritum vix amplius inveneris. Nam & vitam ipſam & honeſtam vitae inſtitutionem complectuntur. Quod ad fabuloſas itaque nar-

οὖν τῶν μυθολογουμένων παρὰ τοῖς Σικελιώταις ἀρκεσθησόμεθα τοῖς ῥηθεῖσι.

De incolarum Siciliae origine diverſae opiniones. Sicani primi erant;

ϛʹ. Περὶ δὲ τῶν κατοικησάντων ἐν αὐτῇ πρώτων Σικανῶν, ἐπειδή τινες τῶν συγγραφέων διαφωνοῦσιν, ἀναγκαῖον ἐστι [1] συντόμως εἰπεῖν. Φίλιστος μὲν γὰρ [2] φησιν, ἐξ Ἰβηρίας αὐτοὺς ἀποικισθέντας κατοικῆσαι τὴν νῆσον, ἀπό τινος Σικανοῦ ποταμοῦ κατ' Ἰβηρίαν ὄντος [3] τετευχότας ταύτης τῆς προσηγορίας. Τίμαιος δὲ τὴν ἄγνοιαν τούτου τοῦ συγγραφέως ἐλέγξας, ἀκριβῶς ἀποφαίνεται τούτους αὐτόχθονας εἶναι. πολλὰς δὲ αὐτοῦ φέροντος ἀποδείξεις τῆς τούτων ἀρχαιότητος, [4] οὐκ ἀναγκαῖον ἡγούμεθα περὶ τούτων διεξιέναι. οἱ δ' οὖν Σικανοὶ τὸ παλαιὸν κωμηδὸν ᾤκουν, ἐπὶ τῶν ὀχυρωτάτων λόφων τὰς πόλεις κατασκευάζοντες διὰ τοὺς λῃστάς. οὐ γὰρ ἦσαν ὑπὸ μίαν ἡγε-

1 Πάντως Clar. Venet.
2 Φησὶν deſit Coisl.
3 Τετευχόματος Clar.
4 Notatur aſteriſco οὐκ a Stephano, nec legitur in Clar. 1.

rationes antiquitatum Sicularum attinet, dicta iam ſufficiant.

VI. De Sicanis vero, primis Siciliae incolis, cum ſcriptores nonnulli ſententiis varient, ut breviter aliquid diſſeramus, neceſſum eſt. Philiſtus quidem, ex Iberia per coloniae deductionem translatos in poſſeſſionem terrae veniſſe, affirmat, a Sicano, Iberiae flumine quodam, nomen illud ſortitos. Sed Timaeus, ignorantiam ſcriptoris refellens, indigenas eſſe liquide probeque oſtendit. Qui quia multas ad demonſtrandam horum antiquitatem rationes affert, aliquid illarum recenſendum eſſe non arbitramur. Sicani olim vicatim habitabant, urbeculas in collibus, ut quiſque natura munitiſſimus erat, ſibi, propter latronum incurſus, exſtruentes. Non enim ſub unum regis imperium redacti

μονίαν βασιλέως τεταγμένοι, κατὰ πόλιν δὲ ἑκάστην εἷς ἦν ὁ δυναστεύων· καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἅπασαν τὴν νῆσον κατῴκουν, καὶ τὴν χώραν ἐργαζόμενοι τὰς τροφὰς εἶχον. ὕστερον δὲ τῆς Αἴτνης ἐν πλείοσι τόποις ἀναφυσήματα πυρὸς ἀνιείσης, καὶ [1] πολλοῦ κατὰ τὴν χώραν ῥύακος ἐκχυθέντος, συνέβη φθαρῆναι [2] τῆς γῆς ἐπὶ πολὺν τόπον. ἐπ' ἔτη δὲ πλείω τοῦ πυρὸς ἐπινεμομένου πολλὴν χώραν, φοβηθέντες, τὰ μὲν πρὸς ἕω κεκλιμένα τῆς Σικελίας ἐξέλιπον, εἰς δὲ τὰ πρὸς δυσμὰς [3] νεύοντα μετῴκησαν. τὸ τελευταῖον πολλαῖς ſucceſſerunt ex Italia Siculi;
γενεαῖς ὕστερον ἐκ τῆς [4] Ἰταλίας τὸ τῶν Σικελῶν ἔθνος πανδημεὶ περαιωθὲν εἰς τὴν Σικελίαν, τὴν ὑπὸ τῶν Σικανῶν ἐκλειφθεῖσαν χώραν κατῴκησαν. ἀεὶ δὲ τῇ πλεονεξίᾳ [5] προβαινόντων τῶν Σικελῶν, καὶ τὴν ὅμορον πορθούντων, ἐγένοντο πόλεμοι πλεονάκις αὐτοῖς

1 Πολλοὺς κατὰ τὴν χ. ῥύακας ἐκχυθέντας Steph. margo, Clar. Ven. πολλοῦ - ῥύακος ἐκχυθέντος Vat. Coisl. Mut. Vulgo πολλοῦ - ῥυέντος πυρός.

2 Τῆς γῆς Coisl. Mut. Reg. Vat. Clar. 2. Tum φθαρῆναι quatuor priores. Edd. διαφθαρ. τὴν γῆν.

3 Ῥέοντα Clar. 1.

4 Σικελίας Clar.

5 Προσβαινόντων Mut.

erant, ſed unumquodque oppidum ſuum habebat principem. Ac primitus univerſam obtinebant inſulam, & ex terrae cultu victum comparabant. Poſtea vero quam pluribus in locis Aetna flammas exhalaret, multumque ignis in vicinam regionem effunderetur, tellus ad tractum bene longum vaſtabatur. Cumque ad complures annos per regionem incendium graſſaretur, incolae ſubacti metu, deſertis quae ad Auroram vergunt partibus Siciliae, in occiduas tranſmigrarunt. Poſt multas denique aetates Siculorum gens, ex Italia cum familiis univerſis in Siciliam tranſgreſſa, relictum a Sicanis agrum occupavit. Qui dum cupiditate plus acquirendi ſubinde ad ulteriora graſſantes, finitimorum agros populantur, bella ſaepenumero cum Sicanis gerunt; donec

πρὸς τοὺς Σικανοὺς, ἕως συνθήκας ποιησάμενοι συμφώνους, ὅρους ἔθεντο τῆς χώρας· περὶ ὧν τὰ κατὰ μέρος ἐν τοῖς οἰκείοις χρόνοις ἀναγράψομεν. ὕσταται δ' ἀποικίαι τῶν Ἑλλήνων ἐγένοντο κατὰ τὴν Σικελίαν ἀξιόλογοι, καὶ πόλεις παρὰ θάλασσαν ἐκτίσθησαν. ἀναμιγνύμενοι δ' ἀλλήλοις, καὶ διὰ πλῆθος τῶν καταπλεόντων Ἑλλήνων, τήν τε διάλεκτον αὐτῶν ἔμαθον, καὶ ταῖς ἀγωγαῖς συντραφέντες, τὸ τελευταῖον τὴν βάρβαρον διάλεκτον [1] ἅμα καὶ τὴν προσηγορίαν ἠλλάξαντο, Σικελιῶται προσαγορευθέντες.

denique Graecorum coloniae acceſſerunt, quae linguam moresque Graecos & vitam cultiorem vulgarunt.

Aeolides.

ζ'. Ἡμεῖς δὲ περὶ τούτων ἀρκούντως εἰρηκότες, [2] μεταβιβάσομεν τὸν λόγον ἐπὶ τὰς ὀνομαζομένας Αἰολίδας. αὗται δ' εἰσὶ τὸν μὲν ἀριθμὸν ἑπτὰ, προσηγορίας δὲ ἔχουσι ταύτας, [3] Στρογγύλη, καὶ Εὐώνυμος, ἔτι δὲ Διδύμη καὶ Φοινικώδης [4] καὶ Ἐρικώδης. πρὸς δὲ τούτοις ἱερὰ Ἡφαίστου καὶ Λιπάρα, καθ' ἣν ὁμώνυ-

Nomina earum

1 Ἀλλὰ καὶ ora Stephan. Vat. Reg. Clar. 2. haud male.

2 Ita marg. Steph. Clar. 2. Reg. Vat. Edd. μεταβιβάσωμεν.

3 Στρογ. Εὐων. Διδύμη, Φοινιχ. omiſſis ceteris Coisl. Clar. 2. quibus & Steph. notam addidit.

4 Duo haec deſunt Co. Clar. Venet. καὶ Ἐριχώδης Vat. quod praeſtat. Ἐρυκώδης edd.

mutuo foederum conſenſu certos agrorum fines ſtatuere. Atqui particularem horum commemorationem ad ſua reſervamus tempora. Ultimas porro colonias in Siciliam miſerunt Graeci, eaſque relatu dignas: a quibus urbes ad mare conditae ſunt. Per commercia vero & multitudinem Graecorum eo navigantium factum eſt, ut & linguam Graecorum diſcerent, & eundem vitae morem adepti, barbaram etiam loquelam ſimul & nomen, Siculi dehinc appellati, mutarent.

VII. Iam quia de his ſatis dictum, ad inſulas, quas Aeolides vocant, tranſire iubemus orationem. VII hae ſunt; & vocantur, Strongyle, Euonymos, Didyme, Phoenicuſa, Ericuſa, Hiera Vulcani, & Lipara, in qua

μος πόλις καθίδρυται. κεῖνται δ' αὗται μεταξὺ Σι- ſituſque.
κελίας καὶ Ἰταλίας [1] ἐπ' εὐθείας ἀπὸ πορθμοῦ καὶ τῆς πρὸς ἕω πρὸς τὴν δύσιν. ἀπέχουσι δὲ τῆς Σικελίας ὡς ἑκατὸν πεντήκοντα σταδίους, καὶ τὸ μέγεθός εἰσιν ἀλλήλαις παραπλήσιαι. ἡ δὲ μεγίστη αὐτῶν ἐστι τὴν περίμετρον σταδίων ὡς ἑκατὸν πεντήκοντα. αὗται δὲ πᾶσαι [2] πυρὸς ἐσχήκασιν ἀναφυσήματα μεγάλα, ὧν κρατῆρες οἱ [3] γεγενημένοι, καὶ τὰ στόμια μέχρι τοῦ νῦν εἰσι φανερά. ἐν δὲ τῇ Στρογγύλῃ καὶ τῇ Ἱερᾷ μέχρι τοῦ νῦν ἐκ τῶν χασμάτων ἐκπίπτει πνεύματος μέγεθος, καὶ βρόμος ἐξαίσιος. ἐκφυσᾶται δὲ καὶ ἄμμος, καὶ λίθων [4] διαπύρων πλῆθος, καθάπερ ἐστὶν ὁρᾷν καὶ περὶ τὴν Αἴτνην γινόμενον. λέγουσι γάρ τινες ἐκ τούτων τῶν νήσων ὑπονόμους εἶναι κατὰ γῆς μέχρι τῆς Αἴτνης, καὶ τοῖς ἐπ' ἀμφότερα στομίοις συνημμένους. διὸ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐναλλὰξ καίεσθαι τοὺς ἐν ταύταις ταῖς νήσοις κρατῆρας τῶν κατὰ

1 Bina haec abſunt Ven. Clar.

2 Προσεσχήκασιν Vat. errore librarii, πρὸς, compendium vocis πυρὸς, verbo connectentis.

3 Ἐγένοντο Ven. Clar. 2. Tum μέχρι τῆς Clar. uterque.

4 Διαπόρων Coisl.

nominis eiuſdem urbs poſita eſt. Iacent iſtae inter Siciliam & Italiam directo ad occaſum ab oriente curſu: & a Sicilia CL circiter ſtadiis abſunt, magnitudine inter ſe pares. Maxima ſtadiorum CL ambitum habet. Cunctae vero magnas ignium eructationes ſuſtinent, crateresque conſpiciuntur. In Strongyle equidem & Hiera ad hoc uſque tempus flatuum vis ingens erumpit, cum fremitu immani. Evomitur etiam arena lapidumque ignitorum copia; quod circa Aetnam quoque videre eſt. Ab his namque inſulis cavernas eſſe ſubterraneas uſque ad Aetnam, coniunctis utrinque oſtiis, nonnulli affirmant. Ideoque alternis ardere vicibus inſularum cra-

τὴν Αἴτνην. Φασὶ δὲ τὰς Αἰόλου νήσους τὸ μὲν πα-
λαιὸν ἐρήμους γεγονέναι, μετὰ δὲ ταῦτα τὸν ὀνομα-
ζόμενον Λιπαρὸν Αὔσονος ὄντα τοῦ βασιλέως υἱὸν, ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν [1] καταστασιασθῆναι· [2] κυριεύσαντα δὲ νεῶν μακρῶν καὶ στρατιωτῶν, ἐκ τῆς Ἰταλίας [3] φυγεῖν εἰς τὴν ἀπὸ τούτου Λιπάραν ὀνομασθεῖσαν· ἐν ταύτῃ δὲ τὴν ἐπώνυμον αὐτοῦ πόλιν κτίσαι, καὶ τὰς ἄλλας νήσους τὰς προειρημένας γεωργῆσαι. τούτου δὲ γεγηρακότος, Αἴολον τὸν Ἱππότου μετά τινων παραβαλόντα εἰς τὴν Λιπάραν, τὴν τοῦ Λιπαροῦ γῆμαι θυγατέρα Κυάνην. καὶ [4] τοὺς λαοὺς κοινῇ μετὰ τῶν ἐγχωρίων πολιτεύεσθαι ποιήσας, ἐβασίλευσε τῆς νήσου. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς περὶ τὸ Σύῤῥεντον τόπους· ὅπου βασιλεύσας καὶ μεγάλης ἀποδοχῆς τυχὼν, ἐτελεύτησε. ταφεὶς δὲ μεγαλοπρεπῶς, τιμῶν ἔτυχεν

A Liparo primum, deinde ab Aeolo cultae;

1 Καταναγκασθῆναι Coisl. ſine cauſa.
2 Κυριεῦσαι Clar. 1.
3 Καὶ φυγεῖν Clar.
4 Τοὺς λαοὺς unus Mut. Ceteri cum edd. ἄλλους.

teres & Aetnae. Ceterum has Aeoli inſulas ab incolis vacuas quondam fuiſſe dicunt. Poſtea vero Liparum, Auſone rege cretum, mota contra ſe fratrum ſeditione, navibus longis exercituque potitum, ex Italia in inſulam fugiſſe, quam de nomine ſuo Liparam indigitarit; conditaque in illa eiuſdem appellationis urbe, ceterarum etiam inſularum agros excoluiſſe. Hoc ſeneſtutem adepto, Aeolum, Hippotae filium, Liparae appulſum, Cyanen, Lipari natam, duxiſſe uxorem. Cumque effeciſſet, ut ſocii aequo cum indigenis iure viverent, regnum inſulae obtinuit. Liparo autem, reditus in Italiam cupido, ut tractus circa Surrentum occuparet, adiutor fuit: ubi regnum cum magna hominum approbatione adminiſtravit, & poſt vitae exitum magni-

ἡρωϊκῶν παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις. ὁ δὲ Αἴολος οὗτός ἐστι, πρὸς ὃν μυθολογοῦσι τὸν Ὀδυσσέα κατὰ τὴν πλάνην ἀφικέσθαι· γενέσθαι δ' αὐτόν φασιν εὐσεβῆ καὶ δίκαιον, ἔτι δὲ καὶ πρὸς τοὺς ξένους φιλάνθρωπον· πρὸς δὲ τούτοις τὴν τῶν ἱστίων χρείαν τοῖς ναυτικοῖς ἐπεισηγήσασθαι· καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ πυρὸς προσημασίας παρατετηρηκότα, προλέγειν [1] τοῖς ἐγχωρίοις ἀνέμους εὐστόχως· ἐξ οὗ ταμίαν αὐτὸν εἶναι τῶν ἀνέμων ὁ μῦθος ἀνέδειξε· διὰ δὲ τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐσεβείας, φίλον τῶν θεῶν [2] ὀνομασθῆναι.

unde de huius mytho nonnulla referuntur.

η'. Τοῦ δ' Αἰόλου υἱοὺς γενέσθαι τὸν ἀριθμὸν ἕξ· [3] Ἀστύοχον καὶ Ξοῦθον, καὶ Ἀνδροκλέα, πρὸς δὲ τούτοις [4] Φεραίμονα, [5] Ἰοκάστον καὶ Ἀγάθυρνον. πάντας δὲ τούτους διά τε τὴν τοῦ πατρὸς δόξαν, καὶ [6] διὰ τὰς ἀρετὰς μεγάλης ἀποδοχῆς τυχεῖν. τούτων δὲ

Aeoli ſex filiorum nomina

1 Τοῖς ἐγχωρίοις Coislin. Edd. τοὺς ἐγχωρίους.
2 Ὠνομάσθαι Reg.
3 Ἄστυχον margo Steph. Clar. 2. Venet.
4 Φεράμονα Steph. ora, Reg. Vat. Clar. 2. Φερήμονα Co. Mut.
5 Ἰόκαστον Clar. Ἰοκάστην ceteri cum edd.
6 Διὰ deeſt Coisl.

fice tumulatus, & heroico a popularibus cultu affectus eſt. Aeolus vero iſte eſt, ad quem in oberratione ſua Ulyſſem perveniſſe fabulantur: pium erga Deum, iuſtum adverſus homines, & humanum benignumque in hoſpites fuiſſe memorant. Velorum praeterea uſum docuiſſe nauticae rei ſtudioſos. Ex ignis quoque prodigiis diligenter obſervatis, qui venti ingruituri eſſent, indigenis certo praedixiſſe. Unde ventorum praeſes & diſpenſator a fabula declaratus eſt. Et ob pietatem eximiam Deorum amicus nominatur.

VIII. Sex eo liberi prognati, Aſtyochus, Xuthus, Androcles, Pheraemon, Iocaſtus & Agathyrnus. Qui omnes ob patris virtutes atque gloriam magnos hominum favores ſunt adepti. Ex his Iocaſtus maritimas Ita-

regnaque in Italia & Sicilia.

[1] Ἰοκάστος μὲν τῆς Ἰταλίας [2] ἀντεχόμενος ἐβασίλευσε [3] τῆς παραλίας μέχρι τῶν κατὰ τὸ Ῥήγιον τόπων· [4] Φεραίμων δὲ καὶ Ἀνδροκλῆς ἐδυνάστευσαν τῆς Σικελίας ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ μέχρι τῶν κατὰ τὸ Λιλύβαιον τόπων. ταύτης δὲ τῆς χώρας τὰ μὲν πρὸς ἕω κεκλιμένα μέρη κατῴκουν Σικελοὶ, τὰ δὲ πρὸς δυσμὰς Σικανοί. ταῦτα δὲ τὰ ἔθνη πρὸς ἄλληλα διεφέροντο· τοῖς δ' Αἰόλου παισὶ τοῖς προειρημένοις ἑκουσίως [5] ὑπήκουον, διά τε τὴν τοῦ πατρὸς Αἰόλου [6] διαβεβοημένην εὐσέβειαν, καὶ διὰ τὴν αὐτῶν ἐκείνων [7] ἐπιείκειαν. ἐβασίλευσε δὲ καὶ Ξοῦθος τῆς περὶ τοὺς Λεοντίνους χώρας, ἥτις ἀπ' ἐκείνου μέχρι τοῦ νῦν [8] χρόνου Ξουθία προσαγορεύεται. Ἀγάθυρνος βασιλεύσας τῆς νῦν ὀνομαζομένης Ἀγαθυρνίτιδος χώρας, ἔκτισε πόλιν τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀγάθυρνον. [9] Ἀστύοχος δὲ τῆς Λιπάρας ἔσχε τὴν ἡγεμονίαν. πάντες δὲ οὗτοι μι-

1 Ἰόκαστος Clar. ſoli, Ἰοκάστης reliqui. Mox *Agathyrſus* Pogg. ſemper.

2 Deſit hoc participium Ven. Coisl.

3 Duo haec non legit Venet. Clar. nec Pogg.

4 Φεράμων Clar. 2. Steph. ora, Vat. Reg. Φερήμων Coisl. Mut.

5 Ὑπήκουον Coisl. Mut. ὑπήκουσε Clar. ὑπήκουε vulgo.

6 Participium non eſt in Ven.

7 Ἐπιμέλειαν marg. Steph. Cl.

8 Exſulat e Venet. qui Ζουθία mox.

9 Ἄστυχος in ora Steph. Ven.

liae oras ad Rhegium uſque ſuae ditionis fecit. Pheraemon & Androcles Siciliae regiones a freto ad Lilybaeum uſque obtinebant. Huius alioquin inſulae terras ad auroram ſpectantes Siculi, ad occaſum Sicani occuparunt. Inter quos populos ingens hactenus diſſenſio erat. Sed Aeoli filiis ultro, ob celebrem parentis in Deos pietatem & ipſorum modeſtiam, parebant. Xuthus Leontinorum terram, Xuthiam ab eo dictam, poſſedit. Agathyrnus regione, quae Agathyrnitidis inde nomen accepit, potitus, oppidum ſui nominis Agathyrnum condidit. Aſtyochus Liparae dominium obtinuit.

μησάμενοι τὴν τοῦ πατρὸς εὐσέβειάν τε καὶ δικαιοσύνην μεγάλης ἐτύγχανον ἀποδοχῆς. ἐπὶ πολλὰς δὲ γενεὰς τῶν ἐγγόνων διαδεχομένων [1] τὰς δυναστείας, τὸ τελευταῖον οἱ ἀπ᾽ Αἰόλου γεγονότες βασιλεῖς κατὰ τὴν Σικελίαν διελύθησαν.

θ΄. Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ μὲν Σικελοὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνδρῶν τὰς ἡγεμονίας ἐνεχείριζον· οἱ δὲ Σικανοὶ περὶ τῆς δυναστείας διαφερόμενοι, πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμουν ἐπὶ πολλοὺς χρόνους. μετὰ δὲ ταῦτα πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον, πάλιν τῶν νήσων ἐξερημουμένων ἀεὶ [2] καὶ μᾶλλον, [3] Κνίδιοί τινες καὶ Ῥόδιοι δυσαρεστήσαντες τῇ βαρύτητι τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν βασιλέων, [4] ἔγνωσαν ἀποικίαν ἐκπέμπειν. διόπερ προστησάμενοι σφῶν αὐτῶν ἡγεμόνα Πένταθλον τὸν Κνίδιον, ὃς ἦν ἀναφέρων τὸ γένος εἰς Ἱππότην τὸν ἀφ᾽ Ἡρακλέους γεγονότα, Novi inſularum coloni, Cnidii, Rhodii.

Clar. Tum Ἀγάθυρναν Mut. quo vulgatum non poſterius. Vid. P. Cluver. II Sic. c. 5.

1 Τὰς δυναστείας Vat. Coisl. Mut. Clar. quod placet. Edd. τὴν δυναστείαν.

2 Bina haec deſunt Coisl. mallem copulam neglexiſſet ſolam, ut ſupr. IV, 54.

3 Κνιδίους τινας καὶ Ῥοδίους δυσαρεστήσαντας Clarom.

4 Γνῶναι iidem.

Omnes autem pietatem genitoris & iuſtitiam imitati, magnam ſibi laudem comparavere. Cumque ad multas hominum aetates per ſucceſſionem Aeoli progenies principatum geſſiſſet, tandem ad regium in Sicilia dominatum evecta, defecit.

IX. Poſt quos Siculi ad optimum quemque imperium deferebant. Sicani vero, de ſumma rerum diſceptantes, ad longum tempus civile inter ſe bellum gerebant. Multos poſt annos cum iterum & ſubinde magis a cultoribus inſulae deſtituerentur, accidit, ut Cnidiorum & Rhodiorum nonnulli, aſperitate regum Aſiaticorum offenſi, coloniae deducendae conſilia inirent. Creato igitur ad hoc duce Pentathlo Cnidio, qui generis ortum ad Hippoten Herculis referebat, (tempus hoc incidit

κατὰ τὴν [1] πεντηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, ἣν ἐνίκα στάδιον Ἐπιτελίδας ὁ Λάκων. οἱ δ᾽ οὖν περὶ τὸν Πένταθλον πλεύσαντες τῆς Σικελίας εἰς τοὺς κατὰ τὸ Λιλύβαιον τόπους, κατέλαβον [2] Ἐγεσταίους καὶ Σελινουντίους διαπολεμοῦντας πρὸς ἀλλήλους· πεισθέντες δὲ τοῖς Σελινουντίοις συμμαχεῖν, πολλοὺς ἀπέβαλον κατὰ τὴν [3] μάχην, ἐν οἷς ἦν καὶ αὐτὸς ὁ Πένταθλος. διόπερ οἱ περιλειφθέντες, ἐπειδὴ κατεπολεμήθησαν οἱ Σελινούντιοι, διέγνωσαν ἀπιέναι πάλιν ἐπ᾽ οἴκου. ἑλόμενοι δ᾽ ἡγεμόνας τοὺς οἰκείους τοῦ Πεντάθλου, [4] Γόργον καὶ Θέστορα καὶ Ἐπιθερσίδην, ἀπέπλεον διὰ τοῦ Τυῤῥηνικοῦ πελάγους. προσπλευσάντων δ᾽ αὐτῶν τῇ Λιπάρᾳ, καὶ φιλοφρόνως ἀποδοχῆς τυχόντων, ἐπείσθησαν κοινῇ μετὰ τῶν ἐγχωρίων κατοικῆσαι τὴν Λιπάραν, ὄντων τῶν ἀπ᾽ Αἰόλου περιλελειμμένων ὡς πεντακοσίων· ὕστερον δὲ τῶν Τυῤῥηνῶν ληστευόντων

1 Ὀλυμπιάδα τὴν πεντηκοστὴν Coisl. Mut. Vat.

2 Ἐγεσταίους Coisl. Vat. Conf. ſupr. IV, 23. Edd. Αἰγεσταίους.

3 Ἀρχὴν Clar.

4 Γόργον ora Steph. Co. Mut. Vat. Reg. Γόργωννα Clar. Vulgo Γόργωνα.

in Olympiadem L, qua ſtadii victoriam Epitelidas Lacon reportavit) in Siciliam tranſvecti, ad Lilybaeum appulerunt. Tum Egeſtani forte ac Selinuntii bellum inter ſe gerebant. In ſocietatem igitur Selinuntiorum pellecti, multos in proelio, & inter hos Pentathlum ipſum, amiſerunt. Victis igitur bello Selinuntiis, ſuperſtites domum reverti cogitabant. Ducibuſque ex familiaribus Pentathli, Gorgo videlicet, ac Theſtore, & Epitherſide delectis, per Tyrrhenum mare curſum inſtituebant. Ad Liparam ergo delati, cum perbenigne exciperentur, facile, ut habitandi cum incolis, quorum vix quingenti ab Aeolo ſuperſtites erant, ſocietatem inirent, perſuaſi fuerunt. Poſtea cum Tyrrheni latrociniis mare infeſtum

[1] κατὰ θάλασσαν, πολεμούμενοι κατεσκεύασαν τὸ ναυτικόν· καὶ διελόμενοι σφᾶς αὐτοὺς, οἱ μὲν ἐγεώργουν τὰς νήσους, κοινὰς ποιήσαντες, οἱ δὲ πρὸς τοὺς λῃστὰς ἀντετάττοντο, καὶ τὰς οὐσίας δὲ κοινὰς ποιησάμενοι, καὶ ζῶντες κατὰ [2] συσσίτια, διετέλεσαν ἐπί τινας χρόνους κοινωνικῶς βιοῦντες. ὕστερον δὲ τὴν μὲν Λιπάραν, καθ' ἣν καὶ ἡ πόλις ἦν, διενείμαντο, τὰς δὲ ἄλλας ἐγεώργουν κοινῇ. τὸ δὲ [3] τελευταῖον πάσας τὰς νήσους εἰς εἴκοσι ἔτη διελόμενοι, πάλιν κληρουχοῦσιν, ὅταν ὁ χρόνος οὗτος διέλθῃ. μετὰ δὲ ταῦτα πολλαῖς ναυμαχίαις ἐνίκησαν [4] τοὺς Τυῤῥηνοὺς, καὶ ἀπὸ τῶν λαφύρων πλεονάκις ἀξιολόγους δεκάτας ἀνέθεσαν εἰς Δελφούς.

ι'. Λείπεται δ' ἡμῖν περὶ τῆς τῶν Λιπαραίων πόλεως τὰς αἰτίας ἀποδοῦναι, δι' ἃς ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις [5] ἔλαβον αὔξησιν οὐ μόνον πρὸς εὐδαιμονίαν, ἀλ-

Liparaeorum civitas in dies florentior facta

1 Τὰ κατὰ Coisl.
2 Ἀσυσιτίαν Clar. peſſime.
3 Τελεῖον Clar. 1.
4 Deſit articulus Coisl. Vat.
5 Ἔλαβεν Reg. Mut. Vat. ἔλαβον ceteri omnes. Vid. ſupr. c. 4.

redderent, incurſionibus illorum vexati, claſſem paraverunt. Inque partes diſtributi, alii in communem uſum agros inſularum colebant: alii in praeſidio & ſtatione erant contra piratas. Communicatis itaque facultatibus, & ſodalitiis mutui convictus inſtitutis, ad aliquot tempus in communione vitae perſtiterunt. Deinde Lipara, quam metropolin gentis habent, inter ſe diviſa, ceteras in communi opere ruſtico exercebant. Poſtremo cunctas inſulas ad XX annos diſpertiti, circumacto tempore iterum per ſortitionem dividunt. Multis dehinc navalibus pugnis Hetruſcos vicerunt, & memorabiles e ſpoliis decimas apud Delphos conſecrarunt.

X. Reſtat, ut rationes exponamus, quare inſecutis temporibus Liparaeorum civitas non modo ad felicitatem, ſed etiam gloriam, tantos incrementorum pro-

ob portus, thermas, & aluminis copiam, cuius monopolium habuit.

λα καὶ πρὸς δόξαν. αὕτη γὰρ λιμέσι τε καλοῖς ὑπὸ τῆς φύσεως [1] κεκόσμηται, καὶ θερμοῖς ὕδασι τοῖς διαβεβοημένοις. οὐ μόνον γὰρ πρὸς ὑγίειαν τῶν νοσούντων τὰ κατ' αὐτὴν λουτρὰ πολλὰ συμβάλλεται, ἀλλὰ καὶ κατὰ [2] τὴν τῶν θερμῶν ὑδάτων ἰδιότητα παρέχεται τέρψιν καὶ ἀπόλαυσιν οὐ τὴν τυχοῦσαν. διόπερ πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν ὑπὸ νόσων ἰδιοτρόπων ἐνοχλούμενοι, καταντῶσιν εἰς αὐτὴν, καὶ τοῖς λουτροῖς χρώμενοι, παραδόξως ὑγιεῖς καθίστανται. ἔχει δ' ἡ νῆσος αὕτη τὰ διαβεβοημένα μέταλλα τῆς στυπτηρίας, ἐξ ἧς λαμβάνουσιν οἱ Λιπαραῖοι καὶ Ῥωμαῖοι μεγάλας προσόδους. οὐδαμοῦ γὰρ τῆς οἰκουμένης τῆς στυπτηρίας γινομένης, καὶ πολλὴν χρείαν παρεχομένης, εἰκότως, μονοπώλιον ἔχοντες, καὶ τὰς τιμὰς ἀναβιβάζοντες, πλῆθος χρημάτων λαμβάνουσιν ἄπιστον. ἐν μόνῃ γὰρ τῇ νήσῳ Μήλῳ φύεται μικρά τις στυ-

1 Κατεκόσμητο Coisl. κατεκόσμηται Mut.

2 Τὴν τῶν Reg. Ceteri omnes τὴν ἐκ τῶν. Sequor Reg.

greſſus fecerit. Haec enim pulchris a natura portubus, thermiſque celebribus exornata eſt. Balneae enim iſtae non modo ad bonam valetudinem aegrotantibus multum conferunt; ſed pro ſingulari aquarum genio, non mediocrem voluptatis fructum praeſtant. Idcirco multi in Sicilia peculiaribus vexati morbis in inſulam hanc tranſmittunt, calidique lavacri uſu opinione citius priſtinum ſanitatis vigorem recuperant. Haec etiam inſula famigeratum aluminis metallum habet, unde magnum Liparenſibus & Romanis vectigal. Cum enim nullibi terrarum alumen proveniat, quod magnum tamen uſum habet, non abs re monopolion habent Liparaei; auctiſque pro arbitrio pretiis, incredibiles inde quaeſtus faciunt. In ſola enim Melo inſula exigui quoddam alumi-

πτηρία, μὴ δυναμένη διαρκεῖν πολλαῖς [1] πόλεσιν. ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος, καρποφόρος δὲ ἱκανῶς, καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπων [2] τροφὴν ἔχουσα διαφερόντως. καὶ γὰρ ἰχθύων παντοδαπῶν παρέχεται πλῆθος τοῖς κατοικοῦσι, καὶ τῶν ἀκροδρύων τὰ μάλιστα δυνάμενα παρέχεσθαι τὴν ἐκ τῆς ἀπολαύσεως ἡδονήν. καὶ περὶ μὲν Λιπάρας καὶ τῶν ἄλλων τῶν Αἰόλου νήσων καλουμένων ἀρκεσθησόμεθα τοῖς ῥηθεῖσι.

ια΄. Μετὰ δὲ τὴν Λιπάραν, εἰς τὸ πρὸς δυσμὰς μέρος, νῆσός ἐστι πελαγία, μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος, ἔρημος δὲ καὶ διά τινα περιπέτειαν Ὀστεώδης ὀνομαζομένη. καθ' ὃν γὰρ καιρὸν Καρχηδόνιοι πρὸς Συρακουσίους διαπολεμοῦντες πολλοὺς καὶ μεγάλους πολέμους, δυνάμεις εἶχον ἀξιολόγους, πεζικάς τε καὶ ναυτικὰς, περὶ δὲ τούτους τοὺς καιροὺς μισθοφόρων ὄντων

Oſteodes ſ. oſſium inſula.

Nominis ratio.

1 Soli Coisl. Mut. πόλεσιν, quibus accedo.

2 Τρυφὴν Mut. Clar. Vat. Reg. peccato frequenti.

nis genus creſcit, quod tamen non multis ſat eſſe civitatibus poteſt. Haec Liparenſium inſula, non magnum complexa ſpatium, frugum mediocriter ferax eſt, & rebus ad nutrimenta hominum idoneis abundat. Nam piſcium variorum copiam, eoſque arborum fructus, qui iucundiſſimam fruentibus oblectationem afferant, ſubminiſtrat. Sed de Lipara ceteriſque Aeoli inſulis hic dicendi modus nobis eſto.

XI. Poſt Liparam autem occaſum verſus in alto mari inſula quaedam eſt parva & hominibus vacua, quam Oſteodem, id eſt, oſſuariam, ab eventu quodam nominant. Quo enim tempore Carthaginienſes cum Syracuſanis multis magniſque bellis conflictabantur, inſtructiſſimas habebant copias, tam nauticas, quam terreſtres. Tum multi quoque ex variis gentibus mercenarii

παρ᾽ αὐτοῖς πολλῶν καὶ παντοδαπῶν τοῖς ἔθνεσιν, οὗτοι δὲ ταραχώδεις ὄντες, καὶ πολλὰς καὶ μεγάλας στάσεις εἰωθότες [1] ποιῆσαι, (καὶ μάλιστα ὅταν τοὺς μισθοὺς [2] εὐκαίρως μὴ λαμβάνωσιν) ἐχρήσαντο καὶ τότε τῇ συνήθει ῥᾳδιουργίᾳ τε καὶ τόλμῃ. ὄντες γὰρ τὸν ἀριθμὸν ὡς ἑξακισχίλιοι καὶ τοὺς μισθοὺς [3] οὐκ ἀπολαμβάνοντες, τὸ μὲν πρῶτον συντρέχοντες κατεβόων τῶν στρατηγῶν· ἐκείνων δὲ ἀπορουμένων [4] χρημάτων, καὶ πολλάκις ἀναβαλλομένων τὰς [5] ἀποδόσεις, ἠπείλουν τοῖς ὅπλοις ἀμυνεῖσθαι τοὺς Καρχηδονίους, καὶ τὰς χεῖρας προσέφερον τοῖς ἡγεμόσι. τῆς δὲ γερουσίας ἐγκαλούσης, καὶ τῆς διαφορᾶς ἀεὶ μᾶλλον ἐκκαιομένης, ἡ μὲν γερουσία τοῖς στρατηγοῖς ἐν ἀποῤῥήτοις προσέταξεν ἀφανίσαι πάντας τοὺς [6] ἐγκαλοῦντας· οἱ δὲ λαβόντες τὰς ἐντολὰς, καὶ τοὺς μισθοφό-

1 Ποιεῖσθαι Reg. Mut. Coisl.
2 Εὐχαίρους Coisl. Mut. Mox ὡς deſit Reg. & Urſin. notamque habet Steph.
3 Οὐ καταλαμβάνοντες Clar.
4 Χρήμασι Clar. Coisl. Mut.
5 Δόσεις Vat.
6 Ἐγκαλουμένους Coisl. Mut. Clarom. quod defendi poſſet, ſi opus foret.

ſtipendia in caſtris illorum faciebant. Turbulentum id genus hominum eſt, multaſque & atroces excitare ſeditiones aſſolet, maxime cum in tempore ſtipendia non ſolvuntur. Ideo tum conſueta quoque improbitate & confidentia proiecta quidam uſi, (erant autem ad VI millia) cum ſtipendia non acciperent, concurſu primum facto, inſanis clamoribus ductores impetebant. Deinde cum a pecuniis deſtituti ſolutionem idemtidem procraſtinarent, ſe armis ius ſuum adverſus Carthaginienſes perſecuturos eſſe, minitabantur, manuſque praefectis iniiciebant. Tametſi autem a Senatu ob id reprehenderentur, contentio tamen ſubinde magis exarſit. Tribunis ergo militum ſecreto mandavit Senatus, ut, quidquid ſeditioſorum eſſet, e medio tollerent. Hi ſtatim acceptis mandatis, conductitium militem navibus

ρους ἐμβιβάσαντες εἰς τὰς ναῦς, ἐξέπλευσαν ὡς ἐπί τινα πολεμικὴν χρείαν. προσπλεύσαντες δὲ τῇ προειρημένῃ νήσῳ, καὶ πάντας τοὺς μισθοφόρους [1] ἀποβιβάσαντες εἰς αὐτὴν, ἀπέπλευσαν, καταλιπόντες ἐν αὐτῇ τοὺς [2] ἐγκαλοῦντας. οἱ δὲ μισθοφόροι [3] περιαλγεῖς ὄντες τῇ περιστάσει, καὶ μὴ δυνάμενοι τοὺς Καρχηδονίους ἀμύνασθαι, λιμῷ διεφθάρησαν. ἐν νήσῳ δὲ μικρᾷ τοσούτων [4] αἰχμαλώτων τελευτησάντων, συνέβη τὸν τόπον ὀλίγον ὄντα πληρωθῆναι τῶν ὀστῶν· ἀφ' ἧς αἰτίας ἡ νῆσος ἔτυχε [5] ταύτης τῆς προσηγορίας. οἱ μὲν οὖν μισθοφόροι τοῦτον τὸν τρόπον παρανομηθέντες τῆς μεγίστης συμφορᾶς ἔτυχον, ἐνδείᾳ τροφῆς διαφθαρέντες.

ιβ'. Ἡμεῖς δ' ἐπεὶ [6] τὰ περὶ τὰς Αἰολίδας νήσους διήλθομεν, ἐν μέρει τὰς ἐκ θατέρου μέρους κειμένας νήσους ἀναγραφῆς ἀξιώσομεν. τῆς γὰρ Σικελίας ἐκ τοῦ κατὰ μεσημβρίαν μέρους νῆσοι τρεῖς πρόκεινται — Inſulae a meridionali Siciliae parte:

1 Ἀπολιπόντες Clar. 1.
2 Ἐγκαλουμένους Cl. Co. Mut.
3 Περιαλγήσαντες Venet. Clar. cum ora Sreph.
4 Σωμάτων αἰχμαλώτων haud male Mutin.
5 Pronomen omittit Coisl.
6 Non eſt articulus in Coisl.

imponunt, ac veluti ad militare aliquod negotium in inſulam, de qua mentio facta eſt, provecti, iurgatores exponunt, relictiſque illis abeunt. Hi utut aegre hunc caſum ferrent, ulciſci tamen Carthaginienſes nequibant; ſed fame tandem exhauſti, contabuerunt. Cumque in inſula tam parva tot velut captivi interiiſſent, locus ceteroquin anguſtus oſſium multitudine repletus fuit, & hoc nomen inſulae obvenit. Ad hunc modum in ſummas calamitates iniqua ſuorum fraude adducti, cibi inopia miſere perierunt.

XII. Iam Aeolidas perſecuti inſulas, ceteras, quae alterum latus cingunt, ſingulatim perluſtrabimus. Siciliae verſus meridiem tres inſulae medio in pelago ob-

πελάγιοι· καὶ τούτων ἑκάστη πόλιν ἔχει καὶ λιμένας δυναμένους τοῖς χειμαζομένοις σκάφεσι παρέχεσθαι τὴν ἀσφάλειαν. καὶ πρώτη μέν ἐστιν ἡ προσαγορευομένη Μελίτη, [1] τῶν Συρακουσῶν ἀπέχουσα σταδια [2] ὡς ὀκτακόσια, καὶ λιμένας ἔχει πολλοὺς καὶ διαφόρους ταῖς εὐχρηστίαις· τοὺς δὲ κατοικοῦντας ταῖς οὐσίαις εὐδαίμονας. τεχνίτας τε γὰρ ἔχει παντοδαποὺς ταῖς ἐργασίαις, κρατίστους δὲ τοὺς ὀθόνια ποιοῦντας τῇ τε λεπτότητι καὶ τῇ μαλακότητι διαπρεπῆ. τάς τε [3] οἰκίας ἀξιολόγους καὶ κατεσκευασμένας φιλοτίμως [4] γείσσοις καὶ [5] κονιάμασι περιττότερον. ἔστι δὲ ἡ νῆσος αὐτὴ Φοινίκων ἄποικος, οἳ ταῖς ἐμπορίαις διατείνοντες μέχρι τοῦ κατὰ τὴν δύσιν ὠκεανοῦ, καταφυγὴν εἶχον ταύτην, [6] εὐλίμενον οὖσαν, καὶ κειμένην πελαγίαν. δι' ἣν αἰτίαν οἱ κατοικοῦντες αὐτὴν,

Melite

1 Τῶν Συρακοσίων Mut.

2 Duo haec negliguntur a Co. σταδίους ὡς ὀκτακοσίους Reg. Vat.

3 Οἰκήσεις Coisl. Mut. Mox copulam non agnoſcit Vat.

4 Γυψώμασι Coisl. Vulgatum explicat Schol. Vat. καὶ θεμελίοις.

5 Poſt κονιάμασι in Urſini libro ſequitur καὶ περὶ τὸ πρόσωπον καλλωπίσμασι, ſatis ſtulte.

6 Εὐκλιμενοῦσαν Clar. 1. duabus in unam coalitis praveque ſcriptis vocibus.

iectae ſunt, quarum unaquaelibet urbem habet & portus, qui tutos navibus tempeſtate iactatis receptus praebent. Prima eſt, Melite quae vocatur, IↃ CCC ſtadia a Syracuſis diſtans, portubuſque admodum commodis inſtructa. Opibus abundant incolae. Variorum enim operum artifices habet; inter quos excellunt, qui lintea inſigni mollitie & ſubtilitate texunt. Domus illic ſunt perpulchrae, ſuggrundiis & albario opere magnificenter exornatae. Colonia haec eſt Phoenicum: qui cum negotiationes ſuas ad Oceanum uſque occidentalem extenderent, refugium in hanc inſulam, ob portuum commoditatem & in profundo mari ſitum, habebant. Quae cauſa fuit, ut loci eius habitatores mercatorum bene-

εὐχρηστούμενοι κατὰ πολλὰ διὰ τοὺς ἐμπόρους, ταχὺ τοῖς τε βίοις ἀνέδραμον, καὶ ταῖς δόξαις ηὐξήθησαν. μετὰ δὲ ταύτην τὴν νῆσον ἐστὶν ἑτέρα τὴν μὲν προσηγορίαν ἔχουσα [1] Γαῦλος, πελαγία δὲ καὶ λιμέσιν *Gaulus*, εὐκαίροις κεκοσμημένη, Φοινίκων ἄποικος. ἑξῆς δ' ἐστὶ [2] Κέρκινα, πρὸς τὴν Λιβύην νενευκυῖα, πόλιν ἔχουσα *Cercina* ſ. Corcyra. σύμμετρον, καὶ λιμένας εὐχρηστοτάτους, οὐ μόνον τοῖς ἐμπόροις ἀλλὰ καὶ ταῖς μακραῖς ναυσὶν εὐθετοῦντας. ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν κατὰ τὴν μεσημβρίαν νήσων εἰρήκαμεν, [3] ἐπάνιμεν πάλιν ἐπὶ τὰς ἑξῆς τῇ Λιπάρᾳ νήσους, τὰς κειμένας κατὰ τὸ Τυῤῥηνικὸν καλούμενον πέλαγος.

ιγ'. Τῆς γὰρ Τυῤῥηνίας κατὰ τὴν ὀνομαζομένην Inſulae in mari Tyrrheno ſitae: πόλιν Ποπλώνιον νῆσός ἐστιν, ἣν ὀνομάζουσιν Αἰθαλίαν. *Aethalia*, αὕτη δὲ τῆς [4] Λιπάρας παραλίας ἀπέχουσα σταδίους ὡς ἑκατὸν, τὴν μὲν προσηγορίαν εἴληφεν ἀπὸ τοῦ πλήθους τοῦ κατ' αὐτὴν αἰθάλου. πέτραν γὰρ

1 Γάβδος Ven. Clar. 2. in cuius ora Γαῦδος, Γαῦλος.

2 Κερκίνη Coisl. Clar. 2. Mut. Κερκίρα Reg. Mox ταῖς ἐμπόροις Mut. Coisl. Ceteri τοῖς.

3 Ἐπάνειμεν Coislin. Tum τῆς Λιπάρας.

4 Λιπάρας ἀπέχουσα Clar. Co. Pogg. *diſtans a continenti*, nulla *Liparae* mentione addita.

ficio ſtatim & opibus augerentur, & nomine inclareſcerent. Poſt hanc altera eſt, quam Gaulum vocant, in pelago & ipſa, & portuum commoditate praeſtans, a Phoenicibus primum frequentata. Deinceps eſt Cercina, ad Libyam vergens: in qua civitas mediocris & portus commodiſſimi, non mercatoribus tantum, ſed longis etiam navibus congruentes. Poſtquam de Auſtralibus inſulis dictum eſt, ad ceteras Liparae adiectas, inque Tyrrheno, quod vocant, mari ſitas, redimus.

XIII. Nam ad oppidum Hetruriae, quod Populonium dicitur, Aethalia iacet: quae a Lipara C ferme ſtadia diſtat, a fuliginis inibi copia nomen ſortita. Siderite

ferri ferax [1] ἔχει πολλὴν σιδηρῖτιν, ἣν τέμνουσιν [2] εἰς τὴν χωνείαν καὶ κατασκευὴν τοῦ σιδήρου, πολλὴν ἔχοντος τοῦ μετάλλου δαψίλειαν. οἱ γὰρ ταῖς ἐργασίαις προσεδρεύοντες, κόπτουσι τὴν πέτραν, καὶ τοὺς [3] τμηθέντας λίθους καίουσιν ἔν τισι φιλοτέχνοις καμίνοις. ἐν δὲ ταύταις τῷ πλήθει τοῦ πυρὸς τήκοντες τοὺς λίθους, καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα, παραπλήσια ταῖς ἰδέαις μεγάλοις σπόγγοις. [4] ταῦτα συναγοράζοντες ἔμποροι καὶ μεταβαλλόμενοι κομίζουσιν εἴς τε Δικαιαρχίαν καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἐμπόρια. ταῦτα δὲ τὰ φορτία τινὲς ὠνούμενοι, καὶ [5] τεχνιτῶν χαλκέων πλῆθος ἀθροίζοντες κατεργάζονται, καὶ ποιοῦσι σιδήρου πλάσματα παντοδαπά. τούτων δὲ τὰ μὲν εἰς ὀρνέων τύπους [6] χαλκεύουσι, τὰ δὲ πρὸς δικελλῶν καὶ δρεπανῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐργαλείων εὐθέτους τύπους φι-

& mercatura celebris.

1 Ἔχειν Clar.
2 Ἐπὶ τὴν Co. Mut. χωνίαν Cl.
3 Τμηθησομένους Clar. 1.
4 Ταύτας οὖν ἀγοράζοντες Coisl. Mut. ταῦτα συναῤῥάξαντες Clar. 2. Reg. quae ex vulgatis nata arbitror.
5 Τεχνητῶν Coisl.
6 Χαλκεύουσι, τὰ δὲ Co. Mut. Ceteri χαλκέουσιν, ἃ.

enim lapide abundat: quem ad eliquationem & praeparaturam ferri, quod multum huius metalli in ſe contineat, exſcindunt. Qui elaborationi huius incumbunt, petram diffindunt, & exciſa eius fruſta in fornacibus ſollerter exſtructis uſtulant. In his lapides copioſa ignis vi liquefactos, in modicas portiones, quae magnas forma ſpongias repraeſentant, diſpartiuntur. Eos permutatione mercium vel pecuniae negotiatores coëmunt, inque Dicaearchiam aliaque emporia tranſvectant. Sarcinas porro iſtas quidam mercati, conductis ferrariorum artificum operis elaborant, omniſque generis figmenta inde procudunt. Laminas enim alias in avium ſpeciem fabricantur; alias ad ligonum, falcium & alterius generis utenſilium figuras ſollerter excudunt.

λοτεχνοῦσιν. ὧν κομιζομένων ὑπὸ τῶν ἐμπόρων εἰς πάντα τόπον, πολλὰ μέρη [1] τῆς οἰκουμένης μεταλαμβάνει τῆς ἐκ τούτων εὐχρηστίας. μετὰ δὲ τὴν Αἰθαλίαν νῆσός ἐστιν ἀπέχουσα μὲν ταύτης ὡς τριακοσίους σταδίους, ὀνομάζεται δὲ ὑπὸ μὲν τῶν Ἑλλήνων Κύρνος, ὑπὸ δὲ Ῥωμαίων καὶ τῶν ἐγχωρίων Κόρσικα. αὕτη δὲ ἡ νῆσος [2] εὐπροσόρμιστος οὖσα, κάλλιστον ἔχει λιμένα τὸν ὀνομαζόμενον [3] Συρακούσιον. ὑπάρχουσι δ' ἐν αὐτῇ καὶ πόλεις ἀξιόλογοι δύο, καὶ τούτων ἡ μὲν [4] Κάλαρις, ἡ δὲ Νίκαια προσαγορεύεται. τούτων δὲ τὴν μὲν Κάλαριν Φωκάεις ἔκτισαν, καὶ χρόνον τινὰ κατοικήσαντες, ὑπὸ Τυῤῥηνῶν ἐξεβλήθησαν ἐκ τῆς νήσου. τὴν δὲ Νίκαιαν ἔκτισαν Τυῤῥηνοὶ θαλαττοκρατοῦντες, καὶ τὰς κατὰ τὴν Τυῤῥηνίαν κειμένας νήσους ἰδιοποιούμενοι· ἐπὶ δέ τινας χρόνους τῶν ἐν τῇ Κύρνῳ πόλεων κυριεύοντες, ἐλάμβανον παρὰ τῶν ἐγχωρίων φόρους, ῥητίνην καὶ κηρὸν, καὶ μέλι, φυομένων τούτων δαψιλῶν

Cyrnus ſ. Corſica; eius urbes, proventus.

1 Bina haec omittit Ven. Tum μεταλαμβάνουσι Clar. 2.
2 Εὐπροσόρμητος Coiſl. Mut.
3 Συρακόσιον Clar. 2.
4 Καλάρης Coiſl. Mox Φωκαεῖς Vat. Clar. 2. Edd. Φωκεῖς male.

Horum uſus a mercatoribus huc illuc deportatorum cum pleriſque orbis regionibus communicatur. Ab Aethalia porro inſula CCC ſtadiis remota, quam Graeci Cyrnon, Romani & indigenae Corſicam appellitant. Haec aditu perquam facilis portum longe pulcherrimum, nomine Syracuſium, habet. Duae etiam urbes inſunt, Calaris & Nicaea. Calarim Phocaeenſes condidere: cumque ad tempus inſulam habitaſſent, a Tyrrhenis fuerunt eiecti. Nicaeam fundarunt Hetruſci, quando mari dominabantur, & adiectas Thuſciae inſulas ſuae ditioni vindicabant. Interim, dum aliquamdiu Corſicae urbes in poteſtate habent, tributa ab incolis exigebant, reſinam, ceram, mel, quorum largus ibi

ἐν τῇ νήσῳ. τὰ δὲ ἀνδράποδα [1] τὰ Κύρνια διαφέρειν δοκεῖ τῶν ἄλλων δούλων εἰς τὰς κατὰ τὸν βίον χρείας, φυσικῆς ταύτης τῆς ἰδιότητος παρακολουθούσης. ἡ δ' [2] ὅλη νῆσος εὐμεγέθης οὖσα, πολλὴν τῆς χώρας [3] ὀρεινὴν ἔχει, πεπυκασμένην δρυμοῖς συνεχέσι, καὶ ποταμοῖς διαῤῥεομένην [4] μικροῖς.

ιδ' Οἱ δ' ἐγχώριοι τροφαῖς μὲν χρῶνται γάλακτι καὶ μέλιτι καὶ κρέασι, δαψιλῶς πάντα ταῦτα παρεχομένης τῆς χώρας. τὰ δὲ πρὸς ἀλλήλους βιοῦσιν ἐπιεικῶς καὶ δικαίως, παρὰ πάντας σχεδὸν τοὺς ἄλλους βαρβάρους· τά τε γὰρ κατὰ τὴν ὀρεινὴν ἐν τοῖς δένδρεσιν [5] εὑρισκόμενα κηρία τῶν πρώτων εὑρισκόντων ἐστὶ, μηδενὸς ἀμφισβητοῦντος. [6] τά τε πρόβατα σημείοις διειλημμένα, κἂν μηδεὶς φυλάττῃ, σώζεται τοῖς κεκτημένοις. ἔν τε ταῖς ἄλλαις ταῖς ἐν βίῳ κατὰ μέρος οἰκονομίαις θαυμαστῶς προτιμῶσι

Incolarum Cyrni indoles

1 Negligitur τὰ a Reg. Vat.
2 Deſit ὅλη in Venet. Clar. 2.
3 'Ορεινῆς Clar. 2.
4 Μικροῖς Steph. marg. Clar. Coisl. Mut. quod verius, probatumque a Cluver. Sic. A. L. II, p. 503. Edd. μακροῖς.
5 Συνευρισκόμενα Clar.
6 Τά τε πρόβατα σημείοις abſunt Coisl.

proventus eſt. Mancipia Corſica ſingulari naturae dono ſervis aliis ad uſum vitae praeferendi videntur. Inſula haec quaquaverſum ampla, magna ſui parte montoſa eſt, & frequentibus ſilvis opaca, parviſque fluminibus irrigatur.

XIV. Incolae pro nutrimento utuntur lacte, melle, carnibus, quae regio haec affatim praebet omnia. Iuſte inter ſe ac humaniter, ſupra quam omnes alii barbari, vivunt. Nam quae in cavis montium arboribus inveniuntur mella, citra controverſiam illorum ſunt, qui invenerunt. Oveſque, certis diſtinctae notis, etiam nemine ſervante, heris ſalvae manent. In reliqua etiam vitae adminiſtratione, iuſte agendi normam, ſuo qui-

τὸ δικαιοπραγεῖν. παραδοξότατον δ' ἐστι παρ' αὐτοῖς τὸ γινόμενον [1] κατὰ τὰς τῶν τέκνων γενέσεις. ὅταν γὰρ ἡ γυνὴ τέκῃ, ταύτης μὲν οὐδεμία γίνεται περὶ τὴν [2] λοχείαν ἐπιμέλεια· ὁ δ' ἀνὴρ αὐτῆς ἀναπεσὼν ὡς νοσῶν, λοχεύεται τακτὰς ἡμέρας, ὡς τοῦ σώματος αὐτῷ κακοπαθοῦντος. Φύεται δὲ κατὰ τὴν νῆσον ταύτην καὶ πύξος πλείστη καὶ διάφορος, δι' ἣν καὶ τὸ μέλι τὸ γινόμενον ἐν αὐτῇ παντελῶς γίνεται πικρόν. κατοικοῦσι δ' αὐτὴν βάρβαροι, τὴν διάλεκτον ἔχοντες [3] ἐξηλλαγμένην καὶ δυσκατανόητον. τὸν δὲ ἀριθμὸν ὑπάρχουσιν ὑπὲρ τοὺς τρισμυρίους. & numerus.

ιε'. Ἐχομένη δὲ ταύτης νῆσος ἐστιν ἡ προσαγορευομένη Σαρδὼ, τῷ μὲν μεγέθει παραπλήσιος τῇ Σικελίᾳ, κατοικουμένη δὲ ὑπὸ βαρβάρων τῶν ὀνομαζομένων Ἰολαείων, οὓς νομίζουσιν ἀπογόνους εἶναι τῶν μετ' Ἰολάου καὶ τῶν Θεσπιάδων, ὄντων αὐτῶν πολλῶν *Sardinia.*

1 Περὶ ex Reg. & Urſin. Stephani ora.

2 Λοχίαν Coisl.

3 Ἐνηλλαγμένην marg. Steph.

que loco, mirifice obſervant. Inſolens apud eos quam maxime eſt, quod circa liberorum nativitatem accidit. Nam mulieris enixae nulla in puerperio cura geritur; ſed maritus eius, velut aeger decumbens, & corpus male affectum habens, puerperae vice per certos aliquot dies in lecto decumbit. Multum quoque buxi, eiuſque non vulgaris, ibi naſcitur; quae cauſa eſt, ut mel prorſus amarum illis exſiſtat. Tenetur a barbaris, quorum alienus, nec facilis intellectu, ſermo eſt. Numerus hominum XXX millia excedit.

XV. Propinqua illi Sardinia eſt, Siciliam magnitudine ferme adaequans. Incolitur haec a Barbaris, quos Iolaeos nominant, oriundis, ut putant, ab illis, qui cum Iolao & Theſpiadis ſubſtiterunt, quod hi alios eius in-

Deducta in eam ab Iolao colonia.

[1] ἐκ τῶν κατοικησάντων. κατὰ γὰρ τοὺς χρόνους, ἐν οἷς Ἡρακλῆς τοὺς διαβεβοημένους ἄθλους [2] ἐτέλει, παίδων ὄντων αὐτῷ πολλῶν ἐκ τῶν Θεσπίου θυγατέρων, τούτους Ἡρακλῆς κατά τινα χρησμὸν ἐξαπέστειλεν εἰς Σαρδὼ, καὶ μετ' [3] αὐτῶν δύναμιν ἀξιόλογον Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἐπὶ τὴν ἀποικίαν. ταύτης δὲ προεστηκὼς Ἰόλαος ὁ ἀδελφιδοῦς Ἡρακλέους καταλαβόμενος [4] ᾤκισεν ἐν αὐτῇ πόλεις ἀξιολόγους, καὶ τὴν χώραν κατακληρουχήσας, τοὺς μὲν λαοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσεν [5] Ἰολαείους· κατεσκεύασε δὲ καὶ γυμνάσια, [6] καὶ θεῶν ναοὺς, καὶ τἄλλα πάντα πρὸς βίον ἀνθρώπων [7] εὐδαίμονα, ὧν ὑπομνήματα μέχρι τῶνδε τῶν καιρῶν διαμένει. τὰ μὲν γὰρ κάλλιστα πεδία τὴν προσηγορίαν ἀπ' ἐκείνου λαβόντα, Ἰολάεια καλεῖται· τὸ δὲ πλῆθος μέχρι τοῦ νῦν φυλάττει τὴν

unde incolae Iolaei dicti.

1 Ἐκ τῶν Θεσπίου κατοικ. Mut. Θεσπίων Coisl. Θεσπιάδων Clar.
2 Διετέλεσε Clar.
3 Τούτων Reg.
4 Ὤικησεν Coisl. Clar.
5 Ἰολάους Mut. Ἰολαΐους Vat.
6 Tria haec omittit Coisl.
7 Εὐδαίμονα, ὧν Coisl. εὐδαιμονίαν Clar. 2. Edd. εὐδαιμόνων ὑπομνήματα, ἅ.

colas numero viciſſent. Nam quo tempore celebrata illa Hercules certamina peragebat, cum plurimos ex Theſpii filiabus liberos genuiſſet, oraculi monitu in Sardiniam cum numeroſa Graecorum & barbarorum manu, ad novas capiendum ſedes, illos emiſit. Horum princeps Iolaus, Herculis ex fratre nepos, inſulam occupavit, & praeclaras in ea civitates condidit; agriſque ſorte diviſis, Iolaeos a ſe gentem appellavit. Gymnaſia praeterea, Deûmque templa, & alia quaevis, quae ad felicem hominum vitam conducerent, in ea conſtruxit; quorum monumenta ad hanc quoque tempeſtatem perdurant. Amoeniſſimi enim campi ipſius nomine Iolaei nuncupantur; immo populus nomen ſuum

ἀπὸ Ἰολάου προσηγορίαν. τοῦ δὲ περὶ τῆς [1] ἀποικίας χρησμοῦ περιέχοντος, ὅτι τοῖς τῆς ἀποικίας ταύτης [2] κοινωνήσασι διαμένει τὰ τῆς ἐλευθερίας ἅπαντα τὸν αἰῶνα, συνέβη τὸν χρησμὸν παραδόξως μέχρι τοῦ νῦν αὐτονομίαν τοῖς ἐγχωρίοις ἀσάλευτον Φυλάξαι. Καρχηδόνιοί τε γὰρ ἐπὶ πλεῖον ἰσχύσαντες καὶ τῆς νήσου κρατήσαντες, οὐκ ἠδυνήθησαν τοὺς προκατασχόντας τὴν νῆσον καταδουλώσασθαι. ἀλλ' οἱ μὲν [3] Ἰολάειοι καταΦυγόντες εἰς τὴν ὀρεινὴν, καὶ καταγείους οἰκήσεις κατασκευάσαντες, [4] ἔτρεΦον πολλὰς ἀγέλας βοσκημάτων. ὧν παρεχομένων δαψιλεῖς τροΦὰς, ἠρκοῦντο προσΦερόμενοι γάλα καὶ τυρὸν [5] καὶ κρέα· καὶ τῆς μὲν πεδιάδος γῆς ἐκχωρήσαντες, τὴν ἐκ τῆς ἐργασίας κακοπάθειαν ἐξέκλιναν· τὴν δὲ ὀρεινὴν νεμόμενοι καὶ βίον ἔχοντες ἄμοιρον κακοπαθείας, ταῖς προειρημέναις τροΦαῖς διετέλεσαν χρώμενοι. τῶν δὲ Καρχηδονίων

1 Οἰκίας Mut.

2 Κοινωνήμασι idem. Mox διαμένει omnes. Mallem διαμενεῖ.

3 Ἰόλαοι Coiſl. Vat.

4 Ἐτρέφοντο Clar. 1.

5 Omittit duo haec Coiſl.

ab Iolao deductum adhuc conſervat. In oraculo de colonia etiam hoc continebatur: Quicunque ſua in eum nomina tradidiſſent, his libertatem per omne aevum ſartam tectamque fore. Inconcuſſam igitur iuriſdictionem ad hoc uſque tempus veritas oraculi illis conſervavit. Carthaginienſes enim, quamvis in ſummo potentiae ſuae vigore inſulam hanc cepiſſent, priſtinos tamen eius poſſeſſores ad ſervitutem redigere nequibant. Nam Iolaei ad montana confugerunt, &, habitaculis ſub terra ſtructis, multos pecorum greges aluere. Hinc larga victus copia, lactis caſeique & carnium eſu contentis, ſuppetebat. Itaque dum campeſtribus exceſſere, ſimul agriculturae etiam moleſtias declinarunt; vitamque in montibus extra laborum aerumnas, tenui, quem diximus, ciborum apparatu tolerare pergunt. Ac tamet-

Inſulam natura ipſa ab externo hoſte defendit.

πολλάκις [1] ἀξιολόγοις δυνάμεσι στρατευσάντων ἐπ' αὐτοὺς, διὰ τὰς δυσχωρίας καὶ τὴν ἐν [2] τοῖς καταγείοις δυστραπέλειαν, [3] ἔμειναν ἀδούλωτοι. τὸ δὲ τελευταῖον, Ῥωμαίων ἐπικρατούντων, καὶ πολλάκις ἐπ' αὐτοὺς στρατευσάντων, διὰ ταύτας τὰς αἰτίας ἀχείρωτοι πολεμίᾳ δυνάμει διέμειναν. οὐ μὴν [4] ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους Ἰόλαος μὲν συγκατασκευάσας τὰ κατὰ τὴν ἀποικίαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα· οἱ δὲ Θεσπιάδαι τῆς νήσου προεστῶτες ἐπὶ πολλὰς γενεὰς, τὸ τελευταῖον ἐξέπεσον εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ κατῴκησαν ἐν τοῖς κατὰ Κύμην τόποις· τὸ δὲ ἄλλο πλῆθος ἐκβαρβαρωθὲν, καὶ [5] προστησάμενον ἐκ τῶν ἐγχωρίων τοὺς ἀρίστους ἡγεμόνας, διεφύλαξε τὴν ἐλευθερίαν μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. ἡμεῖς δ' ἀρ-

1 Ἀξιολόγοις δυνάμεσι Steph. ora, Mut. Reg. Vat. Coisl. Clar. 2. quod probo. Vide tamen ſupr. Lib. IV, cap. 66. Ceteri ἀξιολόγῳ δυνάμει. Paulo ante πλεονάκις loco πολλάκις Clar. 2.

2 Ταῖς Mut.

3 Διέμειναν Coisl. Mut. vulgato ſignificantius.

4 Ἀλλὰ καὶ Coisl.

5 Προσκτησάμενον ἐκ τῶν ἐγχωρ. Coisl. Paulo poſt Σαρδόνος Coisl. & Vat. Σαρδοῦς Mutin. Σαρδῷνος edd.

ſi Carthaginienſes magnis ſaepe copiis in eos moverint; locorum tamen difficultas & inexplicabiles ſpecuum ſubterraneorum meatus a ſervitute tutos hoſce praeſtitere. Tandem cum etiam Romani rerum potentes ſaepius Marte illos tentarent, nulla tamen vi bellica, ob eaſdem cauſas, ſubigi potuerunt. Verum, ut ad priſca revertamur, Iolaus, effectis coloniae negotiis, in Graeciam reverſus eſt. Theſpiadae autem cum per multas aetates inſulae praefuiſſent, in Italiam tandem expulſi, finitimum Cumae agrum inſederunt. Reliquum interim vulgus ad barbariem redactum, indigenarum optimos reipublicae praeficiens, libertatem ad noſtram uſque aetatem defendit. Poſtquam de Sardinia ſatis di-

κούντως εἰρηκότες περὶ τῆς Σαρδόνος, διέξιμεν περὶ τῶν ἑξῆς [1] κειμένων νήσων.

Pityuſa, a pinuum copia ibi naſcentium appellata.

ιϛʹ. Μετὰ γὰρ τὰς προειρημένας νήσους ἐστὶν ὀνομαζομένη μὲν Πιτύουσα, τὴν δὲ προσηγορίαν ἔχουσα ἀπὸ [2] τοῦ πλήθους τῶν [3] κατ᾽ αὐτὴν φυομένων πιτύων. πελαγία δὲ οὖσα, διέστηκεν ἀπὸ μὲν Ἡρακλέους στηλῶν πλοῦν ἡμερῶν τριῶν καὶ τῶν ἴσων νυκτῶν· ἀπὸ δὲ Λιβύης, ἡμέρας καὶ νυκτός· ἀπὸ δὲ Ἰβηρίας, μιᾶς ἡμέρας. κατὰ δὲ τὸ μέγεθος παραπλήσιος ἐστι [4] Κερκύρᾳ. κατὰ δὲ τὴν ἀρετὴν οὖσα μετρία, τὴν μὲν ἀμπελόφυτον χώραν ὀλίγην ἔχει, τὰς δ᾽ ἐλαίας ἐμπεφυτευμένας ἐν τοῖς [5] κοτίνοις. τῶν δὲ φυομένων ἐν αὐτῇ καλλιστεύειν φασὶ τὴν μαλακότητα τῶν ἐρίων. διειλημμένη δὲ πεδίοις ἀξιολόγοις καὶ γεωλόφοις, πόλιν ἔχει τὴν ὀνομαζομένην Ἔρεσον, ἄποικον Καρχηδονίων. ἔχει δὲ καὶ λιμένας ἀξιολόγους, καὶ τειχῶν κατα-

1 Γενομένων Coisl. Mut. prave. Paulo poſt, νῆσος ἐστὶν elegantius foret.

2 Abſunt duo haec Clarom. & Venet. notanturque a Steph.

3 Ἐν αὐτῇ Steph. marg. Reg. Clar. 2.

4 Κερκύρᾳ Mut. Κορκούραι Vat. Edd. Κορκ.

5 Κοτείνοις Vat. Κυτίνοις Clar.

ctum eſt, de ſequentibus hinc inſulis narrationem attexemus.

XVI. Poſt ſupra memoratas Pityuſa eſt, a pinuum illic naſcentium multitudine denominata. In alto iacens pelago a columnis Herculis trium dierum, totidemque noctium, a Libya unius diei noctiſque, ab Hiſpania diei tantum, navigatione diſtat. Magnitudine Corcyrae aequalis, & fertilitate mediocri praedita eſt. Paucas enim vineas, & olivas oleaſtris inſitas habet. Inter provenientia illic, lanas ob mollitiem commendant. Campis diſtincta eſt ac collibus amoeniſſimis, urbemque habet Ereſum, Carthaginienſium coloniam. Portus etiam memorabiles & ſtructuras moenium amplas, & ſplen-

σκευὰς εὐμεγέθεις, καὶ οἰκιῶν πλῆθος εὖ κατεσκευασμένων. κατοικοῦσι δ' αὐτὴν βάρβαροι παντοδαποὶ, πλεῖστοι δὲ Φοίνικες. ὁ δὲ ἀποικισμὸς αὐτῆς γέγονεν ὕστερον ἔτεσιν ἑκατὸν ἑξήκοντα τῆς κατὰ τὴν Καρχηδόνα κτίσεως.

Iberiae obiacentes inſulae *Baleares* ſ. Gymneſiae, ιζ'. Ἄλλαι δ' ὑπάρχουσι νῆσοι καταντικρὺ τῆς Ἰβηρίας, ὑπὸ μὲν τῶν Ἑλλήνων ὀνομαζόμεναι [1] Γυμνήσιαι, διὰ τὸ τοὺς ἐνοικοῦντας γυμνοὺς τῆς ἐσθῆτος βιοῦν κατὰ τὴν τοῦ θέρους ὥραν· ὑπὸ δὲ τῶν ἐγχωρίων καὶ τῶν Ῥωμαίων προσαγορεύονται [2] Βαλλιαρεῖς, ἀπὸ τοῦ βάλλειν ταῖς σφενδόναις λίθους μεγάλους κάλλιστα τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων. harumque numerus, τούτων δὲ ἡ [3] μείζων μεγίστη πασῶν ἐστι μετὰ τὰς ἑπτὰ νήσους, Σικελίαν, Σαρδὼ, Κύπρον, Κρήτην, Εὔβοιαν, Κύρνον, Λέσβον, ſitus, ἀπέχει δὲ τῆς Ἰβηρίας πλοῦν ἡμερήσιον. ἡ δ' [4] ἐλάττων κέκλιται μὲν πρὸς τὴν ἕω, τρέφει δὲ

1 Γυμνάσιαι Mut.
2 Βαλιαρίδας Coisl. Βαλιαρίδεις Mut. Καλλιαρεῖς Clar. 2. Vat.
3 Μείζω Coisl.
4 Ἐλάττω idem.

dide fabricatarum domuum frequentiam obtinet. Promiſcuae ibi Barbarorum gentes habitant, maxime vero Poeni. Immigratio in eam facta eſt annis CLX poſt Carthaginis fundationem.

XVII. Sunt aliae porro inſulae exadverſum Iberiae, Gymneſias Graeci vocitant, quod nudis incolae corporibus aeſtatis tempore hic vivant. Hos populares & Romani Balleares a *βάλλειν*, id eſt, iaculando, nuncupant; quia magnos fundis lapides melius quam univerſi mortales eiaculantur. Inter has maior, omnes magnitudine inſulas, poſt haſce ſeptem, Siciliam, Sardiniam, Cyprum, Cretam, Euboeam, Corſicam, Lesbum, excedit. Diurno navis curſu ab Hiſpania ſeparata eſt. Minor Auroram reſpicit, & pulchra omnis generis iu-

κτήνη [1] καλὰ καὶ παντοδαπά· μάλιστα δ' ἡμιόνους, μεγάλους μὲν τοῖς ἀναστήμασιν, ὑπεράγοντας δὲ ταῖς [2] ῥώμαις. ἀμφότεραι δ' αἱ νῆσοι χώραν ἔχουσιν ἀγαθὴν καρποφόρον, καὶ πλῆθος τῶν κατοίκων ὑπὲρ τοὺς τρισμυρίους· τῶν δὲ πρὸς τὴν [3] τροφὴν γεννημάτων οἶνον μὲν ὁλοσχερῶς οὐκ [4] ἔχουσι· (διὸ καὶ πάντες εἰσὶν ὑπερβολῇ πρὸς τὸν οἶνον εὐκατάφοροι, διὰ τὸ σπανίζειν παρ' αὐτοῖς) ἐλαίου δὲ παντελῶς [5] σπανίζοντες, κατασκευάζουσιν ἐκ τῆς σχίνου, καὶ μιγνύντες ὑείῳ στέατι, τὰ σώματα αὐτῶν ἀλείφουσι τούτῳ. μάλιστα δὲ τῶν ἁπάντων ὄντες φιλογύναιοι, προτιμῶσιν αὐτὰς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὅταν τινὲς γυναῖκες ὑπὸ τῶν προσπλεόντων λῃστῶν ἁλῶσιν, ἀντὶ μιᾶς γυναικὸς τρεῖς ἢ τέτταρας ἄνδρας διδόντες λυτροῦνται. οἰκοῦσι δὲ [6] ὑπὸ ταῖς κοιλάσι πέτραις, καὶ παρὰ τοὺς κρημνοὺς ὀρύγματα κατασκευάζοντες, καὶ καθόλου πολ-

ſoli natura,

incolarum mores.

1 Πολλὰ καὶ ora Steph. Mut. Reg. Vat. Coisl. Clar. 2.
2 Ῥώμαις Mut. Coisl. Vulgo omnes φωναῖς.
3 Ἀνατροφὴν in marg. Steph. Cl. Paulo ante κατοικούντων M.
4 Φέρουσι Clar. Ven. Vat. Mut.
5 Σπανίζοντος Coisl. Mut.
6 Ἐπὶ in Steph. marg. Clar. 1.

menta nutrit, inprimis vero mulos; qui & proceritate corporis, & robore excellunt. Utraque bonum habet ſolum, frugibuſque gignendis aptum, & incolarum ſupra XXX M. numerum. Quod naſcentium e terra proventum attinet, vino prorſus carent; cuius tamen ob raritatem longe ſunt appetentiſſimi. Magna etiam olei inopia laborant. Ideo expreſſam e lentiſco pinguedinem cum ſuillo adipe commiſcent, hiſque corpora ſua inungunt. Maxime vero omnium in amorem feminarum ſunt effuſi, quas tanti aeſtimant, ut cum mulieres a piratis captae illinc avehuntur, tribus aut quatuor viris unam aliquam redimant. In cavis hi petris habitant. In ſpecubus enim circa montium praerupta effoſſis, cuniculiſ-

λοὺς τόπους ὑπονόμους ποιοῦντες, ἐν τούτοις βιοῦσιν, ἅμα τὴν ἐξ αὐτῶν σκέπην καὶ ἀσφάλειαν θηρώμενοι. Nummi nulli. ἀργυρῷ δὲ καὶ χρυσῷ νομίσματι τὸ παράπαν οὐ χρῶνται, καὶ [1] καθόλου ταῦτα εἰσάγειν εἰς τὴν νῆσον κωλύουσιν. αἰτίαν δὲ ταύτην ἐπιφέρουσιν, ὅτι τὸ παλαιὸν Ἡρακλῆς ἐστράτευσεν ἐπὶ Γηρυόνην, ὄντα Χρυσάορος μὲν υἱὸν, πλεῖστον δὲ κεκτημένον ἄργυρόν τε καὶ χρυσόν. ἵνα οὖν ἀνεπιβούλευτον ἔχωσι τὴν κτῆσιν, ἀνεπίμικτον ἑαυτοῖς [2] ἐποιήσαντο τὸν ἐξ ἀργύρου τε καὶ χρυσοῦ πλοῦτον. διόπερ ἀκολούθως ταύτῃ τῇ κρίσει, διὰ τὰς γεγενημένας πάλαι ποτὲ στρατείας παρὰ Καρχηδονίοις, τοὺς μισθοὺς οὐκ ἀπεκόμιζον εἰς τὰς [3] πατρίδας, ἀλλὰ ὠνούμενοι γυναῖκας καὶ οἶνον, ἅπαντα τὸν μισθὸν εἰς ταῦτα κατεχώριζον.

Ritus in nuptiis, ιη΄. Παράδοξον δέ τι καὶ κατὰ τοὺς γάμους νόμιμον παρ᾽ αὐτοῖς ἐστιν. ἐν γὰρ ταῖς κατὰ τοὺς γάμους εὐωχίαις, οἰκείων τε καὶ φίλων κατὰ τὴν ἡλι-

1 Καθότι Coisl. Mut.
2 Ἐποίησαν Mut.
3 Στρατείας Clar. 1. Mox ἀλλ᾽ Coisl. Vide clar. Io. Fr. Reitz. in Lucian. de Conſcriben. Hiſtor. c. 5.

que paſſim factis, aetatem ducunt: quibus tegumentum ſimul & tutamen ſibi venantur. Argenteis vero aureiſque nummis haudquaquam utuntur: ſed & importari horum quidquam ad ſe vetant. Cuius hanc cauſam afferunt, quod Hercules quondam Geryoni, Chryſaoris filio, bellum propterea intulerit, quia magnam argenti & auri vim poſſideret. Ut tutas ergo ab inſidiis facultates ſuas retineant, nihil cum auri argentique divitiis ſibi commune fore, ſanciverunt. Iuxta hoc igitur decretum, cum Carthaginienſibus olim militarent, nihil in patriam ſtipendiorum referebant, ſed in mulierum atque vini emtionem in totum inſumebant.

XVIII. Abſurdum quoque circa nuptias inſtitutum habent. In convivio enim nuptiali neceſſariorum &

κίαν ὁ πρῶτος ἀεὶ καὶ ὁ δεύτερος, καὶ οἱ λοιποὶ κατὰ τὸ ἑξῆς, [1] μίσγονται ταῖς νύμφαις ἀνὰ μέρος, ἐσχάτου τοῦ νυμφίου τυγχάνοντος ταύτης τῆς τιμῆς. ἴδιον δέ τι ποιοῦσι καὶ παντελῶς ἐξηλλαγμένον περὶ τῆς τῶν τετελευτηκότων ταφῆς. συγκόψαντες γὰρ [2] ξύ- funeribus. λοις τὰ μέλη τοῦ σώματος, εἰς ἀγγεῖον ἐμβάλλουσι, καὶ λίθους δαψιλεῖς ἐπιτιθέασιν. ὁπλισμὸς δ' ἐστὶν Arma, αὐτοῖς τρεῖς σφενδόναι, καὶ τούτων μίαν μὲν περὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσιν, ἄλλην δὲ περὶ τὴν γαστέρα, τρίτην δ' ἐν ταῖς χερσί. κατὰ δὲ τὰς πολεμικὰς χρείας βάλλουσι λίθους πολὺ μείζους τῶν ἄλλων, οὕτως εὐτόνως, ὥστε δοκεῖν τὸ βληθὲν [3] ἀπό τινος καταπέλτου φέρεσθαι. διὸ καὶ κατὰ τὰς τειχομαχίας ἐν ταῖς προσβολαῖς τύπτοντες τοὺς [4] πρὸ τῶν ἐπάλξεων ἐφεστῶτας, κατατραυματίζουσιν· ἐν δὲ ταῖς παρατάξεσι τούς τε [5] θυρεοὺς καὶ τὰ κράνη καὶ πᾶν σκεπαστή-

1 Ἐμισγ. Clar.
2 Τοῖς ξύλοις Coisl.
3 Ὑπό τινος idem & Mut.
4 Ἐπὶ iidem cum Vat. Clar. & Steph. ora. Ceteri πρό.
5 Θυραιοὺς Coisl.

amicorum quiſque aetate primus, ſecundus, & ceteri deinceps, cum nova nupta ſingulatim rem habent, donec ad ſponſum honor iſte ultimum tandem defertur. Singulare etiam hoc eſt, & omnino peregrinum, quod in funeratione mortuorum factitant. Cadaveris enim membra lignis contuſa in urnam coniiciunt, magnumque lapidum acervum ſuperſtruunt. Armatura ipſorum, tres fundae, quarum primam in capite gerunt, alteram ventri circumtexunt, tertiam manibus tenent. Ubi neceſſitas belli exigit, lapides multo grandiores, quam alii, iactitant, idque tam valide, ut a catapulta quadam miſſile intorqueri putetur. Ideo inter murorum oppugnationes propugnatores ictibus ſuis graviter ſauciant; in collata vero acie ſcuta, galeaſque, & omnem, qua

ριον ὅπλον συντρίβουσι. κατὰ δὲ τὴν εὐστοχίαν οὕτως ἀκριβεῖς [1] εἰσιν, ὥστε κατὰ τὸ πλεῖστον μὴ ἁμαρτάνειν τοῦ προκειμένου σκοποῦ. αἰτίαι δὲ τούτων αἱ συνεχεῖς ἐκ παίδων μελέται, καθ' ἃς ὑπὸ τῶν μητέρων ἀναγκάζονται παῖδες ὄντες συνεχῶς [2] σφενδονᾶν. προκειμένου δὲ σκοποῦ κατά τι ξύλον [3] ἠρτημένου ἄρτου, οὐ πρότερον δίδοται τῷ μελετῶντι φαγεῖν, ἕως ἂν τυχὼν τοῦ ἄρτου συγχωρούμενον λάβῃ παρὰ τῆς μητρὸς καταφαγεῖν τοῦτον.

exercitationes.

Inſulae in Oceano, ſ. extra columnas Herculis.

Inſula in alto mari ſita, Libyae obiecta, permagna, anonyma;

ιθʹ. Ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν ἐντὸς Ἡρακλείων στηλῶν κειμένων νήσων διεληλύθαμεν, περὶ τῶν κατὰ τὸν ὠκεανὸν οὐσῶν διέξιμεν. κατὰ γὰρ τὴν Λιβύην κεῖται μὲν πελαγία νῆσος, ἀξιόλογος μὲν τῷ μεγέθει, κειμένη δὲ κατὰ τὸν ὠκεανόν· ἀπέχει δὲ πλοῦν ἀπὸ τῆς Λιβύης ἡμερῶν πλειόνων, κεκλιμένη πρὸς τὴν δύσιν, ἔχει δὲ χώραν καρποφόρον, πολλὴν μὲν ὀρεινήν, οὐκ ὀλίγην δὲ πεδιάδα, κάλλει διαφέρουσαν. [4] διαῤῥεομένη

1 Εἶναι Mut.
2 Hoc deſit Coisl.
3 Ἠρτημένον ἄρτον Clar.
4 Διαῤῥεομένοις Coisl.

corpora teguntur, armaturam perfringunt. Et tam certo iactus dirigunt, ut plerumque a fine ſibi propoſito non aberrent. Efficit hoc crebra a pueris exercitatio, qua parvuli adhuc ſub matrum diſciplina fundis iaculari coguntur. Pro ſcopo enim illis in ſtipite aliquo ſuſpenſus eſt panis, quem donec contigerint, ieiuni manent; & hic tum demum a matre in cibum eis conceditur.

XIX. Poſtquam inſulas cis columnas Herculis percurrimus, ulteriores etiam in Oceano exigemus. Africam enim verſus permagna quaedam inſula in vaſto Oceani pelago iacet, complurium navigatione dierum a Libya in occaſum declinans. Solum ibi frugiferum; cuius magna pars in montes aſſurgit, nec exigua in campos ſeſe expandit. Et haec pars amoenitate excel-

γὰρ ποταμοῖς πλωτοῖς, ἐκ τούτων ἀρδεύεται, καὶ πολλοὺς μὲν ἔχει παραδείσους καταφύτους παντοίοις δένδρεσι, παμπληθεῖς δὲ κηπείας, διειλημμένας ὕδασι γλυκέσιν. ἐπαύλεις τε πολυτελεῖς ταῖς κατασκευαῖς ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ κατὰ τὰς κηπείας κατεσκευασμένα κωθωνιστήρια, τὴν διάθεσιν ἀνθηρὰν ἔχοντα, ἐν οἷς οἱ κατοικοῦντες κατὰ τὴν θερινὴν ὥραν ἐνδιατρίβουσι, δαψιλῶς τῆς χώρας χορηγούσης τὰ πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τρυφήν. ἥ τε ὀρεινὴ δρυμοὺς ἔχει πυκνοὺς καὶ μεγάλους, καὶ δένδρα παντοδαπὰ καρποφόρα, καὶ πρὸς τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι διαίτας ἔχοντα [1] συναγκείας καὶ πηγὰς πολλάς. καθόλου δὲ ἡ νῆσος αὕτη κατάῤῥυτός ἐστι ναματιαίοις καὶ γλυκέσιν ὕδασι, δι' ὧν οὐ μόνον ἀπόλαυσις ἐπιτερπὴς γίνεται τοῖς ἐμβιοῦσιν ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ πρὸς [2] ὑγίειαν καὶ ῥώμην σωμάτων συμβάλλεται· κυνήγιά τε δαψιλῆ παντοίων ζώων καὶ θηρίων ὑπάρχει, καὶ τούτων ἐν

eius ſumma fertilitas & amoenitas.

1 Συναγκίας idem. 2 Ὑγίειαν σωμάτων καὶ ῥώμην Co. Reg. Vat.

lit. Amnes enim per illam navigabiles decurrunt, a quibus humectatur. Frequentes ibi paradiſi, variis arboribus conſiti, pomariaque innumera dulcibus aquis interſecta. Villae etiam ſumtuoſis aedificiis exornatae, & tabernae in hortis compotoriae florido paſſim diſpoſitu occurſant. Hîc, cum terra ad voluptates & delicias commoda large ſubminiſtret, aeſtivo tempore diverſantur. Montana regio crebros & amplos habet ſaltus, variaque arborum fructuoſarum genera. Convalles etiam & fontes, ad montanas vitae recreationes idoneos, paſſim exhibet. Immo tota haec inſula dulcis aquae ſcaturiginibus irrigatur; unde non iucunda tantum illic degentibus voluptas oboritur, ſed multum quoque ad ſanitatem & robur emolumenti confertur. Venatio illic omnis generis ferarum ſuppetit, quarum in conviviis

ταῖς εὐωχίαις εὐποροῦντες, οὐδὲν ἐλλιπὲς ἔχουσι τῶν πρὸς [1] τὴν τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν ἀνηκόντων. καὶ γὰρ ἰχθύων ἔχει πλῆθος ἡ προσκλύζουσα [2] τῇ νήσῳ θάλασσα, διὰ τὸ φύσει τὸν ὠκεανὸν [3] πανταχοῦ πληθύειν παντοδαπῶν ἰχθύων. καθόλου δὲ ἡ νῆσος αὕτη, τὸν περικείμενον ἀέρα παντελῶς εὔκρατον ἔχουσα, τὸ πλεῖον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ φέρει πλῆθος ἀκροδρύων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ὡραίων· ὥστε δοκεῖν [4] ταύτην ὡσεὶ θεῶν τινῶν οὐκ ἀνθρώπων ὑπάρχειν ἐμβιωτήριον, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐδαιμονίας.

Olim incognita, ſed Phoenicum navigationibus inveſtigata.

κ΄. Κατὰ μὲν οὖν τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἀνεύρετος ἦν, διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ὅλης οἰκουμένης ἐκτοπισμὸν, ὕστερον δ' [5] εὑρέθη διὰ τοιαύτας αἰτίας. Φοίνικες ἐκ παλαιῶν χρόνων συνεχῶς πλέοντες κατ' ἐμπορίαν, πολλὰς μὲν κατὰ τὴν Λιβύην ἀποικίας ἐποιήσαντο, οὐκ ὀλίγας δὲ καὶ τῆς Εὐρώπης ἐν τοῖς πρὸς δύσιν κεκλι-

1 Articulum negligunt Reg. Coisl. Mut. Tum τρεφὴν, quo peccato nihil in ſcriptis libris tritius, Mut. Clar.

2 Duabus his vocibus notam appoſuit Steph. quae quoque deſunt Clar.

3 Πανταχῆ Vat. Mut. Reg.

4 Αὐτὴν Coisl.

5 Εὑρεθῆναι Coisl. Mut.

copia nihil ad delicias & ſumtus reliquum facit. Ad haec piſcibus abundat mare, inſulam hanc alluens; quoniam Oceanus natura ſua ubique vario piſcium genere ſcatet. Mitiſſima tandem aëris illic temperies eſt, qui facit, ut maiore anni parte fructus arborum, & id genus alia venuſta & iucunda, proveniant. Tanta denique felicitate excellit, ut Deorum, non hominum, habitaculum eſſe videatur.

XX. Olim, propter remotiorem a reliquo terrarum orbe ſitum, incognita fuit; ſed hac tandem occaſione reperta. Phoenices a vetuſtiſſimis inde temporibus frequenter crebras mercaturae gratia navigationes inſtituerunt. Quo factum, ut multarum in Africa coloniarum, nec paucarum in his Europae partibus, quae ad

μένοις [1] μέρεσι. τῶν δ' ἐπιβολῶν αὐτοῖς κατὰ νοῦν [2] προχωρουσῶν, πλούτους μεγάλους ἤθροισαν, καὶ τὴν ἐκτὸς Ἡρακλείων στηλῶν ἐπεβάλοντο πλεῖν, ἣν ὠκεανὸν ὀνομάζουσι. καὶ [3] πρῶτον μὲν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κατὰ τὰς στήλας πόρου πόλιν ἔκτισαν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, ἣν οὖσαν χεῤῥόννησον προσηγόρευσαν Γάδειρα· ἐν ᾗ τάτε ἄλλα κατεσκεύασαν οἰκείως τοῖς τόποις, καὶ ναὸν Ἡρακλέους πολυτελῆ, καὶ θυσίας κατέδειξαν μεγαλοπρεπεῖς, τοῖς τῶν Φοινίκων ἔθεσι διοικουμένας. τὸ δὲ ἱερὸν συνέβη τοῦτο καὶ τότε καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους τιμᾶσθαι περιττότερον, μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. πολλοὶ δὲ καὶ τῶν Ῥωμαίων ἐπιφανεῖς ἄνδρες, καὶ μεγάλας πράξεις κατειργασμένοι, ἐποιήσαντο μὲν τούτῳ τῷ θεῷ εὐχὰς, συνετέλεσαν δ' αὐτὰς μετὰ τὴν συντέλειαν τῶν κατορθωμάτων. οἱ δ' οὖν Φοίνικες διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας ἐρευνῶντες τὴν ἐκτὸς τῶν στηλῶν παραλίαν, καὶ παρὰ τὴν Λιβύην

Obiter Gades & Herculi exſtructum templum deſcribitur.

1 Μέρετι unus Coisl. tantum. Vulgo μέρεσιν.
2 Προχωρούντων Mut.
3 Πρώτην idem.

occidentem vergunt, auctores fierent. Cumque incepta ex animi ſententia cederent, magnis ditati opibus, extra quoque columnas Herculis, in mare, quod Oceani nomen habet, excurrerunt. Ac primum iuxta ipſum ad columnas fretum, in Europae peninſula urbem poſuere, Gades nuncupatam. In qua cum alia loco iſti congrua, tum fanum Herculi ſumtuoſum, cum ſacris magnificis Phoenicum ritu peragendis, inſtituerunt. Templum hoc ut priſcis, ita recentioribus etiam ſeculis, ad noſtram uſque aetatem, in ſumma veneratione habitum fuit; adeo ut multi etiam Romanorum, nobilitate ac magnitudine rerum geſtarum illuſtres viri, Deo illi vota nuncuparint, negotiiſque feliciter confectis exſolverint. Hac igitur ratione Phoenices, inveſtigata ultra columnas

πλέοντες, ὑπ' ἀνέμων μεγάλων ἀπηνέχθησαν ἐπὶ πολὺν πλοῦν δι' ὠκεανοῦ. χειμασθέντες δ' ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, προσηνέχθησαν τῇ προειρημένῃ νήσῳ· καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῆς καὶ φύσιν κατοπτεύσαντες, ἅπασι γνώριμον ἐποίησαν. διὸ καὶ Τυῤῥηνῶν θαλαττοκρατούντων, καὶ πέμπειν εἰς αὐτὴν [1] ἀποικίαν ἐπιβαλομένων, διεκώλυσαν αὐτοὺς Καρχηδόνιοι, ἅμα μὲν εὐλαβούμενοι μὴ διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς νήσου πολλοὶ τῶν ἐκ τῆς Καρχηδόνος [2] εἰς ἐκείνην μεταστῶσιν, ἅμα δὲ πρὸς τὰ παράβολα τῆς τύχης κατασκευαζόμενοι καταφυγὴν, εἴ τι περὶ τὴν Καρχηδόνα ὁλοσχερὲς πταῖσμα συμβαίνοι. δυνήσεσθαι γὰρ αὐτοὺς θαλαττοκρατοῦντας ἀπᾶραι [3] πανοικίους εἰς ἀγνοουμένην ὑπὸ τῶν [4] ὑπερεχόντων νῆσον.

κα'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τοῦ κατὰ τὴν Λιβύην ὠκεανοῦ

1 Huic voci Steph. aſteriſcum adiunxit, quod deeſſet Reg. & Cod. Urſin.

2 Εἰς ἐκείνην μεταστῶσιν Coisl. Vat. Reg. Edd. ἐκείνην τὴν νῆσον, nulla neceſſitate. Stephan. ſolemnem notam illis adſcripſerat.

3 Πανοικείως Mut. Coisl. qui paulo ante ὁλοσχερὲς omittit.

4 Περιεχόντων Coisl. Mut.

ora, cum Africae litora legerent, ventorum procellis ad longinquos in Oceano tractus ſunt abrepti. Per multos tandem dies vi tempeſtatis ad inſulam (de qua iam dictum) appulerunt; naturamque eius & felicitatem, a ſe primitus cognitam, in aliorum deinde notitiam perduxerunt. Ideo Tyrrheni quoque, maris imperium adepti, coloniam eo deſtinarunt. Sed Carthaginienſes illis obſtiterunt. Simul enim metuebant, ne plurimi civium ſuorum, bonitate inſulae allecti, eo commigrarent. Simul etiam contra ſubitos fortunae caſus, ſi exitioſum reſpublica Carthaginienſium forte damnum acciperet, refugium ſibi paratum eſſe volebant. Nam ſe maris adhuc potentes in inſulam victoribus ignotam cum univerſis familiis tranſmigrare poſſe, confidebant.

XXI. Sed quia de Oceano Africano, eiuſque inſulis

καὶ τῶν ἐν αὐτῷ νήσων διήλθομεν, [1] μεταβιβάσομεν τὸν λόγον ἐπὶ τὴν Εὐρώπην. κατὰ γὰρ τὴν Γαλατίαν τὴν [2] παρωκεανῖτιν, καταντικρὺ τῶν [3] Ἑρκυνίων ὀνομαζομένων δρυμῶν, οὓς μεγίστους ὑπάρχειν παρειλήφαμεν τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην, νῆσοι πολλαὶ κατὰ τὸν ὠκεανὸν ὑπάρχουσιν, [4] ὧν ἐστι μία καὶ μεγίστη Βρεττανικὴ καλουμένη. αὕτη δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀνεπίμικτος ἐγένετο ξενικαῖς δυνάμεσιν· (οὔτε γὰρ Διόνυσον, οὔθ' Ἡρακλέα παρειλήφαμεν, οὔτε τῶν ἄλλων ἡρώων [5] ἢ δυναστῶν ἐστρατευμένον ἐπ' αὐτήν) καθ' ἡμᾶς δὲ Γάϊος Καῖσαρ, ὁ διὰ τὰς πράξεις ἐπονομασθεὶς θεὸς, πρῶτος τῶν μνημονευομένων ἐχειρώσατο τὴν νῆσον, καὶ τοὺς Βρεττανοὺς καταπολεμήσας, ἠνάγκασε τελεῖν ὡρισμένους φόρους. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων τὰς κατὰ μέρος πράξεις ἐν τοῖς οἰκείοις χρόνοις ἀνα-

Europae obiectae inſulae.

Britannia, incognita uſque ad Caium Caeſarem.

1 Μεταβιβάσομεν Steph. m. Vat. Reg. Edd. *μεταβιβάσωμεν* prave.
2 Παρωκεανόν ἐστι Clarom.
3 Ἑρκυνικῶν -- *δρυμῶν, οὓς μεγίστους* Coisl. Mut. optime ex praecipua parte. Cett. cum edit. *ὁρῶν, μέγιστα γάρ.*
4 Ὧν *ἐστι μία καὶ μεγίστη* ora Steph. ex Reg. Urſin. & Clar. 2. Vulgo *ὧν ἐστιν ἡ μεγίστη.* Mox *ξενικῆς δυνάμεως* Steph. marg. & Cl.
5 Bina haec notam defectus habent in ed. Steph. nec leguntur in Reg. Clar. 2. & Cod. Urſini.

iam dictum eſt, ſermonem ad Europam transferemus. Nam qua parte Galliam Oceanus ſtringit, Hercyniae ſaltibus (quos omnium in Europa maximos eſſe accepimus) multae inſulae obtenduntur. Quarum una eſt, & quidem maxima, quae Britannia vocatur. Haec ab extraneis olim viribus intacta manſit. Nam neque Bacchus, neque Hercules, aliorumve Heroum aut Dynaſtarum quiſquam (quod nos quidem ſciamus) bello eam laceſſivit. Noſtro vero ſeculo Caius Caeſar, qui Divi nomen rebus geſtis promeruit, omnium, qui memorantur, primus inſulam in poteſtatem redegit, Britannoſque debellatos certum pendere tributum coëgit. Verum haec particulatim ſuo tempore explicabuntur. Iam de inſula,

γράψομεν. περὶ δὲ τῆς νήσου καὶ τοῦ φυομένου κατ' αὐτὴν [1] κασσιτέρου νῦν διέξιμεν. αὕτη γὰρ τῷ σχήματι τρίγωνος οὖσα παραπλησίως τῇ Σικελίᾳ, τὰς
Eius ſitus, πλευρὰς οὐκ [2] ἰσοκώλους ἔχει. παρεκτεινούσης δὲ αὐτῆς παρὰ τὴν Εὐρώπην λοξῆς, τὸ μὲν ἐλάχιστον ἀπὸ τῆς ἠπείρου διεστηκὸς ἀκρωτήριον, ὃ καλοῦσι [3] Κάντιον, ὅ φασιν ἀπέχειν ἀπὸ τῆς γῆς σταδίους ὡς ἑκατὸν, καθ' ὃν τόπον ἡ θάλασσα ποιεῖται τὸν ἔκρουν· τὸ δ' ἕτερον ἀκρωτήριον τὸ καλούμενον Βελέριον ἀπέχειν λέγεται τῆς ἠπείρου πλοῦν ἡμερῶν τεσσάρων· τὸ δ' ὑπολειπόμενον ἀνήκειν μὲν ἱστοροῦσιν εἰς τὸ πέλαγος, ὀνομάζεσθαι δὲ [4] Ὄρκαν. τῶν δὲ πλευρῶν τὴν μὲν ἐλαχίστην εἶναι [5] σταδίων ἑπτακισχιλίων πεντακοσίων, [6] παρήκουσαν παρὰ τὴν Εὐρώπην· τὴν δὲ δευτέραν τὴν ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ πρὸς τὴν κορυφὴν ἀνήκουσαν, σταδίων μυρίων πεντακισχιλίων· τὴν δὲ λοιπὴν, στα-
magnitudo, δίων δισμυρίων. ὥστε τὴν πᾶσαν εἶναι τῆς νήσου πε-

1 Κασσιτήρου Mut.
2 Ἰσογάνους Coisl. Mut.
3 Κάτιον Clar. 1. prave.
4 Ὀρσίκαν Coisl. Mut.
5 Στάδια ἑπτακισχίλια πεντακόσια Clar. 1. Venet.
6 Παρήκουσαν πᾶσαν τὴν Εὐρώπην Steph. ora ex Clar. 2.

ſtannoque in ea proveniente, nonnihil dicemus. Formam inſtar Siciliae triquetram habet, ſed latera tamen inaequalia ſunt. Cumque Europae oblique obtendatur, promontorium continenti proximum, quod Cantium vocant, c ſtadia circiter a terra abeſſe perhibent, ibique maris effluxus eſt. Alterum, cui Belerio nomen, IV dierum navigatione a continenti ſubmotum. Reliquum, cui Horcae nomen, in pelagus excurrere memoratur. Latus minimum, Europae ſeſe obvertens, ſepties mille & quingentûm ſtadiorum eſſe; alterum, a freto ad verticem aſſurgens, ſtadiûm XV millia; ultimum XX millia habere, dicunt: ut totus inſulae am-

ριφορὰν σταδίων τετρακισμυρίων δισχιλίων πεντακοσίων. κατοικεῖν δέ φασι τὴν Βρεττανικὴν [1] αὐτόχθονα γένη, καὶ τὸν παλαιὸν βίον ταῖς ἀγωγαῖς διατηροῦντα. ἅρμασι μὲν γὰρ κατὰ τοὺς πολέμους χρῶνται, καθάπερ οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων ἥρωες ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ κεχρῆσθαι παραδέδονται. καὶ τὰς οἰκήσεις [2] εὐτελεῖς ἔχουσιν, ἐκ τῶν καλάμων ἢ ξύλων κατὰ τὸ πλεῖστον συγκειμένας. τήν τε συναγωγὴν τῶν σιτικῶν καρπῶν ποιοῦνται, τοὺς στάχυς αὐτοὺς ἀποτέμνοντες καὶ θησαυρίζοντες εἰς τὰς [3] καταγείους οἰκήσεις. ἐκ δὲ τούτων τοὺς παλαιοὺς στάχυς [4] καθ' ἡμέραν τίλλειν, καὶ κατεργαζομένους ἔχειν τὴν τροφήν. τοῖς δὲ [5] ἤθεσιν ἁπλοῦς εἶναι, καὶ πολὺ κεχωρισμένους τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων ἀγχινοίας καὶ πονηρίας. τάς τε διαίτας εὐτελεῖς ἔχειν, καὶ τῆς ἐκ τοῦ πλούτου [6] γινομένης τρυφῆς πολὺ διαλλάττοντας. εἶ-

incolarum mores,

victus.

1 Αὐτοχθόνους Clarom.
2 Ἐκτελεῖς Clar. 2.
3 Καταστέγους Steph. ora, Co. Mut. Reg. Vat. Clar. 2. Pogg.
4 Καθημένους Clar. 1.
5 Ἔθεσιν Mut. Coisl. Vid. ſupr. I, 2. Mox πολὺ deeſt Coisl.
6 Γενναμένης Vatic. eleganter.

bitus XLII ſtadiûm millibus & quingentis contineatur. Incolas aborigines eſſe, qui priſcos adhuc vivendi mores retineant. Ad bella namque eſſedis utuntur, quemadmodum antiquos Graecorum heroës in bello Troiano belligeraſſe traditur. Viles habitant caſas, e culmis aut lignis ut plurimum contextas. Frugum meſſes ita faciunt, ut reſectas a culmo ſpicas in horreis ſubterraneis reponant. Inde vetuſtiores, aiunt, ſpicas, quantum in diem ſatis ſit, vellicant, & ex piſtis harum granis nutrimentum ſibi conficiunt. Mores eis ſimplices, a verſutia & improbitate noſtrae tempeſtatis hominum longe remoti. Victu quoque frugali ſunt contenti, a voluptatibus divitiarum affeclis multum ſeiuncti. Ho-

ναι δὲ καὶ πολυάνθρωπον τὴν νῆσον, καὶ τὴν τοῦ ἀέρος ἔχειν διάθεσιν παντελῶς κατεψυγμένην, ὡς ἂν [1] ὑπ' αὐτὴν τὴν ἄρκτον κειμένην· βασιλεῖς τε καὶ δυνάστας πολλοὺς ἔχειν, καὶ πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὸ πλεῖστον εἰρηνικῶς διακεῖσθαι.

κβ'. Ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν [2] κατ' αὐτὴν νομίμων καὶ τῶν ἄλλων ἰδιωμάτων τὰ κατὰ μέρος ἀναγράψομεν, ὅταν ἐπὶ τὴν Καίσαρος γενομένην στρατείαν εἰς Βρεττανίαν παραγενηθῶμεν. νῦν δὲ περὶ τοῦ κατ' αὐτὴν φυομένου [3] κασσιτέρου διέξιμεν. τῆς γὰρ Βρεττανικῆς κατὰ τὸ ἀκρωτήριον τὸ καλούμενον Βελέριον οἱ κατοικοῦντες φιλόξενοί τε διαφερόντως εἰσὶ, καὶ διὰ τὴν τῶν ξένων ἐμπόρων ἐπιμιξίαν ἐξημερωμένοι τὰς ἀγωγάς. οὗτοι τὸν κασσίτερον κατασκευάζουσι, φιλοτέχνως ἐργαζόμενοι τὴν φέρουσαν αὐτὸν γῆν. αὕτη δὲ πετρώδης οὖσα, [4] διαφυὰς ἔχει γεώδεις, ἐν αἷς τὸν

De ſtanno in Britannia,

1 Ὑπ' αὐτοῦ Mut. Paulo ante εἰς Βρεττ. omittit Co.
2 Κατὰ ταύτην Vat. Reg.
3 Κασσιτήρου Mutin. ſemper.
4 Διαφυάδας Coisl. διαφυγὰς Clar. male uterque. Vid. III, 12.

minum multitudine inſula abundat, gelidamque aëris temperiem habet, ipſi nimirum urſae ſubiecta. Reges principeſque hic multi imperitant, pacem ut plurimum inter ſe colentes.

XXII. At de inſtitutis horum, aliiſque peculiariter huic inſulae adiunctis tractabimus ſpeciatim, quando ad Caeſaris in Britanniam expeditionem fuerit perventum. Nunc de ſtanno, quod illic effoditur, dicendi locus eſt. Qui Belerium Britanniae promontorium accolunt, hoſpitales ſunt apprime, & propter mercatorum illic commercia manſuetiore vitae cultu. Hi ſtannum, terra, quae illud parturit, ſollerti opere ſubacta, conficiunt. Quae cum petricoſa ſit, venas quaſdam habet terreſtres, e quibus erutum metalli proventum liqueſa-

[1] πόρον κατεργαζόμενοι καὶ τήξαντες καθαίρουσιν. ἀποτυποῦντες δ' εἰς [2] ἀστραγάλων ῥυθμοὺς, κομίζουσιν εἴς τινα νῆσον προκειμένην μὲν τῆς Βρεττανικῆς, ὀνομαζομένην δὲ Ἴκτιν. κατὰ γὰρ τὰς [3] ἀμπώτεις ἀναξηραινομένου τοῦ μεταξὺ τόπου, ταῖς ἁμάξαις εἰς ταύτην κομίζουσι δαψιλῆ τὸν κασσίτερον. ἴδιον δέ τι συμβαίνει περὶ τὰς πλησίον νήσους, τὰς μεταξὺ κειμένας τῆς τε Εὐρώπης καὶ τῆς Βρεττανικῆς. κατὰ μὲν γὰρ τὰς πλημμυρίδας τοῦ μεταξὺ πόρου πληρουμένου νῆσοι φαίνονται. κατὰ δὲ τὰς ἀμπώτεις ἀποῤῥεούσης τῆς θαλάσσης, καὶ πολὺν τόπον ἀναξηραινούσης, θεωροῦνται χεῤῥόνησοι. ἐντεῦθεν δ' οἱ ἔμποροι παρὰ τῶν ἐγχωρίων ὠνοῦνται, καὶ διακομίζουσιν εἰς τὴν Γαλατίαν. τὸ δὲ τελευταῖον πεζῇ διὰ τῆς Γαλατίας πορευθέντες ἡμέρας ὡς τριάκοντα, κατάγουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων τὰ φορτία πρὸς τὴν ἐκβολὴν τοῦ [4] Ῥοδανοῦ ποταμοῦ. περὶ μὲν οὖν τοῦ κασσιτέρου τοῖς ῥηθεῖσιν ἀρκεσθησόμεθα. eiuſque mercatura.

1 Πῶρον R. Mox κατατήξαντες non male, ſi καὶ, quod praepoſitio verbi abſorpſit, reſtituatur, Mut.
2 Ἀστραγάλους idem & Coisl.
3 Ἀναπώτεις Cl. & mox iterum.
4 Ῥοδανοῦ ora Steph. Vat. Co. Clar. 2. Mut. Ἠριδανοῦ edd.

ciunt & expurgant. Talorum deinde modo conformatum in quandam Britanniae adiectam inſulam, cui nomen Ictis, deportant. Dum enim per refluxus intervallum locus in medio deſiccatur, plauſtris interim largam ſtanni vim transſvectant. Inſulis hiſce vicinis, quae Europam atque Britanniam interiacent, peculiare quidpiam accidit. Tractus enim ille, ſub inundationem aeſtus aquis oppletus, inſulas eſſe oſtendit: decedente per reciprocationem mari, ingens loci ſpatium, aquis defectum, peninſularum ſpeciem reddit. Inde ſtannum ab incolis emtum in Galliam mercatores transferunt. Et XXX dierum itinere per Galliam pedeſtri ſarcinas equis impoſitas, ad Rhodani tandem oſtia deportant. Haec de ſtanno memorata hactenus ſufficiant.

κγ΄. Περὶ δὲ τοῦ καλουμένου ἠλέκτρου νῦν διέξιμεν. τῆς Σκυθίας τῆς [1] ὑπὲρ τὴν Γαλατίαν καταντικρὺ νῆσός ἐστι πελαγία κατὰ τὸν ὠκεανὸν ἡ προσαγορευομένη Βασίλεια. εἰς ταύτην ὁ κλύδων ἐκβάλλει δαψιλὲς τὸ καλούμενον ἤλεκτρον, οὐδαμοῦ δὲ τῆς οἰκουμένης φαινόμενον. περὶ δὲ τούτου πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἀνέγραψαν μύθους παντελῶς ἀπιστουμένους, καὶ διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐλεγχομένους. πολλοὶ γὰρ [2] τῶν τε ποιητῶν καὶ τῶν συγγραφέων φασὶ, Φαέθοντα τὸν Ἡλίου μὲν υἱὸν, παῖδα δὲ [3] τὴν ἡλικίαν ὄντα, πεῖσαι τὸν πατέρα μίαν ἡμέραν παραχωρῆσαι τοῦ τεθρίππου. συγχωρηθέντος δὲ αὐτῷ τούτου, τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα [4] τὸ τέθριππον, μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνιῶν, τοὺς δ' ἵππους καταφρονήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου· καὶ τὸ μὲν πρῶτον κατὰ τὸν οὐρανὸν πλανωμένους ἐκπυρῶσαι τοῦτον,

Baſilea, Scythiae obiecta, ſuccino clara.

Mythus antiquiſſimus de Phaëthonte & ſuccini origine.

1 Περὶ Coisl. Mut.
2 Τῶν τε — καὶ τῶν συγγραφέων Coisl. Ceteri particulam & articulum ignorant.
3 Διὰ τὴν ἡλικίαν Vat.
4 Τὸ Clar. 1. ſolus. Edd. τόν.

XXIII. Nunc de electro, quod vocant, nonnulla ſubiicientur. E regione Scythiae, ſupra Galliam in Oceano inſula iacet, quam Baſileam vocitant. In hanc ſuccinum large a fluctibus exſpuitur, alias nuſquam in orbe terrarum ſeſe exhibens. De hoc multi ex veteribus fabulas omnino incredibiles, & quas ipſe refellit eventus, propoſuere. Nam ut a multis poëtarum & hiſtoricorum proditum eſt, Phaëthon, Solis filius, puer adhuc, precibus patrem induxit, ut per unum diem currus illi gubernatio concederetur. Quo impetrato, cum ad habenas regendum non ſat virium haberet, equi, pueri imperium aſpernati, a ſolito curſu exorbitant, ac devio per coelum errore, primo ipſum inflammant,

καὶ ποιῆσαι τὸν νῦν γαλαξίαν καλούμενον κύκλον. μετὰ δὲ ταῦτα, πολλὴν τῆς οἰκουμένης ἐπιφλέξαντας, οὐκ ὀλίγην κατακαίειν χώραν. διὸ καὶ [1] τὸν Δία ἀγανακτήσαντα ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις, κεραυνῶσαι μὲν τὸν Φαέθοντα, ἀποκαταστῆσαι δὲ τὸν ἥλιον ἐπὶ τὴν συνήθη πορείαν. τοῦ δὲ Φαέθοντος πεσόντος πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ νῦν Πάδου καλουμένου ποταμοῦ, τὸ δὲ παλαιὸν Ἠριδανοῦ προσαγορευομένου, θρηνῆσαι μὲν τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ τὴν τελευτὴν φιλοτιμότατα· διὰ δὲ τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύπης ὑπὸ τῆς φύσεως μετασχηματισθῆναι τὴν φύσιν, γενομένας αἰγείρους. ταύτας δὲ κατ' ἐνιαυτὸν κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν δάκρυον ἀφιέναι, καὶ τοῦτο πηγνύμενον ἀποτελεῖν τὸ καλούμενον ἤλεκτρον, λαμπρότητι μὲν τῶν ὁμοφυῶν διαφέρον, ἐπιχωριάζον δ' ἐν ταῖς τῶν νέων τελευταῖς καὶ τὸ τούτων πένθος. διημαρτηκότων δὲ πάντων τῶν τὸν μῦθον τοῦτον πεπλακότων, καὶ διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐν τοῖς

1 Τοῦ Διὸς ἀγανακτήσαντος Coisl. Mut.

unde lacteus in eo circulus exſtitit: tum magna terrae parte exuſta, regiones non paucas incendio vaſtarunt. Quare indignatus Iuppiter, fulmine in aurigam intorto, Solem conſuetum obire curſum iuſſit. Phaëthon autem in oſtia Padi, qui quondam Eridani nomen habebat, delapſus eſt. Ubi cum interitum eius ſorores impenſius deflerent, prae nimio luctu exuta natura priſtina, in populos nigras transformatae ſunt. Quae quotannis ſub hoc ipſum tempus lacrimas emittunt, e quarum concretione electrum hoc, quod nominant, effici perhibetur; quod reliqua ſui generis nitore exſuperet, & tum maxime in regione illa exſudet, cum ob iuvenes e vita ſublatos luctus inſtituitur. At cum omnes, hanc fabulam commenti, a vero aberrarint, poſteriorisque

ὕστερον χρόνοις [1] ἐλεγχομένων, προσεκτέον ταῖς ἀληθιναῖς ἱστορίαις. τὸ γὰρ ἤλεκτρον συνάγεται μὲν ἐν τῇ προειρημένῃ νήσῳ, κομίζεται δὲ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων πρὸς [2] τὴν ἀντιπέραν ἤπειρον· δι᾽ ἧς Φέρεται πρὸς τοὺς καθ᾽ ἡμᾶς τόπους, καθότι [3] προείρηται.

Celticae gentes.

κδ´. Διεληλυθότες δὲ περὶ τῶν νήσων τῶν κειμένων ἐν τοῖς πρὸς δυσμὰς μέρεσιν, οὐκ ἀνοίκειον εἶναι νομίζομεν περὶ τῶν πλησίον τῆς Εὐρώπης ἐθνῶν βραχέα διελθεῖν, ἃ παραλελοίπαμεν ἐν ταῖς πρότερον βίβλοις.

Mythica narratio de Galate, Herculis filio,

τῆς Κελτικῆς τοίνυν τὸ παλαιὸν, ὥς Φασιν, ἐδυνάστευσεν ἐπιΦανὴς ἀνὴρ, ᾧ θυγάτηρ [4] ἐγένετο τῷ μεγέθει τοῦ σώματος ὑπερΦυὴς, τῇ δ᾽ εὐπρεπείᾳ πολὺ [5] προέχουσα τῶν ἄλλων. αὕτη δὲ διά τε τὴν τοῦ σώματος ῥώμην καὶ τὴν θαυμαζομένην εὐπρέπειαν πεΦρονηματισμένη, παντὸς τοῦ μνηστεύοντος τὸν γάμον ἀπηρνεῖτο, νομίζουσα μηδένα τούτων ἄξιον [6] ἑαυτῆς

1 Ἐλεγχομένων Mutin. Coisl. ἐλεγχομένοις Clar. Vulgo ἀποτελουμένων, non ſat commode.
2 Τὴν ἀντιπέρας Coisl. Mut.
3 Περὶ τούτων deſunt Co. Ceteri omnes cum edd. προείρηται περὶ τ.
4 Deſit Clar. 1.
5 Διέχουσα Coisl. Mut.
6 Ἑαυτῇ iidem. Paulo ante πάντως Clar. 1.

ſeculi eventu ſint refutati, veris potius hiſtoriis fides adhibenda eſt. Succinum enim in inſula, cuius iam facta mentio eſt, colligitur, & ab incolis in adverſam traiicitur continentem; per quam porro in haec uſque loca transfertur, uti de his antea dictum eſt.

XXIV. Ab hac de inſulis ad occidentem narratione non alienum fore exiſtimamus, ſi pauca de vicinis Europae gentibus, ſuperioribus libris praetermiſſa, hic inſeramus. In Celtica olim, uti memorant, nobilis quidam vir dominabatur, cui filia erat corporis maieſtate vulgarem naturae modum excedens, & formae decore alias viragines longe ſuperans. Haec ob vires corporis & mirificam formae elegantiam magnos gerens ſpiritus, cum neminem ſe dignum arbitraretur, procos univer-

εἶναι. κατὰ δὲ τὴν Ἡρακλέους ἐπὶ Γηρυόνην στρατείαν, καταντήσαντος εἰς τὴν Κελτικὴν αὐτοῦ, καὶ πόλιν Ἀλησίαν ἐν ταύτῃ κτίσαντος, θεασαμένη τὸν Ἡρακλέα, καὶ θαυμάσασα τήν τε ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ τὴν τοῦ σώματος [1] ὑπεροχὴν, προσεδέξατο τὴν ἐπιπλοκὴν μετὰ πάσης προθυμίας, συγκατανευσάντων καὶ [2] τῶν γονέων. [3] μιχθεῖσα δὲ τῷ Ἡρακλεῖ, ἐγέννησεν υἱὸν ὄνομα Γαλάτην, πολὺ προέχοντα τῶν ὁμοεθνῶν ἀρετῇ τε ψυχῆς καὶ ῥώμῃ σώματος. ἀνδρωθεὶς δὲ τὴν ἡλικίαν, καὶ διαδεξάμενος τὴν πατρῴαν βασιλείαν, πολλὴν μὲν τῆς προσοριζούσης χώρας κατεκτήσατο, μεγάλας δὲ πράξεις πολεμικὰς συνετέλεσε. περιβόητος δὲ γενόμενος ἐπ' ἀνδρείᾳ, τοὺς ὑπ' αὐτὸν τεταγμένους ὠνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ Γαλάτας· ἀφ' ὧν ἡ σύμπασα Γαλατία προσηγορεύθη.

a quo Galatia & Galatae nomen habent.

κέ. Ἐπεὶ δὲ περὶ τῆς τῶν Γαλατῶν προσηγορίας

1 Ῥώμην Clar. 1.
2 Τῶν γενέων Vat. Coisl. Clar. 1. quos ſequor. Cett. τῶν αὐτῆς γονέων.
3 Μιγεῖσα Mut. Tum ὀνόματι Γαλάτην idem & Coisl.

ſos repudiabat. Accidit autem, ut Hercules, in bello adverſus Geryonem in Celticam deflectens, Aleſiam ibi conderet. Tum puella conſpicata Herculem, cum virtutem & corporis eminentiam demiraretur, complexum eius percupide, non abſque parentum tamen conſenſu, admiſit. Congreſſa igitur cum Hercule, Galaten ſuſcepit, qui populares virtute animi ac corporis longe praeſtabat. Is cum ad virilem aetatem perveniſſet, regnum paternum adeptus, multas de finitimis terras acquiſivit, magnaſque res bello confecit. Cumque fama de fortitudine eius ubique inclaruiſſet, ſubditos a nomine ſuo Galatas appellavit; totique proinde nationi Galatiae ſeu Galliae nomen fuit adſcitum.

XXV. Haec poſtquam de nomine Gallorum explana-

[1] διήλθομεν, καὶ περὶ τῆς χώρας αὐτῶν δέον ἐστὶν εἰπεῖν. ἡ τοίνυν Γαλατία κατοικεῖται μὲν ὑπὸ πολλῶν ἐθνῶν διαφόρων τοῖς μεγέθεσι. τὰ μέγιστα γὰρ αὐτῶν σχεδὸν εἴκοσι μυριάδας ἀνδρῶν ἔχει, τὰ δ' ἐλάχιστα πέντε μυριάδας· ὧν ἐστιν [2] ἓν πρὸς Ῥωμαίους ἔχον συγγένειαν παλαιὰν καὶ [3] φιλίαν, τὴν μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων διαμένουσαν. κειμένη δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τὰς ἄρκτους, χειμεριός ἐστι καὶ ψυχρὰ διαφερόντως. κατὰ γὰρ τὴν χειμερινὴν ὥραν ἐν ταῖς συννεφέσιν ἡμέραις, ἀντὶ μὲν τῶν ὄμβρων χιόνι πολλῇ νίφεται, κατὰ δὲ τὰς [4] αἰθρίας κρυστάλλῳ καὶ πάγοις ἐξαισίοις πληθύει. δι' ὧν οἱ ποταμοὶ πηγνύμενοι, διὰ τῆς ἰδίας φύσεως γεφυροῦνται. οὐ μόνον γὰρ οἱ τυχόντες ὁδῖται κατ' ὀλίγους κατὰ τοῦ κρυστάλλου πορευόμενοι διαβαίνουσιν, ἀλλὰ καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκευοφόρων καὶ ἁμαξῶν γεμουσῶν ἀσφαλῶς

Galliae multae gentes:

1 Περιήλθομεν Clar. 1.
2 Hoc non legunt Vat. Reg.
3 Φιλοστοργίαν Clar.
4 Αἰθερίας Mut.

ta ſunt, de terra etiam dicendum eſt. Galliam multae gentes, non aeque tamen populoſae, incolunt. Maximae inter has CC virûm millia, minimae L millia continent. De quibus una vetuſta cum Romanis neceſſitudine & amicitia coniuncta eſt, quae ad hoc uſque tempus conſtans manet. Quia vero ſeptemtrionibus maxima ex parte ſubiecta eſt, hieme ac gelu oppido quam infeſtatur. Nam ſub hiemem, die nubilo, loco imbrium nivibus conſpergitur: ſereno autem, glacie ac humore concreto uſque adeo oppletur, ut amnes frigore indurati, ſuapte natura continuo, veluti ponte, inſternantur. Non enim gregariis tantum viatoribus & paucis iter per glaciem patet, ſed numeroſi quoque exercitus cum impedimentis & curribus onuſtis citra pericu-

περαιοῦνται. πολλῶν δὲ καὶ μεγάλων ποταμῶν [1] ῥεόντων διὰ τῆς Γαλατίας, καὶ τοῖς ῥείθροις ποικίλας τὴν πεδιάδα γῆν τεμνόντων, οἱ μὲν ἐκ λιμνῶν ἀβύσσων ῥέουσιν, οἱ δ' ἐκ τῶν ὀρῶν ἔχουσι τὰς πηγὰς καὶ τὰς ἐπιῤῥοίας· τὴν δ' ἐκβολὴν οἱ μὲν εἰς τὸν ὠκεανὸν ποιοῦνται, οἱ δ' εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν. μέγιστος δ' ἐστὶ τῶν εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς πέλαγος ῥεόντων [2] ὁ Ῥοδανὸς, τὰς μὲν πηγὰς ἔχων ἐν τοῖς [3] Ἀλπείοις ὄρεσι, πέντε δὲ [4] στόμασιν ἐξερευγόμενος εἰς τὴν θάλασσαν. τῶν δ' εἰς τὸν ὠκεανὸν ῥεόντων μέγιστοι δοκοῦσιν ὑπάρχειν ὅ, τε Δανούβιος καὶ ὁ Ῥῆνος, ὃν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις Καῖσαρ, ὁ κληθεὶς θεὸς, ἔζευξε παραδόξως, καὶ περαιώσας πεζῇ τὴν δύναμιν, ἐχειρώσατο τοὺς πέραν κατοικοῦντας αὐτοῦ Γαλάτας. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι πλωτοὶ ποταμοὶ κατὰ τὴν Κελτικὴν εἰσὶ, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη γράφειν. πάντες δὲ σχεδὸν ὑπὸ τοῦ flumina.

1 Ὄντων Cl. Mox γῆν ignorat Co. & poteſt ſine damno abeſſe.
2 Ὁ Ἠριδανὸς Ven. Cl. 1. Pogg.
3 Ἀλπίοις ora Steph. Coislin. Mut. Ἀλπείοις Reg. quod praeſtat. Vid. Aelian. XIV H. A. 23, & Appian. 1 B. Civil. pag. 696. porro Ἀλπειείου Vat. Edd. Ἄλπεσιν. Tum pro πηγὰς Clar. γονάς.
4 Στόματα Clar.

lum tranſeunt. Multi per Galliam fluvii decurrunt, variiſque campos flexibus interſecant: quorum alii e profundis emergunt ſtagnis, aliorum ex montibus ſcaturigines & profluxus oriuntur. Et hi vel in Oceanum ſeſe exonerant, vel in noſtrum mare exeunt. Vaſtiſſimus de noſtrum intrantibus mare fluviis eſt Rhodanus, ex Alpibus ſcaturiens, & v ſe oſtiis in pelagus eructans. De ceteris, quos Oceanus excipit, maximi videntur eſſe Danubius & Rhenus; quem noſtra aetate Divus ille Caeſar ponte mirum ad modum iunxit, & traductis pedeſtri via copiis, Gallos ulteriores domuit. Multi tamen alii quoque navigabiles per Galliam fluvii occurrunt: de quibus ſcribere prolixum foret. Plerique

[1] πάγου πηγνύμενοι, γεφυροῦσι τὰ ῥεῖθρα, καὶ τοῦ κρυστάλλου διὰ τὴν φυσικὴν [2] λειότητα ποιοῦντος τοὺς διαβαίνοντας ὀλισθαίνειν, ἀχύρων ἐπιβαλλομένων ἐπ᾽ αὐτοὺς, ἀσφαλῆ τὴν διάβασιν ἔχουσι.

κϛʹ. [3] Ἴδιον δέ τι καὶ παράδοξον συμβαίνει κατὰ τὴν πλείστην τῆς Γαλατίας, περὶ οὗ [4] παραλιπεῖν οὐκ ἄξιον ἡγούμεθα. ἀπὸ γὰρ θερινῆς δύσεως καὶ ἄρκτου πνεῖν εἰώθασιν ἄνεμοι τηλικαύτην ἔχοντες σφοδρότητα καὶ δύναμιν, ὥστε ἀναρπάζειν ἀπὸ τῆς γῆς λίθους χειροπληθιαίους τοῖς μεγέθεσι, καὶ τῶν ψηφίδων [5] ἀδρομερῆ κονιορτόν. καθόλου δὲ καταιγίζοντες λάβρως, ἁρπάζουσιν ἀπὸ μὲν τῶν ἀνδρῶν τὰ ὅπλα καὶ τὰς ἐσθῆτας, ἀπὸ δὲ τῶν ἵππων τοὺς ἀναβάτας. διὰ δὲ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ψύχους [6] διαφθειρομένης τῆς κατὰ τὸν ἀέρα κράσεως, οὔτε οἶνον, οὔτε ἔλαιον φέρει· διόπερ τῶν Γαλατῶν οἱ τούτων τῶν καρπῶν στερισκό-

Venti vehementiores Galliam perflant.

Frigus ingens, ob quod terra neque vinum neque oleum profert.

1 Πάγους Clar.
2 Ἰδιότητα Coisl. Mut.
3 Δι᾽ οὗ δέ τι Clar. 1.
4 Καταλιπεῖν Venet. Clar. 2.
5 Ἀνδρομερῆ Reg. quod Urſinus, ſi non fallunt, quod ſuſpicor, excerpta, probavit.
6 Simplex eſt in Coisl.

omnes gelu ita conſpiſſantur, ac ſi pontes alveis ſuis induxerint. Cum vero glacies naturali ſuo laevore greſſum tranſeuntibus lubricum efficiat, paleas ſuperiniiciunt, ut firmiori ingreſſu procedant.

XXVI. Proprium quiddam & inſolens in plurimis Galliae locis accidere ſolet, quod non videtur reticendum eſſe. Ab occaſu enim aeſtivo & ſeptemtrione venti ſpirare ſolent tam vehementes & impetuoſi, ut lapides pugillares cum craſſo glareae pulvere a terra attollant; immo turbinis violentia, viris arma & veſtes extorqueant, & seſſores ab equis deturbent. Exceſſus igitur frigoris in cauſa eſt, ut corrupta aëris temperie nec vinum nec oleum producatur. Ideo Galli, horum fru-

μενοι, [1] πόμα κατασκευάζουσιν ἐκ τῆς κριθῆς τὸ προσαγορευόμενον [2] ζῦθος, καὶ τὰ κηρία πλύνοντες, τῷ τούτων ἀποπλύματι χρῶνται. κάτοινοι δὲ ὄντες καθ᾽ ὑπερβολὴν τὸν εἰσαγόμενον ὑπὸ τῶν ἐμπόρων οἶνον ἄκρατον ἐμφοροῦνται, καὶ διὰ τὴν ἐπιθυμίαν λάβρῳ χρώμενοι τῷ ποτῷ, καὶ μεθυσθέντες, εἰς ὕπνον ἢ μανιώδεις [3] διαθέσεις τρέπονται. διὸ καὶ πολλοὶ τῶν Ἰταλικῶν ἐμπόρων διὰ τὴν συνήθη φιλαργυρίαν ἕρμαιον ἡγοῦνται τὴν τῶν Γαλατῶν φιλοινίαν. οὗτοι γὰρ διὰ μὲν τῶν πλωτῶν ποταμῶν πλοίοις, διὰ δὲ τῆς πεδιάδος [4] χώρας ἁμάξαις κομίζοντες οἶνον, ἀντιλαμβάνουσι τιμῆς πλῆθος ἄπιστον. διδόντες γὰρ οἴνου κεράμιον ἀντιλαμβάνουσι παῖδα, τοῦ πόματος διάκονον ἀμειβόμενοι.

Zytho itaque utuntur, & vino, quod exteri important.

κζ΄. Κατὰ γοῦν τὴν Γαλατίαν ἄργυρος μὲν τὸ σύνολον οὐ γίνεται, χρυσὸς δὲ πολὺς, ὃν τοῖς ἐγχω-

Gallia argenti nihil, auri magnam copiam habet.

1 Τὰ πολλὰ Coisl. Mut. quae ex vulgato nata ſunt.

2 Ζύθος in marg. Steph. Coisl. Mut. Vat. Reg. Clar. 2. Vulgo ζύθον. Vide L. I, 34.

3 Διαθέσεως Clar. 2.

4 Non eſt in Reg. nec Cod. Urſini, & aſteriſco propterea notatur a Stephano. Ego, ſi reliqui Codd. faverent, non revocarem.

ctuum inopes, ex hordeo ſibi potum conficiunt, qui zythus appellatur. Favos etiam aqua diluunt, dilutumque hoc potum illis praeſtat. Cumque praeter modum vino capiantur, importatum a mercatoribus meracum ingurgitant; & cupiditate ad largiorem potationem & ebrietatem provecti, aut ſomni gravedine, aut inſaniae vertigine corripiuntur. Propterea multi ex Italia negotiatores pro familiari ſibi avaritia temulentiam Gallorum in quaeſtum ſuum vertunt. Hi enim per fluvios navigationi aptos navigiis, & per campeſtria plauſtris, vinum ad eos devehunt, & inaeſtimabile inde pretium reportant. Pro cado enim vini puerum recipiunt, potu miniſtrum permutantes.

XXVII. In Gallia nullum omnino argentum effoditur, ſed auri multum, quod natura loci illius homini-

ρίοις ἡ Φύσις ἄνευ μεταλλείας [1] καὶ κακοπαθείας ὑπουργεῖ. ἡ γὰρ τῶν ποταμῶν [2] ῥύσις σκολιοὺς τοὺς ἀγκῶνας ἔχουσα, [3] καὶ τοῖς τῶν παρακειμένων ὀρῶν ὄχθοις προσαράττουσα, [4] καὶ μεγάλους ἀπορρηγνῦσα κολωνοὺς, πληροῖ χρυσοῦ ψήγματος. τοῦτο δ' οἱ περὶ τὰς ἐργασίας ἀσχολούμενοι συνάγοντες, ἀλήθουσιν [5] καὶ συγκόπτουσι τὰς ἐχούσας τὸ ψῆγμα [6] βώλους. διὰ δὲ τῶν ὑδάτων τῆς Φύσεως τὸ γεῶδες πλύναντες, παραδιδόασιν ἐν [7] ταῖς καμίνοις εἰς τὴν χωνείαν. τούτῳ δὲ τῷ τρόπῳ σωρεύοντες χρυσοῦ πλῆθος καταχρῶνται πρὸς κόσμον, οὐ μόνον αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες. περὶ μὲν γὰρ τοὺς καρποὺς καὶ τοὺς βραχίονας ψέλλια φοροῦσι· περὶ δὲ τοὺς αὐχένας κρίκους παχεῖς [8] ὁλοχρύσους, καὶ δακτυλίους ἀξιολόγους, ἔτι δὲ χρυσοῦς θώρακας. ἴδιον δέ τι συμβαίνει καὶ πα-

Ornatus ex auro factus.

1 Deficiunt duo haec in Reg. Vat. quare Steph. nota inſtruxit. Mox ὑποῤῥεῖ Coisl. Mut.

2 Φύσις Stephani margo.

3 Copula deeſt Coisl.

4 Καὶ μεγάλους Vat. Co. Tum ἀποῤῥηγνῦσα &c. iidem & Mut. quos ſequor. Edd. μεγ. ἀποῤῥήγνυσι κολωνοὺς χρυσοῦ ψηγμ. Πληροῖ quoque interponunt Clar. qui mox ψήγματα. ταῦτα.

5 Καὶ Steph. m. Clar. Ceteri ἤ.

6 Γιάλους Clar. 1. prave.

7 Τοῖς Coisl.

8 Χρυσοῦς Reg. Statim ἴδιον δέ τι καὶ παράδ. Vat. Coisl. Clar. 1.

bus abſque metallici operis moleſtia ſuppeditat. Cum fluviorum enim decurſus obliquis brachiorum flexibus in montium adiectorum radices impingat, fit ut magnos inde tumulos abrumpant, & ramentis auri oppleant. Id negotiis hiſce occupati colligunt, glebaſque auri grana continentes molunt & comminuunt, dehinc elutam aquis faecem terreſtrem fornacum eliquationi committunt. Magna auri copia ad hunc modum coacervatur: quam ad ornatum ſuum non tantum feminae, ſed etiam viri uſurpant. Hinc enim armillas circa manuum iuncturas & brachia geſtant; & craſſos ex puro putoque auro torques circa collum, annuloſque inſignes, & aureos inſuper thoraces conficiunt. Singulare hoc vero eſt &

ράδοξον παρὰ τοῖς ἄνω [1] Κελτοῖς περὶ τὰ τεμένη τῶν θεῶν γινόμενον. ἐν γὰρ τοῖς ἱεροῖς καὶ τεμένεσιν ἐπὶ τῆς χώρας ἀνειμένοις ἔῤῥιπται πολὺς χρυσὸς ἀνατεθειμένος τοῖς θεοῖς· καὶ τῶν ἐγχωρίων οὐδεὶς ἅπτεται τούτου, διὰ τὴν δεισιδαιμονίαν· καίπερ ὄντων τῶν Κελτῶν φιλαργύρων καθ' ὑπερβολήν.

κη'. Οἱ δὲ Γαλάται τοῖς μὲν σώμασιν εἰσὶν εὐμήκεις, ταῖς δὲ σαρξὶ κάθυγροι καὶ λευκοί· ταῖς δὲ κόμαις οὐ μόνον ἐκ φύσεως ξανθοὶ, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς [2] κατασκευῆς ἐπιτηδεύουσιν αὔξειν τὴν φυσικὴν τῆς [3] χρόας ἰδιότητα. [4] τιτάνου γὰρ ἀποπλύματι [5] σμῶντες τὰς τρίχας συνεχῶς, καὶ ἀπὸ τῶν μετώπων ἐπὶ τὴν κορυφὴν, καὶ τοὺς τένοντας [6] ἀνασπῶσιν· ὥστε τὴν πρόσοψιν αὐτῶν φαίνεσθαι Σατύροις καὶ [7] Πᾶσιν ἐοικυῖαν. παχύνονται γὰρ αἱ τρίχες ἀπὸ τῆς κατερ-

Incolarum ingenia, corporum proceritas, cultus, mores.

Ven. quod reprobum non videtur.

1 Κελτοῖς ἐστι Coisl. Clar. Vat. Venet. Mut. ſat commode. Paulo ante ἄνω negligitur a Clar. Venet.

2 Σκευῆς Coisl. Mut.

3 Χώρας Clar. 2. inepte.

4 Τιτάνου καὶ ἀσβέστου Cod. Urſini ex Scholio.

5 Καθαίροντες Venet. Clar. ſed margo melius. Prius eſt ex gloſſa.

6 Ἀνασπῶσιν. ὥστε Coisl. Vat. Cl. 1. Ven. Pogg. Vulgo addebatur, ἵνα διαφανεῖς ὦσιν. ὥστε &c.

7 Παῖσιν Pogg. Coisl. Clar. 2.

plane mirum, quod in fanis Deûm a Gallis ſuperioribus obſervatur. In ſacellis enim delubriſque huius terrae conſecratis, multum auri in honorem Deûm paſſim diſſeminatum iacet, quod nemo in illa regione verſans, (tam ſuperſtitioſa illis religio eſt) contingit; cum avariſſimi tamen interim ſint Galli.

XXVIII. Procera his ſunt corpora; caro ſucculenta atque candida. Caeſariem non modo natura geſtant rufam, ſed arte quoque nativam coloris proprietatem augere ſtudent. Calcis enim lixivia frequenter capillos lavant, eoſque a fronte ad verticem, atque inde ad cervicem retorquent. Satyros igitur & Panas adſpectu referunt. Hac enim cultura ita denſantur, ut ab equo-

γασίας, ὥστε μηδὲν τῆς τῶν ἵππων χαίτης διαφέρειν. τὰ δὲ γένεια τινὲς μὲν ξυρῶνται, τινὲς δὲ μετρίως ὑποτρέφουσιν. οἱ δ' εὐγενεῖς τὰς μὲν παρειὰς [1] ἀπολειαίνουσι, τὰς δ' ὑπήνας ἀνειμένας ἐῶσιν, ὥστε τὰ στόματα αὐτῶν ἐπικαλύπτεσθαι. διόπερ ἐσθιόντων μὲν αὐτῶν ἐμπλέκονται ταῖς τροφαῖς, πινόντων δὲ καθάπερ διά τινος [2] ἠθμοῦ φέρεται τὸ πόμα. δειπνοῦσι δὲ καθήμενοι πάντες οὐκ ἐπὶ θρόνων, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ὑποστρώμασι χρώμενοι λυκῶν ἢ κυνῶν δέρμασι. διακονοῦνται δ' ὑπὸ τῶν νεωτάτων παίδων ἐχόντων ἡλικίαν, ἀῤῥένων τε καὶ θηλειῶν. πλησίον δ' αὐτῶν [3] ἐσχάραι κεῖνται γέμουσαι πυρὸς, καὶ λέβητας ἔχουσαι καὶ [4] ὀβελίσκους πλήρεις κρεῶν ὁλομερῶν. τοὺς δ' ἀγαθοὺς ἄνδρας ταῖς καλλίσταις τῶν κρεῶν μοίραις γεραίρουσι· καθάπερ καὶ ὁ ποιητὴς τὸν Αἴαντα παρ-

1 Ἀπολιαίνουσιν Coisl.

2 Ἰσθμοῦ idem. Ἰσθμοῦ καὶ σακελίσματος Reg. ex gloſſa, ſed quae ἠθμοῦ olim ibi fuiſſe indicat.

3 Ἐσχάρας Clar. 1.

4 Ὀβέλους Steph. marg. Coisl. Mut. Reg. Vat. Clar. 2.

rum ſetis nihil differant. Barbas nonnulli abradunt; quidam modice alunt. Nobiliores tonſura genas quidem laevigant, myſtaces vero demittunt, ut ora ipſorum obtegantur. Ideo cum edunt, cibi pilis implicantur: cum bibunt, ceu per colum potus dimanat. Ubi prandent aut coenant, reſident omnes non in ſedilibus, ſed humi, & pro ſtragulis luporum aut canum exuvias ſubiiciunt. Iuniores eis miniſtrant, tam femellae, quam maſculi, ſed pueritiae limites nondum egreſſi. Prope illos foci ſunt igni ardentes, olliſque ac verubus, quae integrorum carnibus membrorum referta ſunt, inſtructi. Egregiis autem viris pulcherrimas carnium portiones honoris cauſa apponunt. Quomodo etiam poëta Graecorum optimates Aiacem, quando a ſingulari cum

εισάγει τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἀριστέων, ὅτε πρὸς Ἕκτορα μονομαχήσας ἐνίκησε,

Νώτοισι δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρε.

καλοῦσι δὲ καὶ τοὺς ξένους ἐπὶ τὰς εὐωχίας, καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπερωτῶσι τίνες εἰσὶ, καὶ τίνων χρείαν ἔχουσιν. εἰώθασι δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον ἐκ τῶν τυχόντων πρὸς τὴν διὰ [1] τῶν λόγων ἅμιλλαν καταστάντες, ἐκ προκλήσεως μονομαχεῖν πρὸς ἀλλήλους, παρ' οὐδὲν τιθέμενοι τὴν τοῦ βίου τελευτήν. ἐνισχύει γὰρ παρ' [2] αὐτοῖς ὁ Πυθαγόρου λόγος, ὅτι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἀθανάτους εἶναι συμβέβηκε, καὶ δι' ἐτῶν ὡρισμένων πάλιν βιοῦν, εἰς ἕτερον σῶμα τῆς ψυχῆς εἰσδυομένης. διὸ καὶ κατὰ τὰς ταφὰς τῶν τετελευτηκότων ἐνίους ἐπιστολὰς γεγραμμένας τοῖς οἰκείοις τετελευτηκόσιν ἐμβάλλειν εἰς τὴν πυρὰν, ὡς τῶν τετελευτηκότων ἀναγνωσομένων ταύτας.

κθ'. Ἐν δὲ ταῖς ὁδοιπορίαις καὶ ταῖς μάχαις χρῶν-

1 Τῶν ἀλόγων Clar. 2 Αὐτῶν Coisl. Mut.

Hectore certamine victor redierat, remunerantes introducit hoc carmine:

Rex Telamone ſato terga integra tradit honeſtans.

Ad convivia hoſpites etiam invitant, iiſque finitis, tum demum, qui ſint, quid venerint, ſciſcitantur. Inter ipſas quoque epulas, cauſa ex iurgio quomodocunque arrepta, inſurgere, & ex provocatione, nihili vitae iacturam aeſtimantes, inter ſe digladiari ſolent. Pythagorae enim apud illos opinio invaluit, quod animae hominum immortales, in aliud ingreſſae corpus, definito tempore denuo vitam capeſſant. Ideo in funeratione mortuorum epiſtolas propinquis inſcriptas in rogum coniiciunt, quae a defunctis legantur.

XXIX. In profectionibus & pugnis bigarum illis uſus

E curribus pugnandi mos apud Gallos, & bellandi ratio.

ται συνωρίσιν, ἔχοντος τοῦ ἅρματος ἡνίοχον καὶ παραβάτην. ἀπαντῶντες δὲ τοῖς ἐφιππεύουσιν ἐν τοῖς πολέμοις, [1] σαυνιάζουσι τοὺς ἐναντίους, καὶ καταβάντες [2] εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ξίφους συνίστανται μάχην. ἔνιοι δ᾽ αὐτῶν [3] ἐπὶ τοσοῦτο τοῦ θανάτου καταφρονοῦσιν, ὥστε γυμνοὺς καὶ περιεζωσμένους καταβαίνειν εἰς τὸν κίνδυνον. ἐπάγονται δὲ καὶ [4] θεράποντας ἐλευθέρους, ἐκ τῶν πενήτων καταλέγοντες, οἷς ἡνιόχοις καὶ παρασπισταῖς χρῶνται κατὰ τὰς μάχας. κατὰ δὲ τὰς παρατάξεις εἰώθασι προάγειν τῆς παρατάξεως, καὶ προκαλεῖσθαι τῶν ἀντιτεταγμένων τοὺς ἀρίστους εἰς μονομαχίαν, προανασείοντες τὰ ὅπλα καὶ καταπληττόμενοι τοὺς ἐναντίους. ὅταν δέ τις ὑπακούσῃ πρὸς τὴν μάχην, τάς τε τῶν προγόνων ἀνδραγαθίας ἐξυμνοῦσι, καὶ τὰς ἑαυτῶν ἀρετὰς προφέρονται, καὶ τὸν [5] ἀντι-

1 Σαυνιάζουσι explicatur in Cod. Urſin. καὶ πεζεύουσι διὰ τῶν δοράτων τοὺς ἐναντίους.

2 Praepoſitio deſit Coisl.

3 Ἐπὶ τοσοῦτον Mut. Reg. Co.

4 Θεραπεύοντας Mut.

5 Ἀντ. ἐξονειδ. καὶ τὸ συνολ. Vat. Reg. hinc Steph. mediis vocibus καὶ ταπεινοῦσι notam addidit, defectus indicem. Eos ſequor.

eſt, quae aurigam & eſſedarium militem geſtant: & occurrentes in bello equitibus ſaunio, (barbaricum teli genus eſt) hoſtem petunt, tum ad gladii conflictum deſcendunt. Sunt inter ipſos, qui adeo mortem contemnunt, ut nudi, ac ſubligaculis tantum recincti, pugnae diſcrimen adeant. Miniſtros ingenuae conditionis ſecum ducunt, ex proletariis delectos, qui rhedariorum & ſatellitum eis operam in bello praeſtent. Inſtructa enim acie procurrere ſolent, & optimum quemque ex adverſariis ad ſingulare certamen provocare, arma ad terrorem hoſtium conquaſſantes. Si quis contra exierit ad dimicandum, ſtrenua maiorum facinora decantant; ſuas etiam virtutes depraedicant. Adverſarium contra

ταττόμενον ἐξονειδίζουσι καὶ τὸ σύνολον τὸ [1] θάρσος τῆς ψυχῆς τοῖς λόγοις προαφαιροῦνται. τῶν δὲ πεσόντων πολεμίων τὰς κεφαλὰς ἀφαιροῦντες, περιάπτουσι [2] τοῖς αὐχέσι τῶν ἵππων· τὰ δὲ σκῦλα τοῖς θεράπουσι παραδόντες ἡμαγμένα λαφυραγωγοῦσι, [3] παιανίζοντες καὶ ᾄδοντες ὕμνον ἐπινίκιον· καὶ τὰ [4] ἀκροθίνια ταῦτα ταῖς οἰκίαις προσηλοῦσιν, ὥσπερ ἐν κυνηγίαις τισὶ κεχειρωμένοι θηρία. τῶν δὲ ἐπιφανεστάτων πολεμίων κεδρώσαντες τὰς κεφαλὰς, ἐπιμελῶς τηροῦσιν ἐν λάρνακι, καὶ τοῖς ξένοις ἐπιδεικνύουσι, σεμνυνόμενοι διότι τῆσδε τῆς κεφαλῆς τῶν προγόνων τις, ἢ πατὴρ, ἢ καὶ αὐτὸς, πολλὰ χρήματα διδόμενα οὐκ ἔλαβε. Φασὶ δέ τινας αὐτῶν καυχήσασθαι διότι χρυσὸν ἀντίσταθμον τῆς κεφαλῆς οὐκ ἐδέξαντο, βάρβαρόν τινα μεγαλοψυχίαν ἐπιδεικνύμενοι. οὐ γὰρ τὸ μὴ πωλεῖν τὰ

Spoliorum praecipuae ſpecies.

1 Θάρσος ora Steph. & Mutin. cum Coisl. Ceteri θράσος.

2 Omittit haec duo Vat. & Reg. τοῖς αὐχέσι τῶν Mut. Co. Clar. 2. τοὺς αὐχένας τῶν edd.

3 Ἐπιπαιανίζοντες Coisl. Mut. Clar. & ora Steph. haud male.

4 Ἀκρωτήρια Steph. m. Mut. ut IV, 83. Mox κυνηγίοις Co. Vat. Mut. Tum κεχειρωμένοι τὰ θηρ. illi & Cl. 1. nam ſecundus κεχειρωμένοι. τῶν δ', ſicuti & Steph.

vituperant; denique omnem animi fiduciam verbis illi detrahunt. Truncata hoſtium capita equorum collis appendunt. Spolia ſanguine polluta famulis velut in triumpho praeferenda tradunt, ipſique victorialem hymnum ovantes decantant. Et has manubiarum quaſi primitias non ſecus atque feras a ſe trucidatas, veſtibulis domorum affigunt. Nobiliſſimorum capita hoſtium cedrino peruncta diligenter in arcis ſervant, & hoſpitibus oſtentantes, gloriantur, quod maiorum aliquis, vel parens ſuus, vel etiam ipſe, magnam licet pecuniae vim pro hoc capite oblatam habuerit, non tamen acceperit. Nonnulli eo iactationis provehuntur, quod aequilibre pondus auri capite mutare noluerint: ut barbaram hoc pacto magnitudinem animi oſtentent. Non enim virtutis

σύσσημα τῆς ἀρετῆς εὐγενὲς, ἀλλὰ τὸ πολεμεῖν [1] τῶν ὁμοφύλων τοῖς τετελευτηκόσι θηριῶδες.

Gallorum veſtitus, λ΄. Ἐσθῆσι δὲ χρῶνται καταπληκτικαῖς, [2] χιτῶσι μὲν βαπτοῖς, χρώμασι παντοδαποῖς διηνθισμένοις, καὶ ἀναξυρίσιν, ἃς ἐκεῖνοι βράκας προσαγορεύουσιν. ἐπιπορποῦνται δὲ σάγους ῥαβδωτοὺς, ἐν μὲν τοῖς χειμῶσι δασεῖς, κατὰ δὲ τὸ θέρος ψιλοὺς, πλινθίοις

armaque. πολυανθέσι καὶ πυκνοῖς διειλημμένους. ὅπλοις δὲ χρῶνται θυρεοῖς μὲν ἀνδρομήκεσι, πεποικιλμένοις ἰδιοτρόπως· τινὲς δὲ καὶ ζώων [3] χαλκῶν ἐξοχὰς ἔχουσιν, οὐ μόνον πρὸς κόσμον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀσφάλειαν [4] εὖ δεδημιουργημένας. κράνη δὲ χαλκᾶ περιτίθενται, μεγάλας ἐξοχὰς ἐξ [5] αὐτῶν ἔχοντα, καὶ παμμεγέθη φαντασίαν ἐπιφέροντα τοῖς χρωμένοις. τοῖς μὲν γὰρ

marg. ex Cod. Urſini. Edd. κεχειρωμένα.

1 Τὸ ὁμόφυλον τετελευτηκὸς Co. Mut. Vat. Reg. Paulo ante καυχᾶσθαι Mut.

2 Χιτῶσι μὲν βαπτοῖς unus Co. Ceteri cum edd. quartum caſum praeferunt his & in ſeq. adiectivo; prave. Ego, ut turbas virorum doctorum componerem, mutavi.

3 Χαλκῶς Coisl. cui mox μόνον deſit.

4 Ἐκδεδημιουργημένας ora Stephan. εὖ δεδημιουργημένους Reg. Vat. δεδημιουργημένα Clar.

5 Ἑαυτῶν & mox καὶ παμμεγέθη ſolus Co. Tum χρωμένοις Co. Mut. optime. Edd. θεωμένοις.

inſignia non vendere generoſum eſt; ſed cum eiuſdem naturae mortuis bellum gerere, id immane atque efferum.

XXX. Veſtitus illis mirificus. Tunicas enim variis coloribus imbutas, ac ceu floribus conſperſas, caligaſque, bracas illis nominatas, geſtant. Saga etiam virgata, per hiemem denſa, per aeſtatem tenuiora, crebriſque teſſellis florum inſtar diſtincta, fibulis ſubnectunt. Arma illis ſunt ſcuta, ad ſtaturam hominis porrecta, & inſigni proprio variegata. Quidam aeneas beſtiarum imagines, tam ad defenſionem quam ornatum affabre factas, praeferunt. Aeneis praeterea galeis cum magnis appendicibus, ad prolixam oſtentationem factis, capita muniunt. Nam vel cornua affixa, vel avium,

πρόσκειται συμφυῆ κέρατα, τοῖς δὲ ὀρνέων ἢ τετραπόδων ζώων ἐκτετυπωμέναι [1] προτομαί. σάλπιγγας δ' ἔχουσιν ἰδιοφυεῖς καὶ βαρβαρικάς. [2] ἐμφυσῶσι γὰρ ταύταις καὶ προβάλλουσιν ἦχον τραχὺν καὶ πολεμικῆς ταραχῆς οἰκεῖον. θώρακας δ' ἔχουσιν οἱ μὲν σιδηροῦς ἁλυσιδωτοὺς, οἱ δὲ τοῖς ὑπὸ τῆς φύσεως δεδομένοις ἀρκοῦνται, γυμνοὶ μαχόμενοι. ἀντὶ [3] δὲ τοῦ ξίφους σπάθας ἔχουσι [4] μακρὰς σιδηραῖς ἢ χαλκαῖς ἁλύσεσιν ἐξηρτημένας, παρὰ τὴν δεξιὰν λαγόνα [5] παρατεταμένας· τινὲς δὲ τοὺς χιτῶνας ἐπιχρύσοις ἢ καταργύροις ζωστῆρσι συνέζωνται. προβάλλονται δὲ λόγχας, ἃς ἐκεῖνοι [6] λαγκίας καλοῦσι, πηχυαίας τῷ μήκει τοῦ σιδήρου, καὶ ἔτι [7] μείζω τὰ ἐπιθήματα ἐχούσας· πλάτει δὲ βραχὺ λειπούσας διπαλαίστων. τὰ μὲν γὰρ ξίφη τῶν παρ' ἑτέροις σαυνίων εἰσὶν οὐκ ἐλάττω, τὰ δὲ σαυνία τὰς ἀκμὰς ἔχει τῶν ξιφῶν [8] μείζω.

1 Schol. Vat. εἰκόνας explicat.
2 'Εκφυσῶσι Reg.
3 Binas voculas negligit Coisl.
4 Μακρὰς σιδηραῖς Coisl. Reg. Vat. Vulgo μακρὰς σιδηρᾶς, σιδηραῖς, ſine cauſa.
5 Παρατεταγμένας Mut. Coisl.
6 'Αγκείας Vat. Reg. Clar.
7 Μείζονα - ἐπιθυμ. Co. prave.
8 Μείζους Coisl. Mut.

quadrupedumque facies in illis expreſſas habent. Barbaricis etiam pro ſuo more tubis utuntur, quae horridum & bellico terrori convenientem reddunt mugitum inflatae. Thoraces induunt ferreos & hamatos. Alii a natura tributis contenti, nudi pugnant. Pro enſibus ſpathas gerunt oblongas, ex catenis ferreis aut aeneis in dextro femore oblique dependentes. Nonnulli inauratis vel inargentatis baltheis tunicas incingunt. Tum haſtas prae ſe ferunt, lanceas illis dictas, quarum cuſpis ferrea longitudine cubitum aequat, additamentis haud paullo amplioribus. Latitudo a gemino palmo non multum abeſt. Nam gladii non minores ſunt aliorum ſauniis. Sauniorum vero acies maior eſt,

τούτων δὲ τὰ μὲν ἐπ' εὐθείας κεχάλκευται, τὰ δὲ ἑλικοειδῆ δι' ὅλων [1] ἀνάκλασιν ἔχει, πρὸς τὸ καὶ κατὰ τὴν [2] πληγὴν μὴ μόνον τέμνειν ἀλλὰ καὶ θραύειν τὰς σάρκας, καὶ κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ δόρατος [3] σπαράττειν τὸ τραῦμα.

Adſpectus Gallorum voxque horrida.

λα'. Αὐτοὶ δὲ [4] εἰσὶ τὴν πρόσοψιν καταπληκτικοὶ, καὶ ταῖς φωναῖς [5] βαρυηχεῖς καὶ παντελῶς τραχύφωνοι· κατὰ δὲ τὰς ὁμιλίας βραχυλόγοι, καὶ αἰνιγματίαι, [6] καὶ τὰ πολλὰ αἰνιττόμενοι [7] συνεκδοχικῶς· πολλὰ δὲ λέγοντες ἐν ὑπερβολαῖς, ἐπ' αὐξήσει μὲν ἑαυτῶν, μειώσει δὲ τῶν ἄλλων. ἀπειληταὶ δὲ καὶ ἀνατατικοὶ καὶ τετραγῳδημένοι ὑπάρχουσι. ταῖς δὲ διανοίαις ὀξεῖς, καὶ πρὸς μάθησιν οὐκ ἀφυεῖς. [8] εἰσὶ

Bardi.

δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ποιηταὶ μελῶν, οὓς Βάρδους ὀνομάζουσιν. οὗτοι δὲ μετ' ὀργάνων ταῖς λύραις [9] ὁμοίων

1 'Ανάγκασιν Coisl. Mut.
2 Haec uſque in ἀνακομιδὴν deſunt Clar. 1. amanuenſis incuria.
3 Πράττειν Coisl.
4 Εἰς τὴν idem & Mut.
5 Βαρυηχεῖς ora Stephani, Mutin. Coisl. Clarom. 2. Reg. Vat. Βαρύηχοι edd.
6 Κατὰ Coisl. Clar. 2.
7 Συνεχικῶς Coisl. Mut.
8 Εἰσὶ δὲ παρ' Reg. Coisl. Vat. Vind. Cod. Urſin. ſine καὶ, quod & Steph. notam habet, ut edd.
9 Ὅμοιον Reg.

quam gladiorum. Pars horum in directum fabricata eſt: pars incurvos per omnia habet reflexus, ut in ictu non tantum ſecent, verum etiam frangant carnes, haſtilique reducto vulnus convellant & dilancinent.

XXXI. Ipſi terribili ſunt adſpectu, vocemque edunt graviſonam & horridam prorſus. In colloquiis verborum parci & obſcuri, per involucra ſynecdochice pleraque enuntiantes. Tum multa hyperbolice ad ſuae laudis amplificationem, aliorumque contemtum iactant. Minaces praeterea ſunt, & elati tragicique exaggeratores; ingenio acuti, nec ad diſciplinas inepti. Sunt etiam apud hos carminum melicorum poëtae, quos Bardos nominant. Hi ad inſtrumenta lyris non diſſimilia, alio-

ᾄδοντες, οὓς μὲν ὑμνοῦσιν, οὓς δὲ βλασφημοῦσι. φιλόσοφοί τέ τινες [1] εἰσὶ καὶ θεολόγοι περιττῶς τιμώμενοι, οὓς [2] Σαρουίδας ὀνομάζουσι. χρῶνται [3] δὲ καὶ μάντεσιν, ἀποδοχῆς μεγάλης ἀξιοῦντες αὐτούς. οὗτοι δὲ διά τε τῆς οἰωνοσκοπίας καὶ διὰ τῆς τῶν ἱερείων θυσίας τὰ μέλλοντα προλέγουσι, καὶ πᾶν τὸ πλῆθος ἔχουσιν ὑπήκοον. μάλιστα δ᾽ ὅταν περί τινων μεγάλων ἐπισκέπτωνται, παράδοξον καὶ ἄπιστον ἔχουσι νόμιμον. ἄνθρωπον γὰρ [4] κατασπείσαντες τύπτουσι μαχαίρᾳ κατὰ τὸν ὑπὲρ τὸ [5] διάφραγμα τόπον· καὶ πεσόντος τοῦ πληγέντος, ἐκ τῆς πτώσεως καὶ τοῦ σπαραγμοῦ τῶν μελῶν, [6] ἔτι δὲ τῆς τοῦ αἵματος ῥύσεως, τὸ μέλλον νοοῦσι, παλαιᾷ τινι καὶ [7] πολυχρονίῳ παρατηρήσει περὶ τούτων πεπιστευκότες. ἔθος δ᾽ αὐτοῖς ἐστι μηδένα θυσίαν ποιεῖν ἄνευ φιλοσόφου. διὰ

Druidae.

Vates.

Divinatio ex immolatis hominibus.

In ſacris & pugnis philoſophorum & poëtarum uſus.

1 Non eſt in Reg.

2 Σαρωνίδας καὶ Σαρουνίδας m. Steph. quorum illud in textu Cl. 2. hoc in margine.

3 Δὲ καὶ Vat. Reg. quos ſequor. Cett. copulam non norunt.

4 Καταπείσαντες Clar. 1. κατασπίσαντες Vindob.

5 Explicatur a Schol. Vat. ἤτοι τὸν λαμὸν (λαιμόν.)

6 Ἐπὶ Coisl.

7 Πολυχρονίᾳ Mut.

rum laudes, aliorum vituperationes decantant. Philoſophi apud eos ſunt & theologi, (Druidas ipſi vocant) quos eximio honore dignantur. Sunt etiam vates magnae apud illos exiſtimationis, qui ab auſpiciis & victimarum extis de futuris divinant; eiſque plebs univerſa morem gerit. Inprimis ubi de magni momenti rebus conſultatio incidit, mirandum & incredibilem quendam ritum obſervant. Hominem immolatum, ſupra tranſverſum pectoris ſeptum, enſe feriunt: quo caeſo prolapſoque, tum e caſu & convulſione membrorum, tum e cruoris fluxu, quid eventurum ſit, praeſagiunt. Et ex longa vetuſtatis obſervatione hoc apud eos fidem invenit. Nec cuiquam ſacrum facere abſque phi-

γὰρ τῶν ἐμπείρων τῆς θείας φύσεως, [1] ὡσπερεί τινων ὁμοφώνων, τὰ χαριστήρια τοῖς θεοῖς φασι δεῖν προσφέρειν, καὶ διὰ τούτων οἴονται δεῖν τἀγαθὰ αἰτεῖσθαι. οὐ μόνον δ' ἐν ταῖς εἰρηνικαῖς χρείαις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς πολέμους τούτοις μάλιστα πείθονται, καὶ τοῖς μελῳδοῦσι ποιηταῖς, οὐ μόνον οἱ φίλοι, ἀλλὰ καὶ οἱ πολέμιοι· [2] πολλάκις δ' ἐν ταῖς παρατάξεσι πλησιαζόντων ἀλλήλοις τῶν στρατοπέδων καὶ τοῖς ξίφεσιν ἀνατεταμένοις καὶ ταῖς λόγχαις προβεβλημέναις, [3] εἰς τὸ μέσον οὗτοι [4] προελθόντες παύουσιν αὐτούς, ὥσπερ τινὰ θηρία [5] κατεπᾴσαντες. οὕτως καὶ παρὰ τοῖς ἀγριωτάτοις βαρβάροις ὁ θυμὸς εἴκει τῇ σοφίᾳ, καὶ ὁ Ἄρης αἰδεῖται [6] τὰς Μούσας.

Celtarum & Galatarum differentia.

λβ'. Χρήσιμον δ' ἐστὶ διορίσαι [7] τὸ παρὰ πολλοῖς ἀγνοούμενον. τοὺς γὰρ ὑπὲρ Μασσαλίας κατοικοῦν-

1 Ὡς περί τινων Mut. Vindob. Coiſl. Clar. 1.
2 Πολλάκις δ' ἐν ſolus Coiſl.
3 Εἰς τὸ μέγεθος Vat. Clar. 2. Paulo ante καὶ ταῖς λόγχαις προβεβλημέναις non habet Coiſl.
4 Προσελθόντες Mut.
5 Καταπαύσαντες Mutin. perperam.
6 Ταῖς Μούσαις Clar. 1.
7 Τὸ παράδοξον ἄλλοις ἀγνοούμενον Vindob. Mut.

loſopho, fas eſt. Per hos enim, ut divinae naturae conſcios, & quaſi collocutores, gratiarum ſacra Diis offerenda, per hos internuntios bona ab illis expetenda eſſe, cenſent. His, ut & melicis poëtis, non in pacis ſolummodo negotiis, ſed etiam bellis, tam hoſtes, quam amici auſcultant. Hi inter adverſas ſaepe acies, dum ſtrictis enſibus & protentis haſtis inter ſe exercitus propinquant, in medium progreſſi, ac ſi beſtias incantamentis cicurarent, proelia dirimunt. Sic apud ferociſſimos quoque Barbaros ſapientiae ira cedit, & Mars reveretur Muſas.

XXXII. Nunc, quod a multis ignoratur, definiri operae pretium eſt. Qui interiora ſupra Maſſiliam tenent,

τας ἐν τῷ μεσογείῳ, καὶ τοὺς [1] παρὰ τὰς Ἄλπεις, ἔτι δὲ τοὺς ἐπὶ τάδε τῶν Πυρηναίων ὀρῶν, Κελτοὺς ὀνομάζουσι· τοὺς δ' [2] ὑπὲρ ταύτης τῆς Κελτικῆς εἰς τὰ πρὸς νότον νεύοντα μέρη, παρά τε τὸν ὠκεανὸν καὶ τὸ Ἑρκύνιον ὄρος [3] καθιδρυμένους, καὶ πάντας τοὺς ἑξῆς μέχρι τῆς Σκυθίας, Γαλάτας προσαγορεύουσιν. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι [4] πάλιν πάντα ταῦτα τὰ ἔθνη συλλήβδην μιᾷ προσηγορίᾳ περιλαμβάνουσιν, ὀνομάζοντες Γαλάτας ἅπαντας. αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Γαλατῶν οὐ μόνον τοῖς μεγέθεσι παραπλήσιοι τοῖς ἀνδράσιν εἰσὶν, ἀλλὰ δὲ ταῖς ἀλκαῖς ἐνάμιλλοι. τὰ δὲ παιδία παρ' αὐτοῖς [5] ἐκ γενετῆς ὑπάρχει πολιὰ [6] κατὰ τὸ πλεῖστον· [7] προβαίνοντα δὲ ταῖς ἡλικίαις, εἰς τὸ τῶν πατέρων χρῶμα ταῖς χρόαις μετασχηματίζεται. ἀγριωτάτων δὲ ὄντων τῶν ὑπὸ τὰς ἄρκτους κατοικούντων καὶ τῶν τῇ Σκυθίᾳ πλησιοχώρων, Φασὶ τινὰς ἀνθρώπους

A Romanis autem confuſae hae gentes.

Gallorum mulieres procerae & feroces, pueri cani.

Eorum nulli tam feri, quam Scythiae finitimi, utpote anthropophagi,

1 Παρὰ Vindob. Coisl. Mut. quod praeſtat. περὶ edd.

2 Ὑπὲρ Vindob. Mut. Edd. ὑπό. Paulo ante ἐπὶ τὰ δεξιὰ τῶν Coisl.

3 Καθιδρυμένους Co. M. Vind. quos probo. Vulgo καθιδρυμένα.

4 Πάλιν deſit Clar. 2. & Cod. Urſini, habetque notam in edd.

5 Haec aſteriſco notantur in edd. & abſunt Reg. Clar. 2. & Cod. Urſini.

6 Κατὰ πλεῖστα Clar. 1. & Vat. ſed qui vulgatum illi ſtatim addit.

7 Προβαίνοντες Coisl. Mut.

& qui ad Alpes, ac cis Pyrenaeos montes habitant, hos Celtas nominant. Qui vero, ultra hanc ipſam Celticam, partes Auſtrum verſus, & ad Oceanum, Hercyniumque montem ſitas, incolunt, omneſque ad Scythiam uſque diffuſos, Gallos vocitant. At Romani gentes haſce univerſas una Gallorum appellatione comprehendunt. Mulieres horum non proceritate tantum viros aequiparant, ſed animi quoque viribus illos aemulantur. Pueri a primo vitae ortu plerumque cani ſunt, aetate vero provectis in paternum eis colorem capilli transformantur. Ferocitate excellunt ad Arctum remoti & Scythiae finitimi, ut homines etiam vorare di-

ſicut Britanni Irin incolentes.

ἐσθίειν, ὥσπερ καὶ τῶν Βρεττανῶν τοὺς κατοικοῦντας τὴν ὀνομαζομένην Ἶριν. διαβεβοημένης δὲ τῆς τούτων ἀλκῆς καὶ ἀγριότητος, φασί τινες ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις τοὺς τὴν Ἀσίαν ἅπασαν καταδραμόντας, ὀνομαζομένους δὲ [1] Κιμμερίους, τούτους εἶναι, βραχὺ τοῦ χρόνου τὴν λέξιν φθείραντος ἐν τῇ τῶν καλουμένων Κίμβρων προσηγορίᾳ. ζηλοῦσι γὰρ ἐκ παλαιοῦ λῃστεύειν [2] ἐπὶ τὰς ἀλλοτρίας χώρας ἐρχόμενοι, καὶ καταφρονεῖν ἁπάντων. οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ τὴν μὲν Ῥώμην ἑλόντες, [3] τὸ δὲ ἱερὸν τὸ ἐν Δελφοῖς συλήσαντες, καὶ πολλὴν μὲν τῆς Εὐρώπης, οὐκ ὀλίγην δὲ καὶ τῆς Ἀσίας φορολογήσαντες, καὶ τῶν καταπολεμηθέντων τὴν χώραν κατοικήσαντες· οἱ διὰ τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐπιπλοκὴν Ἑλληνογαλάται κληθέντες· τὸ δὲ τελευταῖον, πολλὰ καὶ μεγάλα στρατόπεδα Ῥωμαίων συντρίψαντες. ἀκολούθως δὲ τῇ καθ' αὐτοὺς ἀγριότητι,

Cimmerii poſtea Cimbri appellati.

Gallo-Graeci.

1 Κιμμένους Clar. 1.

2 Ἐπὶ τῆς Coislin. qui & ἐπερχόμενοι cum Vatic. Mutin. Clarom. 1. haud male.

3 Hic articulus non eſt in Coisl.

cantur; quomodo etiam Britanni, a quibus Iris habitatur. Tam pervulgata autem eſt horum vis bellica & feritas, ut qui totam olim Aſiam, Cimmerii tunc appellati, incurſationibus infeſtam reddiderunt, hi ipſi cenſeantur eſſe a nonnullis, qui paulum corrupta per temporis longinquitatem voce Cimbri nunc vocantur. Ex antiquo latrociniis dant operam, quibus aliorum terras populantur, omneſque prae ſe contemnunt. Hi enim ſunt, qui Romam ceperunt. Hi templum in Delphis expilarunt. Hi magnam Europae, nec exiguam Aſiae partem, ſibi tributariam fecere, agroſque debellatorum a ſe occuparunt; ob ſui cum Graecis permixtionem Gallo-Graeci tandem appellati. Multos denique & ingentes Romanorum exercitus contrivere. Parem ferociae

Horum feritatis exempla.

καὶ περὶ τὰς θυσίας ἐκτόπως ἀσεβοῦσι. τοὺς γὰρ κακούργους κατὰ [1] πενταετηρίδα φυλάξαντες, ἀνασκολοπίζουσι τοῖς θεοῖς, καὶ μετ᾽ ἄλλων πολλῶν ἀπαρχῶν καθαγίζουσι, πυρὰς παμμεγέθεις κατασκευάζοντες. χρῶνται δὲ καὶ τοῖς [2] αἰχμαλώτοις ὡς ἱερείοις πρὸς τὰς τῶν θεῶν τιμάς. τινὲς δὲ αὐτῶν καὶ τὰ κατὰ πόλεμον ληφθέντα ζῶα μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἀποκτείνουσιν, ἢ κατακαίουσιν, ἤ τισιν ἄλλαις τιμωρίαις ἀφανίζουσι. γυναῖκας δ᾽ ἔχοντες [3] εὐειδεῖς, ἥκιστα ταύταις προσέχουσιν, ἀλλὰ πρὸς τὰς τῶν ἀῤῥένων ἐπιπλοκὰς ἐκτόπως λυσσῶσιν. εἰώθασι δ᾽ ἐπὶ δοραῖς θηρίων χαμαὶ καθεύδοντες, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν παρακοίτοις συγκυλίεσθαι. τὸ δὲ πάντων παραδοξότατον, [4] τῆς ἰδίας εὐσχημοσύνης ἀφροντιστοῦντες, τὴν τοῦ σώματος ὥραν [5] εὐκόπως ἑτέροις προϊεν-

1 Πεντετηρίδα Reg.

2 Αἰχμαλ. πρὸς τὰς τῶν θεῶν τιμὰς, ὡς ἱερείοις Steph. ora & Clar. 2. τὰς θεῶν τιμὰς Co. Mut. Vat. Reg. itaque id praeopto. Vulgo θεῶν θυσίας.

3 Ἀειδεῖς margo Stephani & Clar. 2. prave.

4 Τοῖς ἰδίοις Clar.

5 Εὐχόλως Coisl. Vide ſuperius III, 24.

ſuae impietatem in Deûm quoque ſacris enormiter deſignant. Maleficos enim, per quinquennium detentos, palis in honorem Deûm ſuffigunt, & ſuper grandi pyrarum ſtrue cum aliis primitiis immolant. Nec aliter captivis, quam hoſtiis ad Deûm ſacra, abutuntur. Nonnulli ipſorum etiam animantia bello capta una cum hominibus trucidant aut comburunt, aliove ſupplicii genere tollunt. Feminas licet elegantes habeant, minimum tamen illarum conſuetudine afficiuntur; quin potius nefariis maſculorum ſtupris inſaniunt: & humi ferarum pellibus incubantes, ab utroque latere cum concubinis volutantur. Et quod omnium indigniſſimum eſt, proprii decoris ratione poſthabita, corporis venuſtatem

ται· καὶ τοῦτο αἰσχρὸν οὐχ ἡγοῦνται, ἀλλὰ μᾶλλον ὅταν τὶς αὐτῶν χαριζομένων μὴ προσδέξηται [1] τὴν διδομένην χάριν, ἄτιμον ἡγοῦνται.

Celtiberi.

λγ΄. Ἡμεῖς δ' ἀρκούντως περὶ τῶν Κελτῶν εἰρηκότες, μεταβιβάσομεν τὴν ἱστορίαν ἐπὶ τοὺς πλησιοχώρους τούτοις Κελτίβηρας. οὗτοι γὰρ τὸ παλαιὸν περὶ τῆς χώρας ἀλλήλοις διαπολεμήσαντες, οἵ τε Ἴβηρες καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ μετὰ ταῦτα διαλυθέντες, καὶ τὴν χώραν κοινῇ [2] κατοικήσαντες, ἔτι δ' ἐπιγαμίας πρὸς ἀλλήλους συνθέμενοι, διὰ τὴν [3] ἐπιμιξίαν λέγονται ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορίας. δυοῖν δ' ἐθνῶν ἀλκίμων μιχθέντων, καὶ χώρας ὑποκειμένης ἀγαθῆς, συνέβη τοὺς Κελτίβηρας ἐπὶ πολὺ τῇ δόξῃ προελθεῖν, καὶ [4] Ῥωμαίοις πολλοὺς χρόνους ἀντιταξαμένους, μόλις καταπολεμηθῆναι. δοκοῦσι δ' οὗτοι κατὰ τοὺς πολέ-

Sunt Iberes & Celtae connubiis mixti.

1 Τῶν διδομένων idem & Mut. Clar. 2. nam e primo uſque ad καὶ χώρας omnia haec abſunt.
2 Οἰκήσαντες Mut.
3 Ἐπιμιξίαν ταύτης ἔτυχον τῆς Steph. ora, Mſ. Urſin. Reg. Co.
4 Ῥωμαίων πολλοῖς χρόνοις Clar. 1.

aliis leviſſime proſtituunt. Nec in vitio illud ponunt: ſed potius, cum quis oblatam ab ipſis gratiam non acceperit, inhoneſtum infameque ſibi id eſſe ducunt.

XXXIII. Poſtquam de Celtis ſatis a nobis dictum eſt, ad finitimos his Celtiberos hiſtoriam transferemus. Hi duo enim populi, Iberes & Celtae, cum de agris quondam bello diſceptarent, pace tandem inita regionem promiſcue incoluere: & contracta mutuis inter ſe connubiis affinitate, commune ex hac permixtione nomen accepiſſe memorantur. Cumque duae gentes validae, quibus fertilis regio ſuberat, ita coaluiſſent, ad ingens gloriae incrementum ut Celtiberes progrederentur, evenit; adeo, ut diu cum Romanis conflictati vix tandem debellarentur. Hi non tantum equites bello

μους οὐ μόνον ἱππεῖς ἀγαθοὺς, ἀλλὰ καὶ πεζοὺς παρέχεσθαι διαφόρους ταῖς ἀλκαῖς καὶ ταῖς καρτερίαις. Φοροῦσι δ' οὗτοι σάγους μέλανας τραχεῖς, καὶ παραπλήσιον ἔχοντας τὸ ἔριον ταῖς αἰγείαις θριξίν. ὁπλίζονται δέ τινες τῶν Κελτιβήρων Γαλατικοῖς θυρεοῖς κούφοις· τινὲς δὲ [1] κυρτίαις κυκλοτέρεσιν, ἀσπίδων ἐχούσαις τὰ μεγέθη. καὶ περὶ τὰς κνήμας τριχίνας εἱλοῦσι κνημῖδας· περὶ δὲ τὰς κεφαλὰς κράνη χαλκᾶ περιτίθενται φοινικοῖς ἠσκημένα λόφοις. ξίφη δὲ ἀμφίστομα καὶ σιδήρῳ διαφόρῳ κεχαλκευμένα φοροῦσιν, [2] ἔχοντες σπιθαμαίας παραξιφίδας, αἷς χρῶνται κατὰ τὰς ἐν ταῖς μάχαις συμπλοκάς. ἴδιον δέ τι παρ' αὐτοῖς ἐστι περὶ τὴν [3] τῶν ὅπλων καὶ ἀμυντηρίων κατασκευήν. ἐλάσματα γὰρ σιδήρου κατακρύπτουσιν εἰς τὴν γῆν, καὶ ταῦτα ἐῶσι μέχρις ἂν ὅτου διὰ τὸν χρόνον τοῦ ἰοῦ περιφαγόντος τὸ ἀσθενὲς τοῦ σιδήρου,

Eorum arma & tela,

1 Poſt κυρτίαις in Mſ. Urſini additur Scholion καὶ κατὰ δίκτυον πεπλεγμέναις.

2 Ἔχοντες Steph. marg. Mut. Coisl. Vat. optime. ἔχοντα edd. Tum non male σπιθαμιαίας Coisl. Mut.

3 Τῶν πολεμίων ὅπλων Mut.

ſtrenuos, verum & pedites robore ac laborum tolerantia inſignes exhibere videntur. Saga ferunt hiſpida nigri coloris, quorum lana villis caprinis non abſimilis. Quidam e Celtiberis levibus Gallorum ſcutis armantur. Alii cyrtias geſtant rotundas ad clypeorum magnitudinem, & ocreas e pilis contextas cruribus circumligant. Aeneas capitibus galeas imponunt, criſtis puniceis exornatas. Gladios geſtant ancipites, e ferro exquiſito fabricatos, & pugiones inſuper habent ad ſpithamae longitudinem, quibus in pugna conſerta utuntur. Arma & tela ſingulari quodam more conficiunt. Laminas enim ferri, ſub terra abſconditas, tamdiu iacere ſinunt, dum ferri parte debiliori ferrugine ambe-

[1] καταλειφθῇ τὸ στερεώτατον· ἐξ οὗ κατασκευάζουσι διάφορα ξίφη, καὶ τἄλλα τὰ πρὸς πόλεμον ἀνήκοντα. τὸ δ' [2] οὕτω κατασκευασθὲν ὅπλον, πᾶν τὸ ὑποπεσὸν διαιρεῖ. ἀφ' οὗπερ οὔτε θυρεὸς, οὔτε κράνος, οὔτε ὀστοῦν ὑπομένει τὴν πληγὴν, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀρετῆς τοῦ σιδήρου. [3] διμάχαι δ' ὄντες, ἐπειδὰν ἀπὸ τῶν ἵππων ἀγωνισάμενοι νικήσωσι, καταπηδῶντες, καὶ τὴν τῶν πεζῶν τάξιν μεταλαμβάνοντες, θαυμαστὰς ποιοῦνται μάχας. ἴδιον δέ τι καὶ παράδοξον νόμιμον παρ' αὐτοῖς ἐστι. ἐπιμελεῖς γὰρ ὄντες καὶ καθάριοι ταῖς διαίταις ἓν ἔργον ἐπιτηδεύουσι βάναυσον καὶ πολλῆς ἀκαθαρσίας κεκοινωνηκός. παρ' ἕκαστα γὰρ τὸ σῶμα λούουσιν οὔρῳ, καὶ τοὺς ὀδόντας παρατρίβοντες, ταύτην ἡγοῦνται θεραπείαν εἶναι τοῦ σώματος.

Pugnandique ratio.

Munditiei ſtudioſi urina corpus denteſque abluunt.

Celtiberorum mores,

λδ'. Τοῖς δ' ἤθεσι πρὸς μὲν τοὺς κακούργους καὶ

1 Καταλήφθῃ Clar. 1. Tum στερώτατον Mut.
2 Οὕτως Clar. 1. Vat.
3 Δύσμαχοι Mut. διμάχαι Co. Vulgo διμάχαιροι.

ſa, validior ſuperſit. Hinc gladios eximios, aliaque belli inſtrumenta fabricantur. Armis hoc modo elaboratis, adeo quaevis ſubiecta diſſecantur, ut nec clypeus, nec galea, nec os (tanta ferri praeſtantia eſt) ictum ſufferre queat. Et quia pedeſtri atque equeſtri pugna valent, quamprimum certamine equeſtri vicerunt, ab equis deſiliunt, peditumque ordinibus immixti, pugnas mirificas edunt. Peculiaris quaedam apud eos conſuetudo eſt & admirabilis. Nam licet puritati & elegantiae in victu ſtudioſi exſiſtant; unum tamen quiddam ſordidum & ſpurcitiae non mediocris plenum ab eis committitur. Urina enim totum corpus perluunt, adeoque dentes etiam fricant. Quae corporis illis ratio curandi non frivola habetur.

XXXIV. Quod ad mores alioquin, erga maleficos

πολεμίους ὑπάρχουσιν ὠμοὶ, πρὸς δὲ [1] τοὺς ξένους ἐπιεικεῖς καὶ φιλάνθρωποι. τοὺς γὰρ ἐπιδημήσαντας ξένους ἅπαντας ἀξιοῦσι παρ' αὐτοῖς ποιεῖσθαι τὰς καταλύσεις, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἁμιλλῶνται [2] περὶ ξενίας. οἷς δ' ἂν οἱ ξένοι συνακολουθήσωσι, τούτους [3] ἐπαινοῦσι καὶ θεοφιλεῖς ἡγοῦνται. τροφαῖς δὲ χρῶνται χρέασι παντοδαποῖς καὶ δαψιλέσι, καὶ οἰνομέλιτος πόματι, χορηγούσης τῆς χώρας τὸ μέλι παμπληθές· τὸν δ' οἶνον παρὰ τῶν ἐπιπλεόντων ἐμπόρων ὠνούμενοι. χαριέστατον δὲ τῶν πλησιοχώρων ἐθνῶν αὐτοῖς ἐστι τὸ τῶν [4] Οὐακκαίων ὀνομαζομένων σύστημα. οὗτοι γὰρ καθ' ἕκαστον ἔτος διαιρούμενοι τὴν χώραν, γεωργοῦσι, καὶ τοὺς καρποὺς κοινοποιούμενοι, μεταδιδόασιν ἑκάστῳ τὸ μέρος. καὶ τοῖς νοσφισαμένοις [5] τι γεωργοῖς θάνατον τὸ πρόστιμον τεθείκασι. τῶν δὲ

victuſque.

Vaccaei cultiores.

1 Articulus deſit Clar. 1.
2 Περὶ τῆς φιλοξενίας Co. Mut. ſatis commode. Sed vid. Aelian. IX H. V. 41.
3 Ἐποινοῦσι Clar. 1.
4 Εὐαγγαίων Co. Mox omnes ὀνομαζόμενον. Sequor Stephan. & Rhodom. iudicium.
5 Aſteriſco ſignatum eſt τι in Steph. edit. nec invenitur in Clar. Paulo ante τὸ μέρος deſit Clar. 1. & Venet.

& hoſtes crudeles ſunt, ſed erga hoſpites mites & humani. Peregrinis enim omnibus, undecunque etiam vênerint, hoſpitium ultro offerunt, & hoſpitalitatis inter ſeſe officiis certant. Quos advenae comitantur, eos laudant, & Diis caros eſſe arbitrantur. Cibus horum, carnes variae & opiparae; potus mulſum, patria mel affatim ſubminiſtrante. Sed tamen & vinum a mercatoribus illuc profectis comparant. Inter finitimas illas gentes cultiſſima eſt Vaccaeorum natio. Hi enim diviſos quotannis agros colunt, &, communicatis inter ſe frugibus, ſuam cuique partem attribuunt. Ruſticis aliquid intervertentibus ſupplicium capitis mulcta eſt. In-

Luſitani ceteris fortiores. Horum arma.

[1] Ἰβήρων ἀλκιμώτατοι μέν εἰσιν οἱ καλούμενοι Λυσιτανοὶ, φοροῦσι δ' ἐν τοῖς πολέμοις πέλτας μικρὰς παντελῶς, διαπεπλεγμένας νεύροις, καὶ δυναμένας σκέπειν τὸ σῶμα περιττότερον διὰ τὴν στερεότητα. ταύτην δ' ἐν ταῖς μάχαις μεταφέροντες εὐλύτως, [2] ἄλλοτε ἄλλως ἀπὸ τοῦ σώματος διακρούονται φιλοτέχνως πᾶν τὸ φερόμενον ἐπ' αὐτοὺς βέλος. χρῶνται δὲ καὶ σαυνίοις ὁλοσιδήροις ἀγκιστρώδεσι· φοροῦσι δὲ κράνη καὶ ξίφη παραπλήσια Κελτίβηρσιν. ἀκοντίζουσι δὲ εὐστόχως καὶ μακρὰν, καὶ καθόλου [3] καρτεροπλῆγες ὑπάρχουσιν. εὐκίνητοι δὲ ὄντες καὶ κοῦφοι, ῥᾳδίως καὶ φεύγουσι καὶ διώκουσι. κατὰ δὲ τὰς ἐν ταῖς συστάσεσι τῶν δεινῶν ὑπομονὰς πολὺ λείπονται τῶν Κελτιβήρων. ἐπιτηδεύουσι δὲ κατὰ μὲν τὴν εἰρήνην ὀρχησίν τινα κούφην καὶ περιέχουσαν πολλὴν εὐτονίαν σκελῶν· ἐν δὲ τοῖς πολέμοις πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνουσι, καὶ παιᾶνας ᾄδουσιν ὅταν ἐπίωσι τοῖς ἀντιτεταγμένοις.

In bellis ad numerum incedunt & paeanes canunt.

1 Ἰβήρων Coislin. Mut. Vulgo Κίμβρων.

2 Ἄλλως τοῦ σώματος Vat.

3 Καρτεροπληγεῖς Mut. Coisl.

ter Iberos fortiſſimi ſunt, qui Luſitani appellantur. In bellis minutas gerunt peltas, ex nervis contextas, quae firmitate ſua corpus egregie munire poſſint. Has in proeliis agiliter huc illuc obverſantes, ſcite quodvis contortum in ſe iaculum eludunt & repellunt. Sauniis etiam hamatis, quae tota ferrea ſunt, utuntur. Caſſidas & enſes, quales Celtiberi, geſtant. Spicula certo iactu ac longinque mittunt, validaſque inferunt plagas. Cumque mobili ſint corpore & expedito, facile hoſtem fugiunt & inſequuntur. At ſi quando mala circumſtant, tolerantia Celtiberis multo ſunt inferiores. Pacis tempore ſaltationis genus quoddam leviſſimae, in qua magna crurum agilitate opus eſt, exercent. In bellis ad numerum incedunt; & paeanes canunt, quando hoſtes aggrediun-

[1] ἴδιον δέ τι παρὰ τοῖς Ἴβηρσι, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Λυσιτανοῖς, ἐπιτηδεύεται. τῶν γὰρ ἀκμαζόντων ταῖς ἡλικίαις οἱ μάλιστα ἀπορώτατοι ταῖς οὐσίαις, ῥώμῃ δὲ σώματος καὶ θράσει διαφέροντες, ἐφοδιάσαντες αὐτοὺς ἀλκῇ καὶ τοῖς ὅπλοις, εἰς τὰς ὀρεινὰς δυσχωρίας ἀθροίζονται· συστήματα δὲ ποιήσαντες ἀξιόλογα, κατατρέχουσι τὴν Ἰβηρίαν, καὶ λῃστεύοντες πλούτους ἀθροίζουσι, καὶ τοῦτο διατελοῦσι πράττοντες μετὰ πάσης καταφρονήσεως. κούφοις γὰρ χρώμενοι καθοπλισμοῖς, καὶ παντελῶς ὄντες εὐκίνητοι καὶ [2] ὀξεῖς, δυσχείρωτοι τοῖς ἄλλοις εἰσί. καθόλου δὲ τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι δυσχωρίας καὶ τραχύτητας ἡγούμενοι πατρίδας εἶναι, εἰς ταύτας καταφεύγουσι, δυσδιεξόδους οὔσας μεγάλοις καὶ βαρέσι στρατοπέδοις. διὸ καὶ Ῥωμαῖοι πολλάκις ἐπ᾽ αὐτοὺς στρατεύσαντες, τῆς μὲν πολλῆς καταφρονήσεως ἀπέστησαν αὐτούς, εἰς τέ-

Latrocinia honeſtum vitae genus.

1 Ἴδιον δέ τι συμβαίνει ἐπιτηδεύεσθαι παρὰ τοῖς Ἰβ. - Λυσιτανοῖς. τῶν γὰρ Steph. ora, Cod. Urſin. Reg. Clar. 2. Paulo poſt omnes ἐφοδιάσαντες αὐτούς.

2 Hoc non eſt in Claromont. 1. Tum δυσχειρώτατοι Reg. Coisl. Mutin.

tur. Peculiare quidpiam Iberis, & maxime Luſitanis, in uſu eſt. Nam qui florida inter illos aetate rei familiaris inopia maxime premuntur, robore tamen corporis & fiducia praeſtant; fortitudinis & armorum viatico inſtructi, in aſpretis montium congregantur, validiſque collectis agminibus, Iberiam incurſantes, praedando divitias corradunt. Et hoc perpetuo magno periculorum contemtu factitant. Cum enim levi armatura utantur, agilique ſint corpore & veloces, non facile ab aliis expugnari queunt. Difficultas equidem locorum & aſpritudo illa, patria ipſis habetur. Haec, quia magnis & impeditis exercitibus via illuc non pateſcit, refugium illis praebent. Ideo Romani ſaepe illos armis adorti, etſi nimiam illorum audaciam com-

λος δὲ τὰ λῃστήρια καταλῦσαι πολλάκις φιλοτιμηθέντες, οὐκ ἠδυνήθησαν.

Res metallica Iberorum.

λε΄. Ἐπεὶ δὲ τὰ περὶ τῶν Ἰβήρων διήλθομεν, οὐκ ἀνοίκειον εἶναι διαλαμβάνομεν περὶ τῶν ἐν αὐτῇ μετάλλων [1] ἀργυρείων διελθεῖν. αὕτη γὰρ ἡ χώρα [2] σχεδόν τι πλεῖστον καὶ κάλλιστον ἔχει μεταλλευόμενον ἀργύριον, καὶ πολλὰς τοῖς ἐργαζομένοις παρέχεται προσόδους. εἴρηται μὲν οὖν ἡμῖν καὶ ἐν ταῖς πρὸ ταύτης βίβλοις, ἐν ταῖς περὶ Ἡρακλέους πράξεσι, τὰ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν ὄρη τὰ καλούμενα [3] Πυρηναῖα. ταῦτα δὲ καὶ κατὰ τὸ ὕψος καὶ κατὰ τὸ μέγεθος ὑπάρχει διάφορα τῶν ἄλλων. παρήκει γὰρ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μεσημβρίαν θαλάττης σχεδὸν ἄχρι πρὸς τὸν ὑπὸ τὰς ἄρκτους ὠκεανὸν, διείργοντα [4] τὴν Γαλατίαν καὶ τὴν Ἰβηρίαν, ἔτι δὲ τὴν Κελτιβηρίαν, [5] παρεκτείνει σταδίους ὡς τρισχιλίους. πολλῶν δὲ ὄν-

1 Ἀργυρίων Vat. Coisl.

2 Σχεδὸν πλεῖστον Claromont. 1. male. Vide Lib. XI, 75, & paulo ante.

3 Πυριναῖα Vat.

4 Articulum ante Γαλατίαν negligit Clar. 1.

5 Παρατείνει Coisl. Mut.

peſcuerunt, latrocinia tamen omnino tollere, ſaepenumero enixe id conati, non potuerunt.

XXXV. Iam poſtquam Iberorum hiſtoria a nobis explicata eſt, etiam de metallis argenti ipſorum verba facere ab re non alienum exiſtimamus. Apud hos enim maxima fere ac pulcherrimi argenti copia effoditur; unde magnum, qui rei metallicae ibi operam dant, quaeſtum faciunt. Et de Pyrenaeis quidem Iberiae montibus etiam ſuperiori libro, ubi de Hercule egimus, facta mentio eſt. Hi & celſitate & magnitudine ſupereminent alios. Nam ab Auſtrali pelago ad Oceanum ferme Arcticum Galliam ab Iberia & Celtiberia diſpeſcentes ad ter mille ſtadia pertingunt. Cumque crebrae in

των ἐν [1] αὐτοῖς δρυμῶν καὶ πυκνῶν τοῖς δένδρεσι, φασὶν ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις ὑπό τινων νομέων, ἀφέντων πῦρ, κατακαῆναι παντελῶς ἅπασαν τὴν ὀρεινὴν χώραν. διὸ καὶ συχνὰς ἡμέρας συνεχῶς πυρὸς ἐπιφλέγοντος, [2] καῆναι τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς· καὶ τὰ μὲν ὄρη διὰ τὸ συμβεβηκὸς κληθῆναι Πυρηναῖα, τὴν δ' ἐπιφάνειαν τῆς κατακεκαυμένης χώρας ἀργύρῳ ῥυῆναι πολλῷ, καὶ χωνευθείσης τῆς φύσεως, ἐξ ἧς ὁ ἄργυρος κατασκευάζεται, ῥύακας γενέσθαι πολλοὺς ἀργύρου καθαροῦ. τῆς δὲ τούτου χρείας ἀγνοουμένης παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις, τοὺς Φοίνικας ἐμπορίαις χρωμένους, καὶ τὸ [3] γεγονὸς μαθόντας, ἀγοράζειν τὸν ἄργυρον μικρᾶς τινος ἀντιδόσεως ἄλλων φορτίων. διὸ δὴ τοὺς Φοίνικας μετακομίζοντας εἴς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν, καὶ τἄλλα [4] πάντα ἔθνη, μεγάλους περιποιήσασθαι πλούτους. ἐπὶ [5] τοσοῦτο δὲ τοὺς ἐμπόρους διατεῖναι [6] τῆς φιλοκερδίας, ὥστε ἐπειδὰν, [7] κα-

Incendio ſilvarum primum argenti copia provenit.

Argento, cuius pretium indigenis erat incognitum, Phoenices allecti.

1 Αὐτοῖς Coiſl. Mutin. Vulgo αὐτῇ.
2 Κατακαῆναι Coiſl.
3 Γένος idem & Mut.
4 Πάντη Vat.
5 Τοσοῦτον Reg.
6 Τῆς φιλοκερδίας ora Steph. Coiſl. Clar. 2. Mut. Vat. Reg. Vulgo τῇ φιλοκερδίᾳ.
7 Καταγόμων Coiſl.

his ſilvae, arboribuſque opacae exſiſterent, totam hanc regionem montanam, igni a paſtoribus iniecto, penitus conflagraſſe priſcis temporibus, memorant. Per multos igitur dies incendio continue graſſante, terrae ſuperficiem exuſtam (a quo caſu montes illi Pyrenaei vocitati) magnam argenti copiam exſudaſſe, adeo ut liquefacta materia, unde argentum conficitur, rivuli paſſim argenti puri dimanarent. Cuius uſus cum incompertus eſſet incolis, Phoeniciae mercatores re cognita exiguae permutatione mercis illud redemiſſe, eiuſque in Graeciam, Aſiamque, & cunctas gentes alias tranſportatione magnos ſibi opes comparaſſe; eo quaeſtus ſtudio

ταγόμων ὄντων τῶν πλοίων, περιττεύῃ πολὺς ἄργυρος, ἐκκόπτειν τὸν ἐν ταῖς ἀγκύραις [1] μόλιβδον, καὶ ἐκ τοῦ ἀργύρου τὴν ἐκ τοῦ μολίβδου χρείαν ἀλλάττεσθαι. διόπερ ἐπὶ πολλοὺς χρόνους οἱ Φοίνικες διὰ τῆς τοιαύτης ἐμπορίας ἐπὶ πολὺν λαβόντες χρόνον αὔξησιν, ἀποικίας πολλὰς ἀπέστειλαν, τὰς μὲν εἰς Σικελίαν καὶ τὰς σύνεγγυς ταύτῃ νήσους, τὰς δὲ εἰς τὴν Λιβύην, καὶ Σαρδόνα, καὶ [2] τὴν Ἰβηρίαν.

λϛʹ. Ὕστερον δὲ πολλοῖς χρόνοις οἱ μὲν Ἴβηρες, μαθόντες τὰ περὶ τὸν ἄργυρον ἰδιώματα, κατεσκεύασαν ἀξιόλογα μέταλλα· [3] διόπερ ἄργυρον κάλλιστον καὶ σχεδόν τι [4] πλεῖστον κατασκευάζοντες, μεγάλας ἐλάμβανον προσόδους. ὁ δὲ τρόπος τῆς [5] μεταλλείας καὶ τῶν ἔργων τοιοῦτός τις ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἴβηρσιν· [6] ὄντων χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου μετάλλων θαυμαστῶν, οἱ μὲν ἐργαζόμενοι τὰ χαλκουργεῖα, τὸ

Operis metallici ratio apud Iberos.

1 Μόλυβδον Vat. ſemper. Vid. ſupr. II, 10.
2 Articulum non novit Coisl. Paulo ante σύνεγγυς ταύτης Vat. Mut.
3 Δι' ὧν περ Coisl.
4 Πλῆθος Clar. 1.
5 Μεταλλίας Coisl.
6 Ὄνταν δὲ idem.

proveſtos, ut, cum refertis navibus multum adhuc argenti ſupereſſet, plumbo in ancoris exciſo, argento eius uſum explerent. Ex hac igitur negotiatione per multum inde temporis opulentiores facti Phoenices, colonias non paucas in Siciliam & vicinas ei inſulas, in Africam & Sardiniam, & in Iberiam denique miſerunt.

XXXVI. Poſt longum tandem intervallum, Iberi de natura metalli huius edocti, memorabiles inſtituerunt fodinas. Unde cum uberrimam fere argenti pulcherrimi copiam eruerent, magnis ditati vectigalibus fuerunt. Ratio autem metallici operis apud Hiſpanos eſt talis. Cum mirificae ſint aeris, & auri argentique illic fodinae, qui in officinis aerariis opus exercent, quartam

τέταρτον μέρος χαλκοῦ καθαροῦ ἐκ τῆς ὀρυττομένης γῆς λαμβάνουσι. [1] τῶν δὲ ἀργυρευόντων τινὲς ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις Εὐβοϊκὸν ἐξαίρουσι τάλαντον. πᾶσα γὰρ ἡ βῶλος ἐστὶ ψήγματος συμπεπηγότος καὶ ἀπολάμποντος μεστή. διὸ καὶ θαυμάσαι τὶς ἂν τήν τε τῆς χώρας φύσιν, καὶ τὴν φιλοπονίαν τῶν ἐργαζομένων αὐτὴν ἀνθρώπων. τὸ μὲν οὖν πρῶτον οἱ τυχόντες τῶν ἰδιωτῶν προσεκαρτέρουν τοῖς μετάλλοις, καὶ μεγάλους ἀπεφέροντο πλούτους διὰ τὴν ἑτοιμότητα καὶ δαψίλειαν τῆς ἀργυρίτιδος γῆς· ὕστερον δὲ τῶν Ῥωμαίων κρατησάντων τῆς Ἰβηρίας, πλῆθος [2] Ἰταλικὸν ἐπεπόλασε τοῖς μετάλλοις, καὶ μεγάλους ἀπεφέροντο πλούτους διὰ τὴν φιλοκερδίαν. [3] ὠνούμενοι γὰρ πλῆθος ἀνδραπόδων, παραδιδόασι τοῖς ἐφεστηκόσι ταῖς μεταλλικαῖς ἐργασίαις. οὗτοι δὲ κατὰ πλείονας τόπους ἀνοίξαντες στόμια, καὶ [4] κατὰ βάθους ὀρύττοντες τὴν γῆν, ἐρευνῶσι τὰς πολυαργύρους

1 Τῶν δ' ἀργυρευόντων ſolus Co. Ceteri ἀργυρευτῶν.

2 Ἰταλιχῶν Vat. Ἰταλῶν Mut. Coisl. haud prave.

3 Αἰνούμενοι Clar. 1. abſurde.

4 Κατὰ βάθος Coisl. Mut. Clar. 1. haud male. Vid. L. XII, 15.

puri aeris ex terra effoſſa portionem capiunt. Argenti vero elaboratores plebei, intra triduum Euboicum talentum eliquant; tota enim gleba concreti & lucidi ramenti plena eſt. Merito quis ergo & regionis naturam, & operariorum induſtriam admiretur. Primitus ſane quilibet e vulgo rei metallicae incumbebat, & quia terrae argentariae copia in promtu erat, magnas hinc divitias reportabant. Sed poſteaquam Romanorum in poteſtatem Iberia devenit, Italorum turba metalla frequentata ſunt; quibus lucri cupiditas opes ingentes accumulavit. Mancipia enim magno numero coëmta, operum metallicorum praefectis tradunt. Ab his oſtia pluribus in locis aperiuntur, terraque alte effoſſa, maſ-

καὶ πολυχρύσους πλάκας τῆς γῆς· καταβαίνοντές τε, οὐ μόνον εἰς μῆκος ἀλλὰ καὶ [1] ἐπὶ τὸ βάθος παρεκτείνοντες ἐπὶ πολλοὺς σταδίους τὰ ὀρύγματα, καὶ [2] πλαγίους καὶ σκολιὰς διαδύσεις ποικίλως μεταλλουργοῦντες, ἀνάγουσιν ἐκ βυθῶν τὴν τὸν κέρδος αὐτοῖς παρεχομένην βῶλον.

Iberorum metalla cum Atticis comparata.

λζʹ. Μεγάλην δ' ἔχει παραλλαγὴν τὰ μέταλλα ταῦτα συγκρινόμενα [3] τοῖς κατὰ τὴν Ἀττικήν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ οἱ μεταλλεύοντες, καὶ [4] πρὸς ταῖς ἐργασίαις μεγάλας προϊέμενοι δαπάνας, ἃ μὲν ἤλπισαν ἐνίοτε λαβεῖν οὐκ ἔλαβον, [5] ἃ δὲ εἶχον ἀπέβαλον· ὥστε δοκεῖν [6] αὐτοὺς ὥσπερ αἰνίγματος τρόπον ἀτυχεῖν. οἱ δὲ κατὰ τὴν [7] Ἱσπανίαν μεταλλουργοὶ ταῖς ἐλπίσι μεγάλους σωρεύουσι πλούτους ἐκ τούτων τῶν ἐργασιῶν. τῶν γὰρ πρώτων ἔργων ἐπιτυγχανομένων

1 Εἰς βάθος Coisl. Mut.
2 Πλαγίας καὶ σκολίους iidem.
3 Τῆς Coisl.
4 Praepoſitio deſit Coisl.
5 Ἃ δ' ἔχειν Mut.
6 Αὐτοῖς Coisl.
7 Σπανίαν idem & Mut. Vide ad Anton. Itiner. p. 268.

ſae illae auro & argento exuberantes indagantur. Atque in deſcenſu non in longum modo, ſed profundum quoque, ad multa ſtadia fodinas producunt, actiſque varie in tranſverſum & obliquum fibrarum meatibus, glebam, unde lucrum illis provenit, ab imis terrae viſceribus egerunt.

XXXVII. Quod ſi metalla haec cum Atticis conferas, ingens reperies diſcrimen. Qui enim illic metalla ſcrutantur, praeter labores magnas faciunt impenſas: nec raro, quae adepturos ſe ſperabant, non adipiſcuntur, &, quae poſſidebant, inſuper amittunt. Itaque ad aenigmatis (Homerici) modum infelices videntur eſſe. At qui in Hiſpania metallicae rei operam navant, magnas ex laboribus iſtis divitias pro ſpe ſua coacervant. Poſt felicem enim primi operis ſucceſſum, propter ſin-

διὰ τὴν τῆς γῆς εἰς τοῦτο τὸ γένος ἀρετὴν, ἀεὶ μᾶλλον εὑρίσκουσι λαμπροτέρας φλέβας, γεμούσας ἀργύρου τε καὶ χρυσοῦ. πᾶσα γὰρ ἡ [1] σύνεγγυς διαπέπλεκται πολυμερῶς τοῖς ἑλιγμοῖς τῶν ῥάβδων. ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ [2] βάθους ἐμπίπτουσι ποταμοῖς ῥέουσιν ὑπὸ τὴν γῆν, ὧν τῆς βίας περιγίνονται, διακόπτοντες τὰς ῥύσεις αὐτῶν [3] τὰς ἐμπιπτούσας τοῖς ὀρύγμασι πλαγίοις. ταῖς γὰρ ἀδιαψεύστοις τοῦ κέρδους προσδοκίαις πιεζόμενοι, πρὸς τὸ τέλος ἄγουσι τὰς ἰδίας ἐπιβολάς· καὶ τὸ πάντων παραδοξότατον· [4] ἀπαρύττουσι γὰρ τὰς ῥύσεις τῶν ὑδάτων τοῖς Αἰγυπτιακοῖς λεγομένοις κοχλίαις, οὓς Ἀρχιμήδης ὁ Συρακούσιος εὗρεν, [5] ὅτε παρέβαλεν εἰς Αἴγυπτον· διὰ δὲ τούτων συνεχῶς ἐκ διαδοχῆς παραδιδόντες μέχρι τοῦ στομίου τὸν τῶν μετάλλων τόπον ἀναξηραίνουσι, καὶ κατασκευάζου-

Machinae Aegyptiacae ad hauriendas in fodinis aquas, ab Archimede inventae.

1 Σύνεγγυς γῆ Mut. ex gloſſa.
2 Βάθος Coisl. Mut.
3 Articulum non habet Coisl.
4 Ἀπαρύττουσι ſolus Mut. Edd. ἀπορύττουσι.
5 Ὅτι Clar. 1.

gularem terrae in hoc genere bonitatem, venas ſubinde magis ſplendidas, argentoque & auro refertas, inveniunt. Tota enim in propinquo tellus venarum anfractibus multifariam intertexta eſt. Quandoque in fluvios etiam terram ſubterlabentes in profundo incidunt; quorum vim arte exſuperant. Nam undas ſibi occurrentes foſſis oblique ductis intercipiunt. Dum enim non fallace lucri exſpectatione attinentur, id, quod aggreſſi ſunt, ad finem quoque perducunt. Et quod ante omnia admireris, illos aquarum profluxus cochleis, quae Aegyptiae vocantur, exhauriunt. Inventor harum fuit Archimedes, in ſua ad Aegyptios peregrinatione. Per has ergo continuae ſucceſſionis vicibus aquam ad oſtium uſque promoventes, fodinae locum exſiccant, habi-

σιν [1] εὔθετον τὴν πρὸς τὰς ἐργασίας πραγματείαν. Φιλοτέχνου δ' ὄντος τοῦ ὀργάνου καθ' ὑπερβολὴν, διὰ τῆς τυχούσης ἐργασίας [2] ἄπλετον ὕδωρ ἀναῤῥιπτεῖται παραδόξως, καὶ πᾶν [3] τὸ ποτάμιον ῥεῦμα ῥαδίως ἐκ βυθοῦ πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκχεῖται. Θαυμάσαι δ' ἄν τις εἰκότως τοῦ τεχνίτου τὴν ἐπίνοιαν, οὐ μόνον ἐν τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς καὶ μείζοσι, διαβεβοημένοις κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. περὶ ὧν [4] τὰ κατὰ μέρος, ὅταν ἐπὶ τὴν Ἀρχιμήδους ἡλικίαν ἔλθωμεν, ἀκριβῶς διέξιμεν.

Servorum in metallis operantium miseria.

λη'. Οἱ δ' οὖν ταῖς ἐργασίαις τῶν μετάλλων [5] ἐνδιατρίβοντες, τοῖς μὲν κυρίοις ἀπίστους τοῖς πλήθεσι προσόδους περιποιοῦσιν· [6] αὐτοὶ δὲ κατὰ γῆς ἐν τοῖς ὀρύγμασι καὶ καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα καταξαινόμενοι τὰ σώματα, πολλοὶ μὲν ἀποθνήσκουσι διὰ τὴν

1 Εὔτεχνον Steph. ora. εὔθετον τὴν πρὸς τὰς ἐργασίας Coisl. Mut. πρὸς τὰς ἐργασίας etiam Reg. & Vat. Vulgo ἔντεχνον πρὸς τὴν τῆς ἐργασίας.

2 Ἄπλατον Coisl. Mut.

3 Τοῦ ποταμοῦ iidem.

4 Deeſt articulus Co. Clar. 1.

5 Διατρίβοντες Coisl. Mut.

6 Οὗτοι δὲ Mut.

lemque ad opus abſolvendum tractationem reddunt. Cum enim inſtrumentum hoc ingenioſiſſime fabricatum ſit, labore non ita magno vis aquae immenſa mirabili ratione protruditur, totuſque amnis fluor ex imo ad ſummum ita hauſtus evacuatur. Ingenium artificis merito quis admiretur; non in hiſce ſolum, ſed in aliis etiam multis, & quidem maioribus, quae per totum orbem celebrantur. De quibus, pro horum parte, ad Archimedis aetatem progreſſi, accuratam texemus narrationem.

XXXVIII. Ceterum qui in ergaſtulis hiſce metallicis commorantur, incredibilem quidem dominis ſuis copiam emolumentorum acquirunt; verum dum ſub terra in fodinis dieſque nocteſque corpora horum affliguntur, multi ſub nimia laborum mole exſtinguuntur. Nec

ὑπερβολὴν τῆς κακοπαθείας· (ἄνεσις γὰρ ἢ παῦλα τῶν ἔργων οὐκ ἔστιν αὐτοῖς, ἀλλὰ ταῖς τῶν ἐπιστατῶν πληγαῖς, ἀναγκαζόντων ὑπομένειν τὴν δεινότητα τῶν κακῶν, ἀτυχῶς [1] προΐενται τὸ ζῆν) τινὲς δὲ ταῖς δυνάμεσι τῶν σωμάτων, καὶ ταῖς τῶν ψυχῶν καρτερίαις ὑπομένοντες, πολὺν χρόνον ἔχουσι τὴν ταλαιπωρίαν. αἱρετώτερος γὰρ αὐτοῖς ὁ θάνατός ἐστι τοῦ ζῆν, διὰ τὸ μέγεθος τῆς ταλαιπωρίας. πολλῶν δὲ ὄντων περὶ τὰς [2] εἰρημένας μεταλλείας παραδόξων, οὐχ ἥκιστ' ἄν τις θαυμάσειε, διότι τῶν μεταλλουργείων οὐδὲν πρόσφατον ἔχει τὴν ἀρχὴν, πάντα δὲ [3] ὑπὸ τῆς Καρχηδονίων φιλαργυρίας ἀνεῴχθη, καθ' ὃν καιρὸν τῆς Ἰβηρίας ἐπεκράτουν. ἐκ τούτων γὰρ ἔσχον τὴν ἐπὶ πλεῖον αὔξησιν, μισθούμενοι τοὺς κρατίστους στρατιώτας, καὶ διὰ τούτων πολλοὺς καὶ μεγάλους πολέμους διαπολεμήσαντες. καθόλου γὰρ ἀεὶ Καρχηδόνιοι διεπολέμουν, οὔτε πολιτικοῖς στρατιώταις οὔτε τοῖς

Metalla exhauſta a Phoenicibus & Italis.

1 Προϊέναι Clar. 1. 2 Προειρ. Co. Mut. 3 Ὑπὸ Καρχηδόνων Vat.

enim remiſſio, nec quies ab opere illis eſt; ſed magiſtri verberibus ad graviſſima quaeque perferenda eos cogunt: quo fit, ut miſere vitam tandem exhalent. Nonnulli, qui robore corporum, animorumque vigore onus ſuſtinere poſſunt, ad longum tempus in aerumnis illis haerent. Quibus tamen ob miſeriarum exceſſum mors vita exoptatior. Cum vero multa hae metallorum officinae admiranda exhibeant, non minima dignum admiratione eſt, quod nullius harum recens apparet initium; ſed omnes Carthaginienſium avaritia, quo tempore Iberiam tenebant, aperuit. Hinc enim opes viresque ipſorum creverunt. Hinc milites fortiſſimos conduxere; quorum opera multa & graviſſima ab illis bella ſunt confecta. Nam perpetuo ita belligerarunt Carthaginienſes, ut neque ex civium claſſibus, neque ſo-

ἀπὸ τῶν συμμάχων ἀθροιζομένοις πεποιθότες· ἀλλὰ καὶ Ῥωμαίους καὶ Σικελιώτας καὶ τοὺς κατὰ τὴν Λιβύην [1] οἰκοῦντας εἰς τοὺς μεγίστους ἦγον κινδύνους, καταπλουτομαχοῦντες ἅπαντας διὰ τὴν ἐκ τῶν μετάλλων [2] γινομένην εὐπορίαν. δεινοὶ γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὑπῆρξαν οἱ Φοίνικες ἐκ παλαιῶν χρόνων εἰς τὸ κέρδος [3] εὑρεῖν· οἱ δ' ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ μηδενὶ τῶν ἄλλων καταλιπεῖν. γίνεται δὲ καὶ κασσίτερος ἐν πολλοῖς [4] τόποις τῆς Ἰβηρίας, οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς εὑρισκόμενος, ὡς ἐν ταῖς ἱστορίαις τινὲς τεθρυλλήκασιν, ἀλλ' ὀρυττόμενος [5] καὶ χωνευόμενος ὁμοίως ἀργύρῳ τε καὶ χρυσῷ. ὑπεράνω γὰρ τῆς τῶν Λυσιτανῶν χώρας ἐστὶ μέταλλα πολλὰ τοῦ [6] κασσιτέρου, κατὰ τὰς προκειμένας [7] τῆς Ἰβηρίας ἐν τῷ ὠκεανῷ νησίδας, τὰς ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος Κασσιτερίδας ὠνομασμένας. πολὺς

Stannum in Iberia inventum.

Inſulae Caſſiterides eo abundant.

1 Κατοικοῦντας Coisl. Mutin. Omnia autem haec uſque ad τῶν σχεδιῶν εὐτελεστέροις in fine cap. ſeq. negligit Clar. 1.

2 Γενομένων Coisl.

3 Verbum hoc non reperitur in Vatic.

4 Omittit vocem τόποις Coisl.

5 Notam defectus his duobus appinxit Steph. deſuntque Reg. Vat. Clar. 2.

6 Κασσιτήρου ſemper Mut.

7 Omittitur articulus in Vat.

ciorum municipiis coacto milite confiderent. Sed & Romanos, & Siculos, & Afros magnis involverunt periculis hoc uno, quod opibus e re metallica collectis omnes debellarent. A vetuſtis enim temporibus inde ad inveniendos quaeſtus Poeni, & Itali ad nulli relinquendum aliquid, ſollertes fuere. Quin & ſtannum in multis Iberiae locis provenit. At non in ſumma terrae ſuperficie invenitur, ut ab hiſtoricis quibuſdam divulgatur, verum iuxta atque argentum & aurum effoditur & liquatur. Supra Luſitanorum enim provinciam multum ſtannei eſt metalli, in inſulis videlicet in Oceano Hiberiae obiacentibus, quas idcirco Caſſiterides nuncupant. Multum quoque eius in

δὲ καὶ [1] ἐκ τῆς Βρεττανικῆς νήσου διακομίζεται πρὸς τὴν καταντικρὺ κειμένην Γαλατίαν, καὶ διὰ τῆς μεσογείου Κελτικῆς ἐφ' ἵππων ὑπὸ τῶν ἐμπόρων ἄγεται παρά τε τοὺς Μασσαλιώτας καὶ εἰς τὴν ὀνομαζομένην πόλιν Ναρβῶνα. αὕτη δ' ἐστὶν ἄποικος μὲν Ῥωμαίων, διὰ δὲ τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν εὐπορίαν [2] μέγιστον ἐμπόριον ἔχουσα τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις.

Multum e Britannia affertur.

λθ'. Ἡμεῖς δὲ ἐπεὶ τὰ κατὰ τοὺς Γαλάτας καὶ τοὺς [3] Κελτίβηρας ἔτι δ' Ἴβηρας διήλθομεν, ἐπὶ τοὺς Λίγυας μεταβησόμεθα. οὗτοι γὰρ νέμονται χώραν τραχεῖαν καὶ παντελῶς λυπράν· τοῖς δὲ πόνοις καὶ ταῖς κατὰ τὴν λειτουργίαν συνεχέσι κακοπαθείαις ἐπίπονόν τινα βίον καὶ ἀτυχῆ ζῶσι. καταδένδρου γὰρ τῆς χώρας οὔσης, οἱ μὲν αὐτῶν ὑλοτομοῦσι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, σιδηροφοροῦντες [4] ἐνεργοὺς πελέκεις καὶ βαρεῖς, οἱ δὲ τὴν γῆν ἐργαζόμενοι τὸ πλεῖον πέτρας [5] λα-

Ligures.

Aſpera terra.

1 Praepoſitionem negligit Co.

2 Μεγίστην ἐμπειρείαν Mut.

3 Κελτίβηρας ἔτι δ' Ἴβηρας Mut. Co. Reg. quod recepi. Edd. tres ultimas voces ignorabant.

4 Ἐνέργως Mut.

5 Λατομοῦσι & paulo poſt τῇ συνεχείᾳ ora Steph. Mut. Coisl. Clar. 2. Reg. Vat. Vulgo λειστομοῦσι & συνηθείᾳ.

oppoſitam Galliae continentem ex inſula Britannica tranſportatur, quod per Celticae mediterranea equis mercatores ad Maſſilienſes & Narbonenſium urbem deferunt. Colonia haec eſt Romanorum, & maximum, ob commoditatem & opulentiam, emporium illis in locis exſiſtit.

XXXIX. Ceterum poſt abſolutum de Gallis & Celtiberis & Hiberis ſermonem ad Ligures etiam tranſituri ſumus. Aſperam hi terram & omnino ſterilem habitant, inque laboribus & aſſiduis publicorum operum moleſtiis duram & aerumnoſam vitam agunt. Cum enim montana ſit haec regio, & arboribus referta; alii per totum diem ligna caedunt, validis ad hoc gravibuſque ſecuribus inſtructi. Agricolis ut plurimum cum ſaxis

τομοῦσι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τραχύτητος. οὐδεμίαν γὰρ βῶλον τοῖς ἐργαλείοις ἀνασπῶσιν ἄνευ λίθου· καὶ τοιαύτην ἔχοντες ἐν τοῖς ἔργοις κακοπάθειαν, τῇ συνεχείᾳ περιγίνονται τῆς φύσεως· καὶ πολλὰ μοχθήσαντες, ὀλίγους καρποὺς καὶ μόλις λαμβάνουσιν. διὰ δὲ τὴν συνέχειαν τῶν γυμνασιῶν, καὶ τὸ τῆς [1] τροφῆς ἐλλιπὲς, τοῖς σώμασιν ὑπάρχουσιν ἰσχνοὶ καὶ εὔτονοι. πρὸς δὲ τὴν κακοπάθειαν ταύτην συνεργοὺς ἔχουσι τὰς γυναῖκας, εἰθισμένας ἐπίσης τοῖς [2] ἀνδράσιν ἐργάζεσθαι. κυνηγίας δὲ ποιοῦνται συνεχεῖς, ἐν αἷς πολλὰ τῶν θηρίων [3] χειρούμενοι, τὴν ἐκ τῶν καρπῶν σπάνιν διορθοῦνται. διόπερ ἐμβιοῦντες ὄρεσι χιονοβολουμένοις, καὶ τραχύτητας ἀπίστους ὀρειβατεῖν εἰωθότες, εὔτονοι καὶ μυώδεις γίνονται τοῖς σώμασιν. ἔνιοι δὲ διὰ τὴν παρ' αὐτοῖς [4] σπανοκαρπίαν πίνουσι μὲν ὕδωρ,

Incolarum mores, ſtudia,

1 Τρυφῆς frequentiſſimo peccato Mut.
2 'Ανθρώποις Coisl. Mut.
3 Ita marg. Steph. Mut. Vat. Reg. Co. Cl. 2. θηρευόμενοι edd.
4 Στενοκαρπίαν Coisl. Mutin. Non ſequor. Σπανοσιτίας ſimili uſu L. I, 53, habuimus.

diſſecandis negotium eſt, ob nimiam ſoli horriditatem. Nullam enim glebam inſtrumentis eruunt abſque lapide. Licet autem tantis cum aerumnis conflictentur; pertinaci tamen labore naturam ſuperant, multiſque exantlatis moleſtiis exiguum inde fructum, eumque vix tandem, conſequuntur. Exercitationis ergo aſſiduitas, & alimoniae parcitas in cauſa eſt, ut macilentis ſint corporibus & nervoſis. In tolerandis vero laboribus participes habent feminas, aeque ac viros operibus aſſuetas. Venationes agitant frequentes; magnaſque ex beſtiis praedas nacti, frugum inopiam reſarciunt. Idcirco dum in montibus nive conſperſis obverſantur, & difficillima ſilvarum aſpreta peragrare aſſueſcunt, corpora illorum valida & muſculoſa evadunt. Aliqui propter annonae caritatem aquam bibunt, cicurumque &

σαρκοφαγοῦσι δὲ τὰς τῶν ἡμέρων τε καὶ ἀγρίων ζώων σάρκας, καὶ τῶν ἀπὸ τῆς χώρας λαχάνων [1] ἐμπίπλανται, τὴν χώραν ἔχοντες ἄβατον τοῖς προσφιλεστάτοις τῶν θεῶν [2] Δήμητρι καὶ Διονύσῳ. νυκτερεύουσι δ' ἐπὶ τῆς χώρας σπανίως μὲν ἔν τισιν εὐτελέσιν ἐπαύλεσιν, ἢ καλιαῖς· τὰ δὲ πολλὰ ἐν ταῖς κοίλαις πέτραις καὶ τοῖς σπηλαίοις αὐτοφυέσι, καὶ δυναμένοις σκέπην ἱκανὴν παρέχεσθαι. ἀκολούθως δὲ τούτοις [3] καὶ τἄλλα ποιοῦσι, διαφυλάττοντες τὸν ἀρχαῖον καὶ [4] ἀκατάσκευον βίον. καθόλου δ' ἐν τοῖς τόποις αἱ μὲν γυναῖκες ἀνδρῶν, οἱ δὲ ἄνδρες θηρίων ἔχουσιν εὐτονίαν καὶ ἀλκήν. πολλάκις γοῦν φασιν ἐν ταῖς στρατείαις τὸν μέγιστον τῶν Γαλατῶν ὑπὸ Λίγυος ἰσχνοῦ παντελῶς ἐκ προκλήσεως μονομαχήσαντα ἀνῃρῆσθαι. ὁπλισμὸν δ' ἔχουσιν οἱ Λίγυες ἐλαφρότερον τῶν Ῥω- arma.
μαίων [5] τῇ κατασκευῇ. σκεπάζει γὰρ αὐτοὺς παρα-

1 Ἐμπίμπλανται Vat.
2 Δημήτρα Coisl.
3 Καὶ τὰ πολλὰ ποιοῦσι ora Steph. Vat. Reg.
4 Ἀκατάσκευον Steph. m. Reg. Co. Mut. Cl. 2. Vat. Vulgo ἀπαράσκευον. Mox στρατιαῖς Coisl.
5 Τῆς κατασκευῆς Coisl.

ferarum animalium carnibus victitant, & oleribus ibi natis ventres replent, ut quorum terra amabiliſſima Deorum Cereri & Libero inacceſſa eſt. Noctu in agris cubant, rarius quidem in caulis quibuſdam vilibus aut tuguriolis; ut plurimum vero in rupibus concavis, & ſpeluncis a natura factis, quae tectum illis commodum praebere queant. Ad hunc modum & cetera factitant, priſcum illum vivendi morem & inconditum obſervantes. Breviter ut dicam, his in locis virorum feminae, belluarum viri, robur habent & ſtrenuitatem. Ideoque in bellis ſaepenumero vel maximum inter Gallos a Ligure perquam gracili, ex provocatione ad certamen ſingulare, proſtratum caeſumque eſſe, memorant. Armatura ipſis eſt levioris apparatus, quam Romanis. Scuto

μήκης θυρεὸς εἰς τὸν Γαλατικὸν ῥυθμὸν δεδημιουργημένος, καὶ χιτὼν συνειλημμένος ζωστῆρι· καὶ [1] περιτίθενται θηρίων δορὰς, καὶ ξίφος σύμμετρον. τινὲς δὲ αὐτῶν διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας μετεσχημάτισαν τὸν ὁπλισμὸν ἐξομοιοῦντες [2] ἑαυτοὺς τοῖς ἡγουμένοις. θρασεῖς δ' εἰσὶ καὶ γενναῖοι, οὐ μόνον εἰς πόλεμον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς ἐν τῷ βίῳ περιστάσεις τὰς ἐχούσας δεινότητας. ἐμπορευόμενοι γὰρ πλέουσι τὸ [3] Σαρδῷον καὶ τὸ Λιβυκὸν πέλαγος, [4] ἑτοίμως ἑαυτοὺς ῥίπτοντες εἰς ἀβοηθήτους κινδύνους. σκάφεσι γὰρ χρώμενοι τῶν σχεδιῶν εὐτελεστέροις, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς κατὰ ναῦν χρησίμοις ἥκιστα κατεσκευασμένοις, ὑπομένουσι τὰς ἐκ τῶν χειμώνων φοβερωτάτας περιστάσεις καταπληκτικῶς.

Tyrrheni, claſſe praeſtantes.

μ'. Λείπεται δ' ἡμῖν εἰπεῖν περὶ τῶν Τυῤῥηνῶν. οὗτοι γὰρ [5] τὸ μὲν παλαιὸν ἀνδρείᾳ διενέγκαντες, χώ-

1 Περιτίθεται Mut.
2 Αὐτοὺς Coisl.
3 Σαρδόνιον Mut. Coisl.
4 Ἑτοίμους iidem. Mox ῥιπτοῦντες Reg.
5 Περὶ τὸ παλαιὸν Coisl. Mut. & mox διενεγκόντες.

enim oblongo, ad modum Gallicum conformato, proteguntur, tunicamque baltheo ſuccingunt. Ferarum quoque pelles geſtant, enſemque mediocrem. Nonnulli tamen per conſuetudinem cum civitate Romana, priſcam armorum formam immutarunt, dominorum imitantes cultum. Audaces ſunt & fortes non tantum in bello, ſed aliis quoque vitae caſibus periculoſis. Negotiandi enim ſtudio Sardoum & Libycum pelagus navigant, ultro extremis ſeſe periculis obiectantes. Scaphis enim vilioribus utuntur, quam vulgares ſunt naviculae, nec aliarum commoditate navium inſtructis; in quibus tamen graviſſima tempeſtatum diſcrimina, quod mirum eſt, ſubire non verentur.

XL. Reſtat, ut de Tyrrhenis etiam dicamus. Hi quondam fortitudine praecellentes, magnum terrae tra-

ραν πολλὴν κατεκτήσαντο, καὶ πόλεις ἀξιολόγους καὶ πολλὰς ἔκτισαν. ὁμοίως δὲ καὶ ναυτικαῖς δυνάμεσιν ἰσχύσαντες, καὶ πολλοὺς χρόνους θαλαττοκρατήσαντες, τὸ μὲν παρὰ τὴν Ἰταλίαν πέλαγος ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἐποίησαν Τυῤῥηνικὸν προσαγορευθῆναι· [1] τὰ δὲ κατὰ τὰς πεζικὰς δυνάμεις [2] ἐκπονήσαντες, τήν τε σάλπιγγα λεγομένην ἐξεῦρον, εὐχρηστοτάτην μὲν εἰς τοὺς πολέμους, ἀπ᾽ ἐκείνων δ᾽ ὀνομασθεῖσαν Τυῤῥηνήν. τό, τε περὶ τοὺς ἡγουμένους στρατηγοὺς ἀξίωμα κατεσκεύασαν, περιθέντες τοῖς ἡγουμένοις ῥαβδούχους, καὶ δίφρον ἐλεφάντινον, καὶ περιπόρφυρον [3] τήβενναν. ἔν τε ταῖς [4] οἰκίαις τὰ περίστοα, πρὸς τὰς τῶν θεραπευόντων ὄχλων ταραχὰς ἐξεῦρον εὐχρηστίαν. ὧν τὰ πλεῖστα Ῥωμαῖοι μιμησάμενοι καὶ πρὸς τὸ [5] κάλλιστον αὐξήσαντες, μετήνεγκαν ἐπὶ τὴν ἰδίαν πολιτείαν. γράμματά τε καὶ [6] φυσιολογίαν καὶ θεολογίαν ἐξεπόνη-

Ab iis mare, Italiae obiectum, nomen habet.

Militiam pedeſtrem excoluere, tubam invenere,

lictoribus, ſella curuli, toga praetexta primum uſi;

literarum ſtudiis dediti,

1 Τὸ δὲ Vat. Coisl.

2 Exſulat ex Coisl. Mallem abeſſet λεγομένην.

3 Τίβενναν Coisl. τὴν βένναν Vat.

4 Οἰκείαις Coisl.

5 Κάλλιον Mut. Reg. Coisl.

6 Φυσιολ. καὶ θεολογίαν Pogg. Coisl. Mut. Vat. Reg. qui ſummo

ctum occuparunt, multaſque & celebres condiderunt urbes. Quin & claſſe pollentes, diu maris imperium tenuere, & mare Italiae ſubiectum Tyrrhenum de ſuo nomine appellarunt. Hi inter cetera, quibus pedeſtrem militiam excoluere, tubam repererunt ad bella utiliſſimam, quae Tyrrhena inde vocatur. Summis exercituum ducibus hoc ipſo maieſtatem conciliarunt, quod lictores cum faſcibus & ſellam curulem ex ebore, togamque purpura praetextam illis addidere. Domorum quoque porticus, ad avertendum turbae ſervorum & clientum ſtrepitus & moleſtias, percommodas invenerunt. Quorum pleraque imitati Romani in ſuam translata rempublicam ad ſummam elegantiam provexere. Literis vero, & inprimis naturae ac rerum divinarum

prodigiorum diſciplinam, vitae cultioris rationem expolivérunt.

σαν ἐπὶ πλεῖον, καὶ τὰ περὶ τὴν κεραυνοσκοπίαν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων ἐξειργάσαντο. διὸ καὶ μέχρι τῶν νῦν χρόνων οἱ τῆς οἰκουμένης σχεδὸν ὅλης ἡγούμενοι θαυμάζουσί τε τοὺς ἄνδρας, καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς κεραυνοῖς [1] διοσημείας τούτοις ἐξηγηταῖς χρῶνται. χώραν δὲ νεμόμενοι πάμφορον, καὶ ταύτην ἐξεργαζόμενοι, καρπῶν ἀφθονίαν ἔχουσιν, οὐ μόνον πρὸς τὴν ἀρκοῦσαν διατροφὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀπόλαυσιν δαψιλῆ καὶ τρυφὴν ἀνήκουσαν. παρατίθενται γὰρ δὶς τῆς ἡμέρας τραπέζας πολυτελεῖς, καὶ τἄλλα τὰ πρὸς τὴν ὑπερβάλλουσαν [2] τρυφὴν οἰκεῖα· στρωμνὰς μὲν [3] ἀνθινὰς κατασκευάζοντες, ἐκπωμάτων δ' ἀργυρῶν παντοδαπῶν πλῆθος, καὶ τῶν διακονούντων οἰκετῶν οὐκ ὀλίγον ἀριθμὸν ἡτοιμακότες. καὶ τούτων οἱ μὲν εὐπρεπείᾳ διαφέροντες εἰσὶν, οἱ δ' ἐσθῆσι [4] πολυτελεστέραις ἢ κα-

conſenſu & ἐπὶ πλεῖον cum Clar. Vulgatis καὶ θεολογίαν decrant, legentibus ἐπὶ πλεῖστον.

1 Θεοσημείας Steph. marg. ex Reg. & Cod. Urſin.

2 Τροφὴν Cl. M. qui in contrariam partem paulo ante peccarat.

3 Ἀιθεινὰς Coisl. Vat.

4 Πολὺ τιμιωτέραις ex Scholio Coisl.

perſcrutationi plurimum ſtudii impenderunt; fulminum conſiderationi prae cunctis mortalibus ſummopere intenti. Quapropter hac etiamnum aetate totius prope orbis moderatores hos viros admirantur, & prodigiorum per fulmina oſtentorum interpretibus illis utuntur. Cum autem terram incolant uberrimam, eamque probe exerceant; largiſſimos inde fructus percipiunt, qui non modo ad nutricationem ſufficientem, verum etiam ad prolixas voluptates & delicias conducant. Bis enim in die menſas adornant opiparas, ceteraque ad lautitiem & faſtum pertinentia adhibent. Stragula texunt ceu floribus inſperſa. Argenteorum eis poculorum ingens copia eſt & varietas. Familiarium etiam miniſtrorum non exiguus in parato eſt numerus: quorum alii formae decore excellunt, alii ſumtuoſiore, quam pro ſervili con-

τὰ δουλικὴν ἀξίαν κεκόσμηνται. οἰκήσεις τε παντοδαπὰς ἰδιαζούσας ἔχουσι παρ᾽ αὐτοῖς [1] οὐ μόνον οἱ θεράποντες, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐλευθέρων οἱ πλείους. καθόλου δὲ τὴν μὲν ἐκ παλαιῶν χρόνων παρ᾽ αὐτοῖς ζηλουμένην ἀλκὴν ἀποβεβλήκασιν, [2] ἐν πότοις καὶ ῥαθυμίαις ἀνάνδροις βιοῦντες, οὐκ ἀλόγως τὴν τῶν πατέρων δόξαν ἐν τοῖς [3] πολέμοις ἀποβεβλήκασι. συνεβάλλετο δ᾽ αὐτοῖς πρὸς τὴν τρυφὴν οὐκ ἐλάχιστον καὶ ἡ τῆς χώρας ἀρετή. πάμφορον γὰρ καὶ παντελῶς εὔγειον νεμόμενοι [4] χώραν, παντὸς καρποῦ πλῆθος ἀποθησαυρίζουσιν. καθόλου γὰρ ἡ Τυῤῥηνία παντελῶς εὔγειος οὖσα, πεδίοις ἀναπεπταμένοις ἐγκάθηται, καὶ βουνοειδέσιν ἀναστήμασι τόπων διείληπται γεωργησίμοις. ὑγρὰ δὲ μετρίως ἐστὶν, οὐ μόνον κατὰ τὴν χειμερινὴν ὥραν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν τοῦ θέρους καιρόν.

μα΄. Ἐπεὶ δὲ περὶ τῆς πρὸς ἑσπέραν κεκλιμένης

1 Οὐ μόνοι Mut.
2 Ἐν τόποις Vat. Vid. L. II, 41. Haec autem deſunt uſque in συνεβάλλετο Clar. 1. & Venet.
3 Πολεμίοις ſat commode Mut. Vide L. I, 54.
4 Hanc non legit Coisl.

ditione, veſtitu exornati ſunt. Secretas ab aliis aedes habent, omni cultu inſtructas, tum ſervi, tum etiam ingenuorum plerique. Ad extremum abiecta, quam olim exercuerunt, virtute, in compotationibus & ignavia degeneri vitam exigunt. Ideoque non mirum eſt, quod maiorum in bellis gloriam amiſerunt. Nec minimum ad luxum eis ſoli confert praeſtabilitas. Regionem enim tenent fertiliſſimam & optimis glebis praeditam, ex qua omnis generis fructus recondunt. Hetruria enim foecunditate nulli cedens terrae, in late patentibus campis recumbit, clivoſos tamen interim colles habet, arationi idoneos. Humore etiam mediocri, non hiberno ſolum tempore, ſed etiam aeſtivo rigatur.

XLI. Poſtquam ergo terras ad occidentem ſitas, &

χώρας, καὶ τῆς πρὸς [1] τὰς ἄρκτους νενευκυίας, ἔτι δὲ τῶν κατὰ τὸν ὠκεανὸν νήσων διεξήλθομεν, ἐν μέρει διέξιμεν περὶ τῶν κατὰ τὴν μεσημβρίαν νήσων, τῶν ἐν ὠκεανῷ τῆς Ἀραβίας τῆς πρὸς ἀνατολὴν κεκλιμένης, καὶ προσοριζούσης τῇ καλουμένῃ Κεδρωσίᾳ. ἡ μὲν [2] γὰρ χώρα πολλαῖς κώμαις καὶ πόλεσιν ἀξιολόγοις κατοικεῖται, καὶ τούτων αἱ μὲν ἐπὶ χωμάτων ἀξιολόγων κεῖνται, αἱ δ' ἐπὶ [3] γεωλόφων ἢ πεδίων καθίδρυνται. ἔχουσι δ' αὐτῶν αἱ μέγισται βασίλεια κατεσκευασμένα πολυτελῶς, πλῆθος οἰκητόρων ἔχοντα, καὶ [4] κτήσεις ἱκανάς. πᾶσα δ' αὐτῶν ἡ χώρα γέμει θρεμμάτων παντοδαπῶν, καρποφοροῦσα, καὶ νομὰς ἀφθόνους παρεχομένη τοῖς βοσκήμασι. ποταμοί τε πολλοὶ διαῤῥέοντες ἐν αὐτῇ πολλὴν ἀρδεύουσι χώραν, [5] συντελοῦντες πρὸς τελείαν αὔξησιν τῶν καρπῶν. διὸ καὶ τῆς Ἀραβίας ἡ πρωτεύουσα τῇ ἀρετῇ προσηγορίαν ἔλα-

Inſulae meridionales in oceano Arabiae.

Praemiſſa Arabiae felicis brevis deſcriptio.

1 Articulum omittit Coisl.
2 Non eſt in eodem.
3 Γεωλόφων πεδίων Reg. Vat. atque hinc Stephanus mediam vocem nota ſignavit.
4 Κτίσεις Coisl.
5 Συνεργοῦντες idem & Mut.

Arctum ſpectantes, inſulaſque Oceani, oratione noſtra peragravimus, meridiei quoque inſulas in Oceano Arabiae, ad ortum vergentis, & Gedroſiae approximantis, ſingulatim perluſtrabimus. Regio illa pagis multis, oppidiſque non obſcuris frequentatur: quorum pars in editis aggeribus iacet, pars in collibus, aut campis. Urbium maximae regias habent magnifice exſtructas, magnamque habitatorum frequentiam, & copiam facultatum. Totus illic ager pecoribus abundat omnis generis, & fructus large producit, gregibus etiam & armentis paſcua affatim ſubminiſtrat. Perfluunt eum amnes multi, benignaque terrae irrigatione ad perfecta fructuum incrementa plurimum conducunt. Idcirco pars illa Arabiae, quae bonitate ceteras antecedit, Fe-

βεν οἰκείαν, Εὐδαίμων ὀνομασθεῖσα. ταύτης δὲ κατὰ τὰς ἐσχατιὰς τῆς παρωκεανίτιδος χώρας καταντικρὺ νῆσοι κεῖνται πλείους, ὧν τρεῖς εἰσιν ἄξιαι τῆς ἱστορικῆς ἀναγραφῆς· μία μὲν ἡ προσαγορευομένη ἱερὰ, καθ' ἣν οὐκ ἔξεστι τοὺς τετελευτηκότας θάπτειν· [1] ἑτέρα δὲ πλησίον ταύτης, ἀπέχουσα σταδίους [2] ὡς ἑπτὰ, εἰς ἣν κομίζουσι τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων, ταφῆς ἀξιοῦντες. ἡ δ' οὖν ἱερὰ τῶν μὲν ἄλλων καρπῶν ἄμοιρός ἐστι, φέρει δὲ λιβανωτοῦ [3] τοσοῦτο πλῆθος, ὥστε διαρκεῖν καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην πρὸς τὰς τῶν θεῶν τιμάς. ἔχει δὲ καὶ σμύρνης πλῆθος διάφορον, καὶ τῶν ἄλλων θυμιαμάτων παντοδαπὰς φύσεις, παρεχομένας πολλὴν εὐωδίαν. ἡ δὲ [4] φύσις τοῦ λιβανωτοῦ καὶ ἡ κατασκευή ἐστι τοιάδε· δένδρον ἐστὶ τῷ μὲν μεγέθει μικρὸν, τῇ δὲ προσόψει τῇ ἀκάνθῃ τῇ Αἰγυπτίᾳ τῇ λευκῇ παρεμφερές· τὰ δὲ φύλλα τοῦ δένδρου ὅμοια

Inſulae tres prae ceteris memorabiles: una ſacra, thus & myrrham ferens; altera ſepulturae deſtinata.

Thuris & myrrhae hiſtoria.

1 Ἑτέρα εἰς ἣν Reg. & Urſini Cod. omiſſis mediis, quibus & Steph. aſteriſcum propterea appinxit.

2 Non legit Coisl. ὡς.

3 Τοσοῦτον Coisl. Mut.

4 Φύσις ἐστὶ iidem, Reg. Vat. mox id verbum praetereuntes.

lix inde convenienti ſane nomine appellatur. Ad extremitates huius, contra litoralem Oceani oram, complures quidem inſulae iacent: tres tamen hiſtorica relatione tantum dignae exſiſtunt. Prima vocatur Sacra, in qua mortuos ſepeliri nefas. Altera non procul ab iſta, VII circiter ſtadia diſtat, in quam cadavera exſtinctorum deportata ſepulturae tradunt. Sacra ergo aliis quidem fructibus deſtituta eſt, thuris vero tantam gerit copiam, ut ad honores Deûm per totum orbem terrarum ſufficiat. Eximiam quoque myrrhae copiam habet; ceterorumque aromatum varia producit genera, quae inſignem de ſe fragrantiam exſpirant. Natura thuris & collectio ad hunc ſe modum habet. Arbor eſt puſilla, albae Aegyptiorum ſpinae adſpectu ſimilis, fo-

τῇ ὀνομαζομένῃ [1] ἰτέᾳ· καὶ τὸ ἄνθος ἐπ' αὐτῷ φύεται χρυσοειδές. ὁ δὲ λιβανωτὸς γινόμενος ἐξ αὐτοῦ, ὀπίζεται ὡς ἂν δάκρυον. τὸ δὲ τῆς σμύρνης δένδρον ὅμοιόν ἐστι τῇ σχίνῳ, τὸ δὲ φύλλον ἔχει λεπτότερον καὶ πυκνότερον· [2] ὀπίζεται δὲ περισκαφείσης τῆς γῆς ἀπὸ τῶν ῥιζῶν. καὶ ὅσα μὲν αὐτῶν ἐν ἀγαθῇ γῇ πέφυκεν, ἐκ τούτων γίνεται δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἔαρος καὶ θέρους· καὶ ὁ μὲν πυῤῥὸς ἐαρινὸς ὑπάρχει διὰ τὰς δρόσους, ὁ δὲ λευκὸς [3] θερινός ἐστι. τοῦ δὲ παλιούρου συλλέγουσι τὸν καρπὸν, καὶ χρῶνται [4] βρωτοῖς καὶ ποτοῖς, καὶ πρὸς τὰς κοιλίας τὰς ῥεούσας φαρμάκῳ.

μβ'. Διῄρηται δὲ τοῖς ἐγχωρίοις ἡ χώρα· καὶ ταύτης ὁ βασιλεὺς λαμβάνει τὴν κρατίστην, καὶ τῶν καρπῶν τῶν γινομένων ἐν τῇ νήσῳ [5] δεκάτην λαμβάνει. τὸ δὲ πλάτος τῆς νήσου φασὶν εἶναι σταδίων ὡς διακοσίων. κατοικοῦσι δὲ τὴν νῆσον οἱ καλούμενοι Παγ-

Thuriferae inſulae magnitudo,

1 Ἰταίᾳ & paulo poſt σχοίνῳ Co.
2 Explicare conatur Scholiaſt. Vat. ὡς γαία σταλάσσεται, minus recte.
3 Θερινὸς Coisl. Mutin. Reg. optime. Edd. χειμερινός.
4 Deſit Co. Mox φαρμάκων idem.
5 Δεκάτας Coisl. Mut.

liaque ſalicis refert. Florem gerit aurei coloris. Ex huius cortice inciſo ſuccus inſtar lacrimae exſtillat. Myrrhae arbor lentiſci formam imitatur, ſed folium habet tenuius, magiſque conſtipatum. Effoſſa circum radices terra, (quod ablaqueare dicunt) ſuccus emanat. Quae in bona exſiſtunt terra, bis quotannis, in vere ſcilicet & aeſtate, fructum emittunt. Vernus equidem rufus eſt ob rorem: ſed aeſtivus album habet colorem. Paliuri quoque ſemen colligunt, quod in cibo potuque uſum, & ad ventris profluvia remedium eis praeſtat.

XLII. Diviſa eſt inter populares regio, cuius optima pars regi cedit, qui & de fructibus inſulae decimas accipit. Latitudinem eius ad CC ſtadiûm menſuram computant, eamque Panchaei colunt, qui thus & myrrham,

mercatura.

χαῖοι, καὶ τόν τε λιβανωτὸν καὶ τὴν σμύρναν κομίζουσιν εἰς τὸ πέραν, καὶ πωλοῦσι τοῖς τῶν Ἀράβων ἐμπόροις, παρ' ὧν ἄλλοι [1] τὰ τοιαῦτα φορτία ὠνούμενοι, διακομίζουσιν εἰς τὴν Φοινίκην καὶ κοίλην Συρίαν, ἔτι δὲ Αἴγυπτον· τὸ δὲ τελευταῖον ἐκ τούτων τῶν τόπων ἔμποροι διακομίζουσιν εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.

Tertia inſula Panchaia:

ἔστι δὲ καὶ ἄλλη νῆσος μεγάλη, τῆς προειρημένης ἀπέχουσα σταδίους τριάκοντα, εἰς τὸ πρὸς ἕω μέρος τοῦ ὠκεανοῦ κειμένη, τῷ μήκει πολλῶν τινων σταδίων. ἀπὸ γὰρ τοῦ πρὸς ἀνατολὰς ἀνήκοντος ἀκρωτηρίου φασὶ θεωρεῖσθαι τὴν Ἰνδικὴν ἀέριον, διὰ τὸ μέγεθος τοῦ διαστήματος. ἔχει δὲ ἡ Παγχαία [2] καθ' αὑτὴν πολλὰ τῆς ἱστορικῆς ἀναγραφῆς ἄξια·

incolae ex diverſis populis collecti,

κατοικοῦσι δ' αὐτὴν αὐτόχθονες μὲν, οἱ Παγχαῖοι λεγόμενοι, ἐπήλυδες δ' Ὠκεανῖται, καὶ Ἰνδοὶ καὶ Σκύθαι καὶ Κρῆτες.

urbs Panara,

πόλις δ' ἐστὶν ἀξιόλογος ἐν αὐτῇ, προσαγορευομένη μὲν Πανάρα, εὐδαιμονίᾳ δὲ διαφέρουσα. οἱ δὲ

1 Τὰ φορτία Reg. Coisl. Vat. ignorat, Steph. κατ' αὐτὴν
2 Aſteriſcum addit his, quae Reg. Mut.

in ulteriores deportata terras, mercatoribus ex Arabia divendunt; a quibus alii merces eiuſmodi coëmtas in Phoeniciam, cavamque Syriam, & Aegyptum tranſvectant: & ex locis illis tandem in univerſum orbem a negociatoribus diſtrahuntur. Praeter has alia quoque inſula eſt ampla, XXX ſtadiis ab ea, quam diximus, remota, inque Eois Oceani tractibus iacens, multorum longitudine ſtadiorum. De promontorio enim ad orientem ſolem porrecto Indiam in aërem altiſſime inſertam, propter immenſam locorum diſtantiam, conſpici ferunt. Sunt utique in Panchaia plurima, quae, ut Hiſtorici memoriae illa prodant, merentur. Habitant eam indigenae, qui Panchaei nominantur: advenae praeterea Oceanitae; nec non Indi, Cretenſes ac Scythae. Celebris in ea urbs eſt, Panaram ipſi vocant, felicitate nulli con-

ταύτην οἰκοῦντες, καλοῦνται μὲν [1] ἱκέται τοῦ Διὸς τοῦ Τριφυλίου, μόνοι δ' εἰσὶ τῶν τὴν Παγχαίαν χώραν οἰκούντων αὐτόνομοι καὶ ἀβασίλευτοι. ἄρχοντας δὲ καθιστᾶσι κατ' ἐνιαυτὸν τρεῖς· οὗτοι δὲ θανάτου μὲν οὐκ εἰσὶ κύριοι, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα διακρίνουσι. καὶ αὐτοὶ δὲ οὗτοι τὰ μέγιστα ἐπὶ [2] τοὺς ἱερεῖς ἀναφέρουσιν. ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς πόλεως ἀπέχει σταδίους ὡς ἑξήκοντα ἱερὸν Διὸς [3] Τριφυλίου, κείμενον μὲν ἐν χώρᾳ πεδιάδι, θαυμαζόμενον δὲ μάλιστα διά τε τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς [4] τε κατασκευῆς καὶ τῆς τῶν τόπων εὐφυΐας.

templum Iovis Triphylii.

μγ'. Τὸ μὲν οὖν περὶ τὸ ἱερὸν πεδίον συνηρεφές ἐστι παντοίοις δένδρεσιν, οὐ μόνον καρποφόροις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς δυναμένοις τέρπειν τὴν ὅρασιν. κυπαρίττων τε γὰρ ἐξαισίων τοῖς μεγέθεσι, καὶ πλατάνων, καὶ δάφνης καὶ μυρσίνης, [5] καταγέμει, πληθύοντος

Agri amoenitas, arborum varietas.

1 Οἰκέται — Τριφυλλίου Reg. Coisl. Pogg.
2 Τοῖς ἱεροῖς Coisl.
3 Τριφυλλίου Reg. Coisl.
4 Deſit Coisl.
5 Vocem ἔρνεσι ante καταγέ-

cedens. Cives eius Iovis Triphylii ſupplices nominantur, & ſoli ex Panchaiae incolis ſuis vivunt legibus, abſque regio dominatu. Principes autem quotannis tres conſtituunt; in quorum tamen poteſtate non ſunt poenae capitales, aliis interim cunctis ipſorum iudicio ſubiectis. Et hi graviſſima quaeque ad Sacerdotum collegia referunt. Ab hac itaque urbe LX ſtadia circiter diſtat Iovis Triphylii templum, in planitie campeſtri; quod in magna veneratione habetur, tum ob vetuſtatem, tum ob ſtructurae magnificentiam, loci quoque ipſius commoditatem.

XLIII. Circumiacet fano ager omnigenis arboribus conſitus, non modo fructiferis, ſed aliis quoque, quae oblectationem viſui concilient. Eximiae enim magnitudinis cupreſſis plataniſque, lauris inſuper & myrtis,

τοῦ τόπου ναματιαίων ὑδάτων. πλησίον γὰρ τοῦ τεμένους ἐκ τῆς γῆς ἐκπίπτει τηλικαύτη τὸ μέγεθος πηγὴ γλυκέος ὕδατος, ὥστε ποταμὸν [1] ἐξ αὐτῆς γίνεσθαι πλωτόν. [2] ἐκ τούτου δ' εἰς πολλὰ μέρη τοῦ ὕδατος διαιρουμένου, καὶ τούτων ἀρδευομένων πάντα τὸν τοῦ πεδίου τόπον, συνάγκειαι δένδρων ὑψηλῶν πεφύκασι
[3] συνεχεῖς· ἐν αἷς πλῆθος ἀνδρῶν ἐν τοῖς τοῦ θέρους καιροῖς ἐνδιατρίβει, ὀρνέων τε πλῆθος παντοδαπῶν [4] ἐννεοσσεύεται, ταῖς χρόαις διάφορα, καὶ ταῖς μελῳδίαις μεγάλην παρεχόμενα τέρψιν· κηπεῖαί τε παντοδαπαὶ, καὶ λειμῶνες πολλοὶ καὶ διάφοροι ταῖς
[5] χλόαις καὶ τοῖς ἄνθεσιν, ὥστε τῇ θεοπρεπείᾳ τῆς προσόψεως ἄξιον τῶν ἐγχωρίων θεῶν φαίνεσθαι. ἦν

μει omittunt Reg. Coislin. Pogg. γένεσι Mut.

1 'Εξ αὐτῆς Coisl. Reg. quod probo. Cett. αὐτοῦ.

2 'Εκ τούτων Coisl. Mut. Reg.

3 Συνεχεῖς Steph. marg. Reg. Mut. Coisl. Clar. 2. Vat. Vulgo δαψιλεῖς. Paulo ante κατὰ πάντα τὸν Coisl. Mut. Reg.

4 'Εννεοσσεύεται in Steph. ora, Cod. Urſin. Reg. Coislin. Clar. 2. ἐννοσεύεται Vat. Mutin. Cett. νεοσσεύεται. Vid. ſupr. Lib. III, c. 68.

5 Χλόαις marg. Steph. Coisl. Mutin. Reg. Clar. 2. Vat. Pogg. quod verum. χρόαις edd. Paulo poſt καροῖαι loco καρύαι Coislin. κάρυα πολλὰ Stephani ora & Clar. 1.

abundat: & locus ille perenni fontium lympha ſcatet. Prope ſacrum enim nemus fons dulcis aquae tanta magnitudine ex terra erumpit, ut flumen navigiis aptum efficiat. Inde in multas partes amnibus ac rivis deductis, totus ille campus irrigatur, & opacae procerarum arborum ſilvae excreſcunt; in quibus aeſtatis tempore magna hominum frequentia degit, aviumque multitudo omnis generis nidulatur, quae tum colorum varietate, tum ſuaviſſimo concentu, ingens pariunt oblectamentum. Magna illic hortorum varietas, multiplex pratorum amoenitas, herbis & floribus paſſim renidens: adeo ut mirifico divinoque adſpectu Paradiſus ille dignus familiaribus ibi Diis videatur. Sunt & magnae

δὲ καὶ τῶν Φοινίκων στελέχη μεγάλα καὶ καρποφόρα διαφερόντως, καὶ καρύαι πολλαὶ, ἀκροδρύων δαψιλεστάτην τοῖς ἐγχωρίοις ἀπόλαυσιν [1] παρεχόμεναι. χωρὶς δὲ τούτων ὑπῆρχον ἄμπελοί τε πολλαὶ καὶ παντοδαπαὶ, πρὸς ὕψος ἀνηγμέναι, καὶ διαπεπλεγμέναι ποικίλως, [2] τὴν πρόσοψιν ἡδεῖαν ἐποίουν, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς χώρας ἑτοιμοτάτην παρείχοντο.

Templum & alia loca ſacra deſcribuntur.

μδ'. Ὁ δὲ ναὸς ὑπῆρχεν ἀξιόλογος ἐκ λίθου λευκοῦ, τὸ μῆκος ἔχων [3] δυοῖν πλέθρων, τὸ δὲ πλάτος ἀνάλογον τῷ μήκει· κίοσι δὲ μεγάλοις καὶ παχέσιν [4] ὑπήρειστο, καὶ γλυφαῖς φιλοτέχνοις [5] διειλημμένος· ἀγάλματά τε τῶν θεῶν [6] ἀξιολογώτατα, τῇ τέχνῃ διάφορα, καὶ τοῖς βάρεσι θαυμαζόμενα. κύκλῳ δὲ τοῦ ναοῦ τὰς οἰκίας εἶχον οἱ θεραπεύοντες τοὺς θεοὺς ἱερεῖς, δι' ὧν ἅπαντα τὰ περὶ τὸ τέμενος διῳκεῖ-

1 Παρεχόμενα Stephani marg. Mut. Vat.

2 Οἰκείαν τὴν πρόσοψιν Reg. Coisl. Mut.

3 Δυεῖν Reg. Mut. quo utere, ſi lubet.

4 Ὑπερείρητο Reg. ὑπερήχει Co. male. Vide L. I, 47.

5 Διειλημμένοις Clarom. 1. non male.

6 Ἀξιολογώτατα Coislin. Reg. Vat. Mut. Ἀξιόλογα edd.

fertiliſſimaeque illic palmarum ſtirpes, iuglandeſque plurimae, quae uberrimam incolis nucum copiam ad fruendum reddunt. Praeter haec ingens eſt vitium ex omni genere ubertas: quae in ſublime eductae, miroque flexu inter ſe conſertae, iucundum efficiunt intuitum, paratiſſimaſque de terra illa voluptates exhibent.

XLIV. Fanum ex candido marmore coagmentatum fuit eximie, duo plethra longum, & pro ratione longitudinis latum; columnis ingentibus & craſſis ſubnixum, ſculptili opere affabre expreſſo diſtinctum. Statuae illic Deorum admodum memorabiles, ſumma arte fabricatae, & molis ſuſpiciendae. Circum vero circa Deûm miniſteriis addicti Sacerdotes, a quibus cuncta in ſacrario iſto obeuntur, ſua domicilia habent. A tem-

το. ἀπὸ δὲ τοῦ ναοῦ δρόμος κατεσκεύαστο, τὸ μὲν μῆκος σταδίων τεττάρων, τὸ δὲ πλάτος πλέθρου. παρὰ δὲ τὴν πλευρὰν ἑκατέραν τοῦ δρόμου χαλκεῖα μεγάλα κεῖται τὰς βάσεις ἔχοντα τετραγώνους· ἐπ' [1] ἐσχάτῳ δὲ τοῦ δρόμου πηγὰς ἔχει λάβρως ἐκχεομένας ὁ προειρημένος ποταμός· ἔστι δὲ τὸ Φερόμενον ῥεῦμα τῇ λευκότητι [2] καὶ γλυκύτητι διαΦέρον, πρός τε τὴν τοῦ σώματος ὑγίειαν πολλὰ συμβαλλόμενον τοῖς χρωμένοις. ὀνομάζεται δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ἡλίου ὕδωρ. περιέχει δὲ τὴν πηγὴν ὅλην κρηπὶς λιθίνη πολυτελὴς, διατείνουσα παρ' ἑκατέραν πλευρὰν σταδίους τέτταρας. ἄχρι δὲ τῆς ἐσχάτης κρηπῖδος ὁ τόπος οὐκ ἔστι βάσιμος ἀνθρώπῳ πλὴν τῶν ἱερέων. τὸ δ' ὑποκείμενον πεδίον ἐπὶ σταδίους διακοσίους καθιερωμένον ἐστὶ τοῖς θεοῖς, καὶ τὰς ἐξ αὐτοῦ προσόδους εἰς τὰς θυσίας ἀναλίσκουσι. μετὰ δὲ τὸ προειρημένον πεδίον ὄρος ἐστὶν ὑψηλὸν, καθιερωμένον μὲν θεοῖς, ὀνομαζόμενον δὲ Οὐ-

1 Ἐσχάτων Mut. ἐσχάτου Reg. Paulo ante μεγάλα deſit R. Co.

2 Non habent duas has voces Reg. Coisl. Pogg.

plo inde curriculum ſtratum eſt ad IV ſtadiorum longitudinem, & latitudinem plethri. Ad utrumque eius latus grandes ex aere ſtatuae erectae ſunt, quarum baſes quadratae. Ad finem curriculi e fontibus ſuis large inundat fluvius, de quo mentio facta eſt. Is candida & dulciſſima lympha decurrit, cuius uſus multum ad bonam valetudinem conducit. Aqua Solis ei nomen eſt. Totus ille fons lapideo continetur margine, magnis ſumtibus educto; cuius utrumque latus ad IV ſtadia excurrit. Ad crepidinis extremum uſque nemini adire licet, praeterquam Sacerdotibus. Subiectus autem campus ad CC ſtadia Diis mancipatus eſt, redituſque ex eo in ſacra Deûm inſumunt. Ultra campos hoſce mons eſt arduus, Diiſque ſacer, quem ſellam coeli &

ρανοῦ δίφρος, καὶ [1] Τριφύλιος Ὄλυμπος. μυθολογοῦσι γὰρ τὸ παλαιὸν Οὐρανὸν [2] βασιλεύοντα τῆς οἰκουμένης, προσηνῶς ἐνδιατρίβειν [3] τούτῳ τῷ τόπῳ, καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐφορᾷν τόν τε οὐρανὸν καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἄστρα. ὕστερον δὲ Τριφύλιον Ὄλυμπον κληθῆναι, διὰ τὸ τοὺς κατοικοῦντας ἐκ τριῶν ἐθνῶν ὑπάρχειν. [4] ὀνομάζεσθαι γὰρ τοὺς μὲν Παγχαίους, τοὺς δὲ Ὠκεανίτας, τοὺς δὲ [5] Δωΐους· οὓς ὕστερον ὑπὸ Ἄμμωνος ἐκβληθῆναι. τὸν γὰρ Ἄμμωνα φασὶ μὴ μόνον φυγαδεῦσαι τοῦτο τὸ ἔθνος, ἀλλὰ καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν ἄρδην ἀνελεῖν, καὶ κατασκάψαι τήν τε [6] Δωΐαν καὶ Ἀστερουσίαν· θυσίαν τε κατ' ἐνιαυτὸν ἐν τούτῳ τῷ ὄρει ποιεῖν τοὺς ἱερεῖς μετὰ πολλῆς [7] τῆς ἁγνείας.

Inſulae animalia

με΄. Μετὰ δὲ τὸ ὄρος τοῦτο καὶ κατὰ τὴν ἄλλην

1 Τριφύλλιος Reg.
2 Βασιλεύσαντα Reg.
3 Ἐν τῷδε τῷ τόπῳ Coisl. Mut. Reg. Vat. Clar. 1. quorum duo poſteriores praepoſitionem omittunt, haud abſurde.
4 Ὀνομάζεσθαι δὲ τοὺς μὲν Ἀρχαίους Coisl. Reg.
5 Δώους Steph. ora & Vat. Cl. 2. Λάους Reg. Coisl. Mut.
6 Δώαν Steph. marg. Clar. 2. Vat. Λωΐαν Coisl. Reg. Mut.
7 Articulus exſulat ex Coisl. Reg.

Triphylium Olympum vocant. Uranum enim, quem Coelum dixeris Latine, cum orbis imperium teneret, lubenter in hoc loco diverſatum eſſe, coelumque ac ſtellas ex ſummo eius vertice obſervaſſe, fabulantur: qui Triphylii poſtea Olympi nomen obtinuerit, quod ex tribus accolae gentibus coaluiſſent; quorum hi Panchaei, iſti Oceanitae, illi Doii appellentur, poſtmodum ab Ammone expulſi. Hunc enim ferunt non extermi naſſe tantum hanc gentem, ſed urbes quoque funditus excidiſſe, Doia etiam & Aſteruſia ſolo aequatis. Singulis etiam annis in hoc monte ſacrum quoddam magna ſanctimonia Flamines obeunt.

XLV. Poſt hunc montem, in aliis Panchaiae tracti-

[1] Παγχαιΐτιν χώραν ὑπάρχειν φασὶ ζώων παντοδαπῶν πλῆθος. ἔχειν γὰρ αὐτὴν ἐλέφαντάς τε πολλοὺς καὶ λέοντας καὶ παρδάλεις καὶ δορκάδας, καὶ ἄλλα πλείω θηρία, διάφορα ταῖς τε προσόψεσι καὶ ταῖς ἀλκαῖς θαυμαστά. ἔχει δὲ ἡ νῆσος αὕτη καὶ πόλεις τρεῖς ἀξιολόγους, [2] Ὑρακίαν, καὶ Δαλίδα, καὶ Ὠκεανίδα. τὴν δὲ χώραν ὅλην εἶναι καρποφόρον, καὶ μάλιστα οἴνων παντοδαπῶν [3] ἔχειν πλῆθος. εἶναι δὲ τοὺς ἄνδρας πολεμικοὺς, καὶ [4] ἅρμασι χρῆσθαι κατὰ τὰς μάχας ἀρχαϊκῶς. τὴν δ' ὅλην πολιτείαν ἔχουσι τριμερῆ· καὶ πρῶτον ὑπάρχει μέρος παρ' αὐτοῖς τὸ τῶν ἱερέων, προσκειμένων αὐτοῖς τῶν [5] τεχνιτῶν. δευτέρα δὲ μερὶς ὑπάρχει τῶν γεωργῶν. τρίτη δὲ τῶν στρατιωτῶν, προστιθεμένων τῶν νομέων. οἱ μὲν οὖν ἱερεῖς τῶν ἁπάντων ἦσαν ἡγεμόνες, τάς τε τῶν ἀμφισβητήσεων [6] κρίσεις ποιούμενοι, καὶ τῶν ἄλλων τῶν

& urbes.

Incolarum tres claſſes: ſacerdotes, agricolae, milites.

1 Παγχαΐτιν Coisl. Mut. Παγχαινίην Vat.

2 Ὑρακίαν Steph. marg. Vat. Coislin. Clar. 2. Ὑρακίδαν Reg. Mut. Pogg. Vulgo Θρακίαν.

3 Ἔχουσα Clar. 1.

4 Ἀνδράσι Clar. Sed melius ſecundi margo.

5 Τεχνητῶν ſolito ſibi more Co.

6 Κράσεις Clar. 1.

bus animantium omnis generis copiam exſiſtere dicunt. Elephantes enim, leones, pardales, dorcades, pluresque alias beſtias intuitu ſpectabiles ac robore inſignes, illic haberi. Sunt in hac inſula tres praecipuae urbes, Hyracia, Dalis & Oceanis. Totaque regio fructibus abundat: maxime autem vinum omnis generis copioſe gignitur. Viri bellaces ſunt, & curribus, pro veterum more, in proeliis utuntur. Quorum tota reſpublica trifariam partita eſt. Prima claſſis Sacerdotum eſt, quibus artifices ſunt adiuncti. Altera continet agricolas. Tertia milites, quibus paſtores accedunt. Sacerdotes rerum omnium duces ſunt & arbitri. Hi enim iudicia de controverſiis agitant, aliorumque omnium, quae pu-

δημοσίᾳ πραττομένων κύριοι. οἱ δὲ γεωργοὶ τὴν γῆν ἐργαζόμενοι, τοὺς καρποὺς ἀναφέρουσιν εἰς τὸ κοινὸν, καὶ ὅστις ἂν αὐτῶν δοκῇ κάλλιστα γεωργηκέναι, λαμβάνει γέρας ἐξαίρετον ἐν τῇ διαιρέσει τῶν καρπῶν, κριθεὶς ὑπὸ τῶν ἱερέων ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δεύτερος, καὶ οἱ λοιποὶ μέχρι δέκα, προτροπῆς ἕνεκα τῶν ἄλλων. παραπλησίως [1] δὲ τούτοις καὶ οἱ νομεῖς τά τε [2] ἱερεῖα καὶ τἄλλα παραδιδόασιν εἰς τὸ δημόσιον, τὰ μὲν ἀριθμῷ, τὰ δὲ σταθμῷ, μετὰ πάσης ἀκριβείας· καθόλου γὰρ οὐδὲν ἔξεστιν ἰδίᾳ κτήσασθαι πλὴν οἰκίας καὶ [3] κήπου. πάντα δὲ τὰ γεννήματα καὶ τὰς προσόδους οἱ ἱερεῖς παραλαμβάνοντες, τὸ ἐπιβάλλον ἑκάστῳ δικαίως ἀπονέμουσι· τοῖς δὲ ἱερεῦσι μόνοις δίδοται διπλάσιον. Veſtitus. χρῶνται δ' ἐσθῆσι μὲν μαλακαῖς, διὰ τὸ παρ' αὐτοῖς πρόβατα ὑπάρχειν διαφέροντα τῶν ἄλλων [4] τὴν μαλακότητα. φοροῦσι δὲ καὶ κόσμον χρυσοῦν οὐ

1 Duo haec deſunt Coisl.

2 Ἔρια καὶ τὰ ἄλλα Reg. poſterius etiam Coisl.

3 Κήπους Vat. Mox πάντων δὲ Coisl. Mut.

4 Διὰ τὴν Coisl. Mut. Vat.

blice geruntur, poteſtatem habent. Ruricolae terram exercent; ſed fructus in commune referunt: & qui optime agricolatus deprehenditur, is eximium in diſtributione fructuum munus accipit, eique primus, proximo ſecundus, & reliquis deinceps ad decimum uſque ſuus honoris gradus Sacerdotum iudicio attribuitur, ut ceteri hoc ſedulitatis exemplo incitentur. Simili ratione paſtores etiam victimas & cetera in publicum, iam ad numerum, iam ad pondus, cum omni diligentia reponunt. Nihil enim omnino proprium tenere licet, praeter domum & hortum. Omnes autem foetus & proventus Sacerdotes recipiunt; unde, quod unicuique debetur, iuſte diſpertiunt. Eiſque ſolis duplum conceditur. Veſtes uſurpant molles, quia oves illis ſunt lanae teneritudine aliis multo praeſtantiores. Aureum quoque ornatum geſtant

μόνον αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες· περὶ μὲν τοὺς τραχήλους ἔχοντες στρεπτοὺς κύκλους, περὶ δὲ τὰς χεῖρας [1] ψέλλια· ἐκ δὲ τῶν ὤτων, παραπλησίως τοῖς Πέρσαις, ἐξηρτημένους κρίκους. [2] ὑποδέσεσι δὲ κοιναῖς χρῶνται, καὶ τοῖς χρώμασι πεποικιλμέναις περιττότερον.

μστ΄. Οἱ δὲ στρατιῶται [3] λαμβάνοντες τὰς μεμερισμένας συντάξεις, φυλάττουσι τὴν χώραν, διειληφότες ὀχυρώμασι καὶ παρεμβολαῖς. ἔστι γὰρ [4] τι μέρος τῆς χώρας ἔχον λῃστήρια [5] θρασέων καὶ παρανόμων ἀνθρώπων, οἳ τοὺς γεωργοὺς ἐνεδρεύοντες, πολεμοῦσι τούτους. αὐτοὶ δὲ οἱ ἱερεῖς πολὺ τῶν ἄλλων [6] ὑπερέχουσι τρυφῇ καὶ ταῖς ἄλλαις ταῖς ἐν τῷ βίῳ [7] καθαριότησι καὶ πολυτελείαις. στολὰς μὲν γὰρ ἔχουσι λινᾶς, τῇ [8] λευκότητι καὶ μαλακότητι διαφόρους· ποτὲ δὲ καὶ τὰς ἐκ τῶν μαλακωτάτων ἐρίων κατε-

Militum uſus.

Sacerdotum habitus.

1 Ψέλια Coisl. Vat.
2 Ὑποδήσεσι non male cod. Urſ.
3 Συνάγοντες ora Steph. Clar. 2. Urſini Mſ.
4 Τι μέρος Coisl. Reg. rectiſſime. Cett. τό.
5 Θρασέων καὶ παρανόμων Co. Reg. Mutin. Edd. bina ultima ignorant.
6 Διαφέρουσι marg. Stephani, Cod. Urſin. & Clar. 2. tum τρυφαῖς Reg. Coisl. Mut.
7 Καθαρότησι Coisl. Cl. 2. Reg.
8 Λεπτότητι Reg. Mut.

tam viri, quam mulieres. Orbiculatis enim torquibus colla induunt, manuſque armillis. Quin & auribus, non ſecus ac Perſae, annulos inſertos habent. Calceis utuntur communibus, ſed colorum varietate impenſius exornatis.

XLVI. Milites ordinaria facientes ſtipendia praeſidio ſuo patriam tutantur, caſtriſque & propugnaculis ipſam muniunt. Eſt enim pars inſulae audaciſſimorum & perditiſſimorum hominum latrociniis infeſta, qui ex inſidiis ruſticis bellum inferunt. Ipſi denique Sacrifici deliciis, vitaeque munditie ac ſumtu ceteros longe ſuperant. Stolas enim lineas gerunt, candore ac mollitudine inſignes. Quandoque tamen etiam ex lana molliſſi-

σκευασμένας ἐσθῆτας φοροῦσι. πρὸς δὲ τούτοις μίτρας ἔχουσι χρυσοϋφεῖς· τὴν δ' ὑπόδεσιν ἔχουσι [1] σανδάλια ποικίλα φιλοτέχνως εἰργασμένα. χρυσοφοροῦσι δ' ὁμοίως ταῖς γυναιξὶ, πλὴν τῶν [2] ἐνωτίων. προσεδρεύουσι δὲ μάλιστα ταῖς τῶν θεῶν θεραπείαις, καὶ τοῖς περὶ τούτων ὕμνοις τε καὶ ἐγκωμίοις, μετ' ᾠδῆς τὰς πράξεις αὐτῶν καὶ τὰς εἰς ἀνθρώπους εὐεργεσίας διαπορευόμενοι. μυθολογοῦσι δ' οἱ ἱερεῖς τὸ γένος αὐτοῖς ἐκ Κρήτης ὑπάρχειν, ὑπὸ Διὸς [3] ἡγμένοις εἰς τὴν Παγχαίαν, ὅτε κατ' ἀνθρώπους ὢν ἐβασίλευε τῆς οἰκουμένης· καὶ τούτων σημεῖα φέρουσι τῆς διαλέκτου, δεικνύντες τὰ πολλὰ διαμένειν παρ' αὐτοῖς Κρητικῶς ὀνομαζόμενα. τήν τε πρὸς αὐτοὺς οἰκειότητα καὶ φιλανθρωπίαν ἐκ προγόνων παρειληφέναι, τῆς φήμης ταύτης [4] τοῖς ἐγγόνοις παραδιδομένης ἀεί. ἐδείκνυον δὲ καὶ

Oriundi e Creta ſacerdotes.

1 Σανδάλια ποικίλα Reg. Coiſl. Mut. Pogg. Vulgo poſtrema vox aberat.

2 Ἐναντίων iidem cum Clar. 2.

3 Ἡγουμένου Reg. Mut. Coiſl.

4 Ἐν τοῖς ἐγγον. Coiſl. ἐν τοῖς ἐκγον. Mut. Reg. ἐκγόνοις etiam Vat. Vide ſupr. c. 1.

ma amictus illorum confectus eſt. Mitras praeterea habent ex auro contextas. Calceamenta horum ſandalia ſunt varia, ſingulari arte conſuta. Praeter inaures, non minus quam feminae, aurum geſtant. Deorum miniſteriis potiſſimum, hymniſque, & encomiis vacant; ac carmine res geſtas illorum & benefacta in homines proſequuntur. Genus ſibi ex Creta eſſe praedicant. Unde a Iove, cum inter homines verſans orbem terrarum regeret, in Panchaiam deducti ſunt. Pro argumento huius rei afferunt ſermonem, dum multa ſibi linguae Cretenſis vocabula remanere oſtendunt. Benevolentiam ergo & humanitatem, qua illos excipiant, a maioribus ſe accepiſſe dictitant; dum fama priſtinae neceſſitudinis perpetua ad poſteros ſucceſſione propagetur. Inſcriptio-

ἀναγραφὰς τούτων, ἃς ἔφασαν τὸν Δία πεποιῆσθαι καθ' ὃν καιρὸν ἔτι κατ' ἀνθρώπους ὢν ἱδρύσατο τὸ ἱερόν. ἔχει δ' ἡ χώρα [1] μέταλλα δαψιλῆ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου, καὶ κασσιτέρου καὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου· καὶ τούτων οὐδέν [2] ἐστιν ἐξενεγκεῖν ἐκ τῆς νήσου. τοῖς δ' ἱερεῦσιν οὐδ' ἐξελθεῖν τὸ παράπαν ἐκ τῆς καθιερωμένης χώρας· τὸν δ' ἐξελθόντα ἐξουσίαν [3] ἔχει ὁ περιτυχὼν ἀποκτεῖναι. ἀναθήματα δὲ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ [4] πολλὰ καὶ μεγάλα τοῖς θεοῖς ἀνάκειται, σεσωρευκότος τοῦ χρόνου τὸ πλῆθος τῶν καθιερωμένων ἀναθημάτων. τά τε θυρώματα τοῦ ναοῦ θαυμαστὰς ἔχει τὰς κατασκευὰς ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, ἔτι δὲ [5] θύους δεδημιουργημένας. ἡ δὲ κλίνη τοῦ θεοῦ τὸ μὲν μῆκος ὑπάρχει πηχῶν [6] ἕξ, τὸ δὲ πλάτος τεσσάρων· χρυσῆ [7] δὲ ὅλη καὶ τῇ κατὰ μέρος ἐργασίᾳ Φι-

Alia inſulae memorabilia: metalla,

ornamenta Diis dicata.

1 Μέταλλα δαψιλῆ Mut. Reg. Co. Pogg. Tum χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου καὶ σιδήρου iidem. In editis δαψιλῆ & καὶ κασσιτέρου deerat.

2 Ἔξεστιν ἐξενεγκ. Vat. οὐδέν ἐστιν ἐξενεγκ. Co. Mut. Reg. quod placet. Vulgo οὐκ ἔστιν ἐξενεγκ.

3 Εἶχεν Clar. 1.

4 Πολιὰ prave Clar. 1.

5 Θύρας Mut. Coisl. Reg. θυοῦς Vat.

6 Ἑπτὰ Steph. ora & Clar.

7 Δι' ὅλη Clar. 1.

nes quoque monſtrabant, ab ipſo Iove (ut perhibent) exaratas, quo tempore cum mortalibus vitam agens templi illic fundamenta iecit. Sunt porro in hac inſula auri & argenti, aeris quoque, & ſtanni, & ferri copioſa metalla; quorum tamen nihil inde exportare licet. Immo ſacerdotibus conſecratam regionem egredi nefas eſt. Egreſſum vero quiſquis offendit, occidendi poteſtatem habet. Innumera illic & ſpectatae magnitudinis ex auro argentoque donaria, per longam vetuſtatem in honorem Deûm coacervata, ſervantur. Ianuae templi mirando artificio ſunt conſtructae, argentoque & auro, nec non ebore & citro concinnatae. Lectus Dei VI cubitos longus eſt, IV latus, aureus totus, ſingu-

λοτέχνως κατεσκευασμένη. παραπλησίως δὲ καὶ ἡ τράπεζα τοῦ θεοῦ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῇ λοιπῇ πολυτελείᾳ παράκειται πλησίον τῆς κλίνης. κατὰ δὲ μέσην τὴν κλίνην ἕστηκε στήλη χρυσῆ μεγάλη, γράμματα ἔχουσα τὰ παρ' Αἰγυπτίοις ἱερὰ καλούμενα· δι' ὧν ἦσαν αἱ πράξεις Οὐρανοῦ τε καὶ Διὸς [1] ἀναγεγραμμέναι, καὶ μετ' αὐτὰς αἱ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος ὑφ' Ἑρμοῦ [2] προσαναγεγραμμέναι. περὶ μὲν οὖν τῶν καταντρικρὺ τῆς Ἀραβίας ἐν ὠκεανῷ νήσων ἀρκεσθησόμεθα τοῖς ῥηθεῖσι.

Inſulae in mari Aegaeo.

Samothrace, primum Samus appellata,

μζ'. Περὶ δὲ τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος κειμένων νῦν [3] διέξιμεν, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Σαμοθράκης ποιησάμενοι. ταύτην γὰρ τὴν νῆσον ἔνιοι μὲν φασὶ τὸ παλαιὸν Σάμον ὀνομασθῆναι· τῆς δὲ νῦν Σάμου κτισθείσης, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν [4] ἀπὸ τῆς παρακειμένης τῇ παλαιᾷ Σάμῳ Θρᾴκης, Σαμοθρᾴκην ὀνομασθῆναι. ᾤκησαν δ' αὐτὴν αὐτόχθονες

1 Ἀναγεγραμμέναι Mut. Reg. Clar. 2. Tum καὶ μετὰ ταύτας Coisl. Vat. Reg. Mut. Vulgo ἀναγραμμέναι & μετ' αὐτάς.

2 Προσαναγεγραμμένην Clar. 1.

3 Διέξειμεν Coisl.

4 Ἀπὸ τῆς παρακ. γῆς τῇ Σάμῳ Θρᾴκης Reg. Coisl. ἀπὸ τῆς π. τῇ πάλαι Σαμοθρᾴκῃ, Σαμοθρ. Mut. Pogg. Vulgo Σάμῳ, Σαμοθρᾴκης.

laſque partes exquiſito artificio elaboratas habens. Cui pari magnitudinis & reliqui apparatus ratione menſa Dei adſtat. In medio lecti ingens ex auro columna poſita eſt, literis notata, quas Aegyptii ſacras vocant, quibus res geſtas Urani (ſeu Coeli) & Iovis, itemque Dianae & Apollinis, ab ipſo Mercurio ceteris additas exhibent. Hic finis eſto narrationis de inſulis Oceani e regione Arabiae ſitis.

XLVII. Nunc quae Graeciae in mari Aegaeo adiacent, percenſere animus eſt, a Samothracia exorſis. Hanc Samum olim nuncupatam aſſerunt, ſed, condita Samo, ut ab eiuſdem nominis inſula diſcerneretur, a propinqua Thracia Samothraciae nomen aſſumſit. Abo-

ἄνθρωποι· διὸ καὶ περὶ τῶν πρώτων γενομένων παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων καὶ ἡγεμόνων οὐδεὶς παραδέδοται [1] λόγος. ἔνιοι δὲ φασὶ τὸ παλαιὸν [2] Σάμον νῆσον καλουμένην, διὰ τοὺς ἀποικισθέντας ἔκ τε Σάμου καὶ Θράκης, Σαμοθράκην ὀνομασθῆναι. ἐσχήκασι δὲ παλαιὰν ἰδίαν διάλεκτον οἱ αὐτόχθονες, ἧς πολλὰ ἐν ταῖς θυσίαις μέχρι τοῦ νῦν τηρεῖται. οἱ δὲ Σαμοθρᾶκες ἱστοροῦσι, [3] πρὸ τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις γενομένων κατακλυσμῶν, [4] ἕτερον [5] ἐκεῖ μέγαν γενέσθαι, [6] τὸ μὲν πρῶτον, τοῦ περὶ τὰς Κυανέας στόματος ῥαγέντος, μετὰ δὲ ταῦτα, τοῦ Ἑλλησπόντου. τὸ γὰρ ἐν τῷ Πόντῳ πέλαγος λίμνης ἔχον τάξιν, μέχρι [7] τοσούτου πεπληρῶσθαι διὰ τῶν [8] εἰσρεόντων ποταμῶν, μέχρις ὅτου διὰ τὸ πλῆθος παρεκχυθὲν τὸ ῥεῦμα λάβρως ἐξέπεσεν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ πολλὴν μὲν τῆς Ἀ-

e Samo & Thracia colonos accepit.

Ingens diluvium.

1 Γάμος Coisl. & Mut.
2 Συόννησον Vat.
3 Πρὸς -- γενομένοις Clar. 1.
4 Ὕστερον in ſuo invenit Urſinus, ſed merito ſe improbare admonuit.
5 Deſit adverbium in Clar. 1. habetque propterea notam Steph.
6 Τὸν Clar. 1.
7 Τοσούτου Coisl. Reg. Mutin. Vulgo τούτου.
8 Ἐκρεόντων Co. M. minus recte.

rigines eam incoluerunt. Hinc evenit, ut de primis illic hominibus & magiſtratibus nihil certi ad poſteros tranſmiſſum habeatur. Sunt, qui tamen Samum antiquitus vocitatam, & ab immigrantibus in eam e Samo & Thracia colonis nomen Samothraciae adeptam eſſe, memorant. Proprium vero loquelae genus indigenae illi quondam habuere, cuius multa in ſacris etiamnum veſtigia retinentur. A Samothracibus refertur, ante omnia reliquarum nationum diluvia, ingens apud ſe inundaſſe, prima irruptione per Cyanearum oſtium, altera per Helleſpontum facta. Ponti enim pelagus (aiunt) ad modum ſtagni ſe habens, uſque adeo ab ingredientibus fluviis repletum fuit, ut nimia aquarum mole oneratum in Helleſpontum ſeſe evacuaret: ubi magnam Aſiae

σίας τῆς παρὰ θάλατταν [1] ἐπέκλυσεν, οὐκ ὀλίγην δὲ καὶ τῆς ἐπιπέδου [2] γῆς ἐν τῇ Σαμοθράκῃ θάλασσαν ἐποίησε· καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς μεταγενεστέροις καιροῖς ἐνίους τῶν ἁλιέων ἀνεσπακέναι τοῖς δικτύοις λίθινα κιονόκρανα, ὡς καὶ πόλεων [3] κατακεκλυσμένων. τοὺς δὲ [4] περιλειφθέντας προσαναδραμεῖν εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους τῆς νήσου τόπους. τῆς δὲ θαλάσσης [5] ἀναβαινούσης ἀεὶ μᾶλλον, εὔξασθαι τοῖς θεοῖς τοὺς ἐγχωρίους, καὶ διασωθέντας κύκλῳ [6] περὶ ὅλην τὴν νῆσον ὅρους θέσθαι τῆς σωτηρίας, καὶ βωμοὺς ἱδρύσασθαι, ἐφ᾽ ὧν μέχρι τοῦ νῦν θύειν. ὥστ᾽ εἶναι φανερὸν, ὅτι πρὸ [7] τοῦ κατακλυσμοῦ κατῴκουν τὴν Σαμοθράκην.

Saon, reipublicae conditor.

μή. Μετὰ δὲ ταῦτα [8] τῶν κατὰ τὴν νῆσον Σάωνα (γενόμενον, ὡς μέν τινες φασὶν, ἐκ Διὸς καὶ Νύμ-

1 Ἀπέκλυσεν Coisl.
2 Τῆς idem & Reg.
3 Κατεκλυσμένων Vat.
4 Περιληφθέντας Coisl. Reg.
5 Διαβενούσης idem. διαβαινούσης Mut.
6 Δι᾽ ὅλην Mut. δι᾽ ὅλης τῆς νήσου Coisl.
7 Τοῦ κατακλ. Co. Reg. optime. Edd. τοῦ νῦν κατακλ.
8 Τῶν κατὰ -- Σάωνα Reg. Co. Mut. ſed qui poſterior Σάωνον cum Vat. τῶν etiam in Stephan. margine, quod amplector; ſicuti & Σάωνα, ob Pauſan. L. IX, 40, p. 793. Edd. τὸν περὶ -- Σάονα.

partem maritimae ſubmerſit, nec pauca in planis Samothraciae oris fluctibus maris oppreſſit. Idcirco poſteris temporibus piſcatorum nonnulli, lapidea columnarum capita retibus extraxere, urbium aquis obrutarum indicia. Superſtites autem ad editiora inſulae perfugiſſe tradunt. Sed cum mare ſubinde altius aſcenderet, vota Diis patriis feciſſe, ereptoſque e periculo per totam ubique inſulam terminos ſalutis, araſque conſtituiſſe; in quibus adhuc rem divinam faciunt. Unde liquido appareat, Samothraciam ante poſterius diluvium ab ipſis cultam fuiſſe.

XLVIII. Poſt haec quendam ex inſularibus Saonem, natum, ut quidam tradunt, ex Iove & Nympha, ut

φης, ὡς δέ τινες, ἐξ Ἑρμοῦ καὶ [1] Ῥήνης) συναγαγεῖν τοὺς λαοὺς σποράδην οἰκοῦντας· καὶ [2] νόμους θέμενον, αὐτὸν μὲν ἀπὸ τῆς νήσου [3] Σάωνα κληθῆναι· τὸ δὲ πλῆθος εἰς πέντε φυλὰς διανείμαντα, τῶν ἰδίων [4] υἱῶν ἐπωνύμους [5] αὐτὰς ποιῆσαι. οὕτως δ' αὐτῶν πολιτευομένων, λέγουσι [6] παρ' αὐτοῖς ἐκ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν Ἀτλαντίδων Ἠλέκτρας γενέσθαι Δάρδανόν τε καὶ Ἰασίωνα καὶ Ἁρμονίαν. ὧν τὸν μὲν Δάρδανον [7] μεγαλεπίβολον γενόμενον, καὶ πρῶτον εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπὶ σχεδίας διαπεραιωθέντα, τὸ μὲν πρῶτον κτίσαι πόλιν Δάρδανον, καὶ τὸ βασίλειον τὸ περὶ τὴν ὕστερον [8] κληθεῖσαν Τροίαν συστήσασθαι, καὶ τοὺς λαοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ Δαρδάνους ὀνομάσαι. ἐπάρξαι δὲ αὐτὸν φασὶ [9] καὶ πολλῶν ἐθνῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν,

Heroës alii:

Dardanus,

Iaſion, Harmonia.

1 Κρήνης Coisl. Reg.

2 Νόμους idem & Mutin. quod recepi. Vulgo νόμον. Tum θέμενοι Clar. 1.

3 Σάωνα ſolus Reg.

4 Stephanus defectus notam addidit.

5 Αὐτοὺς Coisl. Mut. Mox οὕτω Coisl.

6 Παρ' αὐτοῖς ἐκ Διὸς Co. Reg. Ceteri τοὺς ἐκ Διός.

7 Μεγαλεπίβολον Coisl. Vat. Edd. μεγαλεπήβολον.

8 Κληθεῖσαν Stephani ora cum Mut. Reg. Vat. Coisl. Clar. 2. Edd. κτισθεῖσαν.

9 Καὶ πολλῶν ſolus Coisl. Vulgo deſit copula.

alii, ex Mercurio & Rhene, populos antea diſperſos in unum congregaſſe. Latiſque legibus, multitudinem ille in quinque tribus diſtinxit, filiorum ſuorum nomina illis imponens: ipſe vero ab inſula nomen adſcitum habebat. Conſtituta hunc ad modum republica, eduntur apud eos ex Iove & Electra, filiarum Atlantis una, Dardanus, Iaſion, Harmonia. Ex his Dardanus vir magnanimus & acer fuit, qui primus in Aſiam rate traiecit, & Dardano urbe condîta, regiam, prope Troiam, poſtmodum id nomen adeptam, conſtituit, civeſque de ſe Dardanos nuncupavit. Multas praeterea gentes in Aſia ſub ditione habuit: cuius etiam Dardano-

καὶ τοὺς ὑπὲρ Θρᾴκης Δαρδάνους [1] κατοικίσαι. τὸν δὲ Δία βουληθέντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν υἱῶν τιμῆς τυχεῖν, παραδεῖξαι αὐτῷ τὴν τῶν μυστηρίων τελετὴν, πάλαι μὲν οὖσαν ἐν τῇ νήσῳ, τότε δέ πως παραδοθεῖσαν, ὧν οὐ θέμις ἀκοῦσαι πλὴν τῶν μεμυημένων. δοκεῖ δ' οὗτος πρῶτος ξένους μυῆσαι, καὶ τὴν τελετὴν διὰ τοῦτο ἔνδοξον ποιῆσαι. μετὰ δὲ ταῦτα Κάδμον τὸν Ἀγήνορος κατὰ ζήτησιν τῆς Εὐρώπης ἀφικέσθαι πρὸς αὐτοὺς, καὶ τῆς τελετῆς [2] μετασχόντα, γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Ἰασίωνος Ἁρμονίαν· οὐ καθάπερ Ἕλληνες μυθολογοῦσι, τὴν Ἄρεως.

Hanc Cadmus uxorem duxit, dum Europam inveſtigans inſulam tranſibat.

Cadmi nuptiis Dii primum praeſentes aderant, laeta munia ſubeuntes

μθ'. Τὸν δὲ γάμον τοῦτον [3] πρῶτον δαῖσαι θεοὺς, καὶ Δήμητραν μὲν Ἰασίωνος ἐρασθεῖσαν τὸν καρπὸν τοῦ σίτου δωρήσασθαι· Ἑρμῆν δὲ λύραν· Ἀθηνᾶν δὲ τὸν διαβεβοημένον ὅρμον, καὶ πέπλον καὶ αὐλούς·

1 Κατοικῆσαι Coisl. prono errore.

2 Μετασχὼν Clar. 1. Mox Ἰασίου Vat. quomodo Dionyſius I R. A. p. 49, & alii.

3 Τιμῆσαι θεοὺς Coisl. Reg.

rum gens ſupra Thraciam colonia eſſe dicitur. Cumque Iuppiter alterum quoque filium ad honores evectum cuperet; myſteriorum ei ritus praeivit, antea quidem in hac inſula receptos, ſed tunc traditione renovatos; quos nemini, praeter initiatos, audire fas eſt. Videtur autem hic primus exteros quoque initiaſſe: unde maior caerimoniis his celebritas acceſſit. Sub id tempus Cadmus, Agenoris filius, ad inveſtigandum Europam eo divertit, & particeps ſacrorum factus, Harmoniam uxorem duxit, Iaſionis ſororem, non Martis filiam, ut Graeci fabulantur.

XLIX. Haſque nuptias omnium primas Deorum praeſentia celebratas perhibent. Ubi Ceres, Iaſionis amore ſuccenſa, fruges pro munere exhibuit; Mercurius lyram; Minerva celebratum illud monile, pe-

Ἠλέκτραν δὲ τὰ τῆς μεγάλης καλουμένης μητρὸς [1] τῶν θεῶν ἱερὰ, μετὰ κυμβάλων καὶ τυμπάνων καὶ τῶν ὀργιαζόντων· καὶ Ἀπόλλωνα μὲν [2] κιθαρίσαι, τὰς δὲ Μούσας αὐλῆσαι, τοὺς δ' ἄλλους θεοὺς [3] συνευφημοῦντας αὐξῆσαι τὸν γάμον. μετὰ δὲ ταῦτα τὸν μὲν Κάδμον κατὰ τὸν παραδεδομένον χρησμὸν κτίσαι Θήβας τὰς ἐν Βοιωτίᾳ. Φασὶ δὲ τὸν [4] Ἰασίωνα γήμαντα Κυβέλην γεννῆσαι [5] Κορύβαντα. Ἰασίωνος δὲ εἰς θεοὺς μεταστάντος Δάρδανον καὶ Κυβέλην καὶ Κορύβαντα μετακομίσαι εἰς τὴν Ἀσίαν τὰ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἱερὰ, καὶ συναπᾶραι εἰς Φρυγίαν. καὶ τὴν μὲν Κυβέλην Ὀλύμπῳ [6] τὸ πρῶτον συνοικήσασαν, γεννῆσαι Ἀλκὴν, καὶ τὴν θεὰν Κυβέλην ἀφ' ἑαυτῆς ὀνομάσαι· τὸν δὲ Κορύβαντα [7] τοὺς ἐπὶ τοῖς τῆς μητρὸς ἱεροῖς ἐνθουσιάσαντας ἀφ' ἑαυτοῦ Κορύβαντας

& munera offerentes.

Iaſion Cereri matrimonio iunctus. Adiuncti mythi plures.

1 Deſit articulus Coisl.
2 Κιθαρίσθαι Clar.
3 Εὐφημοῦντας συναυξῆσαι Reg. Mut. Coisl.
4 Ἰάσονα Clar. 1. plerumque ſemper. Τὸν δ' Ἰασίωνα Reg. ſine φασί. Vulgo φασὶ δὲ τόν.
5 Κορύβαντα idem, Coisl. recte. Κορύβαντας edd.
6 Τὸ πρῶτον Reg. Coisl. quamquam in huius margine τῷ πρώτῳ. Ὀλύντῳ πρώτην Clar. 1. πρότην Clar. 2. Vulgo τῷ πρώτῳ.
7 Τούτους Clar. 2.

plumque & tibias; Electra magnae Deûm matris ſacra, una cum cymbalis & tympanis, & orgia ducentium choris, donavit. Apollo autem citharam pulſavit, Muſaeque tibias inflarunt, ac Dii ceteri laeta nuptias acclamatione ſecundarunt. Poſt haec Cadmus, ut oraculo admonitus fuerat, Thebas in Boeotia fundavit. Hic Iaſion, Cybelae matrimonio iunctus, Corybantem genuiſſe fertur, illoque inter Deos recepto, Dardanus, Cybele & Corybas, in Phrygiam ſimul profecti, matris Deorum ſacra in Aſiam tranſtulerunt. Tum Cybele, quae Olympo antea coniuncta, Alcen ſuſceperat, Deam hanc Cybelen ſuo nomine appellavit. Corybas autem matris ſacra cum lymphatico furore obeun-

προσαγορεῦσαι, γῆμαι δὲ [1] Θήβην τὴν Κίλικος θυγατέρα. ὁμοίως δὲ τοὺς [2] αὐλοὺς εἰς Φρυγίαν ἐντεῦθεν [3] μετενεχθῆναι, καὶ τὴν λύραν [4] τὴν Ἑρμοῦ εἰς Λυρνησσόν, ἣν Ἀχιλλέα ὕστερον ἐκπορθήσαντα λαβεῖν. ἐξ Ἰασίωνος δὲ καὶ Δήμητρος Πλοῦτον γενέσθαι φασὶν οἱ μῦθοι. τὸ δ' ἀληθές, τὸν τοῦ σίτου πλοῦτον [5] δωρηθῆναι ἐν τῷ τῆς Ἁρμονίας γάμῳ, διὰ τὴν συνουσίαν τοῦ Ἰασίωνος. καὶ [6] τὰ μὲν κατὰ μέρος τῆς τελετῆς ἐν ἀποῤῥήτοις [7] τελούμενα, μόνοις παραδίδοται τοῖς μυηθεῖσι. διαβεβόηται δ' ἡ τούτων τῶν θεῶν ἐπιφάνεια, καὶ παράδοξος ἐν τοῖς κινδύνοις βοήθεια τοῖς ἐπικαλεσαμένοις τῶν μυηθέντων. γίνεσθαι δέ φασι καὶ εὐσεβεστέρους καὶ δικαιοτέρους καὶ κατὰ [8] πᾶν βελ-

1 Ἥβην Clar. 1.
2 Αὐλοὺς Coisl. Mutin. Vulgo ἄλλους.
3 Μετακομισθῆναι in Stephani marg. & Cod. Urſin. quibuſcum etiam conſentit Clar. 2.
4 Τοῦ Ἑρμοῦ Coisl. τοῦ θεοῦ Mutin.
5 Δωρηθέντας Coisl. Cett. cum edd. δωρηθέντα.
6 Τὰ μὲν κατὰ Reg. diſtinctione poſita poſt Ἰασίωνος maiore. Quod placet.
7 Τηρούμενα Mut. Coisl. Vat. Tum παραδίδοται Steph. marg. ex Cod. Urſin. & Reg. Vulgo παραδιδόναι.
8 Πᾶν Reg. cum Steph. ora & Coisl. Clar. 2. Vat. Mut. Ceteri πάντα.

tes Corybantes de ſe nominavit, & Theben, Cilicis filiam, uxorem duxit. Ita & tibiae in Phrygiam inde traductae, lyraque Mercurii in Lyrneſum, quam expugnata poſt urbe Achilles aſportavit. Ex Iaſione vero ac Cerere Plutum eſſe natum, in fabulis habetur. Id quod ex hoc veritatis fonte promanat, quod opes frumentarias in nuptias Harmoniae Ceres ob conſuetudinem Iaſioni largita eſt. At quae ſingulatim in arcanis huius ſacri peraguntur, initiatis tantum noſſe conceſſum eſt. Pervulgata eſt autem horum praeſentia Deorum, auxiliumque in periculis nec opinatum, ſi quis initiatorum eos invocarit. Pietate etiam ac iuſtitia auctiores, perque omnia ſeſe ipſis meliores fieri, myſte-

τίονας ἑαυτῶν [1] τοὺς τῶν μυστηρίων κοινωνήσαντας· διὸ καὶ τῶν ἀρχαίων ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων τοὺς ἐπιφανεστάτους πεφιλοτιμῆσθαι μεταλαβεῖν τῆς τελετῆς. καὶ γὰρ [2] Ἰάσονα καὶ Διοσκούρους, ἔτι δ' Ἡρακλέα καὶ Ὀρφέα [3] μυηθέντας ἐπιτυχεῖν ἐν πάσαις ταῖς στρατείαις, διὰ τὴν τῶν θεῶν τούτων ἐπιφάνειαν.

Naxus inſula, olim Strongyle dicta.

ν'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τῆς Σαμοθράκης διήλθομεν, ἀκολούθως καὶ περὶ τῆς Νάξου διέξιμεν. αὕτη γὰρ ἡ νῆσος τὸ μὲν πρῶτον προσηγορεύετο Στρογγύλη· ᾤκησαν δὲ αὐτὴν πρῶτοι Θρᾷκες, διά τινας τοιαύτας αἰτίας· μυθολογοῦνται Βορέου γενέσθαι παῖδες [4] Βούτης καὶ Λυκοῦργος, οὐχ' ὁμομήτριοι· τὸν δὲ Βούτην ὄντα νεώτερον ἐπιβουλεῦσαι τἀδελφῷ, καὶ καταφανῆ γενόμενον, ἕτερον μὲν μηδὲν παθεῖν ὑπὸ τοῦ [5] πατρὸς, πρόσταγμα δὲ λαβεῖν ὅπως μετὰ τῶν συνεπιβουλευσάν-

Primi coloni Thraces, quos Butes, patria pulſus, eo deduxerat.

1 Τούτους Clarom. 2. Τούτοις Clar. 1.
2 Ἰάσανα Reg. Ἰάσονα Vat. Mut. Vulgo Ἰασίωνα prave.
3 Μυηθέντα Clar. 1.
4 Βούτας Mut. & mox Βούταν, atque ita ſemper.
5 Λυκούργου Mut. Reg. Coisl.

riorum conſortes, fama eſt. Ideoque ex priſcis Heroibus & Semideis omnium illuſtriſſimi ritibus hiſce imbui ac conſecrari magno opere cupierunt. Namque Iaſonem, Dioſcuros, Herculem & Orpheum initiatos, proſperitate in omnibus bellis praeſens horum Deûm favor affeciſſe creditur.

L. Expeditis nunc Samothraciae rebus, ad Naxum hiſtoriae ſeries nos adducit. Haec inſula quondam Strongyle dicebatur, cui Thraces incolae omnium primi his de cauſis obvenere. Boream filios habuiſſe narrant Butem & Lycurgum, ex matribus diverſis. Butes autem natu minor inſidias fratri parabat. Quibus palam factis, nihil quidem aliud in natum ſeverius ſtatuit parens, niſi quod mandatum ei dedit, ut, complicibus aſſumtis,

των λαβὼν [1] πλοῖα, ζητῇ χώραν ἑτέραν εἰς κατοίκησιν. διόπερ τὸν Βούτην μετὰ τῶν συνεγκαλουμένων Θρακῶν [2] συνεκπλεύσαντα, καὶ διὰ τῶν Κυκλάδων νήσων κομιζόμενον, κατασχεῖν τὴν Στρογγύλην νῆσον, καὶ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντα λῄζεσθαι πολλοὺς τῶν παραπλεόντων· σπανίζοντας δὲ γυναικῶν, περιπλέοντας ἁρπάζειν ἀπὸ τῆς χώρας γυναῖκας. τῶν μὲν οὖν Κυκλάδων νήσων αἱ μὲν ὁλοσχερῶς ἔρημοι ὑπῆρχον, αἱ δ' ὀλίγοις οἰκούμεναι. διόπερ πορρωτέρω πλευσάντων αὐτῶν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς [3] Εὐβοίας ἀποκρουσθέντων, τῇ δὲ Θεσσαλίᾳ προσενεχθέντων, οἱ περὶ τὸν Βούτην ἀποβάντες ἐπὶ τὴν χώραν περιέτυχον ταῖς Διονύσου τροφοῖς περὶ τὸ καλούμενον Δρίος, τῷ θεῷ ὀργιαζούσαις ἐν τῇ Φθιώτιδι Ἀχαΐᾳ. ὁρμησάντων δὲ τῶν περὶ τὸν Βούτην, αἱ μὲν ἄλλαι ῥίψασαι τὰ ἱερεῖα εἰς θάλασσαν ἔφυγον, αἱ δ' εἰς ὄρος τὸ καλούμενον Δρίος.

Mulieres, quarum erat penuria, aliunde raptae.

1 Ποίαν ζητεῖ Clar. abſurde.
2 Ἐκπλεύσαντα Co. Mut. Reg.
3 Εὐοίας Vat.

naves ingreſſus alium habitandi locum ſibi quaereret. Proinde Butes cum Thracum eidem crimini obnoxiorum manu e patria digreſſus, directo per Cycladas inſulas curſu, Strongylen occupavit, eaque ad habitandum delecta, de multis praeternavigantibus praedas egit. At cum mulieres deeſſent; huc illuc navibus divagantes, ex aliis raptas locis adducebant. Pars Cycladum tunc prorſus deſerta erat; pars exiguo incolarum numero frequentabatur. Ideo cum longius excurriſſent, & ab Euboea repulſi Theſſaliam attingerent, in terram egreſſi in Bacchi nutrices incidunt ad Drios, quod vocant, in Achaia Phthiotica Dei orgia celebrantes. Dumque involare in feminas inſtituunt, aliae victimis abiectis ad mare, aliae ad montem iam dictum fugam inten-

Κορωνίδα δ' ἁρπαγεῖσαν συναναγκασθῆναι τῷ [1] Βούτῃ συνοικῆσαι· ἐπὶ δὲ τῇ ἁρπαγῇ καὶ ὕβρει χαλεπῶς φέρουσαν ἐπικαλέσασθαι τὸν Διόνυσον βοηθῆσαι αὐτῇ. τὸν δὲ μανίαν ἐμβαλεῖν τῷ Βούτῃ, καὶ διὰ τοῦτο παρακόψαντα, ῥίψαι ἑαυτὸν εἴς τι φρέαρ, καὶ τελευτῆσαι. οἱ δὲ ἄλλοι Θρᾷκες ἑτέρας [2] τινὰς γυναῖκας ἥρπασαν, ἐπιφανεστάτας δὲ, τήν τε Ἀλωέως γυναῖκα Ἰφιμέδειαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς [3] Παγκράτιν. λαβόντες δ' αὐτὰς ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Στρογγύλην. οἱ δὲ Θρᾷκες ἀντὶ τοῦ [4] Βούτου κατέστησαν βασιλέα τῆς νήσου Ἀγασσαμενὸν, καὶ τὴν Ἀλωέως θυγατέρα Παγκράτιν κάλλει διαφέρουσαν συνῴκισαν αὐτῷ. πρὸ γὰρ τῆς τούτου αἱρέσεως οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν ἡγεμόνων Σικελὸς καὶ [5] Ἑκήτορος ὑπὲρ τῆς [6] Παγκράτιδος ἐρίσαντες, ἀλλήλους ἀνεῖλον, ὁ δὲ [7] Ἀγασσαμενὸς ὕπαρχον ἕνα τῶν φί-

Nobiliſſimae: Coronis,

Iphimedia, Pancratis.

Poſt Buten, Agaſſamenus rex.

1 Βούτῃ Coisl. & mox iterum; quod praeſtat, ut ſibi auctor conſtet. Βούτα edd.
2 Deſit Coisl.
3 Παγκράτην Coisl. Clar. 1.
4 Βούτου Co. Mut. Βούτα edd.
5 Ἑχήτερος Steph. ora. Ἑχέτερος Urſini Mſ.
6 Πατρίδος Steph. m. πρῶς Cl. 1.
7 Ἀγοσόμενος Co. Ἀγοσσομ. M.

dunt. Ex his raptam Butes Coronidem in complexum venire coëgit. Illa vero, contumeliam hanc & raptum graviter ferens, auxilium Liberi patris invocavit. Is furorem Butae iniecit: unde mota mente in puteum ſe deiiciens interiit. Ceteri Thraces alias ſibi mulieres praedam fecerunt: inter quas nobiliſſimae Aloëi uxor Iphimedia, & nata eius Pancratis. His ita abreptis, Strongylen redierunt; & in Butae locum inſulae regem crearunt Agaſſamenum, eique Pancratim, Aloëi filiam, perelegantis formae, connubio ſociarunt. Nam ante huius electionem inter duces praecipui Siculus & Hecaterus, de Pancratide armis decertantes, mutuis ſe vulneribus confecerant. Agaſſamenus porro uni ex amicis,

λων καταστήσας, [1] συνῴκισεν αὐτῷ τὴν Ἰφιμέδειαν.

Otus & Ephialtes inſulae imperio potiuntur,

να΄. Ὁ δ᾽ Ἀλωεὺς [2] ἐπὶ ζήτησίν τε τῆς γυναικὸς καὶ τῆς θυγατρὸς ἐξέπεμψε τοὺς υἱοὺς, Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην· οἱ πλεύσαντες εἰς τὴν Στρογγύλην, μάχῃ τε ἐνίκησαν τοὺς Θρᾶκας καὶ τὴν πόλιν ἐξεπολιόρκησαν. εἶτα ἡ μὲν [3] Παγκράτις ἐτελεύτησεν· οἱ δὲ περὶ τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην ἐπεβάλοντο κατοικεῖν ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ἄρχειν τῶν Θρακῶν. μετωνόμασαν δὲ καὶ τὴν νῆσον Δίαν· ὕστερον δὲ στασιάσαντες πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην συνάψαντες, τῶν τε ἄλλων πολλοὺς ἀπέκτειναν, καὶ ἀλλήλους ἀνεῖλον, καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ὡς ἥρωες ἐτιμήθησαν. οἱ μὲν οὖν [4] Θρᾶκες ἐνταῦθα κατοικήσαντες ἔτη πλείω τῶν διακοσίων, ἐξέπεσον αὐχμῶν γενομένων [5] ἐκ τῆς νήσου. μετὰ δὲ ταῦτα Κᾶρες ἐκ τῆς νῦν [6] Λαμίας κα-

impoſito illi Diae nomine.

Deinde Cares inſulam occuparunt,

1 Συνώκησεν Coisl.

2 Εἰς ἐπιζήτησιν Mut. Tum τῆς τε Reg.

3 Παγκράτη Clar. 1.

4 Θρᾶκας Mut.

5 Ἐκ τῆς νήσου Stephan. ora, Mut. Clar. 2. Coisl. Reg. Vat. quod praeſtat, ut cap. 13. Vulgo ἐν τῇ νήσῳ.

6 Λαμείας Vat. *Samia* Pogg.

quem praefectum ſibi legaverat, Iphimediam nuptum dedit.

LI. Interim Aloëus ad inquirendum uxorem & natam filios ſuos Otum & Ephialtem miſerat: qui armis Strongylen adorti, pugna Thraces vicerunt, urbemque expugnarunt. Nec multo poſt Pancratis moritur. Otus vero & Ephialtes inſulae poſſeſſionem & imperium in Thraces ſibi vindicarunt, Diae nomine illi tributo. Aliquanto poſt diſſenſione inter ipſos orta, proelio conflixere, quo & plurimos interfecerunt alios, & ipſi mutua caede occubuere. Quos ut Heroës incolae deinceps colebant. Cum ergo Thraces inſulam annos plus ducentos tenuiſſent, ſiccitas tandem illos ad emigrandum adegit. Poſt quos Cares, Lamia, quam vocant, ex-

λουμένης μεταναστάντες, ᾤκησαν τὴν νῆσον. ὧν βασιλεύσας [1] Νάξος ὁ Πολέμωνος, ἀντὶ Δίας Νάξον ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσεν. ἐγένετο δ' ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐπιφανὴς ὁ Νάξος, καὶ ἀπέλιπεν υἱὸν Λεύκιππον· οὗ γενόμενος υἱὸς [2] Σμέρδιος ἐβασίλευσε τῆς νήσου. ἐπὶ δὲ τούτου Θησεὺς ἐκ Κρήτης ἀποπλέων μετὰ τῆς Ἀριάδνης, ἐπεξενώθη τοῖς ἐν τῇ νήσῳ· καὶ κατὰ τὸν [3] ὕπνον ἰδὼν τὸν Διόνυσον [4] ἀπειλοῦντα αὐτῷ, εἰ μὴ ἀπολείψει τὴν Ἀριάδνην [5] αὐτῷ, φοβηθεὶς κατέλιπε, καὶ ἐξέπλευσε. Διόνυσος δὲ νυκτὸς ἀπήγαγε τὴν Ἀριάδνην εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον [6] Δρίος· καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν ἠφανίσθη ὁ θεὸς, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ ἡ Ἀριάδνη ἄφαντος [7] ἐγένετο.

a quorum rege Naxo, Naxus eſt appellata.

Hic Theſeus Ariadnen reliquit, Bacchi minis perterritus.

νβ'. Μυθολογοῦσι δὲ Νάξιοι περὶ τοῦ θεοῦ τούτου, φάσκοντες παρ' αὐτοῖς [8] τραφῆναι τὸν θεὸν, καὶ

De Baccho in hac inſula nutrito,

1 Νάξος Reg. & mox iterum, cum Vat. Coisl. Mut. Pogg. Vulgo Νάξιος.

2 Σμέρδιος iidem, & Ven. quos ſequor. Edd. Σμάρδιος. *Merdeus* Pogg.

3 Ἵππον Clar. 1.

4 Ἀπειλεῖται Clar.

5 Αὐτῷ Reg. Coisl. Mut. Cett. αὐτοῦ.

6 Δρίος Coisl. Reg. Δρυὸς Mut. Pogg. Edd. Ἄριος.

7 Ἐγενήθη Vat. Mut. Coisl.

8 Τραφῆναι καὶ Reg. Co. omiſ-

pulſi, illam habitarunt. Quorum rex Naxus, Polemone genitus, pro Dia Naxum de ſe inſulam deinceps nominari iuſſit. Vir bonus hic fuit & illuſtris, & Leucippum poſt ſe filium reliquit. Natus eo Smerdius principatum inſulae tenuit. Quo regnante Theſeus, cum Ariadna digreſſus e Creta, in inſulam divertit. Is cum in ſomno Liberum patrem vidiſſet interminantem ipſi, niſi ab Ariadna deſiſteret; timore perculſus, deſerta puella, ex inſula diſceſſit. Tum noctu Bacchus Ariadnen in montem, quem Drium vocant, abduxit, & ipſe quidem confeſtim diſparuit. Nec multo poſt etiam Ariadna non amplius viſa eſt.

LII. Fabulas quaſdam de hoc Deo Naxii circumferunt. Enutritum enim apud ſe affirmant. Ideoque prae

διὰ τοῦτο τὴν νῆσον αὐτῷ γεγονέναι προσφιλεστάτην, καὶ ὑπό τινων Διονυσιάδα καλεῖσθαι. τὸν γὰρ Δία, κατὰ τὸν παραδεδομένον μῦθον, τότε κεραυνωθείσης Σεμέλης πρὸ τοῦ τεκεῖν, τὸ βρέφος λαβόντα καὶ ἐῤῥάψαντα εἰς τὸν μηρὸν, ὡς ὁ τέλειος τῆς γενέσεως χρόνος ἦλθε, βουλόμενον λαθεῖν τὴν Ἥραν, ἐξελεῖν τὸ βρέφος ἐν τῇ νῦν Νάξῳ, καὶ δοῦναι τρέφειν ταῖς ἐγχωρίοις Νύμφαις Φιλίᾳ καὶ [1] Κορωνίδι καὶ Κλείδι· κεραυνῶσαι δὲ τὴν Σεμέλην πρὸ τοῦ τεκεῖν, ὅπως μὴ ἐκ θνητῆς ἀλλ᾽ ἐκ δυοῖν ἀθανάτων ὑπάρξας, εὐθὺς ἐκ γενετῆς ἀθάνατος ᾖ. διὰ δὲ τὴν εἰς τὸν Διόνυσον εὐεργεσίαν ἐν τῇ τροφῇ τὰς χάριτας ἀπολαβεῖν τοὺς ἐγχωρίους. ἐπιδοῦναι γὰρ τὴν νῆσον εἰς εὐδαιμονίαν, καὶ ναυτικάς τε δυνάμεις ἀξιολόγους συστήσασθαι, καὶ ἀπὸ Ξέρξου πρώτους ἀποστάντας [2] ἐκ τοῦ ναυτι-

qui cum opibus aliis, tum vino praeſtantiſſimo inſulam auxit.

ſis vocibus, quae edd. interponebant, τὸν θεόν. Eos paene ſequor.

1 Κορωνείᾳ Coisl. Mutin. Tum Κλείδῃ ſicuti & Reg. Κλεΐδι ora Stephan. Cod. Urſin. & Clar. 2. Pogg. In edd. Κλίδῃ.

2 Ἀπὸ Coisl. Mut.

ceteris hanc inſulam Baccho dilectam, & a quibuſdam Dionyſiadem appellatam. Iovem enim, Semele ante partum fulmine percuſſa, foetum quidem, ut in fabulis traditur, ex utero materno exemtum ſuo femori inſuiſſe. Sed maturo partus tempore iam appetente, ut Iunonem falleret, in Naxo editum infantem Nymphis, Philiae, Coronidi, & Cleidi, educandum commendaſſe; Semelenque propterea fulmine ictam ante Bacchi ortum, ut non ex mortali, ſed duobus Diis, prognatus, ſtatim a natali immortalis naturae conſors fieret. Propter educationis igitur meritum Baccho exhibitum, hanc incolis gratiam inde relatam, ut magnos ad felicitatem progreſſus inſula faceret, egregiamque ſibi claſſem compararet, & inter primos a Xerxe deficiens, ſtrenuam ad debellandos pugna navali barbaros operam

κοῦ συγκαταναυμαχῆσαι τὸν βάρβαρον, καὶ τῆς ἐν [1] Πλαταιαῖς παρατάξεως οὐκ ἀσήμως μετασχεῖν. εἶναι δὲ καὶ περὶ τοῦ οἴνου ἰδιότητα διάφορον τι παρ' αὐτοῖς, καὶ μηνύον τὴν τοῦ θεοῦ πρὸς τὴν νῆσον [2] οἰκειότητα.

νγ'. Τὴν δὲ νῆσον τὴν Σύμην ὀνομαζομένην τὸ παλαιὸν ἔρημον οὖσαν πρῶτοι κατῴκησαν οἱ μετὰ Τρίοπος ἀφικόμενοι, ὧν ἡγεῖτο Χθόνιος ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σύμης, ἀφ' ἧς ἡ νῆσος ἔτυχε ταύτης τῆς προσηγορίας. [3] ὕστερον δὲ ἐβασίλευσε ταύτης Νιρεὺς ὁ [4] Χαρόπου καὶ Ἀγλαΐας, κάλλει διαφέρων· ὃς [5] καὶ ἐπὶ Τροίαν μετὰ Ἀγαμέμνονος ἐστράτευσε, τῆς τε νήσου δυναστεύων, καὶ τῆς Κνιδίας [6] μέρους κυριεύων. μετὰ δὲ τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους κατέσχον τὴν νῆσον Κᾶρες, καθ' ὃν καιρὸν ἐθαλαττοκράτουν. ὕστερον δὲ αὐχμῶν γενομένων ἔφυγον ἐκ τῆς νήσου, καὶ κατῴκησαν τὸ

Syme inſula. Coloni diverſis temporibus diverſi.

1 Παλαιαῖς Vat.
2 Ἰδιότητα margo Steph. Cod. Urſin. Clar. 2.
3 Ὕστερον δὲ αὐτῆς ἐβασίλευσε Vat. Reg. Coisl.
4 Χάροπος ora Steph. Clar.
5 Aſteriſcum copula habet in Steph. edito, quae & deſit Cod. Urſin.
6 Μέρος Coisl.

conferret, nec obſcurum in proelio ad Plataeas ſocietatis ſpecimen ederet. Excellentis denique naturae vinum apud ſe benevolentiam Dei erga inſulam manifeſtis indiciis teſtari.

LIII. Inſulam, quae Syme vocatur, quondam a nemine habitatam, primi inſederunt cum Triope illuc profecti, ductore Chthonio Neptuni & Symes; a qua nomen loco inditum. Eius rex poſtea fuit Nireus Charopi & Aglaies, in quo excellens formae decor. Hic auxiliares copias Agamemnoni adduxit, & cum inſula, Cnidiae quoque principatum coniunctum habuit. Poſt Troiani vero belli aetatem Cares illam occuparunt, quando imperio maris potiebantur. Nimiiſque inde ſiccitatibus fugati, ad Uranium, quod nominant, conſe-

καλούμενον Οὐράνιον. ἡ δὲ Σύμη διέμεινεν ἔρημος ἕως ὁ στόλος ὁ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀργείων παρέβαλεν εἰς τούτους τοὺς τόπους· ἔπειτα κατῳκίσθη πάλιν τόνδε τὸν τρόπον· τῶν μετὰ Ἱππότου τὶς μετασχὼν τῆς ἀποικίας, ὄνομα [1] Ναῦσος, ἀναλαβὼν τοὺς καθυστερήσαντας τῆς κληροδοσίας, ἔρημον οὖσαν [2] τὴν Σύμην κατῴκησε· καί τισιν ἑτέροις ὕστερον καταπλεύσασιν (ὧν ἦν Ξοῦθος ἡγεμὼν) μεταδοὺς τῆς πολιτείας καὶ χώρας, [3] κοινῇ τὴν νῆσον κατῴκησε. Φασὶ δὲ τῆς ἀποικίας ταύτης μετασχεῖν τούς τε Κνιδίους καὶ Ῥοδίους.

Calydna & Niſyrus. νδ'. Κάλυδναν δὲ καὶ [4] Νίσυρον τὸ μὲν ἀρχαῖον Κᾶρες κατῴκησαν, μετὰ δὲ ταῦτα Θετταλὸς ὁ Ἡρακλέους ἀμφοτέρας τὰς νήσους κατεκτήσατο. διόπερ Ἄντιφός τε καὶ [5] Φείδιππος οἱ Κώων βασιλεῖς, στρατεύοντες εἰς [6] Ἴλιον, ὑπῆρχον τῶν πλεόντων ἐκ τῶν

1 Αὖσος ora Steph. Clar.

2 Τὴν Σύμην ſine νήσου inſerta voce Coisl. quem probo. Τὴν νῆσον Σύμην cett.

3 Κοινεῖ Clar. 1.

4 Νίσυξον idem.

5 Φείδιππος Reg. Coisl. optime. Φίλιππος edd. Simile mendum ex Strabone ſuſtulit Iuſt. Lipſius ad Velleii L. I, 1.

6 Ἴλον Coisl. Tum ἦρχον Reg. Mut. quod, ſi lubet, amplectere, aut ἐπῆρχον. Tum τῶν παλαιῶν Clar. loco τῶν πλεόντων.

dere. Vacua igitur manſit Syme, quoad Lacedaemoniorum claſſis & Argivorum advecta eſt. Deinde novos hoc pacto colonos accepit. Quidam Hippotae comitum Nauſus, aſſumtis, qui in agrorum diſtributione ſortito facta tardius venerunt, Symen tunc deſolatam occupavit; & aliis poſt haec eo loci advectis, quorum ductor Xuthus erat, in communionem civitatis & terrae receptis, aequo inſulam iure tenuerunt. In parte coloniae huius etiam Cnidios fuiſſe & Rhodios memorant.

LIV. Porro Calydnam & Niſyrum ab antiquo Cares poſſederunt. Deinde Theſſalus, Herculis filius, utramque inſulam ſub ditione habuit. Ideo Antiphus & Phidippus, Coûm principes, cum ad Ilium belligeraretur,

προειρημένων νήσων. κατὰ δὲ τὸν ἐκ Τροίας ἀπόπλουν τέσσαρες τῶν Ἀγαμέμνονος νεῶν ἐξέπεσον περὶ Κάλυδναν, καὶ τοῖς ἐγχωρίοις καταμιγέντες κατῴκησαν. οἱ δὲ τὴν Νίσυρον τὸ παλαιὸν οἰκήσαντες, ὑπὸ σεισμῶν [1] ἐφθάρησαν· ὕστερον δὲ Κῶοι καθάπερ τὴν Κάλυδναν ταύτην κατῴκησαν· μετὰ δὲ ταῦτα φθορᾶς ἀνθρώπων ἐν τῇ νήσῳ γενομένης, οἱ Ῥόδιοι [2] ἀποίκους εἰς ταύτην ἔστειλαν. τὴν δὲ Κάρπαθον πρῶτοι μὲν ᾤκησαν τῶν μετὰ Μίνω τινὲς [3] συστρατευσάντων, καθ' ὃν χρόνον ἐθαλαττοκράτησε πρῶτος τῶν Ἑλλήνων. ὕστερον δὲ πολλαῖς γενεαῖς Ἴοκλος ὁ Δημολέοντος, Ἀργεῖος ὢν τὸ γένος, κατά τι λόγιον ἀποικίαν ἀπέστειλεν εἰς τὴν Κάρπαθον.

νέ. Τὴν δὲ νῆσον τὴν ὀνομαζομένην Ῥόδον πρῶτοι κατῴκησαν οἱ προσαγορευόμενοι Τελχῖνες· οὗτοι δ' ἦσαν υἱοὶ μὲν Θαλάσσης, ὡς ὁ μῦθος παραδέδωκε.

Rhodus. Eius primi incolae Telchines Neptunum nutriverunt,

1 Διεφθάρησαν Reg. Mut. Coisl. cui quae ſequuntur uſque in μετὰ δὲ deſunt, ſicuti & Reg.

2 Ἐποίκους Coisl. Clar. Mut. Tum εἰς αὐτὴν Co. Mut. Reg. Vat.

3 Συστρατευσαμένων Vat. Reg. Mut. Clar. 2. Paulo ante Μίνωος Coisl. Reg.

profectorum ex hiſce inſulis praetores erant. In reditu autem a Troia IV Agamemnonis naves tempeſtate ad Calydnam eiectae ſunt; hominesque cum loci incolis permixti ſubſtiterunt. At qui antiquitus Niſyrum habebant, terrae motibus abſorpti periere. Subinde Coi, ut Calydnam, hanc ſui dominii fecerunt. Dein cum peſte homines ad internecionem redacti eſſent, Rhodii coloniam eo miſerunt. Carpathum vero quidam ex claſſiariis Minois, quo tempore mare in poteſtate eius erat, ſibi vindicarunt. Multiſque poſt ſeculis Ioclus Demoleontis, Argivus patria, oraculo excitatus, coloniae illuc ducendae auctor fuit.

LV. Rhodus Telchinum olim ſedes erat. Hos fabula a priſcis tradita, Thalaſſa, id eſt, mari, progenitos

artes nonnullas invenerunt, primique Deorum ſtatuas & ſimulacra fecerunt,

magicas artes exercuerunt.

μυθολογοῦνται δὲ μετὰ [1] Καφείρας τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς ἐκθρέψαι Ποσειδῶνα, Ῥέας αὐτοῖς παρακαταθεμένης τὸ βρέφος. γενέσθαι δ' αὐτοὺς καὶ τεχνῶν τινων εὑρετὰς [2] καὶ ἄλλα τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων εἰσηγήσασθαι τοῖς ἀνθρώποις, ἀγάλματά τε θεῶν πρῶτοι κατασκευάσαι λέγονται, καί τινα τῶν ἀρχαίων [3] ἀφιδρυμάτων ἀπ' ἐκείνων ἐπωνομάσθαι. παρὰ μὲν [4] γὰρ Λινδίοις Ἀπόλλωνα Τελχίνιον προσαγορευθῆναι, παρὰ δὲ Ἰαλυσίοις Ἥραν καὶ Νύμφας Τελχινίας, παρὰ δὲ Καμειρεῦσιν Ἥραν Τελχινίαν. λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι, καὶ παράγειν ὅτε [5] βούλοιντο νέφη τε καὶ ὄμβρους καὶ χαλάζας, ὁμοίως δὲ καὶ χιόνα ἐφέλκεσθαι. ταῦτα δὲ καθάπερ καὶ τοὺς μάγους ποιεῖν ἱστοροῦσιν. [6] ἀλλάττειν δὲ καὶ τὰς ἰδίας μορφὰς, καὶ εἶναι φθονεροὺς ἐν

1 Καφίρνας Coisl. Mut. Reg.

2 Καὶ ἄλλα τῶν χρησίμων ε. τ. β. εἰσηγήσασθαι τῶν ἀνθρώπων Reg. καὶ ἄλλα τῶν ε. τ. β. χρησίμων εἰσηγ. τῶν ἀνθρώπων Coisl. quae ultima τῶν ἀνθρώπων Vat. & Mut. quoque. Edd. καὶ τῶν ἄλλων -- τοῖς ἀνθρώποις. Steph. voci ἄλλων defectus notam adſcripſit, & deeſt Clar. 2.

3 Ἐφιδρυμάτων Clar. 1. male. Tum ἐπωνομάσαι idem & Clar. 2.

4 Omittit Coisl.

5 Βούλονται Clar.

6 Ἀλλάττεσθαι Reg. Mut. Co. haud male. Vid. ſupr. c. 35.

aſſerit. Qui cum Caphira, Oceani filia, Neptunum educarint, a Rhea ipſorum fidei commiſſum. Artes etiam nonnullas inveniſſe, aliaque vitae hominum conducibilia in uſum deduxiſſe, perhibentur. Horum ſollertiae primae Deûm ſtatuae acceptae feruntur. Et quaedam ſimulacrorum veterum nominibus eorum inſignita dicuntur. Nam apud Lindios Apollo Telchinius vocatur: apud Ialyſios Iuno & Nymphae Telchiniae: apud Camirenſes vero Iuno Telchinia. Praeſtigiatores tamen etiam fuiſſe perhibentur, qui, quando vellent, nubes & pluvias, grandinemque & nives, quod Magos alioqui factitare praedicant, inducerent, formaſque immuta-

τῇ διδασκαλίᾳ τῶν τεχνῶν. Ποσειδῶνα δὲ ἀνδρωθέντα ἐρασθῆναι τῆς τῶν Τελχίνων ἀδελφῆς Ἁλίας, καὶ μιχθέντα [1] ταύτῃ γεννῆσαι παῖδας, ἓξ μὲν ἄῤῥενας, μίαν δὲ θυγατέρα Ῥόδον, ἀφ᾽ ἧς τὴν νῆσον [2] ὀνομασθῆναι. γενέσθαι δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐν τοῖς πρὸς ἕω μέρεσι τῆς νήσου τοὺς κληθέντας γίγαντας· ὅτε δὴ καὶ Ζεὺς [3] λέγεται καταπεπολεμηκὼς [4] Τιτᾶνας ἐρασθῆναι μιᾶς τῶν Νυμφῶν, Ἱμαλίας ὀνομαζομένης, καὶ τρεῖς ἐξ αὐτῆς τεκνῶσαι παῖδας, [5] Σπαρταῖον, Κρόνιον, Κύτον. κατὰ δὲ τὴν τούτων ἡλικίαν φασὶν Ἀφροδίτην ἐκ Κυθήρων κομιζομένην εἰς Κύπρον, καὶ προσορμιζομένην τῇ νήσῳ, κωλυθῆναι ὑπὸ τῶν Ποσειδῶνος υἱῶν ὄντων ὑπερηφάνων καὶ ὑβριστῶν· τῆς δὲ θεοῦ [6] διὰ τὴν ὀργὴν ἐμβαλούσης αὐτοῖς μανίαν, μιγῆναι αὐτοὺς βίᾳ τῇ μητρὶ, καὶ πολλὰ κα-

Neptunus Haliam duxit, unde cum aliis liberis Rhodon nata, a qua inſula nomen habet.

Mythica alia de Venere, inſulae aditu prohibita,

Halia a filiis ſtuprata.

1 Vocem hanc praetereunt Reg. Mutin.

2 Ὀνομασθῆναι Mut. Reg. Co. ἀνομάσθαι Stephan. ora & Vat. Edd. ὠνομάσαι.

3 Λέγεται καταπεπ. ſolus Reg.

4 Τινὰς ἠράσθη Clar.

5 Παρταῖον marg. Steph. Clar.

6 Tria haec Steph. notam habent, nec ſunt in Venet. Clar.

rent, & doctrinam artium inviderent aliis. Neptunus autem, ut porro memorant, iam adultus, Haliam ſororem Telchinum amavit, cumque ea commixtus liberos genuit, ſex quidem mares, unamque filiam nomine Rhodon. Hinc nomen inſulae datum. Fuerunt tempeſtate illa, in ea inſulae parte, quae occidentem ſpectat, Gigantes. Tunc & Iuppiter, Titanibus debellatis, Nymphae cuiuſdam (Himaliae ei nomen) amore tenebatur, & ex ea tres filios, Spartaeum, Cronium & Cytum procreavit. Horum aetate Venus, e Cytheris Cyprum petens, ad inſulam appulit. Sed cum aditu a Neptuni filiis ſuperbis & iniurioſis prohiberetur, ira percita furorem illis iniecit, quo acti vi matrem conſtuprabant, & multa popularibus nocumenta inferebant.

καὶ δρᾷν τοὺς ἐγχωρίους. Ποσειδῶνα δὲ τὸ γεγονὸς αἰσθόμενον, τοὺς υἱοὺς κρύψαι κατὰ γῆς, διὰ τὴν πεπραγμένην αἰσχύνην, οὓς κληθῆναι [1] Προσηώους δαίμονας· Ἁλίαν δὲ ῥίψασαν ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, Λευκοθέαν ὀνομασθῆναι, καὶ τιμῆς ἀθανάτου τυχεῖν παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις.

Telchines, diluvium praeſagientes, inſula diſcedunt.

νϛʹ. Χρόνῳ δ' ὕστερον προαισθομένους τοὺς Τελχῖνας τὸν μέλλοντα γίνεσθαι κατακλυσμὸν, ἐκλιπεῖν τὴν νῆσον, καὶ διασπαρῆναι. Λύκον δ' ἐκ τούτων παραγενόμενον εἰς τὴν [2] Λυκίαν, Ἀπόλλωνος Λυκίου ἱερὸν ἱδρύσασθαι παρὰ τὸν Ξάνθον ποταμόν. τοῦ δὲ κατακλυσμοῦ γενομένου, τοὺς μὲν ἄλλους διαφθαρῆναι, τῆς δὲ νήσου διὰ τὴν ἐπομβρίαν [3] ἐπιπολασάντων ὑγρῶν λιμνάσαι τοὺς ἐπιπέδους τόπους· ὀλίγους δ' εἰς τὰ μετέωρα τῆς νήσου συμφυγόντας διασωθῆναι· [4] ἐν οἷς ὑπάρχειν καὶ τοὺς Διὸς παῖδας.

1 Προσήωας Clar.

2 Λιβύην Clar. ſed melius ſecundi margo.

3 Ἐπιπολασάντων Reg. Coislin. Mut. Edd. ἐπὶ πολλὰ τῶν ὑγρῶν.

4 Ἐν αἷς Clar. 1.

Quo Neptunus cognito, nefarios illos ob rei turpitudinem terra occuluit; unde Daemones ſeu Genii Orientales appellati ſunt. Halia vero, poſtquam in mare ſe proiecerat, cum Leucotheae nomine Deûm honores apud incolas adepta eſt.

LVI. Poſt haec cum venturum Telchines diluvium praeſagirent, ex inſula egreſſi, huc illuc diſſipabantur. Quorum e numero Lycus in Lyciam profectus, Lycii Apollinis fanum ad Xanthum fluvium exſtruxit. Ubi diluvium tandem inundaverat, alii quidem interibant, quod depreſſa & plana inſulae loca continua imbrium praecipitatione longe lateque ſtagnarent. Pauci vero, qui ad editiora perfugerant, ſalvi remanebant. Inter quos Iovis etiam nati fuerunt. Ceterum Sol, ut fabu-

Ἥλιον δὲ κατὰ μὲν τὸν μῦθον ἐρασθέντα τῆς Ῥόδου, τήν τε νῆσον ἀπ᾽ αὐτῆς ὀνομάσαι Ῥόδον, καὶ τὸ ἐπιπολάζον ὕδωρ ἀφανίσαι. ὁ δ᾽ ἀληθὴς λόγος, ὅτι κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς σύστασιν, τῆς νήσου πηλώδους οὔσης ἔτι καὶ μαλακῆς, τὸν Ἥλιον ἀναξηράναντα τὴν πολλὴν ὑγρότητα, ζωογονῆσαι τὴν γῆν, καὶ γενέσθαι τοὺς κληθέντας ἀπ᾽ αὐτοῦ Ἡλιάδας ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν, [1] καὶ τοὺς ἄλλους ὁμοίως λαοὺς αὐτόχθονας. ἀκολούθως δὲ τούτοις νομισθῆναι τὴν νῆσον ἱερὰν Ἡλίου, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα γενομένους Ῥοδίους, διατελέσαι περιττότερον τῶν ἄλλων θεῶν [2] τιμῶντας τὴν Ἥλιον, ὡς ἀρχηγὸν τοῦ γένους αὐτῶν. εἶναι δὲ τοὺς ἑπτὰ υἱοὺς, [3] Ὄχιμον, Κέρκαφον, Μάκαρα, Ἀκτῖνα, Τενάγην, [4] Τριόπαν, καὶ Κάνδαλον· θυγατέρα δὲ μίαν, Ἠλε-

Sol, Rhodi amore captus, inſulam ſervat.

Heliadae.

1 Καὶ τοὺς ἄλλους Reg. καὶ τοὺς ἄλλους ὁμοίως λαοὺς αὐτόχθονας Steph. ora cum Vat. Coisl. Mut. Clar. 2. quos ſequor. Vulgo καὶ τοὺς λαοὺς ſine ἄλλους.

2 Τιμᾶν Coisl. Reg.

3 Ὀχῖνον Clar. 1. Σχῖνον Cl. 2. ſed verius eius margo.

4 Τριώπα, Κάνδαλον Mut. copulam quoque omittit Co. Τρίοπα Vindob. In pag. ſeq. princ. ἔτι δὲ Coislin. habet loco ἦν ἔτι. Tum μεταλλάξαι τὸν βίον idem & Mut. non male, uti notum.

la quidem refert, Rhodi amore captus, inſulam eius nomine dignatus eſt, & aquarum ſuperfluitatem abolevit. Rei autem veritas haec eſt. Sub primam rerum omnium conſtitutionem, cum inſula coenoſa eſſet & mollis, Sol humore deſiccato terram foecundavit. Unde exorti, qui Heliadae ab ipſo denominantur ſeptem numero, aliique homines aeque aborigines. Conſecutum hoc igitur eſt, quod inſulam Soli conſecratam exiſtimant, & nati exinde Rhodii perpetuo Solem prae ceteris Diis, tanquam generis ſui auctorem, impenſius colunt. Nomina ſeptem eius filiorum ſunt Ochimus, Cercaphus, Macar, Actis, Tenages, Triopas & Candalus. Filiae autem unicae Electryone nomen erat;

κτρυόνην, ἣν ἔτι παρθένον οὖσαν μεταλλάξαι, καὶ τιμῶν τυχεῖν παρὰ Ῥοδίοις ἡρωϊκῶν. [1] ἀνδρωθεῖσι δὲ τοῖς Ἡλιάδαις εἰπεῖν τὸν Ἥλιον, [2] οἵτινες ἂν Ἀθηνᾷ θύσωσι πρῶτοι, παρ' ἑαυτοῖς ἕξουσι τὴν θεόν. τὸ δ' αὐτὸ διασαφῆσαι λέγεται τοῖς τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦσι. διὸ καὶ φασὶ τοὺς μὲν Ἡλιάδας διὰ τὴν σπουδὴν ἐπιλαθομένους ἐνεγκεῖν πῦρ, καὶ [3] ἐπιθεῖναι τότε τὰ θύματα· τὸν δὲ τότε βασιλεύοντα τῶν Ἀθηναίων Κέκροπα, ἐπὶ τοῦ πυρὸς θῦσαι ὕστερον. διόπερ φασὶ διαμένειν μέχρι τοῦ νῦν τὸ κατὰ τὴν θυσίαν ἴδιον ἐν τῇ Ῥόδῳ, καὶ τὴν θεὸν ἐν αὐτῇ καθιδρῦσθαι. περὶ μὲν [4] οὖν τῶν ἀρχαιολογουμένων παρὰ Ῥοδίοις οὕτω τινὲς μυθολογοῦσιν· ἐν οἷς ἐστι καὶ Ζήνων, ὁ τὰ περὶ ταύτης συνταξάμενος.

νζ'. Οἱ δ' Ἡλιάδαι διάφοροι [5] γεγονότες τῶν ἀλ-

1 Ἀνδρειωθεῖσι Coisl. Mut.
2 Ἐάν τινες Ἀθηναῖοι Vindob. Coisl. Mut.
3 Ἐπιθῆναι a prima manu Vat. ſed correctum ἐπιθεῖναι. Ἐπιτεθῆναι Stephani ora.
4 Omittitur a Clar. 1.
5 Γεννηθέντες Coisl. Mut. Steph. margo. Γενηθέντες Reg. Vat. longe melius.

quae adhuc virgo defuncta, horoicos a Rhodiis honores ſibi tributos habet. Heliadis ergo virilem aetatem adeptis, Helius (qui Sol eſt) praedixit, fore, ut qui principes Minervae ſacra facerent, hi perpetuo Deae praeſentia fruerentur. Id quod Atticis etiam vaticinatus dicitur. Accidit igitur, ut Heliadae prae feſtinatione obliviſcerentur ignem prius focis admovere, quam victimas imponerent; Cecrops autem, tunc temporis Athenienſium rex, licet poſterior immolaret, flammis tamen prior hoſtias adoleret. Ob id peculiaris quidam ritus ſacrorum adhuc in Rhodo obſervatur, Deaeque ſimulacrum in hac fixum eſt. De antiquitatibus ergo Rhodiorum haec quidam literis prodiderunt; inter quos etiam Zenon exſiſtit, qui hiſtoriam illorum contexuit.

LVII. Heliadae autem, cum aliis hominibus praeſta-

λων, [1] ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν, καὶ μάλιστ' ἐν ἀστρολογίᾳ. εἰσηγήσαντο δὲ καὶ περὶ τῆς ναυτιλίας πολλὰ, καὶ τὰ περὶ τὰς ὥρας διέταξαν. εὐφυέστατος δὲ γενόμενος Τενάγης, ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν διὰ φθόνον ἀνηρέθη. γνωσθείσης δὲ τῆς ἐπιβουλῆς, οἱ μετασχόντες τοῦ φόνου πάντες ἔφυγον. τούτων δὲ Μάκαρ μὲν εἰς Λέσβον [2] ἀφίκετο, Κάνδαλος δὲ εἰς τὴν Κῶ· Ἀκτὶς δ' εἰς Αἴγυπτον ἀπάρας ἔκτισε τὴν Ἡλιούπολιν ὀνομαζομένην, ἀπὸ τοῦ πατρὸς θέμενος τὴν προσηγορίαν. οἱ δ' Αἰγύπτιοι ἔμαθον παρ' αὐτοῦ τὰ περὶ τὴν ἀστρολογίαν θεωρήματα. ὕστερον δὲ παρὰ τοῖς Ἕλλησι γενομένου κατακλυσμοῦ, καὶ διὰ τὴν ἐπομβρίαν τῶν πλείστων ἀνθρώπων ἀπολομένων, ὁμοίως τούτοις καὶ τὰ διὰ τῶν γραμμάτων ὑπομνήματα συνέβη [3] φθαρῆναι. δι' ἣν αἰτίαν οἱ Αἰγύπτιοι καιρὸν εὔθετον λαβόντες, ἐξιδιοποιήσαντο τὰ περὶ [4] τὴν ἀστρολογίαν, καὶ τῶν Ἑλ-

Heliadae aſtrologiam, artem nauticam, aliaſque artes excoluere;

diſſipati literas & artes divulgarunt.

1 Ἐν παιδείᾳ Vindob. Mut. Coisl. Clar. 2. Reg. Vat. Steph. ora. Quod ſpernere non audeo. Cett. παιδείαις.

2 Praeterierunt hoc verbum Coislin. Vindob.

3 Διαφθαρῆναι Coisl. Reg.

4 Τῆς ἀστρολογίας ora Steph. Vindob. Mut. Vat. Reg. Coisl. Clar. 2. Vulgatum mox repetitur.

rent, in diſciplinis, & maxime aſtrologicis, excelluere. Ab his navigandi ſcientia exculta, horaeque in certas vices diſtributae ſunt. Acerrimo inter eos ingenio Tenages erat; ideoque fratrum invidia ſublatus eſt. Deteċtiſque inſidiis, caedis auċtores & conſcii ſolum verterunt omnes. Atque ita Macer in Lesbum, Candalus in Co pervenit. Aċtis vero in Aegyptum profeċtus, Heliopolim condidit, parentis nomine illi impoſito. Et ab hoc Aegyptii Aſtrologiae ſcientiam acceperunt. Poſt cum in Graecia diluvio oppreſſa maxima pars hominum periiſſet, literarum monumentis ſimul deletis; hanc Aegyptii occaſionem adepti, ſtudium Aſtrologiae ſibi manciparunt: cumque Graeci per ignorantiam li-

λήνων διὰ τὴν ἄγνοιαν μηκέτι τῶν γραμμάτων ἀντιποιουμένων, ἐνίσχυσαν ὡς αὐτοὶ πρῶτοι τὴν τῶν ἄστρων εὕρεσιν ἐποιήσαντο. [1] ὁμοίως δὲ καὶ Ἀθηναῖοι, κτίσαντες ἐν Αἰγύπτῳ πόλιν τὴν ὀνομαζομένην Σάϊν, τῆς ὁμοίας ἔτυχον ἀγνοίας διὰ τὸν κατακλυσμόν. δι' ἃς αἰτίας πολλαῖς ὕστερον γενεαῖς Κάδμος ὁ Ἀγήνορος [2] ἐκ τῆς Φοινίκης πρῶτος [3] ὑπελήφθη κομίσαι γράμματα εἰς τὴν Ἑλλάδα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τὸ λοιπὸν οἱ Ἕλληνες ἔδοξαν ἀεί τι προσευρίσκειν περὶ τῶν γραμμάτων, κοινῆς τινος ἀγνοίας κατεχούσης τοὺς Ἕλληνας. [4] Τριόπας δὲ πλεύσας εἰς τὴν Καρίαν, κατέσχεν ἀκρωτήριον τὸ ἀπ' ἐκείνου Τριόπιον κληθέν. οἱ δὲ λοιποὶ τοῦ Ἡλίου παῖδες, διὰ τὸ μὴ μετασχεῖν τοῦ φόνου, κατέμειναν ἐν τῇ Ῥόδῳ, καὶ κατῴκησαν ἐν τῇ [5] Ἰαλυσίᾳ, κτίσαντες πόλιν Ἀχαΐαν. ὧν ὁ πρεσβύ-

1 Ὡς δὲ Clar. tum οἱ Ἀθην. Reg. Mox πόλιν Σάϊ Vindob. & Mut.

2 Tria haec in Stephani edito defectus notam habent, neque leguntur in Cod. Urſin.

3 Ὑπελείφθη Vindob.

4 Τρίωψ Mut.

5 Ἰλυσίᾳ Coisl. Mut.

terarum culturam non amplius ſibi vindicarent, ipſos omnium primos aſtrorum notitiam reperiſſe rumor invaluit. Sic etiam Athenienſes, licet Sain in Aegypto urbem condidiſſent, tamen eidem oblivionis errori diluvium obnoxios fecit. Quam ob cauſam poſt multa inde ſecula, Cadmus Agenoris ex Phoenicia in Graeciam literas attuliſſe creditur: & poſt hunc Graeci doctrinarum inventioni ſubinde adieciſſe aliquid putantur; quos tamen commune ignorationis vitium impeditos tenet. Triopas autem in Cariam traiecit, ibique promontorium, quod Triopion ab eo dicitur, occupavit. Reliqui Solis nati, a culpa caedis alieni, in Rhodo permanſerunt, & Achaia urbe condita, in Ialyſia deinceps habitarunt. Regia autem poteſtas erat penes Ochi-

τερος Ὄχιμος βασιλεύων ἔγημε μίαν τῶν ἐγχωρίων Νυμφῶν Ἡγητορίαν· ἐξ ἧς ἐγέννησε θυγατέρα Κυδίππην, τὴν μετὰ ταῦτα [1] Κυρβίαν μετονομασθεῖσαν. ἣν γήμας Κέρκαφος ὁ ἀδελφὸς διεδέξατο τὴν βασιλείαν. μετὰ δὲ τὴν τούτου τελευτὴν διεδέξαντο τὴν ἀρχὴν οἱ υἱοὶ τρεῖς, Λίνδος, [2] Ἰάλυσος, Κάμειρος. ἐπὶ δὲ τούτων γενομένης μεγάλης πλημμυρίδος ἐπικλυσθεῖσα ἡ [3] Κύρβη ἔρημος ἐγένετο· αὐτοὶ δὲ [4] διείλοντο τὴν χώραν, καὶ ἕκαστος ἑαυτοῦ πόλιν ὁμώνυμον ἔκτισε.

Ochimus, natu maximus, Rhodi principatum obtinuit.

νη'. Κατὰ δὲ τούτους τοὺς χρόνους Δαναὸς ἔφυγεν ἐξ Αἰγύπτου μετὰ θυγατέρων. καταπλεύσας δὲ τῆς Ῥοδίας εἰς Λίνδον, καὶ προσδεχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ἱδρύσατο τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν, καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ [5] καθιέρωσεν. [6] τῶν δὲ τοῦ Δαναοῦ θυγατέρων τρεῖς ἐτελεύτησαν κατὰ τὴν ἐπιδημίαν τὴν ἐν τῇ

Danai & Cadmi in Rhodo adventus,

1 Κύρειαν καὶ Κύβειαν in ora Steph. quorum prius Clar. poſterius Vat.

2 Ἴλυσος Coisl. Mut. Tum Κάβειρος Venet.

3 Κύρβης Co. Mut. Κύρβις Vat.

4 Διείλαντο Coisl. Reg. Mox ἔκτισαν Mut.

5 Καθιέρωσας Clar. 1.

6 Ἐπὶ δὲ τούτων τῶν χρόνων Κάδμος neglectis ceteris Reg. ἐπὶ δὲ τούτων habet & hic Co. prave.

mum, aetate maximum: qui ducta in matrimonium Hegetoria, Nympharum una, filiam ex ea ſuſcepit Cydippen, quae Cyrbiae nomen deinde uſurpavit; per cuius nuptias Cercaphus illius frater ad regnum pervenit. Poſt obitum huius tres in principatum filii ſucceſſerunt, Lindus, Ialyſus, Camirus. Quorum temporibus ingens exorta inundatio, Cyrben vaſtam & deſertam fecit. Ipſi vero regionem inter ſe partiti ſunt, & unuſquiſque ſui nominis urbem aedificavit.

LVIII. Eo tempore Danaus, ex Aegypto cum filiarum agmine profugus, in Rhodum traiecit; & ab indigenis exceptus, templum Minervae ſtatuit, eique delubrum conſecravit. In hac Danai peregrinatione, tres

Λίνδῳ. αἱ δ' ἄλλαι μετὰ τοῦ πατρὸς Δαναοῦ εἰς Ἄργος ἐξέπλευσαν. μικρὸν δ' ὕστερον τούτων τῶν χρόνων Κάδμος ὁ Ἀγήνορος ἀπεσταλμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως κατὰ ζήτησιν τῆς Εὐρώπης, κατέπλευσεν εἰς τὴν Ῥοδίαν· κεχειμασμένος δ' ἰσχυρῶς κατὰ τὸν πλοῦν, καὶ πεποιημένος εὐχὰς ἱδρύσασθαι Ποσειδῶνος ἱερὸν, διασωθεὶς ἱδρύσατο κατὰ τὴν νῆσον τοῦ θεοῦ τούτου τέμενος, καὶ τῶν Φοινίκων ἀπέλιπε τινὰς τοὺς [1] ἐπιμελησομένους. οὗτοι δὲ καταμιγέντες [2] Ἰαλυσίοις, διετέλεσαν συμπολιτευόμενοι τούτοις· ἐξ ὧν φασι τοὺς ἱερεῖς κατὰ γένος διαδέχεσθαι τὰς ἱερωσύνας. ὁ δ' οὖν Κάδμος καὶ τὴν Λινδίαν Ἀθηνᾶν ἐτίμησεν ἀναθήμασιν, ἐν οἷς ἦν [3] χαλκοῦς λέβης ἀξιόλογος, κατεσκευασμένος εἰς τὸν ἀρχαῖον ῥυθμόν. οὗτος δ' εἶχεν ἐπιγραφὴν Φοινικοῖς γράμμασιν, ἅ φασι πρῶτον ἐκ Φοινίκης εἰς τὴν Ἑλλάδα [4] κομισθῆναι. [5] μετὰ δὲ

& ab hoc relicta monumenta literaria.

1 Ἐπιλησομένους Clar.

2 Ἰλυσίοις Coisl. Mut.

3 Non legunt Vat. Clar. habetque notam Steph.

4 Κομισθῆναι. μετὰ δὲ ταῦτα Vat. Clar. Venet. quare interpoſitas voces τὰ καλούμενα Φοινικικὰ aſteriſco Stephanus ſignavit. Ego delevi ex gloſſa natas.

5 Τῆς δὲ Ῥοδίας Coisl. Reg.

ei filiae in Lindo fato conceſſerunt. Ceterae cum patre Argos profectae ſunt. Non ita longe poſt, Cadmus Agenoris, ad inveſtigationem Europae a rege amandatus, & ipſe Rhodum petebat. Dum autem vehementi iactatur tempeſtate, ad templum Neptuno condendum voto ſeſe obligat. Superatis ergo periculis, in hac inſula fanum dedicat, & nonnullos ex Phoenicibus ſacrorum curatores relinquit. Hi in eiuſdem cum Ialyſiis civitatis ſocietatem coaluere; atque ex horum familiis Sacerdotum fieri ſucceſſionem, aiunt. Tum Lindiam etiam Minervam donariis Cadmus honoravit. Inter quae fuit aeneus lebes, opus memorabile, antiqua concinnitate fabrefactum. Phoeniceas hic literas inſculptas habebat, quas ex Phoenicia primum allatas autumant. Rhodio-

ταῦτα τῆς Ῥοδίας γῆς ἀνείσης ὄφεις [1] ὑπερμεγέθεις, συνέβη πολλοὺς τῶν ἐγχωρίων ὑπὸ τῶν ὄφεων διαφθαρῆναι. διόπερ οἱ περιλειφθέντες ἔπεμψαν εἰς Δῆλον τοὺς ἐπερωτήσοντας τὸν θεὸν περὶ τῆς τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆς. τοῦ δ' Ἀπόλλωνος [2] προστάξαντος αὐτοῖς παραλαβεῖν Φόρβαντα μετὰ τῶν συνακολουθούντων αὐτῷ, καὶ μετὰ τούτων κατοικεῖν τὴν Ῥόδον· (οὗτος δ' ἦν υἱὸς μὲν Λαπίθου, [3] διέτριβε δὲ περὶ Θετταλίαν μετὰ πλειόνων, ζητῶν χώραν εἰς κατοίκησιν) τῶν δὲ Ῥοδίων μεταπεμψαμένων αὐτὸν κατὰ τὴν μαντείαν, καὶ μεταδόντων τῆς χώρας, ὁ μὲν Φόρβας ἀνεῖλε τοὺς ὄφεις, καὶ τὴν νῆσον ἐλευθερώσας τοῦ φόβου, κατῴκησεν ἐν τῇ Ῥοδίᾳ. γενόμενος δὲ καὶ τἄλλα ἀνὴρ ἀγαθὸς, ἔσχε τιμὰς ἡρωϊκὰς μετὰ τὴν τελευτήν.

Rhodus, ſerpentibus vaſtata, a Phorbante liberata.

νθ'. Ὕστερον δὲ τούτων Ἀλθαιμένης ὁ Κατρέως υἱὸς τοῦ Κρητῶν βασιλέως, περί τινων χρηστηριαζόμε-

Althaemenes,

1 Διαφθαρῆναι πολλοὺς neglectis reliquis Coisl. ὑπερμεγέθεις deſit & Reg.

2 Τάξαντος Clar.

3 Διατρίβων δὲ Coislin. Reg. Mutin.

rum inde terra ſerpentes produxit immanes, qui plurimis incolarum perniciem afferebant. Superſtites ergo, miſſis in Delum legatis, de averruncatione praeſentis mali Deum conſuluerunt. Iuſſit autem Apollo, ut cum Phorbante eiuſque ſociis poſſeſſionem inſulae participarent. Erat is Lapithae filius. Et tum in Theſſalia cum pluribus aliis ſubſiſtebat, commodam habitationi terram quaerens. Arceſſitus igitur a Rhodiis, & in communionem terrae ſuſceptus Phorbas, ſerpentibus deletis, inſulam ex metu illo exemit, inque Rhodo deinceps permanſit. Tandem, quod in aliis quoque bonum ſe virum praeſtitiſſet, heroici poſt mortem honoris praemia tulit.

LIX. Poſt illud tempus Althaemenes, Catrei Cretenſium regis filius, oraculum de quibuſdam ſciſcitans, re-

Creta relicta, ut fato deſtinatam patris Catrei caedem evitaret, in inſulam Rhodum concedens,

νος, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι πεπρωμένον ἐστὶν αὐτῷ τοῦ πατρὸς αὐτόχειρα γενέσθαι. βουλόμενος οὖν τοῦτο τὸ μύσος ἐκφυγεῖν, ἑκουσίως ἔφυγεν ἐκ τῆς Κρήτης μετὰ τῶν βουλομένων συναπᾶραι, πλειόνων ὄντων. οὗτος μὲν οὖν κατέπλευσε τῆς Ῥοδίας εἰς [1] Κάμειρον. ἐπὶ δ' ὄρους [2] Ἀταβύρου Διὸς ἱερὸν ἱδρύσατο τοῦ προσαγορευομένου [3] Ἀταβυρίου· [4] ὅπερ ἔτι καὶ νῦν τιμᾶται διαφερόντως, κείμενον ἐπί τινος ὑψηλῆς ἄκρας, ἀφ' ἧς ἐστιν ἀφορᾶν τὴν Κρήτην. ὁ μὲν οὖν Ἀλθαιμένης μετὰ τῶν συνακολουθησάντων κατῴκησεν ἐν τῇ Καμείρῳ, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Κατρεὺς ἔρημος ὢν ἀῤῥένων παίδων, καὶ διαφερόντως ἀγαπῶν τὸν Ἀλθαιμένην, ἔπλευσεν εἰς Ῥόδον, φιλοτιμούμενος εὑρεῖν τὸν υἱὸν καὶ ἀπαγαγεῖν εἰς Κρήτην. τῆς δὲ κατὰ τὸ πεπρωμένον ἀνάγκης [5] ἐνισχυού-

1 Κάβειρον Cl. Ven. ſemper.
2 Ἀταβυρίου Vat. Ἀταβύρου Cl. 1. Mut. Pogg. Cett. Ἀταμύρου.
3 Ἀταβυρίου Mut. Venet. Ταβυρίου Vat. quo peccato & in Appiani Mithrid. p. 321, Ταβυρίου Διὸς ἱερόν. Edd. Ἀταμυρίου.
4 Διόπερ Mut. Coiſl.
5 Ἐπισχυούσης ora Steph. Co. Mut. Reg. Clar. 2. ſatis bene.

ſponſum accepit, fato conſtitutum eſſe, ut ſua manu patrem occidat. Hoc nefas ut effugeret, ſponte cum aliis quamplurimis, qui ultro ſe adiungebant, in exſilium abiit, & in primariam Rhodiae ditionis urbem Camirum traiecit. Illic in Atabyro monte Iovis Atabyrii templum fundavit, quod magna honorum ſolemnitate etiam hodie frequentatur. In cacumine excelſo poſitum eſt; unde ad Cretam uſque proſpectus excurrit. Althaemenes ergo cum aliis eum ſecutis Camiri habitationem adeptus, honoribus eximiis a civibus afficiebatur. At pater eius Catreus, cui nulla ſoboles maſcula ſupereſſet, amore eximio Althaemenis impulſus, in Rhodum iter ſuſcepit, hoc unice expetens, ut natum alicubi repertum in Cretam poſtliminio reduceret. Et iam inſuperabilis eum fati neceſſitas urgebat.

σης, ὁ μὲν Κατρεὺς ἀπέβη μετά τινων ἐπὶ τὴν Ῥοδίαν νυκτὸς, καὶ γενομένης συμπλοκῆς καὶ μάχης πρὸς τοὺς ἐγχωρίους, ὁ Ἀλθαιμένης ἐκβοηθῶν ἠκόντισε λόγχῃ, καὶ δι' ἄγνοιαν παίσας ἀπέκτεινε τὸν πατέρα. γνωσθείσης δὲ τῆς πράξεως ὁ μὲν [1] Ἀλθαιμένης, οὐ δυνάμενος φέρειν τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, τὰς μὲν ἀπαντήσεις καὶ ὁμιλίας τῶν ἀνθρώπων παρέκαμπτε, [2] διδοὺς δὲ αὑτὸν εἰς τὰς ἐρημίας ἠλᾶτο μόνος, καὶ διὰ τὴν λύπην ἐτελεύτησεν· ὕστερον δὲ κατά τινα χρησμὸν τιμὰς ἔσχε παρὰ Ῥοδίοις ἡρωϊκάς. βραχὺ δὲ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν Τληπόλεμος ὁ Ἡρακλέους φεύγων διὰ τὸν Λικυμνίου θάνατον, ὃν ἀκουσίως ἦν ἀνῃρηκὼς, ἔφυγεν [3] ἐξ Ἄργους ἑκουσίως. χρησμὸν δὲ λαβὼν ὑπὲρ ἀποικίας, μετά τινων λαῶν κατέπλευσεν εἰς τὴν Ῥόδον· καὶ προσδεχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, αὐτοῦ κατῴκησε. γενόμενος δὲ βασιλεὺς πάσης τῆς

inſcius patrem occidit.

Tlepolemus, Herculis filius, Argis profugus, Rhodum petit,

deinde rex creatus

1 Ἀλθεμένης Coisl.
2 Διδ. δ' ἑαυτὸν Vat. Reg. Co.
3 Εἰς Ἄργος ἑκουσίως Clarom. abſurde.

Noctu igitur cum aliquot ſuorum in Rhodum exſcendit. Inter quos & inſulanos oborto ſtatim conflictu, Althaemenes ad opem ſuis ferendam excurrens, haſtae iactu ignarus patrem occidit. Qui caſus ubi innotuit, magnitudinem calamitatis Althaemenes non ſuſtinens, omnem deinceps hominum occurſum & conſuetudinem averſabatur, ſoluſque in deſertis oberrans locis, moerore tandem (cui totum ſe tradiderat) exſtinctus eſt. Heroici tamen ei poſt oraculi iuſſu honores a Rhodiis delati ſunt. Hinc paullo ante bellum Troianum Tlepolemus, Herculis filius, ob Licymnii caedem (quam invitus commiſerat) ſponte Argos exſilio mutaverat. Et poſtquam divinum ſuper colonia reſponſum acceperat, cum aliquanta populi manu in Rhodum tranſmiſit, & receptus ibi conſedit. Rex deinde totius inſulae crea-

νήσου, τήν τε χώραν ἐπίσης κατεκληρούχησε, καὶ τἄλλα διετέλεσεν ἄρχων ἐπιεικῶς. τὸ δὲ τελευταῖον μετ' Ἀγαμέμνονος στρατεύων εἰς Ἴλιον, τῆς μὲν Ῥόδου τὴν ἡγεμονίαν παρέδωκε Βούτᾳ τῷ ἐξ Ἄργους αὐτῷ μετασχόντι τῆς φυγῆς· αὐτὸς δ' ἐπιφανὴς ἐν τῷ πολέμῳ γενόμενος ἐτελεύτησεν [1] ἐν τῇ Τρῳάδι.

bello Troiano interfuit.

ξ'. Ἐπεὶ δὲ ταῖς Ῥοδίων πράξεσι τῆς κατὰ τὴν [2] ἀντιπέραν Χεῤῥονήσου ἔνια συμπεπλέχθαι συμβέβηκεν, οὐκ ἀνοίκειον ἡγοῦμαι περὶ αὐτῶν διελθεῖν. ἡ Χεῤῥόνησος τοίνυν τὸ παλαιὸν, ὡς μέν τινες φασὶν, ἀπὸ τῆς φύσεως τοῦ τόπου ὄντος ἰσθμώδους, ταύτης ἔτυχε τῆς προσηγορίας· ὡς δέ τινες ἀναγεγράφασιν, ἀπὸ τοῦ δυναστεύσαντος τῶν τόπων, ὄνομα Χεῤῥονήσου προσηγόρευται. οὐ πολλῷ δ' ὕστερον τῆς τούτου δυναστείας λέγεται πέντε Κούρητας [3] ἐκ Κρήτης εἰς αὐτὴν περαιωθῆναι· τούτους δ' ἀπογόνους γεγονέναι

Rhodo obiecta Cherſoneſus Cariae.

Hanc V Curetes e Creta advecti, occupant.

1 Ἐν τῷ τῆς Τροίας τόπῳ margo Steph. Venet. Clar.
2 Ἀντιπέρα Mut.
3 Haec in Steph. edit. notam defectus habent, nec ſunt in Co. Clar. 2. Reg. nulla gravi cauſa.

tus, agrum ſortito in aequas partes diviſit, &, quamdiu praefuit, cetera etiam ad aequitatis normam revocavit. Tandem cum Agamemnone ad Ilium expeditionem facturus, imperium Butae, qui Argis cum ipſo profugerat, tradidit. Ipſe vero illuſtrem eo bello meritus gloriam, in Troade occubuit.

LX. Iam quia Rhodiorum cum rebus quaedam Cherſoneſi obiacentis connexa ſunt, non inconveniens arbitror, ſi de his etiam diſſeratur. Cherſoneſus, ut quibuſdam placet, a natura loci, Iſthmo ſimilis, hoc nomen accepit, vel, ut alii ſcribunt, a Cherſoneſo quodam regulo id illi tributum eſt; poſt cuius aetatem non ita longe v Curetes illuc e Creta traieciſſe fama eſt,

τῶν ὑποδεξαμένων Δία παρὰ τῆς μητρὸς Ῥέας, καὶ θρεψάντων ἐν τοῖς κατὰ Κρήτην Ἰδαίοις ὄρεσι. στόλῳ δ᾽ ἀξιολόγῳ [1] πλεύσαντας εἰς τὴν Χεῤῥόνησον, τοὺς μὲν κατοικοῦντας αὐτὴν Κάρας ἐκβαλεῖν, αὐτοὺς δὲ κατοικήσαντας, τὴν μὲν χώραν εἰς πέντε μέρη διελεῖν, καὶ πόλιν ἕκαστον κτίσαι, θέμενον ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τὴν προσηγορίαν. οὐ πολὺ δὲ τούτων κατόπιν Ἴναχον τὸν Ἀργείων βασιλέα, ἀφανισθείσης τῆς θυγατρὸς Ἰοῦς, ἐξαποστεῖλαι Κύρνον ἕνα τῶν ἡγεμονικῶν ἀνδρῶν, [2] δόντα αὐτῷ στόλον ἀξιόλογον, καὶ προστάξαι ζητεῖν ἐν παντὶ τόπῳ τὴν Ἰὼ, καὶ μὴ ἐπανελθεῖν ἐὰν μὴ ταύτης ἐγκρατὴς γένηται. ὁ δὲ Κύρνος ἐπὶ πολλὰ τῆς οἰκουμένης μέρη πλανηθεὶς, καὶ μὴ δυνάμενος εὑρεῖν ταύτην, [3] κατέπλευσε τῆς Καρίας εἰς τὴν προειρημένην Χεῤῥόνησον. ἀπογνοὺς δὲ τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν, κατῴκησεν ἐν τῇ Χεῤῥονήσῳ, καὶ τὰ μὲν πείσας, τὰ δ᾽ ἀναγκάσας, ἐβασίλευσε μέρους τῆς χώ-

Cyrnus, ab Inacho miſſus, urbem ſui nominis exſtruit.

1 Πλεύσαντες Coisl. Mut.
2 Δόντος Coisl. δ᾽ ὄντος Vat.
3 Καταπλεῦσαι τῆς Ἰκαρίας M. Prius etiam Coisl. probat.

poſteros illorum, qui Iovem a Rhea matre ſuſceptum in Idaeis Cretae montibus educarunt. Poſtquam igitur cum claſſe non contemnenda Cherſoneſum adiiſſent, Cares antiquos incolas expulerunt, & regionem ſuae ditionis factam in v partes diviſere, ac unuſquiſque conditam a ſe urbem conditoris nomen praeferre iuſſit. Non multo poſt Inachus, Argivorum rex, amiſſa Io filia, Cyrnum (ex principum hic ordine unus erat) cum haud vulgari claſſe miſit, ut puellam ubique locorum inquireret; nec, niſi reperta, domum rediret. Is per multas orbis partes divagatus, cum invenire ipſam non poſſet, in hanc, quam diximus, Cherſoneſum Cariae ſeceſſit, deſperatoque in patriam reditu, illic permanſit; & qua perſuaſis, qua coactis terrae incolis, regnum in

ρας, καὶ πόλιν ἔκτισεν ὁμώνυμον ἑαυτῷ Κύρνον. πολιτευόμενος δὲ δημοτικῶς, μεγάλης ἀποδοχῆς ἐτύγχανε παρὰ τοῖς συμπολιτευομένοις.

Triopas, exciſo Cereris nemore, Theſſalia profugus in Cnidiam venit,

ξα΄. Μετὰ δὲ ταῦτα Τριόπαν, ἕνα τῶν Ἡλίου καὶ Ῥόδου παίδων, φεύγοντα [1] τὸν Τενάγου τοῦ ἀδελφοῦ φόνον, εἰς τὴν Χεῤῥόνησον ἀφικέσθαι· ἐνταῦθα δὲ καθαρθέντα [2] τοῦ φόνου ὑπὸ Μελισσέως τοῦ βασιλέως, εἰς τὴν Θετταλίαν πλεῦσαι ἐπὶ συμμαχίαν τοῖς Δευκαλίωνος παισὶ, καὶ συνεκβαλεῖν ἐκ τῆς Θετταλίας τοὺς Πελασγοὺς, καὶ μερίσασθαι τὸ καλούμενον [3] Δώτιον πεδίον. ἐνταῦθα δὲ τὸ τέμενος τῆς Δήμητρος ἐκκόψαντα, τῇ μὲν ὕλῃ [4] καταχρήσασθαι πρὸς βασιλείων κατασκευήν. δι' ἣν αἰτίαν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μισηθέντα φυγεῖν ἐκ Θετταλίας, καὶ καταπλεῦσαι μετὰ τῶν συμπλευσάντων λαῶν εἰς τὴν Κνιδίαν· ἐν ᾗ κτίσαι τὸ καλούμενον [5] ἀπ' αὐτοῦ Τριό-

1 Articulum hoc loco ignorat Clar. 1. quem mox ante φόνον collocat. Tum Τεναγεῶτα τοῦ Vat. Τενάγεω Mut. quo nihil hic quidem opus.

2 Τὸν φόνον Clar. 1.

3 Δότειον Steph. ora, Reg. Co. Clar. 2.

4 Καταχρῆσθαι Reg. Mut. Co. in quo paulo ante Δημήτρας loco Δήμητρος.

5 Ἐπὶ Clar. 1.

quadam eius parte obtinuit, urbemque ſui nominis Cyrnum exſtruxit. Et cum ad populi commoda imperium attemperaret, magnam apud cives gratiam inibat.

LXI. Poſt haec Triopas, Solis Rhodique filiorum unus, ob fratris Tenagis caedem exſul in Cherſoneſum profugit. Et ab rege Meliſſeo expiatus, ad opem ferendam Deucalionis liberis in Theſſaliam diſceſſit; &, Pelaſgis communi auxilio eiectis, agrum, quem Dotion vocant, cum illis partitus eſt. Illic ſacro Cereris nemore exciſo ad regiae ſtructuram abuſus, odium populi incurrit, & profugus e Theſſalia cum adiuncto hominum agmine in Cnidiam pervenit: ubi Triopium ad nominis ſui

πιον. ἐντεῦθεν δ' ὁρμώμενον τήν τε Χεῤῥόνησον κατακτήσασθαι καὶ τῆς ὁμόρου Καρίας πολλήν. περὶ δὲ τοῦ γένους τοῦ [1] Τριόπα πολλοὶ τῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν διαπεφωνήκασιν. οἱ μὲν γὰρ ἀναγράφουσιν αὐτὸν υἱὸν εἶναι Κανάκης τῆς Αἰόλου καὶ Ποσειδῶνος, οἱ δὲ Λαπίθου τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Στίλβης τῆς Πηνειοῦ.

partemque Cariae occupat.

ξβ'. Ἔστι δ' ἐν Καστάβῳ τῆς Χεῤῥονήσου ἱερὸν ἅγιον Ἡμιθέας, ἧς τὴν περιπέτειαν οὐκ ἄξιον παραλιπεῖν. [2] πολλοὶ μὲν οὖν καὶ ποικίλοι λόγοι περὶ αὐτῆς παραδέδονται· τὸν δ' ἐπικρατοῦντα καὶ συμφωνούμενον παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις δίεξιμεν. Σταφύλου γὰρ καὶ Χρυσοθέμιδος φασὶ γενέσθαι τρεῖς θυγατέρας, [3] Μολπαδίαν, καὶ Ῥοιώ, καὶ Παρθένον ὄνομα. καὶ τῇ μὲν Ῥοιοῖ τὸν Ἀπόλλωνα μιγέντα, ἔγκυον ποιῆσαι· τὸν δὲ πατέρα αὐτῆς, ὡς ὑπ' ἀνθρώπου τῆς φθορᾶς γεγενημένης, ὀργισθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο τὴν θυ-

Hemitheae, Staphyli filiae, fanum in Caſtabo Cherſoneſi.

Mythus de Staphyli tribus filiabus.

1 Τρίοπος Mut. Tum πολὺ Co. Mox Στίβης omnes.

2 Πολλοὶ -- λόγοι καὶ ποικίλοι Vat. Coisl.

3 Μαλασαδίαν Clar. Μάλπαδίαν Ven. Tum Ῥοιῶ Clar. Paulo ante Χρυσοθέου Mut. Poggius, *Chryſoſtodae.*

memoriam condebat. Atque hinc progreſſus, cum Cherſoneſo magnam adiacentis Cariae partem ſuae ditioni ſubiunxit. De genere huius Triopae multi ſcriptores, & inter hos poëtae, diſſentiunt. Alii enim ex Canace Aeoli & Neptuno illum deducunt: alii Lapitham Apollinis, & Stilben Penei, illi parentes attribuunt.

LXII. Eſt in Caſtabo Cherſoneſi religioſum Hemitheae fanum; cui quod evenit, haud omitti dignum eſt. Etſi autem multi variique de illa ſermones traditi ſunt, eum tamen, qui increbuit, & conſenſu incolarum approbatus eſt, referemus. Staphylo & Chryſothemide tres natae ſunt filiae, Molpadia, Rhoeo & Parthenos. Rhoeonem Apollo compreſſit, ac gravidam fecit. Iratus ob id parens, ac ſi ab homine ſtuprata eſſet, filiam,

γατέρα εἰς λάρνακα συγκλείσαντα, βαλεῖν εἰς τὴν θάλασσαν. προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος τῇ Δήλῳ, τεκεῖν ἄῤῥενα, καὶ προσαγορεῦσαι τὸ παιδίον Ἄνιον. τὴν δὲ [1] Ῥοιὼ παραδόξως σωθεῖσαν, ἀναθεῖναι τὸ βρέφος ἐπὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐπεύξασθαι τῷ θεῷ, εἰ ἔστιν ἐξ ἐκείνου, σώζειν αὐτό. τὸν δ' Ἀπόλλωνα μυθολογοῦσι [2] τότε μὲν κρύψαι τὸ παιδίον, ὕστερον δὲ [3] φροντίσαντα τῆς τροφῆς, διδάξαι τὴν μαντικὴν, καί τινας αὐτῷ περιτιθέναι μεγάλας τιμάς. τὰς δὲ τῆς φθαρείσης ἀδελφὰς Μολπαδίαν καὶ Παρθένον φυλαττούσας τὸν τοῦ πατρὸς οἶνον, προσφάτως κατ' ἀνθρώπους εὑρημένον, εἰς [4] ὕπνον κατενεχθῆναι. καθ' ὃν δὴ [5] χρόνον τὰς τρεφομένας παρ' αὐτοῖς ὗς εἰσελθεῖν, καὶ τόν τε ἔχοντα [6] τὸν οἶνον κέραμον συντρίψαι, καὶ τὸν οἶνον διαφθεῖραι. τὰς δὲ παρθένους μαθούσας τὸ γεγονὸς, καὶ φοβηθείσας τὸ ἀπό-

1 Ῥοιῶ & σωθῆναι Clar. 1.
2 Bina haec deſunt Clar.
3 Φρονήσαντα Clar. 1.
4 Ὕπνους idem.
5 Καιρὸν Coisl. Mut. Reg.
6 Deſit articulus Vat.

arcae incluſam, in mare proiecit. Quae in Delum eiecta puellum enixa eſt, cui Anii nomen dedit. Et quia praeter ſpem e diſcrimine erepta fuerat, infante Apollinis arae impoſito Deum oravit, ut, ſi vera eius ſoboles eſſet, ſalutem illi praeſtaret. Et tunc quidem puerum ab Apolline occultatum eſſe fabulantur, cui tamen poſtea diligentem educationis curam impendit, & divinandi ſcientia inſtructum, ad magnos quoſdam honores extulit. Stupratae autem ſorores Molpadia & Parthenos, dum patris ſui vinum (recens tum id inventum erat) cuſtodiunt, ſomno opprimuntur. Interim ſues, quas tum forte nutriebant, ingreſſae, confracto cado vinum diſſipant. Quo virgines intellecto, ſaevitiam pa-

τομον τοῦ πατρὸς, φυγεῖν [1] ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, καὶ ἀπό τινων πετρῶν ὑψηλῶν ἑαυτὰς ῥίψαι· Ἀπόλλωνα δὲ διὰ τὴν οἰκειότητα [2] τὴν πρὸς τὴν ἀδελφὴν, ὑπολαβόντα τὰς κόρας, εἰς τὰς ἐν Χεῤῥονήσῳ πόλεις καταστῆσαι, καὶ τὴν μὲν ὀνομαζομένην [3] Παρθένον ἐν Βουβαστῷ τῆς Χεῤῥονήσου τιμὰς ἔχειν καὶ τέμενος, [4] Μολπαδίαν δὲ εἰς Κάσταβον ἐλθοῦσαν, διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ θεοῦ γενομένην ἐπιφάνειαν, Ἡμιθέαν ὠνομάσθαι, καὶ [5] τιμᾶσθαι παρὰ πᾶσι τοῖς ἐν Χεῤῥονήσῳ. ἐν δὲ ταῖς θυσίαις αὐτῆς, διὰ τὸ [6] συμβὰν περὶ τὸν οἶνον πάθος, τὰς μὲν σπονδὰς μελικράτῳ ποιοῦσι· τὸν δ' ἁψάμενον ἢ φαγόντα ὑὸς οὐ νόμιμον προσελθεῖν [7] πρὸς τὸ τέμενος.

ξγ'. Ἐν δὲ τοῖς ὕστερον χρόνοις ἐπὶ τοσοῦτον ἔλαβε τὸ ἱερὸν αὔξησιν τῆς Ἡμιθέας, ὥστε μὴ μόνον παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις καὶ τοῖς περιοίκοις τιμᾶσθαι δια- Templum Hemitheae communi religione ſervatum & locupletatum.

1 Περὶ Coisl.

2 Quatuor, quae ſuccedunt, voces deſunt Venet. Clar. 1.

3 Παρθένον ἐποίησε Vat. Clar. 1. fuit & in Clar. 2. ſed delevit recentior manus.

4 Μαλπαδίαν Clar. 1. Vat.

5 Τιμᾶ παρὰ Mut.

6 Συμβαίνειν Clar.

7 Abeſt Co. Mox Ἡμιθέου Cl. 1.

tris veritae, ad litus fugam capeſſentes, de excelſis ſeſe rupibus praecipitant. Sed Apollo, propter ſororis familiaritatem, ſuſceptas in Cherſoneſi urbes deportavit. Ubi Parthenos quidem Bubaſti & lucum habet, & cultus divinos. Molpadia vero Caſtabum delata, per ſingularem Dei revelationem Hemitheae nomen mutuata, in magno apud omnes Cherſoneſitas honore eſt. In ſacris eius, ob vini infortunium, mulſo libant. Et qui porcum vel attigit, vel in cibo uſurpavit, eum ad ſacrarium accedere nefas eſt.

LXIII. Poſteris autem temporibus tantum Hemitheae fanum incrementi accepit, ut non indigenae ſolum & accolae id ſumma religione colerent, ſed procul etiam

φερόντως, ἀλλὰ καὶ τοὺς μακρὰν οἰκοῦντας εἰς αὐτὸ φιλοτίμως φοιτᾷν, καὶ θυσίαις τε μεγαλοπρεπέσι καὶ ἀναθήμασιν [1] ἀξιολόγοις τιμᾷν· τὸ δὲ μέγιστον, Πέρσας ἡγουμένους τῆς Ἀσίας, καὶ πάντα τὰ τῶν Ἑλλήνων ἱερὰ συλῶντας, μόνου τοῦ τῆς Ἡμιθέας τεμένους ἀποσχέσθαι. τούς τε λῃστὰς [2] τοὺς πάντα διαρπάζοντας, μόνον τοῦτο ἀφεῖναι παντελῶς ἄσυλον καίπερ ἀτείχιστον ὑπάρχον, καὶ ἀκίνδυνον ἔχον τὴν ἁρπαγήν. αἰτίαν δὲ τῆς ἐπὶ πλεῖον αὐξήσεως φέρουσι τὴν κοινὴν εἰς ἀνθρώπους εὐεργεσίαν. τοῖς τε γὰρ κάμνουσι κατὰ τοὺς ὕπνους ἐφισταμένην φανερῶς διδόναι τὴν θεραπείαν, καὶ πολλοὺς τοῖς ἀπεγνωσμένοις πάθεσι [3] συνεχομένους περιτυχόντας ὑγιασθῆναι. πρὸς δὲ τούτοις τὸ περὶ τὰς δυστοκούσας τῶν γυναικῶν τῆς ἐν ταῖς ὠδῖσι ταλαιπωρίας καὶ κινδύνων ἀπαλλάττειν τὴν θεόν. διὸ καὶ πολλῶν ἐκ παλαιῶν χρόνων σεσω-

Eius Deae in homines beneficentia.

1 Ἀξιολόγως idem.

2 Τὰ πάντα διαρπάζοντας Coiſlin. Reg.

3 Notatur aſteriſco in Steph. edito, & omittitur in Clarom. 1. & Vat.

diſſiti illuc frequentes itarent, & magnificis Deam victimis, donariiſque eximiis cohoneſtarent; immo, quod maximum eſt, Perſae Aſiae imperantes, cum omnia ceteroqui Graecorum templa exſpoliarent, a ſolo Hemitheae luco manus abſtinuerunt. Praedones etiam, qui cuncta alias diripiunt, hoc ſolum (quamvis nullo cinctum muro citra periculum direptioni obvium eſſet) prorſus inviolatum reliquerunt. Cauſam tam felicis incrementi communem Deae in homines quoſvis beneficentiam eſſe dicunt. Aegris enim in ſomno apparens evidenter medelam impertit: & complures deſperatis affectos morbis, ſi eo perfugiunt, ad ſanitatem reducit. Mulieres praeterea difficulter enitentes a partus doloribus ac periculis liberat. Ideo fanum illud donariis,

σμένων, πεπλήρωται τὸ τέμενος ἀναθημάτων· καὶ ταῦτα οὔθ' ὑπὸ φυλάκων, οὔθ' ὑπὸ τείχους ὀχυροῦ φυλαττόμενα, ἀλλ' ὑπὸ τῆς συνήθους δεισιδαιμονίας. περὶ μὲν οὖν Ῥόδου καὶ [1] Χεῤῥονήσου ἀρκεσθησόμεθα τοῖς ῥηθεῖσι.

Creta. Antiquiſſimi incolae Eteocretes; rex Creta.

ξδ'. Περὶ δὲ [2] τῆς Κρήτης νῦν διέξιμεν. οἱ μὲν γὰρ τὴν Κρήτην κατοικοῦντες φασὶν ἀρχαιοτάτους [3] παρ' αὐτοῖς γενέσθαι τοὺς ὀνομαζομένους Ἐτεοκρῆτας αὐτόχθονας· [4] ὧν τὸν μὲν βασιλέα Κρῆτα καλούμενον, πλεῖστα καὶ μέγιστα κατὰ τὴν νῆσον εὑρεῖν τὰ δυνάμενα τὸν κοινὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὠφελῆσαι. καὶ τῶν θεῶν δὲ τοὺς πλείστους μυθολογοῦσι παρ' ἑαυτοῖς γεγονέναι, τοὺς διὰ τὰς κοινὰς εὐεργεσίας τυχόντας ἀθανάτων τιμῶν· περὶ ὧν ἡμεῖς ἐν κεφαλαίοις τὰ παραδεδομένα διέξιμεν, ἀκολούθως τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν τὰς Κρητικὰς πράξεις συνταξαμένων. πρῶτοι τοί-

Dii in inſula nati.

1 Χερσονήσου Coisl. & Clarom. 1.
2 Deſit eidem.
3 Bina haec deficiunt Vatic.
4 Ὧν τὸν βασιλέα iidem, ſat bene.

a vetuſtis inde temporibus conſervatis, refertum eſt; quae neque cuſtodibus, neque moenibus adeo validis, ſed inveterata religione tuta manent. Haec de Rhodo & Cherſoneſo nunc ſufficiant.

LXIV. Nunc reliquum eſt, ut de Creta quoque diſſeramus. Qui Cretam incolunt, vetuſtiſſimos apud ſe exſtitiſſe Eteo-Cretas, ut nominantur, indigenas, aſſerunt. Quorum rex, quem Creta nuncupant, plurimarum rerum ac maximarum inventor fuit, quibus communis hominum vita ſublevari & adiutari poſſet. Pleroſque etiam Deos apud ſe natos perhibent, qui beneficiis in totum genus mortalium ſempiternos honores promeruerunt. Quae capitulatim, ut quidem tradita ſunt, hic exponemus, clariſſimos ſecuti auctores, qui Cretenſium hiſtorias contexuere. Primi ergo (quorum

νυν τῶν εἰς μνήμην παραδεδομένων ᾤκησαν [1] τῆς Κρήτης περὶ τὴν Ἴδην οἱ προσαγορευθέντες Ἰδαῖοι Δάκτυλοι. [2] τούτους δ᾽ οἱ μὲν ἑκατὸν τὸν ἀριθμὸν γεγονέναι παραδεδώκασιν, οἱ δὲ δέκα φασὶν ὑπάρχοντας, τυχεῖν ταύτης τῆς προσηγορίας, τοῖς ἐν ταῖς χερσὶ δακτύλοις ὄντας ἰσαρίθμους. ἔνιοι δ᾽ ἱστοροῦσιν, [3] ὧν ἐστι καὶ Ἔφορος, τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους γενέσθαι μὲν κατὰ τὴν Ἴδην τὴν ἐν Φρυγίᾳ, διαβῆναι δὲ μετὰ [4] Μίνωος εἰς τὴν Εὐρώπην· ὑπάρξαντας δὲ γόητας, ἐπιτηδεῦσαι τάς τε ἐπῳδὰς καὶ τελετὰς καὶ μυστήρια, καὶ περὶ Σαμοθράκην διατρίψαντας, οὐ μετρίως ἐν τούτοις ἐκπλήττειν τοὺς ἐγχωρίους. καθ᾽ ὃν δὴ χρόνον καὶ τὸν Ὀρφέα, φύσει διαφόρῳ κεχορηγημένον πρὸς ποίησιν καὶ μελῳδίαν, μαθητὴν γενέσθαι τούτων, καὶ πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξενεγκεῖν τελετὰς καὶ μυστήρια. οἱ δ᾽ οὖν [5] κατὰ τὴν Κρήτην Ἰδαῖοι Δά-

Idaei Dactyli, horumque artes & inventa;

horum diſcipulus Orpheus,

1 Duo haec deſunt Reg. Ven. Clar. ſed qui ambo Ἴδον οἱ προσ. vocabula omittunt Clarom. 1. & Venet. notanturque a Steph.

2 Τούτους μὲν ἑκατὸν Vat. Mox τὸν negligit Coisl.

3 Quatuor, quae ſuccedunt,

4 Μυγδῶνος Clarom. Μύγδονος Mut. Vat. *Mygdono* Pogg.

5 Tria haec non legit Coisl.

ſane memoria ad nos propagata eſt) Cretae incolae ad Idam montem Idaei Dactyli fuerunt. Quos alii centum numerant, alii tantum x, a pari ſcilicet digitorum numero ſic appellatos. Nonnulli, inter quos & Ephorus, Idaeos Dactylos circa Idam Phrygiae montem habitaſſe, & cum Minoë in Europam tranſiiſſe, memorant. Et cum praeſtigiatores eſſent, incantamentis & ſacris ritibus myſteriiſque operam dediſſe, & in Samothracia verſantes non mediocrem inſulanis ſtuporem incuſſiſſe. Quo tempore etiam Orpheus, quem excellenti ingenio ad poëſin & melodiam natura inſtruxerat, diſcipulus horum fuiſſe, primuſque initiorum caerimonias & myſteria in Graeciam traduxiſſe dicitur. Ceterum Idaei

κτυλοι παραδέδονται τήν τε τοῦ πυρὸς χρῆσιν καὶ τὴν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου φύσιν ἐξευρεῖν, τῆς [1] Ἀπτεραίων χώρας περὶ τὸν καλούμενον Βερέκυνθον, καὶ τὴν ἐργασίαν, δι' ἧς κατασκευάζεται. δόξαντας δὲ μεγάλων ἀγαθῶν ἀρχηγοὺς γεγενῆσθαι τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, [2] τιμῶν τυχεῖν ἀθανάτων. ἱστοροῦσι δ' αὐτῶν ἕνα μὲν προσαγορευθῆναι Ἡρακλέα, δόξῃ δὲ διενεγκόντα θεῖναι τὸν ἀγῶνα [3] τῶν Ὀλυμπίων. τοὺς δὲ μεταγενεστέρους ἀνθρώπους διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δοκεῖν τὸν ἐξ [4] Ἀλκμήνης συστήσασθαι τὴν τῶν Ὀλυμπίων θέσιν. Φασὶ δὲ σημεῖα τούτων διαμένειν, τὸ πολλὰς τῶν γυναικῶν ἔτι καὶ νῦν λαμβάνειν ἐπῳδὰς ἀπὸ τούτου τοῦ θεοῦ, καὶ περιάμματα ποιεῖν, ὡς γεγονότος αὐτοῦ γόητος, καὶ τὰ περὶ τὰς τελετὰς [5] ἐπι-

progenies Hercules, ab Alcmenae filio diverſus.

1 Ἀντισαπτερέων Coiſlin. Reg. τῆς Ἀπτεραίων χώρας Vat. Clar. Vulgo τῆς Ἀντισαπτεραίων.

2 Non eſt in Vat.

3 Τὸν τῶν idem.

4 Ἀλκμ. τὴν τῶν Ὀλ. εὑρεῖν θέσιν margo Steph. Coiſl. Reg. qui ambo σημεῖα δὲ τούτων φασὶ cum Vat. & Clar. 2. Addit praeterea Coiſl. διαμένειν τὸ παλαιὸν πολλὰς, ſicuti & Clarom. 2. & Mutin. ſed quod hic parum tempeſtivum. τὴν τῶν Ὀλυμπίων Clarom. quoque, quod ſequor. Edd. τῶν τὴν Ὀλυμπίων.

5 Ἐπιτετηδευκότας Mut.

Dactyli in Creta, ut tradunt, ignis uſum invenerunt, aeriſque ac ferri naturam in Berecyntho, Apteraeorum regionis monte, indagarunt, eiuſque conflandi rationem docuere. Et quia inſignium generi humano commodorum auctores habebantur, immortalibus ac divinis honoribus remunerati ſunt. Unum ex illis Herculem vocitatum aſſerunt, gloria praeluſtrem, qui ludos Olympiacos inſtituerit; quos poſteri, nominis ſimilitudine decepti, ab Alcmenes filio conditos eſſe opinentur. Huius rei documenta adhuc eſſe, quod mulieres etiamnum incantationes ab hoc Deo mutuantur, & amuleta quaedam circumligant; ut qui magus fuerit,

τετηδευκότος. ἃ δὴ πλεῖστον κεχωρίσθαι τῆς Ἡρακλέους συνηθείας, τοῦ γεγονότος ἐξ Ἀλκμήνης.

Curetes, rei paſtoritiae, mellificii plurimumque artium inventores,

ξε΄. Μετὰ δὲ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους ἱστοροῦσι γενέσθαι Κούρητας ἐννέα. τούτους δ᾽ οἱ μὲν μυθολογοῦσι γεγονέναι γηγενεῖς, οἱ δ᾽ ἀπογόνους τῶν Ἰδαίων Δακτύλων. κατοικεῖν δ᾽ αὐτοὺς τῶν ὀρῶν τοὺς συνδένδρους καὶ φαραγγώδεις [1] τόπους, καὶ τὸ σύνολον τοὺς ἔχοντας σκέπην καὶ ὑπόδυσιν φυσικὴν, διὰ τὸ μήπω κατασκευὰς [2] οἰκιῶν εὑρῆσθαι. [3] διενέγκαντας δ᾽ αὐτοὺς συνέσει, πολλὰ τῶν κοινῇ χρησίμων καταδεῖξαι. τάς τε γὰρ ποίμνας τῶν προβάτων τούτους ἀθροῖσαι πρώτους, καὶ τὰ γένη τῶν ἄλλων βοσκημάτων ἐξημερῶσαι, καὶ τὰ περὶ τὰς μελισσουργίας καταδεῖξαι. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ περὶ τὴν τοξικὴν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι· καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους κοινῆς ὁμιλίας καὶ συμβιώσεως, ἔτι δ᾽ ὁμονοίας καί τινος εὐταξίας

1 Omittit Coisl.
2 Οἰκειῶν Vat.
3 Διενεγκόντας Coislin. Reg. Mutin.

& ſacras caerimonias tractarit. Quae longe aliena ſint a more Herculis Alcmena editi.

LXV. Poſt Dactylos Idaeos IX Curetes exſtitiſſe perhibent. Quos alii terrigenas, alii a Dactylis Idaeis oriundos eſſe, fabulantur. Habitatio eorum in confertis montium arboretis, & convallium ſpeluncis, & illis denique locis, quae natura ſua tegumentum aliquod & receptum praeberent, cum aedium ſtructura tum nondum reperta eſſet. Quia vero intelligentia praeſtabant, multa vitae utilia protulere. Nam primi greges ovium cogere, aliarumque pecudum gentes manſuefacere, & mellis opificium edocere. Artem quoque iaculandi & venandi rationem oſtendere. Communis denique ſocietatis & convictus, & inprimis concordiae, ordinataeque vitae ac diſciplinae auctores exſiſtebant.

ἀρχηγοὺς γενέσθαι. εὑρεῖν δὲ καὶ ξίφη καὶ κράνη καὶ τὰς ἐνοπλίους ὀρχήσεις, δι' ὧν ποιοῦντας μεγάλους ψόφους [1] ἐξαπατᾶν τὸν Κρόνον. Φασὶ δ' αὐτοὺς τὸν Δία, λάθρα τοῦ πατρὸς Κρόνου παραδούσης [2] τῆς Ῥέας τῆς μητρὸς, ὑποδέξασθαι καὶ θρέψαι· περὶ οὗ τὰ κατὰ μέρος μέλλοντας [3] ἡμᾶς δηλοῦν, ἀναγκαῖον ἀναλαβεῖν μικρὸν ἀνωτέρω τὴν διήγησιν.

Iovis educatores.

ξϛ'. Μυθολογοῦσι γὰρ οἱ Κρῆτες γενέσθαι κατὰ τὴν τῶν Κουρήτων ἡλικίαν τοὺς καλουμένους Τιτᾶνας· τούτους δὲ τῆς [4] Κνωσσίας χώρας ἔχειν τὴν οἴκησιν, ὅπου περ ἔτι καὶ νῦν δείκνυται θεμέλια Ῥέας οἰκόπεδα, [5] καὶ κυπαρίσσων ἄλσος ἐκ [6] παλαιῶν χρόνων ἀνειμένον. ὑπάρξαι δὲ τὸν ἀριθμὸν ἓξ μὲν ἄνδρας, πέντε δὲ γυναῖκας, ὡς μέν τινες μυθολογοῦσιν, Οὐρανοῦ καὶ Γῆς ὄντας· ὡς δέ τινες φασὶν, ἔκ τινος τῶν Κουρήτων, καὶ μητρὸς Τιταίας, ἀφ' ἧς αὐτοὺς ταύτης

Titanes.

Urani Terraeque ſex filii & quinque filiae.

1 Ἀπατᾶν Coisl. Mut.
2 Deſit Vat.
3 Ἡμῖν Clar. 1.
4 Κνωσίας Vat.
5 Copula non eſt in Vatic. & Clar. 1.
6 Παλαιοῦ χρόνου Coisl. Reg. Mut. Vat.

Gladii praeterea & caſſides, armataeque ſaltationes horum inventa ſunt. Horum frequenti ſtrepitu Saturnum fefellere. Ab his enim Iuppiter, quem clam patre Rhea mater eorum fidei & tutelae commiſerat, ſuſceptus & educatus fertur. Quod cum particulatim declarare velimus, paulo altius narratio repetenda eſt.

LXVI. Memorant Cretenſes, quo tempore Curetes vivebant, Titanes quoque exſtitiſſe. Horum in terra Gnoſiorum habitatio erat: ubi nunc etiam fundamenta & area domus, in qua Rhea degit, & pervetuſtus ſacerque cupreſſorum lucus, viſuntur. Numerantur ſex viri & quinque feminae: prout a quibuſdam refertur Urani, id eſt, Coeli, Terraeque ſoboles; vel ut alii, Curetum uno & Titaea geniti, & de matris nomine ſic

[1] τετευχέναι τῆς προσηγορίας. ἄρσενας μὲν οὖν γενέσθαι τόν τε Κρόνον καὶ Ὑπερίονα καὶ Κοῖον, ἔτι δὲ Ἰαπετὸν, καὶ Κριὸν, καὶ [2] τὸ τελευταῖον Ὠκεανόν· ἀδελφὰς δὲ τούτων τήν τε Ῥέαν καὶ Θέμιν, καὶ Μνημοσύνην, ἔτι δὲ Φοίβην, καὶ Τηθύν. ὧν ἕκαστον τινῶν εὑρετὴν γενέσθαι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τὴν εἰς ἅπαντας εὐεργεσίαν τυχεῖν τιμῶν καὶ μνήμης ἀεννάου. Saturnus. τὸν μὲν οὖν Κρόνον ὄντα πρεσβύτατον, βασιλέα γενέσθαι, καὶ τοὺς καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπους ἐξ ἀγρίου διαίτης εἰς βίον ἥμερον μεταστῆσαι, καὶ διὰ τοῦτο ἀποδοχῆς μεγάλης τυχόντα πολλοὺς ἐπελθεῖν τῆς οἰκουμένης τόπους. εἰσηγήσασθαι δ' αὐτὸν ἅπασι τήν τε δικαιοσύνην καὶ τὴν ἁπλότητα τῆς ψυχῆς. διὸ καὶ τοὺς ἐπὶ Κρόνου γενομένους ἀνθρώπους παραδεδόσθαι τοῖς μεταγενεστέροις εὐήθεις καὶ ἀκάκους [3] παντελῶς, ἔτι δ' εὐδαίμονας γεγονότας. δυναστεῦσαι δ' αὐτὸν

1 Τετυχηκέναι Coiſl. Mut.

2 Notatur a Steph. nec habetur in Vat. Clar. 1. τὸν τελευτ. Mut. non male. Paulo ante Κριὸν omnes. Heſiodus Κρεῖον & Etymol.

3 Steph. nota defectus inſtruxit, nec legitur in Ven. & Cl. 1. ſine gravi cauſa. Vid. c. 31. 34.

appellati. Mares nominantur Cronus, id eſt, Saturnus, Hyperion, Coeus, Iapetus, Crius & Oceanus. Horum ſorores, Rhea, Themis, Mnemoſyne, Phoebe & Tethys. Unuſquiſque horum quaedam hominibus utilia invenit: & pro meritis apud univerſos mortales immortalem honorem & memoriam adeptus eſt. Saturnus, natu maximus, regnum obtinuit, & ſuae aetatis homines ab agreſti victu & more ad vitam cultiorem traduxit: & ob id magnam conſecutus auctoritatem multas orbis regiones acceſſit, & ſingulos ad iuſtitiam animique ſimplicitatem adhortatus fuit. Ideo homines, qui tempore Saturni aetatem egerunt, ſimplices fuiſſe, & a malignitate prorſus alienos, immo & beatos, poſteris traditum eſt. Sub imperio occidentales maxime re-

μάλιστα τῶν πρὸς ἑσπέραν τόπων, καὶ μεγίστης ἀξιωθῆναι τιμῆς. διὸ καὶ μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων παρὰ Ῥωμαίοις καὶ Καρχηδονίοις, ὅτε ἦν ἡ πόλις αὕτη, ἔτι δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς πλησιοχώροις ἔθνεσιν, ἐπιφανεῖς ἑορτὰς καὶ θυσίας γενέσθαι τούτῳ τῷ θεῷ, καὶ πολλοὺς τόπους ἐπωνύμους [1] αὐτοῦ γενέσθαι. διὰ δὲ τὴν ὑπερβολὴν τῆς εὐνομίας, ἀδίκημα μὲν μηδὲν ὅλως ὑπὸ μηδενὸς συντελεῖσθαι, πάντας δὲ τοὺς ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τούτου τεταγμένους μακάριον βίον ἐζηκέναι, πάσης ἡδονῆς ἀνεμποδίστως ἀπολαύοντας. περὶ δὲ τούτων καὶ τὸν ποιητὴν Ἡσίοδον ἐπιμαρτυρεῖν ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν·

Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν,
Ὥστε [2] θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
[3] Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ ὀϊζύος. οὐδέ τι δειλὸν

1 Αὐτῷ Clar. Vat.
2 Θεοὶ ζώεσκον Steph. ora, Vat. Clar. Venet.
3 Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο Νούσων τ' ἀργαλέων, καὶ ἀπήμονες, οὐδὲ μέλεσσι Γῆρας ora Stephan. Vindob. Vat. Clar. Venet. & Mut. ſed qui poſt ἀργαλέων addit: αἵ τ' ἀνδράσι πῆμα φέρουσι, οὐδὲ μέλεσσι Γῆρας. Νόσφιν ἄτερ γε Coisl. Mut.

giones habuit, & ad ſummos honorum gradus aſcendit. Propterea nuperis etiam temporibus, apud Romanos & Carthaginienſes, ſuperſtite adhuc civitate, aliaſque finitimas gentes, illuſtribus hunc Deum feſtis & ſacrificiis venerari conſuetum fuit. Multaque paſſim loca nomen eius repraeſentant. Et quia ſumma tum erat legum obſervantia, nullum facinus iniuſtum a quoquam eſt commiſſum; ſed omnes imperium huius agnoſcentes, vitam agebant beatam, omnique voluptate abſque impedimento perfruebantur. Quibus etiam Heſiodi poëtae teſtimonium adſtipulatur hiſce verſibus:

Saturno hi ſuberant, coeli dum regna tenebat;
Vivebantque Deûm vitam. Non cura, nec ardens
Hos labor, aerumnaeque, nec aegra ſenecta premebat;

Γῆρας ἐπῆν. αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ᾽ ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν [1] ἁπάντων.
Θνῆσκον δ᾽ ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι. [2] ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην. καρπὸν δ᾽ ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον. [3] οἱ δ᾽ ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργ᾽ ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσι πολέεσσιν,
Ἀφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.

περὶ μὲν οὖν Κρόνου [4] ταῦτα μυθολογοῦσιν.

Hyperion. ξζ΄. Ὑπερίονα δέ φασι [5] τοῦ τε ἡλίου τὴν κίνησιν καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων [6] ἄστρων, ἔτι δὲ τὰς ὥρας, τὰς συντελουμένας ὑπὸ τούτων, πρῶτον ἐξ ἐπιμελείας καὶ παρατηρήσεως [7] κατανοήσαντα, τοῖς ἄλλοις εἰς γνῶσιν παραδοῦναι· καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸν πατέρα τούτων ὀνομασθῆναι, καθαπερεὶ γεγεννηκότα τὴν του-

1 Ἐόντες Vindob. Clar. 2. Vat. Mut. Venet. margo Steph.
2 Ἄλλα τε πολλὰ Τοῖσιν Vind. Vat. Mut. Clar. 2. ἄλλα πάντα Venet.
3 Οἱ δ᾽ ἐπὶ γαίῃ Εὔφρονες ἔργ᾽ (ἆρ᾽ Venet. Clar. 2. ἔργα Vat.) ἐνέμοντο Vindob. Mut. Clar. 2. Venet. Vat.
4 Τοιαῦτα Reg. Coisl. Vatic. Vindob. ſatis commode.
5 Τὸν Clar. 1.
6 Ἀστέρων Vindob. Mut.
7 Ἐπιχατ. Co. Reg. M. Vind. Mox Κίνου Cl. 1. Κείνου Clar. 2. *Saturno* Pogg. ex libri ſui Κρόνου.

Perpetua integritas ſed erat manuumque pedumque,
Omnibus abſque malis. Epulaſque obiere vigentes
Laetitia; ut ſomnus mors ingruit; adfuit ultro
Omne bonum. Bacchi & Cereris tunc munera tellus
Sponte dedit, gremio fundens e divite; & inter
Diſtribuere operas placide ſe, & commoda terrae,
Felices pomis, Diviſque per omnia cari.

Et haec quidem de Saturno recenſent.

LXVII. Hyperionem deinde, Solis & Lunae, aliorumque ſiderum motus & temporum vices, quae ab his perficiuntur, ſuae obſervationis induſtria primum deprehendiſſe, & in aliorum deinde notitiam perduxiſſe, ferunt. Et propterea patrem horum vocari, ut qui con-

των θεωρίαν καὶ φύσιν. καὶ Κοίου μὲν καὶ Φοίβης Coeus & Phoebe, unde nata Latona.
[1] Λητὼ γενέσθαι· Ἰαπετοῦ δὲ Προμηθέα, τὸν παραδεδομένον μὲν ὑπό τινων μυθογράφων ὅτι τὸ πῦρ κλέψας Iapetus, cuius filius Prometheus.
παρὰ τῶν θεῶν ἔδωκε τοῖς ἀνθρώποις· [2] πρὸς ἀλήθειαν δ' εὑρετὴν γενόμενον τῶν πυρείων, ἐξ ὧν ἐκκαίεται τὸ πῦρ. τῶν δὲ Τιτανίδων φασὶ Μνημοσύνην λογισμοὺς Mnemoſyne.
εὑρεῖν, καὶ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις ἑκάστῳ τῶν ὄντων τάξαι, δι' ὧν καὶ δηλοῦμεν ἕκαστα, καὶ πρὸς ἀλλήλους ὁμιλοῦμεν· ἃ τινες τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰσηγήσασθαι. προσάπτουσι δὲ τῇ θεῷ ταύτῃ καὶ τὰ πρὸς ἀνανέωσιν καὶ μνήμην γινόμενα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις· ἀφ' ὧν δὴ καὶ τῆς προσηγορίας τυχεῖν αὐτὴν ταύτης.
Θέμιν δὲ μυθολογοῦσι μαντείας καὶ θυσίας καὶ θεσμοὺς τοὺς περὶ τῶν θεῶν πρώτην εἰσηγήσασθαι, καὶ Themis.
τὰ περὶ τὴν εὐνομίαν καὶ εἰρήνην καταδεῖξαι. διὸ καὶ

1 Ἀντοῦν Vat. Ἀντοῦν Clar. 2 Πρὸς δ' ἀληθ. Coisl.

templationem ipſorum & naturam procrearit. Ex Coeo & Phoebe Latonam eſſe natam, & ex Iapeto Prometheum; qui, ut fabulatores quidam tradunt, ignem Diis ſurreptum hominibus impertivit. Si veritatem excuſſeris, igniarii repertor eſt, inſtrumenti videlicet, quo ad eliciendum ignem utimur. Ex Titanidum numero Mnemoſyne, aiunt, ratiocinandi artem invenit, & ſingulis rebus conveniens nomen attribuit, quo unumquodque diſtincte appellare, & inter nos colloqui poſſimus. Cuius Mercurium nonnulli auctorem faciunt. Huic Deae illa quoque aſſignant, quae ad revocationem alicuius rei & memoriam inter homines fiunt. Unde nomen hoc etiam ſortita eſt. Themis vaticinandi artem, ſacrorum ritus, & leges Deûm cultui ſervientes, princeps informavit, & quae ad bonam iuriſdictionem ac pacis ſtudia pertinent, edocuit. Idcirco Theſmophylacas & Theſmothetas, id eſt, legum cuſtodes & lato-

θεσμοφύλακας καὶ θεσμοθέτας ὀνομάζεσθαι, τοὺς τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ὅσια καὶ τοὺς τῶν ἀνθρώπων νόμους διαφυλάττοντας. καὶ τὸν [1] Ἀπόλλωνα, καθ᾽ ὃν δὴ χρόνον τοὺς χρησμοὺς διδόναι μέλλει, θεμιστεύειν λέγομεν, ἀπὸ τοῦ τὴν Θέμιν εὑρέτριαν [2] γεγονέναι τῶν χρησμῶν. οὗτοι μὲν οὖν οἱ θεοὶ πολλὰ τὸν ἀνθρώπινον βίον εὐεργετήσαντες, οὐ μόνον ἀθανάτων τιμῶν ἠξιώθησαν, ἀλλὰ καὶ πρῶτοι τὸν Ὄλυμπον ἐνομίσθησαν οἰκεῖν μετὰ τὴν ἐξ ἀνθρώπων μετάστασιν.

Saturni & Rheae progenies. Veſta.

ξη΄. Κρόνου δὲ καὶ Ῥέας λέγεται γενέσθαι τήν τε Ἑστίαν καὶ Δήμητρα καὶ Ἥραν· ἔτι δὲ Δία καὶ Ποσειδῶνα καὶ Ἅδην. τούτων δὲ λέγεται τὴν μὲν Ἑστίαν τὴν τῶν οἰκιῶν κατασκευὴν εὑρεῖν, καὶ διὰ τὴν εὐεργεσίαν ταύτην παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις οἰκίαις καθιδρυθῆναι, τιμῶν καὶ θυσιῶν τυγχάνουσαν· [3] Δήμητραν δὲ, τοῦ σίτου φυομένου μὲν ὡς ἔτυχε μετὰ τῆς ἄλλης βοτάνης, ἀγνοουμένου δὲ παρ᾽

Ceres,

1 Ἀπόλλω Coisl. Mut. μέλλειν Mut.
2 Γενέσθαι Coislin. Paulo ante
3 Δήμητρα Mut.

res vocamus eos, qui ſancta Deorum iura & hominum conſervant. Quin & ipſum Apollinem, quando reſponſum editurus eſt, θεμιστεύειν, id eſt, Themidis munus obire, dicimus, quia Themis nimirum inventrix oraculorum exſtiterit. Hi ergo Dii cum plurimis vitam humanam beneficiis cumulaſſent, non divinos ſolum honores promeruerunt, ſed primi quoque coelum, poſt emigrationem ex vita mortalium, occupaſſe exiſtimantur.

LXVIII. E Saturno & Rhea Veſta, Ceres, Iuno, Iuppiter, Neptunus & Pluto nati dicuntur. Veſta domorum architecturam invenit; & ob hoc meritum univerſi prope homines in aedibus ſuis collocatam honoribus & ſacrificiis dignantur. Ceres frumentum, quod ſponte ſua & fortuito inter alias herbas creſcebat, ho-

ἀνθρώποις, πρώτην συγκομίσαι, καὶ τὴν κατεργασίαν αὐτοῦ [1] καὶ φυλακὴν ἐπινοῆσαι, καὶ σπείρειν καταδεῖξαι. εὑρεῖν μὲν οὖν αὐτὴν τὸν σῖτον πρὸ τοῦ γεννῆσαι τὴν θυγατέρα Περσεφόνην· μετὰ δὲ τὴν ταύτης γένεσιν καὶ τὴν ὑπὸ Πλούτωνος ἁρπαγὴν, ἐμπρῆσαι πάντα τὸν καρπὸν, διά τε τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς τὸν Δία, καὶ τὴν ἐπὶ [2] τῇ θυγατρὶ λύπην. μετὰ δὲ τὴν εὕρεσιν τῆς [3] Περσεφόνης διαλλαγῆναί τε τῷ Διῒ, καὶ τῷ Τριπτολέμῳ [4] δοῦναι τὸν τοῦ σίτου σπόρον, ᾧ συντάξαι πᾶσιν ἀνθρώποις μεταδοῦναι τῆς τε δωρεᾶς, καὶ τὰ περὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ σπόρου διδάξαι. λέγουσι δέ τινες ὅτι καὶ νόμους εἰσηγήσατο, καθ' οὓς ἀλλήλοις τὸ δίκαιον διδόναι [5] συνειθίσθησαν ἄνθρωποι, καὶ τὴν παραδοῦσαν [6] αὐτοῖς θεὰν ἀπὸ τούτων θεσμοφόρον προσηγόρευσαν. [7] μεγίστων γὰρ

cum Proſerpina

& Triptolemo.

1 Haec, quae Venet. & Clar. 1. ignorant, Stephanus aſteriſco ſignavit.
2 Exſulat ex Coisl.
3 Φερσεφόνης Reg. & paulo ante. Mut. Coisl. Clar. 2.
4 Ἀποδοῦναι ora Steph. Reg.
5 Συνηθίσθησαν Vat.
6 Αὐτοὺς Coislin. Mutin. Reg. quod malum haud foret, ſi προσαγορεῦσαι ſequeretur.
7 Μέγιστον Vat. μεγίστην Clar.

minibus eo uſque ignotum, prima comportavit, eiuſque piſturam & aſſervationem inveſtigavit, ac ſementem facere homines docuit. Frumenti autem rationem invenit, antequam in lucem edidiſſet Proſerpinam. Qua nata, & tandem a Plutone rapta, odio Iovis & moerore propter filiam aeſtuans, omne frumentum combuſſit. Proſerpina vero inventa, in gratiam cum Iove rediit, ac Triptolemo ſemina frugum tradidit, cum mandatis, ut donum hoc cum univerſis hominibus communicaret, & elaborationem illius doceret. Aſſerunt nonnulli, leges etiam ab hac promulgatas eſſe, quibus homines ſuum cuique tribuere aſſuefierent; & ab hac promulgatione illam Theſmophoron appellari. Cum ita-

ἀνθρώποις ἀγαθῶν αἰτίαν γενομένην, ἐπιφανεστάτων τυχεῖν τιμῶν καὶ θυσιῶν, ἔτι δ' ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων [1] μεγαλοπρεπεστάτων, οὐ παρ' Ἕλλησι μόνον, ἀλλὰ καὶ παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς βαρβάροις, ὅσοι τῆς τροφῆς ταύτης ἐκοινώνησαν.

De frugum inventione mythologumena.

ξθ'. Ἀμφισβητοῦσι δὲ περὶ τῆς εὑρέσεως τοῦ καρποῦ τούτου πολλοί, τὴν θεὸν φάμενοι παρ' ἑαυτοῖς πρώτοις ὀφθῆναι, καὶ τὴν τούτου φύσιν τε καὶ χρῆσιν καταδεῖξαι. Αἰγύπτιοι μὲν γὰρ λέγουσι τήν τε Δήμητραν καὶ τὴν Ἶσιν τὴν αὐτὴν εἶναι, καὶ εἰς Αἴγυπτον ἐνεγκεῖν [2] πρώτην τὸ σπέρμα, ἀρδεύοντος μὲν εὐκαίρως τὰ πεδία τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ταῖς δ' ὥραις ἄριστα τῆς χώρας ταύτης κεκραμένης. τοὺς δὲ Ἀθηναίους, καίπερ ἀποφαινομένους τὴν εὕρεσιν τοῦ καρποῦ τούτου γεγενημένην παρ' αὐτοῖς, ὅμως μαρτυρεῖν αὐτὸν ἑτέρωθεν κεκομισμένον εἰς τὴν Ἀττικήν. τὸν

1 Μεγαλοπρεπῶν ora Stephan. 2 Deſit Clar. Ven. τὸ σπέρμα πρώτην Vat. πρώτην ἀρδεύοντα Coisl. Clar. 2. Mut. Reg.

que maxima hominibus bona conciliaſſet, eximiis etiam honoribus affecta eſt; eamque immolationibus, feſtis & conventibus panegyricis magnificentiſſime, non modo Graeci, verum etiam barbari ferme omnes, alimoniae huius participes, devenerantur.

LXIX. De inventione autem frugum multi controverſantur & diſceptant, Deam apud ſe primum viſam, frugumque naturam & uſum prae aliis ſibi patefeciſſe, contendentes. Aegyptii enim Cererem & Iſidem unam eandemque eſſe, quae in Aegyptum omnium prima ſemina attulerit, Nilo commodum illic campos irrigante, & temporum vicibus optime in hac regione temperatis. Athenienſes vero, tametſi fruges apud ſe inventas eſſe dictitant, aliunde tamen in Atticam importatas

γὰρ τόπον τὸν ἐξ ἀρχῆς δεξάμενον τὴν δωρεὰν ταύτην Ἐλευσῖνα προσαγορεύειν, ἀπὸ τοῦ παρ' ἑτέρων ἐλθεῖν τὸν τὸ σπέρμα τοῦ σίτου [1] κομίσαντα. οἱ δὲ Σικελιῶται νῆσον ἱερὰν Δήμητρος καὶ Κόρης οἰκοῦντες, εἰκὸς εἶναι φασὶ τὴν δωρεὰν ταύτην πρώτοις τοῖς τὴν προσφιλεστάτην χώραν νεμομένοις δοθῆναι. ἄτοπον μὲν γὰρ ὑπάρχειν, εὐκαρποτάτην αὐτὴν ὡς ἰδίαν ποιῆσαι, τῆς δ' εὐεργεσίας ὡς μηδὲν [2] προσηκούσης μηδ' ἐσχάτῃ μεταδοῦναι, καὶ ταῦτ' ἐν αὐτῇ τὴν οἴκησιν ἔχουσαν· εἴπερ καὶ τῆς Κόρης [3] ταύτης τὴν ἁρπαγὴν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ γεγονέναι συμπεφώνηται. εἶναι δὲ καὶ τὴν χώραν οἰκειοτάτην τούτοις τοῖς καρποῖς· ἐν ᾗ καὶ [4] τὸν ποιητὴν λέγειν,

Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
Πυροὶ καὶ κριθαί. — —

1 Κομίσαντα ora Steph. Cl. 1. κομίσαντας Vat. τὸν κομίσαντα τὸ σπέρμα τοῦ σίτου Ven. quod verum. Edd. τὸ σπέρμα τοῦ σίτου κομισθέντος.

2 Προσηκούσῃ Clar. 1. in ceteris vulgati retinens.

3 Omittitur a Clar. habetque Steph. notam.

4 Deeſt Clar. 1.

eſſe teſtantur. Locum enim, qui primus munus iſtud excepit, Eleuſinen (ab adventu nimirum) vocant, quod aliunde frumenti ſemen qui apportarit, eo pervenerit. Siculi porro, qui ſacram Cereris & Proſerpinae inſulam tenent, conſentaneum eſſe aiunt, munus hoc primum illis obtigiſſe, qui cariſſimam Deae terram colunt. Abſurdum enim, inſulam omnium fertiliſſimam pro peculio ſibi vindicare, beneficii vero huius, tanquam nihil eo pertinentis, poſtremo illam loco participem reddere: praeſertim cum in ea habitet, & raptum Liberae ibi perpetratum eſſe omnes conſentiant, & provincia haec frugibus omnium ſit accommodatiſſima, in qua, teſte poëta,

Ubertim ſegetes ſine aratro & ſemine creſcunt
Hordeique triticique.

περὶ μὲν οὖν Δήμητρος τοιαῦτα [1] μυθολογοῦσι. τῶν δ' ἄλλων θεῶν τῶν ἐκ Κρόνου καὶ Ῥέας γενομένων φασὶν οἱ Κρῆτες, Ποσειδῶνα μὲν πρῶτον χρήσασθαι ταῖς κατὰ θάλασσαν ἐργασίαις, καὶ [2] στόλους συστήσασθαι, παραδόντος αὐτῷ τὴν ἡγεμονίαν ταύτην τοῦ Κρόνου. διὸ καὶ παραδίδοσθαι τοῖς ἐπιγινομένοις τοῦτον κύριον ὑπάρχειν τῶν κατὰ [3] θάλασσαν πραττομένων, καὶ θυσίαις ὑπὸ τῶν ναυτιλλομένων τιμᾶσθαι. προσάπτουσι δ' αὐτῷ καὶ τὸ τοὺς ἵππους δαμάσαι πρῶτον, καὶ τὴν ἐπιστήμην καταδεῖξαι τὴν περὶ τὴν ἱππικήν· ἀφ' ἧς [4] Ἵππειον αὐτὸν ὠνομάσθαι. τὸν δ' [5] Ἅδην λέγεται τὰ περὶ τὰς ταφὰς καὶ τὰς ἐκφορὰς καὶ τιμὰς τῶν τεθνεώτων καταδεῖξαι, τὸν πρὸτοῦ χρόνον μηδεμιᾶς οὔσης ἐπιμελείας περὶ αὐτούς. διὸ καὶ τῶν τετελευτηκότων ὁ θεὸς οὗτος παρείληπται κυριεύειν, ἀπονεμηθείσης τὸ παλαιὸν αὐτῷ τῆς τούτων ἀρχῆς καὶ φροντίδος.

Neptunus maris & rei equeſtris praeſes.

Pluto inferorum princeps.

1 Μυθολογεῖται Stephani ora, Vat. Clar. 2.
2 Τὸ λοιπὸν Clar. 2.
3 Θάλατταν Mut. Co. Clar. 1.
4 Ἵππιον Reg. Coisl.
5 Αἴκτην Clar. 1. prave.

Et tantum de Cerere fabulantur hactenus. Inter alios porro Deos, ex Saturno & Rhea progenitos, (aiunt) Neptunus maris negotia primus tractare coepit, claſſemque inſtituit, praefecturam hanc a Saturno adeptus. Ideoque fama apud poſteros increbuit, quae in mari geruntur, in huius poteſtate & arbitrio eſſe; & propterea ſolemnibus eum ſacris nautae honorant. Adiiciunt & hoc, equos a Neptuno primum domitos, & equeſtris rei ſcientiam ab eo traditam. Unde Hippius, id eſt, equeſtris nominatur. Plutonem vero, quem Aiden Graeci vocant, funerum & ſepulturae, ac parentationis ritus oſtendiſſe ferunt, cum antehac nulla horum accuratio fuiſſet. Quod in cauſa fuit, ut defuncti in poteſtate eius eſſe dicerentur, & inferorum ei principatum & curationem antiquitas delegarit.

ο΄. Περὶ δὲ τῆς τοῦ Διὸς γενέσεώς τε καὶ βασιλείας διαφωνεῖται· καὶ τινὲς μὲν φασὶν αὐτὸν, μετὰ τὴν ἐξ ἀνθρώπων τοῦ Κρόνου μετάστασιν εἰς θεοὺς, διαδέξασθαι τὴν βασιλείαν, οὐ βίᾳ κατισχύσαντα τὸν πατέρα, νομίμως δὲ καὶ δικαίως ἀξιωθέντα ταύτης τῆς τιμῆς. τινὲς δὲ μυθολογοῦσι τῷ Κρόνῳ γενέσθαι λόγιον περὶ τῆς τοῦ [1] Διὸς γενέσεως, ὅτι [2] παρελεῖται τὴν βασιλείαν αὐτοῦ βιαίως ὁ γεννηθεὶς παῖς. διόπερ τὸν μὲν Κρόνον τὰ γεννώμενα παιδία [3] πλεονάκις ἀφανίζειν· τὴν δὲ Ῥέαν ἀγανακτήσασαν, καὶ μὴ δυναμένην μεταθεῖναι τὴν προαίρεσιν τἀνδρὸς, τὸν Δία τεκοῦσαν ἐν τῇ [4] προσαγορευομένῃ Δίκτῃ κλέψαι, καὶ δοῦναι λάθρα τοῖς Κούρησιν ἐκθρέψαι, τοῖς κατοικοῦσι πλησίον ὄρους τῆς Ἴδης. τούτους δ' ἀπενέγκαντας εἴς τι ἄντρον παραδοῦναι ταῖς Νύμφαις, παρακελευσα-

Iuppiter; eius nativitas & educatio.

1 Aſteriſco ſignatum eſt a Stephano. θεοῦ Clar. 1.

2 Παραιρήσεται Reg. Mut. Co. Clar. 2. Satis bene. Vid. Schol. ad Demoſthen. Philip. II, pag. 46.

3 Πολλάκις ἀφανίζειν Mut. Clarom. 1.

4 Προσαγορευομένῃ Coisl. Reg. Mut. Clar. 2. Vatic. ſed qui ambo Δίκτῃ cum Cl. 1. Edd. προειρημένῃ Ἴδῃ.

LXX. De Iovis autem ortu regnoque ſententiae diſcrepant. Nonnulli enim hunc, poſt Saturni a mortalibus ad Deos tranſitum, in regno ſucceſſiſſe tradunt, non per vim deiecto patre, ſed legitime ac iuſte ad id honoris evectum. Alii narrant, oraculo Saturnum de Iovis ortu praemonitum, fore nimirum, ut regnum is patri violenter extorqueret, in lucem aliquando editus. Quocirca liberos, quamprimum naſcerentur, e medio ſuſtulit aliquoties Saturnus. Quod aegerrime ferens Rhea, cum pertinax viri propoſitum inflectere nequiret, ſtatim a partu Iovem in Dicta, uti vocant, occultavit, Curetibus montem Idam accolentibus educatione pueri demandata. Hi rurſus in ſpeluncam deportatum Nym-

μένους τὴν πᾶσαν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ [1] ποιήσασθαι. αὗται δὲ μέλι καὶ γάλα μίσγουσαι τὸ παιδίον ἔθρεψαν, καὶ τῆς αἰγὸς τῆς ὀνομαζομένης [2] Ἀμαλθείας τὸν μαστὸν εἰς διατροφὴν παρείχοντο. σημεῖα δὲ πολλὰ μέχρι τοῦ νῦν διαμένειν τῆς γενέσεως καὶ [3] διατροφῆς τοῦ θεοῦ τούτου κατὰ τὴν νῆσον. φερομένου μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν Κουρήτων αὐτοῦ νηπίου, φασὶν ἀποπεσεῖν τὸν ὀμφαλὸν περὶ τὸν ποταμὸν τὸν καλούμενον [4] Τρίτωνα· καὶ τὸ χωρίον δὲ τοῦτο καθιερωθὲν, ἀπὸ τοῦ τότε συμβάντες Ὀμφαλὸν προσαγορευθῆναι, καὶ τὸ περικείμενον πεδίον ὁμοίως Ὀμφάλειον. κατὰ δὲ τὴν Ἴδην, ἐν ᾗ συνέβη τραφῆναι τὸν θεὸν, τό, τε ἄντρον ἐν ᾧ τὴν δίαιταν εἶχε, καθιέρωται, καὶ οἱ περὶ αὐτὸ [5] λειμῶνες ὁμοίως ἀνεῖνται, περὶ τὴν ἀκρώρειαν ὄντες. τὸ δὲ [6] πάντων παραδοξότατον καὶ μυθολογούμενον

1 Ποιεῖσθαι Coisl. Mut. Reg.
2 Ἀμαλθείας Mutin. Vulgo Ἀμαλθαίας.
3 Τροφῆς Vat. tum διαμένει Cl. I.
4 Τρίτον Reg. Vat. Coisl. Mox διὰ τοῦτο praeoptarem.
5 Λειμῶνες Coisl. Vat. optime. Λιμένες cett. Tum περὶ αὐτῷ Vatic. Reliqui αὐτόν.
6 Παράπαν Coisl. Mut.

phis commendarunt, utque omni eum ſtudio complecterentur, adhortati ſunt. Hae mellis & lactis temperamento infantem cibarunt, & caprae Amaltheae, ut vocatur, ubera ad pleniorem ei nutricationem porrexerunt. Nativitatis autem & educationis huius multa adhuc argumenta in inſula ſuperſunt. Dum enim a Curetibus infans geſtatur, umbilicum eius ad fluvium, quem Tritonem vocant, decidiſſe perhibent; unde territorium illud ſacrum Omphalus, id eſt, umbilicus, & circumiectus illi campus Omphaleus, id eſt, umbilicarius, nominetur. In Ida autem, ubi Deus hic educatus eſt, & antrum, in quo vagiit, conſecratum eſt, & vicina montis cacumini prata in Dei ſunt tutela. Hic, quod de apibus inprimis admirabile in fabulis refertur,

περὶ τῶν μελιττῶν οὐκ ἄξιον παραλιπεῖν. τὸν γὰρ θεὸν φασὶν ἀθάνατον μνήμην τῆς πρὸς [1] αὐτὰς οἰκειότητος διαφυλάξαι βουλόμενον, ἀλλάξαι μὲν τὴν χρόαν αὐτῶν, καὶ ποιῆσαι χαλκῷ χρυσοειδεῖ παραπλησίαν· τοῦ τόπου δ᾽ ὄντος ὑψηλοῦ καθ᾽ ὑπερβολὴν, καὶ πνευμάτων τε μεγάλων ἐν αὐτῷ γινομένων, καὶ χιόνος πολλῆς πιπτούσης, ἀνεπαισθήτους αὐτὰς καὶ ἀπαθεῖς ποιῆσαι, [2] δυσχειμερωτάτους τόπους νεμομένας. τῇ θρεψάσῃ δ᾽ αἰγὶ τιμάς τε τινὰς ἄλλας ἀπονεῖμαι, καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπ᾽ αὐτῆς λαβεῖν, Αἰγίοχον [3] ἐπονομασθέντα. ἀνδρωθέντα δ᾽ αὐτὸν φασὶ πρῶτον πόλιν κτίσαι [4] περὶ τὴν Δίκταν, ὅπου καὶ τὴν γένεσιν αὐτοῦ γενέσθαι μυθολογοῦσιν, ἧς ἐκλειφθείσης ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις, διαμένειν ἔτι καὶ νῦν ἕρματα τῶν θεμελίων.

οα´. Διενέγκαι δὲ τὸν θεὸν τοῦτον ἁπάντων ἀνδρείᾳ

1 Αὐτὰς Coisl. Mutin. Recte. Edd. αὐτούς.

2 Εἰς τοὺς δυσχειμ. Coisl. Reg. Mut. quo nihil admodum indigemus. Vid. L. II, 16, & huius libri cap. 40.

3 Ἐπονομασθέντα. φασὶ δ᾽ αὐτὸν Coisl. Reg.

4 Περὶ margo Steph. Vat. Co. Reg. Mut. Vulgo παρά.

haudquaquam omittendum eſt. Nam Deus, (aiunt) ut ſempiternam familiaritatis ſuae cum apibus memoriam conſervaret, colorem ipſarum immutavit, aerique, auri formam imitanti, perſimilem fecit. Et cum locus ille ſupra modum excelſus ſit, magniſque ventorum flatibus vexetur, nivibus quoque denſis oppleri ſoleat; ſenſum apibus ademit, &, ut nullo incommodo afficerentur, ſi in horrida frigoribus loca paſtum eunt, effecit. Caprae etiam nutrici cum alios tribuit honores, tum Aegiochi, id eſt, Capritenentis, cognomentum ab illa deſumſit. Iamque adoleſcentiam egreſſus, ad Dictam, in qua genitus dicitur, primus urbem condidit, cuius reliquiae fundamentorum adhuc reſtant.

LXXI. Hic porro Deus omnes fortitudine, pruden-

[1] καὶ συνέσει καὶ δικαιοσύνῃ, καὶ ταῖς ἄλλαις ἁπάσαις ἀρεταῖς. διὸ καὶ παραλαβόντα τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ Κρόνου, πλεῖστα καὶ μέγιστα τὸν ἀνθρώπινον βίον [2] εὐεργετῆσαι. πρῶτον μὲν γὰρ ἁπάντων καταδεῖξαι περὶ τῶν ἀδικημάτων τὸ δίκαιον ἀλλήλοις διδόναι τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοῦ βίᾳ τι πράττειν ἀποστῆσαι· κρίσει δὲ καὶ [3] δικαστηρίῳ τὰς ἀμφισβητήσεις διαλύειν. καθόλου δὲ τὰ περί τε τῆς εὐνομίας καὶ τῆς εἰρήνης προσαναπληρῶσαι, τοὺς μὲν ἀγαθοὺς πείθοντα, τοὺς δὲ φαύλους τῇ τιμωρίᾳ καὶ τῷ φόβῳ καταπληττόμενον. ἐπελθεῖν δ᾽ αὐτὸν καὶ τὴν οἰκουμένην σχεδὸν [4] ἅπασαν, τοὺς μὲν λῃστὰς καὶ ἀσεβεῖς ἀναιροῦντα, τὴν δ᾽ ἰσότητα καὶ τὴν δημοκρατίαν εἰσηγούμενον· ὅτε δὴ φασὶν αὐτὸν καὶ τοὺς γίγαντας ἀνελεῖν, ἐν μὲν Κρήτῃ τοὺς περὶ Μύλινον, κατὰ δὲ τὴν Φρυγίαν τοὺς περὶ Τυφῶνα. πρὸ δὲ τῆς μάχης τῆς

Iovis inſtituta ad tuendam in humano genere iuſtitiam.

Bellum in gigantes.

1 Haec quatuor abſunt Coisl. male quidem, ſed obſtant Codd.
2 Εὐεργετῆσαι Mut. Reg. Vat. Coisl. Cl. 2. Edd. ἀφελῆσαι, non
3 Δικαστήριον Cl. 1. perperam.
4 Πᾶσαν Coisl.

tia, iuſtitia, ceteriſque virtutibus ſupergreſſus eſt. Ideo poſt acceptum a Saturno regnum, plurimis vitam humanam commodis, iiſque maximis, affecit. Primus namque omnium iniurias punire, iuſtitiamque inter ſe colere, & a violentis actionibus deſiſtere, & ad tribunal controverſias deferre, iudicioque diſceptare, homines docuit. Summatim, quae ad bonam legum conſtitutionem & pacem requiruntur, ipſe explevit; bonos verbis ad officium adducens, improbos autem poenarum rigore ac metu coërcens. Permeaſſe totum fere orbem dicitur, latrones & impios homines e medio removens, & aequalitatem ubique ac popularem iuriſdictionem introducens. Per id tempus etiam Gigantes, in Creta Mylinus, in Phrygia Typhon, una cum ſuis ab eo ſublati

πρὸς [1] τοὺς γίγαντας τοὺς ἐν Κρήτῃ, λέγεται τὸν Δία θῦσαι [2] ἡλίῳ καὶ οὐρανῷ καὶ γῇ. ἐπὶ δὲ τῶν ἱερῶν ἁπάντων φανῆναι τὰ [3] παρὰ τούτων ἐπικριθέντα. [4] πρῶτον ἐπισημαίνεται κράτος καὶ ἀπόστασις ἀπὸ τῶν πολεμίων πρὸς αὐτούς· ἀκόλουθον δὲ τούτοις γενέσθαι τοῦ πολέμου τὸ τέλος. αὐτομολῆσαι μὲν γὰρ ἐκ τῶν πολεμίων Μουσαῖον, καὶ τυχεῖν ὡρισμένων τιμῶν· κατακοπῆναι δ' ὑπὸ τῶν θεῶν ἅπαντας τοὺς ἀντιταξαμένους. συστῆναι δὲ καὶ ἄλλους πολέμους αὐτῷ πρὸς γίγαντας, τῆς μὲν Μακεδονίας περὶ τὴν Παλλήνην, τῆς δ' Ἰταλίας κατὰ τὸ πεδίον, ὃ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ τοῦ κατακεκαυμένου τόπου Φλεγραῖον [5] ὠνομάζετο, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον χρόνους Κυμαῖον [6] προσηγορεύθη. κολασθῆναι δὲ τοὺς γίγαντας ὑπὸ Διὸς διὰ τὴν εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους παρανομίαν,

1 Τοὺς ἐν Κρήτῃ γιγ. Co. Reg.
2 Deſit Reg. βοῦν, unde a Stephano notatur. Eum ſequor. Vulgo θῦσαι βοῦν ἡλίῳ.
3 Περὶ Mut. Clar. 1. Vat.
4 Ἃ ἐπισημαίνεται ora Steph. Vat. Clar. 1.
5 Ὀνομάζεται Clar. 1. Ven.
6 Προσηγόρευον Mut. Coiſlin. Reg. ſed qui Κύκαλον προσηγ.

dicuntur. Ante pugnam cum Gigantibus in Creta, dum Iuppiter Soli, Coelo ac Terrae rem divinam fecit, in omnibus extis decreta a Diis evidenter apparebant. Portendebatur autem inprimis victoria Deorum & defectio ab hoſtibus ad ipſos: & finis belli cum portentis conveniebat. Muſaeus enim ab hoſtibus transfugit, certoſque ob id honores eſt ſortitus. Tandem omnes cum Diis bello congreſſi internecione occubuerunt. Novum tamen cum Gigantibus bellum, ad Pallenen in Macedonia, & in campis Italiae, qui Phlegraei a loci conflagratione olim, & Cumaei tandem nuncupati ſunt, exarſit. Cauſa, ut a Iove in Gigantes ita animadverteretur, fuit iniuſta hominum oppreſſio: quod videli-

καὶ διὰ τὸ ταῖς τοῦ σώματος ὑπεροχαῖς καὶ ῥώμαις πεποιθότας, καταδουλοῦσθαι μὲν [1] τοὺς πλησιοχώρους, [2] ἀπειθεῖν δὲ τοῖς περὶ τοῦ δικαίου τιθεμένοις νόμοις· πόλεμον δ' [3] ἐκφέρειν πρὸς τοὺς διὰ τὰς κοινὰς εὐεργεσίας ὑπὸ πάντων θεοὺς νομιζομένους. [4] τὸν οὖν Δία λέγουσι μὴ μόνον ἄρδην ἐξ ἀνθρώπων ἀφανίσαι τοὺς ἀσεβεῖς καὶ πονηροὺς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν [5] τε θεῶν καὶ ἡρώων, ἔτι δὲ ἀνδρῶν τὰς ἀξίας ἀπονεῖμαι τιμάς. διὰ δὲ τὸ μέγεθος τῶν εὐεργεσιῶν καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῆς δυνάμεως, συμφώνως αὐτῷ παρὰ πάντων συγκεχωρῆσθαι τήν τε βασιλείαν εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον, καὶ τὴν οἴκησιν τὴν ἐν Ὀλύμπῳ.

Alia Iovis beneficia,

οβʹ. Καταδειχθῆναι δὲ καὶ θυσίας αὐτῷ [6] συντελεῖν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἅπαντας, καὶ μετὰ τὴν ἐκ γῆς μετάστασιν εἰς τὸν οὐρανὸν [7] ἐγγενέσθαι δόξας δικαίους ἐν ταῖς τῶν εὖ πεπονθότων ψυχαῖς, ὡς ἁπάν-

1 Τὰς Clar. I.
2 Πείθειν Clar. Vat.
3 Ἐμφέρειν Coiſlin. Reg. Vide L. I, 66.
4 Τὸν δ' οὖν Δία Vat. Clar. I. bene ſatis.
5 Deſit Coiſl.
6 Τελεῖν idem & Reg.
7 Ἐκγενέσθαι Vat. ἐγγίνεσθαι Clar. I.

cet proceritate corporum & virium excellentia freti, vicinos in ſervitutem redigerent, & ſtatutis de iuſtitia legibus non obtemperarent, bellumque his inferrent, qui ob benefacta in univerſum genus mortalium pro Diis ab omnibus haberentur. Nec impios tantum ac ſceleratos Iuppiter penitus exterminavit, ſed dignos quoque honores optimis inter Deos, heroëſque ac viros impendit. Magnitudo igitur beneficiorum & potentiae maieſtas effecerunt, ut conſenſu omnium perpetuum Iovi regnum & habitaculum in Olympo tribueretur.

LXXII. Sacra etiam prae ceteris exquiſita ipſi peragi inſtitutum, & poſt migrationem e terris in coelum, iuſta mentibus hominum, in quos beneficia contulerat,

τῶν τῶν γινομένων κατὰ οὐρανὸν οὗτος εἴη κύριος· λέγω δὲ ὄμβρων τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν, καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. διόπερ αὐτὸν προσαγορευθῆναι Ζῆνα μὲν, ἀπὸ τοῦ δοκεῖν τοῖς ἀνθρώποις αἴτιον εἶναι τοῦ ζῆν, ταῖς ἐκ τοῦ περιέχοντος εὐκρασίαις [1] τοὺς καρποὺς ἀνάγοντα πρὸς τέλος· πατέρα δὲ, [2] διὰ τὴν φροντίδα καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν εἰς ἅπαντας, ἔτι δὲ καὶ τὸ δοκεῖν ὥσπερ ἀρχηγὸν [3] εἶναι τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων· ὕπατον δὲ καὶ βασιλέα, διὰ τὴν τῆς ἀρχῆς ὑπεροχήν· εὐβουλέα δὲ καὶ μητιέτην, διὰ τὴν ἐν τῷ [4] βουλεύεσθαι καλῶς σύνεσιν. μυθολογοῦσι δὲ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν κατὰ [5] τὴν Κρήτην ἐκ Διὸς ἐν ταῖς πηγαῖς τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ γεννηθῆναι· διὸ καὶ Τριτογένειαν ἐπονομασθῆναι. ἔστι δὲ καὶ νῦν ἔτι [6] περὶ

& ob haec ei impoſita cognomina.

Eius liberi.

1 Abeſt Coiſl.
2 Omittit Clar. 1.
3 Ἕνα Clar.
4 Βούλεσθαι Clar. 1.
5 Negligitur articulus ante Κρήτην a Coislin.
6 Περὶ ora Steph. Mut. Reg. Vat. quod praeſtat vulgato παρά. Paulo ante ὀνομασθῆναι Coislin. Mut. Reg.

perſuaſio i: fixa eſt, quod omnium, quae in coelo fiunt, imbrium, inquam, & tonitruum, fulminumque, & id genus aliorum, arbiter ſit & moderator. Ideoque Zena ipſum vocant, propterea quod vivendi, quod Zen Graecis eſt, auctor eſſe, cum commoda aëris temperie fructus ad maturitatem perducit, exiſtimatur. Patrem quoque dicunt, tum propter curam & benevolentiam erga omnes, tum quod prima generis humani origo ab eo defluxiſſe creditur. Summus praeterea & rex nominatur, propter imperii nimirum excellentiam. Ad haec Eubuleus & Metietes, hoc eſt, bonus conſultor & ſapiens, propter eximiam in bene conſultando prudentiam. Fabulae praeterea adſtruunt, Minervam in Creta ad Tritonis fluvii fontes ex Iove ortam eſſe: unde Tritogeniae illi nomen. Et nunc etiam ad fontes illos

τὰς πηγὰς ταύτας ἱερὸν ἅγιον τῆς θεοῦ ταύτης· ἐν ᾧ τόπῳ τὴν γένεσιν αὐτῆς ὑπάρξαι μυθολογοῦσι. λέγουσι δὲ καὶ τοὺς γάμους τούς τε Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ἐν τῇ Κνωσσίων χώρᾳ γενέσθαι κατά τινα τόπον πλησίον τοῦ [1] Θήρηνος ποταμοῦ, καθ' ὃν νῦν ἱερόν ἐστιν ἐν ᾧ θυσίας κατ' ἐνιαυτὸν ἁγίους ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων [2] συντελεῖσθαι. καὶ τοὺς γάμους ἀπομιμεῖσθαι, καθάπερ ἐξ ἀρχῆς γενέσθαι [3] παρεδόθη. τοὺς δὲ Διὸς ἐκγόνους φασὶ γενέσθαι, θεὰς μέν, Ἀφροδίτην καὶ Χάριτας, πρὸς δὲ ταύταις [4] Εἰλείθυιαν, καὶ τὴν ταύτης συνεργὸν Ἄρτεμιν, καὶ τὰς προσαγορευομένας Ὥρας, Εὐνομίαν τε καὶ Δίκην, ἔτι δ' Εἰρήνην· θεοὺς δέ, Ἥφαιστον καὶ [5] Ἄρεα καὶ Ἀπόλλωνα, πρὸς δὲ τούτοις Ἑρμῆν.

Singulis liberis Iuppiter tribuit munia:

ογ'. Τούτων δ' ἑκάστῳ μυθολογοῦσι τὸν Δία τῶν

1 Θηρινὸς Coisl. Θήρονος Clar. 1. *Therino* Pogg.

2 Non adeſt ἱρέων vox Coislin. Clarom. 2. & Reg. notaturque a Steph. Edd. ἐγχωρίων ἱερέων.

3 Παρεδόθη marg. Steph. Clar. 1. Vulgo παρεδόθησαν.

4 Εἰλήθυιαν Coislin. Εἰλίθυιαν Vat. & mox iterum. Conf. Cotelerium in Homil. Clementis V, pag. 664.

5 Ἄρην Coisl. Mut. Reg. quod ſi lubet ampleƈtere, & vide Lucian. Iov. Trag. c. 40.

ſacellum huic Deae conſecratum remanet, ubi in lucem edita perhibetur. Nuptias quoque Iovis & Iunonis in Gnoſiorum terra celebratas volunt, ad Therenem fluvium, ubi nunc fanum eſt, ad quod anniverſarium magna religione ſacrum peragunt indigenae, nuptiarum ritus, quales per traditionem acceperunt, imitantes. Liberos autem Iovis hos recenſent: Deas ſane, Venerem & Gratias. Tum Lucinam, eiuſque adminiſtram Dianam. Horas etiam quas vocant, Eunomian, Dicam, & Irenen, id eſt, pacem. Deos vero, Vulcanum, Martem, Apollinem, Mercurium.

LXXIII. Horum unicuique, aiunt, Iuppiter inventa-

εὑρεθέντων ὑπ' αὐτοῦ καὶ συντελουμένων ἔργων τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τιμὰς τῆς εὑρέσεως ἀπονεῖμαι, βουλόμενον αἰώνιον αὐτοῖς περιποιῆσαι μνήμην παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις. παραδοθῆναι δὲ τῇ μὲν Ἀφροδίτῃ τήν τε τῶν παρθένων ἡλικίαν, ἐν οἷς χρόνοις δεῖ γαμεῖν αὐτὰς, καὶ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν, τὴν ἔτι καὶ νῦν ἐν τοῖς γάμοις γινομένην μετὰ θυσιῶν καὶ σπονδῶν, ἃς ποιοῦσιν ἄνθρωποι τῇ θεῷ ταύτῃ. προθύουσι δὲ πρότερον ἅπαντες τῷ Διῒ τῷ τελείῳ, καὶ Ἥρᾳ τελείᾳ, διὰ τὸ τούτους ἀρχηγοὺς γεγονέναι καὶ πάντων εὑρετὰς, καθότι προείρηται. ταῖς δὲ Χάρισι δοθῆναι τὴν τῆς ὄψεως κόσμησιν, καὶ τοῦ σχηματίζειν ἕκαστον μέρος τοῦ σώματος πρὸς τὸ βέλτιον καὶ προσηνὲς τοῖς θεωροῦσι· πρὸς δὲ τούτοις τὸ κατάρχειν εὐεργεσίας, καὶ πάλιν ἀμείβεσθαι ταῖς προσηκούσαις χάρισι τοὺς εὐποιήσαντας. Εἰλείθυιαν δὲ λαβεῖν τὴν περὶ τὰς

Veneri virginum curam;

Gratiis venuſtatem tuendam;

Lucinae parturientium tutelam;

rum a ſe & perfectarum rerum ſcientiam inventioniſque honorem impertiit, ſempiternam apud univerſos homines memoriam & laudem ipſis conciliare volens. Veneri aetatem virginum commendavit, quando videlicet nubendum ſit, aliarumque curam rerum in nuptialibus uſitatam, cum ſacrificiis & libationibus, quae Deae huic ſolemniter exhibentur: ubi tamen omnes Iovi perfectori & Iunoni perfectrici prius immolant; quod hi videlicet auctores omnium & inventores extiterint, ut paulo ante dictum eſt. Gratiis venuſtate faciem exornare, & ſingula corporis membra ad praeſtabiliorem habitum, iucundumque ſpectantibus decorem conformare, beneficia quoque ſponte communicare, & pro communicatis quam decet gratiam referre, tributum eſt. Lucina parturientium curam, ac difficul-

Dianae tenerorum nutritionem; Horis ſingulis diverſa; Minervae olivarum culturam, bonas artes.

τικτούσας ἐπιμέλειαν, καὶ θεραπείαν τῶν ἐν τῷ τίκτειν κακοπαθουσῶν· διὸ καὶ τὰς ἐν τοῖς τοιούτοις κινδυνευούσας γυναῖκας ἐπικαλεῖσθαι μάλιστα τὴν θεὸν ταύτην. Ἄρτεμιν δὲ φασὶν εὑρεῖν τὴν τῶν νηπίων παιδίων θεραπείαν, καὶ τροφάς τινας ἁρμοζούσας τῇ φύσει τῶν βρεφῶν· ἀφ᾽ ἧς αἰτίας καὶ Κουροτρόφον αὐτὴν ὀνομάζεσθαι. τῶν δ᾽ ὀνομαζομένων Ὡρῶν ἑκάστῃ δοθῆναι τὴν ἐπώνυμον τάξιν τε καὶ [1] τοῦ βίου διακόσμησιν, ἐπὶ τῇ μεγίστῃ τῶν ἀνθρώπων ὠφελείᾳ· μηδὲν γὰρ εἶναι μᾶλλον δυνάμενον εὐδαίμονα βίον [2] παρασκευάσαι τῆς εὐνομίας καὶ δίκης καὶ εἰρήνης. [3] Ἀθηνᾷ δὲ προσάπτουσι τήν τε τῶν ἐλαιῶν ἡμέρωσιν καὶ φυτείαν παραδοῦναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὴν τοῦ καρποῦ τούτου κατεργασίαν. πρὸ γὰρ τοῦ γενέσθαι τὴν θεὸν ταύτην, ὑπάρξαι μὲν τὸ γένος τοῦτο τῶν δένδρων μετὰ τῆς ἄλλης ἀγρίας ὕλης, τὴν μέντοι γ᾽ ἐπιμέλειαν ταύτης οὐκ εἶναι, καὶ [4] τὴν ἐμπειρίαν, [5] τὴν ἔτι

1 Praeteriit Coisl.
2 Παρασκευάσειν idem.
3 Ἀθηνᾶν δὲ ἀγορεύουσι Venet. Ἀθηνᾶν δὲ προσαγορεύουσι Clar.
4 Non habet articulum ante ἐμπειρίαν Coisl.
5 Haec uſque τῆς ἐσθῆτος exſulant e Clar. 1.

tatum in partu dolorumque levationem accepit. Ideo puerperae in diſcrimine verſantes huius opem maxime implorant. Diana parvulos tractandi rationem, & cibos quoſdam naturae tenellae convenientes, invenit. Qua de cauſa puerorum nutrix appellatur. Horarum cuique ſuum etiam munus cum nomine conſentiens, ad ingentes hominum utilitates in gubernatione vitae, datum eſt. Nihil enim eſt, quod magis, quam bonus legum ſtatus, iuſtitia, & pax, vitam beare poſſit. Minerva olivarum culturam & plantationem, oleique expreſſionem tradidit. Nam ante huius Deae ortum fuit quidem hoc genus arboris, ceteris ſilveſtribus immixtum; ſed cultus, quo nunc amicitur, & uſus nondum erant.

καὶ νῦν γινομένην περὶ τούτων. πρὸς δὲ τούτοις τὴν τῆς ἐσθῆτος κατασκευὴν, καὶ τὴν τεκτονικὴν τέχνην, ἔτι δὲ πολλὰ τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις [1] εἰσηγήσασθαι τοῖς ἀνθρώποις. εὑρεῖν δὲ καὶ τὴν [2] τῶν αὐλῶν κατασκευὴν καὶ τὴν διὰ τούτων συντελουμένην μουσικὴν, καὶ τὸ σύνολον πολλὰ τῶν φιλοτέχνων ἔργων, ἀφ᾽ ὧν Ἐργάνην αὐτὴν προσαγορεύεσθαι.

οδ'. Ταῖς δὲ Μούσαις δοθῆναι παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν τῶν γραμμάτων εὕρεσιν, καὶ τὴν τῶν ἐπῶν σύνθεσιν, τὴν προσαγορευμένην ποιητικήν. πρὸς δὲ τοὺς λέγοντας, [3] ὅτι Σύροι μὲν εὑρεταὶ τῶν γραμμάτων εἰσὶ, παρὰ δὲ τούτων Φοίνικες μαθόντες τοῖς Ἕλλησι παραδεδώκασιν· οὗτοι δ᾽ εἰσὶν οἱ μετὰ Κάδμου πλεύσαντες εἰς τὴν Εὐρώπην· καὶ διὰ τοῦτο τοὺς Ἕλληνας τὰ γράμματα Φοινίκια προσαγορεύειν, φασὶ τοὺς Φοίνικας οὐκ ἐξ ἀρχῆς εὑρεῖν, ἀλλὰ τοὺς τύπους τῶν

Muſis commiſſa literarum ſtudia;

1 Ἡγήσασθαι Coisl. & Mut. male.
2 Deficiunt uſque in διὰ τού- των Clar. 1.
3 Ὅτι παρὰ τούτων Φοίνικες Coisl. neglectis mediis.

Ad haec veſtium conſarcinatio & architectonica, multaque in ceteris diſciplinis, per hanc magiſtram hominibus innotuerunt. Quae & tibias primum fabricavit, & Muſicam, quae inſpiratione harum perficitur, & pleraque tandem fabrilium operum invenit. Unde Ergana, id eſt, opifex, vocitatur.

LXXIV. Muſis a patre conceſſa eſt literarum inventio, & compoſitio carminum, quae poëtica nominatur. His vero, qui literas Syrorum inventioni tribuunt, a quibus Phoenices illas didicerint, & cum Graecis communicarint, profecti ſcilicet una cum Cadmo in Europam, unde literas Graeci Phoenicias appellant; his ergo reſpondent, Phoenices nequaquam primos eſſe inventores, ſed formas tantum elementorum immutaſſe.

γραμμάτων μεταθεῖναι μόνον, καὶ τῇ γραφῇ ταύτῃ τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων χρήσασθαι, καὶ διὰ τοῦτο τυχεῖν τῆς προειρημένης προσηγορίας. Ἥφαιστον δὲ λέγουσιν εὑρετὴν γενέσθαι τῆς περὶ τὸν σίδηρον ἐργασίας ἁπάσης, καὶ τῆς περὶ τὸν χαλκὸν καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον, καὶ τῶν ἄλλων ὅσα τὴν ἐκ τοῦ πυρὸς ἐργασίαν ἐπιδέχεται· καὶ τὰς ἄλλας δὲ χρείας τὰς τοῦ πυρὸς ἁπάσας [1] προσεξευρεῖν, καὶ παραδοῦναι τοῖς [2] τε τὰς τέχνας ἐργαζομένοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώποις. διόπερ οἵ τε τῶν τεχνῶν τούτων δημιουργοὶ τὰς εὐχὰς καὶ θυσίας τούτῳ τῷ θεῷ μάλιστα ποιοῦσι, καὶ τὸ πῦρ οὗτοί τε καὶ πάντες [3] οἱ ἄνθρωποι προσαγορεύουσιν Ἥφαιστον, εἰς μνήμην καὶ τιμὴν ἀθάνατον τιθέμενοι τὴν ἐξ ἀρχῆς τῷ κοινῷ βίῳ δεδομένην εὐεργεσίαν. τὸν [4] Ἄρην δὲ μυθολογοῦσι πρῶτον κατασκευάσαι πανοπλίαν, καὶ στρατιώτας καθοπλίσαι, καὶ τὴν ἐν ταῖς μάχαις ἐναγώνιον ἐνέργειαν

Vulcano metallorum fabricatio & ignis;

Marti bella & arma;

1 Ἐξευρεῖν Coisl. Mut. Reg.
2 Deſit Coisl.
3 Non eſt in Clar. 1.
4 Ἄρη Vatic.

Qua ſcriptura cum plurimi deinde uterentur, appellationes illas ſic inoleviſſe. A Vulcano fabricationem ferri, aeris, auri, argenti, & ceterorum omnium, quae ignis operationem recipiunt, inventam, & univerſum ignis uſum excogitatum, & tum artificibus, tum ceteris quoque hominibus expromtum eſſe, dicunt. Propterea harum artium magiſtri vota & ſacra huic Deo potiſſimum offerunt: & ab his, ut ab univerſis quoque mortalibus, ignis Vulcanus appellatur, ut hoc pacto beneficium, communi hominum vitae tributum, immortali memoriae & honori conſecretur. Mars univerſam armaturam fabricari, & milites armis teliſque inſtruere, & collatis ſignis ſtrenue decertare, primus do-

εἰσηγήσασθαι, [1] φονεύοντα τοὺς ἀπειθοῦντας τοῖς θεοῖς. Ἀπόλλωνα δὲ τῆς κιθάρας εὑρετὴν ἀναγορεύουσι, καὶ τῆς κατ᾽ αὐτὴν μουσικῆς· ἔτι δὲ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην ἐξενεγκεῖν, διὰ τῆς μαντικῆς τέχνης γινομένην, δι᾽ ἧς τὸ παλαιὸν σουέβαινε θεραπείας τυγχάνειν τοὺς ἀῤῥωστοῦντας. εὑρετὴν δὲ καὶ τοῦ τόξου γενόμενον, διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν [2] τοξείαν· ἀφ᾽ ἧς αἰτίας μάλιστα παρὰ τοῖς Κρησὶν ἐζηλῶσθαι τὴν τοξικὴν, καὶ τὸ τόξον Σκυθικὸν ὀνομασθῆναι. Ἀπόλλωνος δὲ καὶ Κορωνίδος Ἀσκληπιὸν [3] γεννηθέντα, καὶ πολλὰ παρὰ τοῦ πατρὸς τῶν εἰς ἰατρικὴν μαθόντα, [4] προσεξευρεῖν τήν τε χειρουργίαν καὶ τὰς τῶν φαρμάκων σκευασίας καὶ ῥιζῶν δυνάμεις, καὶ καθόλου προβιβάσαι τὴν τέχνην ἐπὶ τοσοῦτον, [5] ὥστε ὡς ἀρχηγὸν αὐτῆς καὶ κτίστην τιμᾶσθαι.

Apollini muſica & ars medica.

Huius filius Aeſculapius.

οε´. Τῷ δ᾽ Ἑρμῇ προσάπτουσι τὰς ἐν τοῖς πολέ-

Mercurio mandata foedera,

1 Φονεύοντας Clar. 1.
2 Τοξίαν idem. Mox ἐζηλῶσαι M.
3 Γεννηθέντα Reg. quod bonum. Edd. γενηθέντα.
4 Προεξευρεῖν Clar. 1.
5 Ὥστε ἀρχ. Reg. Coisl. Cett. inſerunt ὡς, cui Steph. aſteriſcum adſtruxit. Mox αὐτοῖς Coisl.

cuit, Diis adverſantes caedibus abſumens. Apollini citharae inventionem, & id genus Muſicae, aſſignant. Is ſcientiam Medicam, quae per fatidicam exercetur artem, qua ſanitatem aegroti quondam recipiebant, in lucem produxit, cumque arcum invenerit, iaculandi ſcientiam incolas edocuit. Ob id ſagittandi maxime ſtudium apud Cretenſes viget; qui arcui Scythici cognomentum tribuunt. Ex Apolline & Coronide natus Aeſculapius, cum multa in arte Medica ex patris diſciplina cognoviſſet, Chirurgiam & medicamentorum confectiones adinvenit, radicum etiam vires perſcrutatus eſt; adeoque tandem provexit artem, ut pro conditore eius ac principe colatur.

LXXV. Mercurii inventioni attribuunt Caduceato-

μοις γινομένας [1] ἐπικηρυκείας καὶ διαλλαγὰς καὶ σπονδάς· καὶ τὸ τούτων σύσσημον κηρύκειον, ὃ [2] φορεῖν εἰώθασιν οἱ περὶ τῶν τοιούτων τοὺς λόγους ποιούμενοι, καὶ διὰ [3] τούτου τυγχάνοντες παρὰ τοῖς πολεμίοις ἀσφαλείας· ὅθεν δὴ καὶ κοινὸν Ἑρμῆν ὠνομάσθαι, διὰ τὸ τὴν ὠφέλειαν ἀμφοτέροις εἶναι κοινὴν τοῖς ἐν
mercaturae negotia, τῷ πολέμῳ τὴν εἰρήνην μεταλαμβάνουσι. Φασὶ δ' αὐτὸν καὶ μέτρα καὶ σταθμὰ καὶ [4] τὰ ἐκ τῆς ἐμπορίας κέρδη πρῶτον ἐπινοῆσαι, καὶ τὸ λάθρα τὰ τῶν ἄλ-
eloquentia, λων σφετερίζεσθαι. παραδεδόσθαι δ' αὐτὸν καὶ κήρυκα τῶν θεῶν, ἔτι δ' ἄγγελον ἄριστον, διὰ τὸ [5] σαφῶς αὐτὸν ἕκαστα τῶν εἰς ἐντολὴν δοθέντων ἑρμηνεύειν. ἀφ' οὗ καὶ τετευχέναι τῆς προσηγορίας αὐτὸν ταύτης, οὐχ εὑρετὴν τῶν ὀνομάτων καὶ λέξεων γενόμενον, ὥς τινες φασίν· ἀλλὰ τὸ τῆς [6] ἀπαγγελίας ἄρτιον καὶ

1 Ἐπικηρυκίας Vat.
2 Φέρειν idem.
3 Τούτων Coisl. τοῦτο Clar. 1.
4 Τὰ διὰ τῆς Steph. ora, Coisl. Mut. Reg. Vat. non male.
5 Καλῶς Vat. Venet. Clar. alterutrum ex gloſſa.
6 Ἐπαγγελίας Mut. Vid. Lib. IV, 1. Mox καὶ τὴν ἀπὸ τῆς χελώνης Coisl. Clar. 2. Reg. Vat.

rum (Fecialium) legationes in bellis, pacificationes item & foederum libamenta, horumque inſigne Caduceum, quod verba ad hoſtem facturi praeferunt, eoque tuti accedunt & recedunt. Hinc Mercurium Communem vocari autumant, quod ex aequo ad utroſque redeat utilitas, qui pacis in bello ſunt participes. Is etiam menſuras & pondera, & negotiationis lucra, occultamque aliorum res intervertendi fraudem princeps commentus fuit. Pro Deorum inſuper praecone & nuntio optimo habetur: quod ſingula in mandatis tradita dilucide interpreretur. A quo & nomen illi obvenit Hermes, quod interpretem ſonat. Non quidem nominum & dictionum inventor hic fuit, ſed integram & perſpicuam

σαφὲς ἐκπεποιηκότα περισσότερον τῶν ἄλλων. εἰσηγητὴν δ' αὐτὸν καὶ παλαίστρας γενέσθαι, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς χελώνης λύραν ἐπινοῆσαι, μετὰ τὴν Ἀπόλλωνος πρὸς Μαρσύαν σύγκρισιν. καθ' ἣν λέγεται τὸν Ἀπόλλωνα νικήσαντα, καὶ τιμωρίαν ὑπὲρ τὴν ἀξίαν λαβόντα παρὰ τοῦ λειφθέντος, μεταμεληθῆναι, καὶ τὰς ἐκ τῆς κιθάρας χορδὰς ἐκρήξαντα, μέχρι τινὸς χρόνου τῆς ἐν αὐτῇ μουσικῆς ἀποστῆναι. Διόνυσον δὲ μυθολογοῦσιν εὑρετὴν γενέσθαι [1] τῆς τ' ἀμπέλου καὶ τῆς περὶ ταύτην ἐργασίας, ἔτι δ' οἰνοποιίας· καὶ τοὺς πολλοὺς τῶν ἐκ τῆς ὀπώρας καρπῶν [2] ἀποθησαυρίζειν, καὶ τὰς χρείας καὶ τὰς τροφὰς παρέχεσθαι τοῖς ἀνθρώποις ἐπὶ πολὺν χρόνον. τοῦτον δὲ τὸν θεὸν γεγονέναι φασὶν ἐκ Διὸς καὶ Περσεφόνης κατὰ τὴν Κρήτην, ὃν Ὀρφεὺς κατὰ τὰς τελετὰς παρέδωκε διασπώμενον ὑπὸ τῶν Τιτάνων. πλείονας γὰρ Διονύσους συμ-

palaeſtra;

Baccho vitis cultura.

Pogg. Vulgo τὴν Ἀπόλλωνος, quae tamen vox in Steph. edito notam habet, defectus indicem.

1 Τῆς τ' ἀμπέλου ſolus Clar. 1. quem laudo.

2 Ἀποθησαυρίζεσθαι Co. Mut. Reg. tum ſequentia uſque τοῖς ἀνθρώποις omittunt Reg. Coisl. neque Pogg. agnoſcit, videnturque peregrinum quid ſapere.

elocutionem impenſius ceteris excoluit. Quin & palaeſtrae auctor fuit; & ex teſtudine lyram commentus eſt, poſt Apollinis cum Marſya diſceptationem. Ubi cum Apollo certamine ſuperior aequo maiorem de victo poenam ſumſiſſet, poenitudine ductus, abruptis citharae nervis, a Muſica illa abſtinuiſſe ad tempus, memoratur. Ad Bacchum porro vitis inventionem, eiuſque culturam & vini conficiendi, fructuumque autumnalium condendi rationem, quo ad longum videlicet tempus uſum hominibus & alimentum praebeant, Cretenſes referunt. Sed Deum hunc e Iove & Proſerpina in Creta natum confirmant; quem Orpheus inter myſteriorum ritus a Titanibus diſcerptum tradit. Plures enim

βαίνει γεγονέναι, περὶ ὧν ἡμεῖς σαφέστερον τὰ κατὰ μέρος ἐν [1] οἰκειοτέροις καιροῖς [2] ἀναγεγράφαμεν. οἱ δ' οὖν Κρῆτες τῆς παρ' αὐτοῖς γενέσεως τοῦ θεοῦ πειρῶνται σημεῖα φέρειν, λέγοντες, ὅτι περὶ τὴν Κρήτην δύο νήσους κτίσας ἐπὶ τῶν καλουμένων [3] Διδύμων κόλπων, Διονυσιάδας ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσεν, ὅπερ μηδαμοῦ τῆς οἰκουμένης αὐτὸν ἑτέρωθι πεποιηκέναι.

Herculis merita.

οστ'. Ἡρακλέα δὲ μυθολογοῦσιν ἐκ Διὸς γενέσθαι παμπόλλοις ἔτεσι πρότερον τοῦ [4] γεννηθέντος περὶ τὴν Ἀργείαν ἐξ Ἀλκμήνης. τοῦτον δὲ μητρὸς μὲν μὴ παρειληφέναι τίνος ἦν, αὐτὸ δὲ μόνον ὅτι ῥώμῃ σώματος πολὺ τῶν ἁπάντων [5] διενέγκας ἐπῆλθε τὴν οἰκουμένην, κολάζων μὲν τοὺς ἀδίκους, ἀναιρῶν δὲ τὰ τὴν χώραν

1 Ἑτέροις Stephani margo ex Reg. cui Coislin. & Clar. 2. conſentiunt.

2 Ἀναγράψομεν Vat. Clarom. perperam.

3 Deſit Vatic. & eiuſdem Bibliothecae Cod. ɪↄcccc, cuius, ſecundi poſt haec appellandi, pauca excerpta habeo, Clar. 1. Venet. Διδυμένων Coisl.

4 Γεννηθέντος ἐξ Ἀλκμήνης Co. Reg. Clar. Pogg. Cett. γεννηθ. περὶ τὴν Ἀργείαν ἐξ, ſed quae ſolemnem Steph. notam praeferunt.

5 Διενεγκὼν Mut. Coisl. Clar. 2. haud prave.

Dionyſi exſtiterunt, de quibus ſuo loco diſertior a nobis mentio facta eſt. Atqui Dionyſum in Creta editum eſſe his argumentis probare nituntur, quod duas prope Cretam inſulas in gemellis, quos vocant, ſinubus excoluerit, eaſque de nomine ſuo Dionyſiades appellarit: quod alibi nuſquam per totum orbem fecerit.

LXXVI. De Hercule referunt, quod Iove creatus ſit permultis ſane annis priuſquam Argis ille ex Alcmena Hercules prodiret. Hic vero qua matre natus fuerit, compertum non eſſe. Hoc ſolummodo certum eſſe, quod robore corporis univerſis mortalibus praeſtantior, totum pervaſerit orbem, iuſtas iniuſtis & flagitioſis poenas infligens, & monſtra ferarum, quibus infeſtae & deſertae regionum habitationes redderentur, e me-

ἀνίκητον ποιοῦντα θηρία. πᾶσι δ' ἀνθρώποις τὴν ἐλευθερίαν περιποιήσας, ἀήττητος μὲν ἐγένετο καὶ ἄτρωτος, διὰ δὲ τὰς εὐεργεσίας ἀθανάτου τιμῆς ἔτυχε παρ' ἀνθρώποις. τὸν δ' ἐξ Ἀλκμήνης Ἡρακλέα παντελῶς νεώτερον [1] ὄντα, καὶ [2] ζηλωτὴν γενόμενον τῆς τοῦ παλαιοῦ προαιρέσεως, διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας τυχεῖν τε τῆς ἀθανασίας, καὶ χρόνων ἐγγενομένων, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι, καὶ τὰς τοῦ προτέρου πράξεις εἰς τοῦτον μεταπεσεῖν, ἀγνοούντων τῶν πολλῶν τἀληθές. [3] ὁμολογοῦσι δὲ τοῦ παλαιοτέρου θεοῦ κατὰ τὴν Αἴγυπτον πράξεις τε καὶ τιμὰς ἐπιφανεστάτας διαμένειν, καὶ πόλιν ὑπ' ἐκείνου [4] κτισθεῖσαν. [5] Βριτόμαρτιν δὲ, τὴν προσαγορευομένην Δίκτυνναν, μυθολογοῦσι γενέσθαι μὲν [6] ἐν Καινοῖ τῆς Κρη-

Sed hic Alcmenae filio multo antiquior.

Britomartis.

1 Ὅν Clarom.
2 Ζηλωτὴν τῆς ἀρετῆς, τυχεῖν Stephani margo, Reg. Coislin. Clar. 2. In Clar. 1. omnia poſt ζηλωτὴν uſque τε τῆς ἀθανασίας negliguntur.
3 Μυθολογοῦσι ora Steph. Reg. Mut. Clar. 2.
4 Κτισθῆναι Clar. Vat. uterque, Venet.
5 Κριτόμαρτιν Ven. Clar. 1. inepte. Simile vitium ex Schol. Euripid. Hippol. v. 146, & S. Clement. Recognit. L. X, 21, viri docti ſuſtulerunt.
6 Ἐx Vat. 2.

dio tollens, hominesque ubivis gentium in libertatem vindicans; ipſe tamen inter tot rerum diſcrimina invulnerabilis & invictus. Ob quae merita ſempiternis eum honoribus mortales dignentur. Natum vero ex Alcmena Herculem multo poſteriorem, quod antiqui huius ſtudia imitatus fuiſſet, eandem ob cauſam immortalitatis gloriam conſecutum; & temporis progreſſu ob nominis ſimilitudinem pro eodem habitum; & res prioris, quod verum a vulgo ignoraretur, poſteriori attributas eſſe. Vetuſtioris etiam huius Dei res geſtas & honores ſplendidiſſimos in Aegypto perdurare, ibique civitatem ab eo conditam praedicant. Britomartim porro, cui Dictynnae cognomentum addunt, in

της ἐκ Διὸς καὶ [1] Κάρμης τῆς Εὐβούλου, τοῦ γεννηθέντος ἐκ [2] Δήμητρος. ταύτην δ' [3] εὑρετὴν γενομένην δικτύων τῶν εἰς [4] κυνηγίαν, προσαγορευθῆναι Δίκτυνναν· καὶ τὰς μὲν διατριβὰς ποιήσασθαι μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος, (ἀφ' ἧς αἰτίας ἐνίους δοκεῖν τὴν αὐτὴν εἶναι Δίκτυνναν τε καὶ Ἄρτεμιν) θυσίαις τε καὶ ναῶν κατασκευαῖς τετιμῆσθαι παρὰ τοῖς Κρησὶ τὴν θεὸν ταύτην. τοὺς δ' ἱστοροῦντας ὠνομάσθαι Δίκτυνναν ἀπὸ τοῦ συμφυγεῖν εἰς [5] ἁλιευτικὰ δίκτυα, διωκομένην ὑπὸ Μίνω συνουσίας ἕνεκα, διημαρτηκέναι τῆς ἀληθείας. [6] οὔτε γὰρ τὴν θεὸν εἰς τοιαύτην ἀσθένειαν ἐλθεῖν [7] πιθανὸν ὑπάρχειν, ὥστε προσδεηθῆναι τῆς παρ' ἀνθρώπων [8] βοηθείας, τοῦ μεγίστου τῶν θεῶν οὖσαν θυγατέρα· οὔτε τῷ Μίνῳ δίκαιον προσάπτειν τοιαύτην ἀσέβειαν, παραδεδομένῳ συμφώνως δικαίαν προαίρεσιν καὶ βίον ἐπαινούμενον ἐζηλωκέναι.

1 Χάρμης Reg. *Acharmide* Pogg.
2 Δημήτρας Coisl.
3 Εὑρετὴν Vat. 1.
4 Κυνήγια Clar. 1. Vat. 2.
5 Ἁλιευτικὴν διωκομένην Clar. Vat. 2.
6 Οὕτω Clar.
7 Δυνατὸν Stephani ora, Reg. Tum ὑπάρχει Mut.
8 Βουλείας Clar.

Coenone Cretae Iove & Carme, Eubuli ex Cerere nati filia, progenitam eſſe fabulantur. Haec caſſes venatorios, aiunt, reperit, & inde cognominis id retulit. Familiaris autem erat Dianae. Quamobrem nonnulli Dictynnam & Dianam eandem eſſe putant. Et hanc Deam ſolemni victimarum ritu ac templorum dedicatione religioſe Cretenſes honorant. Illos vero, qui propterea Dictynnam vocitari afferunt, quod perſequente coitus gratia Minoë in piſcatorum retia perfugerit, a vero exorbitare dicunt. Nam neque Deam eo infirmitatis redactam fuiſſe, ut, cum maximi Deorum filia eſſet, humano ſe praeſidio tutaretur, conſentaneum eſt; neque Minoëm, qui omnium conſenſu iuſtitiae ſtuduiſſe, laudatamque egiſſe vitam, traditur, tantae impietatis reum facere, aequum eſt.

οζ'. Πλοῦτον δὲ γενέσθαι φασὶν ἐν Τριπόλῳ τῆς Κρήτης ἐκ [1] Δήμητρος καὶ Ἰασίωνος, διττῶς ἱστορουμένης αὐτοῦ τῆς γενέσεως. οἱ μὲν γὰρ φασὶ τὴν γῆν σπαρεῖσαν ὑπὸ Ἰασίωνος, καὶ τυχοῦσαν ἐπιμελείας τῆς προσηκούσης, ἀνεῖναι [2] τοσοῦτον πλῆθος καρπῶν, ὥστε τοὺς ἰδόντας ἴδιον [3] ὄνομα θέσθαι τῷ πλήθει τῶν γενομένων καρπῶν, καὶ προσαγορεῦσαι πλοῦτον. διὸ καὶ τοῖς [4] ἐπιγινομένοις παραδόσιμον γενέσθαι τὸ τοὺς πλείω τῶν ἱκανῶν κτησαμένους ἔχειν πλοῦτον. ἔνιοι δὲ μυθολογοῦσιν ἐκ Δήμητρος καὶ Ἰασίωνος γενέσθαι παῖδα Πλοῦτον ὀνομαζόμενον, [5] ὃν πρῶτον ἐπιμέλειαν βίου καὶ χρημάτων ἀθροισμὸν καὶ φυλακὴν εἰσηγήσασθαι, τῶν πρότου πάντων ὀλιγώρως ἐχόντων [6] περὶ τοῦ σωρεύειν καὶ τηρεῖν ἐπιμελῶς χρημάτων πλῆθος. περὶ μὲν οὖν τῶν θεῶν οἱ Κρῆτες, τῶν παρ' αὐτοῖς

Pluto opes tributae.

1 Δημήτρας -- τυγχάνουσαν Co. Reg. Paulo ante omnes τριπόδῳ.
2 Τοσοῦτο Vat. 2.
3 Ὀνομάζεσθαι Coisl.
4 Ἐπιγενομένοις Reg.
5 Deſit Coisl.
6 Περὶ τοῦ Vat. uterque, quod malo quam τὸ vulgatum.

LXXVII. Plutum vero in Tripolo Cretae ex Cerere & Iaſione procreatum ferunt: & hiſtoria de huius ortu bifariam explicatur. Sunt enim, qui affirmant, terram ab Iaſione conſitam, iuſtaque cultura affectam, tantam frugum copiam edidiſſe, ut qui id non ſine admiratione contemplabantur, peculiare tantae ubertati nomen imponerent, & Plutum a multitudine, quae Graecis plethos dicitur, vocarent. Unde poſteris uſu receptum eſt, ut qui plus, quam ſatis eſt, facultatum poſſident, Plutum habere dicantur. Alii dicunt, natum quidem ex Cerere & Iaſione hoc nomine filium: ſed hunc primum inſtituiſſe diligentiorem victus rationem, & coacervandi ac tuendi opes viam hominibus indicaſſe; cum ſedula facultatum congeſtio & cuſtodia prius ab omnibus fuiſſet neglecta. Haec ergo ſunt, quae Cre-

Cretenſes ſacrificiorum, rituum ſacrorum, myſteriorum auctores.

λεγομένων [1] γεννηθῆναι, τοιαῦτα μυθολογοῦσι· τὰς δὲ τιμὰς τῆς θυσίας καὶ τὰς περὶ τὰ μυστήρια τελετὰς ἐκ Κρήτης εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους παραδεδόσθαι λέγοντες, τοῦτο φέρουσιν, ὡς οἴονται, μέγιστον τεκμήριον. τήν τε γὰρ παρ᾽ Ἀθηναίοις ἐν Ἐλευσῖνι γινομένην τελετὴν, ἐπιφανεστάτην σχεδὸν οὖσαν ἁπασῶν, καὶ τὴν ἐν [2] Σαμοθράκῃ, καὶ τὴν ἐν Θρᾴκῃ ἐν τοῖς Κίκοσιν, (ὅθεν [3] ὁ καταδείξας Ὀρφεὺς ἦν) μυστικῶς παραδίδοσθαι· [4] κατὰ δὲ τὴν Κρήτην ἐν Κνωσσῷ νόμιμον ἐξ ἀρχαίων εἶναι, φανερῶς τὰς τελετὰς ταύτας πᾶσι παραδίδοσθαι, καὶ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐν ἀπορρήτῳ [5] παραδιδόμενα, παρ᾽ αὐτοῖς μηδένα κρύπτειν τῶν βουλομένων τὰ τοιαῦτα γινώσκειν. τῶν γὰρ θεῶν φασι τοὺς πλείστους ἐκ τῆς Κρήτης ὁρμηθέντας, ἐπιέναι πολλὰ μέρη τῆς οἰκουμένης, εὐεργετοῦντας τὰ

1 Γεγεννῆσθαι Co. Mut. Reg.

2 Quatuor hae voces aſteriſco ſignantur a Stephano, deſuntque Ven. Vat. utrique & Clarom.

3 Non eſt in Coisl.

4 Haec exſulant ex Clar. uſque in καὶ τὰ παρά.

5 Ita Vat. 2. Coisl. Ven. Reg. Vulgo παραδεδομένα. Mox οὐδένα Mut. οὐδὲν Co. ſed in marg. μηδένα.

tenſes de Diis apud ſe natis, ut quidem ipſis videtur, in medium afferunt. Porro ut honores quoque Deûm & ſacrificia, rituſque myſteriorum ſeu initiationum, a ſe ad ceteros perveniſſe mortales probent, hoc pro maximo & certiſſimo, ut perſuaſum habent, argumento confirmationis adducunt. Initiationis, inquiunt, ritus Athenienſium Eleuſinii omnium prope nobiliſſimi, itemque Samothracii, & qui in Thracia uſitati ſunt Ciconibus, (unde inſtitutor harum Orpheus erat) myſtice traduntur. At in Cretae urbe Gnoſo ab antiquo ſancitum eſt, in propatulo illos tradi: & quae in ſecreto a ceteris adminiſtrantur, ea neminem apud ſe, qui modo cognoſcere illa ſtudet, celari. Plerique enim Dii ex Creta prodierunt, & per multas orbis partes diva-

γένη τῶν ἀνθρώπων, καὶ [1] μεταδιδόντας ἑκάστοις τῆς ἐκ τῶν ἰδίων εὑρημάτων ὠφελείας. [2] Δήμητραν μὲν γὰρ περαιωθεῖσαν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐκεῖθεν εἰς Σικελίαν ἀπᾶραι, καὶ μετὰ ταῦτ' εἰς Αἴγυπτον· ἐν δὲ τούτοις τοῖς τόποις μάλιστα τὸν τοῦ σίτου καρπὸν παραδοῦσαν, καὶ τὰ περὶ τὸν σπόρον διδάξασαν, μεγάλων τιμῶν τυχεῖν παρὰ τοῖς εὐπαθοῦσιν. ὁμοίως δ' Ἀφροδίτην ἐνδιατρίψαι τῆς μὲν Σικελίας περὶ τὸν Ἔρυκα, τῶν δὲ νήσων περὶ Κύθηρα καὶ Πάφον τῆς Κύπρου, τῆς δὲ Ἀσίας περὶ τὴν Συρίαν. διὰ δὲ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν ἐπὶ [3] πλεῖον ἐπιδημίαν αὐτῆς τοὺς ἐγχωρίους ἐξιδιάζεσθαι τὴν θεὸν, καλοῦντας Ἀφροδίτην Ἐρυκίνην καὶ Κυθέρειαν [4] καὶ Παφίαν, ἔτι δὲ καὶ Συρίαν. ὡσαύτως δὲ τὸν μὲν Ἀπόλλωνα πλεῖστον χρόνον φανῆναι περὶ Δῆλον καὶ Λυκίαν καὶ Δελφούς. τὴν δ' Ἄρτεμιν, περὶ τὴν Ἔφεσον καὶ τὸν Πόν-

1 Παραδιδ. Cl. 1. Vat. uterque.
2 Δήμητρα Mut.
3 Πλέον Coisl. Similis varietas in Baſilio M. T. I, p. 103 C.
4 Καὶ Παφείαν Vat. 1. Clar. 1. Κυθηρίαν καὶ Παφείαν Vindob.

gati, bene de gentibus mortalium, dum quiſque inventorum utilitates ſuorum cum illis communicat, mereri ſtuduerunt. Ceres enim in Atticam transfretavit. Et hinc in Siciliam & tandem in Aegyptum quoque abiit, ubi locorum, poſt traditum frumentum, & ſementis rationem monſtratam, ingentes illi honores beneficiis affecti obtulerunt. Ita Venus circa Erycem Siciliae montem, & Cythera inſulam, & Paphum in Cypro, Syriamque Aſiae provinciam, commorabatur. Quod autem crebro ſe illic exhiberet, & diutius ſubſiſteret, accidit, ut ſibi hanc Deam incolae vindicarent, eamque Venerem Erycinam, Cythericam, Paphiam & Syriam cognominarent. Conſimiliter multum temporis in Delo, Lycia & Delphis Apollo exegit. Et Diana Epheſi, in

τον, ἔτι δὲ τὴν Περσίδα καὶ τὴν Κρήτην. διόπερ ἀπὸ τῶν τόπων ἢ πράξεων τῶν παρ' ἑκάστοις συντελεσθεισῶν, τὸν μὲν Δήλιον [1] καὶ Λύκιον καὶ Πύθιον ὀνομάζεσθαι· τὴν δὲ, Ἐφεσίαν καὶ [2] Κρησίαν, ἔτι δὲ Ταυροπόλον καὶ Περσίαν, ἀμφοτέρων ἐν Κρήτῃ γεγενημένων. τιμᾶται [3] δὲ καὶ παρὰ τοῖς Πέρσαις ἡ θεὸς αὕτη διαφερόντως, καὶ μυστήρια ποιοῦσιν οἱ βάρβαροι τὰ παρ' ἑτέροις συντελούμενα μέχρι τῶν νῦν χρόνων Ἀρτέμιδι [4] Περσίᾳ. παραπλήσια δὲ μυθολογοῦσι καὶ περὶ τῶν [5] ἄλλων θεῶν, περὶ ὧν ἡμῖν ἀναγράφειν μακρὸν ἂν εἴη, τοῖς δὲ ἀναγινώσκουσι παντελῶς εὐσύνοπτον.

Heroës in Creta nati iuniores: οη'. Μετὰ δὲ τὰς τῶν θεῶν γενέσεις ὕστερον πολλαῖς γενεαῖς φασι γενέσθαι κατὰ τὴν Κρήτην ἥρωας οὐκ ὀλίγους, ὧν ὑπάρχειν ἐπιφανεστάτους τοὺς περὶ Μίνω καὶ [6] Ῥαδάμανθυν καὶ Σαρπηδόνα. τούτους

1 Haec bina, quod Reg. deeſſent, Steph. nota inſtruxit. Abſunt quoque Co. Vind. & Pogg.

2 Κρῆσσαν Mutin. & Pogg.

3 Γὰρ Vat. uterque.

4 Περσεία Vindob.

5 Ἀνθρώπων θεῶν Vatic. 2. Clar. 2.

6 Ῥαδάμανθον Clar. 1. καὶ Σαρπηδόνα addit ſolus Vindob. optime. Mox κομισθῆναι Vat. uterque & Clar. 1. & Venet.

Ponto, Perſia & Creta familiarius verſata eſt. Idcirco a locis & negotiis apud quoslibet geſtis ille Delii, Lycii, Pythii, haec Epheſiae, Creſſae, Tauropolae & Perſiae cognomentum reportavit; licet ambo in Creta nati fuerint. A Perſis etiam haec Dea plurimum colitur, eademque myſteria, quae ab aliis ei peraguntur, etiam Barbari ad haec uſque tempora in Dianae ſcilicet Perſiae honorem celebrant. His affinia de reliquis etiam Diis memorant. Quae ut lectori cognitu ſunt facilia, ita nobis perſcribere longum foret.

LXXVIII. Ceterum multis poſt Deorum in Creta generationem ſeculis, non paucos apud ſe heroës exſtitiſſe praedicant; inter quos celeberrimi ſint Minos,

γὰρ μυθολογοῦσιν ἐκ Διὸς γεγεννῆσθαι καὶ τῆς Ἀγήνορος Εὐρώπης, ἥν φασιν ἐπὶ ταύρου διακομισθῆναι προνοίᾳ θεῶν εἰς τὴν Κρήτην. Μίνω μὲν οὖν, πρεσβύτατον ὄντα, βασιλεῦσαι τῆς νήσου, καὶ κτίσαι πόλεις οὐκ ὀλίγας ἐν αὐτῇ· τούτων δ' ἐπιφανεστάτας τρεῖς, Κνωσσὸν μὲν ἐν τοῖς πρὸς τὴν Ἀσίαν νεύουσι μέρεσι τῆς νήσου· Φαιστὸν δ' ἐπὶ θαλάσσης ἐστραμμένην ἐπὶ μεσημβρίαν· Κυδωνίαν δ' ἐν τοῖς πρὸς ἑσπέραν [1] κεκλιμένοις τόποις, καταντικρὺ τῆς Πελοποννήσου. θεῖναι δὲ [2] καὶ νόμους τοῖς Κρησὶν οὐκ ὀλίγους, προσποιούμενον παρὰ Διὸς τοῦ πατρὸς λαμβάνειν, συνερχόμενον εἰς λόγους αὐτῷ κατά τι σπήλαιον. κτήσασθαι δὲ καὶ δύναμιν ναυτικὴν μεγάλην, καὶ τῶν τε νήσων τὰς πλείστας καταστρέψασθαι, καὶ πρῶτον τῶν Ἑλλήνων θαλαττοκρατῆσαι. μεγάλην δὲ δόξαν περιποιησάμενον ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, καταστρέψαι

Minos.

1 Κεκλιμένοις notatur a Steph. & abeſt Reg. Coisl. Vindob. unde ſcholion eſſe ſuſpicor: quod tamen non deleo, quia alias ita ſoleat Diodorus. Vid. ſupr. cap. 41.

2 Καὶ deſit Coisl. Clar. 2. Reg.

Rhadamanthus & Sarpedon. Hos Iove & Europa Agenoris filia, provido Deûm numine in Cretam tranſportata, prognatos eſſe. Minoëmque aetate priorem regnum inſulae obtinuiſſe, ac multas in ea urbes condidiſſe; inter quas tres emineant, Gnoſus nimirum in ea inſulae plaga, quae Aſiam reſpectat; deinde Phaeſtum in litore maris, ad meridem converſam. Et Cidoniam tandem, ad occidentem e regione Peloponneſi ſitam. Ab hoc non paucae, aiunt, Cretenſibus leges ſunt latae: dum a Iove patre, ad colloquium ipſius in ſpelunca quadam venire ſolito, acceptas illas fingit. Magna huic claſſis erat, qua ſubactis inſularum plurimis, Graecorum primus maris imperium ſibi vindicavit. Et magnam tandem fortitudinis & iuſtitiae gloriam

τὸν βίον ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὴν ἐπὶ Κώκαλον στρατείαν· περὶ ἧς τὰ κατὰ μέρος [1] ἀνεγράψαμεν, ὅτε τὰ περὶ Δαίδαλον ἀνεγράφομεν, δι' ὃν καὶ τὴν στρατείαν συνέβη γενέσθαι.

Rhadamanthus.

οθ'. Ῥαδάμανθυν δὲ λέγουσι τάς τε κρίσεις πάντων δικαιοτάτας πεποιῆσθαι, καὶ τοῖς λῃσταῖς καὶ ἀσεβέσι καὶ τοῖς ἄλλοις κακούργοις ἀπαραίτητον ἐνηνοχέναι τιμωρίαν. κατακτήσασθαι δὲ καὶ νήσους οὐκ [2] ὀλίγας, καὶ τῆς Ἀσίας πολλὴν τῆς παραθαλαττίου χώρας, ἁπάντων ἑκουσίως παραδιδόντων ἑαυτοὺς διὰ τὴν δικαιοσύνην. τὸν δὲ Ῥαδάμανθυν Ἐρυθρῷ μὲν ἑνὶ τῶν ἑαυτοῦ παίδων παραδοῦναι τὴν βασιλείαν τῶν δι' ἐκεῖνον Ἐρυθρῶν [3] ὀνομασθεισῶν. Οἰνοπίωνι δὲ τῷ Ἀριάδνης τῆς Μίνω Χίον [4] ἐγχειρίσαι φασίν· ὃν ἔνιοι μυθολογοῦσι Διονύσου γενόμενον, μαθεῖν παρὰ τοῦ

1 Ἀναγράψομεν Clar. Vat. uterque, qui quoque ὅταν τὰ, ὅτ' ἂν Vind. Tum ἀναγράφωμεν Vat. 2.

2 Ὀλίγους Clar. 1.

3 Ὀνομασθεισῶν idem cum Vaticanis & Mut. recτiſſime. ὀνομασθέντων vulgo.

4 Ἐγχειρῆσαι Coisl.

conſecutus, dum adverſus Cocalum belligeratur, in Sicilia vitam cum morte commutavit: cuius particulatim ſupra mentio facta eſt, ubi Daedali res tractavimus, qui & bello huic cauſam dedit.

LXXIX. Rhadamanthum in exercendis iudiciis omnium iuſtiſſimum fuiſſe, praedicant; & latronibus, impiiſque ac maleficis hominibus inexorabilem ſe in poenis infligendis exhibuiſſe. Nec paucas ab hoc inſulas, multaſque Aſiae maritimae terras acquiſitas eſſe memorant: quod omnes propter iuſtitiae laudem ſponte ſe in fidem eius darent. Is Erythro, aiunt, filiorum uni Erythrarum, quae nomen eius aſſumſerunt, regnum commendavit. Oenopioni vero, ex Minois Ariadna genito, Chium poſſidendam tradidit; quem e Baccho natum quidam vini confectionem a patre didiciſſe perhi-

πατρὸς [1] τὴν οἰνοποιΐαν. τῶν δ' ἄλλων τῶν περὶ αὐτὸν ἡγεμόνων ἑκάστῳ νῆσον ἢ πόλιν δωρήσασθαι λέγουσι τὸν Ῥαδάμανθυν, Θόαντι μὲν Λῆμνον, Ἐγυεῖ Κύρνον, [2] Παμφίλῳ δὲ Πεπάρηθον, [3] Εὐάμβει δὲ Μαρώνειαν, [4] Ἀλκαίῳ δὲ Πάρον, Ἀνίωνι δὲ Δῆλον, Ἀνδρεῖ δὲ τὴν ἀπ' ἐκείνου κληθεῖσαν Ἄνδρον. διὰ δὲ τὴν ὑπερβολὴν τῆς περὶ αὐτὸν δικαιοσύνης μεμυθολογῆσθαι δικαστὴν αὐτὸν ἀποδεδεῖχθαι καθ' ᾅδου, καὶ διακρίνειν [5] τοὺς εὐσεβεῖς καὶ τοὺς πονηρούς. τετευχέναι δὲ τῆς αὐτῆς τιμῆς καὶ τὸν Μίνω, βεβασιλευκότα νομιμώτατα, καὶ μάλιστα δικαιοσύνης πεφροντικότα. τὸν δὲ τρίτον ἀδελφὸν Σαρπηδόνα φασὶ μετὰ δυνάμεως εἰς Sarpedo. τὴν Ἀσίαν διαβάντα, κατακτήσασθαι τοὺς περὶ Λυκίαν τόπους. [6] Εὔανδρον δὲ γενόμενον υἱὸν αὐτοῦ, διαδέξασθαι τὴν ἐν Λυκίᾳ βασιλείαν, καὶ γήμαντα

1 Τὰ περὶ τὴν οἰνοποιΐαν Vatic. Reg. Coisl. Vat. 1. Clar. 2. Edd. ambo, Vindobon. Mutin. non male.

2 Παμφύλῳ Reg. Vat. 1. Coisl. qui poſterior paulo ante ſicuti & Mutin. ἔνιοι δὲ Κύρνον.

3 Εὐαμβεῖ ora Stephan. Mut. Εὐάμει. *Evandro* Pogg.

4 Tria haec exſulant ex Coisl.

5 Τοὺς εὐσεβεῖς Vindob. Coisl. Reg. Mut. *bonorum* Pogg. Vulgo ἀσεβεῖς, prave.

6 Ἀνδρεῖ δὲ γενόμενον Mut.

bent. Singulis porro ducibus ſuis inſulam aut urbem Rhadamanthus donavit; Thoanti Lemnum, Engyeo Cyrnum, Pamphilo Peparethum, Evambeo Maroneam, Alcaeo Paron, Anioni Delum, Andreo nomen ipſius ſervantem Andrum. Et quia tam egregia fuit eius iuſtitia, inferorum quoque iudex deſignatus eſſe, interque pios & noxios diſcrimen facere; eiſdemque honoribus perfrui Minos, quod ſancte regnarit, & iuſtitiae inprimis curam geſſerit, in fabulis perhibetur. Sarpedo denique, qui inter fratres tertius eſt, in Aſiam cum exercitu tranſgreſſus, Lyciae regiones occupavit. Quo natus Evander in Lyciae regno ſucceſſit, & e Belle-

Δηϊδάμειαν τὴν Βελλεροφόντου, τεκνῶσαι Σαρπηδόνα τὸν ἐπὶ Τροίαν μὲν στρατεύσαντα μετ' Ἀγαμέμνονος, ὑπό τινων δὲ Διὸς υἱὸν ὀνομαζόμενον. [1] Μίνωι δέ φασιν υἱοὺς γενέσθαι Δευκαλίωνά τε καὶ Μόλον· καὶ Δευκαλίωνος μὲν Ἰδομενέα, Μόλου δὲ Μηριόνην ὑπάρξαι. τούτους δὲ ναυσὶν [2] ὀγδοήκοντα στρατεῦσαι μετ' Ἀγαμέμνονος εἰς [3] Ἴλιον, καὶ διασωθέντας εἰς τὴν πατρίδα τελευτῆσαι, καὶ ταφῆς ἐπιφανοῦς ἀξιωθῆναι καὶ τιμῶν ἀθανάτων· καὶ τὸν τάφον αὐτῶν ἐν τῇ Κνωσσῷ δεικνύουσιν, ἐπιγραφὴν ἔχοντα [4] τοιάνδε·

[5] Κνωσσίου Ἰδομενῆος ὅρα τάφον. αὐτὰρ ἐγώ τοι
[6] Πλησίον ἵδρυμαι Μηριόνης ὁ Μόλου.

τούτους μὲν οὖν ὡς ἥρωας ἐπιφανεῖς τιμῶσιν οἱ Κρῆτες διαφερόντως, θύοντες, καὶ κατὰ τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις κινδύνους ἐπικαλούμενοι βοηθούς.

1 Μίνω Clar. 1.
2 Ὀγδοήκοντα Stephan. ora, Coisl. Clar. 2. optime. Vulgo ἐνενήκοντα.
3 Ἥλιον Clar. 1.
4 Τοιαύτην Coisl. Reg.
5 Κνωσίου Coisl.
6 Πλούσιον Clar. 1.

rophontis filia, Deidamia, quae in manum eius convenerat, Sarpedonem ſuſcepit, qui cum Agamemnone Troianis arma intulit, & a quibuſdam Iovis filius nominatur. Minoi autem filios attribuunt Deucalionem & Molum: & rurſus Deucalioni Idomeneum, & Molo Merionen. Hi cum XXC navibus Agamemnoni ſuppetias tulerunt adverſus Ilium; & patriae reſtituti, morte obita, ſepulturam honorificam, & divinos honores conſecuti ſunt. Eorum in Gnoſo monumentum oſtenditur, cum hac inſcriptione:

Idomenei ſpecta tumulum, quem Gnoſus alebat,
Quem prope Meriones hic iaceo Molides.

His tanquam Heroibus eximiis a Cretenſibus honores praeſtantur. Nam & rem divinam faciunt; & in bellorum diſcriminibus, ut opitulatores eos invocant.

π΄. Τούτων δ᾽ ἡμῖν διευκρινημένων, λείπεται περὶ τῶν ἐπιμιχθέντων ἐθνῶν τοῖς [1] Κρησὶ διελθεῖν. ὅτι μὲν οὖν πρῶτοι κατῴκησαν τὴν νῆσον οἱ προσαγορευθέντες μὲν Ἐτεοκρῆτες, δοκοῦντες δ᾽ ὑπάρχειν αὐτόχθονες, προειρήκαμεν. μετὰ δὲ τούτους πολλαῖς γενεαῖς ὕστερον Πελασγοὶ πλανώμενοι διὰ τὰς συνεχεῖς στρατείας καὶ [2] μεταναστάσεις, [3] καταντήσαντες εἰς τὴν Κρήτην, τῆς νήσου μέρος κατῴκησαν. τρίτον δὲ γένος φασὶ τῶν Δωριέων παραβαλεῖν εἰς τὴν νῆσον, [4] ἡγουμένου Τεκτάμου τοῦ Δώρου. τούτου δὲ τοῦ [5] λαοῦ μέρος μὲν πλεῖον ἀθροισθῆναι λέγουσιν ἐκ τῶν περὶ τὸν Ὄλυμπον τόπων, τὸ δέ τι μέρος ἐκ τῶν κατὰ τὴν Λακωνικὴν Ἀχαιῶν, διὰ τὸ τὴν ἀφορμὴν τὸν Δῶρον ἐκ τῶν [6] περὶ Μαλέαν τόπων ποιῆσαι· τέταρτον δὲ γένος

Coloniae Cretenſibus immixtae:

Pelaſgi.

Dores, duce Tectamo, Dori filio.

1 Βουσὶν Clar. 1.
2 Μεταστάσεις Mut.
3 Κατασκήψαντες Vat. uterque, quod nimium.
4 Τοῦ Τεκταμοῦ ἐκγόνου Δώρου ἡγουμένου Coisl. Reg. ἡγουμ. τοῦ ἐκγόνου τοῦ Τευτάμου, ſed in marg. Τεκτάμου, Vind. ἡγ. τοῦ Τεκτάμου Δώρου Ven. Vat. uterque & Clarom. quorum tamen ſecundus Τευτάμου. Pogg. *duce Doro Tectami nepote*. In edd. Τευτάμου ἐκγόνου, quae ultima aſteriſcum habet.
5 Καλοῦ Clar.
6 Περὶ Κάλεσσαν τόπων Mutin.

LXXX. Nunc poſt luculentam horum expoſitionem, reliquum eſt, ut quae gentes ſe Cretenſibus immiſcuerint, etiam dicamus. Quod vero primi huius incolae Eteocretes fuerint, quos aborigines eſſe putant, id ſupra indicatum eſt. His multis poſt ſeculis Pelaſgi ſupervenerunt, gens propter continuum bellandi morem, & e ſedibus priſtinis emigrationem, vagabunda & errans; & quandam inſulae partem, ubi appulerant, obtinuerunt. Tertii, qui in Cretam immigrarunt, Dores ſunt, quorum dux Tectamus, Dori filius. Is maximam coloniae partem ex vicinis Olympo locis, partem etiam aliquam ex Achaeis Laconiae incolis, cum Dorus ſcilicet e Maleae vicinia expeditionis initium feciſſet, collegiſſe fertur. Quartum hominum genus ex promiſ-

Barbari promiſcui. συμμιγῆναι φασὶν εἰς τὴν Κρήτην μιγάδων βαρβάρων, τῶν διὰ τὸν χρόνον [1] ἐξομοιωθέντων τῇ διαλέκτῳ τοῖς ἐγχωρίοις Ἕλλησι. μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς περὶ Μίνω καὶ Ῥαδάμανθυν ἰσχύσαντας, ὑπὸ μίαν ἀγαγεῖν συντέλειαν τὰ ἔθνη κατὰ τὴν νῆσον. τὸ δὲ τελευταῖον, Argivi & Spartani. μετὰ τὴν κάθοδον τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι πέμποντες ἀποικίας, ἄλλας τέ τινας νήσους [2] ἔκτισαν, καὶ ταύτας τὰς νήσους κατακτησάμενοι, πόλεις τινὰς [3] ᾤκισαν ἐν αὐταῖς. περὶ ὧν τὰ κατὰ μέρος ἐν τοῖς [4] οἰκείοις χρόνοις ἀναγράψομεν. ἐπεὶ δὲ τῶν τὰ Κρητικὰ γεγραφότων οἱ πλεῖστοι διαφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους, οὐ χρὴ θαυμάζειν ἐὰν μὴ πᾶσιν ὁμολογούμενα λέγωμεν. τοῖς γὰρ τὰ πιθανώτερα λέγουσι καὶ μάλιστα πιστευομένοις ἐπηκολουθή-

περικαλεσάντων Coisl. quod non intelligo.
1 Ἐξομοιαθέντων Coisl. Vulgo ἐξαμοιαθέντων. Tum τῇ διαλέκτῳ abeſt & illi & Reg. unde & in edd. aſteriſcus.
2 Ἐκτήσαντο Reg.
3 Ὤικησαν Clar. 1.
4 Ἰδίοις Vindob. Vat. ambo, Co. Reg. quod, ſi velis, admitte.

cuis undique barbaris in Creta confluxit. Qui tamen progreſſu temporis eandem, quam ceteri ibi nati uſurpant linguam, aſſumſerunt. Poſt cum Minois & Rhadamanthi potentia invaluiſſet, omnes hae gentes in unam communionem ſunt redactae. Ad extremum, cum poſt Heraclidarum reditum Argivi & Spartani coloniis mittendis operam darent; tum alias quaſdam inſulas frequentarunt, tum etiam in his ſuae ditioni acquiſitis, urbes nonnullas exſtruxere. De quibus ſuo per occaſionem tempore a nobis explicatius diſſeretur. Quandoquidem vero Creticarum rerum ſcriptores plerique omnes inter ſeſe diſſentiunt, nemini mirum videri debet, ſi non omnibus conſentanea hic a nobis exponantur. Illos enim ſecuti ſumus, quibus & probabilior eſt oratio, & fides maxima habetur. Nunc enim Epime-

σαμεν, ἃ μὲν Ἐπιμενίδῃ τῷ θεολόγῳ [1] προσχόντες, ἃ δὲ [2] Δωσιάδῃ καὶ Σωσικράτει καὶ Λαοσθενίδᾳ. Ἐπεὶ δὲ περὶ Κρήτης ἱκανῶς διήλθομεν, περὶ τῆς Λέσβου νῦν λέγειν ἐπιχειρήσομεν.

πα΄. Ταύτην γὰρ τὴν νῆσον τὸ παλαιὸν ᾤκησε πλείω γένη, πολλῶν μεταναστάσεων ἐν αὐτῇ γενομένων. ἐρήμου γὰρ οὔσης αὐτῆς, πρώτους Πελασγοὺς κατασχεῖν αὐτὴν τοιῷ δέ τινι τρόπῳ. Ξάνθος ὁ Τριόπου τῶν ἐξ Ἄργους Πελασγῶν [3] βασιλεύων, καὶ κατασχὼν μέρος τι τῆς Λυκίας χώρας, τὸ μὲν πρῶτον [4] ἐν αὐτῇ κατοικῶν, ἐβασίλευε τῶν συνακολουθησάντων Πελασγῶν· ὕστερον δὲ περαιωθεὶς εἰς τὴν Λέσβον οὖσαν ἔρημον, τὴν μὲν χώραν τοῖς λαοῖς ἐμέρισε, τὴν δὲ νῆσον ἀπὸ τῶν κατοικούντων αὐτὴν Πελασγίαν ὠνόμασε, τὸ προτοῦ καλουμένην [5] Ἴσσαν. ὕστερον δὲ γε-

Lesbus.

Primi inſulae coloni Pelaſgi, duce Xantho.

Inde pro Iſſa, appellata Pelaſgia.

1 Μέρος σχόντες Coisl. Mutin.

2 Δωσιάδει Clar.

3 Copula, quae inter haec participia, deſit Vat. 1. Clar. 1.

4 Ἐν αὐτῇ Mut. Coisl. Vat. 2. Ceteri ἐν αὐτῷ omnes.

5 Ἴσσαν Reg. Pogg. bene. Ἴσαν vulgo.

nidi Theologo, nunc Doſiadae & Soſicrati ac Laoſthenidae, nos accommodamus. Quia vero de Creta iam affatim a nobis dictum eſt, ad narrationem de Lesbo inde ſtudium applicemus.

LXXXI. A pluribus haec olim habitata fuit gentibus ob crebras inde factas emigrationes. Primi, quando inculta adhuc erat, Pelaſgi hanc occuparunt, & hoc quidem modo. Xanthus Triopae filius, Pelaſgorum, qui ab Argis venerant, princeps, quandam Lyciae partem, quam ſuae poteſtatis fecerat, incoluit, & inter Pelaſgos illuc cum ipſo profectos, rerum potitus eſt. Hinc in Lesbum adhuc deſertam traiecit, diſtributoque inter populares agro, inſulae, quae prius Iſſa dicebatur, Pelaſgiae nomen indidit. Poſt ſeptem deinde aeta-

νεαῖς ἑπτὰ γενομένου τοῦ κατὰ Δευκαλίωνα κατακλυσμοῦ, καὶ πολλῶν ἀνθρώπων ἀπολομένων, συνέβη καὶ τὴν Λέσβον διὰ τὴν ἐπομβρίαν ἐρημωθῆναι. μετὰ δὲ ταῦτα Μακαρεὺς εἰς αὐτὴν ἀφικόμενος, καὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας κατανοήσας, [1] κατῴκησεν αὐτήν. ἦν δ' ὁ Μακαρεὺς υἱὸς μὲν [2] Κρινάκου τοῦ Διὸς, ὥς φησιν Ἡσίοδος, [3] καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ποιητῶν, κατοικῶν δ' ἐν Ὠλένῳ τῆς τότε μὲν Ἰάδος, νῦν δ' Ἀχαΐας καλουμένης. εἶχε δὲ λαοὺς ἠθροισμένους, τοὺς μὲν Ἴωνας, τοὺς δ' ἐξ ἄλλων ἐθνῶν παντοδαπῶν [4] συνεῤῥυηκότας. καὶ τὸ μὲν πρῶτον τὴν Λέσβον κατῴκησε, μετὰ δὲ ταῦτα ἀεὶ μᾶλλον αὐξόμενος, διά τε τὴν ἀρετὴν τῆς νήσου καὶ [5] τὴν ἰδίαν ἐπιείκειάν τε καὶ δικαιοσύνην τὰς σύνεγγυς νήσους κατεκτᾶτο, καὶ διεμέριζε τὴν χώραν ἔρημον οὖσαν. κατὰ δὲ τούτους τοὺς χρόνους Λέσ-

Deinde Macareus eandem ſedem legit.

1 Ὤικισεν Coisl. Reg.

2 Κριιάου Reg. *Cyrenaici Iovis* Pogg.

3 Copula non eſt in Vindob.

4 Συνεῤῥυκότας Coisl.

5 Τὴν ἄλλην ἐπιείκειαν Stephan. ora, Coisl. Mut. Reg. Vindob. Clar. 2.

tes, cum exorto Deucalionis diluvio plurimi interiiſſent mortales, Lesbus etiam imbrium procellis deſolata eſt. Sed Macareus aliquando illuc delatus, & inſulae pulchritudinem contemplatus, ad inhabitandum ſibi eam delegit. Erat hic Macareus Iovis e Crinaco nepos, ut quidem Heſiodus & nonnulli poëtarum alii genus eius deducunt, Olenum Iados tunc urbem, quae nunc Achaia vocatur, incolens. Congregatos autem habebat Iones, & ex aliis praeterea gentibus hinc inde plurimi ad ipſum confluxerunt. Et prima quidem ſedes illi Lesbus erat. Poſt cum & virtus inſulae & ſua ipſum humanitas atque iuſtitia opibus magis amplificaſſet, propinquas etiam inſulas acquiſivit, agrumque ſuis diſpertivit. Sub id tempus Lesbus, quem Lapithas, Aeoli

βος [1] ὁ Λαπίθου τοῦ Αἰόλου τοῦ Ἱππότου κατά τι πυθόχρηστον μετ᾽ οἰκητόρων πλεύσας εἰς τὴν προειρημένην νῆσον, καὶ γήμας τὴν θυγατέρα τοῦ Μακαρέως Μήθυμναν, κοινῇ κατῴκησε. γενόμενος δ᾽ ἐπιφανὴς ἀνὴρ [2] τήν τε νῆσον Λέσβον ὠνόμασεν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, καὶ τοὺς λαοὺς Λεσβίους [3] προσηγόρευσε. Μακαρεῖ δὲ θυγατέρες ἐγένοντο σὺν ἄλλαις [4] Μιτυλήνη καὶ Μήθυμνα, ἀφ᾽ ὧν αἱ πόλεις ἔσχον τὴν προσηγορίαν. ὁ δὲ Μακαρεὺς ἐπιβαλόμενος τὰς σύνεγγυς νήσους ἰδίας κατασκευάζειν, ἐξέπεμψεν ἀποικίαν εἰς πρώτην τὴν Χίον, ἑνὶ τῶν ἑαυτοῦ παίδων παραδοὺς τὴν ἡγεμονίαν· μετὰ δὲ ταῦτα εἰς τὴν Σάμον ἕτερον ἐξέπεμψε τὸν ὀνομαζόμενον [5] Κυδρόλαον, ὃς ἐν ταύτῃ κατοικήσας καὶ τὴν νῆσον κατακληρουχήσας, [6] ἐβασίλευσεν αὐτῆς. τρίτην δὲ τὴν Κῶ κατοικήσας, ἀπέ-

Poſt Lesbus, Lapithae filius, cum novis colonis immigravit, inſulamque Lesbum appellavit.

Lesbo coloniae miſſae in Chium,

Samum,

Co,

1 Ὁ Αἰόλου τοῦ Λαπίθου Steph. marg. Vat. uterque, Ven. Clar. 2. Alterutrum gloſſa eſt.

2 Τήν τε Λέσβον Coisl. omiſſa νήσου voce: contra in Vindob. Λέσβον deſit; haud abſurde.

3 Λεσ. ὠνόμασεν Vat. 1. Clar. 1.

4 Μιτύλη Clarom.

5 Κύδρολλον Pogg. Coisl. Clar. 2. Mut. Reg. quod ex edito natum videtur.

6 Ἐβασίλευεν Mut.

filius, Hippotae nepos, progenuerat, oraculi Pythii monitu cum novis colonis in hanc inſulam migravit, & Macarei filia Methymna coniugio ſibi devincta, ex aequo illam participavit. Et clarior inde factus, inſulam nomine ſuo Lesbum, & incolas Lesbios, nuncupavit. Macareus enim duas generaverat filias, Mitylenen ac Methymnam, a quibus nomina civitates primariae mutuatae ſunt. Vicinis etiam inſulis ſibi mancipandis cum animum adieciſſet, coloniam primum in Chium ducendi ex filiis uni curam delegavit. Poſt alium in Samum legavit, cui nomen Cydrolaus. Is colonis agros deſcripſit ac ſorte poſſidendos aſſignavit, rerumque ipſe in inſula potitus eſt. Tertia, quam Macareus aſſeruit,

Rhodum. δειξεν αὐτῆς βασιλέα Νέανδρον· ἑξῆς δὲ εἰς τὴν Ῥόδον Λεύκιππον ἐξέπεμψε, μετὰ συχνῶν οἰκητόρων, οὓς οἱ τὴν Ῥόδον κατοικοῦντες διὰ τὴν σπάνιν τῶν ἀνδρῶν ἄσμενοι προσεδέξαντο, καὶ κοινῇ τὴν νῆσον ᾤκησαν.

πβ'. Τὴν δ' ἀντιπέραν τῶν νήσων κατ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς συνέβη διὰ τὸν κατακλυσμὸν μεγάλας καὶ δεινὰς κατασχεῖν ἀτυχίας. διὰ μὲν γὰρ [1] τὰς ἐπομβρίας ἐπὶ πολλοὺς χρόνους ἐφθαρμένων τῶν καρπῶν σπάνις τε τῶν ἐπιτηδείων ὑπῆρχε, καὶ [2] λοιμικὴ κατάστασις ἐπεῖχε τὰς πόλεις διὰ τὴν τοῦ ἀέρος φθοράν. αἱ δὲ νῆσοι διαπνεόμεναι, καὶ τὸν ἀέρα παρεχόμεναι τοῖς ἐνοικοῦσιν ὑγιεινὸν, ἔτι δὲ τοῖς καρποῖς ἐπιτυγχάνουσαι, μᾶλλον εὐπορίας ἔγεμον, καὶ ταχὺ τοὺς κατοικοῦντας αὐτὰς μακαρίους ἐποίησαν. διὸ καὶ [3] Μακάρων ὠνομάσθησαν νῆσοι, τῆς εὐπορίας τῶν ἀγαθῶν αἰτίας γενομένης τῆς προσηγορίας. ἔνιοι δέ Φα-

Hae beatorum inſulae nuncupatae.

1 Τῆς Reg. Coisl.
2 Λυμικὴ Vat. 1.
3 Μακαρίων Co. Mut. Sic mox quoque Clar. 1.

Cos erat, cui Neandrum cum imperio praefecit. In Rhodum deinceps emiſit Leucippum, cum magna colonorum frequentia, cum quibus, ob raritatem incolarum non gravatim receptis, agros inſulae Rhodii communicarunt.

LXXXII. At continens inſulis hiſce adverſa magnis tum graviſſimiſque a diluvio calamitatibus premebatur. Cum enim pluviarum inundatione fruges ad bene longum tempus peſſumdatae manerent; ingens annonae caritas invaluerat, & corrupti aëris vitio peſtilentia civitates pervaſtabat. Interim expoſitae ventis inſulae, & ſalubres populo auras exſpirantes, & propterea fructibus exuberantes, omni rerum opulentia abundabant: unde brevi beata incolarum conditio reddebatur. Bonorum ergo copia in cauſa fuit, ut beatorum inſulae

σιν αὐτὰς Μακάρων νήσους ὠνομάσθαι [1] ἀπὸ τῶν Μακαρέως καὶ Ἴωνος [2] παίδων, τῶν δυναστευσάντων αὐτῶν. καθόλου δὲ αἱ προειρημέναι νῆσοι διήνεγκαν εὐδαιμονίᾳ [3] μάλιστα τῶν σύνεγγυς κειμένων, οὐ μόνον κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν ἡλικίαν. ἀρετῇ γὰρ χώρας καὶ τόπων [4] εὐκαιρίᾳ, ἔτι δ' ἀέρων κράσει καλλιστεύουσαι, κατὰ λόγον καλοῦνται καὶ πρὸς ἀλήθειαν εἰσὶν εὐδαίμονες. αὐτὸς δ' ὁ Μακαρεὺς ἐν τῇ Λέσβῳ βασιλεύων, πρῶτον μὲν [5] νόμον ἔγραψε πολλὰ τῶν κοινῇ συμφερόντων περιέχοντα, ὠνόμασε δὲ αὐτὸν λέοντα, ἀπὸ τῆς τοῦ ζώου δυνάμεως καὶ ἀλκῆς θέμενος [6] τὴν προσηγορίαν.

πγʹ. Ὕστερον δὲ τῆς κατὰ τὴν Λέσβον [7] ἀποικίας ἱκανοῖς τισι χρόνοις συνέβη τὴν νῆσον τὴν ὀνομαζομένην Τένεδον [8] κατοικισθῆναι τοιῷ δέ τινι τρόπῳ· Τέννης ἦν Tenedus.

1 Ἀπὸ τῶν Μακ. Coiſl. quod placet. Articulus ab edd. aberat.

2 Ἀπὸ τούτων, παιδ. Mut. ἀπὸ τούτων τῶν παιδ. uterque, mox δυναστευόντων Vat. 2. Clar. Omittunt praeterea αὐτῶν Mut. & Vat. ambo.

3 Deſit Vatic. Ven. & Clar. 2. unde & notatur aſteriſco a Steph.

4 Εὐκαιρίαις Coiſl. Mut. Vindob. Reg.

5 Non eſt in Coiſl.

6 Τῆς προσηγορίας abſurde Cl. 1.

7 Ἀποικίαν idem.

8 Κατωκῆσθαι Mutin. κατοικησθῆναι Coiſl.

nominatae ſint. Quidam tamen a Macarei & Ionis, dominantium ibi filiis Macarias vocitari autumant. Et profecto, felicitate eminent hae inſulae prae vicinis locis, non priſcis tantum aetatibus, ſed etiam noſtra. Cum enim benignitate terrae, locorumque opportunitate, ac ſalubri aëris temperie, excellant, non ab re vocantur, immo re vera felices ac beatae exſiſtunt. Macareus denique Lesbi rex primam ſancivit legem, quae multa reipublicae utilia continebat, eamque leonem, a potentia & robore huius beſtiae, appellavit.

LXXXIII. Poſt miſſam porro coloniam in Lesbum, intervallo ſat longo, Tenedus etiam colonos accepit, ad hunc ſane modum: Tennes Cygni filius erat, Co-

Tennes, Cygni filius, inſulae conditor.

υἱὸς μὲν Κύκνου τοῦ βασιλεύσαντος Κολώνης τῆς ἐν τῇ Τρωάδι, ἀνὴρ δ' ἐπίσημος δι' ἀρετήν· οὗτος ἀθροίσας οἰκήτορας, καὶ τὴν ὁρμὴν ἐκ τῆς ἀντιπέραν ἠπείρου ποιησάμενος, κατελάβετο νῆσον [1] ἔρημον οὖσαν, τὴν ὀνομαζομένην Λευκόφρυν. κατακληρουχήσας δ' αὐτὴν τοῖς ὑπ' αὐτὸν ταττομένοις, καὶ κτίσας ἐν αὐτῇ πόλιν, ὠνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ Τένεδον. πολιτευόμενος δὲ καλῶς, καὶ πολλὰ τοὺς ἐγχωρίους εὐεργετήσας, ζῶν μὲν μεγάλης ἀποδοχῆς ἐτύγχανε, τελευτήσας δ' ἀθανάτων τιμῶν ἠξιώθη. καὶ γὰρ τέμενος αὐτοῦ κατεσκεύασαν, καὶ θυσίαις ὡς θεὸν ἐτίμων, ἃς διετέλουν θύοντες μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν. οὐ παραλειπτέον δ' ἡμῖν [2] περὶ τῶν παρὰ τοῖς Τενεδίοις μυθολογουμένων περὶ τοῦ [3] κτίσαντος τὴν πόλιν Τέννου. Κύκνον γάρ φασι τὸν πατέρα πιστεύσαντα γυναικὸς διαβολαῖς

1 Ἔρημον οὖσαν Coisl. Mutin. Vindob. Reg. Ceteri ultimam vocem ignorant.

2 Haec uſque περὶ τοῦ non ſunt in Clar. negligentia amanuenſium.

3 Κτήσαντος Coisl.

lonen in Troade ſub ditione habentis, vir illuſtris virtute. Hic adſcitum colonorum agmen ex oppoſita continente traduxit; cumque eo Leucophryn inſulam colonis deſtitutam occupavit. Hanc, diſtributo per ſortem agro inter ſubditos, & nova exſtructa urbe, Tenedum a ſuo nomine vocitari iuſſit. Et quia rempublicam praeclare adminiſtraſſet, & bene de popularibus mereri ſtuduiſſet, magna, dum vixit, gloria perfruebatur, & poſt mortem divinis honoribus extollebatur. Nam & templum illi conſtruxerunt, & victimarum ſolemnitate iuxta ac Deum coluere: quae religio ad recentiorem uſque memoriam continuata eſt. Nec vero praetermittenda hic nobis ſunt, quae de Tenedi urbis inſulaeque conditore Tenne a Tenediis referuntur. Cygnus, aiunt, pater Tennis, iniquiſſimam uxoris calumniam

ἀδίκοις, τὸν υἱὸν Τέννην εἰς λάρνακα [1] ἐνθέντα καταποντίσαι· ταύτην δὲ ὑπὸ τοῦ κλύδωνος φερομένην προσενεχθῆναι τῇ Τενέδῳ, καὶ τὸν Τέννην παραδόξως σωθέντα [2] θεῶν τινος προνοίᾳ, τῆς νήσου βασιλεῦσαι, καὶ γενόμενον ἐπιφανῆ διὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς, τυχεῖν ἀθανάτων τιμῶν. κατὰ δὲ τὰς [3] τῆς μητρυιᾶς διαβολὰς αὐλητοῦ τινος ψευδῶς καταμαρτυρήσαντος, νόμιμον ἔθεντο μηδένα αὐλητὴν εἰς τὸ τέμενος εἰσιέναι. κατὰ δὲ τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους Ἀχιλλέως τὸν Τέννην ἀνελόντος, καθ' ὃν καιρὸν ἐπόρθησαν οἱ Ἕλληνες τὴν Τένεδον, νόμον ἔθεσαν οἱ Τενέδιοι μηδένα ἐξεῖναι ἐν τῷ τεμένει τοῦ κτίστου ὀνομάσαι Ἀχιλλέα. περὶ μὲν οὖν τῆς Τενέδου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ τὸ παλαιὸν οἰκησάντων τοιαῦτα μυθολογοῦσιν.

πδ'. Ἐπεὶ δὲ [4] περὶ τῶν ἀξιολογωτάτων νήσων

1 Θέντα Vindob. Reg.

2 Θεᾶν Coisl. Mut. Reg. Vind. Vat. 1. quod antiſtat vulgato θεοῦ.

3 Deſit Clar.

4 Deſunt iiſdem uſque περὶ τῶν ἀξιολογωτ. ſocordia librariorum.

veram eſſe ratus, filium in arcam compactum mari auferendum dedit. Hic a fluctibus in Tenedum eiicitur. Et providentia Deorum, praeter ſpem omnium ſervatus, regno inſulae potitur; & omnium illuſtriſſimus, iuſtitiae aliarumque virtutum gloria, factus, ad immortales tandem honores aſcendit. Quia vero novercae calumniis tibicen quidam falſo teſtimonio adſtipulatus fuerat, lex apud Tenedios ſtatuta fuit, ne tibicinum quiſquam templum ingrediatur. Tempore dehinc belli Troiani, cum Tennes ab Achille interfectus eſſet, quando Tenedus a Graecis vaſtabatur, aliam Tenedii legem ſciverunt, qua nomen Achillis in conditoris ſui fano enuntiare nefas eſſet. Haec itaque de Tenedo & antiquis eius habitatoribus fabulantur.

LXXXIV. Poſtquam vero inſulas relatu maxime di-

Inſulae cyclades, primum a Minoë cultae,

διήλθομεν, περὶ τῶν ἐλαττόνων ἀναγράψομεν. τῶν γὰρ Κυκλάδων νήσων τὸ παλαιὸν ἐρήμων οὐσῶν, Μίνως ὁ Διὸς καὶ Εὐρώπης, βασιλεύων τῆς Κρήτης, καὶ μεγάλας δυνάμεις ἔχων πεζικάς τε καὶ ναυτικὰς, ἐθαλαττοκράτει, καὶ πολλὰς ἀποικίας [1] ἀπέστειλεν ἐκ τῆς Κρήτης. τῶν δὲ Κυκλάδων νήσων [2] τὰς πλείους κατῴκισε, καὶ τοῖς [3] λαοῖς κατεκληρούχησεν· οὐκ ὀλίγην δὲ καὶ τῆς Ἀσίας τῆς παραθαλαττίου κατέσχε. [4] διόπερ ἐν ταῖς νήσοις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Ἀσίαν τὰς ἐπωνυμίας ἔχουσι Κρητῶν λιμένες καὶ Μίνωαι καλούμεναι. ὁ δὲ Μίνως ἐπὶ πολὺ τῇ δυναστείᾳ προκόπτων, καὶ τὸν ἀδελφὸν Ῥαδάμανθυν ἔχων πάρεδρον τῇ βασιλείᾳ, τούτῳ μὲν ἐφθόνησεν ἐπὶ δικαιοσύνῃ θαυμαζομένῳ· βουλόμενος δ' αὐτὸν ἐκποδῶν ποιήσασθαι, εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς ὑπ' αὐτὸν τεταγμέ-

1 Ἐξαπέστειλεν Vat. 2.

2 Τὰς μὲν αὐτῶν Coiſl. omiſſis ceteris. Reg. Vat. τὰς πλείους, neglectis intermediis. Tum κατῴκησε Clar. 1. Vulgo νήσων ἐρήμων οὐσῶν, τὰς πλείους αὐτῶν.

3 Ἄλλοις Steph. ora, Vat. ambo, Clar. 1. frequenti peccato.

4 Haec uſque in libri finem non legunt Coiſl. Reg. nec Vat. 3. cuius principium & finem Romae accepi.

gnas recenſuimus, minores etiam perſtringemus. In Cycladibus olim inſulis vaſta erat ſolitudo. Minos autem, Iovis & Europae filius, regnator Cretae, cum terreſtribus & navalibus inſtructus copiis imperium maris teneret, multaſque e Creta colonias huc illuc mitteret, Cycladum etiam pleraſque, agris ſortito diviſis, habitabiles fecit, nec modicam Aſiae litoralis partem ſuo imperio ſubiunxit. Ideoque & inſularum & Aſiae portus Cretenſium nomine celebres ſunt, & Minoi nuncupantur. Minos ille magna iam auctus potentia, cum Rhadamanthum fratrem conſortem regni haberet, ob iuſtitiae gloriam invidere illi coepit. Ut igitur quam longiſſime faceſſeret, ad extremos imperii ſui fines ipſum

νης χώρας ἐξέπεμψεν. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς διατρίβων εἰς τὰς νήσους τὰς καταντικρὺ τῆς Ἰωνίας καὶ Καρίας κειμένας, Ἐρυθρὸν μὲν κτίστην ἐποίησε τῆς ἐπωνύμου πόλεως κατὰ τὴν Ἀσίαν, Οἰνοπίωνα δὲ τὸν Ἀριάδνης τῆς Μίνω υἱὸν, κύριον τῆς Χίου κατέστησε. ταῦτα μὲν οὖν ἐπράχθη πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. μετὰ δὲ τὴν Τροίας ἅλωσιν Κᾶρες αὐξηθέντες ἐπὶ πλεῖον, ἐθαλαττοκράτησαν, καὶ τῶν Κυκλάδων νήσων κρατήσαντες, τινὰς μὲν ἰδίᾳ κατέσχον καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς κατοικοῦντας Κρῆτας [1] ἐξέβαλον· [2] τινὰς δὲ κοινῇ μετὰ τῶν προενοικούντων Κρητῶν κατῴκησαν. ὕστερον δὲ τῶν Ἑλλήνων αὐξηθέντων, συνέβη τὰς πλείους τῶν Κυκλάδων νήσων οἰκισθῆναι, καὶ τοὺς βαρβάρους Κᾶρας ἐξ αὐτῶν ἐκπεσεῖν· περὶ ὧν κατὰ μέρος ἐν τοῖς οἰκείοις χρόνοις ἀναγράψομεν.

tum a Rhadamantho; post a Caribus occupatae, denique a Graecis habitatae.

1 Deſunt uſque ad κατῴκησαν Clar. 1.

2 Τινὲς δὲ Vat. 2.

amandavit. Tum Rhadamanthus, in inſulis, Ioniae Cariaeque obiectis, vitam agens, Erythrum, ut cognominem ſibi urbem in Aſia conderet, excitavit; & Oenopionem, Ariadnae Minoidis filium, Chii principem fecit. Et haec ſane ante belli Troiani tempeſtatem acciderunt. Poſt vero Troiae deſolationem, Cares amplificati opibus, maris imperio ad ſe pertracto, Cyclades etiam ſubegere: quarum alias, Cretenſibus exterminatis, ſibi proprias fecerunt; alias communi cum priſtinis ex Creta incolis iure poſſederunt. Sed confirmata poſtmodum Graecorum potentia, Cycladum pleraeque, barbara Carum gente procul faceſſere iuſſa, horum poſſeſſioni vindicatae ſunt. De quibus conveniente deinceps tempore narratio peculiaris a nobis intexetur.

[1] *Λείπουσιν αἱ ἑξῆς βίβλοι, ἡ ϛʹ, ἡ ζʹ, ἡ ηʹ, ἡ θʹ, ἡ ιʹ.*

Sequentes libri, nempe VI, VII, VIII, IX, X, deficiunt.

1 Additur in Clar. 2. Θεοῦ δῶρον· ἠδὲ Βαρθολομαίου πόνος. In Mutin. Μιχαῆλος Ἀποστόλης Βυζάντιος, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς αὐτοῦ πατρίδος πενίᾳ συζῶν καὶ τήνδε τὴν βίβλον μισθῷ ἐν Κρήτῃ ἐξέγραψεν· de quo utroque calligrapho Montfaucon. Palaeograph. Gr. L. I, 8.

ANNOTATIONES

ANNOTATIONES IN LIBRUM QUARTUM.

Pag. 2. *l.* 1. Περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν &c.) Haec retineo, tametſi plurium Codd. auctoritas aliud poſtulet: ſunt enim auctoris noſtri ex L. IV, 1. Wess.

Pag. 3. *l.* 6. Περὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους) Sic oportuit: vulgo quod legebatur, nimis ineptum erat. Wess.

ead. l. 8. Τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας) Aeſchyli ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, & auctor L. IV, 66, ſatis hoc tuentur. Wess.

Pag. 5. *l.* 5. Ἡ δὲ τῶν χρόνων ἀπαγγελία) Prave id mutant. Ἀπαγγελία phraſin, narrationemque complectitur ambitu ſuo. Dio Chryſoſt. propterea Orat. XVIII, p. 256 C. Herodoto τὸ γλυκὺ τῆς ἀπαγγελίας, etſi vitioſe ἐπαγγελίας libri praeferant; Theopompo ἱστορικόν τι περὶ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν λόγων· Ephoro τὸ ἀνειμένον τῆς ἀπαγγελίας· Xenophonti vero εἶδος τῆς ἀπαγγελίας προσηνὲς contribuit: male ergo in Plut. T. II, p. 45 A. Plato laudaſſe dicitur Lyſiae τὴν ἐπαγγελίαν, atque in Ioſepho τὸ τῆς ἐπαγγελίας κάλλος L. XIV, A. I. 1, 1, & Prooem. Bel. Iud. ſegm. 5, τὴν ἐπαγγελίαν ἐναργῆ contra Codd. auctoritatem retinuerunt. Vid. infr. IV, 85. Wess.

Pag. 6. *l.* 12. Ἔφορος μὲν οὖν ὁ Κυμαῖος &c.) De Ephoro eadem, ſed diſtinctius, L. XVI, 77. Wess.

Pag. 7. *l.* 2. Ὁμοίως δὲ τούτῳ Καλλισθένης καὶ Θεόπομπος) Calliſthenes Ἑλληνικὰ ſua exorſus ab Antalcidae pace perduxit ad eum annum, quo Delphicum templum a Philomelo Phocenſi captum & expilatum eſt, docente Noſtro L. XIV, 117. Theopompus vero τὰ λοιπὰ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου & τὰ Φιλίππῳ πεπραγμένα pluribus libris deſcripſit; de quibus Dionyſ. T. II, p. 131, & Dio-

dor. XVI, 4. Uterque fabuloſas antiquiſſimorum Graecorum res nuſquam dedita opera exſecutus eſt; quamquam Calliſthenes, Cicerone auctore L. V, Epiſt. 12 ad Lucceium, bellum Troianum contexere haud neglexerit. Perperam ergo Io. Meurſ. auctoris verba intellexit, ac ſi Theopompum & Calliſthenem ab Heraclidarum reditu hiſtorias ſcribere ingreſſos fuiſſe indicarent, de Regn. Lacedaem. c. 6. Wess.

ead. l. 11. Τοὺς δ' ἡρωϊκαῖς θυσίαις ἐτίμησαν) Puto τιμαῖς ἐτίμησαν Diodorum ſcripſiſſe, quamvis in Polyb. L. VIII, 9, καὶ γὰρ θυσίας αὐτῷ καὶ τιμὰς ἡρωϊκὰς ἐψηφίσαντο reperiatur. Neque enim aliter ſolet. Vid. IV, 24, V, 65, XI, 38, XIII, 35. Ἰσόθεοι τιμαὶ occurrunt I, 97, III, 57, IV, 49, & Lycurg. Orat. in Leocrat. p. 159, Plut. T. I, p. 16 A. Appian. II B. Civil. p. 848. Diſtant autem, quod Heroibus inferias mittere ſolerent atque ἐντέμνειν καὶ ἐναγίζειν, ut apud Thucydid. V, 11, & Philoſt. Heroic. c. XIX, 14, 15; unde ἔντομα victimae, illis mactari ſolitae, & ἐναγίσματα apud Apollon. Rhod. I, 587, cum Criticorum veterum nota, & Maxim. Tyr. Diſſert. XXVI, p. 151. Diis vero coeleſtibus θύειν, quod in altari, victimae capite coelum verſus erecto, fiebat, teſtibus Schol. in Homeri Iliad. A, 459; ne nunc addam de templis, ſignis, ceteriſque, de quibus Porphyr. Antr. Nymph. p. 115 edit. Barneſ. Diſcrimen egregie ſignavit Plutarch. T. II, p. 255 & p. 857 D. Noſterque ipſe L. IV, 40; quibus adſtrue Iſ. Caſaub. notata in Sueton. Caeſar. c. 88. Wess.

Pag. 8. *l.* 12. Μεγίστας εὐεργεσίας κατατεθεῖσθαι) De collocatis beneficiis uſurpant: ſic χάριν βουλόμενος καταθέσθαι L. XV, 91, cui ſimillimum Antiphontis O. de Caed. Herod. p. 136, καὶ τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ χάριν καταθέσθαι, & S. Lucae A. A. XXIV, 27, θέλων χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις. Opportune ad hunc locum Gregor. Nazianz. Orat. III, p. 86 B. ἐξορίᾳ δὲ παραδόντα οὕτως ἀμύνασθαι καὶ μεγίστην εὐεργεσίαν καταθέσθαι. Wess.

Pag. 9. *l.* 1. Τὸν παρ' Ἕλλησι Διόνυσον) Dixit uberius L. I, 17. Wess.

ead. l. 6. Τοὺς Ἰνδοὺς τὸν θεὸν τοῦτον &c.) Vide L. II, 38. Mox τὰ ſine gravi cauſa Rhodom. delet. Diodoro alia mens. Vid. III, 31, 32, 34 &c. Wess.

ead. l. 10. Τὰ περὶ τούτων εἰρηκότες) Deleatur τά. In proximo verſu reponatur παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Rhod.

Pag. 10. *l.* 6. Ἁρμονίαν τὴν Ἀφροδίτης) Eandem illi matrem & Martem patrem dat Apollodor. III, 4, 2. At aliter illi, de quibus L. V, 48, Diodorus. Haec autem exſcripſit Euſeb. II P. E. 2. Wess.

ead. l. 11. Ταῖς πρὸς τὴν Ἥραν συμπεριφοραῖς) Vocis uſum abunde declaravi L. III, 63. Wess.

Pag. 11. *l.* 3. Παραδοῦναι τῷ Ἑρμῇ) Fabulae ordinem diverſiore modo diſponunt Apollodor. III, 4, 3, & Ovid. III M. 310. De Nyſae antro ſupr. I, 15, & Dionyſi nomine Rittersh. in Oppian. I Cyn. v. 27. Wess.

Pag. 12. *l.* 4. Οὐ πολὺ δὲ λειπόμενον — τῆς εὐωδίας) Eandem odoris iucunditatem illi tribuit L. I, 34, III, 73. Non item Iulianus epigrammate εἰς τὸν οἶνον ἀπὸ κριθῆς Anthol. L. I, c. 59:

Κεῖνος νέκταρ ὄδωδε· σὺ δὲ, τράγον. ἦ ῥά σε Κέλτοι
Τῇ πενίῃ βοτρύων τεῦξαν ἀπ' ἀσταχύων;

ſed is aut narium taedio laboraſſe, aut in graveolentiſſimam incidiſſe videtur cereviſiam. Wess.

ead. l. 11. Ἣν Ἐλευθερὰς προσαγορεῦσαι) Dixi ad L. III, 65. Wess.

Pag. 13. *l.* 8. Βακχεῖά τε γυναικῶν) Non alia ſunt ac Διονύσια, perperamque a Io. Meurſ. & Io. Ionſtono diſtinguuntur, docente Ezech. Spanhem. in Ariſtoph. Ran. v. 360. Wess.

ead. l. 10. Εὐαζούσαις) *Evoe*, εὐοῖ clamitantibus. Βακχικὸν γὰρ ἐπίφθεγμά ἐστι τὸ εὐοῖ, ut Harpocration ait. Unde Alexandri milites, cum evantes & bacchantes diſcurrerent, dicuntur ἀνευάσαι τὸν θεὸν καὶ βακχεῦσαι, Arrian. V, 2, p. 198; ubi Iac. Gronov. vir doctiſſimus, uſum vocabuli explanat, his quoque Diodori in partes vocatis, & εὐασμὸς apud Strabon. X, p. 721 A. quod nihil aliud ac βοᾷν εὐοῖ, σαβοῖ, ut de Aeſchine Demoſthen. Orat. pro Coron. p. 183, eodem Strabon. X, p. 723 A. indicante. Wess.

Pag. 14. *l.* 6. Φασὶν ἐπὶ τῶν δείπνων &c.) Si haec ſana ſunt, & eo ordine, quo ea ſcripſerat Diodorus, multum me fallit opinio. Interpretationem apponam, ut facilius iudices, lector: *aiunt in ipſa coena, quando merum omnibus datur, dici ſolere boni genii; quando vero poſt coenam datur vinum aqua temperatum, inclamari ſolere Iovis Soſpitatoris.* Haec luxata & ὕστερον πρότερον poſita, ut evincam, primum ratione certabo. Quis credat, in coenae initio, dum ſitis ardet, dari ſolitum merum, quod ſitim non exſtin-

guit, immo accendit; poſt coenam vero exemta ſiti dari vinum aqua temperatum, quando ſola voluptas ad bibendum incitat? immo e contrario: initio coenae & ea durante dabatur procul dubio vinum aqua mixtum, ut ſitis exſtingueretur: poſt coenam vero, aut in eius fine, ſiti profligata, tunc dari debebat merum ſuo guſtu excellente incitans ad bibendum. Ariſtophanis Scholiaſtes duobus locis de hoc more loquitur, ſcilicet in Equitibus v. 85, ubi ait, *αἰρομένης τῆς τραπέζης*, *ſublata menſa*, dari ſolitum boni genii calicem. Ad Veſpas vero v. 999, *ἔθος δὲ ἦν, ὁπότε μέλλοι ἡ τράπεζα αἴρεσθαι, ἀγαθοῦ δαίμονος ἐπιῤῥοφεῖν, ὡς Θεόπομπος*, *mos erat, cum menſa mox tollenda foret, boni genii calicem ſorbere, ut ait Theopompus.* Haec cum Diodori textu, ut nunc legitur, pugnant: & poſito, Diodorum ſcripſiſſe, ut nunc legitur, Theopompi auctoritas multum praevalere deberet, ubi de Graecorum more agitur. Sed iure ſuſpicor, Diodori Codices hoc loco mendoſos eſſe, & pro *μετὰ* legendum eſſe *κατὰ*, facili mutatione. Id mihi omnino ſuadet Heſychii locus, qui ſic habet: *Ἀγαθοδαιμονισταὶ, οἱ ὀλιγοποτοῦντες.* Ratio huius ſignificationis Theopompo egregie concordat; nempe quia parum valebant in potando, ſaepe inclamabant *ἀγαθοῦ δαιμονος κύλικα*, *cedo boni genii calicem*, & ideo vocabantur *ἀγαθοδαιμονισταὶ*, quoniam poſt hunc calicem datum finiebatur compotatio. His rationibus & auctoritatibus ductus, ſi res mei arbitrii foret, ita legerem hunc Diodori locum: *φασὶν ἐπὶ τῷ δείπνῳ, ὅταν ἄκρατος οἶνος δίδοται πᾶσιν, ἐπιλέγειν, ἀγαθοῦ δαίμονος· ὅταν δὲ κατὰ τὸ δεῖπνον δίδοται κεκραμένος ὕδατι, Διὸς σωτῆρος ἐπιφωνεῖν.* Id eſt, *aiunt, poſt coenam, quando merum omnibus datur, dici ſolitum boni genii; quando vero durante coena datur vinum, aqua temperatum, dici ſolitum Iovis ſoſpitatoris.* PALM. Palmerii coniecturam „ reſpuit ſatis evidenter ipſe Diodori narrationis, „ quem attexit, *ἐπίλογος*. Ait; veteres inter coenandum „ (ita puto intelligenda *τὰ ἐπὶ τῶν δείπνων*, non ut Pal- „ merius videtur intellexiſſe, *initio coenae*,) ſibi invicem „ propinaſſe vinum meracum, idque poculum appellaſſe „ *ἀγαθοῦ δαίμονος*· finita vero coena, diſceſſuris iamiam „ convivis, propinatum fuiſſe dilutum, vocatum *Διὸς Σωτῆρος*. Iam ſequitur quaſi *αἰτιολογία* iſtius rei: cur ſcili- „ cet poſt meracum denique biberint dilutum: nempe quia „ *τὸ μανιῶδες καὶ ἡ τῶν φρενῶν παράλυσις*, quae accidiſ-

„ſet per meracum, temperetur deinde & διορθῶται diluto; „quare illud poculum dixerint Διὸς Σωτῆρος, quod quaſi „eos defenderet a periculo, quod ceteroquin ipſis diſce- „dentibus, & multo meraco calentibus, poſſet evenire. „Haec ultima Diodori verba in ſuis Exercitationibus de- „ſcribere omiſit Palmerius; nec forte ea conſideravit: quod „ſi feciſſet, haud dubie Diodorum ὑστέρου προτέρου non „poſtulaſſet.„ Hactenus doctiſſimus Io. Ienſius in Epiſtola ad I. G. Graevium p. 401, plura ſuperioribus adſtruens defendendo Diodoro, quae quia copioſiora, non exſcribo. Id addo, contra Palmerium Graecos pleroſque omnes venire, inter poſtrema pocula, quae menſa ſublata circumibant, Διὸς Σωτῆρος κρατῆρα referentes. Sic Aeſchylus & Sophocles, a Scholiaſta Pindari in princip. Od. VI Iſthmionic. teſtimonium dicere iuſſi. Sic Nicoſtratus & Xenarchus apud Athen. XV, 14, p. 693; e quorum quidem fragmentis apparet, ſumto ἀγαθοῦ δαίμονος poculo menſam auferri fuiſſe ſolitam, nec deſiiſſe tamen compotationem, niſi addito prius τοῦ Διὸς Σωτῆρος. Dabatur, cum πρόποσις ἀγαθοῦ δαίμονος inſtituebatur, ὀλίγον τι, *parum vini meraci*, ut ſolo guſtu vim eius, μόνον τῇ γεύσει τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, combibones experirentur, uti Theophraſtus apud Athen. l. c. ait. Hinc ἀγαθοδαιμονισταὶ Heſychio οἱ ὀλιγοποτοῦντες, non autem ex cauſa, quam vir eruditus commentus eſt. Sed longum ne faciam, accipe haec eiuſdem Athenaei, quae ſuſpicionem Palmerii plane iugulant, ex eodem L. XV, 5, p. 675 D. Διὰ τοῦθ' οἱ Ἕλληνες τῷ μὲν παρὰ δεῖπνον ἀκράτῳ προσδιδομένῳ τὸν ἀγαθὸν ἐπιφωνοῦσι δαίμονα, τιμῶντες τὸν εὑρόντα δαίμονα. ἦν δὲ οὗτος ὁ Διόνυσος. τῷ δὲ μετὰ δεῖπνον κεκραμένῳ πρώτῳ προσδιδομένῳ ποτηρίῳ Δία Σωτῆρα ἐπιλέγουσι· quae, quia auctoris noſtri verbis accuratiſſime reſpondent, vertere nihil neceſſe fuerit. WESS.

ead. l. 8. Μετὰ τὸν δεῖπνον) Expunge ν in articulo. Quis enim δεῖπνον maſculino genere uſurpavit? RHOD.

Pag. 15. *l.* 7. Τὸν ὑπό τινων Σαβάζιον ὀνομαζόμενον) Fuit & inter Bacchi titulos *Sabazii* cognomen. Vide Io. Daviſ. in Ciceron. III N. D. 23, & quae ſcripta a me ſunt ad Hieroclis Synecdem. p. 633. Hunc tamen Iovis & Proſerpinae filium *Zagreum* vero nomine fuiſſe perhibent Schol. Pindari ad initium Od. VII Iſthm. & Iſ. Tzetzes in Lycophr. v. 355. Nonnus VI Dionyſ. X. v. 164, de Proſerpina:

—— Αἰθερίων δὲ δρακοντείων ὑμεναίων
Ζαγρέα γειναμένη κερόεν βρέφος.

nimirum Iuppiter, ut erat verſipellis, draconis ſumta ſpecie Proſerpinae illuſerat; unde de illo & Baccho poëta:

—— —— —— — ταῦρος
Πατὴρ δράκοντος καὶ πατὴρ ταύρου δράκων

apud Clementem Alex. Protrept. p. 14. Wess.

ead. l. 13. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ κερατίαν &c.) Vide L. III, 64. Wess.

ead. l. 15. Τῷ σώματι γενέσθαι τρυφερὸν) Haec Diodorum deſcripſiſſe ex Philochoro dubitandum non cenſet Scaliger in Chron. Euſebii ɪɔccxx, modo alterius verba cum illius dictis contendantur: Philochori haec ſunt apud Euſeb. p. 29 Chron. Γράφεται θηλύμορφος διά τε ἄλλας αἰτίας καὶ διὰ τὸν μιξόθηλυν στρατόν. ὥπλιζε γὰρ σὺν τοῖς ἄῤῥεσι καὶ τὰς θηλείας. Vertit Hieronym. neglectis paucis, *Pingitur Liber muliebri & delicato corpore propter mulieres in ſuo exercitu militantes: nam pariter ad arma viris feminas alligabat.* Equidem rerum quandam convenientiam in his agnoſco, nec talem tamen, ut Philochorum exſcriptum arbitrer. Wess.

Pag. 16. *l.* 10. Εἰσηγητὴν καὶ διδάσκαλον γινόμενον τῶν καλλίστων &c.) Silenum, Bacchi hunc praeceptorem, veteres divinae humanaeque ſapientiae rerumque graviſſimarum ſcientia praeditum plerique perhibent, differentemque introducunt de rebus ex interiore philoſophia naturalibus & moralibus: oſtendunt hoc poſt Iſ. Caſaub. I Poëſ. Sat. c. 2, viri doctiſſimi Ioach. Kuhn. & Iac. Perizon. in Aelian. III V. H. 18. Wess.

ead. l. 16. Ἐσθῆσιν ἀνθειναῖς χρῆσθαι) Mollitiae & effeminati animi veſtes pictae, & floribus quaſi ſparſae, olim argumentum erant: Sybaritis propterea & Cumaeis, luxu perditis, ἀνθινοὶ χιτῶνες tribuuntur in Athen. XII, 5 & 6; tribuuntur & aliis, de quibus Hadr. Iunius I Animadv. c. 13; quo ingenio Bacchus cum eſſet, haud abſurde, etſi maximo ſuo malo, Pentheus in Ovid. III M. 555, de eo:

Quem neque bella iuvant, nec tela, nec uſus equorum;
Sed madidus myrrha crinis, molleſque coronae,
Purpuraque & pictis intextum veſtibus aurum.

Ducis Bacchi exemplum probabant, ut fit, comites, quorum veſtes floridae, αἱ τοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαι ἐσθῆτες, apud Clement. Alex. II Paedag. c. 10, p. 253, pluribus illu-

ſtrantur ab Ezech. Spanhem. in Probat. Notar. ad Iuliani Caeſar. p. 127. WESS.

Pag. 17. *l.* 3. Καὶ μιτρηφόρον ὀνομάζεσθαι) Sic praeſtat. Luciano D. D. XVIII, 1, propterea μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένος· Libanio T. I, p. 351 D. διάδετος ταινίαις καὶ τοῖς στεφάνοις τὰς κόμας, & Sophocli Oed. Tyran. v. 218, atque auctori Epigrammatis L. 1. Florileg. C. 38, χρυσεομίτρης. WESS.

ead. l. 5. Διμήτορα — προσαγορευθῆναι) Dixi L. III, 62. WESS.

ead. l. 15. Κατὰ δὲ τὰς φίλων συναναστροφὰς) Vaticani ἀναστροφὰς ſi malueris, Polybius, Teles, Arrianus, atque alii, quos Diatrib. de Iudaeor. Archont. c. 2 excitavi, auxilio eſſe poterunt. Diodorus tamen compoſitum praeoptat L. III, 20. WESS.

Pag. 18. *l.* 11. Βακχεῖον) Euſebius Βάκχον, nulla urgente cauſa: inter enim Bacchi titulos & hic ſolemnis, ut in Pauſan. II, 2 & 7, variante tamen vocis tono. Vide ad L. I, 81. WESS.

ead. l. 15. Καὶ πυριγενῆ — ὀνομάσαι) Orpheo Hymn. XLIV πυρίσπορος, quippe ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς γενόμενος, ut Dio Chryſoſtom. ait Orat. XXVII, p. 286 C. Iulianus Epigrammate in Zythum L. I Florileg. 59:

Τῷ σε χρὴ καλέειν Δημήτριον, οὐ Διόνυσον,
Πυρογενῆ μᾶλλον καὶ Βρόμον, οὐ Βρόμιον.

quos quidem Iuliani verſus non praeteriit accuratiſſimus Iſ. Caſaubon. in Strabonis XIII, p. 932 B. πυριγενῆ τὸν Διόνυσον memorantis. WESS.

ead. l. 16. Θρίαμβον δ' αὐτὸν ὀνομασθῆναι) *Sic triumphare appellatum, quod cum imperatore milites redeuntes clamitant per urbem in Capitolium eunti, io triumphe, io. Idque a* Θριάμβῳ, *Graeco Liberi patris cognomento, poteſt dictum eſſe.* Haec Togatorum doctiſſimus Varro L. V L. L. p. 58, ubi in Conieſt. Diodori haud oblitus eſt ill. Scaliger. WESS.

Pag. 19. *l.* 8. Καταπώγωνα) In omnibus noſtris exemplaribus ſcriptum eſt κατὰ πώγωνα duobus verbis: ego unum faciens ex duobus ſcripſi καταπώγωνα, ut illa ipſa exemplaria habent in loco, qui eſt ſupra in fine paginae 137, & principio 138. STEPH. Ego vero in Codd. excerptis, quibus utor, nihil huiuſmodi reperio. De Baccho *barbato* III, 64, & Iſ. Caſaub. I Sat. Poëſ. c. 2, p. 59. WESS.

ead. l. 9. Ὡραῖον καὶ τρυφερὸν) Bacchus ὡραῖος θεὸς Ariſtoph. Ran. v. 397, cum nota Ezech. Spanhem. Wess.

ead. l. 13. Καὶ Σατύρους — περιάγεσθαι) Paria de Aegyptiorum Oſiride ſuperius L. I, 18. De Muſis autem, Bacchi comitibus, Strabo X, p. 717 C. Wess.

Pag. 20. *l.* 10. Συνόδους συστήσασθαι τῶν — τεχνιτῶν) Ultima neglexerat doctiſſimus interpres. Οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται, ſive Διονυσιακοὶ τεχνῖται, in Aetolorum Decreto inter monumenta Aſiatica Edm. Chishul p. 106, ſunt *artifices ſcenici* in Ciceron. Orat. pro Archia c. 5, & Sueton. Caeſar. c. 84. Plutarch. T. II, p. 87 F. καὶ μὴν τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίτας ὁρῶμεν ἐκλελυμένους καὶ ἀποθύμους, καὶ οὐκ ἀκριβῶς πολλάκις ἀγωνιζομένους ἐν τοῖς θεάτροις ἐφ' ἑαυτῶν. *Et ſcenicos artifices videmus ſaepe remiſſos ac languidos, nec accurate, ſoli cum in theatris ſunt, certantes.* Eundem in modum Polybius Excerpt. p. 1416; Artemidor. I, 19. Horum variis in locis Synodi ſeu conventus erant, veluti *Lebedi* apud Strabon. XIV, p. 952: ἐνταῦθα τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν ἡ σύνοδος καὶ κατοικία τῶν ἐν Ἰωνίᾳ μέχρι Ἑλλησπόντου, ἐν ᾗ πανήγυρίς τε καὶ ἀγῶνες κατ' ἔτος συντελοῦνται τῷ Διονύσῳ. Antea, ut ibidem addit, Tei, tum Epheſi, unde in Myonneſum ab Attalo, Pergamenorum rege, fuerant traducti, frequentes egerant: atqui hi ſunt *Attaliſtae*, quorum pſephiſma publicavit idem Chishul, atque explicavit Antiq. Aſiatic. p. 140. Similem etiam Synodum Romae labentibus annis inſtituiſſe videntur, cuius SYNHODI ARCHIEREI, PRIMI SACERDOTIS SYNHODI meminerunt vetuſti lapides, de quibus Cl. Salmaſ. in Spartiani Hadrian. c. 14, & Octav. Falconer. ad Inſcript. Athlet. p. 2303 edit. Gronov. Wess.

Pag. 21. *l.* 1. Υἱὸν εἶναι Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης) Placuerunt hi eius natales Lampſacenis, praecipuis flagitioſi numinis cultoribus, teſte Pauſan. IX, p. 771, & Criticis veteribus in Apollon. Rhod. I, 932. Aliis Bacchi Nymphaeque Chiones filius habebatur, ut Schol. Theocrit. ad Idyl. I, 21, indicat; aliis e Titanibus aut Idaeis Dactylis unus, de quibus Lucian. de Saltat. c. 21. Wess.

ead. l. 5. Τοὺς παλαιοὺς μυθῳδοὺς &c.) Hoc non temere ſprevero, tametſi Euſeb. cum illis faciat, qui μυθωδῶς praeferunt. Verum autem eſſe, quod hic affirmatur, vel illud Iuvenalis, *vitreo bibit ille Priapo*, probaverit. Plura ſi de-

ſideres, ſatis fortaſſe tibi faciet L. Begerus Theſaur. Brandenb. T. I, p. 261 &c. Wess.

ead. l. 13. Μόνον δὲ τὸ αἰδοῖον εἰς τὸν ποταμὸν ῥίψαι) Uberius haec explicuit L. I, 22. Wess.

Pag. 22. *l.* 10. Τινὲς δὲ Τύχωνα) Sic oportuit. Etymologus, Τύχων, Τύχωνος, δαίμων ἐστὶ περὶ τὴν Ἀφροδίτην. Heſychius, Τύχων, ἔνιοι τὸν Ἑρμῆν, ἄλλοι δὲ τὸν περὶ τὴν Ἀφροδίτην· ita enim ſcripſerat, quod nec Io. Meurſii diligentiam L. II Athen. Attic. c. 14, fugit. *Tychon* e novitiis Atticorum Diis erat, quem Mercurium alii, alii Priapum aut Veneris aſſeclam perhibebant. *Typhon* diverſi fuit ingenii, ſed qui & locum eius invaſit in Clement. Alexandr. Protrept. p. 80, eodem Meurſio egregie animadvertente. Wess.

ead. l. 12. Ὀπωροφύλακα τῶν ἀμπελώνων) Unde Stephan. ἀμπέλων depromſerit, iuxta cum ignariſſimis ſcio: poſſumus quidem certe eo carere. Φυλάκισσαν ἐκ ἀμπελῶσιν Cantic. Salom. 1, 6; & ὀπωροφυλάκιον ἐν σικυηράτῳ Eſai. 1, 8, non diſſimili ſententia Alexandrini interpretes. Ipſe Priapus in Antiſtii Epigrammate ἀγροφύλαξ πολυκτεάνοις ἐν ἀρούραις, & in alio Luciani ξηρῶν κλημματίδων φύλαξ L. IV, Florileg. p. 477. Wess.

ead. l. 13. Ἔτι δὲ πρὸς τοὺς βασκαίνοντας &c.) Huiuſmodi, puto, erat, quod προβασκάνιον ἐν σικυηράτῳ, οὐδὲν φυλάσσον Epiſtol. Ieremiae V. 70 appellat, quodque egregie interpretatur Scholiaſtes, προβασκάνιον, inquiens, καὶ κεράμβηλα Ἑλλήνων οἱ λόγιοι καλοῦσιν, ἅτινα ἱστῶσιν οἱ ἀγροφύλακες πρὸς φόβον ὀρνέων, ἢ καὶ ἀνθρώπων· ταῦτα δὲ καὶ μορμολύκεια καλοῦνται. Quo quidem Scholio nihil aptum magis eſt ad illuſtrandum Heſychii κεράμβηλον. Wess.

Pag. 23. *l.* 5. Τυχεῖν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων — προσηγορίας) Ipſe Hermaphroditus ea propter in Ovidii IV M. 384, ad Mercurium & Venerem:

— — Nato date munera veſtro,
Et pater & genitrix, amborum nomen habenti.

Vide & v. 288, & Lucian. D. D. XV, 2, & Manethon. I, 127. Wess.

ead. l. 12. Ἀποφαίνονται τέρατα ὑπάρχειν) Plinius VII N. H. 3: *Gignuntur & utriuſque ſexus, quos Hermaphroditos vocamus, olim Androgynos vocatos, & in prodigiis habitos, nunc vero in deliciis.* Qui mala portendere cum vulgi ſuperſtitione cenſerentur, ea ut averruncarentur, aut in pro-

ximum mare demergebantur, aut vivi exurebantur. Poſterioris generis exempla dabit auctor Eclog. 1 L. XXXII; prioris, Scheffer. ad Iul. Obſequent. de Prodig. c. 81. Wess.

Pag. 24. *l.* 5. Ὀλίγοι δὲ τῶν ποιητῶν) In his & Mimnermus, de quo Pauſan. IX, 29, p. 766: Μίμνερμος δὲ — φησὶν ἐν τῷ προοιμίῳ θυγατέρας Οὐρανοῦ τὰς ἀρχαιοτέρας Μούσας, τούτων δὲ ἄλλας νεωτέρας εἶναι Διὸς παῖδας. De numero Muſarum ſimilis diſcordia: Plutarch. VIII Sympoſ. 14, in confeſſo eſſe ait, veteres tres tantum noviſſe Muſas; Heſiodumque earum numerum auxiſſe. Ciceronem III N. D. 21, & quae illi adſcripſit Io. Daviſ. vide. Wess.

ead. l. 12. Ταῦτα λέγει) Redundat ταῦτα. Verſus autem Homericus, Hymn. in Apollinem numero 189, ſic legitur, Μοῦσαι μὲν θ' ἅμα πᾶσαι ἀμειβόμεναι &c. Rhod.

ead. l. 14. Ἡσίοδος δὲ) In Theogonia verſu 77. Rhod.

Pag. 25. *l.* 7. Παρθένους τε αὐτὰς οἱ πλεῖστοι — μυθολογοῦσι) Vix tamen ulla in novenario earum numero reperitur, e qua non aliquis furtivis amoribus conceptus legatur: quorum haud paucos nobis annumerat Euſtath. in Homer. p. 830, plures Tzetz. ad Heſiod. Op. & D. princip. ſed in pleriſque vitioſus. Wess.

ead. l. 10. Ἀπὸ τοῦ μυεῖν τοὺς ἀνθρώπους) Placuit ea originatio Etymologo, eſtque multo probabilior eorum commento, qui apud Plut. T. II, p. 480 E. & Syneſ. in Dion. p. 42 C. ex ὁμοῦ οὔσας conflatum earum nomen opinabantur. Ego cum Platone in Cratyl. p. 406 A. fecero, ἀπὸ τοῦ μῶσθαι καὶ τῆς ζητήσεως, *ab inveſtigando*, derivante; a qua ſententia non abludunt Cornut. Nat. Deor. c. 14, & Helladius in Photii Cod. CCLXXIX, p. 1582. Vide Frid. Sylburg. Animadv. in Clenardi Grammatic. p. 529. Wess.

Pag. 26. *l.* 2. Ἀπὸ τοῦ θάλλειν ἐπὶ πολλοὺς χρόνους) Ita vulgo legebatur, abrupta & defecta ſententia. Ego Codd. vetuſtos ſecutus explevi. Nomina autem haec Muſarum multimodis explicari poſſe, ex Plutarcho VIII Sympoſ. 14, & Cornuto N. D. c. 14, videbis. Wess.

ead. l. 10. Ἀπαθανατιζομένους τῇ δόξῃ) Carminibus aeternae famae traditos; quo modo Eupolis dicitur ἀπαθανατίσαι τοὺς ἄνδρας Longino de Styl. ſublim. c. 16, p. 122, & Hippon cultiſſime ἀπαθανατίσαι τὸν θάνατον τὸν ἑαυτοῦ Clement. Alex. Protrept. p. 48. Nec minus venuſte, etſi uſu diverſiore, Philoſophus Ethic. X, 7, χρὴ δὲ οὐ, inquit, κατὰ τοὺς παραινοῦντας ἀνθρώπινα φρονεῖν, ἄνθρωπον ὄντα, οὐδὲ

θνητὰ τὸν θνητὸν, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται ἀπαθανατίζειν, i. e. *immortalitatem meditari atque aeterna moliri.* Sed vide ad Lib. I, 1, & II, 20. WESS.

Pag. 27. *l.* 2. Μεταβιβάσωμεν) Recipe μεταβιβάσομεν· quo modo alias in tranſitione loquitur. RHOD.

ead. l. 10. Καὶ τὸν λόγον ἐξισῶσαι τοῖς τηλικούτοις) *Una, ſed maxima difficultas, quod haec aequare dicendo, arduum,* ſic Plin. L. VIII, Ep. 4. Salluſtius vero Catilin. 3: *inprimis arduum videtur res geſtas ſcribere: primum quod factis dicta ſunt exaequanda.* Atque hae perpetuae hiſtoricorum querelae; eſtque profecto non omnium ἰσόῤῥοπος τῶν ἔργων ὁ λόγος, ut Pericles apud Thucydid. II, 42, ait. Libanius ea propter T. II, p. 102, prorſus ad Diodori mentem, πολλαχῇ δέ μοι δοκεῖ χαλεπὸν εἶναι τὴν εὐφημίαν ταῖς τῶν βασιλέων ἀρεταῖς ἐξισῶσαι. WESS.

Pag. 28. *l.* 8. Ἐκ τῆς ἀσθενείας τῶν νῦν ἀνθρώπων) *Noſtri temporis hominum;* qui οἱ νῦν Straboni I, p. 67 A. οἱ νῦν ἄνθρωποι Plutarcho T. II, p. 478 C. & Homero ſaepiſſime Οἷοι νῦν βροτοί εἰσι. WESS.

Pag. 29. *l.* 1. Καὶ ταῖς ἐπισημασίαις συναύξομεν &c.) Significationibus, acclamatione, plauſu, ut bene interpres. Polyb. VI, 4, εἰκὸς μὲν τὸν τοιοῦτον ὑπὸ τοῦ πλήθους ἐπισημασίας τυγχάνειν εὐνοϊκῆς, *non eſt dubitandum, quin hunc acclamationibus proſequatur fauſtis multitudo.* Eratoſthen. Cataſteriſm. c. 28, de ſagittario ex Soſitheo, συμμίσγοντα ταῖς Μούσαις, καὶ ἀκούοντα αὐτῶν, ἐπισημασίαις ἐπαινέσαι κρότον ποιοῦντα. Sic lego: non ut vulgo ἐπὶ σημασίας, probante Schol. Germanici, & vertente: *qui inter Muſas ſaepius commoratus plauſu cantus earum diſtinguebat.* Pro quibus Noſter XVII, 106, κρότῳ μεγάλῳ τὸ γεγονὸς ἐπισημαίνεσθαι. Polyb. I, 32, μετὰ κραυγῆς ἐπισημαίνεσθαι. Cicero I Attic. 16: *Itaque & ludis & gladiatoribus mirandas* ἐπισημασίας *ſine ulla paſtoricia fiſtula auferebamus.* Vide ibi Victorium, & infra XI, 26. WESS.

ead. l. 9. Τὴν πατροπαράδοτον εὐσέβειαν διαφυλάττειν) Simili uſu πατροπαράδοτον εὔνοιαν XV, 74, XVII, 2, & πατροπαράδοτον ἡγεμονίαν XVII, 4, dixit; quorum pleraque locorum non fugerunt diligentiam eruditiſſimorum virorum L. Bos & Io. Alberti, ἀναστροφὴν πατροπαράδοτον S. Petri Epiſt. I, cap. 1, 18, explicantium. WESS.

Pag. 30. *l.* 1. Τὴν Πέλοπος Εὐρυμέδαν) Matrem Alcmenes non Eurydicen, ut Scholion perperam indicat, ſed Lyſidi-

cen, Pelopis ac Hippodamiae filiam, nominat Plutarchus, auctor graviſſimus ac fide dignus, quem merito ſequimur. Tametſi quidam Anaxo, filiam Alcaei, matrem Alcmenae aſſignent: quod negotium hic nobis minime faceſſet, quibus haud dubium eſt, quin Εὐρυμέδαν pro Λυσιδίκην a librario, aliud tum cogitante, ſed tamen ultimas duas ſyllabas ex nomine Ἀνδρομέδαν, quod paulo antecedit, in memoria adhuc retinente, ſuppoſitum ſit: atque haec finis ratio fuerit. Quod ad principium, ex Λυσι in Εὐρυ facillimam eſſe mutationem, nemo non videt. RHOD. Τὴν Πέλοπος Εὐρυδίκην) Sic refinxi, obſecutus vetuſtis Codd. quod pravum quidem eſt, nec longe tamen remotum a Λυσιδίκῃ, quam matrem Alcmenae dat Plutarch. in Theſ. p. 4 A. Apollodoro II Biblioth. 4, 5, breviumque Scholiorum auctori Iliad. Ξ, 323, Anaxo, Alcaei filia, Alcmenes mater dicitur. Vid. & Pauſan. VIII, 14. WESS.

ead. l. 7. Περὶ αὐτὸν ἀρετὴν) Τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ· ut L. II, 46, διαβεβοημένης — τῆς περὶ αὐτὰς ἀρετῆς. WESS.

ead. l. 9. Τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι) Hinc Herculem Lycophron v. 33, τριέσπερον λέοντα vocat, monentibus Schol. Homeri Iliad. Ξ, 323, Tzetze & Io. Meurſio: nimirum oportebat ex hoc Iovis & Alcmenae congreſſu proſeminari magnum aliquem & multis certaminibus inſignem Deum, μέγαν καὶ πολύαθλον θεὸν, qui quidem una nocte ut abſolveretur, fieri non poterat: τοῦτον ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον, ut urbaniſſimus ſcurra Lucian. D. D. X, 1, iocatur, Ariſtide T. I, p. 56, ſed ſerio, quae hominis ſuperſtitio, adſtipulante. WESS.

Pag. 31. *l.* 8. Κατ' τὴν ἐκείνην) Ordinem apoſtrophus oſtendit κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. RHOD.

ead. l. 10. Συνεργὸν ἔχουσαν Εἰλείθυιαν) Poëtam vide Iliad. Τ, 118, Apollodor. II, 4, 5, & Pauſan. IX, 11. WESS.

Pag. 32. *l.* 9. Πεδίον Ἡράκλειον) Thebani locum peregre advenientibus oſtendebant, in quo Iuno Herculi infanti mammam praebuerat apud Pauſan. IX, 25. Alii rem in coelo geſtam fabulantur, circulique lactei originem inde derivant, ut Eratoſthen. Cataſteriſm. cap. ult. WESS.

Pag. 33. *l.* 5. Ὁ δὲ παῖς οὐ καταπλαγεὶς) Sequor Euſeb. & illi concordes Codd. Augent additae voces, ut ſtatim c. 10, ſeriem rei geſtae, de qua Apollod. II, 4, 8. WESS.

ead. l. 7. Διόπερ Ἀργεῖοι, πυθόμενοι τὸ γενόμενον &c.)

Apollinis reſponſo Herculis hoc nomen, cum prius Alcaeus eſſet, Euſtath. in Homer. p. 989, & Iſ. Tzetz. ad Lycophron. v. 662, etſi in ſententia & ſcriptura oraculi diſcordes, contribuunt. Vide ſuperius I, 24. WESS.

Pag. 34. *l.* 5. Ἐργίνῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Μινυῶν) Orchomeniorum rex erat Erginus, qui captis Thebis gravique tributo preſſis, odii, non niſi Orchomeniorum exitio, de quo L. XV, 79, terminandi, civitatibus his materiam dedit. Belli initium & cauſas exponit Pauſan. IX, 37, & Apollodor. II, 3, 11. WESS.

ead. l. 8. Τῶν δεδουλωμένων ὑπεροχὴν) Forte δουλευσαμένων ſcriptum fuit, vel, quod veroſimilius, δεδουλευκότων. Tum ſic vertendum erit: *Eminentia illorum, qui iugo ſervili Thebanos oppreſſerant, nequaquam* &c. Ego ne quid temere mutarem, τῶν δουλευμάτων, quamvis minime placeat, interim legi. RHOD. Non ſequor Rhodomanum. Vulgata mendi ſuſpicione caret. Thomas Magiſt. Δουλοῦμαι τὸν δεῖνα Ἀττικοὶ, οὐ δουλῶ· cuius decretum ex omni parte verum etſi non ſit, ſaepe tamen ea forma adhibetur. Euripid. Supplicib. v. 492: — καὶ τὸν ἥσσονα Δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρα καὶ πόλις πόλιν. Ariſtides T. II, p. 21: πάντα δουλοῦται καὶ κατέχει ῥᾳδίως. Immo ne quid dubii ſuperſit, auctor ipſe inferius c. 28, διὰ τὸ, inquit, Θησέα δεδουλῶσθαι τὴν ἡγεμόνα τῶν Ἀμαζόνων, ſuum egregie vindicans. WESS.

ead. l. 11. Ἀκρωτηριάσας ἐξέβαλεν) Naribus auribuſque praeciſis. Ἀποτεμὼν αὐτῶν τὰ ὦτα καὶ τὰς ῥῖνας καὶ διὰ σχοινίων τὰς χεῖρας δήσας ἐκ τῶν τραχήλων Apollodorus ait: qua e crudelitate Herculi nomen venit Ῥινοκολούστης apud Pauſan. IX, 25, p. 758. WESS.

Pag. 35. *l.* 3. Οὐ γὰρ ἦν εὑρεῖν κατὰ τὴν πόλιν &c.) Par olim conditio Iſraëlitarum principio regni Saulis, I Samuel. XIII, 22. Erat enim hoc e veterum inventis ad domitos in officio continendos, ne quo ferro, niſi ad agrum colendum, uterentur: quare & Poſtumius Ligures *ita exarmavit, ut vix reliquerit ferrum, quo terra coleretur*, in Flori L. II, 3, cum nota Freinshem. WESS.

ead. l. 10. Αὐτόν τε τὸν Ἐργῖνον ἀνεῖλε) Sic in Marmore Inſcript. Don. I, 98, & Apollodoro. Scholiaſtes Theocriti Idyl. XVI, 105, Herculem de Orchomeniis & eorum rege Ὀργίλῳ commiſſa pugna victoriam reportaſſe refert; ſatis quidem recte, modo Ἐργίνῳ refinxeris: Pauſanias

enim L. IX, 37, Erginum poſt acceptam cladem in plures annos ſuperaſſe affirmat. WESS.

Pag. 36. *l.* 13. Τούτων δὲ πραχθέντων) Opinor ſcriptum olim fuiſſe προσταχθέντων, atque ex ſcribendi compendio, ut ſaepe, alterum progenitum. Iovis atque Apollinis mandata, quorum meminerat, id perſuadent. Vid. ad L. I, 2. WESS.

ead. l. 15. Οὐδαμῶς ἄξιον ἔκρινε δεῖν τῆς ἰδίας ἀρετῆς) Laudem illi Codd. meruiſſent, qui ἄξιον neglexerunt, ſi ineptum, & nihili, hoc quidem loco, verbum, δεῖν praeteriiſſent: quod cum pertinaciſſime defendant omnes, rectius erit ἄξιον ἔκρινεν εἶναι τῆς &c. ut bene advertit Io. Ienſius in Epiſtol. ad Io. Georg. Graevium pag. 407. WESS.

Pag. 37. *l.* 8. Τούτους ὡς πολεμίους κατετόξευσε) De horum numero & mortis genere magna veteres inter lis eſt, diligenter expoſita a criticis ad Pindari Iſthmionic. Od. IV. Iſ. Tzetz. in Lycophron. 38: καὶ τοὺς τέσσαρας παῖδας αὐτοῦ τοξεύσας ἀνεῖλεν, Ὀνίτην, Θηρίμαχον, Δημοκοόντα καὶ Κρεοντιάδην. ὁ δὲ Πίνδαρος ὀκτὼ λέγει παῖδας — — ἕτεροι δὲ καὶ δύο υἱοὺς Ἰφικλέους τοῦ ἀδελφοῦ. Ex quorum poſteriorum numero Nicol. eſt Damaſcenus in Excerpt. Valeſ. p. 441; cum Tzetze vero conſentit Schol. Luciani D. D. XIII, 2, in Δημοκόοντος nomine adaeque vitioſus, ut T. Hemſterh. oſtendit. WESS.

Pag. 38. *l.* 2. Ἄτρωτος δὲ ὢν σιδήρῳ) *Leonem Nemeum, quem Luna nutrierat, in antro Amphitreto Atrotum necavit.* Sic lego in Hygin. Fab. XXX; nam *Amphriſo*, ut in editis, ineptum eſt. Leo in monte *Treto*, quod perforatus eſſet ex re ipſa dicto, cubile poſuerat: hinc antrum eius *amphitretum*. Habet montem Τρητὸν prope Nemeam Pauſan. II, 15, & Leonis originem lunarem Aelian. XII H. A. 7, inſuperque ex Achille in Commentariis Arateis Politian. Miſcell. c. 17. WESS.

ead. l. 13. Ἅπαν τὸ ἴδιον σῶμα περιλαβὼν) Aliis fortaſſe ſe probabit περιβαλὼν, quos non ſequor, tametſi nihil vulgatius horum commutatione in vetuſtioribus ſchedis, ut L. XI, 30, videbitur. Obſtat & vocis forma, & quod praeceſſit περιθέμενος. WESS.

Pag. 39. *l.* 2. Ἧς ἐξ ἑνὸς σώματος ἑκατὸν αὐχένες) Totidem capita illi affinxit Ovid. IX Met. 70:

Vulneribus foecunda ſuis erat illa: nec ullum

De centum numero caput eſt impune reciſum,
Quin gemino cervix herede valentior eſſet.

Novem dumtaxat Gregor. Nazianz. Orat. III, p. 92 C. Septem alii, de quibus ad Ovidium Heinſius, & in Hygin. Fab. XXX Muncker. Wess.

ead. l. 9. Λαμπάδι καιομένῃ ἐπικαίειν) Nicandrum Ther. v. 688, & Apollodor. II Bibl. 4, 2, adi. Wess.

ead. l. 14. Ἐν πεδίῳ τῆς Ἀρκαδίας) Quod Mutin. ſchedae offerunt, ſingulare eſt, & ea dignitate, ut paene verum, modo Λαμπείᾳ ſcribatur, eſſe iudicem. Aper Erymanthius in monte, unde illi nomen, incubabat: pars Erymanthi erat Lampea. Εἴη δ᾽ ἂν τοῦ ὄρους τοῦ Ἐρυμάνθου μοῖρα ἡ Λαμπεία Pauſan. ait L. VIII, 24. Immo eo in montis clivo, cui Lampea titulus, aper cubilia habebat. De eo enim Apollon. Rhod. I, 126: — — — Ὅς ῥ᾽ ἐνὶ βήσσῃς Φέρβετο Λαμπείης, Ἐρυμάνθιον ἀμμέγα τῖφος. Bene ergo ἐν τῇ Λαμπείᾳ τῆς Ἀρκαδίας. Vulgatum, quod Scholion huius eſſe arbitror, ſua in ſede reliqui, ne nimium unis ſchedis tribuiſſe viderer. Wess.

Pag. 40. *l.* 7. Ὡς τὸ ἆθλον) Haud dubie τὸν legendum. Rhod. Rhodomanus ſequitur Ammonium, qui ἆθλος καὶ ἆθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον. Quod diſcrimen etſi recentiores Graeci fere obſervent, vetuſtiſſimis negligebatur: Homerus certe quidem ἄεθλον ſive ἆθλον pro certamine poſuit Odyſſ. Τ, 584, Ω, 85; fecit & Pindar. Olympion. Od. I, 5, atque alii: unde *Herculis athla* in princip. Fab. XXX Hygini. Noſter τὸν ἆθλον mavult: quare & hic & cap. 25, ac c. 41, corrigendum cenſeo. Vid. Euſtath. in Hom. p. 1879. Wess.

ead. l. 8. Ταμιευσάμενος ἀκριβῶς τὴν συμμετρίαν) Dicuntur milites ταμιεύεσθαι, cum non omnes ſuas vires primo impetu effundunt, ſed eas, ut Seneca ait, *diſpenſant.* Dio Chryſoſtom. Orat. XI, p. 177, de Hectore cum Achille congreſſo, ἅτε οὐδὲν οὐ ταμιευσάμενος ἐν τῷ ἀγῶνι· ubi Iſ. Caſaub. vocis uſum eleganter, ſicuti & ad Sueton. Caeſ. c. 32, explicuit. Hoc qui negligunt, illis Ioſeph. IV B. I. 1, 6, τῆς ὁρμῆς τὸ ἀταμίευτον tribuit. Wess.

ead. l. 11. Εἰς χαλκοῦν πίθον) Aut bis ſe meticuloſus homo illud in dolium abdidit, aut diſcedit Noſter ab Apollodoro, qui Nemeo allato leone illum in id vas demergit, L. II Biblioth. 4, 1. Wess.

Pag. 41. *l.* 13. Πρὸς τοὺς ἀπὸ μὲν μητρὸς θεοὺς) De Centaurorum origine copioſius infra cap. 72. WESS.

Pag. 42. *l.* 2. Ἕτεροι δὲ βουφόνους πελέκεις) Heſiodus Hercul. Scut. v. 190 armat eos ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάταις, *haſtis atque abietibus.* Noſtri βουφόνοι πελέκεις ſecures ſunt earum ex genere, quibus victimas caedebant: quare in Poëtae Odyſſ. Γ, 442,

— Πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
Ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόψων.

& βυφόνος *victimarius* Pauſan. I, 24, p. 57; & βουτύπος Apoll. Rh. II, 91, ὁ τοὺς θυομένους βοῦς τῷ πελέκει τύπτων, ſicuti explicant Critici veteres. WESS.

ead. l. 12. Ἀργεῖος καὶ Ἀμφίων) Apollodorus Ἄγχιον καὶ Ἄγριον Centauros cum Hercule committit; haud ſcio, an hinc adiuvandus, an contra Diodorus. Variant in horum nominibus vetuſti ſcriptores, alios atque alios commemorantes. Ὀρεῖον eiuſque cum Hercule certamen non praeteriit Pauſan. III, 18, p. 256. Tu Heſiod. Scut. Herc. v. 185 vide. WESS.

Pag. 43. *l.* 12. Φολόη γὰρ ὀνομαζόμενον) Satis itaque improprie Centauros Oppian. II Cyneg. v. 5 appellat

Ἀμφίποδος Φολόης ἀνεμώδεος ἄγρια φῦλα
Θηρομιγῆ·

& Statius III Theb. v. 604, *Pholoës habitatores opacae.* Id excuſari difficulter poterit, quod montem eum ex media Arcadia in Theſſaliam transferat Lutatius eum in poëtae verſum & Achilleid. I, 238. WESS.

Pag. 44. *l.* 4. Τὴν χρυσόκερων —— ἔλαφον) Cornutam hanc cervam plerique perhibuerunt, & tametſi eos redarguat Ariſtoteles de Poëſ. c. 25, tuetur Aelian. VII H. A. 39, Scholiaſteſque Pindari in Od. III Olympion. & praeter ceteros Ezech. Spanhem. in Callimachi H. in Dian. v. 102. WESS.

ead. l. 8. Διὰ τῆς στειβίας χειρώσασθαι) Praeſtat στιβίας. Στειβεύειν enim, vel potius στιβεύειν, venatorum canumque eſt, cum per ſaltus campoſque feras veſtigando quaerunt. Nicol. Damaſcen. Exc. Valeſ. p. 449: Τὸν δὲ ἐν κυνηγησίοις θηρᾶν ἀναγκάζων καὶ στιβεύειν ἐν ὄρεσιν. Sic lego: neque enim στιβεύων ibi opportunum. Noſter L. V, 3, Τοὺς κυνηγεῖν εἰωθότας κύνας μὴ δύνασθαι στειβεύειν· unde in fragmento Soſtrati στιβευταὶ κύνες apud Stobenſem Ioan. Serm. LXII, p. 403, ſunt *canes veſtigatores*, ſive *odoriſequi*, ſicuti dicuntur poëtae, quem ego Livium Andro-

nicum nunquam putavero, in Grammat. Mar. Victorini L. I, p. 2512. Wess.

Pag. 45. *l.* 3. Χειρώσασθαι τὰ ζῶα) Nihil neceſſe mihi videtur, ut hinc quidquam demutetur. De avium multitudine conſentit Apollodor. II, 4, 6, ſed ab editoribus male habitus, εἰς ταύτην, paludem Stymphalidem, ὄρνεις συνέφυγον πλωΐδες &c. Scripti libri ἄπλετοι, quod arripi oportuerat, immenſam multitudinem diſtincte explicans, ſicuti in Polybio III, 100, ἄπλετον πλῆθος, & Plutarcho T. II, p. 420 B. ἄπλετοι ἐτῶν περίοδοι. Quod enim nunc legitur πλωΐδες, nimis eſt poëticum, atque ex Apollon. Rhodio translatum. Wess.

ead. l. 5. Κατασκευάσας χαλκῆν πλατάγην) Etymolog. πλαταγὴ, κρόταλόν ἐστι χαλκοῦν, tono voci ex Herodiani ſententia adſcripto. Apollon. Rhod. II, 1057: Ἀλλ' ὅγε χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δούπει ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεος· ubi Critici veteres plura. Wess.

ead. l. 10. Τὴν αὐλὴν τοῦ Αὐγέου) Hoc malo: ſic & c. 33. Αὐγείου poëtarum eſt, quamquam nec ſolutae orationis ſcriptoribus plane inſolens, uti admonere haud neglexit Sylburg. in Pauſan. V, 1, p. 377. Wess.

Pag. 46. *l.* 1. Τὸν Πηνειὸν καλ. ποταμὸν) Peneum Theſſaliae eſſe fluvium, pueris fere notum eſt. Sed qua naturae converſione, certe miranda, in Peloponneſum migravit? Hoc populus librariorum curat ſcilicet. Reſtituamus ergo quaſi poſtliminio τὸν Ἀλφειὸν, nativum Elidis in Arcadia Peloponneſi amnem. Haec Rhodom. quae deinceps deleri iuſſit: Nam, inquit, & Peloponneſus fluvium habet Peneum, qui primariam Elidis urbem perfluit, ut Strabo notat & Gerbelius in eruditiſſima Graeciae deſcriptione: ὁμωνυμίας cauſae ſunt, variae populorum Graeciae obmigrationes. Rhod. Τὸν Πηνειὸν καλούμενον ποταμὸν) Hunc fluvium ad Augiae ſtabulum repurgandum ab Hercule derivatum Pauſanias L. V, 1, p. 377, non Πηνειὸν ſed Μινυήιον vocat. Eſt tamen etiam Peneius in Eleorum regione, teſte Strabone lib. VIII, p. 519 B. ubi eum ter nominat. Ideo nihil mutandum: credo eundem eſſe *Peneum* Diodori & Strabonis, & *Minyeium* Pauſaniae. Scilicet Πηνειὸς Μινυήιος dictus eſt forte ad differentiam Theſſalici Penei. Nam Minyae in iis partibus etiam habitavere, ut nos docet Strabo eodem libro VIII, p. 533 B. Non poteſt autem intelligi de Anigro, qui etiam Minyeius dictus

eſt, qui per arenas fluens & gravis odoris aquas volvit, non eſt commodus educationi boum, & qui non poterat deduci ad Elidem, ubi regnabat Augias, multo terrarum ſpatio & ipſo Alpheo intercedente. Vel igitur apud Pauſaniam legere oportet Πηνειοῦ pro Μινυηίου, quod non puto, eo quod Anigrus etiam Μινυήιος dicebatur, vel *Peneius* & *Minyeius* idem & unus fluvius fuit, quod credo. Sed hanc quaeſtionem fuſe tractamus in noſtra Graecia Antiqua. Palm. Rhodomani coniecturam probant ſchedae Coisl. & Mutin. eſtque ad hanc rem *Alpheus* ſatis opportunus: nec minus tamen commodus *Peneus*. Apollodorus II, 4, 5, de ſtabuli Augeae purgatione ab Hercule inchoata, *καὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, καὶ τὸν Πηνειὸν σύνεγγυς ῥέοντα παροχετεύσας, ἐπήγαγεν.* Eum itaque aliorſum ne derivemus. In Pauſania vero, mei ſi res arbitrii foret, libens legerem, *καὶ τοῦτο ἐξειργάσατο ἐκτρέψας τοῦ Πηνειοῦ τὸ ῥεῦμα ἐς τὴν κόπρον·* tum quod Apollodorus, Diodorus, Ptolemaeus & Strabo hoc nomine flumen appellent; tum praeterea, quod ſimili paene peccato ex Peneo Μηνειὸν librarii fecerint in Strabon. VIII, p. 519 B. reprehenſi a Xylandro ſuo merito. Wess.

ead. l. 11. *Ἐπ᾽ αὐτῷ ναυστοληθεὶς*) Hoc malui, ut ambiguum vitaretur. Hercules tauro vectus mare, quod Cretam & Peloponneſum diſtinguit, tramiſit. Servium in Aeneid. VIII, 294, & infr. c. 61, vide. Wess.

ead. l. 13. *Κάλλιστον τῶν τόπων πρὸς τηλικαύτην* &c.) Philoſtratus idem docet, loci amoenitatem & commoda deſcribens L. VIII Vitae Apollon. c. 18. Wess.

Pag. 47. *l.* 1. *Στεφανίτην δ᾽ αὐτὸν κατεσκεύασεν*) Certamina, *ὧν τὰ ἆθλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας ἐκάλεσαν*, Pollux III, 153, ait: quo modo ſaepe alii, Lycurg. in Leocrat. p. 154, Demoſth. in Leptin. p. 308, Ariſtid. T. III, p. 421, Diogen. Laërt. III, 88, qui *τοὺς ἀπὸ τῶν στεφανιτῶν ἀγώνων* in Graecia *εὐγενεῖς* ſive nobiles eſſe habitos addit. Hinc diverſi erant *ἀγῶνες θεματικοὶ*, cuiuſmodi *ἀμφορίτης* in Pindari Schol. ad Olymp. Od. VIII, & *δωρίτης* atque *ἀργυρίτης* Plutarch. T. II, p. 820 E. & *χρηματίτης* in Schol. ad Pindari O. IX Olymp. Porro quod annectitur, Herculem ſine ulla mercede de humano genere bene fuiſſe meritum, id ex Artemidoro II, 42, optime illuſtravit O.ear. in Philoſtrat. VIII Vit. Apoll. c. 7, p. 341. Wess.

ead. l. 4. *Μηδενὸς τολμήσαντος — συγκριθῆναι*) Cum ne-

mo auderet, ne Hercules ſine adverſario victor abiret, Iuppiter pugilis perſonam induit, & cum eo in arenam deſcendit. Huc reſpicit Lycophron. Alexandr. v. 41, & Iſ. Tzetz. WESS.

ead. l. 9. Καταγωνίσασθαι — καταπονῆσαι) Ex duobus his infinitivis καταγωνίσασθαι & καταπονῆσαι alteruter abundat. STEPH. Καταγωνίσασθαι in margine Scholii vicem antea obtinuit, ut τὸ καταπονῆσαι explicaret; ſed poſtea a librario in contextum, qua cura quaque incuria, translatum fuit. RHOD. Cum Rhodom. facit P. Faber I Agoniſt. c. 31; neque ego diſſentio. WESS.

Pag. 48. *l.* 2. Ἀθηνᾶ μὲν πέπλῳ) Apollodor. II, 3, 11, ἔλαβε Hercules παρ' Ἑρμοῦ μὲν ξίφος, παρ' Ἀπόλλωνος δὲ τόξα, παρὰ Ἡφαίστου θώρακα χρυσοῦν, παρὰ δὲ Ἀθηνᾶς πέπλον. ῥόπαλον μὲν γὰρ αὐτὸς ἔτεμεν ἐκ Νεμέας· prorſus, ſi clavam excipias, ut Diodorus. Nollem itaque Apollodoro adſcripſiſſet Th. Galaeus, *lege* πέλτον *vel* παλτόν. *Inepte Herculi peplum dat interpres:* id enim nimis calidum. Minerva Herculi *peplum* dono dedit πρὸς εἰρηνικὴν ἀπόλαυσιν καὶ τέρψιν, ut pacis tempore ſeſe eo reficeret atque oblectaret; thoracem vero Vulcanus, ut eo munitus in proelia deſcenderet, ut auctor explicat. WESS.

ead. l. 9. Τὰ μικρὰ μυστήρια συνεστήσατο) Parva haec myſteria Herculis cauſa fuiſſe inſtituta agnoſcit Schol. Ariſtophan. Plut. v. 846, & Iſ. Tzetz. in Lycophron. v. 1327. In illis purgatus luſtratuſque fuit, & multa edoctus, quae deinceps in maioribus ſuis ipſe oculis uſurparet. Elegantiſſime propterea de ſomno Plut. T. II, p. 107 E. τὸν ὕπνον εἶναι τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια· προμύησις γὰρ ὄντως ἐστὶ τοῦ θανάτου ὁ ὕπνος. Poſt dein Hercules ad inferos Cerberi cauſa deſcenſurus maioribus myſteriis Eleuſine initiatus eſt, ut praeter Apollodor. II, 5, 12, & Plut. Theſ. p. 16 A. Diodor. docet c. 25: nam τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ſunt maiora; minora quippe ἐν Ἄγραις, loco prope Athenas, ut ex Ethnicographo atque aliunde notum, tradebantur. Atque haec Io. Meurſii cauſa, percepta ab Hercule myſteria Eleuſin. c. 5 confundentis, monenda fuerunt. WESS.

ead. l. 12. Πρώτη μὲν ἐμίγη γυναικὶ θνητῇ Νιόβῃ) De Niobe eadem Apollodor. II, 1, 1; cuius poſterorum Inachi longam ſeriem conſiderare ſi volueris & ſtemma digerere, verum eſſe reperies, decimam & ſextam a Niobe,

Phoronei filia, cenſendam eſſe Alcmenam, Herculis matrem. WESS.

Pag. 49. *l.* 11. Ἵνα τῇ ταύτης τιμῇ ὁ ἀγαθὸς κοσμηθεὶς) *Si non ſcripſerit Diodorus* ἵνα τῇ ταύτης προσηγορίας (*ſive* ἐπωνυμίας) τιμῇ, *non video, quo illud* ταύτης *referri queat. At vero ſi* προσηγορίας, *vel ſimile non excidit, forte legendum* ταύτῃ. Haec Io. Ienſius in Epiſt. ad Graev. p. 408; cuius ego quidem conatum etſi non improbo, conſiderandum tamen propono, poſſitne praevocabulum ταύτης pendere ex voce ὀνομασίας, quae verbo, quod praeceſſit, ineſt. Homericum quidem certe Iliad. Ψ, 9, Πάτροκλον κλαίωμεν. ὁ γὰρ, γέρας ἐστὶ θανόντων, ſi ὁ γὰρ ad κλαυθμοῦ vocabulum, ut volunt, pertineat, ſimillimum erit. WESS.

Pag. 50. *l.* 1. Παραδόντος τὸ πῦρ τοῖς ἀνθρώποις) Hac de re diſtinctius L. V, 67. WESS.

ead. l. 5. Τὸν μὲν ἀετὸν κατετόξευσε) Ipſe Prometheus in cognomine Luciani Dial. c. 20, ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται, inquit Mercurio, σὸς φίλος — κατατοξεύσων — τὸν ἀετόν. Vide ſuperius L. I, 19. WESS.

ead. l. 13. Τὸν ἴδιον κύριον Διομήδη) Sine detrimento ἴδιον omitti poteſt. Sequens autem παρέλαβε in παρέβαλε ut mutetur, ſenſus efflagitat. RHOD.

Pag. 51. *l.* 3. Ἱερὰς ἐποίησεν Ἥρας) Ut vagae & ſine cuſtode eſſent, Iunoni conſecratae, ἄφετοι τῇ Ἥρᾳ, quemadmodum in Arrian. VII Exp. Alex. c. 20; de quo veterum more plura If. Caſaub. in Sueton. Caeſar. c. 81, & auctor c. 18. Porro quod de harum proſapia, in Alexandri uſque aetatem perennante, annectitur, id verum eſſe Apollodor. II, 4, 8, infitiatur. Iam τὰς ἵππους quod dixerit, id neminem morabitur, moris, de quo Schol. in Euripid. Phoeniſ. v. 3, modo meminerit. WESS.

ead. l. 6. Τὸ χρυσόμαλλον δέρας) Hoccine an δέρος malueris, perinde erit. Apollonio Rhod. nunc δέρος, modo δέρας dicitur, ut II, 1228, III, 88, IV, 1318 &c. Apollodoro τὸ χρυσόμαλλον δέρας I, 9, 16, & Liban. T. I, p. 273 C. atque hoc monuiſſe ſufficiat: recurret eadem rurſus varietas in ſequentibus. De Iaſonis expeditione c. 41. WESS.

ead. l. 14. Πλησίον Θεμισκύρας πόλεως) Conf. ſupr. II, 46. WESS.

Pag. 52. *l.* 5. Πρώτη — αὐτῷ συνάψασα μάχην Ἄελλα) Enumerat nobiliſſimas Amazonum, τὰς μάλιστα διαφέ-

ρουσας, quae cum Hercule in certamen deſcenderint, Stephanus in Θιβαῖς, ſed longe aliis nominibus inſignes. Wess.

ead. l. 9. Καιρίᾳ πληγῇ περιπεσοῦσα) Haud omnino reiectaneum eſt optimarum ſchedarum καιρίῳ πληγῇ, quo uſus auctor eſt L. XVIII, 31. Vulgatum tamen habet XI, 69; XIII, 13. Wess.

ead. l. 13. Ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσιν) Dedi concordi Codd. conſenſui, ut hic & brevi poſt ita ſcriberetur, neque invito, ut arbitror, Diodoro, quippe c. 20 ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσι ταῖς ἀλκαῖς διαφόρους memorante. Alioqui πολεμικὸν ἔργον de rebus bellicis L. XIII, 87; & ἔργον de proelio haud ſane inconditum eſſe ſolet. Vid. Appian. Hannibal. p. 568, & II B. C. p. 716. Wess.

Pag. 53. *l.* 4. Ἀλλ' ἑαυταῖς συνασπίζουσαι) Parmae obiectu invicem ſe defendentes, ut feminae illae, quae ſumtis clypeis συνήσπιζον τοῖς ἰδίοις ἀνδράσι L. XVII, 84; pro quo παρασπίζειν Appian. III B. C. p. 927. Wess.

ead. l. 7. Ὀμόσασα παρθένος εἶναι) Longe rectius παρθένος οὖσα διαμένειν. Rhod.

ead. l. 10. Μελανίππη) Iuſtino II, 4, *Menalippe*. Noſtri *Melanippe* praeſtat, probante plurium exemplis Munckero in Hygin. Fab. XXX & CLXXXVI. Wess.

Pag. 54. *l.* 1. Ἀντιόπην μὲν ἐδωρήσατο Θησεῖ) In diverſa diſcedunt veteres. Philochorus aſſentitur Noſtro in Plut. Theſ. p. 12 A. alii *Hippolyten* Theſeo datam perhibent, ut Plutarchus monuit & auctor c. 28; qua de lite plura Bernart. in Statii XII Theb. v. 543. De Melanippe ſimilis diſcordia: interfectam tradit vetus poëta in Schol. Pindar. Od. III Nemeon.; liberatam autem, accepta Hippolytes zona, ab Hercule, Apollon. Rhod. II, 968:

— — — Ἀρητιάδα Μελανίππην
Ἥρως Ἡρακλέης ἐλοχήσατο· καὶ οἱ ἄποινα
Ἱππολύτη ζωστῆρα παναίολον ἐγγυάλιξεν
Ἀμφὶ κασιγνήτης.

Iam Apollodorum ſi audis, Hippolyten Hercules obtruncatam ſpoliavit, ablato baltheo, L. II, 4, 9. Adeo Amazonum in rebus ſibi non conſtant. Wess.

ead. l. 11. Ὅτι Χρυσάωρ, ὁ λαβὼν ἀπὸ τοῦ πλούτου &c.) Pater erat Geryonis, id nomen ab aureo gladio, χρυσὸν ἄορ ἔχων Heſych. explicat, ſortitus. Vid. infr. V, 17. Simili ex cauſa Apollo χρυσάωρ Pindaro extrema Od. VIII Pythion. & Apoll. Rhod. III, 1282. Wess.

ead. l. 14. Ταῖς ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσιν &c.) Repone τοῖς pro ταῖς, cum nuſquam alio, quam ad ἀνδραγαθήμασι, prior articulus referatur. Niſi ἀνδραγαθίαις forte auctor ſcripſerit. RHOD.

Pag. 55. *l.* 8. Σφόδρα γὰρ εὐφυῶς ἡ νῆσος αὕτη κεῖται) Verum hoc eſſe, ſitus indicat. Opportune Ariſtoteles Lib. II Polit. c. 8: Δοκεῖ δ' ἡ νῆσος, Creta, καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν τὴν Ἑλληνικὴν πεφυκέναι καὶ κεῖσθαι καλῶς. πάσῃ γὰρ ἐπικεῖται τῇ θαλάσσῃ, σχεδὸν τῶν Ἑλλήνων ἱδρυμένων περὶ τὴν θάλασσαν πάντων. *Inſula autem videtur ad imperium Graecorum obtinendum nata pulcherrimeque poſita: ad omne enim mare vergit, cunctis fere Graecis mare accolentibus* &c. WESS.

ead. l. 13. Οὐδὲν ἔτι τῶν ἀγρίων ζώων ὑπῆρχεν ἐν τῇ νήσῳ) Propterea ἄθηρος Plutarcho T. II, p. 86 B. & Greg. Nazianz. Carm. XIII, 49; cuius utriuſque & plurium aliorum, eandem rem affirmantium, verba non fugerunt accuratam Io. Meurſii diligentiam L. II Cret. c. 8. Nec deſunt tamen inſulae ſerpentes, ſi ipſis Cretenſibus fides, e quorum ore id ſe accepiſſe memorat Io. Brodaeus III Miſcellan. c. 11. WESS.

Pag. 56. *l.* 5. Τοὺς — καταπαλαισθέντας ξένους ἀποκτείναντα) De Antaeo alia Aegyptii L. I, 21. Thebani Herculis virtutem & Antaei immanem crudelitatem Pindarus cultiſſime deſcripſit Od. VII extrema Iſthmion. Καί τοι κατ' Ἀνταίου δόμους Θηβᾶν ἀπὸ Καδμειᾶν μορφὰν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνὴρ, τὰν πυροφόρον Λιβύαν Κρανίοις ὄφρα ξένων Ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι. Uberius Philoſtratus II Icon. 21, atque ex eo P. Fab. I Agon. 13. WESS.

ead. l. 12. Πολλὴν δὲ ἐλαιοφόρον) Vulgatum, auctoritate opus ſi eſſet, Aeſchylo Perſ. v. 885, & Strabone patronis L. XII, p. 855 A. tueri ſe potuerat. Ego quod ſcripti Codd. probabant, reſtituendum cenſui. WESS.

ead. l. 15. Τοὺς παρανομοῦντας ἀνθρώπους — ἀποκτείνας) Ob hanc cauſam Hercules καθαρτὴς ἀνομίας καὶ ἀδικίας, εἰσαγωγεὺς δὲ δικαιοσύνης καὶ ὁσιότητος in Arrian. Epictet. III, 26, p. 354; quibus gemina commentatur Ariſtides T. I, p. 57. WESS.

Pag. 57. *l.* 9. Ἀνεῖλε Βούσιριν) Buſiris, modo unquam fuerit, Hercule Thebano multis aetatibus prior eſt, ut dudum docuit Iſocrat. Laud. Buſir. p. 334, & Theo Progymn. c. 6. Vide ſupra L. I, 88. WESS.

ead. l. 13. Ἑκατόμπυλον) Polybio I, 73, Ἑκατοντάπυλος τῆς Λιβύης. Noſter ſuum probat in Excerpt. Valeſ. p. 273, inſuperque docet, Carthaginienſes ductu atque auſpiciis Hannonis urbem ſuo imperio ſubdidiſſe. Wess.

Pag. 58. *l.* 3. Τὸν πρὸς Γαδείροις ὠκεανὸν) Sic oportuit. Τὰ Γάδειρα ipſe appellat L. V, 20, & L. XXV, 11. Wess.

ead. l. 9. Τὰς διωνομασμένας τῶν βοῶν ἀγέλας) Adeo frequens τοῦ διονομασθῆναι de rebus in utramque partem celebribus in his libris uſus eſt, ut mirer, H. Steph. Theſ. T. II, p. 1326, uno, eoque ipſi parum certo, exemplo potuiſſe defungi. Vid. mox c. 21, & 22, 29; XII, 84; XIV, 67. Neque auctoris idiotiſmus eſt: uſurparunt & Strabo XIII, p. 916 A. ubi ſine cauſa adhaereſcit Xylander; recurrit enim eodem libro p. 928 C. & Dionyſius T. II, p. 138. Par cauſa eſt τοῦ διωνύμου, cum pro illuſtri ponitur, quod Stephan. ut probaret, difficulter a ſe impetravit ad Appiani Iberic. p. 470, licet illi ſit ea poteſtate tritiſſimum in Hannib. p. 533, & L. IV B. C. p. 996 & 1049. Wess.

Pag. 59. *l.* 8. Ἐπ' αὐτῷ) Ad ὠκεανὸν refer, & vide Apollodor. II, 4, 10, & Strabon. III, p. 260. Wess.

ead. l. 11. Ὅπως ἁλιτενοῦς — γενομένου) Neglexerat interpres, forſan eradendum opinatus; cui, tametſi eam opinionem ſuffragio ſuo Reg. & Vat. firmant, non adſtipulor. Plura L. III, 44. Wess.

Pag. 60. *l.* 4. Τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ) Paulo ſuperius ἡ ἐντὸς θάλαττα, ſive, uti auctor de Mundo c. 3, ἡ ἔσω θάλαττα· quo utroque modo mediterraneum mare deſignare ſolent. Strabo II, p. 182 C. de eo mari ἡ ἐντὸς καὶ καθ' ἡμᾶς λεγομένη θάλαττα. Romanis *noſtrum mare*, veluti Salluſtio Iugurth. c. 17, 18, & Apuleio de Mund. c. 3. Alioqui ἡ καθ' ἡμᾶς θάλαττα mare nobis eſt vicinum, unde & mediterraneo apud Graecos is titulus venit: τὴν θάλατταν τὴν καθ' ὑμᾶς mare Aegyptium in Orat. ad Alexandr. p. 372 A. & τὴν θάλατταν τὴν καθ' αὐτὴν, quod Tarſum paene alluit, in Tarſic. II, p. 415 D. Dio Chryſoſt. appellat. Verum de hoc genere opportuniore loco. Wess.

ead. l. 13. Περὶ τὸν Μινυεινὸν ῥεῖθρον) Haud ſcio, an non ſcribendum ſit τὸ περὶ τὴν Μινύαν ῥεῖθρον. Minyam enim Theſſaliae urbem facit Stephanus. Μινύειον autem (quem Homerus Iliad. XI, 721, Μινυήϊον vocat) Strabo IIX, p.

533, in deſcriptione Elidis, Meſſeniae fluvium vocat, a Minyis e Theſſalia profectis. Unde fieri poteſt, ut huius quoque nominis fluvius in Theſſalia extiterit. Ego cum haec verterem, χῶρον vel ἀγρὸν ſubintelligi exiſtimabam. Licet inter poſſeſſiva Μινυεινὸν mihi nondum ſit deprehenſum. Rhod. Hic locus firmat meam in ſuperiore nota coniecturam. Nam fluvius, de quo hoc loco ſermo fit, non poteſt alius eſſe, quam Cephiſſus, qui per Orchomeniorum Minyeorum fines fluens, in Copaidem lacum ſe exonerat, & ab hiatu quodam terrae ibi abſorbebatur. Pauſanias in Boeoticis c. 38, p. 787, ait, Thebanos aſſerere, Herculem obſtructo illo ſubterraneo meatu Cephiſſum in Orchomeniorum fines immiſiſſe, ut eos ulciſceretur. Cephiſſus eſt igitur procul dubio quem vocat Diodorus hoc loco *Minyeium*, Μινυήϊον ῥεῖθρον, eo quod per fines Orchomeniorum fluebat, qui ab omnibus Minyae cognomine perpetuo appellabantur: eodem modo Peneus per Minyeiorum in Elide & Triphylia habitantium fines fluebat; Minyeius dictus eſt, ut & Anigrus, & Minyeius eſt cognomen magis quam nomen, & pluribus fluviis conveniebat. Palm. Miror, viros doctiſſimos ad haec offendiſſe; praeſertim cum margini a Stephano adſcripta a vero proxime abeſſent. *Orchomenus*, *Minyeus antea dictus* Boeotiae, non Theſſaliae, ut prave Plin. IV N. H. 8, urbs erat, Μινύειος Theocrito Idyl. XIV, 104, Strab. VIII, p. 534 A. Pauſan. VIII, p. 784, atque aliis appellata. Sub eius moenibus fontes habet fluvius *Melas*, qui ab ipſis paene fontibus navium capax, mox in ſtagna & lacus diffunditur, auctore Plut. in Pelop. p. 286, & Syll. p. 465 C. Atque hoc videtur eſſe flumen τὸ περὶ τὸν Μινύειον Ὀρχομενὸν ῥεῖθρον. Id vero ſi nolis, Cephiſſus erit, cuius meatus Hercules cum obſtruxiſſet, ut late per Orchomeniorum agros ſtagnaret, effecit apud Pauſan. VIII, 38. Vide & Hieroclis Synecd. p. 644, & inprimis Iſ. Voſſium ad Melae II, 3, 50, loci huius primum inſtauratorem. Wess.

Pag. 61. *l.* 9. Ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν στρατείαν ἄλης Ἀλησίαν) Optima concluſione hinc conficiunt viri egregii Franc. Fabricius ad Oroſ. L. VI, 11, & Iſ. Caſaubon. in L. IV, p. 291 Strabonis, prave *Alexiam* eam urbem paſſim ſcribi. Wess.

Pag. 62. *l.* 3. Θεοῦ προσαγορευθέντος) Solent Graeci τὸν ἀποθεωθέντα, hoc eſt, *Divum*, ſemper θεὸν nuncupare. Stra-

bo IV, p. 267, οὕτω δὲ καὶ ὁ Θεὸς Καῖσαρ ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν εἴρηκεν· & Noſter L. V, 21. De Aleſia a Caeſare ſubacta ipſe diligenter L. VII B. G. 68. Situm deſcribit Hadr. Valeſ. Notit. Gall. p. 11. Wess.

ead. l. 8. Ὡδοποίησε τὴν τραχύτητα τῆς ὁδοῦ) Ammian. L. XV, 10: *Et licet haec, quam diximus, via media ſit & compendiaria, magiſque celebris, tamen etiam aliae multo antea temporibus ſunt conſtructae diverſis. Primam Thebaeus Hercules ad Geryonem exſtinguendum, ut relatum eſt, & Tauriſcum lenius gradiens, prope Maritimas compoſuit Alpes, hiſque Graiarum indidit nomen.* Sic enim poſtrema recte conſtituiſſe Henr. Valeſ. opinor. *Graiarum Alpium* nomen ab Herculis expeditione repetunt Corn. Nepos Hannib. c. 3, Plin. III N. H. 17; etſi Livius L. V, 34, neque id ſine cauſa, fabulis iter hoc tranſcribat. Wess.

Pag. 63. *l.* 6. Φέρει καρποὺς πρὸς βίαν ὀλίγους) Blandiri poſſet πρὸς βίον ex Clarom. 2. niſi auctor ipſe L. V, 39, ingenium ſoli Liguſtici deſcripſiſſet aſperum, immite, quodque, niſi vi quadam coactum, frugibus ferendis parum ſe accommodet. Eadem Strabonis ſententia L. V, p. 334. Genus loquendi firmabit Sophocles Oedip. Colon. v. 838, 1180. Wess.

ead. l. 16. Παράδοξον καὶ καθ' ἡμᾶς &c.) Pro καὶ lego τοῖς, & ſequens γενέσθαι amando. Rhod. Ego vero retineo utrumque. Significat ſua quoque aetate id contigiſſe, quod Ariſtoteles & Poſidonius, & forte plures, de ſui temporis Ligurum feminis memoriae prodiderant. De Poſidonio teſtis Strabo eſt L. III, p. 290 B. ubi Il. Caſaub. haud obſcure Diodorum taxat, nulla Poſidonii mentione facta, ea exſcribentem. Sed diſſimile exemplum eſt, ut Strabonem conferenti patebit, & vir magnus deinceps animadvertit; nec excuſari tamen prorſus bona fides auctoris poteſt, uti alias videbimus. De Aegyptiis mulieribus non diſſimilia tradit Aelian. VII H. A. 12. Mox ἐν οἷς, ſive ἐν αἷς potius, hoc enim genus voci indere ſolet L. II, 49, commodius viſum fuit. Wess.

Pag. 65. *l.* 2. Ὑπὸ Ῥωμύλου τοῦ Ἄρεος) Initia urbis originemque Romuli pluribus exſecutus erat L. VII, quod ex egregio fragmento apud Syncellum Chronograph. p. 194 ſuperſtite cognitum exploratumque habemus. Wess.

ead. l. 6. Κάκιος καὶ Πινάριος) Ex L. I Dionyſii Halicarnaſſenſis p. 26 edit. Rob. Stephan. Ποτίτιος reſtituo:

pro quo Ποτίκιος forte, ut alibi K pro T in propriis habetur, Diodorus ſcripſit. Horum familiae ut exſtinctae fuerint, lege apud Livium IX, 29. RHOD. Factum ego vero Diodoro vehementer velim, ut tamen opera, a Rhodom. ſedulo impenſa, recte procedat, vereor. Poggius quidem *Potitium* & *Pinarium*, & ſtatim *Potitiorum* in *Palatio cochleas* vertit, quod, ſi e ſcripto ſuo libro hauſiſſet, Rhodomani partes haud parum adiuvaret. Verum contra eum veniunt libri omnes, etiam Clarom. ceteroqui Florentino, quo uſum ſuſpicor Poggium, conſentientes: obeſt praeterea *Caci* cochlea, ſeu ſcalae Caci, quas Romae fuiſſe oſtendam. Quare ſuſpicor, furaciſſimum Cacum, ut olim Herculem, ita & Diodorum in fraudem induiſſe. Legerat, Cacum abductis in antrum bubus Herculem circumſcribere fuiſſe adniſum: cuius memoria cum altius haereret, non ſine errore pro *Potitio* Cacum ſive *Cacium* poſuit. WESS.

ead. l. 10. Τὸ τῶν Πιναρίων — γένος διαμένει) Livius ſua aetate *fuiſſe* ſignificat L. I, 7; Cicero duraſſe in ſua tempora Orat. Pro Dom. c. 52; Claudius autem Mamertinus Panegyr. Maxim. Aug. c. 1, *hodieque*, inquit, *teſtatur Herculis ara maxima, & Herculei ſacri cuſtos familia Pinaria:* haud ſcio an ſatis ex vero. WESS.

ead. l. 12. Τοῦ δὲ Κακίου ἐν τῷ παλατίῳ κατάβασίς ἐστιν) Haec liquidiſſimo arguunt, veniſſe ab auctore Κάκιον, non ut voluere, Ποτίτιον. *Scalae* enim *Caci* eo fuere loco. Solinus Polyhiſt. c. 1: *Romam condidit Romulus. — dictaque eſt primum Roma quadrata, quod ad aequilibrium foret poſita. Ea incipit a Silva, quae eſt in area Apollinis, & ad ſupercilium SCALARUM CACI habet terminum, ubi tugurium fuit Fauſtuli.* Falluntur, qui in Aventino eas ſcalas quaeſivere, iure reprehenſi a Fam. Nardino VI Rom. Vet. c. 12, oblito tamen huius loci, quo illarum ſitus monti Palatino manifeſtiſſime vindicatur. WESS.

Pag. 66. *l.* 2. Ἐκδεκατεύειν Ἡρακλεῖ τὴν οὐσίαν) Lege, quae hac de re annotavit Alexander L. III Genial. Dier. Cauſas huius decimationis recenſet Plutarchus in Problem. Quaeſt. Rom. XIIX. Vide Proverb. *Hercule dextro.* RHOD.

ead. l. 12. Κατέθυσε τῷ θεῷ πᾶσαν τὴν δεκάτην) Non L. Lucullus ſolum, ſed & Sulla, de quo Plutarch. T. I, p. 474 A. ἀποθύων δὲ τῆς οὐσίας ἁπάσης τῷ Ἡρακλεῖ δεκάτην, ἑστιάσεις ἐποιεῖτο τῷ δήμῳ πολυτελεῖς· & Craſſus, omnium ditiſſimus, quo de idem T. I, p. 543 C. ἀπο-

θύσας μὲν τῷ Ἡρακλεῖ δεκάτην καὶ τὸν δῆμον ἑστιάσας, τρεῖς μνᾶς ἑκάστῳ Ῥωμαίων σιτηρέσιον ἐκ τῶν αὐτοῦ παρασχών· quae ultima, tametſi immenſae Licinii Craſſi fuerint opes, nimia ſunt, & in τρεῖς μῆνας cum interprete convertenda. Plura de *Herculanea parte*, ſive decimis, Ph. Beroaldus App. Annotat. c. 11. Idem autem eſſe videtur καταθύειν, ἀποθύειν δεκάτην, atque ἐκδεκατεύειν τὰς οὐσίας, ut paulo ſuperius Noſter dixit; δεκατεύειν τοῖς θεοῖς XI, 3; δεκάτην καθιεροῦν ibid. c. 65; δεκάτην ἐξελέσθαι, δεκάτην ἀποστέλλειν, quae omnia in his libris ſaepe obvia ſunt. WESS.

ead. l. 14. Παρὰ τὸν Τίβεριν ἱερὸν ἀξιόλογον) Fuiſſe creditur *Herculis Victoris* in foro Boario, quo nomine & aliud erat ad portam trigeminam in Macrobii Satur. III, 6. A priore non multum diſtabat *Ara maxima*, ad quam δεκατεύσεις χρημάτων συχνὰς κατ' εὐχὰς ſuo tempore in Herculis honorem fieri Dionyſius I A. R. p. 33 docet. Templum & ara deſcribuntur a Bart. Marliano III Topogr. Rom. 15. WESS.

Pag. 67. *l.* 8. Ὁ τόπος Οὐεσούσιος) Rectius Οὐεσούϊος *Veſuvius* foret, ut apud Strabon. V, p. 378, qui quoque docet, & aliunde id ſatis conſtat, loca ea quondam arſiſſe, eiuſque incendii multa argumenta durare. Porro *Phlegraeos campos* in hac vicinia fuiſſe, Polyb. III, 91, & Strabo conſentiunt, quamquam aliam tituli cauſam afferentes, quemadmodum in huius L. V, p. 373, Iſ. Caſaub. docuit. WESS.

ead. l. 10. Τοὺς δ' οὖν Γίγαντας) Vide inferius L. V, 71, & Apollodorum L. I, 6, 2. WESS.

Pag. 68. *l.* 1. Διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κατὰ σῶμα μεγέθους) Immo vero, quod obſcuris parentibus eſſent nati, cuius loci hominem *fraterculum Gigantis* appellat Iuvenal. IV, 98, ut bene explicuit Angel. Politian. Miſcell. c. 18. Conf. Stanleium in Aeſch. Prometh. v. 351. WESS.

ead. l. 7. Περὶ τὴν Ἄορνον — λίμνην) Eadem fere de lacu Averno Strabo V, p. 374; ubi Caſaub. & Dio Caſſius L. XLVIII, p. 443, Lycophron. v. 704, cum nota Potteri. WESS.

ibid. Ὀνομαζομένην) Pro hoc participio ὀνομαζομένην lego νομιζομένην. STEPH. & RHOD.

ead. l. 8. Μεταξὺ Μισηνοῦ καὶ Δικαιαρχείων) Dio Caſſius μεταξὺ Μισηνοῦ καὶ Πυτεόλων, quod idem. Urbem au-

tem Δικαιαρχίαν Strabo V, p. 375, Pauſan. IV, 35, p. 371, Ioſephus Vit. ſuae c. 3; at Δικαρχίαν L. XVIII A. I. 6, 3, Δικαιάρχειαν Stephanus appellat. Iam quod H. Stephan. paulo ante νομιζομένην legit, id haud iniuria fieri ſuſpicor. Vid. I, 32. WESS.

ead. l. 12. Φαίνεται τῇ χρόᾳ κυάνεον) Legendum κυάνεος, niſi forte credibile ſit, eum dixiſſe ἔχουσα ὕδωρ καθαρώτατον, φαίνεται κυάνεον, pro ὕδωρ ὃ ἔχει, καθαρώτατον ὄν, φαίνεται κυάνεον. STEPH. & RHOD.

ead. l. 13. Γεγενῆσθαι νεκυομαντεῖον πρὸς αὐτῇ) Huc referebant τὰ περὶ τὴν νεκυίαν τὴν Ὁμηρικὴν, Ulyſſemque aiebant ad inferos deſcendiſſe: quam fabulam ſecutus poëta Aen. VI, 137, *Facilis deſcenſus Averno* &c. admonente Servio, deque Aenea, ad inferos ſe penetrante, plura commentus eſt. Νεκυομαντεῖον, pro quo νεκυομάντιον Pauſan. L. IX, p. 769, olim & hic fuiſſe Strabo V, p. 374 A. prodidit. WESS.

Pag. 69. *l.* 1. Ἐκχῶσαι) Potius ἐγχῶσαι. RHOD. Ἐγχῶσαι) Sine controverſia hoc verum eſt. Strabo V, p. 375 C. Herculem ait aggerem διαχῶσαι, τὰς βοῦς ἐλαύνοντα τὰς Γηρυόνου· quare Lycophron v. 697 viam eam λέοντος ἀτραποὺς βοῶν χωστὰς, *Leonis*, i. e. Herculis, *vias boum aggeſtas* appellat. Vide Ph. Cluverii L. IV I. A. p. 1122. WESS.

ead. l. 9. Τὰς κεφαλὰς καὶ τοὺς πόδας ἀνατιθέναι τῇ Ἀρτέμιδι) Veterem venatorum morem, cuius veſtigia nunc paſſim perennant, exponit Schol. Ariſtoph. Plut. 944: Ἔθος ἦν τοὺς θηρῶντάς τινα ἄγραν, μέρος τι τοῦ θηρωμένου, κεφαλὴν, ἢ πόδα προσηλοῦν πασσάλῳ ἐπί τινος δένδρου πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Noſterque Lib. IV, 83, V, 29. Symmachus V Epiſt. 68, *Honori*, inquit, *numinum datur, cornua ſacrare cervorum, & aprugnos dentes liminibus affigere.* Plura ſi velis, Ezech. Spanhem. in Callim. Hym. Dian. p. 205 adi. WESS.

ead. l. 12. Τὴν κεφαλὴν — ἑαυτῷ ἀνατίθησι) Multo hoc ſignificantius & ſuperum contemtoris ingenio congruentius: neque enim Dianam ob neglectos ferae pedes tantum irae, etſi non nunquam ἀκρόχολον, concipere decebat. Videtur venator ea fuiſſe ſententia, qua ille apud poëtam,

Dextra mihi Deus & telum quod miſſile libro,
Nunc adſint: voveo praedonis corpore raptis

Indutum ſpoliis ipſum te, Lauſe, tropaeum
Aeneae. ——

Aeneid. X, 773. Id vero opportune, quod hinc explicent diras, quibus Ibin v. 507 confixit Ovidius,

Iſque vel exanimis faciat tibi vulnus: ut illi,
Ora ſuper fixi quem cecidere ſuis.

Sed quod *Thoantem* hunc venatorem vetus appellet interpres, id, unde acceperit, divinare non poſſum: quamquam illud quidem certe mihi apparet, eum Latina Poggii verſione fuiſſe uſum, dum haec commentaretur: *In Andragathia regione venator quidam nomine Thoas, inſolenter locutus in Dianam, capite immanis apri, quod in pinu ſuſpenderat, cadente eſt interemtus.* Regionem enim *Andragathiam* facili opera Poggius nobis exſtruxit, deceptuſque *ἀνδραγαθίας* vocabulo Abr. Ortelium in fraudem induit, ut ſuum in Theſaur. adderet, *Andragathiam in Bruttiis, Poſidoniatarum regionem* ex Diodoro. Mox ineptam Grammatici gloſſam eo relegavi, unde malum pedem intulerat. Wess.

Pag. 70. *l.* 10. Εὔξασθαι τοῖς θεοῖς ἀφανεῖς γενέσθαι τοὺς ἐνοχλοῦντας αὐτὸν) Si αὐτῷ malueris ex Reg. & Coisl. auxilio occurrent Lyſias Orat. V, 14, ἓν γοῦν ἐπίστανται, μὴ ἐνοχλεῖν τοῖς ἠδικημένοις· & Iuncus in Stobaei Florileg. Tit. CXX, p. 610, ἐνταῦθα μὲν γὰρ ἐνοχλεῖ τοῖς ἀνθρώποις, οὐ βραχὺς πόνος. Sed hoc leve & paene arbitrarium eſt. Id Diodoro privum, quod cicadas occidione occiſas refert, & ex agri Locrenſis vicinia ita exterminatas, ut generis eius nullae reliquiae durarent. Ceteri auctores ſunt, cicadas in Rhegino ſilere omnes, ultra flumen Alecem, quod utramque regionem disiungit, in Locrenſi vocales eſſe & canere. Sic Pauſan. VI, 6, p. 466, Aelian. V H. A. 8, quodam tamen cum diſcrimine, & Strabo VI, p. 399, ubi Iſ. Caſaub. intactum non praeteriit Diodorum. Wess.

Pag. 71. *l.* 3. Ὄντος τοῦ διαστήματος σταδίων τριῶν καὶ δέκα) Haud longe hinc abeſt Plinianum III H. N. 8: Sicilia *quondam agro Bruttio cohaerens, mox interfuſo mari avulſa, XII M. in longitudinem freto, in latitudinem autem* MIↃ *paſſus iuxta columnam Rheginam.* Alii contractius faciunt freti ſpatium, ut dictum eſt uberius ad Itin. Anton. p. 491. Porro ut Hercules apprehenſo tauri cornu fretum tramiſit, ita Daphnis δύο βοῶν δύο κεράτων ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος mare emenſus ad continentem adnatat in Longi Paſtoral.

I, p. 33; quod exemplum etſi Herculeum natandi modum illuſtret, non is tamen omnibus ſe probare potuit. Aliud Pauſanias III, 16, pag. 248, his, ſed corruptiſſimis, verbis ſectatur: *ταύτας γὰρ (τὰς βοῦς) τότε ἤλαυνεν Ἡρακλῆς, διανηξαμένας δὲ ἐπὶ Σικελίαν, κατὰ τὸν Ἔλεον τὸν κύφον ἀνευρήσων ἐπιδιέβη.* Spectat *ſcyphum*, quo maria Herculem tranſvectum fabulantur apud Macrob. V Saturn. c. 5. Id pulchre vidit Ioach. Kuhnius; quod vero prava corrigit, *κατὰ τὸν Ἡλίου σκύφον*, *ſolis ſcypho*, nimium eſt. Equidem *κατὰ τὴν Ἐλέαν τῷ σκύφῳ*, mei ſi res arbitrii foret, praeferrem: ut indicet Pauſanias, ad urbem Eleam ſive Veliam ſcyphum ingreſſum eſſe Heroëm atque inde in Siciliam traieciſſe. Velia non longe ab inſula diſtat: & ſi longius abeſſet, qui ſcypho maria potuit tranſgredi, fretum hoc ſine diſcrimine ſuperaret. WESS.

ead. l. 5. Βουλόμενος *ἐγκυκλωθῆναι πᾶσαν Σικελίαν*) Sic mox *τότε δ' ὁ Ἡρακλῆς ἐγκυκλούμενος τὴν Σικελίαν·* & cap. 24, *αὐτὸς δὲ κυκλωθεὶς τὸν Ἀδρίαν·* quo uſu Syneſius Cataſt. p. 303 B. *κυκλώσομαι τὸ θυσιαστήριον*, *altare circumibo*, ex Pſalmo XXV, 6. Alioqui *ἐγκυκλωθῆναι* non aliud ſaepe eſſe ſolet ac incingere. Strabo V, p. 330 C. *ὅσην ἐγκυκλοῦνται τὰ Ἀπέννινα ὄρη·* & p. 333 B. *ὁ ἐγκυκλούμενος τὰ ἕλη.* Huc tamen pertinebunt, ſi mendo careant, Plutarchi T. II, p. 50. D. *οἱ ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλούμενοι.* WESS.

ead. l. 8. Νύμφας *ἀνεῖναι θερμὰ λουτρὰ*) *Ibycus* Vulcani beneficio, Minervae vero *Piſander*, calidas has aquas acceptas refert, quamquam aliud tempus reſpiciens, in Schol. ad Ariſtoph. Nub. v. 1047. Zenobius Centur. VI, 49: *ἡ Ἀθηνᾶ τῷ Ἡρακλεῖ ἀνῆκε πολλαχοῦ θερμὰ λουτρὰ πρὸς ἀνάπαυλαν τῶν πόνων.* Diodoro accedit Pindarus extrema Od. XII Olympion. *θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ* appellans, & Heſych. in Ἡράκλεια λουτρά. Factum vero inde eſt, ut lavacra omnium optima ab Hercule nomen impetrarint. *Λουτρῶν τὰ ἥδιστα, Ἡράκλεια ἐπωνυμίαν ἔχοντά ἐστι* Ariſtides T. I, p. 64. WESS.

ead. l. 11. Τὰ *μὲν Ἡμεραῖα*) Lege Ἱμεραῖα· & pro Ἐγεσταῖα, Αἰγεσταῖα. Vid. Strabon. VI in deſcriptione Siciliae. RHOD. Τὰ *μὲν Ἱμεραῖα*) Priorem viri doctiſſimi coniecturam ſuo ſuffragio firmat liber Coiſlin. eſtque circa omne dubium certiſſima, ut mirum non ſit, in ea probanda conſpiraſſe Iſ. Caſaub. in Strab. VI, p. 421, Ph.

Cluver. II Sicil. Antiq. p. 285, & Cl. Salmaſ. in Solin. p. 79. Altera non neceſſaria videri poſſet, quod Ἔγεσταν, & Ἐγεσταίους Steph. exemplo Thucydidis (vid. Sylburg. in Dionyſ. I A. R. p. 42) produxerit, niſi ſi Noſter Αἰγεσταιους maluiſſet L. XII, 83, XIII, 6, & Αἴγεσταν XIV, 48. Quibus tamen in locis ſcripti libri Ἐγεσταίους & Ἔγεσταν cum praeoptent, ut contra Codd. conſenſum obnitar, induci non poſſum. Wess.

ead. l. 15. Ἀφροδίτης καὶ Βουτᾶ τοῦ τότε βασιλεύοντος) Venerem & Neptunum illi parentes dant Apollodor. II, 5, 10, & Tzetzes in Lycophron. v. 866. Diodoro adſtipulatur Servius V Aeneid. v. 412. Rectius autem fore arbitror τοῦ ποτε βασιλεύοντος. Eryx ea tempeſtate regno praeerat, non Butas. Wess.

Pag. 72. *l.* 11. Δωριεὺς ὁ Λακεδαιμόνιος) Anaxandridae regis Spartanorum filius, Cleomenis frater, quem ſibi in regni ſucceſſione praelatum cum aegrius ferret, ductis in Siciliam circa Olympiad. LXVIII colonis, Minoam inſtauravit, & novo Heracleae nomine donatam poſteris tradidit. Herodotus V, 46, & Pauſan. III, 16, huic rei auctores ſunt. Wess.

Pag. 73. *l.* 2. Ἐν τοῖς οἰκείοις χρόνοις ἀναγράψομεν) Huius promiſſi oblitus eſt, niſi ſi illis in libris memorarit, qui magno rei literariae damno interciderunt. Ph. Cluverius vigeſimo poſtquam inſtaurata eſſet anno, ſub tempus expeditionis Xerxis in Graeciam, ab Hamilcare, Siciliam ingenti CIↃ CIↃ navium & trecentorum millium exercitu invadente, deletam opinatur L. I Sicil. Ant. p. 218. Mihi non liquet. Diodorus quidem certe ea in expeditione tam diligenter verſatur, ut Heracleae ſtragem, ſi Hamilcari deberetur, neglecturus non videatur. Wess.

ead. l. 8. Τὸν καλλιστεύοντα τῶν ταύρων καθαγίσας) Videtur taurus ab eo mactatus & in Cyanen demerſus; quem morem poſt deinceps ſollemnem habuerunt Syracuſani, ut eſt L. V, 4. Ceteroqui καθαγίζειν de victimis, quae arae impoſitae igne conſumuntur apud Herodot. IV, 35; unde καθαγίζειν ἐπὶ πυρὸς Aelian. XIII H. A. 21, & καθαγίζειν τὰ ἱερεῖα πάντα, *igne penitus abſumere*, in Pauſan. IX, p. 717. Vide inferius V, 32, & Iac. Perizon. ad III V. H. 1 Aeliani. Ceterum ΛΕΥΚΑΣΠΙΣ, de quo mox l. 16, conſpicitur in Syracuſanorum numis apud Parutam Tab. CXLIV, ad quam vide Havercampi comm. p. 859. Wess.

Pag. 74. *l.* 1. Καὶ Γαυγατᾶν &c.) Ph. Cluver. I Sicil. A. p. 30. Καυχατᾶν citat ex coniectura, uti ſuſpicor. Si Codd. ſtat & valet auctoritas, Γαυχάταν praeoptandum. Ego vero in his nihil finio: neque enim conſtitutum habeo, ſintne *omnia haec nomina Graecae originis*. Rhodom. in Notarum Addend. Πεδιοκράτην corrigit. WESS.

ead. l. 7. Περὶ τὴν πόλιν τῶν Ἀγυριναίων) Patria Diodori eſt, cui hanc gratiam rependit, ut eius ſacra repetitaſque ex ultima antiquitate fabulas copioſius declaret. Vide L. I, 4. WESS.

Pag. 75. *l.* 10. Ἡρωϊ Γηρυόνῃ) Geryonis oraculum iuxta Patavium, quod Tiberius, Illyricum petens, adierit, memorat Sueton. Tib. c. 14. De hoc nihil legere memini. WESS.

ead. l. 15. Κόμας ἱερὰς Ἰολάῳ τρέφουσι) De veterum ſuperſtitione, pro bona corporis valetudine crinem Deo ſacrum paſcentium, nihil addo. Dixerunt abunde alii, Hadr. Iunius de Com. c. 4, Iſ. Caſaub. in Theophraſti Charact. c. 21, Hendr. Lindenbrog. ad Cenſorin. D. N. c. 1, Stanleius Aeſchyl. Choeph. v. 7. WESS.

Pag. 76. *l.* 2. Τὸν θεὸν ἵλεων κατασκευάσωσι) Vulgatae uſque huc controverſiam ſcripturae non eſſe motam, demiror, nihili quippe & prorſus inconcinnae. Haec pro ſe ipſa loquitur, & facile aſſenſum impetrat. Aelian. XII H. A. 1, καὶ λέγουσιν ἵλεων εἶναι τὸν θεόν. Ipſe Deus O. M. in Epiſt. ad Hebr. VIII, 12, ἵλεως ἔσομαι ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν. WESS.

ead. l. 6. Ἀλλ' οὗτοι μὲν &c.) Videndum eſt, quid pro οὗτοι debeat hic reponi. STEPH. H. Stephan. aliquid deeſſe opinatur. Sed integra erit ſententia, ſi ἀλλὰ μὴν ſubſtituas. Propius tamen ad mendoſe exarata accedit ἀλλ' ἤτοι μήν. RHOD. Ἀλλ' οὗτοι μὲν — ἀποκαθίστασθαί φασι) Si anacoluthon, aut nominandi caſum pro quarto, de quo genere Critici veteres ad Pindari Od. VII Pythion. v. 6, poſitum agnoſceres, ſalva fortaſſe res foret. Verum aliud ſcripti libri dant, quod amplecti oportere iudico. Non ſuam Diodorus, ſed popularium hanc eſſe opinionem, ſignificat. WESS.

ead. l. 10. Τὰς ἀπαντήσεις καὶ θυσίας τῷ θεῷ παρέστησαν) Patet, verbum παρέστησαν unice ſibi poſtulare vocem θυσίας, neque commode illi connecti poſſe ἀπαντήσεις· quod loquendi genus, quo duobus pluribuſve nominibus addi-

tur verbum, quod ad eorum unum tantum poteſt referri, optimo cuivis excidit utroque in ſermone. Thucydid. I, 17, de tyrannis, *προορώμενοι, ἔς τε τὸ σῶμα, καὶ ἐς τὸ τὸν ἴδιον οἶκον αὔξειν.* Hic enim *αὔξειν* dumtaxat reſpicit *οἶκον*: cetera aliunde pendent, ut bene Scholiaſtes. Demoſthen. II in Aphob. p. 518, *τοῦτον δ' ὀγδοήκοντα μνᾶς (γεγράφθαι ἐν τῇ διαθήκῃ) καὶ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν, καὶ τὴν οἰκίαν οἰκεῖν.* Ubi par ratio obtinet. *Οἰκεῖν οἰκίαν* bene coagmentantur; non item reliqua. Columella VI R. R. 32: *quae cum expleta ſunt, ut cicatricem & pilum ducant, maxime proderit fuligo.* Florus IV, 12, 37: *aliis os, aliis manus amputabant.* Virgil. Aeneid. IV, 375: *Amiſſam claſſem, ſocios a morte reduxi.* Aeneid. X, 71: *Thyrrhenamve fidem, aut gentis agitare quietas?* Vid. Servium Aeneid. VIII, 260. WESS.

Pag. 77. *l.* 3. *Λακίνιον μὲν κλέπτοντα τῶν βοῶν*) De Lacinio ab Hercule obtruncato Servius Aen. III, 552. Crotonem, unde urbi nomen, habent Scholia in Theocriti Idyl. IV, 32. WESS.

ead. l. 14. *Μετέσχε τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων*) Vide ſuperius c. 14. WESS.

ead. l. 15. *Μουσαίου τοῦ Ὀρφέως υἱοῦ*) Pater Muſaei controverſus eſt, atque aliis Eumolpus perhibetur; quos quidem egregie tueretur Epigramma in Schol. ad Comici Ran. v. 1065, & Diogene I, 3, ſi eiuſdem eſſet aetatis. Aliis Antiphemus, ut Androtioni in Schol. Soph. Oedip. Col. v. 1046. Diſcipulum Orphei qui ferant, non deſunt; quo ſenſu accipiendum putat Io. Alb. Fabricius I Biblioth. Graec. 16, 3; cum a Platone, Diodoro, Iuſtino Martyre & aliis Orphei filius appellatur. Ego vero viro praeſtantiſſimo cupidiſſime largior, praeceptores diſcipulis *υἱῶν καὶ τέκνων* blandiora vocabula indidiſſe; quem tamen morem in hiſtoriarum conditoribus haud temere recipio. WESS.

Pag. 78. *l.* 4. *Ποίημα συνέταξε θαυμαζόμενον*) Quodnam deſignet, non affirmavero: Hymnoſne, an Theologica, an de quo Euripides Alceſtid. v. 967:

— *οὐδέ τι φάρμακον*
Θρῄσσαις ἐν σανίσι, τὰς
Ὀρφεία κατέγραψε
Γῆρυς. —

Plura enim illi tribuebantur, incertae pleraque fidei, de quibus Io. A. Fabric. I Bibl. Gr. 18. WESS.

ead. l. 10. Μέγιστος ἐγένετο — ἔν τε ταῖς τελεταῖς) Diximus ſupra L. I, 23. WESS.

Pag. 79. *l.* 3. Παραπλησίως τῷ Διονύσῳ) Commeminit Bacchici deſcenſus ad inferos, ut matrem ſuperorum in numerum tranſcriberet, Plutarch. T. II, p. 566 A. & ne locum, unde in auras emerſerat, ignoraremus, Troezenii in Dianae Soſpitae templo, quod in urbis foro excitaverant, peregre advenientibus oſtentabant in Pauſan. II, 31. Quod matrem autem, Diis inſertam, Θυώνην (vid. ſuperius III, 62) appellavit, id in conſecratione, ut nomen mutarent, ſollemne erat, docente Ezech. Spanhem. in Caeſar. Iuliani p. 12. WESS.

ead. l. 11. Μετὰ Πειρίθου) Pirithoum, aeternis conſtrictum vinculis, diro mulcandum ſupplicio inferis, Theſeo Herculem liberatorem ad ſuperos comitante, relinquit c. 65, Criticis in Apollon. Rh. I, 102, haud invitis. WESS.

Pag. 80. *l.* 4. Τινὲς δὲ λέγουσι ποίμνας προβάτων &c.) In his nomen ſuum profitetur Agroetas in Schol. Apollon. Rhod. IV, 1397; Pherecydi, ut ibidem explicatur, prior placuit opinio. De *aurea* Homeri *Venere* eleganter Aelian. IV H. A. 2, & cultiſſime omnium urbaniſſimus Lucian. D. Mort. IX, 3. WESS.

ead. l. 8. Λέγουσιν, ὅτι — τετευχέναι) Novum videri poſſit λέγουσιν ὅτι τετευχέναι, & tollenda potius particula ὅτι. Sed ita loquitur cum alibi, tum p. 167, μυθολογοῦσι, ὅτι εἰπεῖν· & p. 192, μυθολογῆσαι διότι ὑπάρχειν· & p. 306, ἔφασαν ὅτι δείξειν. Ibidem vero ὅτι eſt παρέλκον, & in alia ſermonis forma. STEPH. Loquuntur & alii ita. Strabo XV, p. 1064 A. de Indis, ὅτι προσόρμους οὐκ ἔχειν. Philoſtratus VIII Vit. Apoll. 7, p. 333, καὶ οὕτω ἀθάνατος ὢν, ὡς μήδ' ὅτι Εὔφορβον εἶναι λελῆσθαι. S. Lucas A. A. XXXVII, 10, θεωρῶ, ὅτι — — μέλλειν ἔσεσθαι τὸν πλοῦν, ubi ex Polybio & Arriano plura Raphelius. Sine cauſa ergo Berkelius haec Stephani in Ἀμφιγένεια mendi manifeſta cenſuit, φασὶ γὰρ, ὅτι ἐκεῖ παραγενομένη Λητὼ τεκεῖν τὸν Ἀπόλλωνα. WESS.

Pag. 81. *l.* 6. Ἕσπερον καὶ Ἄτλαντα) Conf. ſupra L. III, 60. WESS.

ead. l. 9. Τὰ πρόβατα μῆλα καλοῦντας) Vide Schol. Sophocl. Aiac. v. 608, & in Theocrit. Idyl. IV, 10. Euſtath. in Homer. p. 1383. & Ezech. Spanhem. in Callimachi H. Apoll. v. 51. WESS.

ead. l. 12. Συνοικῆσαι τῷ ἀδελφῷ) *Non dubium poteſt eſſe,*

quin ſcripſerit Diodorus συνοικίσαι. *Quis namque ignorat*, συνοικεῖν *eſſe* in matrimonio cum aliquo vivere, συνοικίζειν in matrimonio dare, *quod voluit hic Diodorus. Sic ſupra c.* 10, βασιλεὺς Κρέων, θαυμάσας τὴν ἀρετὴν τοῦ νεανίσκου τήν τε θυγατέρα Μεγάραν συνῴκισεν αὐτῷ, nuptui collocavit. *Eandem Megaram ipſe Hercules, ut refert Noſter infra c.* 30, *dedit in matrimonium Iolao*, τελέσας τοὺς ἄθλους τὴν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνῴκισεν Ἰολάῳ. *Sic c.* 33 *in fine*, ὁ Τεύθρας ἄπαις ὢν ἀῤῥένων, τὴν θυγατέρα Αἰγιόπην συνῴκισε τῷ Τελέφῳ· *& in eiuſdem c. principio Hippolyte dicta erat* συνοικιζομένη Ἄξανι. *Res haec nimis nota eſt, quam ut aliunde ulterius eam confirmare pergam ac ineptus fiam.* Bene haec Io. Ienſius in Epiſt. ad Graevium p. 408, cuius coniecturae, ſi vel contra eam veniſſent ſcripti libri, fidenter locum dediſſem: nihil enim horum permutatione frequentius. Vid. L. XII, 32, & Pauſan. VIII, 4, pag. 606, & καὶ συνῴκησεν ἐρασθέντι τῷ Τεύθραντι lege, non, uti editur, συνῴκισεν. WESS.

Pag. 82. *l.* 6. Ἀνταῖον μὲν ἀνελεῖν) Vide ſupra cap. 17. WESS.

ead. l. 12. Βασιλέα τῶν Αἰθιόπων) In Arabia Emathionem ab Hercule occiſum, Apollodorus II, 5, 11, affirmat. Sed vide eiuſdem L. III, 11, 4. WESS.

Pag. 83. *l.* 7. Τὴν τῶν ἄστρων σφαῖραν φιλ.) Dictum ante ea de re eſt L. III, 60. WESS.

ead. l. 12. Αἰνιττομένων τῶν ἀνθρ. τὸ γένος) Ε γεγονὸς corruptum hoc eſſe divino. RHOD.

Pag. 84. *l.* 5. Ὡς ἔνιοι γράφουσι) Conf. c. 16. WESS.

ead. l. 9. Τὸν Κιμμέριον Βόσπορον) Sic debuerant, ſi recordati fuiſſent Aeſchyli Prometh. v. 731:

Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
Κεκλήσεται. —

Atque infra XII, 31; XIV, 93; XX, 22. WESS.

ead. l. 11. Ὅπου νῦν ἐστι τὸ Ἀμαζονεῖον) Stephanus Ἀμαζόνειον, ſic enim ipſe & Plutarch. & Suidas, τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἔνθα Θησεὺς τῶν Ἀμαζόνων ἐκράτησε. Immo ipſa in urbe fuit, teſte Plut. Theſ. p. 12 F. Aeſchylus Amazonum caſtra in Areopago locat Eumen. v. 688. Conf. Mauſſac. in Ἀμαζόνειον Harpocr. & I. Meurſ. Theſ. c. 20. WESS.

Pag. 85. *l.* 3. Ἃς μὲν κατέκοψαν) Plutarchus conditionibus bellum fuiſſe poſitum in Theſ. p. 13 ſignificat, pru-

denter addens, καὶ θαυμαστὸν οὐκ ἔστι ἐπὶ πράγμασιν οὕτω παλαιοῖς πλανᾶσθαι τὴν ἱστορίαν. Noſtro praeter alios adſtipulatur Lyſias Orat. Funeb. c. 2. Wess.

ead. l. 10. Ἐπανίωμεν) Supra ἐπάνιμεν. Rhod.

Pag. 86. *l.* 3. Θέσπις γὰρ ἀνὴρ ἦν) Infra, videlicet p. 171 & 205, & alibi, genitivus eſt Θεσπίου, non ab hoc nominativo Θέσπις, ſed Θεσπίας. Steph. & Rhod. Θέσπιος γὰρ ἦν &c.) Hoc nomine uſus eſt Pauſan. IX, 26: Οἱ δὲ Θέσπιόν φασιν ἐξ Ἀθηνῶν ἐλθόντα τὸ ὄνομα τῇ πόλει δοῦναι· γεγονέναι δὲ ἀπὸ Ἐρεχθέως αὐτόν. Loquitur de Theſpiis, earumque conditore, prorſus ut Noſter. Tamen puellarum patrem non Theſpium ſed Theſtium c. 28, p. 763, fuiſſe perhibet; qua in re conſentaneos habet Athen. XIII, 1, Greg. Nazianz. Orat. III, p. 81, & his priorem Apollodor. III, 3, 9, ut monere haud neglexit diligentiſſimus Sylburgius. *Theſpium* vocant Tzetzes Chiliad. II, 121, Hygin. Fab. CLXII, ubi plura Muncker. Wess.

ead. l. 12. Πατὴρ υἱῶν πεντήκοντα) Omnes partu mares ediderunt, geminos tamen maior minorque natu, Pauſan. IX, 28, & Apollod. II, 7, 8. Bene Greg. Nazianz. Orat. III, p. 108 B. καὶ ταῖς πεντήκοντα Θεστίου θυγατράσιν ἐναθλεύων Ἡρακλῆς, ἐν μιᾷ νυκτὶ ὁ Τριέσπερος, καὶ τρισκαιδέκατον ἆθλον τοῦτον ἐπιτελέσας, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως τοῖς ἄλλοις γε οὐ συναριθμούμενον &c. Wess.

Pag. 87. *l.* 1. Εἰς Σαρδῶνα) Sic mox ſemel iterumque, & L. XIV, 63; at rectius εἰς Σαρδόνα II, 35, & XV, 24; uti Polyb. I, 24, Appian. Hannib. p. 550, Strabo V, p. 342 B. & optimus quiſque. Ego Mſſ. ſequar. Wess.

ead. l. 2. Καὶ συστρατευομένου) Praeteritum ſenſus poſtulat, aut συστρατευσαμένου. Rhod.

ead. l. 5. Δύο μὲν κατέμειναν ἐν ταῖς Θήβαις) Paulo aliter Apollodor. II, 7, 6: Hercules πέμψας πρὸς Θέστιον, ἑπτὰ μὲν κατέχειν ἔλεγε παῖδας, τρεῖς δὲ εἰς Θήβας ἀποστέλλειν, τοὺς δὲ λοιποὺς τεσσαράκοντα πέμπειν εἰς Σαρδὼ τὴν νῆσον. Sic enim recte MSS. quod & ſagaci coniectura aſſecutus erat Kuhn. in Pauſan. VII, 2. Ergone hic τῶν — παίδων τρεῖς μὲν &c. ſcribendum, ut Apollodoro conſentiat? quod profecto pronum foret, ſi hunc ducem unice ſectaretur. Porro, cum δημούχους eorum poſteros, qui Theſpiis conſederant, appellatos ait, id magiſtratuum fuiſſe nomen innuit. Habet eundem titulum, etſi alia in re, Sophocles Oedip. Col. v. 448:

Ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέλητέ μου
Σὺν ταῖσι ταῖς Σεμναῖσι ΔΗΜΟΥΧΟΙΣ θεαῖς
Ἀλκὴν ποιεῖσθαι. —

Eumenides enim Oedipus intelligit, Coloni civiumque praeſides. Propius abſunt γᾶς τᾶσδε Δαμοῦχοι, i. e. Theſeus & qui cum eo Atticae regionis gubernatores erant, eiuſdem Fab. v. 1080. WESS.

ead. l. 15. Ἰόλαιον) Ἐτυμολογώτερον eſt Ἰολαεῖον, quod Favorini Lexicon approbare videtur, ubi pro Ἰολαεῖον Ἰόλλειον mendoſe ſcriptum eſt. RHOD. Ἦν — καλεῖσθαι Ἰολαεῖον) Viſum eſt hoc praeſtare, modo arceſſatur ad ſententiam ex anterioribus φασίν. Ἰολαεῖον ſatis tuebuntur Ἰολαεῖοι infra L. V, 15; alteri, ſi qui pertinacius defendere velint, ſuffragabitur Pauſan. X, 17, p. 837, ἔστι δ' οὖν, inquiens, καὶ κατ' ἐμὲ ἔτι χωρία τε Ἰολάϊα ἐν τῇ Σαρδοῖ &c. Mihi tamen meliorum Codd. potior videtur auctoritas. WESS.

Pag. 88. *l.* 8. Μεταστήσας) Redde contextui ſuum καταστήσας. RHOD.

ead. l. 9. Δαίδαλον ἐκ τῆς Σικελίας) Prudentius Diodorus, quam quidem illi, qui ab Ariſtaeo in Sardiniam deductum tradebant, merito reprehenſi a Pauſan. X, 17. Opera vero Iolai auſpiciis per inſulam condita, & ad Graecorum quidem morem ac modum, tetigit etiam Ariſtotel. Mirabil. pag. 727 ed. Duvall. WESS.

ead. l. 15. Ὠνόμασε δὲ καὶ τοὺς λαοὺς Ἰολάους) Puto ſcripſiſſe Ἰολαείους, ut L. V, 15; in cuius nominis origine Diodoro accedunt Strabo V, p. 344 A. & Pauſanias: mirum vero, Latinos, Livium, Melam, Plinium, eos *Ilienſes* nuncupare; quos etſi corruptos, atque ex Diodoro & Strabone corrigendos confidentiſſime decreverit Salmaſ. in Solin. p. 70; vereor, ut omnium aſſenſum impetret. Pauſanias, qui Iolaënſes in Sardinia campos non praeteriit, *Ilienſium* commeminit, Ἰλιεῖς μὲν ὄνομα καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι ἔχουσι inquiens L. X, p. 838, ac Troia arceſſens, quemadmodum & Silius XII, 362, ubi Salmaſio iure optimo obloquitur Drakenburgius. Equidem in hac Graecorum Latinorumque diſcordia non temere diſſenſero cum Ph. Cluverio Sard. Antiq. pag. 484, fabulis omnia, quae de Ilienſibus, Troia profugis, & Iolaënſibus prodita ſunt, tranſcribente, natis ex *Iolaënſium* ſive *Ilienſium* in Sardinia indigenarum nomine; quod cum Poenorum ſermone *altos* ſive *montanos* indicet, ſagaciſſime S. Bochartus „nomen, ait, vel Ilienſium

„vel Iolaënſium factum ex Poeno *Ilaë*, quaſi *altos* dixeris, „i. e. *montanos;* quia, Poenis inſulam invadentibus, in celſa loca ſe contulerant, quod & Pauſanias, & Strabo, „& Diodorus diſertis verbis aſſerunt; L. I de Phoenic. Colon. c. 31, pag. 575. Wess.

Pag. 89. *l.* 7. Καθάπερ οἱ Πέρσαι τὸν Κῦρον) Conf. Herodot. III, 89; Pauſan. VIII, 43, p. 690. Wess.

Pag. 90. *l.* 5. Τὸ δ' ἀποτέλεσμα τούτων ἀκολ.) Id vero negant Strabo, ceterique ſcriptorum, qui Sardorum res tetigerunt. Poeni Romanique inſulam imperio ſuo ſubiecerunt, victiſque imperarunt; quod cum Iſ. Caſaubon. exploratiſſimum haberet, temperare non potuit, quin Diodor. perſtringeret in Strabon. V, pag. 344. Fortaſſe tamen id tantum voluit Noſter hoc loco & L. V, 15, Iolaënſes illos, in inſulae montana refugientes, in antris ſecure miſeram degiſſe vitam, reliquis victorum imperio parentibus. Wess.

ead. l. 14. Τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν — ποιούμενοι) Etiamſi vulgatum per erat commodum, hoc poſtulat Codd. concors auctoritas. Callicratides ex Pythagorae ſectatoribus in Io. Stobaei Sermon. LXXXIII, p. 485: ἁ δ' ὑπερβάλλοισα κόσμον ἐλευθέριον καὶ διεξαγωγὰν, καταρχὰ ὕβριος καὶ ὀλέθρου ῥιζοῦται τοῖς ἀνθρώποις· ubi cauſa non erat, cur διαγωγὰν mallent. Wess.

Pag. 91. *l.* 8. Μεγάραν συνῴκισεν Ἰολάῳ) Plutarchus, mira ſedulitate Hercules, ait, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν Ἰολάῳ συνῴκισεν ἑκκαιδεκαέτει τότε ὄντι τρία καὶ τριάκοντα ἔτη τότε γεγενημένην, Amator. T. II, p. 754 E. Euripides, Seneca, Lucianus & Hyginus Herculi furenti Megaram occidendam tradiderunt. Vid. T. Hemſterh. in Lucian. D. D. XIII, 2. Wess.

Pag. 92. *l.* 6. Μή που νεμόμεναι τυγχάνουσι) Conſentit Sophocles Trachin. v. 274:

Ὡς ἵκετ' αὖθις Ἴφιτος Τιρυνθίαν
Πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν.
Τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν
Ἔχοντ' ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός.

Apollodorus ab utroque in multis recedit L. II, 6, 2, quod in hoc genere, ut dictum alias eſt, nihil mirum. Wess.

ead. l. 10. Παρεκάλεσεν αὐτὸν καθᾶραι τὸν φόνον) Homicidas velut conſceleratos atque inquinatos olim averſabantur omnes; quare ex amicis aliquem ſupplices adibant, ut

luſtratione inſtituta purgarentur. Hercules non Neleum tantum, ſed & Hippocoontis familiam Spartae, quorſum *καθαρσίων εἵνεκα* venerat, ut ſeſe Iphiti caede contaminatum abluerent ac luſtrarent, rogarat, Pauſan. III, 15, p. 244, auctore. Tangunt autem atque illuſtrant hunc morem Iſm. Bulliald. in Theon. Mathem. p. 216, & H. Valeſ. in Damaſceni Excerpt. p. 441, & Stanleius in Aeſchyli Eumen. v. 579. Wess.

Pag. 93. *l.* 8. *Τῶν ποτε Μαιόνων, νῦν δὲ Λυδῶν*) Ita Stephanus gentem nominat: qui *Μήονες* poëtis Ionum dialecto vocantur. Rhod. *Τῶν τότε Μαιόνων*) Sic ſcripſiſſe auctorem, quae ſequuntur certo confirmant. Strabo XIII, p. 877 C. *Λυδοὶ οἱ τότε Μήονες*· & eo multis annis prior Herodotus I, 7, *ἀπό τευ ὁ δῆμος Λύδιος ἐκλήθη ὁ πᾶς οὗτος, πρότερον Μήων καλεόμενος*· quae quoque illorum Codd. ſcripturae, quibus *Μηόνων* vox probatur, auxilio eſſe poterunt. Wess.

ead. l. 13. *Τοὺς ὀνομαζομένους Κέρκωπας*) Notae horum fraudes & ſtrophae vel ex *Κερκωπίζειν* & *Κερκώπων ἀγορὰ*, de quibus Zenob. I, 5, IV, 50, Harpocration in *Κέρκωψ*, Euſtath. in Homer. p. 1864, atque alii. Wess.

Pag. 94. *l.* 2. *Συλέα δὲ τοὺς παριόντας ξένους* &c.) Eadem Apollodorus, cuius verba in controverſiam cum venerint, adſcribenda ſunt: *Συλέα δὲ*, ait, *ἐν Αὐλίδι τοὺς παριόντας ξένους σκάπτειν ἀναγκάζοντα — ἀπέκτεινε*. Mentio enim Aulidis doctiſſimum Th. Galaeum offendit, opinatum veniſſe ab Apollodoro *Συλέα δὲ τὸν Λύδιον*, uti in Tzetzae Chil. II, 332. Sed quid ſi in Lydia regio fuerit, cui nomen *Aulidis?* *Αὐλαὶ* quidem certe fuerunt in hac vicinia prope Aphrodiſiadem, memoratae a Damaſcio in Vit. Iſidori apud Phot. Cod. CCXLII, p. 1050; poteritque adeo *ἐν Αὐλαῖς* tantiſper refingi, dum *Aulis* aliunde eruatur, medicina leniore. Wess.

ead. l. 5. *Λεηλαλούντων*) Tertium Λ pro T typographicum eſt erratum. Verbum a *λεία* & *ἐλάω* compoſitum *praedas agere* ſignificat. Rhod. *Ἰτώνων δὲ λεηλατούντων* &c.) *Ἰτώνην*, Lydiae urbem, Stephanus, & cives eius *Ἰτωνίους* memorat in *Ἴτων*. Videtur eiuſdem memoria fuiſſe in Doniana inſcriptione Claſſe I, 98, ſed quae nunc ea parte lacera eſt & defecta. Wess.

ead. l. 11. *Λαμὸν ἐγέννησε*) Ovidius ratum hoc habet. Sic enim Deianira Epiſt. IX, 53:

Una, recens crimen, praeſertur adultera nobis,
Unde ego ſum Lydo facta noverca Lamo.

Palaephato tamen Incredibil. c. 45 *Laomedes; Agelaus* Apollodoro II, 7, 8, Herculis & Omphales filius appellatur. WESS.

ead. l. 13. Υἱὸς Κλεόλαος) Facit vicinia nominum Κλεολάου & Κλεοδαίου, ut in dubio haeream, utro horum nuncupatus ſit Herculis hic filius. *Cleodaeum* Herculis nepotem praeter Pauſan. III, 15, p. 246, alii plures memorant in Sylburgii nota: & eum tamen Κλεόλαον Apollodor. II, 8, 2, vocat. Tua itaque, utrum malis, optio eſt. Ego interea tamen in vulgato acquieſcam: tum Apollodori cauſa, Κλεολάου cognomen huic imponentis L. II, 7, 8; tum quod nihil in eo nomine inſolens ſit, Cleolauſque Clitorienſis in Pauſan. VIII, 27, reperiatur. Illud paene addere neglexeram, Herodotum I, 7, & Hellanicum in Stephani Ἀλέλη in omnia alia diſcedere. WESS.

Pag. 95. *l.* 5. Μικρὸν ὕστερον δίεξιμεν) Inferius c. 43. WESS.

ead. l. 12. Ἀλλ' οἷον τότε) Iliad. V, 638; ubi tamen exemplaria, etiam Romanum cum prarecbolis ſeu paraphraſi Euſtathii, οἷόν τινα habent. RHOD. Ἀλλ' οἷόν τινα) Sequor ſchedas Coislin. hoc probantes non hic tantum, ſed & c. 50; quo loco cum Ἕξ οἴης plerique omnes praeferant, idque in editis Homeri legatur, nolui ſcriptis libris refragari. WESS.

Pag. 96. *l.* 5. Τὸν Ἀμφιαράου υἱὸν Ὀϊκλέα) Lege τὸν Ἀντιφάτου· nam Oicles fuit Amphiarai quidem pater, Antiphati vero filius, & aliter non quadraret ad rationem temporis hiſtoria. Nam prius illud Ilii excidium, Hercule duce factum, multis annis praeceſſit expeditionem VII ducum ad Thebas, ubi Amphiaraus vigebat: ideo male convenit eius filio, ut cum Hercule Troiam potuiſſet exſcindere. Tum Amphiaraus duos tantum filios habuit, Alcmaeonem & Amphilochum, ut ait Homerus Odyſſ. O, 248, & omnes antiqui. Ideo lege meo periculo Ἀντιφάτου. PALM. Niſi ſi alius hic ſit Oicles, quod difficulter mihi perſuadeo, vera eſt viri doctiſſimi divinatio. Stemma hominis ita recenſent Critici in Pindari Nem. Od. IV: Μέλαμποδος Ἀντιφάτης, οὗ Ὀϊκλῆς, οὗ Ἀμφιάραος· neque aliter Poëta Odyſſ. O, 244, & auctor ipſe c. 70. WESS.

Pag. 97. *l.* 2. Καὶ πολλοὺς ἐν χειρῶν νόμῳ κατασφάξας) De conflictu, ſi qui in eo cadant, tritum hoc. Polybius

XI, 2, ἐν χειρῶν νόμῳ κατέστρεψε τὸν βίον· & c. 17, ἐν χειρῶν νόμῳ διέφθειρε τὸν τύραννον. Noſter ſaepiſſime L. XIX, 43; XX, 56 & 67. Wess.

Pag. 98. *l.* 1. Εἰς Ὤλενον προσδεξάμενον) Hoc perſonale ſeu proprium viri eſſe, vix crediderim. Nam & inſolentior eſt ſyntaxis, ac fere poëtica, & dubium, an Olenus quiſpiam nominatus fuerit. Ex Homero Iliad. II, 639, & Strabone L. IIX, p. 594, Olenum Achaiae & Aetoliae urbem fuiſſe, notius eſt, quam ut hic inculcetur. Quid igitur faciendum? Commodiſſima quidem ratio foret, ſi diviſim legeretur πρὸς Δεξαμενὸν, ut hoſpitis Herculei nomen hic expreſſum acciperetur, niſi idem, quod Poggio in ſuo *Ephicano* accidit, nobis quoque eventurum vereremur. Tunc autem verſio talis eſſet: *Re infecta Olenum ad Dexamenum regreditur.* Quod ſi εἰς motum ad perſonam hic ſignificare contendas, hoc modo interpretandum eſt: *Ad Olenum, qui ante illum ſuſceperat,* (τὸν δεξάμενον) *reverſus eſt.* Noſtra interim verſio, *ad Olenum regreſſus, a N. quodam hoſpitio excipitur,* medium quaſi tenet. Rhod. Lege confidenter πρὸς Δεξαμενόν. Dexamenus fuit Oleni rex, qui Herculem excepit hoſpitio. Pauſanias in Eliacis I, 3, & Achaicis c. 19, Hyginus c. 31, Apollodorus II, 5, 6. Palm. Vera eſt viri doctiſſimi & ſalutaris medicina, ſed ſera. Iam olim eam Diodoro fecerat excellenti eruditione vir P. Leopardus III Emend. c. 5, cuius ſi recordatus fuiſſet aut Muncker. haud pauca eorum, quae Hygino Fab. XXXI adſcripſit, in ſolidum illi haud dubie tranſcripſiſſet; aut Kuhnius, non hercle tuliſſet aequo animo in Pauſan. VIII, 18, τίς ὁ δεξάμενος ἐν Ὠλένῳ βασιλεύς. Fabulam hanc Timocles ἐν Κενταύρῳ ἢ Δεξαμενῷ declaraſſe videtur, citatus ab Athenaeo L. VI, 9, ubi vertentem Dalecampium, in *Centauro aut Labro*, caſtigavit Iſ. Caſaubonus. Wess.

ead. l. 2. Ἱππολύτης συνοικιζομένης Ἀξάνι) Forte Ἀζᾶνι ex Coisl. & Mut. praeſtiterit, quo nomine inter Arcadis liberos fuiſſe perhibetur, unde *Azaniae*, Arcadiae parti, cognomen venerit, diſſentiente tamen Schol. Apollon. Rhod. II, 53, a Pauſania VIII, 4, & criticis in Euripid. Oreſt. v. 1646. De puellae nomine res quoque dubia. Apollodorum ſi audis L. II, 5, 5, Mneſimache fuit; Hyginum ſi ſequaris Fab. XXXI, Deianira. Praeterea *Eurytion* alius eſt, atque ille apud Poëtam Odyſſ. Φ, 295, ubi in Scholiis Bachylides huius commeminit. Wess.

ead. l. 10. Τῆς Ἀρκαδίας ἐν Φενεῷ) Vide Pauſan. VIII, 14, diligenter opera, quae Hercules Pheneatarum in commodum eo tempore abſolverit, deſcribentem. Wess.

ead. l. 13. Εὔρυτον τὸν Αὐγέου) Vel eſt hic locus mendoſus, vel eſt Diodori μνημονικὸν σφάλμα. Nam Eurytus non fuit Augeae filius, ſed ex fratre Actore nepos ex Molionibus unus, quos Hercules inſidiis exceptos in Cleonis occidit, ut docet Apollodor. II, 7, 2, Pauſanias in Argolic. c. 15. Repone igitur τὸν Ἄκτορος, vel, ſi mavis, τὸν Αὐγέου ἀνεψιόν. Palm. Εὔρυτον τὸν Αὐγέου) In his ſine dubio error eſt, in quo tollendo cum ſcripti libri operam fruſtrentur, facile patior Diodoro imputari. De caede Molionidarum Pindarus Olymp. Od. X, 35, & Pauſan. II, 15. Wess.

ead. l. 16. Ἐφόνευσεν Αὐγέαν) Negat Pauſan. V, 3; non item Apollodor. II, 7, 2. Wess.

Pag. 99. *l.* 7. Οἰωνὸν δὲ τὸν Λικυμνίου) Id puero nomen fuiſſe firmabunt haec Pauſaniae III, 15: Οἰωνὸς ἡλικίαν μὲν μειράκιον, ἀνεψιὸς δὲ Ἡρακλεῖ. Λικυμνίου γὰρ παῖς ἦν, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀλκμήνης &c. reſtituendum ergo fuit. Wess.

ead. l. 14. Καὶ τὴν βασιλείαν Τυνδαρέῳ) Poſtremam vocem auctori, ad ſenſum neceſſariam, reddidi. Deſit eadem in veteri marmore, ſed lacero & exoleſcentibus literis mire corrupto, Claſſ. I, 98, Donii. ΣΠΑΡΤΑΝ ΤΕ ΛΑΒΩΝ ΔΟΡΥΑΛΩ τον ΤΟΝ ΙΠΠΟΚΟΩΝΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΣ ΦΟΝΕΥΣΑΣ Τυνδάρεων ΣΥΝ ΚΑΣΤΟΡΙ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΙ ΦΕΥΓΟΝΤα ΚΑΤΑΓΑΓΕ ΚΑΙ ΕΔΩΚΕ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ ΤΟΥΤΩ. Sic fuiſſe puto. Adde Pauſan. II, 18, p. 151. Wess.

Pag. 100. *l.* 3. Ἴφικλος) Ἰφικλῆς Pauſaniae VIII, 14, qui & eum in pugna cum Eleis & Molionidis letali vulnere percuſſum diſceſſiſſe tradit. Plutarchus in nominis ſcriptura Pauſaniae, in proelii loco & tempore Diodoro adſtipulatur extremo libro de Fraterno Amor. p. 492, T. II. Puto utroque modo dixiſſe, ut Πάτροκλον, Ἐτέοκλον, qui aliis Πατροκλῆς, Ἐτεοκλῆς, apud Euſtath. in Iliad. p. 112. Wess.

Pag. 101. *l.* 1. Καὶ προσέταξε καταποντίσαι) Hecataeus Augen una cum filio arcae parentis iuſſu incluſam & in mare abiectam tradiderat, teſte Pauſan. VIII, 4. Id ſecutus eſt in *Auge* ſua Euripides apud Strabon. XIII, p. 915. Noſtri ordinem rei geſtae praeter alios confirmant Tegea-

tae in Pauſan. VIII, 48, & Alcidamas Orat. in Palamed. p. 185. Wess.

ead. l. 2. Κατὰ τὸ Παρθένιον ὄρος) Conf. Callim. H. Del. v. 70, quaeque ad eum commentatus eſt Ezech. Spanhem. Mox ἐπί τινα χρείαν ἀναγκαίαν idem eſt ac Epicteti in Florileg. Io. Stobaei Tit. CXX, p. 610, τὶ τῶν ἀναγκαίων ποιεῖν. Wess.

ead. l. 15. Κορύθου τοῦ βασιλέως) Eadem Apollodor. III, 9, 1. Forſan ab eo Tegeatarum quidam Κορυθεῖς apud Pauſan. VIII, 45, ſunt appellati. Wess.

Pag. 102. *l.* 7. Ἄπαις ὢν ἀῤῥένων) Addere alii ſolent παίδων vocem. Demoſthen. Orat. adverſ. Spud. p. 590, ἄπαιδος δ' ἐκείνου τελευτήσαντος ἀῤῥένων παίδων. Andocid. de Myſter. p. 15. Damaſcen. Excerpt. 486. Paulo aliter Herodotus I, 109, καὶ ἄπαις ἔρσενος γόνου. Mallem hic priores imitatus eſſet Diodorus, ſicuti bene c. 41. Wess.

Pag. 103. *l.* 6. Μόνης δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ὠλιγώρησεν) Homerum Iliad. I, 530 &c. cultiſſime haec deſcribentem vide. Wess.

ead. l. 12. Πολλοὺς τῶν ἀρίστων &c.) Hoc malo, uti c. 32, αὐτὸς μὲν μετὰ τῶν ἀρίστων προῆγεν ἐπὶ τὴν πόλιν. Apollodorus hac ipſa de re I, 8, 2, τοὺς ἀρίστους ἐκ τῆς Ἑλλάδος πάντας ἐκάλεσε. Infra c. 42 & 44 aliud valet. Wess.

Pag. 104. *l.* 1. Ἀταλάντης τῆς Σχοινέως) De Atalanta, fueritne Iaſii an Schoenei filia, veteribus non convenire, notiſſima res eſt. Ezech. Spanhem. ad Callim. H. Dian. v. 216, tanta diligentia eam ſcriptorum diſcordiam exſecutus eſt, ut aliis otium fecerit. Wess.

ead. l. 4. Συγκυνηγετοῦντες ἠγανάκτησαν) Scholion recte & erudite συγκυνηγοῦντες· quamvis Favorinus inter ſynonyma τοῦ κυνηγεῖν etiam κυνηγετεῖν recenſeat. Rhod. Συγκυνηγοῦντες ἠγανάκτησαν) Iniquum cenſui contra tot Codd. venire velle: alioqui κυνηγετεῖν eius eſt dignitatis, ut fideiuſſore Favorino non egeat. Uſurpant Noſter III, 44, IV, 86, Strabo XV, p. 1037 A. Aelian. I H. A. 8, Diogen. Laërt. II, 72. Pauſan. V, 7, p. 390, συνκυνηγετεῖν in Mſ. Oxonien. Incredib. c. 14 Palaephatus; ἐκκυνηγετεῖν Lycophron. Alex. v. 1025; κυνηγετὴρ Manetho L. IV, 337 &c. De data autem Atalantae apri pelle Noſtro conſentit Accius Meleagro, *Remanet gloria apud me, exuvias dignavi Atalantae dare*, in Non. Marcello p. 470; & p. 499,

cuius exuvias & coronam huic muneravit virgini: quorum haec a Theſtii filiis, illa ab ipſo Meleagro videntur prolata. Wess.

ead. l. 15. Ἐπὶ τῇ τῶν ὁμαίμων ἀναιρέσει) Denuo ſcriptorum librorum potior eſt auctoritas. Notum omnibus Sophocleum Antig. v. 523, Ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταὐτοῦ πατρός· neque in obſcuro Aeſchyli VII C. Theb. v. 357: Ἁρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες· & nobile illud ex eadem Fabula v. 687, Ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτοκτόνος, Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος. Wess.

Pag. 105. *l.* 4. Ὅτι τότε τελευτήσει Μελέαγρος) Sic oportuerat, aut τότε τελευτήσειν Μελέαγρον, τὸν υἱὸν &c. ut nemo neſcit. Apollodorus, cuius verba aemulatur auctor L. I, 8, 2, τότε τελευτήσει Μελέαγρος, ὅταν ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς καταναῇ. Accius Meleagro, *Eum vitae finem ac fati internecionem fore Meleagro, ubi torris eſſet interfectus flammeus*, apud Nonium c. 1, p. 15. Conf. Schol. in Iliad. I, 544. Iam, quod Ἀλθαίαν Meleagri matrem appellat, id bene habet; mallemque adeo a doctiſſimo Io. Chriſt. Wolfio id nominis ita reſtitutum fuiſſe Theophilo II ad Autolyc. c. 7, 8, quam Ἀλθέας propugnatum. Wess.

Pag. 106. *l.* 1. Καὶ παρακελεύσασθαι ταύτην ἀφανίσαι) Nihil erat profecto, cur hinc abiret Reg. Cod. Iſocrates Evagor. prope finem, καὶ γὰρ ἐκεῖνοι παρακελεύονται τῶν δρομέων οὐ τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλὰ τοῖς περὶ τῆς νίκης ἀγωνιζομένοις· & Noſter c. ſeq. qua *adhortandi incitandique* poteſtate vix quidquam tritius. De ipſa re Apollodor. etſi in omnibus Noſtro non conſentaneus, I, 8, 4: Ἱππόνουν τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα, πόῤῥω τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐντειλάμενον ἀποστεῖλαι, ſive potius, ἀποκτεῖναι. Sic enim ſcripſiſſe eum ſuſpicor; namque ἀποστεῖλαι abſolute ita poſitum incongruens eſt & ſermoni & rei, de qua agitur. Wess.

ead. l. 13. Ὡμοιωμένου τοῦ ποταμοῦ ταύρῳ) Conf. Sophocl. Trachin. v. 10, 514, & Strabon. L. X, p. 703. Wess.

Pag. 107. *l.* 8. Οἱονεὶ τινὸς ἀμαλακιστίας) Forte haec reſpexit Etymolog. in Ἀμάλθεια ſcribens: Εἰσὶ δ' οἱ φασὶ παραπεπλάσθαι τὸ ὄνομα. εἶναι γὰρ αὐτὴν ἀμαλακιστίαν, παρὰ τὸ μὴ μαλάσσεσθαι καὶ ταπεινοῦσθαι. Aliud ſectatus eſt vetus ſcriptor in Stob. Serm. LIV, p. 369, ex Socratis opinione tradens, Amaltheae cornu εἶναι σύμβολον, ἂν μή

τις ἢ μάλθων, ἀλλὰ ἐργάτης, πάντα ἕξειν τἀγαθά. κατὰ μὲν τὴν Ἀμάλθειαν, τοῦ μὴ μάλθωνος ταττομένου· κατὰ δὲ τὸ κέρας τοῦ βοὸς ἐργατικωτάτου ὄντος, τὸν ἐργάτην ἐνσημαίνεσθαι. Symbolum eſſe eius, qui cum minime mollis, ſed operi aſſiduo intentus ſit, bona omnia conſequitur. Amaltheam hominem haud quaquam ſegnem, cornu bovis, animalis laborioſiſſimi, ruſticum operis ſtudioſum indicare. Addit deinceps, *διὸ καὶ ἔχοντες αὐτὸ εἰσάγονται ὅ, τε ἀγαθὸς δαίμων καὶ ἡ ἀγαθὴ τύχη·* quod veriſſimum eſſe oſtendunt veteres numi & Dio Chryſoſtom. Orat. LXIV, p. 591 D. Wess.

ead. l. 12. *Φυλέα τὸν βασιλέα τῶν Θεσπρωτῶν*) *Phylanta* appellat Apollodor. II, 7, 8, &, qui eum exſcripſit, auctor Argum. in Sophocl. Trachinias, niſi ſi utrobique peccatum ſit, quod ſuſpicor. Noſter ſponſorem dabit Homer. Iliad. O, 530. De Ephyra Theſprotorum abunde I. Palmer. II Gr. Antiq. c. 5. Wess.

ead. l. 16. *Εὐρυνόμου τοῦ Ἀρχιτέλους*) Nomen infelicis pueri controverſum eſt: qui tamen *Eurynomum* vocarit, neminem praeter Diodorum reperio. *Eunomus* dicitur Herodoro in Athen. IX, cap. ult. & Apollodor. II, 7, 6, & forte verius. Adde Criticos veteres in Apollon. Rhod. I, 1212. Wess.

Pag. 108. *l.* 9. *Μισθοῦ διαβιβάζοντα τὸν ποταμὸν*) Conf. Hygin. Fab. XXXIV, cum Muncker. animadverſionibus. Wess.

Pag. 109. *l.* 11. *Ἔχων — συστρατεύοντας τῶν Ἀρκάδων*) Vid. ſupr. c. 34, & Apollodor. II, 7, 7, ubi & *Melienſes* Arcadibus iunguntur; & Herodot. VIII, 73. Wess.

ead. l. 15. *Τόν τε βασιλέα τῶν Δρυόπων ἀνεῖλε*) Idem docebatur in marmore Doniano Claſ. I, 98, nunc temporum iniuria mirifice lacero. Aliunde tamen novimus, Herculem ex Phylantis filia Midea tuliſſe Antiochum. Docet id Pauſan. X, 10, & I, 5, ubi *ἐκ Μήδας* recte mutant viri docti. *Μήδαν τὴν Φίλαντος* Schol. Sophocl. Trachin. v. 464 appellat, adaeque perperam. De Phylante diligenter Th. Reineſius, ut ſolet, Epiſt. XXIV ad Rupert. p. 88. Wess.

Pag. 110. *l.* 4. *Γληνέα καὶ Ὀδίτην*) Prius veriſſimum eſt; *Γληνὸς* enim ſive *Γληνεὺς* dicebatur. Schol. Sophocl. Trachin. v. 53, *ἦσαν γὰρ αὐτῇ*, Deianirae, *παῖδες ἐξ Ἡρακλέους Ὕλλος, Κτήσιππος, Γληνὸς, Ὀδίτης.* Sic refingo corruptum *Ὀλίτης*, ſecutus T. Hemſterhuſii iudicium; qui tamen *Ho-*

dites aliis *Onytes* aut *Oncites* audit. Vide viri doctiſſimi notas in Luciani D. D. XIII, 2, & Th. Galaeum ad Apollodor. II, 7, 8. Wess.

ead. l. 5. Ἔκτισαν πόλιν Κάρυστον) *Styra*, vicinum Caryſto oppidum, Dryopibus dedit Pauſan. IV, 34, p. 366. Nimirum *Dryopes* ab Hercule Apollini fuerunt conſecrati, ut perhibent, & quaqua verſum diſperſi. Ipſa in Delo Poëta hoc genus habet Aeneid. IV, 146. Wess.

ead. l. 11. Ἀσίνην, Ἑρμιόνην, ἔτι δ' Ἠϊόνα) Harum *Hermionem*, de qua ad Synecdem. Hierocl. p. 647, & *Aſinen* Dryopibus contribuit Herodot. VIII, 73; poſteriorem quoque Pauſan. IV, 34, & Strabo VIII, p. 573, *Eïonas*, ſic Homerum imitatus Iliad. B, 68, vocat, Aſinaeis vicinas, haud praeteriens. Conf. Iac. Gronov. ad Stephani Ἠϊών. Wess.

ead. l. 14. Ὧν ἐβασίλευεν Αἰγιμαῖος) Retineo Αἰγίμιος· nam & p. 182 idem recurrit. Rhod. Ὧν ἐβασίλευεν Αἰγίμιος) Vere Rhodoman. Regi nomen fuiſſe Αἰγιμίου, Pindarus, Apollodorus, Pauſanias atque alii, quos diligenti opera conductos explicuit Henr. Valeſius L. I Emend. c. 32, &, cuius curae eos Valeſii libros debemus, P. Burmannus, Franc. F. auctores ſunt. Incoluiſſe autem Dorienſes *Heſtiaeotim*, regionem ad Oſſam atque Olympum, docebunt Herodot. I, 56, & Harpocrat. in Τετραρχία. Wess.

Pag. 111. *l.* 1. Κορωνὸς ὁ Καινέως) Vulgo quod legebatur ὁ Φορωνέως, id gradu poſſeſſioneque deieci. Coronus patre Caeneo natus eſt, proptereaque Κορωνὸς ὁ Καινέως Apollodor. I, 8, 17; & Κορωνὸς Καινείδης Apollon. Rh. I, 57, & Homero Iliad. B, 746, dictus; quo de plura ne addam, facit diligentia P. Burmanni in Catalogo Argonaut. Wess.

ead. l. 4. Ἐπὶ τρίτῳ μέρει) Conf. L. II, 24. Wess.

ead. l. 13. Φυλάττειν τοῖς ἀφ' ἑαυτοῦ) Repetiverunt eam partem Doridis Heraclidae, & Aegimio concedente incoluerunt, ut docetur c. 60. Huc referre ſoleo τεθμοὺς Αἰγιμίου, de quibus Pindar. Pythion. Od. I, 122:

——— Θέλοντι δὲ Παμφύλου
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι
Ὄχθαις ὑπὸ Ταϋγέτου ναίοντες, αἰ —
Εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμίου
Δωριεῖς. ———

ſtatuta intelligens, quibus edixerat, ut Dorienſibus per-

mixti Heraclidae tertiam ſemper regionis partem ſibi praecipuam haberent. Τὸ ἐπιβάλλον μέρος attigimus L. I, 1. Wess.

ead. l. 14. Ὑπὸ Κύκνου τοῦ Ἄρεος) Duplici & ancipiti certamine cum Cycno depugnavit, prioreque victus, poſteriore victor Hercules diſceſſit, Pindaro Olympion. Od. X, 19, & Steſichoro, a Criticis in Scholiis exſcripto, auctoribus. Wess.

Pag. 112. *l.* 1. Ἐκ δὲ τῆς Ἰτώνου πορευόμενος) Apollodor. II, 7, 7, Ἴτωνα vocat. Noſtri, ſive Ἰτώνου, ſeu Ἰτώνης, ut ſchedae Mutin. legeris, nihil habere, cur illo poſterius cenſeatur, Stephanus in Ἴτων cum Berkel. nota commonſtrabit. Wess.

ead. l. 2. Ὀρμενίῳ τῷ βασιλεῖ συνέμιξεν) Aut Ὀρμενίου, cuius in mentem venit Ed. Simſonio ad A. M. 2787, aut Ὀρμενίων legi oportet. *Amyntor* enim eſt, quem Ormenio imperaſſe, Strabo IX, p. 670, diſertim docet. Male ergo in Apollodoro I, 7, 7, legitur: ὡς δὲ εἰς Ὀρχομενὸν ἧκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἴα διέρχεσθαι quod pravum eſſe, ipſa itineris, quod Heros ingreſſus erat, ratio oſtendit. Itone Trachinem pergebat, quorſum Orchomeno tranſiens pervenire non potuit: ne dicam, Ormenii regem fuiſſe Amyntorem, non Orchomeni. Scribe itaque ὡς εἰς Ὀρμένιον ἧκεν. Error natus eſt correctoris Grammatici nimia ſedulitate, quae & hoc loco in Mut. & Coisl. Mſſ. Ὀρχομενίῳ exſtruxit. Wess.

ead. l. 7. Τὴν δὲ Ἀστυδάμειαν αἰχμάλωτον λαβὼν) Cteſippi matrem Aſtydamiam, Amyntoris filiam, Apollodor. II, 7, 8, non neglexit; Pindaro Olymp. Od. VII, 43, non ſuffragante, ſed Tlepolemi genitricem perhibente, notato tamen ea propter a Schol. Homer. Iliad. B, 658. Wess.

ead. l. 13. Μολίονα καὶ Πύτιον) In utroque nomine vitii aliquid inhaerere ſuſpicor. Heſiodum in Scholiis ad Sophocl. Trachin. v. 269 de Euryti ſtirpe canentem audi:

Τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Δηΐων τε Κλύτιός τε,
Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἠδ' Ἴφιτος ὄζος Ἄρεος.

ei & Ariſtocrates, a Schol. ſententiam dicere iuſſus, aſſentitur, Euryti filios Τοξέα, Κλύτιον, Δηΐονα commemorans; neque de *Clytio* in diverſa abit Apollon. Rhod. I, 87. Quare Πύτιον in Κλύτιον converte, quod propere faciendum eſſe, P. Burman. in Argonaut. Catalogo recte decrevit. De *Molione* idem arbitrabor, tametſi maius Δηΐονα inter & Mo-

λίονα diſcrimen intercedat, donec Eurytus eum pro ſuo agnoſcat. WESS.

ead. l. 15. Ἀκρωτήριον — — Κηναῖον) Nullo praeter Sophoclem fideiuſſore hoc indiget Trachin. v. 243, 763, 1002. WESS.

Pag. 113. *l.* 4. Χιτῶνα καὶ ἱμάτιον) Rhodom. vertit *induſium* & *tunicam*, me non probante. Χιτὼν tunica eſt, & ἱμάτιον veſtis, quae illi iniicitur, ſive pallium; pro tunica hac ipſa in fabula ἐνδυτῆρα πέπλον Sophocl. Trachin. v. 684. Vid. infr. XI, 26, & praeter Salmaſ. in Tertull. Pall. p. 397, Oct. Ferrar. III R. Veſt. c. 1. WESS.

ead. l. 16. Τὸν μὲν διακονήσαντα Λίχαν) Hoc cur deſpicerem, nihil erat. Conf. Sophocl. Trachin. v. 790, & Apollodor. II, 7, 7, & loco τὸν Κήυκα refinge τὸν Λίχαν. WESS.

Pag. 114. *l.* 7. Ἀγχόνῃ τὸν βίον κατέστρεψεν) Si fides nutrici, teſti oculatae, ipſa ſe gladio traiecit, in Sophocl. Trachin. v. 940. Hyllus idem maternae mortis genus patri exponit in Senecae Herc. Oet. v. 1457. A noſtri tamen partibus contra utrumque ſtat Apollodor. II, 7, 7, &, qui eum exſcripſiſſe videtur, Zenobius I, 33. WESS.

ead. l. 10. Πυρὰν εὐμεγέθη) Solemne hoc rogo nomen, quo Hercules deflagravit, quod & ipſi in Oeta monte loco pertinaciſſime adhaeſit. Livius XXXVI, 30: *Herculique ſacrificium fecit in eo loco, quem* Pyram, *quod ibi mortale corpus eius Dei ſit crematum, appellant.* Praeivit Graecis ea in re Hercules, cum ad Philoctetem in cognomine Sophocl. fabula v. 1427: Τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν Κόμιζε. — Plura ſolita ſibi ſedulitate Tib. Hemſterh. in Luciani Tim. c. 2. WESS.

ead. l. 16. Μόνος Φιλοκτήτης ἐπείσθη) Conf. Muncker. Hygin. Fab. XXXVI; & de oſſilegio, ὀστολογίᾳ, Deſid. Herald. I Adverſ. c. 7. WESS.

Pag. 115. *l.* 6. Μεθίστασθαι) Μεθεστᾶσθαι. Parenthetica autem εἰς θεοὺς gloſſema ſapiunt. Pro ἁγιασμοὺς in proximo verſu repone ἁγισμούς. RHOD. Εἰς θεοὺς μεθεστᾶσθαι) Poſſunt profecto ſine damno abeſſe, quae viro doctiſſimo diſplicuerunt. Ad eum modum Pauſan. I, 32, p. 79: Ἐπεὶ δὲ ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους, ἐζήτει &c. Philoſtrat. VIII Vit. Apoll. c. 27, ὡς μετ' οὐ πολὺ μεταστησομένου ἀνθρώπων· cuius ego verbis praepoſitionem deeſſe arbitror, haud negligendam. Diodoro tamen & Apollodoro II, 8, 1, III, 10, 2, editum ſe probavit, uti ad L.

I, 20, oſtendi. Quod vero ἁγισμοὺς recipit, id factum laudo, tametſi, mei ſi res arbitrii foret, ἐναγισμοὺς praeoptarem. Habet enim id vocabuli, & ἐνάγισμα atque ἐναγίζειν ſedem quandam in Heroum ſacris, cum inferiae illis mittuntur, ut hic Herculi: nam de *conſecratione*, qua de interpres, nihil omnino. Sic in Strabon. XIII, p. 891 A. B. Pauſan. VII, 16, 17; Philoſtrat. Heroic. VIII, 3; Noſtro XVII, 17. Opportune Herodotus II, 44, de utroque Hercule, altero Olympio, altero Heroë, καὶ τῷ μὲν ὡς ἀθανάτῳ, Ὀλυμπίῳ δὲ ἐπωνυμίην, θύουσι. τῷ δ' ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι· quae nec D. Heraldum fugerunt Animadv. in Martial. X, 61. Ptolem. Hephaeſtion L. III, p. 313 ed. Gal. de Ropalo, Herculis filio, καὶ ὡς ἥρωϊ τῷ πατρὶ ἐνήγισε, καὶ ὡς θεῷ θύσειεν. Sed haec uberius princ. huius libri declaravimus. Wess.

ead. l. 10. Ταῦρον καὶ κάπρον καὶ κριὸν θύσας) Haud diſſimilis erat victima, quae Athenis Τριττὺς, cum ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν, ut in Ariſtoph. Plut. v. 820; aut cum θυσίαν κάπρου, κριοῦ, ταύρου, ſicuti apud Heſych. in Τρικτύα & Euſtath. in Homer. p. 1676, mactarent. Conveniunt quoque Romanorum *ſuovitaurilia*, de quibus Varro II R. R. 1, & Feſtus, &, qui hoc ſacri genus ſollerti cura conſideravit, Ph. Ruben. I Elect. c. 11. Porro quod ſubnectit, Athenienſes Herculi Deo primos omnium ſacra feciſſe, id religioſiſſima civitas non aggreſſa eſt, niſi monitore Apolline, qui, ut Hercules inter homines agere deſiit, εὐθὺς ἐξηγεῖτο νεὼς μὲν Ἡρακλέους ἱδρύεσθαι καὶ θύειν ὡς θεῷ, auctore Ariſtide T. I, p. 60; quamquam Marathonii, modo locuples eorum propria in cauſa ſit teſtimonium, popularibus primum talis cultus exemplum praebuerunt, φάμενοι πρώτοις Ἑλλήνων σφίσιν Ἡρακλέα θεὸν νομισθῆναι, in Pauſan. I, 32; quod utrum tamen conceſſuri ſint, ſi captis arbitris res ageretur, Sicyonii, vehementer dubito. Sed vide eundem Pauſan. II, 10. Wess.

Pag. 116. *l.* 9. Τὴν Ἥραν ἀναβᾶσαν ἐπὶ τὴν κλίνην &c.) Adoptionis hunc ritum, etſi nollem huc advocatam Pharaonis filiam ex Philon. I Vit. Moſ. p. 605 C. diſpar enim exemplum, diligenter explicuit Ever. Otto Iuriſprud. Symbol. Exercit. III, 4. Addo, propter eam Lycophroni Iunonem dici Herculis δευτέραν τεκοῦσαν, *ſecundam genitricem*, Alex. v. 39, eiuſque tituli cauſam hanc dare Iſ. Tzetzen, ὅτι αὐτὸν διὰ τοῦ κόλπου ἤνεγκεν, ὡς τίκτουσα καὶ

τεκνοποιουμένῃ· quae his Diodori egregie congruunt. Idem valebat in δευτεροπότμῳ, ſive eo, qui bello captus poſtliminio redibat, & quadam παλιγγενεσίᾳ patriae reddebatur, ὁ δεύτερον διὰ γυναικείου κόλπου διαδύς· ὡς ἔθος ἦν παρὰ Ἀθηναίοις ἐκ δευτέρου γεννᾶσθαι, quae Heſychii verba in Δευτερόποτμος· quibus iunge Plut. Quaeſt. Rom. p. 265 A. Iam auctor quod affirmat, perennaſſe inter barbaros eum adoptandi morem, id, tametſi non ſatis appareat, quos intellexerit, abunde teſtantur ſerioris aetatis exempla. De Balduino, ab Edeſſeno principe adoptato, haec Guibertus Abbas III Hiſtor. Hieroſol. c. 13: *Adoptationis autem talis pro gentis conſuetudine dicitur fuiſſe modus. Intra lineam interulam, quam nos vocamus camiſiam, nudum intrare eum fecit, & ſibi adſtrinxit: & haec omnia oſculo libato firmavit; idem & mulier poſtmodum fecit.* Plura ex medii aevi Graecia ſi deſideres, cumulate tibi ſatisfacient Du Cangius in Ioinvill. Diſſert. XXI, XXII, & Ever. Otto, viri doctiſſimi. WESS.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν νεκυίαν) Scribe Νεκυΐαν. Locus eſt Odyſſ. L. XI, v. 601. RHOD. Κατὰ τὴν νεκυΐαν) De titulo hoc partis Odyſſ. Λ multa Langbaen. in Longin. c. IX, p. 52; de *ſimulacro* autem Herculis, εἰδώλῳ, Lucian. D. Mort. XVI, cum eruditis obſervationibus Tib. Hemſterh. WESS.

Pag. 117. *l.* 2. Καταλεγόμενον ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τοὺς &c.) Diffidere lectoris prudentiae viderer, ſi operoſe probarem, veram eſſe hanc ſcripturam: quod enim continuo conſequitur, ἀδύνατον γὰρ ἦν τοῦτον καταλεχθῆναι, ad eam ſtabiliendam abunde eſt. WESS.

ead. l. 11. Διελθεῖν περὶ αὐτῶν) Duas poſtremas voces neglexiſſent alii: Diodoro hoc pleonaſmi genus perplacet. Vide XII, 56, & L. I, 97, & S. Lucam A. A. VII, 21. WESS.

Pag. 118. *l.* 2. Καὶ τὸ παράβολον τῶν ἄθλων) *Miranda certamina* non aequiparant amplitudinem & poteſtatem τοῦ παραβόλου, ſed παραδόξου, quod in Cod. Coislin. *Periculoſa* ſunt & *audacia*, ut mox παράβολοι στρατεῖαι, & παράβολοι πράξεις XV, 31, XIX, 4; & παράβολα ἔργα Polyb. XVII, 34; Ioſeph. VI A. Iud. 10, 2. WESS.

Pag. 119. *l.* 2. Ἄξενον προσαγορεύεσθαι) Conf. Schol. Apollon. Rh. II, 550, & Cl. Salmaſ. in Solin. p. 203. WESS.

ead. l. 4. Καὶ τὸ ἆθλον δυσέξικτον) Scriptum fuit τὸν, ut ſupra p. 153, & aliquanto poſt p. 171, πρός τε τὸν ἆθλον· quod ſphalma typographicum ex compendio ſcriptionis ortum videtur. Rhod.

ead. l. 15. Πρός τε τὸ ἆθλον καὶ τῆς &c.) *Primo adſpectu ad illa*, πρός τε τὸ ἆθλον καὶ ἑξ. *adhaeſi, fateor, & putavi vel in fine excidiſſe* καινότητα, *aut ſimile; vel legendum* καὶ τὴν κ. τ. ν. ἐπιβολήν· *at deprehendi poſtea locum ſatis ſanum & ſincerum eſſe, atque ita intelligendum:* Ubi ſpectatores inuſitatae huius fabricae admiratione percellerentur, & fama per Graeciam eſſet vulgata praeterquam glorioſi certaminis (*quod hac expeditione ſuſciperetur*) etiam novae huius navis ſtructurae, multos ex principibus iuventutis ſtuduiſſe expeditionis huius fieri participes. *Ut voluerit ſcilicet Diodorus, praeter famam illius* ἄθλου, *vel maxime novae huius machinae navalis famam fuiſſe diditam. Videri quoque poſſet pro* τὸ ἆθλον *legendum* τὸν ἆθλον, *ſi* certamen *ſit intelligendum, ut vertit quoque Rhodomanus, quod nempe aurei velleris gratia eſſet ſubeundum. Niſi potius recte ſit excuſum* τὸ ἆθλον, *intelligaturque ipſum vellus aureum, quod quaſi ſplendidum eſſet futurum iſtius expeditionis laborumque exhauriendorum praemium.* Hactenus doctiſſimus Io. Ienſius in Epiſt. ad I. G. Graevium p. 409, incertus animi, quid potiſſimum amplectatur. Mihi Rhodom. Latina non diſciplent, modo, uti ille cenſuit, τὸν ἆθλον legatur, & propoſitum certamen notet. Movit has turbas mutata conſtructio, cuius in utriuſque linguae ſcriptoribus exempla haud rara videri, patefecit Iac. Gronov. ad Arriani L. VII Exp. Alex. c. 6. Quare de Latinis illis, *praeterquam glorioſi certaminis*, nihil admodum addam: bona ſi forent, ſcripſiſſet auctor, πρός τε τῷ ἄθλῳ, ut Pauſan. IV, 8, p. 298. Nam ἐπιβολὴ κατὰ τὴν ναυπηγίαν Diodori ſtudioſum non offendet, haud ignarum, idem illi eſſe atque ἐπιβολὴν τῆς ναυπηγίας, quemadmodum I, 65, IV, 13 &c. Wess.

Pag. 120. *l.* 8. Καὶ τὴν Σχοινέως Ἀταλάντην) Mallem Noſter cum Apollodoro I, 8, 16, domi Atalantam reliquiſſent, nec tot iuvenibus comitem & unam parum provide addidiſſent. Longe melius decori rationem habuit Apollon. Rhod. I, 771. Wess.

ead. l. 11. Ἀργὼ προσαγορευθῆναι) Tu vide S. Bochart. II Phal. 11, p. 739. Wess.

ead. l. 17. Ἑλέσθαι σφῶν αὐτῶν στρατηγὸν Ἡρακλέα) Diſſentit praeter alios Apollon. Rh. I, 345. Puto Diodo-

rum veſtigiis Dionyſii Mileſii, quo de L. III, 66, inhaeſiſſe, Herculi Argonautarum principatum contribuentis in Apollodori I, 8, 19. Wess.

Pag. 121. *l.* 4. Τῆς Τρωάδος πρὸς Σίγειον) Val. Flaccum II, 445, cultiſſimis verſibus haec deſcribentem, conſule: nam Argonauticorum ſcriptores Orpheus & Apollonius diverſa ſectantur. Wess.

ead. l. 10. Κῆτος ἀνεῖναι ἐκ τοῦ πελάγους) Fabulam reſpicit Poëta Iliad. Υ, 145, ubi Critici veteres plura. Wess.

Pag. 122. *l.* 3. Ἐκπεσόντος οὖν χρησμοῦ) Sortium olim in divinationibus frequens erat uſus: *εἰώθασι δὲ διὰ κλήρων μαντεύεσθαι τὸ πρὶν*, Schol. ait in Pindari Od. IV Pythion. quae cum iactae aut in urnis concuſſae exirent, dicebantur *ἐκπίπτειν*, Latinis *excidere*. Manſit hinc in oraculis, tametſi voce ederentur. Sic infra c. 48, *μετὰ δὲ ταῦτα — Αἰήτῃ χρησμὸν ἐκπεσεῖν·* & L. XIX, 2, *ἐξέπεσε χρησμὸς ὅτι μεγάλων ἀτυχημάτων αἴτιος ἔσται*. Diogen. Laërt. I, 32, *ἐκπίπτει χρησμὸς, δοῦναι τῷ σοφωτάτῳ*. Aelian. III H. V. 45, *Φιλίππῳ φασὶ χρηστήριον ἐκπεσεῖν*. Ubi dictionis hoc genus Latinorum exemplis ita confirmavit Iac. Perizon. ut plura addere ſupervacuum ſit. Wess.

ead. l. 6. Ἐπανελθεῖν εἰς Ἡσιόνην) Hoc ſcriptorum eſt Codd. Verteris haud male ex Hygino F. LXXXIX, *Heſionae ſors exiit.* Alii ſimili in re aliud probant. S. Lucas A. A. I, 26, *καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν*. Plato X R. P. p. 617 E. *ῥῖψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους. τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι*. Euripid. Troas. v. 291, *Ἃ δυστυχεστάτῳ προσέπεσα κλήρῳ*. Sed deſino. Tu vide non abſimile huic exemplum in Hygini II Aſtron. Poët. c. 40. Wess.

ead. l. 15. *Δώσειν ἐπαγγ. τ. ἀνικήτους ἵππους*) Erant ex ea ſtirpe, *ἧς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς Δῶχ', υἷος ποινὴν Γανυμήδεος*, ut Homerus canit Iliad. E, 265; cui, ſi equorum ſtudio tenearis, iunge Criticorum Scholia in Oreſt. Euripidis v. 1392. Wess.

Pag. 124. *l.* 2. Ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς) *Maris & terrae tempeſtatumque potentes* Samothraces Dii ſive Cabiri vulgi quadam perſuaſione cenſebantur. Orpheus Hymn. XXXVII, 4: *Οἵτε Σαμοθρᾴκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων.* Quare mari iactati eorum opem implorabant, uti Orpheus, cum altera vice Argonautae tempeſtatibus conflictarentur, infr.

c. 49; cumque ſacris Samothraciis initiati e periculis praeſenti Deorum ope eripi perhiberentur, idem ſociis auctor eſt, ut illis ſe ſacris imbuendos tradant Argonautic. v. 465. Vide infr. L. V, 49, & Tob. Guthberlethum Myſter. Cabir. c. 10. Wess.

ead. l. 9. Εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ &c.) Cabiri diu provinciae huius poſſeſſionem tenuere, nec niſi aegre eius ſe honoris fructu privari paſſi ſunt a Tyndaridis fratribus, *quorum ſimul alba nautis Stella refulſit, Defluit ſaxis agitatus humor, Concidunt venti, fugiuntque nubes, Et minax, ſic Di voluere, ponto Unda recumbit*, apud Horat. I Od. 12, 27. Quam rem, obſcuram ante & intricatam admodum, Tib. Hemſterh. in Luciani D. D. XXVI ita declaravit, ut palmam omnibus praeripuiſſe videatur. Wess.

ead. l. 14. Ἐπὶ τιμωρίᾳ διορυττομένοις) Auctoritas Heſychii nos movet, ut διωρισμένους legamus. Is enim διορίσαι pro ἐξορίσαι uſurpari annotat. Et ſequentia ita corrigo, καὶ μάστιξι πληγὰς συνεχεῖς λαβοῦσι. Rhod. Ἐπὶ τιμωρίᾳ διωρυγμένοις) Nimius eſt Rhodom. conatus; quod dedi, ſua auctoritate ſtabiliunt Codd. ſcripti, & haec Schol. Sophocl. in Antigon. v. 1095, Idaea τυφλώσασα τοὺς τῆς Κλεοπάτρας παῖδας ἐν τάφῳ καθεῖρξεν. Defoſſi ergo a noverca & ſepulcro incluſi Phinidae fuerunt; de quorum numero & diverſis apud veteres nominibus plura ſi deſideres, P. Leopardus VII Emend. c. 24, cumulate tibi ſatisfaciet. Wess.

Pag. 125. *l.* 6. Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου) Sic praeſtat. Vid. Apollodor. III, 14, 3. Schol. Apollon. II, 179, Δίαν appellat, ſed vitio exſcriptorum: melius II, 140. Mox οἱ πρόγονοι ſunt privigni, in quos novercarum ſolet eſſe odium. Iſaeus Orat. pro Euphileto apud Dionyſ. T. II, p. 110: εἰώθασι δέ πως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, διαφέρεσθαι ἀλλήλαις αἵ τε μητρυιαὶ καὶ οἱ πρόγονοι· quod forte expreſſit ex Euripid. Ion. v. 1329, προγόνοις δάμαρτες δυσμενεῖς ἀεί ποτε. Adde Philon. Iud. de Nobil. p. 909 D. & Manethon. v. 205. Wess.

ead. l. 11. Ἐν ταῖς ἀνάγκαις ὄντας) *In tormentis*. Plutarch. de Garrul. T. II, p. 505 D. ἐκβιαζόμενον τὸ σῶμα ταῖς ἀνάγκαις de Zenone Philoſopho dirum in modum torto; & Noſter de eodem Excerpt. Valeſ. p. 250, μετὰ δὲ ταῦτα σπεύδων ἀπολυθῆναί ποτε τῆς ἀνάγκης. Plura ad L. III, 13. Wess.

Pag. 126. *l.* 1. Μηδένα γὰρ πατέρα λαβεῖν παρ' υἱῶν &c.)

Pater, Seneca ait L. I Clement. c. 14, *niſi magnae & multae iniuriae patientiam vicerint, niſi plus eſt quod timet, quam quod damnat, non accedit ad decretorium ſtilum;* & poſt pauca, *Tarde ſibi pater membra ſua abſcindat; etiam cum abſciderit, reponere cupiat, & in abſcindendo gemat, cunctatus multum diuque.* Quae philoſophi cum his Phinei componere haud oblitus eſt H. Grotius II I. Bel. & Pac. 24, 2. Wess.

ead. l. 5. Ἀδελφοὺς δὲ ὄντας Κλεοπάτρας) Conf. Apollon. Rh. II, 238. Wess.

ead. l. 12. Αὐτόν τε τὸν Φινέα — ἀνελεῖν) Sequitur Diodorus Dionyſium Mileſium, quem vide in Schol. Apollon. II, 207. Wess.

Pag. 127. *l.* 8. Τυφλωθῆναι φασὶ τοὺς Φινεΐδας) Hos inter Apollodor. III, 14, 3, & Sophocles Antigon. 1090. De Phineo Heſiodus in Schol. Apoll. Rhod. II, 181, Orpheus Argon. v. 674, atque alii. Mox πρὸς ὑδρείαν Poggius ridicule verterat *ad hydram*, merito propterea notatus a P. Leopardo VII Emend. 24. Wess.

Pag. 128. *l.* 2. Συστρατεῦσαι τοῖς ἀριστεῦσιν) Tacent Orpheus v. 678, Apoll. Rhod. II, 530, V. Flaccus IV, 630. Wess.

ead. l. 6. Θύειν Ἀρτέμιδι Ταυροπόλῳ τοὺς καταπλέοντας) Ipſa Iphigenia apud Euripid. in cognomine fabula v. 39, barbarum ſacrificii morem exponit, & Noſter L. II, 46. Praeterque Orpheum Argon. v. 1073, Ovidius II ex Pont. Ep. 2, 57:

Sacrifici genus eſt, ſic inſtituere priores,
Advena virgineo caeſus ut enſe cadat. Wess.

ead. l. 14. Τούτων δὲ τὸν μὲν Αἰήτην βασιλεῦσαι &c.) Haec accuratiſſime reſpondent excerptis ex L. I Argonautic. Dionyſii Mileſii in Schol. Apollon. Rhod. III, 200, 242; ut non iniuria ſuſpicer, Diodorum, ſicuti ſuperiore libro in Arabiae Aethiopiaeque rebus Agatharchidem, ita in Argonautarum expeditione deſcribenda hunc ducem ſibi elegiſſe. Wess.

Pag. 129. *l.* 4. Τὸ καλούμενον ἀκόνιτον) *Ortum fabulae* Aconiti *narravere, e ſpumis Cerberi canis, extrahente ab inferis Hercule, ideoque apud Heracleam Ponticam, ubi monſtratur is ad inferos aditus, gigni,* ſic Plinius XXVII N. H. 2, & ante eum Ovidius VII M. 407; Hecaten vero aconitum & ceteras venenatas herbas reperiſſe, ac Medeam docuiſſe, canit Apollon. III, 529:

Τὴν Ἑκάτη περίαλλα θεὰ δάε τεχνήσασθαι
Φάρμακ', ὅσ' ἤπειρός τε φύει καὶ νήχυτον ὕδωρ.
& Statius IX Th. 734. WESS.

ead. l. 13. Ἔτι δ' υἱὸν Αἰγιαλέα) *Apſyrtum* alii vocant, aut Metapontium, ut Dicaeogenes in Schol. ad Medeam v. 167 Euripidis. Noſter Dionyſium auctorem habuiſſe videtur. WESS.

ead. l. 15. Ἐξευρεῖν ῥιζῶν παντοίας φύσεις καὶ δυνάμεις) Niſi Mſſ. obviam veniſſent, vulgatum ſe tueri potuerat. *Proprie autem* δύναμις *eſt facultas alicui rei indita: in his ſimilibuſque locis, res ipſae vocantur* δυνάμεις· quae Iſ. Caſaub. verba ex Animadv. in Athen. I, 15, excerpere placuit: ſunt enim accommoda & veriſſima. Vide mox c. 51. WESS.

Pag. 130. *l.* 5. Οὓς ἔνιοι Σκύθας προσαγορεύουσι) Vide L. II, 43. WESS.

ead. l. 11. Καὶ νῆσον ἔρημον καταλαβομένην) Αἰαίην *Aeaeam* Odyſſ. Λ, 70, M, 3; quam, qui in erroribus Ulyſſis ἐξωκεανισμὸν, ut Strabonis verbo dicam, probabant, in externo mari ſive oceano locabant: qui vero in mari interno, quod Europam Aſiamque inter & Africam diffunditur, Heroëm erroribus actum tradebant, eandem in Tyrrheno aut Siculo mari quaerebant. Pendet enim ex Ulyſſis itineribus Circes inſulaeque fabula. Strabonem vide I, p. 38, & Ph. Cluver. III Ital. Antiq. p. 995; deque *Circaeo promontorio* Apollon. Rhod. III, 200, 311. WESS.

Pag. 131. *l.* 13. Εἰς ἐλευθέραν αὐτὴν ἀποθέσθαι φυλακὴν) Non male explicuit Schol. Vaticanus. Noſter Excerpt. Valeſ. p. 317, λαβόντες αἰχμάλωτον (Perſeum) εἰς ἐλευθέραν ἀπέθεντο φυλακήν· ubi ἐλευθέριον Valeſ. cur praeferret, nihil profecto cauſae fuerat. WESS.

ead. l. 15. Εἴς τι τέμενος ἡλίου) In Hecates luco Medeam, ſacris operantem, deſcribit Apollon. Rhod. III, 250, & Val. Flacc. VI, 73. Verum uterque in fabulae ordine a Dionyſio Mileſio, quem Diodorus ſequi ſolet, diſſentit. WESS.

Pag. 132. *l.* 7. Τὸν ὑπάρχοντα αὐτῇ κίνδυνον ὑπὸ τοῦ πατρὸς) Mallem ἀπὸ τοῦ πατρὸς, ut mox c. 48, αἱ ἀπὸ τῆς μητρυιᾶς ἐπιβουλαί· ad quem modum ὁ ἀπὸ πολεμίων φόβος L. XIV, 68, & ὁ ἀπ' αὐτῶν φόβος L. XX, 9; quamquam ibi Codd. aliqui ὁ ὑπ' αὐτῶν, ſolemni exſcribentium peccato; qui error ſexcentos Diodori & aliorum locos foedavit. Adſcribam, quando in eum ſermonem incidi,

unum atque alterum exemplum. Lyſias Orat. pro Polyſtr. c. 10, de ſervis ad Deceleam profugis *οὐ μόνον*, inquit, *ἐνθάδε, ὅτε οἷοί τ' ἦσαν, κακὸν εἰργάζοντο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ τείχους ἔφερον καὶ ἦγον ὑμᾶς·* immo *ὑπὸ τοῦ τείχους·* ad moenia enim urbis praedatum excurrebant, reſque Athenienſium agebant & ferebant. Vid. Thucydid. VII, 27. Pauſanias VII, 21, *βίος δὲ αὐτῶν ταῖς πολλαῖς ἐστιν ἀπὸ τῆς βύσσου, τῆς ἐν τῇ Ἤλιδι φυομένης·* prave editi *ὑπὸ τῆς*. Gregor. Nyſſen. Epiſt. 2 Monument. L. A. Zacagnii p. 358, *καὶ ὑπὸ τῶν ἀργῶν ῥημάτων ἀπαιτεῖσθαι τὸν λόγον ἐν τῇ προσδοκωμένῃ τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐξετάσει*, perperam. Matth. XII, 36, *ἀπὸ τῶν*, aut *ὑπὲρ τῶν*, ſcriptum fuiſſe oſtendit. Atque haec exempli cauſa ex aliis ſcriptoribus: Diodoro commodior dabitur locus. De eo autem loquendi, quod prae manibus eſt, genere dixi ſupra L. I, 83. Wess.

ead. l. 11. *Διὰ τῶν ὅρκων δοῦναι πίστεις*) Conf. Apollon. IV, 95. Wess.

Pag. 133. *l.* 3. *Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος μυθολογοῦσι*) Fabulam exponunt Pindarus Od. IV Pyth. Apollodor. I, 9, 1, Apollon. Rh. II, 1145, Hygin. Fab. III, atque alii plures. Wess.

ead. l. 11. *Θύσαντα τὸν κριὸν ἀναθεῖναι* &c.) Iovi *φυξίῳ*, *fugientium praeſidi*, eum immolavit, mactatique pellem Aeetes dono acceptam in Martis luco ſuſpendit: ſic Apollon. II, 1151, IV, 119, & Apollodor, I, 9, 1. Vide tamen Scholiaſtem Pindari Pythion. Od. IV, 417, non diſſimilia his noſtri ſcriptoris commentantem. Wess.

ead. l. 14. *Ὅτι τότε καταστρέψει τὸν βίον*) *Aeetae Solis filio erat reſponſum, tam diu eum regnum habiturum, quam diu ea pellis, quam Phryxus conſecraverat, in fano Martis eſſet*, inquit Hyginus F. XXII, ubi Muncker. Wess.

Pag. 134. *l.* 5. *Ἀφ' ὧν καὶ τερατώδεις — πλασθῆναι μύθους*) Fabulae involucro aurum obtegi, quod Iaſon quaeſitum ierit, non dubium eſt: veterum id agnoverunt Strabo XI, p. 763, & Appian. Mithrid. p. 401. Ornamenta vero fabulae alii aliter, ut fit, interpretantur. Vide, ſi tanti eſt, Palaephat. Incredib. c. 31, & Simſon. Chron. A. M. 2743, praetereaque S. Bochartum L. IV Can. c. 31. Wess.

Pag. 135. *l.* 2. *Προτομὴν ἐπὶ τῆς πρώρας ἐχούσης κριοῦ*) Schol. Apollon. Rh. I, 256, *ἔνιοι δέ φασιν αὐτὸν ἐπὶ κριοπρώρου σκάφους πλεῦσαι·* e quorum opinione inſigne ſive *παράσημον* navis fuit arietis caput, quod ipſi navi nomen,

ut moris erat, fecerit. De Pegaſo Bellerophontis Palaephat. Incred. Hiſt. c. 29, ὄνομα δὲ ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων ὄνομα ἔχει. Aliarum exempla collegerunt Th. Reineſius Inſcript. Claſ. VIII, 46, Io. Scheffer. L. III Milit. Naval. c. 1, & Stanleius in Aeſchyl. VII c. Theb. v. 214; quibus, in re nota, plura adſtruere operae pretium non videtur. Wess.

ead. l. 11. Τὸν δὲ παιδαγωγὸν ὀνομαζόμενον Κριὸν) Dionyſii Mileſii haec fuit ſententia in Schol. Apollon. Rh. I, 256; II, 1147; IV, 119. Wess.

ead. l. 13. Τὸ δέρμα) Nihil hic mutant ſcripti libri, qui c. 49 τὸ δέρμα aegre probarunt; quaſi flagitium foret, niſi δέρας aut δέρος hac in re uſurpares: non ea mens Pindaro, cui Od. IV Pythion. δέρμα κριοῦ βαθύμαλλον, & δέρμα λαμπρόν. Wess.

Pag. 136. *l.* 8. Ἀπέχον ἑβδομήκοντα σταδίους) Orpheus Argon. v. 892 abeſſe ait Ἐννέ' ἐπ' ὀργυιῶν, quod qui de *novem ulnis* accipiunt, longiſſime errant. Ὀργυιὰ ſpatium, quod expanſa brachia abſolvunt, ſeu ſex circiter pedes indicat: quo tamen modo urbi propius admovetur lucus: melius inſtituit Apollonius Rhod. III, 1270. De Sybari Colchorum urbe haec L. IV Can. c. 31 Bochartus: *Et veteris regiae Colchorum* Σύβαρις Sybaris *nomen compoſitum videtur ex ignoto* Συ *&* Βάρις. *Ita Graeci efferunt Hebraeum* Byra, *quod pro regia occurrit aliquoties in Eſdrae, Danielis & Eſtherae libris. Sic Daniel. VIII*, 2, ἐν Σούσοις τῇ Βάρει. Quae, ut leniſſime dicam, ex eorum ſunt genere, quibus aſſenſum ſi recuſes, nihil praeter novitatis gratiam relinquitur. Wess.

Pag. 137. *l.* 5. Περιεσπειράμενον τὸ δέρμα) De ſerpentibus, quae ſpiris ſuis aliquid innectunt, ſupr. III, 3, 36. Lucian. Conſcrib. Hiſt. c. 29, καὶ ἄλλους, περισπειραθέντων (δρακόντων) ἀποπνιγῆναι· quod ſine dubio longe praeſtabilius, quam περιπειραθέντων, ut olim edebatur. Pauſan. X, 33: δράκοντα δὲ ἰσχυρὸν ἀνέχειν τὴν φρουρὰν, ἐσπειρωμένον τὸ ἀγγεῖον. Wess.

ead. l. 12. Ἴφιτον τὸν Εὐρυσθέως ἀδελφὸν) Scripſerat Ἶφιν τὸν Εὐρ. ἀδελφόν· quae non animadverſa menda viris doctiſſimis fraudi fuit, ut & in genere Herois dubii haererent, & *Iphin* a ſolo Val. Flacco I, 441, VII, 423, Argonautis inſertum opinarentur. Meae correctionis fidem praeſtabit Dionyſ. Mileſius in Schol. Apollon. Rh. IV,

223: *Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος φησὶν, ὅτι καταλαβὼν τὴν ναῦν ὁ Αἰήτης, παραταξαμένων τῶν ἀριστέων, Ἶφιν ἀνεῖλε Εὐρυσθέως ἀδελφόν.* Et poſt pauca: *οἱ δὲ ἀριστεῖς ἠγωνίζοντο ἀκοντίζοντες, οἱ δὲ περὶ Αἰήτην ἵππευον. ἔνθα δὲ καὶ Ἶφιν τελευτῆσαι, τὸν Σθενέλου μὲν υἱὸν, Εὐρυσθέως δὲ ἀδελφόν.* Cetera mitto: haec coniecturam affirmant, & ſuſpicionem, in quam ingreſſus ſum, de Dionyſio in Argonauticis Diodori duce, ratam habent. WESS.

ead. l. 13. *Ἔπειτα τοῖς ἄλλοις — περιχυθέντας*) Facit auctoris conſuetudo, ut hoc verum legitimumque decernam. Vide eius L. III, 55, XX, 53, 87. WESS.

Pag. 138. *l.* 4. *Λαέρτην*) Laërten Arceſii Apollodor. I, 8, 16, Argonautis comitem adiunxit, nec praeteriit hominem P. Burman. etſi Diodori oblitus, & quis omnium recordatur? in Argonaut. Catalogo. WESS.

ead. l. 10. *Καθάπερ καὶ πρότερον*) Conf. ſupr. c. 44. WESS.

ead. l. 14. *Προειπεῖν μὲν Ἡρακλεῖ* &c.) Glaucum, e mari emergentem, Herculique atque aliis futura canentem, Argonautis oſtendit Apollon. Rh. I, 1310, ſed in Colchos, certamine necdum abſoluto, ituris. WESS.

Pag. 139. *l.* 11. *Βασιλεύοντος τότε τῆς χώρας Βύζαντος*) Numis Byzantiorum inſcriptus ΒΥΖΑΣ urbis conditorem, quae propterea *Βύζαντος ἄστυ* Oppiano V Halieut. v. 521, indicat. Genus Herois & res geſtas poſt Rittershuſium operoſe exponit Anſel. Bandurius L. I Antiq. Conſtantinop. p. 451. Id ad hunc locum appoſitum atque opportunum eſt, Dionyſium Mileſ. auctorem eſſe, Byzantii Iaſonis & Medeae nuptias fuiſſe ſociatas, in Schol. Apollon. Rh. IV, 1154. WESS.

ead. l. 15. *Τὸν ἔτι καὶ νῦν τιμώμενον*) *Hieron*, *τὸ καλούμενον Ἱερὸν* L. XIX, 73, intelligit. Polyb. IV, 39: *ἀπὸ δὲ τοῦ Πόντου, τὸ καλούμενον Ἱερόν· ἐφ' οὗ τόπου φασὶ κατὰ τὴν ἐκ Κόλχων ἀνακομιδὴν, Ἰάσονα θῦσαι πρῶτον τοῖς δώδεκα θεοῖς, ὃ κεῖται μὲν ἐπὶ τῆς Ἀσίας, ἀπέχει δὲ τῆς Εὐρώπης ἐπὶ δώδεκα στάδια. Ubi fama eſt, Iaſonem e Colchis revertentem primum omnium XII Diis ſacrificaſſe: eſt autem ille locus in Aſia ſitus; abeſt ab Europa duodecim fere ſtadia.* Scriptorum alii a Phryxo in Colchos pergente dedicatum Argonautis exemplo fuiſſe, ut ibi ſacris operarentur, aſſeverant in Schol. Apollon. Rh. II, 534, & Demoſth. in Leptin. p. 284, nec alia mens Dionyſio Byzantio in Boſpori Anaplo. Vid. diligentiſſimum P. Gyllium III de Boſp. Thr. c. 5. WESS.

Pag. 140. *l.* 4. Τούς τε ἵππους καὶ τὴν Ἡσιόνην &c.) Eandem rem copioſe deſcripſerat c. 32. Wess.

Pag. 141. *l.* 6. Ἡρακλέα πάντων ἄριστα διαγωνίσασθαι) Diſſentit Apollodor. II, 6, 4; quem, ſi lubet, vide. Wess.

ead. l. 15. Ὅμηρον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν) Hoc Diodori eſt. Vid. L. XII, 40. Pauſan. III, 2, p. 207, ἠνίξατο δὲ καὶ Ὅμηρος — — ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσι. Scripſi praeterea in primo Homeri verſu Ἀλλ' οἷόν τινα ex cauſa c. 32 expoſita. Wess.

Pag. 142. *l.* 7. Καὶ τ. μεγ. θ. τὰς εὐχ. ἀποδόντας πάλιν, ἀναθεῖναι) Sic erant diſtinguenda: non enim bis phialas, uti vulgata indicabant, Diis Samothracibus conſecrarunt Argonautae; ſed altera vice periculis exſoluti vota reddiderunt. De titulo μεγάλων θεῶν nota omnia ſunt ex Tob. Guthberl. de Myſter. Deor. Cabir. c. 1, 3 &c. Wess.

ead. l. 14. Τοὺς ἐφέδρους τῆς βασιλείας — ἀνελεῖν) Ex palaeſtra ſumtum eſſe vocabulum, quis eſt, qui ignoret? Ἔφεδρος *tertiarius* dicitur, qui duobus in certamen commiſſis & victo altero, cum victore congreditur, explicante Schol. in Aiac. Sophocl. v. 613. Philo Iud. Leg. Cai. p. 996 C. de Caio Tiberium fratrem peſſum dante, τοῦτον μὲν δὴ καθάπερ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἔφεδρον ὑπολαβὼν εἶναι, καταπαλαίει. Hinc qui ex inſidiis conſurgunt, aut malis artibus alios regno evertere conantur, ἔφεδροι τῆς βασιλείας hic & L. XI, 49. Eleganter Philo Iud. De Ioſeph. p. 545 A. ὑγεία δ' ἀβέβαιον, διὰ τὰς ἐφέδρους ἀσθενείας· cuius loci vim non percepit interpres, uti nec πόλεμον ἔφεδρον L. I Vit. Moſ. p. 652 E. & χειμῶνα ἔφεδρον Leg. Cai. p. 1019 C. Conf. Ezech. Spanhem. in Ioſeph. XVI A. I. 3, 3. Wess.

ead. l. 17. Ἀδελφὸν Πρόμαχον &c.) Meminit pueri Apollodor. I, 8, 27, ſed peſſime a criticis habitus. Verba haec ſunt: ἡ δὲ Ἰάσονος μήτηρ ἐπαρασαμένη Πελίᾳ, νήπιον ἀπολιποῦσα παῖδα, ὡς πρὸς πόλεμον πρόμαχον, ἑαυτὴν ἀνήρτησε· ubi ὡς πρὸς πόλεμον, ut pulchre perſpexit Th. Galaeus, nihili ſunt, & ab eo intempeſtive addita, qui πρόμαχον defenſorem & propugnatorem eſſe poſſe, ſicuti in Aeſchyli VII C. Theb. v. 425, 487, non neſcius, parum animadvertebat nomen pueri proprium eſſe, ſcribique Πρόμαχον oportere. Adde Tzetz. in Lycophr. 175, & de *tauri ſanguine* infr. XI, 58. Wess.

Pag. 143. *l.* 1. Ἀμφινόμην δὲ τὴν μητέρα μέλλουσαν ἀναι-

ρεῖσθαι) Apollonius Argonautic. I, 258, Iaſonis matrem Ἀλκιμέδην vocat: alii aliter. PALM. Vide Schol. Apollon. I, 45, & P. Burman. Catal. Argonaut. in Iaſone. WESS.

ead. l. ult. Οὓς μὲν γὰρ — — τινὰς δὲ &c.) Poſſes ex Mutin. τοὺς μὲν γὰρ, ſi quae neceſſitas urgeret. Infr. XVIII, 70: τοὺς μὲν εἰς τάξεις κατελόγιζον, οὓς δέ· XIX, 64, τοὺς μὲν πεσεῖν, οὓς δὲ ζωγρηθῆναι. Sed hoc in genere multa mutare ſolent. Vid. III, 73, IV, 28, XI, 61, & Raphel. Annot. ex Polyb. in S. Paulli ad Roman. XIV, 2. WESS.

Pag. 144. *l.* 5. Πεντήκοντα καὶ τρισὶν ἀνδράσι) Conſtat numerus. LIV nomina dederant c. 42, e quibus Iphis ſtrenue pugnans occubuerat in Colchis c. 45. WESS.

Pag. 145. *l.* 4. Πρὸς τὴν ὑπερκειμένην τῆς θαλάττης σκοπὴν) Non recte Rhodom. *de ſpecula*, ac ſi ea in regia fuiſſet. Mari imminebat; neque enim verum eſt Iſ. Voſſii ad Melae II, 3, 35, decretum, ὑπερκεῖσθαι ſemper accipi de locis remotis mari: imminebat inquam mari, atque ex ea obſervaturi erant Argonautae ſigna, quae e regia datura Medea erat. Vid. c. 53. Videtur autem ſaxum aut excelſior tumulus fuiſſe, ut plerumque ſolebant. Xenophon VI Cyr. Inſtit. p. 131: ἴσως βουλόμενοι λαβεῖν τὴν σκοπήν. ἡμεῖς ἐσμὲν μία δεκὰς οἱ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σκοπῇ. καὶ ὁ Κῦρος ἐκέλευσε — ἐλάσαντας ὑπὸ τὴν σκοπὴν &c. De *fumi* autem interdiu & noctu ignis ſigno, copioſe Stanleius in Aeſchyl. Agam. v. 1, & Freinshem. in Curt. V, 2, 7. WESS.

ead. l. 8. Τρίχας δυνάμεσί τισι χρίσασαν) *Medicamentis quibuſdam*, ut mox διά τινων δυνάμεων, & XVII, 103, XIX, 33. Hippocrates De Medic. p. 24, φάρμακα καὶ δυνάμεις ἁπλαί. WESS.

ead. l. 17. Ἐπ' ἀγαθῷ δαίμονι) Non multum videtur diverſum eſſe a formula ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίδος L. XIII, 38. Δαίμων fortuna eſt, uti in Aeſchyli Perſ. v. 947, & eorum locis, quae L. Kuſter. conduxit in Ariſtophan. Plut. v. 6. WESS.

Pag. 146. *l.* 3. Συνθεαζούσης) Συνθειαζούσης. RHOD. Doctiſſimi Rhodom. coniecturam ſcripti Codd. ſi comprobarent, nihil diſſentirem: iam cum θεάζειν atque ἐνθεάζειν dixerint, in vocabulo, nuſquam mihi niſi in Diodoro reperto, nil temere movero. Videntur cives ἐνθουσιάσαι ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς τῆς Ἀρτέμιδος, ut L. V, 49, atque adeo *Dianatici* fuiſſe, quorum furorem & habitum, in omnem terrorem compoſitum, egregie depinxit Maxim. Taurin.

Serm. XXXII, Anecd. Murator. T. IV, pag. 100. Wess.

ead. l. 8. Ἐπὶ δρακόντων ὀχουμένην τὴν Ἄρτεμιν) Cererem eiuſmodi currui poëtae & numi Erythraeorum ac Nicaeenſium imponunt in Ezech. Spanhem. Diſſ. IV de Uſu & Praeſt. Num. p. 211; verum illi cum Diana communia multa erant, obſervante Servio in Georgic. I, 5, Virgilii. Mox ἀφελοῦσαν, Steph. & Rhodom. ſecutus iudicium orationiſque ſeriem, recipiendum cenſui. Wess.

ead. l. 13. Τὸ γῆρας ἀφελόντα) Haud dubie ἀφελοῦσαν. Steph. & Rhod.

Pag. 147. *l.* 7. Ἀποκλείσασθαι τὰς φαρ. δυνάμεις) Lege ἀποκλύσασθαι. Rhod. Ἀποκλύσασθαι &c.) Et hoc reſtitui, Codd. addicentibus. In Heſychii Ἀποκρισάμενοι, ἀπολυσάμενοι, ἐπιπλυνάμενοι. Ἀποκλύσασθαι, ἀποκαθαίρεσθαι aliud mendae genus. Si ſani coloris ſit ἀποκρισάμενοι, neque ex ἀποκλυσάμενοι aut ἀποχρισάμενοι natales acceperit, ut ſuſpicor, legi quidem certe oportet ἀπολουσάμενοι, ἀποπλυνάμενοι. Aliud eſt in Luciani Philopſeud. c. 37, ubi ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλεισθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην, pro ἐπικλυσθῆναι. Wess.

ead. l. 15. Τῶν δὲ ἐνεργημάτων ὑπὲρ τ. ἀνθ. φ. φανέντων) Vulgatum, quod hoc quidem loco tueri ſe non poterat, ſede ſua everti. Ἐνέργημα rem factam optime exprimit, quamquam Chriſtiani alia id poteſtate inſtruxerunt: vocant enim maligni ſpiritus afficientem atque affligentem hominum corpora vim ἐνέργημα. Prudentius Apoth. v. 400: *Audiat inſanum bacchantis energima monſtri.* Atque huc referre ſolent S. Barnabae Epiſt. c. 19 verba: τὰ συμβαίνοντά σοι ἐνεργήματα, ὡς ἀγαθὰ πρόσδεξαι· neſcio an male: poſſunt de rebus, quae unicuique Chriſtianorum eveniunt, & aequo animo ferendae ſunt, intelligi. In ſequentibus μεγάλης ἀποδοχῆς ἀξιοῦντος cur maluerim, & ea declarabunt, quae L. I, 69, adſcripſi, & μεγάλης ἀποδοχῆς ἀξιούμενος I, 52; μεγάλης ἀποδοχῆς καταξιῶσαι II, 60, IV, 55 &c. Wess.

Pag. 148. *l.* 2. Κατὰ μόνας ἐντυχεῖν τὸν πατέρα ταῖς θυγ.) Haec duo τὸν πατέρα repudiantor, & paulo inferius καὶ εὐκόλως. Rhod. Κατὰ μόνας ἐντυχοῦσαν &c.) Tametſi voces illas, ſicuti vir doctiſſimus edixit, eliminaris, nondum oratio conſtabit: Peliae enim eadem res bis imponitur, monentiſque Medeae ratio nulla eſt. Quare fretus Coislin. & Mutin. libris, Diodori verba in hanc formam refinxi. Wess.

ead. l. 14. Ἐν λέβητι καθεψῆσαι τὸ σῶμα τοῦ Πελίου) Conf. Ovid. VII M. v. 328; Apollodor. I, 8, 27; Pauſan. VIII, 11. Wess.

Pag. 149. *l.* 6. Καὶ διά τινων φαρμάκων παρακρουσαμένην) Τὰς ὄψεις αὐτῶν, ut Proteus, varias induens formas, παρακρουόμενος τὰς ἀνθρωπίνας ὄψεις in Dionyſ. T. II, p. 167. Vid. ſupr. I, 30, & Hygin. F. XXIV. Wess.

ead. l. 12. Μόνην δ' Ἄλκηστιν — ἀποσχέσθαι) Non abſolvit Alceſtin Palaephatus, ſed paternae caedis ream profugiſſe Pheras ad Admetum, ſupplicemque ſediſſe ad focum, cum frater Acaſtus inſequeretur. Ἄλκηστις, inquit Hiſt. Incred. c. 41, καταφεύγει εἰς Φέρας πρὸς Ἄδμητον, τὸν ἀνεψιὸν αὐτῆς. καὶ καθιζομένην ἐπὶ τῆς ἑστίας οὐκ ἐβούλετο Ἄδμητος Ἀκάστῳ ἔκδοτον ἐξαιτουμένῳ δοῦναι. Sic lego: καθιζόμενος enim pravum eſt, & peius vertitur, *domo ſe ſua tenens*. Puto Alceſtin ſceleris ſive erroris ſocietate fuiſſe exemtam, quod mirus eius in maritum amor paſſim cantaretur. Vid. Noſtrum Excerpt. Valeſ. p. 222. Wess.

ead. l. 16. Εὐχὰς ποιήσασθαι τῇ Σελήνῃ) Solebat praeter ceteros *ad magorum caerimonias advocari & Luna noctium conſcia*, ſicuti in Apolog. p. 295 Apuleius profitetur: aderant quoque faces: quare

— — — Ardentiaque oſſa
E mediis rapit illa rogis, ipſamque, parentes
Quam tenuere, facem.

in Lucani VI, 534. Wess.

Pag. 150. *l.* 9. Εἰς τὰ βασίλεια καταντῆσαι καὶ τοὺς &c.) Explevi orationem, hiulcam ante, ex Coisl. & Mur. ſchedis. Καταντᾷν *veniendi* poteſtate Diodoro maxime frequentatur. Infr. c. 62, Ἀνδρόγεως εἰς τὰς Ἀθήνας κατήντησε· & c. 85, Οἱ μὲν γὰρ καταντῶντες εἰς τὴν νῆσον ὕπατοι. Palaephat. Incr. Hiſt. c. 15, εἰς ὄρος καταντήσασα. Adde S. Lucam A. A. XVI, 1; XVIII, 19; XXI, 7. Wess.

Pag. 151. *l.* 3. Ἐλεήσαντα τὰ πάθη) Lege κατελεήσαντα· & infra pro ἑαυτὸν φροντ. ἑαυτοῦ φροντίδα. Rhod. Κατελεήσαντα) Adſtipulor viro doctiſſimo & ſcriptis libris. Argivi κατελεοῦντες τὰς τύχας τῶν ἀκληρούντων ſunt L. XIV, 6, obvii, cuius etiam c. 112 vide. Wess.

ead. l. 7. Ἐπαγγειλάμενον ἐπιεικῶς — προσενεχθήσεσθαι) Sermonis tenor ſatis hoc comprobat. Ἐπιεικῶς προσφέρεσθαι de blanda lenique tractatione habes I, 55, III, 64, XII, 76; quibus contraria πικρῶς προσφέρεσθαι XIII, 21;

ὠμῶς καὶ βιαίως XVI, 5; ὀλιγώρως καὶ παρανόμως Lyſias Orat. VIII, 4, ὑπερηφάνως καὶ χαλεπῶς Plutarch. Theſ. p. 6 E. Wess.

ead. l. 14. Ἀξίως ἑαυτὸν) Videtur ἑαυτὸν in αὐτῶν aut αὐτὸν eſſe mutandum. Sed malim ἀξίως αὐτῶν, id eſt, *pro earum dignitate*. Steph. Ἀξιῶσαι αὐτὸν φροντίδα ποιήσασθαι) Poſſes levi opera cum Rhodomano ἀξίως ἑαυτοῦ, aut αὐτῶν cum Stephano. Ego tamen ſcriptos Codd. duces praefero. Indicant Iaſonem voluiſſe & aequum cenſuiſſe, ut regiis virginibus cura impenderetur. Vid. Lycurg. in Leocrat. p. 149, & infra L. XVII, 69. Wess.

Pag. 152. *l.* 3. Ἀδμήτῳ τῷ Φέρητος Θετταλῷ) Hoc quidem certe conſtat ex Euripid. Alceſt. v. 83 & 435, & Noſtri Excerpt. Valeſ. p. 222. De reliquis dubia admodum res eſt. Pauſanias VIII, 11, nomina Peliadum nuſquam ſibi in poëtarum ſcriptis lecta fuiſſe profitetur; Miconem autem pictorem earum imaginibus Aſteropeiam & Antinoën inſcripſiſſe. Unde iuſta concluſione Th. Galaeus mihi confeciſſe videtur, ea puellarum nomina ex Pauſan. in Apollodori I, 8, 27, ingeſta fuiſſe, quod & verborum ordo confirmat abunde. Iſ. Tzetz. in Lycophron. v. 175, & eo prior Hygin. Fab. XXIV, annumerant nobis praeter Alceſtin tres quatuorve Peliae filias, quas inter tamen nec Amphinome neque Evadne. Praeterea floruit hac quidem tempeſtate Andraemon, Oxyli pater, cuius ſi Leonteus fuerit frater, patre editus eſt Corono, modo tamen idem ſit Leonteus; at is Andraemon uxorem duxit *Gorgen* Oenei filiam, notiſſimam ex Apollod. I, 8, 1, & Pauſan. X, 38. Porro Evadnae celebres olim fuere duae: altera Iami mater, Capanei uxor altera, memoratae a Schol. Pindari Olymp. Od. VI, 46. Poſteriorem librarii Vat. & Reg. quin deſignent, mihi dubium non eſt: latet enim in corruptiore ſcriptura Καπανεῖ τῷ Κεφάλου. Nec ſic tamen res expeditur. Capanei Evadne filia fuit *Iphidis*, teſte Euripid. Suppl. v. 985, *Iphias* propterea ſemel iterumque Ovidio appellata. Capaneus ipſe patre natus eſt Hipponoo in Apollodori III, 6, 3. Iam Cephalus filium genuiſſe, cui aut *Canae*, aut *Ceneo*, aut *Oeneo* nomen fuerit, nuſquam traditur. Novi virum eruditiſſimum ad Marmora Oxon. p. 138 adſcripſiſſe: *Oneum alterum Cephali filium avo Deioneo in Phocidis regno ſucceſſiſſe, & Evadnen Peliae filiam duxiſſe*, idque *tradere Diodorum*. Sed eum infida Poggii verſione in fraudem indu-

ctum, res eſt exploratiſſima. Equidem ſuſpicatus eram, cum primum haec ſub ſtili acumen venerant, ſcripſiſſe Diodorum, Εὐάδνην Κηλεῖ τῷ Κεφάλου. Vidit enim ex ſe natum Cephalus Celeum, auctore Euſtath. in Homer. p. 307; quod penitius conſideratum nunc diſplicet: namque is Cephalus non Phocenſibus, nedum Phylacae, ut Coisl. & Mut. quippe a fratre eius conditae, ſed Cephalleniae imperavit. Hoc amplius, *Celeus* pater fuit Arceſii, cuius filius Laërtes, inter Argonautas haud incelebre nomen. Ergone *Cephalus* hic Phocenſium rex longe alius eſt, ac Deionei filius, infelicis Pocridis caede famoſus? Ego ab ea opinione haud procul abſum, cenſeoque Diodorum, ut multa alia, ex Dionyſio Mileſio haec nobis eſſe admenſum. Viderint tamen peritiores. Wess.

ead. l. 9. Καὶ καθιερῶσαι τὴν Ἀργὼ τῷ θεῷ) Saepe navigatione finita id veteres fuiſſe ſolitos, docebit Procopius L. IV B. Goth. c. 22. *Argo* tamen illuſtrius accepit decus, aſtris a Minerva inſerta apud Eratoſth. c. 35. Wess.

ead. l. 14. Φασὶ τὸν Ἡρακλέα συμβουλεῦσαι τοῖς &c.) Citius contigit, ſi ea vera, quae c. 14 perſcripta leguntur. Sed is diſſenſus de ludorum origine neminem morabitur, cum ipſis vetuſtioribus res ea multo fuerit incertiſſima, ut notum ex Pauſania V, 7. Vero autem non abſimile eſt, inſtitutos eſſe, ut Graeciae iuventus ſeſe exerceret, & ad mutuum auxilium, ſi eo opus foret, parata eſſet: quae quoque cauſa inſtituti concilii Amphyctionici apud Dionyſium IV A. R. p. 229. Wess.

Pag. 153. *l.* 9. Τὸν παρὰ τὸν Ἀλφειὸν) Series orationis & Mſſ. hoc requirunt. Poſſes alioqui doctiſſimum Ienſium ſequi, qui Epiſt. ad Graev. p. 410: *lego* τῆς τῶν Ἠλείων χώρας, τῆς παρὰ τὸν Ἀλφειόν. Eleorum regionis, quae erat iuxta Alpheum. *Nempe locus in Elea regione Alpheo amni vicinus ad id electus eſt; propterea ſequitur,* διὸ καὶ τὴν παραποταμίαν καθιερώσαντα τῷ μεγίστῳ τῶν θεῶν &c. Eleorum autem ad Alpheum regio totius Graeciae conſenſu, ſive Hercules ei rei auctor fuerit, ſive eius poſteri, immunis & ſacroſancta cenſebatur, nefarii vero & ſceleſti, qui aut arma in eam inferrent, aut bello vexatae non ſuccurrerent. Strabone VIII, p. 548 C. auctore. Vid. inf. L. XIV, 17. Wess.

ead. l. 13. Καὶ θεωροὺς ἀποστεῖλαι τοὺς ταῖς πόλεσι &c.) Legatis, qui ad ſacra certamina mittebantur, quique eo-

rum ſollemnitatem aliis nuntiabant, proprium θεωρῶν nomen. Etymologus, Ἀρχιθέωρος, ὁ ἡγούμενος τῶν θεωρῶν. θεωροὶ δὲ εἰσὶν οἱ τὴν θεωρίαν φέροντες τοῖς θεοῖς εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας καὶ ὑπὲρ τῶν πατρίων θύοντες· quo uſu, quod H. Valeſ. ad Harpocrat. haud latuit, ἀρχιθέωρος εἰς Ἰσθμὸν καὶ Ὀλυμπίαζε Andocides Orat. de Myſt. p. 17, & Orat. in Alcibiad. p. 32; Dinarchus in Demoſth. p. 100; Lyſias Or. XX, c. 2. Prorſus autem, ut hoc loco, Polybius de Antiocho Epiphane apud Athen. V, 5: ἐξέπεμψε πρεσβεῖς καὶ ΘΕΩΡΟΥΣ εἰς τὰς πόλεις, καταγγελοῦντας τοὺς ἐσομένους ἀγῶνας ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ Δάφνης, ubi vide Caſaubon. & Duker. in Thucydid. V, 16. Wess.

Pag. 154. *l.* 7. *Στρατόπεδόν τε κράτιστον συστήσασθαι καὶ πᾶσαν* &c.) Etſi dubitari non poſſit, res non unius Herculis, ſed plurium a Graecis in unum quoddam hiſtoriae corpus fuiſſe congeſtas, vero perquam affine eſt, Herculem Thebanum egregii ducis & bellatoris officia obiiſſe, exercituque inſtructo magnum ſibi nomen atque auctoritatem paraſſe: quod & prudentiſſimus ſcriptor Dionyſius I A. R. p. 33 agnoſcit, & fabulae veterum, modo addita a poëtis ornamenta auferas, confirmant. Vide ſupr. I, 23, & G. Io. Voſſium I Idolol. c. 12. Wess.

Pag. 155. *l.* 2. *Καὶ συμβιώσαντα δεκαετῆ χρόνον*) Conſentanea Diodoro commentatur Apollodorus, *καὶ δέκα μὲν ἔτη διετέλουν εὐτυχοῦντες*, inquiens I, 8, 28; liberos tamen utriuſque *Mermerum* & *Pheretem* nuncupans, quemadmodum & Pauſan. II, 3, atque Hygin. F. XXV cum Munckeri nota. Conf. Schol. in Eurip. Med. 273. Wess.

ead. l. 11. *Τὸν Ἰάσονα Γλαύκης ἐρασθέντα τῆς Κρέοντος*) Creontis hanc filiam Creuſam Clitodemus in Schol. Eurip. Med. v. 19, & Schol. ad Ovidii Ibin v. 605, vero nomine fuiſſe perhibet: cuius diſſenſus cauſam quaerit Iac. Palmer. Exercit. p. 370. Wess.

Pag. 156. *l.* 2. *Ἀλλὰ καὶ τοῖς τέκνοις σπεύδοντα συγγενῆ τὸν* &c.) Hunc colorem Iaſon nuptiis dat, ut Medeam placet, in Euripidis Med. v. 593. Wess.

ead. l. 12. *Ῥιζίον τι προσθεῖσαν*) Deſcribitur a Nicandro Alexiphar. v. 249, ubi Critici veteres *Naphtham* fuiſſe malunt, non diſſentiente, uti & Muncker. monuit, Plut. in Alexand. p. 686 A. Wess.

Pag. 157. *l.* 2. *Δῶρα κομίσαι τῇ νύμφῃ φαρμ. κεχρισμένα*) Euripid. Med. v. 947 & 1186, elegantiſſimis verſibus in-

ſidioſa dona & infelicem novae nuptae ſuccurrentiſque patris exitum depingit. Wess.

ead. l. 8. Ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ προελθεῖν αὐτὴν ὀργῆς) Non erat, ut hoc pro reiectaneo cenſeretur. Euripid. Troaſ. 972, Οὐκ εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἐλθεῖν δοκῶ. Lyſias Orat. II, 1, οὐκ ἄν ποτ' αὐτὸν εἰς τοσοῦτον τόλμης ἡγησάμην ἀφικέσθαι· & Orat. XI, 22, εἰς τοσοῦτον ὑπεροψίας ἐλθόντες. Themiſt. Orat. III, p. 348, εἰς τοσοῦτον εὐκλείας προῆλθεν. Demoſth. I in Aphob. p. 506, εἰς τοσοῦτον αἰσχροκερδείας ἦλθεν· quae cum dicendi genus ſatis conſtabiliant, deſino. Wess.

ead. l. 10. Τὸν μετὰ τῆς νύμφης &c.) Conſidera, num rectius τὸν ἀπὸ τῆς. Rhod. *Offendo ad* ἐπεὶ ἐξέφυγε τὸν μετὰ τῆς νύμφης κίνδυνον. *Nympha haec eſt Glauce, quam noviſſime duxerat Iaſon: ab ea metuere poterat Medea* κίνδυνον. *Immo inceptis novis nuptiis iam imperata Medeae fuerat abſtinentia* συμβιώσεως καὶ ὁμιλίας *cum Iaſone: quod illa periculum, & alia, quae forte ſibi impenderent, interemtis Glauce & Creonte, nunc effugerat. Putem autem vel poſt vocabulum* νύμφης *locatum fuiſſe* φόνον, *ut ſit*, ubi effugit periculum poſt ſponſae caedem; *vel Diodorum ſcripſiſſe* παρὰ, *vel potius* ἀπὸ τῆς νύμφης κίνδυνον, periculum, quod Medeae a Glauce partim evenerat, partim eſſet eventurum. *Non latet tibi, eruditiſſime Graevi, non raro Graecos conſtruere ſubſtantivum cum praepoſitione, vel ſuppreſſo verbo aliquo, vel pro ſimplici genitivo. Sic eadem pagina Diodorus de Theſſalo Medeae filio,* φασὶ τὸν Θεσσαλὸν μὲν τὸν διαφυγόντα τὸν ἀπὸ τῆς μητρὸς φόνον. *Sic ſupra ex Diodoro noſtro habuimus* τὸν ἀπὸ Διὸς ὄμβρον. Haec Ienſius in Epiſt. ad Graev. p. 411; qui ſi animadvertiſſet, Iaſonem commune ſibi cum ſponſa periculum effugiſſe, ſincera haec non incruſtaſſet. Medea apud animum conſtituerat Iaſonem pariter cum Glauce interimere: ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ' αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους ipſa ait in Eurip. Med. v. 163; Glauce illaetabili incendio deflagrante Iaſon periculum vitavit; quare irata & furiis incenſa mulier filiis trucidatis in maximam eum calamitatem detrudere molitur. Wess.

ead. l. 14. Ἐν τῷ τῆς Ἥρας τεμένει θάψαι) Sumſit ex Euripid. v. 1378:

— Ἐπεί σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
Φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ.

qui Iunonem Ἀκραίαν nuncupat, ut Critici veteres notant,

παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. Prave ergo Apoſtolius I, 82, Κορινθίων Ἥρᾳ Ἀσκραίᾳ θυόντων. Melius Suidas in Αἴξ. ubi L. Kuſter. ſimili menda Heſychium liberat. Wess.

ead. l. 17. Τοῦτον μεσίτην γεγονότα τῶν ὁμολογιῶν) Hercules nuptiarum fuerat conciliator, receperatque Medeae, Iaſonem eius in amore fore aſſiduum: hinc μεσίτης τῶν ὁμολογιῶν, *ſponſaliorum medius atque interpres*. Longe auguſtiore ſententia de Chriſto noſtro auctor Epiſt. ad Hebr. III, 1, κατανοήσατε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν· quippe Deum inter & homines ſequeſtre, atque aſſenſus, quem mandatis eius praebemus, internuntio ac ſacerdote: quo referre ſoleo ſummi Iudaeorum pontificis apud Philon. De Somn. p. 598 A. titulum, ὁ μὲν δὴ μέγας ἀρχιερεὺς τῆς ὁμολογίας, qui vulgo perperam diſtractus circumfertur. Wess.

Pag. 158. *l.* 6. Ἐκ τοῦ ζῆν ἑαυτὸν μεταστῆσαι) Non ita Euripides, fragmento putreſcentis navis Argus, Ἀργοῦς κάρα σὺν λειψάνῳ πεπληγμένος, in caput impacto periiſſe ſignificans Med. v. 1387. Cum Diodoro ſentit Neophron. in Schol. ad eum poëtae verſum. Vid. Nic. Loënſem L. IV Epiph. Miſcell. c. 18. Wess.

ead. l. 9. Ἀποστειλάντων αὐτῶν Πυθῶδε) Malim *Delphos*, ut L. XV, 8, 49, Apollon. Rh. I, 209, & Herodot. I, 54 cum L. Bos animadverſione Obſ. Critic. c. 2. Miſerunt autem ſciſcitatum Phoebi oracula, quod peſtilentia ipſorum liberi occiderent ob caedem, qua Medeae filios lapidibus coopertos obtruncarant ipſi, ſi fides Pauſaniae II, 3, p. 118, & Philoſtrato Her. XIX, 14, p. 740, hiſque antiquiori Apollodor. I, 8, 28. Noſter enim atque Euripides in alia omnia abeunt; quamquam non defuerunt, qui poëtam acceptis quinque talentis ſcelus id in Medeam derivaſſe traderent, ut Parmeniſcus in Schol. ad Med. v. 9, & Aelian. V V. H. 21. Utcunque id fuit, neque enim comperta res, Corinthii Medeae liberos publice deinceps inferiis ceteriſque piamentis placarunt, μιξοβαρβάρους, quippe hybridas, appellantes, quod Schol. Pindar. Od. XIII, 76 Olympion. & in Med. Euripidis v. 273, uberius docent. Wess.

Pag. 159. *l.* 3. Ἀφ' ἑαυτοῦ προσαγορεῦσαι Θετταλούς) Diceres, Strabonem his conſentire, Θετταλοὺς τοὺς ἀπὸ Ἰάσονος καὶ Μηδείας memorantem L. XI, p. 804 A. Ceteri gentis & regionis nomen aut a Theſſalo Haemonis filio,

aut Theſſalo Phidippi patre Heraclida repetere aſſolent. Οἱ δὲ ἀπὸ Θεσσαλοῦ τοῦ Φειδίππου πατρὸς, τοῦ Ἡρακλείδου, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κληθῆναι φασὶν, veteres Grammatici aiunt in Apollon. Rh. III, 1089. Quare in corrupto & mutilo Strabonis loco extremi L. IX, τοὺς δὲ ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Θεσπρωτίδος, ἀπογόνους Ἀντίφου καὶ Φειδίππου υἱῶν Θετταλοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπελθόντας ἀπὸ Θετταλοῦ τοῦ ἑαυτῶν προγόνου τὴν χώραν ὀνομάσαι, ex egregia Iuſti Lipſii ad Vell. Paterc. I, 1, correctione citra dubium legendum eſt. Wess.

ead. l. 7. Περὶ ὧν ἐν οἰκειοτέροις μνησθησόμεθα καιροῖς) Stetit haud dubie promiſſis. Sed periit, ut multa, hic eius labor, neque adeo finire licet, quo libro ea fuerit exſecutus. Wess.

ead. l. 11. Ἀγνοοῦσαν — βοήθειαν) Reſtituatur ἀπογνοῦσαν. Rhod. Ἀπογνοῦσαν τὴν — — βοήθειαν) Parui ſcriptis libris & Rhodom. quicum conſentit Io. Ienſius haec notans: „Rhodomanus vertit, *deſperata in praeſens eius ope.* „Recte: ita enim mens Diodori poſtulat: quare ſine ulla „haeſitatione legam ἀπογνοῦσαν, *deſperantem*, Epiſt. ad Io. „Georg. Graev. p. 413. Genus loquendi auctori frequens adeo eſt, ut exempla conducere neceſſe non ſit. Wess.

Pag. 160. *l.* 1. Ὑφ' Ἱππότου τοῦ Κρέοντος ἐξαιτουμένην) Haec puto in animo erant Euripid. cum Medeae Aegeum compellanti ea, quae ſuccedunt, tribueret in cognomine Fabula v. 748:

Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασιν
Οὐκ ἂν πίθοιο, τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ.

Proſpiciebat enim, non defore, qui poſt admiſſum Corinthi ſcelus noxae ſe dedi peterent. De Hippote Creontis filio Scholiaſtes ad eandem Tragoed. v. 20. Wess.

ead. l. 4. Ἐγκληθεῖσαν ἐπὶ φαρμακείᾳ) Uberius haec Plutarchus Theſ. p. 5 D. Wess.

ead. l. 11. Καὶ τοὺς ἄλλους ἀφ' ἑαυτοῦ &c.) Scripſerat τοὺς λαοὺς, *populos*, ut bene Rhodom. mendam inter vertendum, ſicuti coniicio, animadvertens. Vitium peperit vocum in contractiore ſcriptura ſimilitudo, idque ſemel atque iterum in ſuperioribus eluimus. Vid. III, 43, 45, 72. Ceterum quae mox adduntur de *Medo* Aegei filio & Aeeta in regnum reſtituto, ea non improbat Apollodor, I, 8, 28, eumque ſecutus Tzetzes in Lycophron. v. 175. Wess.

Pag. 162. *l.* 1. Ἀναπλεύσαντας γὰρ αὐτοὺς διὰ τοῦ Τα-

νῆϊδος) Abſurdam hanc opinonem perſonatus Orpheus ſequitur, Argonautas Moeotidem intraſſe ac longis erroribus actos in Oceanum deveniſſe canens Argonaut. v. 1054; neque alia imbutus fuit Scymnus, ſi eius ſententiam bona fide expreſſerunt Critici ad Apollon. Rhod. IV, 284. Wess.

ead. l. 3. Καὶ τόπον) Lego τρόπον pro τόπον. Steph. H. Steph. τρόπον legit. Tum vertendum, *navique modo quodam protracta.* Rhod. Καὶ κατὰ τόπον τινὰ τὴν ναῦν διελκύσαντας) Sic praeſtat. Τόπος & τρόπος ſaepe quidem a librariorum natione confunduntur, cuius culpae hic affines non ſunt. Poſſes alioqui neglecta praepoſitione locum tueri his Zoſimi L. V, c. 29: Argonautae μηχαναῖς ἐπιθέντες τὴν Ἀργὼ, καὶ τετρακοσίων σταδίων ὁδὸν ἄχρι θαλάσσης ἑλκύσαντες. Sed quod dedi, potius videtur. Διελκεῖν de navi, cum per Iſthmi iugum trahitur, elegans eſſe, nemo ignorat: mitto ergo acerbiſſimum impuriſſimumque Ariſtophan. in Theſmophor. v. 655 iocum. Tu vide tamen Suidam in Ἰσθμὸς, & Iſ. Caſaub. in Strab. VIII, p. 583. Wess.

ead. l. 10. Σεβομένους — τοὺς Διοσκούρους) Tacitus Mor. Germ. c. 44 apud Naharvalos, nationem Lygiorum, antiquae religionis lucum eſſe, in quo Caſtor & Pollux, ut Romani numinis barbarici cultum interpretabantur, praecipuo honore colantur, auctor eſt: ſed ea & fabuloſa ſunt, & commode huc referri haud poſſunt, ſicuti diligenti cura commonſtravit Ph. Cluverius L. I Germ. Antiq. c. 30. Adde Apollon. IV, 651. Wess.

Pag. 163. *l.* 3. Ἀργῷον ἀπὸ τῆς νεὼς προσαγορεῦσαι) Meminit portus Apollonius IV, 658: Ἐν δὲ λιμὴν Ἀργῷος ἐπωνυμίην πεφάτισται· pluresque alii, laudati a P. Leopardo XIII Emend. c. 3. Wess.

ead. l. 8. Λιμένα Τελαμῶνα) A Telamone, Argonautarum uno. Cluver. II Ital. Antiq. p. 477, & Itiner. Anton. p. 500, vide. Wess.

ead. l. 9. Αἰήτην, τὸν νῦν Καιήτην προσαγορευόμενον) Studioſiſſimo veterum fabularum tenebrarumque Lycophroni Ἀργοῦς τε κλεινὸν ὅρμον, Αἰήτην μέγαν propterea appellare Alexand. v. 1274 libuit. Tzetzae, Αἰήτης λιμὴν ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνθα φασὶν ὁρμισθῆναι τὴν Ἀργώ· cuius in mentem ſi veniſſet hic locus, plura, loquacem hominem bene ſi novi, nobis admenſus fuiſſet. Origo ipſa a vero abhorret, recteque adeo Strabo fecit, quod nullam eius rationem ha-

buerit; quamquam nec ea, quam dat L. V, p. 356, magno Caſaubono ſe probare potuit. Wess.

ead. l. 13. *Δωρήσασθαι χαλκοῦν τρίποδα*) Plenius de tripode Herodotus IV, 179, & Lycophron. v. 887, qui a Medea Tritoni datum canit, Apollon. Rhod. IV, 1549, Pindar. Pythion. Od. IV. Wess.

ead. l. 15. Παρὰ τοῖς Εὐεσπερίταις) Vulgatum Ἑσπερίταις tametſi firmetur eo loco, quem L. XVIII, 20, videbimus, hoc praeoptavi. Pauſan. IV, 26, p. 342: *τὸ πλεῖστον δὲ αὐτῶν ἔς τε Λιβύην ἀφίκετο, καὶ Λιβύης ἐς Εὐεσπερίτας. οἱ γὰρ Εὐεσπερῖται πολέμῳ κακωθέντες ὑπὸ βαρβάρων* &c. Ubi doctiſſimus Kuhnius rectiſſime Sylburgii ſuſpicionem deſeruit. Urbs Ἑσπερίδες & Εὐεσπερίδες, ut ex Ptolemaeo & Stephano notum, poſtea *Beronice*, de qua in Diatrib. de Iud. Archont. c. 3 plura, dici coepta eſt. Wess.

Pag. 164. *l.* 1. Ἀνὰ τὸν Ἴστρον πλεύσαντας) Sic Apollonius, & ante eum Timagetus, ut Critici docent ad Poëtae L. IV Argont. v. 259 & 284; qui tamen cum affirmant praeter Timagetum ante Apollonii aetatem neminem ea fuiſſe opinione, vereor ut fidem mereantur: fuit enim communis veterum is error, Strabone teſte I, p. 98. Wess.

ead. l. 3. *Διὰ τῆς ἀντιπροσώπου φύσεως*) Hic *ῥύσεως* ab auctore poſitum eſſe, quis neget? quid enim *φύσεως* hic eſſet? Intelligit ergo alium fluminis alveum, ſeu profluxum, in fontibus ipſis occurrentem, cuius ductu in Adriaticum mare ſint devecti. Rhod. *Διὰ τῆς ἀντιπροσώπου ῥύσεως*) Scripti libri & res ipſa ita cum malint, vulgatum poſſeſſione cur non deiiciam? Puto hanc Diodori mentem fuiſſe: Argonautas adverſo flumine ad Iſtri fontes perveniſſe, inde vero alveo, in diverſa tendente, in Hadriaticum mare delatos eſſe: flumina enim *ἀντιπρόσωπα* ea ſunt, quae in contrariam partem decurrunt, ut L. XVIII, 5, *ποταμοὶ τὰς ῥύσεις ἔχοντες ἀντιπροσώπους*, quorum alii in Euxinum, alii in Caſpium aut Oceanum mare devolvuntur. Wess.

ead. l. 8. Εὑρέθη *τὰς πηγὰς ἔχων ὁ ποταμὸς* &c.) Iſter videlicet, unde Iſtris ſive Hiſtris cognomen venit: quod non animadverſum fraudi ſummo viro fuit ad Strabon. VII, p. 443. Meminit *Iſtri*, Iſtriae amnis, Mela II, 4; quod flumen idemne ſit ac *Quieto*, ut noſtrae aetatis Geographi vocant, an *Timavus*, non convenit inter eruditos. Stabat pro *Quieto* Cluver. cum res Germanorum illuſtraret L. I

G. A. c. 30; in rebus vero Italicis Timavum maluit L. I I. A. c. 21, p. 208. Ego vero difficulter mihi perſuadeo, Melam tam turpi errore Iſtrum & Timavum, quos diſtincte nominat, voluiſſe confundere. Wess.

Pag. 165. *l.* 3. Καί τινων ἑτέρων ἀνδρωθέντων) Sic I, 53: καὶ πάντες ἀνδρωθέντες ὑπῆρξαν ἀθληταὶ μὲν τοῖς σώμασι. *Et cum omnes adoleviſſent* &c. qua poteſtate ſatis id verbum teritur. Anton. Liberal. c. 13, ὁ δὲ παῖς ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο γενναῖος. Apollodor. II, 4, 2, καὶ ἠνδρωμένου Περσέως· & 7, 7, τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι. Euripid. Herc. Fur. v. 42, μήποθ' οἱ δ' ἠνδρωμένοι. Rarius hoc Ioſephi eſt, neque in Lexicis obvium, συνήνδρωτο δ' αὐτῶν ταῖς ἡλικίαις ἡ διάθεσις, de Herodis filiis, quibus cum ipſa aetate odium in matris inimicos creverat, L. I, 23, 1, belli Iud. Aliud indicat in Valeſ. Excerpt. Dionis p. 626, cum de Veſtalibus virginibus, ſtuprum paſſis, ὅτι τρεῖς ἅμα ἠνδρώθησαν· quo uſu medicorum principi frequentari Oeconom. Foeſii docebit. Wess.

ead. l. 6. Διὸ Κήϋκι — προηγόρευσε) Verba, quibus metu perculſus Ceyx Heraclidas, ut Trachine diſcederent, apud Hecataeum compellabat, ſervavit Longinus de Stil. Subl. c. 27, a Tollio & Z. Pearce in primis egregie illuſtrata. Exactos dein pleriſque Graeciae urbibus fuiſſe, Euripid. Heraclid. v. 19, 50, 145 &c. ſignificat. Wess.

Pag. 166. *l.* 3. Εἰς Τρικόρυνθον) Non aliter ſcribit Stephan. in Τρικορύνθον, Diodorum citans, quem noſtrum eſſe, cave credas, prave tamen. Vero nomine Τρικόρυθος dicebatur, uti ipſe in Τετράπολις, &, quem ſequitur, Strabo IX, p. 588 A. & p. 611 B. praefert. Vidit & hoc Io. Meurſius Lib. de Pop. Attic. & cum Holſtenio ad Steph. Pinedo. Atticae vero Tetrapolin profugos Heraclidas incoluiſſe, Euripid. in cognomine Tragoedia v. 82 teſtatur: in cuius beneficii memoriam cum labentibus annis Lacedaemonii Atticam armis incurſarent, ſola Tetrapoli abſtinuerunt, ſicuti L. XII, 54, videbimus. Wess.

ead. l. 15. Ὑπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους ἀνῃρέθη) Ab Iolao captum & interfectum, Euripides Heraclid. v. 859, Strabo VIII, p. 579, & quos ibi laudavit Iſ. Caſaubon. affirmant. Iſocrates capti, &, cum ſupplex victoribus fuiſſet, interfecti Euryſthei meminit Panathen. p. 407: τοσούτου γὰρ ἐδέησε γράψας κύριος γενέσθαι τῶν ἱκετῶν, ὥστε ἡττηθεὶς μάχῃ καὶ ζωγρηθεὶς ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, αὐτὸς ἱκέτης γενό-

μενος τούτων, οὓς ἐξαιτήσων ἦλθε, τὸν βίον ἐτελεύτησε· quibus in verbis me vehementer offendit participium γράψας· neque enim literis res acta, ſed armis; mallem, ſi liceret, πράξας κύριος γενέσθαι, *cum impenſe ſtuduiſſet, ut eos ſuam in poteſtatem redigeret.* Nam προσδοκήσας, quod hoc ipſo in negotio uſurpat Panegyr. p. 76, & lenius eſt, & longius a ductibus vocabuli recedit. Utcunque ceciderit; coniecturae enim nihil admodum tribuo: cum Diodoro paria facit Apollodor. II, 8, 1, filios Euryſthei nominatim annumerans. WESS.

Pag. 167. *l.* 10. Ὕλλος — εἰς μονομαχίαν προεκαλέσατο) Frequentis olim uſus inter diffidentes reges ſingularia erant certamina, longe profecto honeſtiora & magis e re civium, quam quae vulgo levi ſaepe ex cauſa inter privatos ſumuntur. Exempla principum, ut popularium ſanguini parceretur, inter ſe congredientium non addo: ſunt enim in his libris haud rara, & ab incomparabili Iſ. Caſaubon. ad Athen. IV, 13, diligenter collecta. WESS.

ead. l. 15. Μὴ κατιέναι — — ἐντὸς ἐτῶν πεντήκοντα) Verius dixiſſet ἐντὸς ἐτῶν ἑκατὸν, ut Herodot. IX, 26, & Schol. Thucyd. I, 12. Centum enim circiter anni poſt hanc cladem exierunt, antequam in Peloponneſum Heraclidae redirent. Vid. ſupr. I, 5, & viros egregios Dion. Petav. IX D. T. 32, & Barbeyrac. Hiſt. Foed. & Pactor. T. I, p. 11, deque Echemo Tegeatarum rege Pauſan. I, 41, VIII, 5. WESS.

Pag. 168. *l.* 14. Παρ' Αἰγίμιον τὸν Δώρου &c.) Conf. ſupr. c. 37, & Strabon. IX, p. 654 B. WESS.

Pag. 169. *l.* 1. Τὸν Ἠλεκτρύονος) Retine ſcripturam marginalem Ἠλεκτρίωνος. Hoc enim Heſiodus in principio Aſpidos ſuae utitur, Licymnium vero Electrionis & Medeae filium eſſe, ex Apollodoro, diligentiſſimus noſtrae aetatis Genealogus, Reineccius in familiis regum Mycenaeorum oſtendit: ad quem in ceteris etiam Genealogiis recte cognoſcendis lector dimiſſus eſto. RHOD. Τὸν Ἠλεκτρύωνος) Sic malim, quamquam ſupr. c. 9 conſtanter Mſſ. Ἠλεκτρυόνα, nec aliter in Apollodoro II, 4, 6. Melius Pauſan. II, 22 & 25. De Licymnii caede Pindar. Od. VII Olympion. v. 49, & Schol. Homer. Iliad. B, 663. WESS.

ead. l. 4. Οἱ ὑπὸ Τριόπα τοῦ Φόρβαντος) Pauſan. eodem modo L. IV, 1, & infr. Noſter V, 77. Alioqui ſaepe vitioſum *Triopae* nomen in libris circumfertur, ſicuti & Phor-

bantis. Exemplis ſi indigeas, ſuccurrent P. Leopard. IV Emend. IX, Muncker. in Hygin. Fab. CXLV, & Aſtronom. II, 14. WESS.

ead. l. 7. Τρεῖς καταστῆσαι πόλεις &c.) De illis L. V, 77; XIII, 75. WESS.

Pag 170. *l.* 2. Καὶ τὰ μυθολογούμενα σύμβολα ἀνῃρημένος) Haec, & quae ſuccedunt, peſſime a quibuſdam libris abſunt: intelliguntur enſis & crepidae, quas Aegeus ὑπὸ πέτρᾳ θεῖναι γνωρίσματα εἶναι τῷ παιδὶ perhibetur in Pauſan. I, 27, p. 66, & Plutarch. Theſ. p. 2 C. WESS.

ead. l. 7. Ὀνομαζόμενον Κορυνήτην) *Peripheten*, Vulcani filium, ὃς ἀπὸ τῆς Κορύνης, ἣν ἐφόρει, Κορυνήτης ἐπεκαλεῖτο Apollod. III, 15, 1, & Pauſan. II, 1. Nihil autem intererit, ſive tu mox ὅπερ, an ἥτις ἦν, legeris. WESS.

ead. l. 10. Τὸν ἐν Ἰσθμῷ κατοικοῦντα Σίνιν) Origo vocis ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι· & Euripid. Hippol. v. 977, atque Ovidii Ib. vſ. 409, *Ut Sinis & Sciron & de Polypemone natus*, hoc requirunt: neque diffidet Apollod. III, 15, 2, nec Pauſan. I, 37. Σίννις tamen Plutarcho Theſ. p. 4; Ariſtoteli III Rhetor. p. 123 cum Sylburg. nota, atque aliis. WESS.

ead. l. 15. Τὴν ἐν Κρομμυῶνι — ὖν) Si huic agri Corinthiaei loco nomen a Cromo, Neptuni filio, apud Pauſan. venerit, potior ſcriptura Cod. Clar. 1. foret: ſed nec ſibi in vocis origine nec ſcriptura veteres conſtant, quemadmodum Sylburg. ad Pauſan. II, 1, & Io. Meurſ. Theſ. c. 6, monuerunt. Κρομμυὼν L. XII, 65, recurrit. Scripſi autem τρίτον δὲ, ſecutus Mſſ. & Rhodom. qui *veroſimilius*, inquit, τρίτον δὲ, *ut abſolute*, *quomodo ſuperiora* πρῶτον μὲν, δεύτερον δέ. WESS.

Pag. 171. *l.* 4. Σκιρωνίδας πέτρας) Scopuli longiſſime per agrum Megaricum porrecti Oneos montes & rupem Moluridem contingebant, latrociniis, quod praeter eos in Atticam iter eſſet, opportuni atque infames ſeriore etiam tempore, uti Alciphron L. III, Ep. 70, teſtatur. Deſcribuntur a Strab. VIII, p. 582 C. IX, p. 602 C. De Scirone quae Megarenſium fuerit opinio, ex Plut. Theſ. p. 4 E. cognoſces. WESS.

ead. l. 6. Ἀπονίπτειν ἑαυτὸν) Aut reponendum ἑαυτοὺς, aut dicendum, eum poſt παριόντας ſubiecisſe ἑαυτὸν, tanquam poſt ἕκαστον τῶν παριόντων. STEPH. Ἑαυτὸν) Pro αὐτὸν, non autem ἑαυτούς· quod reſpectus hic fiat ad Scironem ipſum, qui pedibus ad abluendum peregrinis, qui iter illac face-

rent, in praecipiti quodam loco porrectis, in mare illos deturbabat, ut Plut. in vita Theſei refert. Rhod. Foret profecto commodius ἑαυτοὺς, nec muto tamen libris vetantibus; praeſertim cum ſcriptori huic per ſit familiare a multitudinis numero ad ſingularem tranſilire: ut mox *διαπαλαίοντα τοῖς παριοῦσι, καὶ τὸν ἡττηθέντα* &c. & haec ad Scironem ipſum, ut optime Rhodom. pertineant. Plut. Theſ. *ὡς δ' ἔνιοι λέγουσιν, ὕβρει καὶ τρυφῇ προτείνοντα τὼ πόδε τοῖς ξένοις, καὶ κελεύοντα νίπτειν, εἶτα λακτίζοντα καὶ ἀπωθοῦντα νίπτοντας εἰς τὴν θάλασσαν.* Iam de *Chelone* quod ſubnectitur, teſtudinem indicat, quae ad ſcopulos adnatans deiectos in mare devorabat. Pauſan. I, 44, p. 108, *χελώνη δὲ ὑπενήχετο ταῖς πέτραις, τοὺς ἐσβληθέντας ἁρπάζειν.* Schol. Eurip. Hippol. v. 979, *ὃς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος. οὗτος ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας νίπτειν τοὺς πόδας, καὶ λακτιζομένους ὑπ' αὐτοῦ βρῶμα ἐποίει γίνεσθαι τῆς χελώνης.* Wess.

ead. l. 9. Περὶ τὴν Ἐλευσῖνα Κερκύονα) Io. Meurſ. Theſ. c. 7 conſule. Wess.

ead. l. 12. Ἐν τῷ λεγομένῳ Κορυδάλλῳ) Liquidam literam in pagi huius nomine geminat quoque Stephan. Κορύδαλος aliis placet, e quo numero Strabo IX, p. 605, Athen. IX, p. 390 A. Aelian. III H. A. 35, Ammonius in Κόρυδος. *Corydalum* vero Procruſtes incoluerit, an propius Eleuſinem propter Cephiſſum amnem, non convenit Diodoro cum Pauſan. I, 38, p. 92, & Plutarcho Theſ. p. 5 B. quamquam nec illi plane inter ſe conſentanei. Ceterum Procruſtae ex re ipſa natum titulum ſimili fere modo explicat Hygin. Fab. XXXVIII. Wess.

Pag. 172. *l.* 5. Τὸν ἐν Μαραθῶνι ταῦρον) Vide ſupr. c. 13, & Io. Meurſii Theſ. c. 10. Wess.

ead. l. 10. Προσαναδραμόντας τοῖς χρόνοις) Ita quidem conſtanter exaratum habetur. Sed haud ſcio, an non melius ſit *προαναδραμ. ut prius ad ſuperiora tempora recurramus.* Rhod. Non debuerat vir doctiſſimus huic loquendi generi controverſiam movere, quippe eleganti & Noſtro in frequenti uſu. Infr. c. 69, *περὶ δὲ τῶν Αἰολέων τούτων ἀναγκαῖον, προσαναδραμόντας τοῖς χρόνοις — ἐκθέσθαι·* & c. 75, *ἀναγκαῖον δὲ τοῖς χρόνοις προσαναδραμόντας — διελθεῖν·* & XVI, 1; XVIII, 19. Habet ex Polybiana imitatione: Polyb. enim I, 12, *ἐάν που προσανατρέχωμεν τοῖς χρόνοις περὶ τῶν ἐπιφανεστάτων πολιτευμάτων·* & c. 5,

κἂν δέῃ τοῖς χρόνοις βραχὺ προσαναδραμόντας — ποιήσασθαι τὴν ἀνάμνησιν· nam utrobique ita legendum & ſcripti Codd. & Iſ. Caſaub. ac Boecler. docuerunt. Alioqui *ἀναδραμεῖν τοῖς χρόνοις* ſimili in re uſurpat, ſicuti L. II, 14 & 57; a quo nec Diodorus abſtinuit L. XI, 67. Wess.

ead. l. 13. Τέκταμος ὁ Δώρου) Haud ſcio, an ſcriptura Codd. Clarom. potior ſit: Τεύταμος quidem certe L. V, 81, appellatur, fuitque eo nomine Τεύταμος Argyraſpidum dux, in rebus Eumenis haud obſcurus, L. XVIII, 59, & Plut. Eumen. p. 590 F. & Τεύταμος Biantis Prienaei pater apud Laërt. Diog. I, 82; nec longe abit Τευταμίας Lariſſaeorum rex. Apollodor. II, 4, 3. De Aeolenſibus & Pelaſgis Cretae incolis dicetur alias. Vide interea Io. Meurſii Cretam L. I, 4. Wess.

Pag. 173. *l.* 2. Ἐγέννησεν Ἀστέριον) Aſterium, quem & Ἀστερίωνα appellat, ſicuti Κρήτης ἄστερον στρατηλάτην Lycophron v. 1301, Europam uxorem habuiſſe conſentit Apollod. III, 1, 2. Wess.

ead. l. 10. Τοῖς Κρησὶν ἐνομοθέτησε) Vulgatiſſima opinio eſt, Minoëm Cretenſibus leges dictaſſe; venit tamen in partes Rhadamanthus apud Platon. principio L. I de Leg. qui, ſi Ephoro fides in Strabon. X, p. 730 B. Minoë multis annis fuit prior, illique legum ferendarum exemplum, quod imitaretur, praebuit. Wess.

ead. l. 14. Οὗτος πρῶτος Ἑλλήνων — ἐθαλασσοκράτησε) Repetuntur eadem L. V, 54 & 79. *Oenomaus* apud Euſeb. V Praep. Evang. c. 19, *ἐθαλασσοκράτει τότε ὁ Μίνως καὶ μέγα ἐδύνατο, καὶ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς αὐτὸν ἐθεράπευε.* Apollodor. III, 1, 3, *θαλασσοκρατήσας δὲ πρῶτος πασῶν τῶν νήσων χεδὸν ἐπῆρξεν.* Sic lego; nec addo, ut Th. Galaeum coarguam, Diodorum parum conſiderate perſtringentem, plura, quoniam excellentiſſima eruditione Iſ. Caſaub. maris imperium, quo Minos plurimum valuit, & plures poſt eum Graecorum, expoſuit ad Polybii L. I, p. 27. Wess.

Pag. 174. *l.* 1. Καὶ Κατρέα) Pauſaniae VIII, 53, p. 707, *Κατρέα δέ φασιν εἶναι Μίνω*, hoc egregie firmat, nec minus ſcripti Codd. in Apollod. III, 1, 2; 2, 1, Κατρέα offerentes. Ipſe Diodor. L. V, 59, non aliud poſtulat. Wess.

ead. l. 4. Παναθηναίων συντελουμένων) Dicebantur Ἀθήναια, quibus poſtea Παναθηναίων nomen factum, cum Theſeus omnes agri Attici incolas in unum civitatis ius redegiſſet, ut teſtatur Pauſan. VIII, 2. Aſſentitur tamen No-

ſtro Apollodor. III, 14, 7. Conf. Scaliger. in Euſeb. Chron. DCCLXXXIX, & Io. Meurſii Panathen. c. 3. Wess.

ead. l. 12. Περὶ Οἰνόην τῆς Ἀττικῆς) Duplex erat Oenoë in Attica regione, altera ad Eleutheras, ad Marathonem altera. Harpocration, Οἰνόη, ἡ μὲν δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος, πρὸς Ἐλευθέραις, ἡ δὲ τῆς Αἰαντίδος, πρὸς Μαραθῶνι. Prior hic deſignari videtur, quae in ipſis Boeotiae finibus Thebas ex agro Attico profecturis tranſitum dabat. De ea Thucydides II, 18, cum nota doctiſſimi Waſſe. Wess.

Pag. 175. *l.* 10. Ὁ μὲν Αἰακὸς ἐπετέλεσε τὰς εὐχὰς) Iovi Ἑλλανίῳ ſive Πανελληνίῳ victimas obtulit, impetravitque, ut largior imber in Graecos deplueret, apud Pauſan. II, 29, p. 179, & Schol. Pindari Od. V, 19 Nemeon. Apollodor. III, 11, 6, ſed qui in cauſa & origine eius ſterilitatis longiſſime a Diodoro recedit. Porro quod praeceſſit, καὶ κελεύειν ὑπὲρ αὐτῶν εὐχὰς ποιήσασθαι, cultum eſt. Aeſchin. Legat. male geſt. p. 45, πρέσβεις πρὸς ὑμᾶς ἦλθον ἐκ Φωκέων, βοηθεῖν αὐτοῖς κελεύοντες. Lyſias Orat. I, c. 8, ἐκέλευον συνδειπνεῖν. Habet his ſimilibuſque locis rogandi quandam poteſtatem. Wess.

ead. l. 14. Εἶθ' ὁ μὲν θεὸς ἔχρησεν) Oraculum Oenomaus, qui eius cauſa Apollinem, ut meruit, perſtrinxit, in Euſebii L. V Evang. Praep. c. 19, ſervavit. Wess.

Pag. 176. *l.* 3. Δι' ἐτῶν ἐννέα) Viſum hoc fuit legitimum ob haec Plut. Theſ. p. 6 D. *Legati Athenienſium* ἐποιήσαντο συνθήκας, ὥστε πέμπειν δι' ἐννέα ἐτῶν δασμὸν ἠϊθέους ἑπτὰ καὶ παρθένους τοσαύτας· quem annorum numerum mox iterum recepi, damnata Simſonii Chron. A. M. 2775 δι' ἐτῶν β' corrigentis, coniectura, quippe fulcro, ut dictum alias, defecta. Wess.

ead. l. 6. Ὁ Μίνως πολεμῶν ἐπαύσατο τὰς Ἀθήνας) *Athenas oppugnare deſiit*: ea enim vis verbo, cum quartum adſciſcit caſum. Pauſan. VIII, 46, Αὔγουστος Ἀντώνιον πολεμῶν, *bello aggreſſus Antonium*, quod a peritiſſimo Sylburg. ſollicitatum nollem. Apollodor. III, 14, 8, ἐπολέμησε στόλῳ, Minos, τὰς Ἀθήνας. Palaephat. Hiſt. Incred. c. 16, Ἀνὴρ Κνώσιος, ὀνόματι Ταῦρος, ἐπολέμει τὴν Τυρίαν χώραν. Ita lego ex MS. Oxonienſi: in vulgata enim manifeſtum peccatum. Alciphron III, Ep. 22, de vulpibus, uvas infeſtantibus, ἐπεὶ γὰρ ἐπολέμουν τὰς σταφυλάς. Ex Diodoro ſimilia ſi deſideres, vide V, 46; XIII, 43, 84; XIV, 37; XV, 19; XVI, 41 &c. Wess.

ead. l. 14. Καθάπερ καὶ πρότερον ποιεῖν εἰώθεισαν) Mittebantur pueri puellaeque in certiſſimam perniciem, propterea que navis omnia luctus argumenta praeferebat: διὸ καὶ μέλαν ἱστίον ἔχουσαν, ὡς ἐπὶ συμφορᾷ προδήλῳ, τὴν ναῦν ἔπεμπον, Plutarch. Theſ. p. 7 D. ait: fuiſſe autem in more, ut navis, quae mortuum veheret, velis, nigro colore infectis, armaretur, teſtis Philoſtratus eſt Heroic. VIII, 3. Wess.

Pag. 177. *l.* 10. Ἀφελόμενον τοῦ Θησέως τὴν παρθένον) Hac fabula conſultum egregie Herois honori eſt; ceteroqui non deerant, qui perfide Ariadnam, cui ſalutem debebat, deſeruiſſe praedicarent in Plut. Theſ. p. 8 E. Vid. infra V, 72, & Schol. Apollon. Rh. III, 996. Wess.

Pag. 178. *l.* 4. Ἀναβάντα γὰρ εἰς τὴν ἀκρόπολιν) Locum arcis, unde praeceps abiit Aegeus, diſtinctius ſignavit Pauſan. I, 22, p. 52. Wess.

ead. l. 10. Τοὺς δήμους ὄντας μικροὺς — μεταγαγεῖν εἰς τὰς Ἀθήνας) Prudentiſſimum Theſei hoc conſilium Thucydid. II, 15, Iſocrat. Helen. Laud. p. 312, & Plut. Theſ. p. 10 E. eoſque ſecuti Io. Meurſ. Theſ. c. 17, & Io. Marſham. Can. Chron. p. 297, uberius exponunt. Wess.

ead. l. 12. Διὰ τὸ βάρος τῆς πόλεως) Propter *opes*, *potentiam* atque *amplitudinem*: quae omnia τὸ βάρος ſuo ambitu complectitur. Βάρος καὶ ἀξίωμα τῆς πόλεως Athenis Atticis tribuitur L. XVI, 8, & Byzantium πόλις βάρος ἔχουσα XIII, 66. Ad quem modum βάρος τοῦ οἴκου de familia locuplete & potente Plut. T. II, p. 749 E. Olynthus πόλις βαρεῖα inf. XVI, 8; Agrigentum βαρυτάτη πόλις Polyb. I, 17; Panormum βαρυτάτη πόλις τῆς τῶν Καρχηδονίων ἐπαρχίας c. 38 eiuſdem Lib. I, & ſaepe alias. Conf. L. III, 13 & 60 Polybii. Wess.

Pag. 179. *l.* 2. Καὶ ποιησάμενος — συμμαχίαν) De Deucalione Minois longe diverſa Plut. Theſ. p. 8 D. Wess.

ead. l. 6. Παρὰ τοῖς Αἴθρας ἀδελφοῖς) Vulgatae litem non fuiſſe motam, vehementer demiror: quae enim haec Aethra ſoror, Hippolytine an Theſei? Immo vero Aethra Theſei mater eſt, in cuius paternis aedibus apud maiores avunculos Hippolytus educatus fuit. Pauſan. I, 22: Theſeus Ἱππόλυτον πέμπει παρὰ Πιτθέα τραφησόμενον. Auctor Argum. in Eurip. Hippol. οὗ, Troezene, συνέβη τὸν Ἱππόλυτον παρὰ Πιτθεῖ τρέφεσθαι. Quare iuvenis infelix elegantiſſimo Euripidis cognomine in Fab. verſu 10: — Ἀμαζόνος

τόκος Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα. Iuſtum itaque & optimae monetae merito cenſetur, quod amplexus ſum. Wess.

ead. l. 10. Ἱδρύσατο ἱερὸν Ἀφροδίτης παρὰ τὴν ἀκρόπολιν) Dicebatur Ἀφροδίτης ἐφ' Ἱππολύτου, teſte Euripide Hippol. v. 32, & eius commentatore, quem P. Burman. illuſtrat Diſſ. Iov. Fulg. c. 8. p. 278. Wess.

Pag. 180. *l.* 3. Φαίδρα μὲν φοβηθεῖσα τὸν ἐξετασμὸν) Tragico cothurno magis aptam & congruentem ſcenam inſtruxit Eurip. Hippol. v. 856, 885, necem iuvenis v. 1235 illis coloribus depingens, ut curru excuſſum, habenis implicatum raptatumque miſere videre putes. Wess.

ead. l. 10. Παρὰ τοῖς Τροιζην. ἔτυχεν ἰσοθέων &c.) Vid. Euripid. Hippol. v. 1424, & Pauſan. II, 32. Wess.

ead. l. 11. Καταστασιασθεὶς καὶ φυγὼν) A Mneſtheo, ut notum ex Plut. Theſ. p. 15 B. & Philoſtr. Heroic. XIX, 3. Quod autem ibi miratur doctiſſimus Olearius, a Io. Meurſio Theſ. c. 30, praeteritam fuiſſe Deidamiam, Theſei filiam, id ab eo ſcribi potuiſſe profecto demirabere, ſi Philoſtratum inſpexeris ipſe. Wess.

ead. l. 13. Τά τε ὀστᾶ μετήνεγκαν καὶ τιμαῖς &c.) Circa annum Olymp. LXXVII quartum, cum Scyron Cimon Miltiadis occupaſſet, Pauſan. I, 17, & Plut. Theſ. p. 17, auctoribus: quibus Io. Meurſ. Theſ. c. 31, & S. Petitum L. Attic. p. 12, adde, & Θησεῖον ſatis illuſtratum opinaberis. Wess.

Pag. 181. *l.* 10. Δεκαετῆ μὲν τὴν ἡλικίαν) Duris Samius ἑπταετῆ, cum a Theſeo raperetur, fuiſſe tradidit, Tzetze in Lycophron. v. 143 indice; quod vero non admodum ſimile. Theſeus quinquageſimum aetatis annum eo tempore attigerat, & ſpe prolis puellam id aetatis raperet? Ceteri, a Meurſio Theſ. c. 26 laudati, ἄωρον & necdum nubilem fuiſſe perhibent. Wess.

Pag. 182. *l.* 6. Εἰς Ἀφίδναν) Conf. Iſocrat. Laud. Helen. p. 305, Strabon. IX, p. 607 B. 609, cui Ἄφυδνα, ſicuti & Homeri interpreti Iliad. Γ, 144, minus recte, ſi ab *Aphidno* id nomen ſit. Wess.

ead. l. 9. Φύλακας τῆς παρθένου) Honeſtior hic titulus optime convenit Aethrae, Aphidno ceteriſque amicorum, quorum curae puellam aſſervandam commiſit apud Plut. Theſ. p. 15 B. Wess.

Pag. 183. *l.* 2. Διὰ τὴν Ἡρακλέους χάριν ἀπολυθῆναι)

Vide ſupr. c. 26, & de omni hac fabula Pauſan. I, 17, eius originem, atque, ita ut dicam, cubilia recte veſtigantem. WESS.

ead. l. 10. Τὴν μητέρα Θησέως Αἴθραν) Id fieri potuit: minus convenit, quae de *Aethra* Troiam cum Helena profecta, nec, niſi urbe everſa, Athenas reduce apud veteres fabula eſt. Vid. Schol. Iliad. Γ, 144, Demoſth. ſi tamen is Orationis auctor, Laud. Funeb. p. 746, & Plut. Theſ. p. 16 B. WESS.

Pag. 184. *l.* 1. Τὸν γὰρ ἐξ αὐτοῦ τεκνωθέντα) Aemulatur haec Euripidis Phoeniſ. v. 18:

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ᾽, ἀποκτενεῖ σ᾽ ὁ φὺς,
Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι᾽ αἵματος.

Indidem ſumta quoque putem, quae de Oedipi nomine mox ſequuntur. WESS.

ead. l. 12. Τὴν καθ᾽ ἑαυτὸν ὑποβολὴν) Diodori hoc eſſe, ut multis probem, nihil neceſſe videtur. Res ipſa, & quae ſtatim ſuccedunt, pro me pugnant. Ὑποβάλλεσθαι feminarum eſt, quae liberos maritis ſupponunt, & ex ſe peperiſſe affirmant, quos aliunde acceptos alunt, ut in Pauſan. IV, 9, p. 302: ὑποβολὴ actus ipſe; unde Athenis ὑποβολῆς γραφὴ actionis erat genus, εἴ τις ἐγκαλοίη τινὶ ὡς ὑποβολιμαῖος εἴη, docente Grammatico in Bibl. Coiſlin. p. 493. Oedipum vero Corinthi in contentione quadam ſuppoſititium per contumeliam fuiſſe dictum, teſtis ipſe in Sophocl. Oed. Tyr. v. 790:

Ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ᾽ ὑπερπλησθεὶς μέθης,
Καλεῖ παρ᾽ οἴνῳ πλαστὸς ὡς εἴην πατρί.

& apertius Apollodorus III, 5, 7: τελειωθεὶς δὲ ὁ παῖς, Oedipus, καὶ διαφέρων τῶν ἡλίκων ῥώμῃ, διὰ φθόνον ὀνειδίζεται ὑπόβλητος. Quod in editis erat, originem librariis debet, ſolito ſibi more ἐπιβουλὴν, ἐπιβολὴν & ὑποβολὴν confundentibus. Vid. ſupr. I, 4. WESS.

ead. l. 13. Κατὰ δὲ τὴν Φωκίδα) Iterum ex Eurip. Phoeniſ. v. 37. WESS.

Pag. 185. *l.* 2. Σφίγγα, δίμορφον θηρίον) Nec protrita neque tralatitia ſunt, quae de Sphinge eruditiſſimus S. Bochart. I Phal. c. 16, p. 433, diſputavit. WESS.

Pag. 186. *l.* 2. Γεννῆσαι δύο μὲν υἱοὺς, Ἐτεοκλέα &c.) Ex Eurip. Phoeniſ. v. 55, ubi vetus interpres ex Pherecyde longe diverſa: alia quoque Pauſan. IX, 4, p. 741.

Quae mox de Oedipode, ne domo prodiret, a filiis prohibito, adduntur, congruunt eiuſdem Fabulae v. 64. Wess.

ead. l. 10. Πρεσβυτέρου δ᾽ ὄντος Ἐτεοκλέους) Sophocli Oed. Colon. v. 1290 Eteocles φύσει νεώτερος, natu minimus, eſt. Diodorus ducem ſuum Euripid. ſequitur Phoeniſ. v. 71. Wess.

ead. l. 16. Τοὺς ἀνεψιοὺς ἀνελόντα) In hac parte veteris hiſtoriae turbae ſunt ingentes. Apollodor. I, 8, 5, eſſe ait, qui Alcathoum patruum interfeciſſe memorent: alios tradere, Melanis patrui iugulaſſe filios, quos inter neque Alcathous nec Lycopeus tamen: Pherecydem docere, contrucidaſſe Tydeum fratrem Olenium. Atque hunc forte auctorem habuit Statius I Theb. v. 402, & II, 113, *fraterno ſanguine pollutum* canens, quamquam de Menalippo, fratre eius, accipit Lutatius, ſibi parum conſtans, & de *Toxeo*, eiuſdem, ut ait, fratre, ſimilia notans Theb. I, 282. Magis haec Scholiaſtae Homeri Iliad. Ξ, 119, miſcerent & turbarent, Τυδεὺς γὰρ ἀνελὼν Λυκωπέα καὶ Ἀλκάθουν, ἑαυτοῦ παῖδας, ἔφυγεν, niſi ipſe ſe corrigeret, & fratres patrueles, Agrii filios, ab eo interemtos adderet: vel ſic tamen opinor, Criticum eum priorum commentaria parum conſiderate excerpſiſſe, Alcathoumque & Lycopeum Tydei filios feciſſe, qui patrueles erant; id a me impetrant haec Euſtath. p. 971: Οὗτος Λυκωπέα καὶ Ἀλκάθουν ἀνεψιοὺς ἐπιβουλεύοντας τῷ πατρὶ Οἰνεῖ ἀπέκτεινεν ἐν ἀγρῷ, καὶ σὺν αὐτοῖς ἄκων τὸν πατράδελφον Μέλανα· quae doctiſſimi praeſulis id quoque oſtendunt, cum Diodoro interpretes Homeri feciſſe. Wess.

Pag. 187. *l.* 1. Κατά τι λόγιον συνοικίσαι) Verba oraculi ſi requiras, dabunt veteres Critici ad Euripid. Phoeniſ. v. 416. Wess.

ead. l. 9. Ἐνταῦθα φασὶ τὸν μὲν Τυδέα ἐνεδρευθέντα &c.) *In his verbis facile eſt deprehenſu, nomen* Τυδέα *perperam pro* Πολυνείκην *poſitum. Utique Polynices fuit, non Tydeus, (qui proditor exſtiterat) inſidiis Eteoclis tentatus; at mirifice ſervatus, caeſis quinquaginta illis, qui in inſidiis ab Eteocle fuerant locati. Polynices, inquam, fuit, quem inſidiis circumvenire geſtiebat Eteocles, ne regno forte pelleretur ab illo reduce. Satis id clarum puto, ſi totius narrationis* περίοδος *recte conſideretur.* Haec Io. Ienſius Epiſt. ad Graev. p. 413, ſed quae ἄῤῥητα ἀμείνω. Ego illis nihil reponam, niſi haec Apollodori III, 6, 5: πέμπουσι Τυδέα προεροῦντα Ἐτεοκλεῖ τὴν βασιλείαν

παραχωρεῖν Πολυνείκει, καθὰ συνέθετο· & poſt pauca: οἱ δὲ πεντήκοντα ἄνδρας ὁπλίσαντες ἀπιόντα ἐνήδρευσαν αὐτόν. Wess.

Pag. 188. *l.* 1. Παρθενοπαῖον τὸν Ἀταλάντης τῆς Σχοινέως) Diodoro adſtipulatur Apollodor. III, 9, 2; Iaſi filiam, Parthenopaei matrem, Schol. Euripid. Phoeniſ. v. 152 facit, cumque eo alii. Vide Bernart. ad Statii Theb. IV, 248. Wess.

ead. l. 7. Ὃν Ἀφροδίτην μυθολογοῦσιν Ἁρμονίᾳ δωρήσασθαι) Diu in dubio fuit animus, retineretne Ἀθηνᾶν, an reciperet Ἀφροδίτην· nam Barthii coniectura ὃν τὴν Ἄτην, quam ad Statii Theb. II, 269, proiecit, & ratione caret & tanto viro indigna eſt. Tandem Venus vicit, tum quod auctor ipſe c. 68 illi acceptum referat dirum id monile, & Grammatici veteres conſentiant: quorum Pindari interpretes ad extremam Od. III Pythion. τῷ δὲ Κάδμῳ γαμοῦντι τὴν Ἁρμονίαν ἡ Ἀφροδίτη χρυσοῦν ὅρμον ἐδωρήσατο. Statii vero Theb. II, 266, *a Vulcano Veneri fabricatum deinde Harmonies fuiſſe.* Habet tamen & Minerva in Diodoro patronum, ut L. V, 49, videbitur: quae diſcordia fortaſſe nata eſt, quod Venus monile, Minerva peplum Harmoniae dederit, utraque vero deinceps ab aliis coniuncta commixtaque ſint: id colligo ex Schol. Eurip. Phoeniſ. v. 71, ubi de utroque munere, Harmoniae dato, ὧν τὸν μὲν ὅρμον Ἀφροδίτη, τὸν δὲ χιτῶνα Ἀθηνᾶ ἐχαρίσατο. Sic enim ea legi oportere, nemo, qui attentius locum inſpexerit, inficiabitur. Wess.

ead. l. 10. Στασιάζοντος περὶ τῆς βασιλείας) Cauſam & originem contentionis eius declarant Pindarus Od. IX, 30 Nemeonic. & Apollodor. III, 6, 2. Wess.

Pag. 189. *l.* 12. Διὰ τῆς κλίμακος ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβαίνων) Fulmine percuſſus in praeceps ruit, ut elegantiſſime audaciſſimi hominis caſum deſcribit Euripid. Phoeniſ. v. 1180. Fabulae originem Fl. Vegetius IV R. M. 21 oſtendit, *ſed qui*, inquiens, *ſcalis nituntur, frequenter periculum ſuſtinent, exemplo Capanei, a quo primum ſcalarum oppugnatio perhibetur inventa: qui tanta vi occiſus eſt a Thebanis, ut exſtinctus fulmine diceretur.* Wess.

ead. l. 15. Ἄφαντος ἐγένετο) Non moveor auctoritate Clar. I. ut hoc ſede ſua evertam. De Heſpero L. III, 60, ὑπὸ πνευμάτων συναρπαγέντα μεγάλων ἄφαντον γενέσθαι. Similiter de Ariſtaeo IV, 84, περὶ δὲ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον

Αἷμον — ἄφαντον γενέσθαι· Pindarus Od. I, 72 Olymp. raptum Ganymedem compellans ὡς δ' ἄφαντος ἔπελες &c. quae exempla eos cum deſcribant, qui hominum conſpectui eripiuntur, ſatis utique apparet, quid velint S. Lucae Ev. XXIV, 31, καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν. WESS.

Pag. 190. *l.* 1. Τὴν ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν οὐ συνεχώρησαν) Id quidem ſatis nefarium & communibus hominum moribus contrarium erat, uti egregie H. Grotius II I. B. & P. 19 condocefecit. WESS.

ead. l. 6. Πάντας — ἔθαψαν) Pactone, an bello, ius ſepeliendi a Thebanis ſit obtentum, ſcriptoribus non convenit. Bellum gloriae civitatis magis congruens Attici ſcriptores Eurip. Suppl. v. 591, Iſocrates Paneg. p. 75, Apollodor. III, 7, 1, eoſque ſecutus Pauſan. I, 39, elegerunt; pacto rem tranſactam affirmat Plut. Theſ. p. 14 A. WESS.

ead. l. 10. Ἐπίγονοι ὀνομασθέντες) Sollemne hoc VII ducum filiis cognomen fuit. Apollodor. III, 7, 2, μετὰ δὲ ἔτη δέκα οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες, κληθέντες ΕΠΙΓΟΝΟΙ &c. Conf. Pindar. Od. VIII, 61 Pythion. Strabon. VII, p. 501 C. IX, p. 632 B. Pauſan. IX, 9; X, 10, p. 822; & infr. L. XIX, 53. WESS.

ead. l. 12. Πολεμεῖν τὴν προειρημένην πόλιν) Vid. ſupr. c. 62. WESS.

Pag. 191. *l.* 8. Τὸν δὲ πέπλον παρὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πολυνείκους) Hoc verius, quam Apollod. III, 7, 2, λαβοῦσα παρὰ Θερσάνδρου τοῦ Πολυνείκους τὸν ὅρμον καὶ τὸν πέπλον· fatale enim monile Eriphyle a Polynice acceperat δῶρον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ, ut Pauſan. IX, 41, ſcribit, & c. 67 Noſter. WESS.

Pag. 192. *l.* 1. Συνετρίβησαν ταῖς ἐλπίσιν) Infr. XVI, 60, οἱ δὲ Φωκεῖς συντριβέντες ταῖς ἐλπίσιν. *Spes fractior* apud Ciceron. & alia de hoc genere eo loci conſiderabuntur. WESS.

ead. l. 7. Τιλφωσσαῖον) Sequor ſchedas Mutin. Harpocrat. Τιλφωσσαῖον, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου (p. 230, 232) ὄρος ἐστὶ μικρὸν ἀπέχον τῆς λίμνης τῆς Κωπαΐδος. Demoſthenem ſectatur Ariſtides T. II, p. 255. At Strabo montem Τιλφώσσιον, fontemque ex eius pede ebullientem Τιλφῶσσαν vocat IX, p. 630 B. Τιλφουσίαν Apollod. III, 7, 3, fontem; Τιλφώσιον montem infr. XIX, 54, Diodorus; Τιλφοῦσαν & Τιλφούσιον Pauſ. IX, 33, cum Sylburg. nota. WESS.

ead. l. 10. Ἀκροθίνιον τῷ Θεῷ) Schol. Apollon. I, 308:

ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἀκροθίνιον ἀνετέθη Μαντὼ ἡ Τειρεσίου θυγάτηρ εἰς Δελφοὺς πεμφθεῖσα. Sic enim plerique omnes appellant, Apollod. III, 7, 4; Pauſan. VII, 3, IX, 33. Vid. ad priorem locum doctiſſimum Kuhnium & Barthium in Statii Theb. IV, 464. Wess.

ead. l. 15. Τὸν ποιητὴν Ὅμηρον) Homeri nomen manifeſtum hic eſſe gloſſema, quod putidum faciat ſermonem, contendit ad Stat. Theb. IV, 464, repetitque idem decretum ad Theb. VII, 701, doctiſſimus Barthius, ut id nomen auferat Noſtri L. XVIII, 1. Mihi omnia alia placent. Tametſi enim ſaepe ὁ ποιητὴς nuncupetur, non uni is haeſit titulus, videturque temerarium, contra ſcriptos Codd. Ὁμήρου vocabulum ubique auferre. Habuimus τὸν ποιητὴν Ὅμηρον I, 69, & Ὅμηρον τὸν ποιητὴν c. 96, & infr. c. 77; ποιητὴς Ὅμηρος Palaephat. p. 66, Lucian. Aſtrol. c. 22, Diogenian. apud Euſeb. VI Praep. Evang. c. 8, p. 262, atque aliis. Conf. tamen Hoeſchel. ad Photium p. 981. Wess.

Pag. 193. *l.* 4. Τὸ γὰρ ἐνθεάζειν κατὰ γλῶσσαν ὑπάρχειν σιβυλλαίνειν) Poſterius haud multum diſcrepat a σιβυλλιᾷν, quod explicant veteres Critici ad Ariſtoph. Equit. v. 61, eſtque furentis Sibyllae, cui,

— — Non vultus, non color unus,
Non comptae manſere comae; ſed pectus anhelum,
Et rabie fera corda tument:

ut de furibunda vate Virgil. Aen. VI, 47. Eadem vis ineſt τῷ ἐνθεάζειν· eorum quippe, qui Deo, ut videri volebant, pleni, futura canunt. Herodot. I, 63, de Acarnane ariolo, ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθεάζων χρᾷ τάδε. Apollodorus II, 8, 3, ἐφάνη γὰρ αὐτοῖς μάντις χρησμοὺς λέγων καὶ ἐνθεάζων. Lucian. Alexand. c. 13, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντες καὶ ἐνθεάζοντες· hoc genus enim, prorſus ut ibi Alexander, *quatere flexibile caput*, quemadmodum Maecenas ait apud Atilium Fortunatian. p. 2677, ſive ἀσθμαίνειν καὶ περιδινεῖν τὴν κεφαλὴν in Dion. Chryſoſt. Orat. I, p. 12 A. ſolebat. Iam κατὰ γλῶσσαν quod inquit, idem erit, ſive tu cum Rhodom. malueris *quadam Graecorum dialecto*, ſive Io. Alb. Fabric. I Bibl. Gr. IV, 5, ſecutus, *veteri* aut *inſolentiore vocabulo*. Saepe enim γλῶσσα de vocibus, uni genti propriis. Ariſtotel. Poëtic. c. 21, λέγω δὲ κύριον μὲν, ᾧ χρῶνται ἕκαστοι· γλῶτταν δὲ, ᾧ ἕτεροι· & τὸ γὰρ σίγυνον Κυπρίοις μὲν κύριον, ἡμῖν δὲ γλῶττα· qua de vocabuli poteſtate plura ne addam, facit egregia Iac. Ph. Mauſſaci in

Diſſert. Critic. ad Harpocrat. p. 389, & Th. Gatak. in Imp. Antonini L. IV, 33, diligentia. WESS.

ead. l. 9. Τειρεσίας μὲν ἐτελεύτησεν) Conf. Pauſan. VII, 3; IX, 19. WESS.

Pag. 194. *l.* 3. Καὶ Κυτινίῳ καὶ Εὐβοίᾳ) Dores nunquam Euboeam habitavere, & eſt mendum. Lege καὶ ἐν Βοίῳ. Dorienſium tetrapolis quatuor urbibus celebris erat, Erineo, Pindo, Boeo & Cytinio. Vide Thucydidem L. I, 107, Scymnum Chium verſu 593, Strabonem L. IX, p. 654 A. Plinium L. IV, 7, Ariſtidem Leuctrica II, p. 147, Stephanum & alios. Fuit autem facilis lapſus ex ἐν Βοίῳ in Εὐβοίᾳ. PALM. Καὶ Κυτινίῳ καὶ Βοίῳ) Verterat Rhod. vulgatum *Erineumque & Cytinium Boeotiae Euboeaeque partem inhabitaverunt:* unde Barthius ad Theb. IV, 753 Statii, καὶ Κυτινίῳ τῆς Βοιωτίας· „Ita enim verba recte legit & interpretatur Laurentius Rhodomanus. *Erineum* enim Dorica „civitas in Boeotia ſita fuit, ſub ipſum montem Muſicum „collocata. Stephanus, Ἐρινεὸς πόλις Δωριέων ὑπὸ τὸν Παρ„νασσόν. *Cytinium* autem cum *Erineo* vicina eidem monti „oppida agnoſcit Strabo L. X.„ Nimis profecto calide. Quod coniectura aſſecutus erat ſagaciſſimus Palmerius, & ſcripti libri probant, id veriſſimum eſt. Contigit enim fato quodam, ut in urbium harum nominibus impune graſſaretur librariorum natio. Exemplo ſit Conon Narrat. XXVII. Δῶρος δ' ὁ δεύτερος, inquit, — ὑπὸ τὸν Παρνασὸν τὸ ὄρος κτίζει πόλεις Βοιὸν, Κτίνιον, Ἐρινεὸν, ἐξ οὗ Δωριεῖς. Longe vero flagitioſius rem ſuam adminiſtrarunt infr. L. XI, 79, Κυντίνιον καὶ Ἐρίβυον καὶ Ἐριναιὸν nobis exſtruentes; id vero alias eradicabimus. Tu vide Iſ. Caſaub. in Strabon. IX, p. 654 A. X, p. 729 A. & Tib. Hemſterh. ad Plut. Ariſtoph. p. 117. WESS.

ead. l. 8. Προσαναδραμόντας τοῖς χρόνοις) Conf. ſupr. c. 62. WESS.

ead. l. 14. Τούτου δὲ Ἄρνη θυγάτηρ γενομένη Βοιωτὸν &c.) Habet Arnen Aeoli filiam Pauſan. IX, 40, p. 793, e qua & Neptuno Boeotum furtivis amoribus ſatum produnt Schol. in Iliad. B, 494, Euſtath. in Dionyſ. Perieg. v. 426, & praeter ceteros Euphorion apud Stephan. Βοιωτία. Ceteri, Euripide in cognomine Fabula praeeunte, Melanippae, quam Neptunus compreſſerat, Boeotum dant filium, unde nomen Boeotiae, Strabo VI, p. 406 C. & Diodorus ipſe XIX, 53. WESS.

Pag. 195. *l.* 3. Μεταποντίῳ ξένῳ) Straboni Μετάποντος, urbis eodem in Italia nomine conditor, & Hygino Fab. CLXXXVI, ſed diſſentienti in multis. Wess.

Pag. 196. *l.* 2. Ὀνομαζομένην ἀπ' αὐτοῦ) Credo ὑπ' αὐτοῦ olim fuiſſe: neque enim ex ſuo nomine Liparam appellavit. Vid. infr. L. V, 7. Wess.

ead. l. 4. Καὶ τεκνωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ) *Et ab eo in filii locum adſcitus;* quae verbi eius poteſtas rarior confirmatur τεκνώσεως vocabulo, de *adoptione* poſito c. 40; altera, qua τεκνῶσαι parentes, liberi τεκνωθῆναι, cum gignuntur, perhibentur, multo omnium in hoc ſcriptore tritiſſima eſt. Habent & Lycophron. v. 963, & Plutarch. Theſ. p. 3 B. aliique. Wess.

ead. l. 7. Βοιωτοῦ δὲ Ἴτωνος γενόμενος) Alia omnia Pauſan. IX, 1, cui Itonus Amphyctionis, Itoni filius Boeotus; quod ſtemma non improbat Schol. in Iliad. B, 495. Necdum vero conſtitutum habeo, ſitne *Hippalcimus* ex optimis ſchedis *Hippodamus* nuncupandus? Non enim hominem bene novi, niſi forte *Hippalcimus* ſit, quem inter Argonautas recenſent, ſed cuius parentes alii apud Hygin. Fab. XIV. Habet inter eoſdem Argonautas Apollod. I, 9, 16, Πηνέλεων Ἱππάλμου, Λήϊτον Ἀλέκτορος· qui noſtri erunt, modo Ἱππαλκίμου & Ἀλεκτρυόνος refinxeris. Poſterius Homerus Iliad. P, 602, expoſtulat, negandumque Diodoro haud foret, ſi Codd. addicerent. Itoni nepotes, ad Troiam profectos, Poëta eo, quem primum ſignavi, loco memorat: quorum *Clonius* ex Grammaticorum apud Euſtath. p. 264 decreto Κλονίος ſcribendus erit. Vid. & Muncker. in Hygin. F. XCVII. Wess.

Pag. 197. *l.* 2. Υἱὸς ἦν τοῦ Ἕλληνος Αἰόλου) Salmonea non Hellenis, ſed Aeoli filium eſſe, ex Apollodoro L. I, 7, 3, Strab. VIII, p. 547, Euſtath. Parecbolis in Odyſ. XI, p. 1681, conſtat. Scribe igitur υἱὸς Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος. Rhod. Υἱὸς Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος) Reſtitui, quod auctor ipſe dederat: atque id ſi plurium auctoritate conſtabilitum videre aves, confer T. Hemſt. in Luciani Halc. c. 1. Wess.

ead. l. 6. Σαλμωνίαν) Strabonem VIII, p. 545 B. ſecuti Stephanus & Euſtath. in Homer. p. 1682, *Salmonem* vocant. Wess.

ead. l. 9. Τὴν ὀνομαζομένην Σιδηρὼ) Hoc iuſtum & Scaligeri coniectura munitum eſt. Sophocles in Rhetor. II, p. 110, Ariſtotelis, Σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα. La-

tet id nomen, ut alias monui, in his Apollodori I, 9. 8, *καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτεινον*, Pelias & Neleus, *σιδήρῳ*· & Tzetz. in Lycophron. v. 174, *καὶ τὴν ἐκείνης μητρυιὰν κτείνουσι σιδήρῳ, καίπερ φυγοῦσαν ἐν τῷ τῆς Ἥρας τεμένει.* Scripſerat enim uterque Σιδηρώ. WESS.

ead. l. 14. Μιγεὶς, ἐγέννησε) Interpone ὁ Ποσειδῶν. Id enim ex Homero Odyſ. XI, 240, ſatis certum eſt. RHOD. Mancus eſt hic locus, & poſt *μιγεὶς* deeſt nomen patris Peliae. Supple ex omnibus auctoribus antiquis *μιγεὶς Ποσειδῶν*. Fuit enim Neptunus Peliae & Nelei pater ex Tyro Salmonei filia ſecundum fabulam: at ſecundum veritatem Cretheus, eius Tyrus avunculus, apud quem educabatur. PALM.

Pag. 198. *l.* 5. Παραλαβὼν δὲ Μελάμποδα) Et rurſus hic locus hiat. Lege *παραλαβὼν δὲ Νηλεὺς Μελάμποδα* ex hiſtoria ſeu fabula. Nam & Bias filiam Nelei duxit uxorem, Pero vocitatam. PALM. *Παραλαβὼν δὲ Νηλεὺς Μελάμποδα*) Optime conieciſſe Palmerium ſchedae Coislin. commonſtrant, & res ipſa. Neleum enim haec ſpectare, non Peliam, ea, quae ſuccedunt, clare docent. De matre autem Melampodis non convenit Diodoro & Apollodoro, cui *Idomene*, Abantis F. L. II, 2, 2. WESS.

ead. l. 14. *Γήμας δὲ Ἰφιάνειραν τὴν Μεγαπένθους*) Diligentiſſimus Simſon. ad A. M. 2694 deeſſe hic vocabulum, ſcribendumque *τὴν Μεγαπένθους ἀδελφὴν* arbitratur: Proeti enim filiam, Megapenthis ſororem, matrimonio ſibi Melampodem iunxiſſe. Quod poſterius certiſſimum ſi foret, ellipſi fortaſſe ſuccurri poſſet Diodoro, rariore quidem, nec inuſitata tamen. *Τιμοκράτης ὁ Μητροδώρου* dicitur Alciphroni L. II, Ep. 2, qui eius frater fuit, teſte Diogene X, 23; *Ἰάκωβος Ἀλφαίου* S. Lucae A. A. 1, 13, eiuſdem frater. Verum ea non utor. Apollodorus Proeti filiam *Iphianaſſam* Melampodi uxorem dat, furore ab eodem liberatam, L. II, 2, 2. Diſſentit ergo & in feminae nomine & in tempore, quo res geſta. Noſter Anaxagorae aetate, qui Proeti nepos, aut, ut Pauſanias II, 18, pronepos fuit, mulieres Argivas a Baccho in furorem actas affirmat: eſtque adeo veroſimilius Anaxagorae ſororem, quam aviam, Melampodem duxiſſe. Nihil itaque muto. Conf. Iac. Perizon. in Aeliani III V. H. 42. WESS.

Pag. 199. *l.* 1. *Ἔτι δὲ Βίαντα*) Haec mendoſa ſunt, ut ſaepe accidit in nominibus propriis. Lege *ἔτι δὲ Ἄβαντα* ex

Apollonio I, 142, Apollodoro etiam L. I, 9, 13, & Pauſania in Atticis c. 43. Palm.

ead. l. 3. Ὑπερμνήστρας τῆς Θεσπίου) Lege Θεστίου ex Apollodoro I, 7, 10, Hygino c. 70 & 250. Palm. Utraque viri ſollertiſſimi coniectura cum vero ita concordat, ut, niſi ſcripti libri contra venirent, ſingulas recepiſſem: nacta etiam poſterior eſt laudatores Muncker. in Hygin. Fab. LXX, & Iac. Perizon. ad eiuſdem Fab. XIV. Habet tamen in Theſpio patronos Diodorus Criticos veteres in Apollon. I, 149. Ledam & Althaeam Θεσπίου filias nuncupantes, quas Theſtio patre progenitas & Hypermneſtrae ſorores fuiſſe, ex Apollod. I, 7, 10, & Hygino Fab. XIV, ſatis conſtat. Sed & illi vitii immunes non videntur. Wess.

ead. l. 8. Εἰς Μεσσήνην, πόλιν ἔκτισε Πύλον) Adſtipulatur Diodorus eorum ſententiae, qui Pylum Meſſeniacum prope Coryphaſium patriam Neſtori aſſignant, aliis in diverſa diſcedentibus. Cf. Strab. VIII, p. 523 A. & 529 A. Pauſan. IV, c. ult. & Schol. in Pindari Od. VI, 35 Pyth. Wess.

ead. l. 10. Χλῶριν τὴν Ἀμφίονος τοῦ Θηβαίου) Melius legeretur Χλῶριν τοῦ Ἀμφίονος τοῦ Θηβαίου. Sed hoc eſt contra Homerum, qui Odyſſ. Λ, 282, eam Chlorim Amphionis quidem filiam facit, ſed non Thebani, verum Orchomenii Iaſidae, quem ſequuntur Strabo & Pauſanias. Ergo pro Θηβαίου ſcribe Ἰασίου. Palm. Hic virum doctiſſimum non ſequor. Strabo quidem illi favet, Orchomeniam Chloridis originem his deſignans L. VIII, p. 534, ſed corruptioribus verbis: Ἔχει δ' ἡ ἐτυμότης καὶ ἄλλας ἀφορμάς· εἴτ' ἀπὸ τῶν μετὰ Χλωρίδος τῆς Νέστορος μητρὸς ἐλθόντων ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου ἐλθόντων Μινυῶν, οἱ τῶν Ἀργοναυτῶν ἀπόγονοι ὄντες, ἐκ Λήμνου μὲν εἰς Λακεδαίμονα ἐξέπεσον. Apertum eſt, alterum ἐλθόντων eſſe ſupervacaneum, quod & ab Euſtath. in Homer. p. 800 lectum non eſt, & ex ed. Baſ. exſulat: ut non immerito id delendum cenſuerit Palmer. Exercitat. p. 306, locum refingens in hunc modum, τῆς Νέστορος μητρὸς, ἣ ἐξ Ὀρχομενοῦ. Idem & ego probarem, ſi loco ſententia auxilio huius emendationis conſtaret, quod ſecus eſſe perſpicuum videtur: nam & Orchomenia Chloridis origo ita Straboni aufertur, & Minyae, Argonautarum poſteri, & Orchomeno & ex inſula Lemno Lacedaemonem deducuntur, vetante Geographo & ex ſola Lemno eos arceſſente. Vide ergo, opportuniuſne ſit & lenius, poſtremum ἐλθόντων ſi pravum & in εἴτ' ἀπὸ τῶν

convertendum decernatur. Mihi quidem certe id unice placet: quod operoſius ne nunc confirmem, res per ſe ſatis liquida & Chloris impediunt. De ea ſic Pauſan. IX, 36: Νηλεὺς — — γυναῖκα ἔσχεν Ὀρχομενοῦ Ἄωριν Ἀμφίονος τοῦ Ἰλασίου. Sed vitioſe. Recte Sylburg. ſecutus Hartungum Χλῶριν, & Palmer. Exercit. p. 431, Ἰασίου emendant. Quare ſi Straboni & Pauſaniae Poëtaeque Homero auſcultandum, iuſtiſſima foret Palmerii, Diodorum adiuvantis, correctio. Obſtant tamen veterum aliqui, Homerum deſerentes. Ipſe Pauſanias, qui Chloridi avum Iaſium dedit, Niobe & Amphione Thebano natam ſignificat L. V, 16, ὅτι Χλωρὶς νικήσειεν Ἀμφίονος θυγάτηρ μόνη ληφθεῖσα (lege λειφθεῖσα) τοῦ οἴκου. Et clarius Apollodorus III, 5, 6. Qui ſi errarunt, non unus utique Diodorus erroris arguendus erat a Th. Galaeo ad Apollod. I, 9, 9. Iam ſi Chloridis liberorum nomina & numerum ſcire deſideres, confer Schol. in Apollon. Rhod. I, 156. Wess.

Pag. 200. *l.* 2. Ποταμῶν ἐπώνυμοι) *Qui fluviis nomina fecerunt.* Sic παῖδες ποταμῶν ἐπώνυμοι c. 74; & ἱερὸν παρὰ τοῖς Ἰουλιήταις ἐπώνυμον Ἀφροδίτης Κτησύλλης in Antonino Liber. c. 1. Quod genus uberius alias explicui. Adde T. Hemſterhuſ. in Luciani D. Mar. IX, 1. Wess.

ead. l. 11. Ἀπὸ Λαπίθου Λαπίθαι) Vide Stephan. Byzantinum in Λαπίθη, qui Periphantem Lapithae patrem fuiſſe perhibet. Wess.

ead. l. 15. Τῆς ἐν Ἤλιδι βασιλείας μετέδωκεν) Phorbas labentibus annis inde in Rhodum conceſſit infr. V, 58. Filius Actor eiuſque poſteri regni in Elide conſortes ſunt apud Pauſan. V, 1, p. 377. Wess.

Pag. 201. *l.* 5. Ἀντίων — ἐγέννησεν Ἰξίονα) Pater Ixionis multimodis deſcribitur. Schol. Pindari Pythion. O. II, 40, τὸν δὲ Ἰξίονα, οἱ μὲν Ἀντίωνος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος· Φερεκύδης δὲ, Πείσωνος· ἔνιοι δὲ, Ἄρεος· οἱ δὲ Φλεγύα· quae bona ſi fuerint, vitium eſt in his Schol. Apollon. III, 62, Φλεγύου δὲ υἱὸς Ἰξίων, ὡς καὶ Εὐριπίδης· Φλεγύου υἱὲ δέσποτ' Ἰξίων. (praeteriit id poëtae fragmentum Barneſ.) Φερεκύδης δὲ, Αἴτωνος. Scribi enim debuerat Πείσωνος· niſi forte olim fuerit, Φερεκ. δὲ, Πείσωνος. Αἰσχύλος Ἀντίωνος· quod ſuſpicor. Wess.

ead. l. 7. Ὑποσχόμενος ἕδνα πολλὰ δώσειν Ἡσιονεῖ) Non minor diſcordia in nomine patris Diae reperitur: neque ullus tamen eſt, qui *Heſioneum* aut *Iſioneum* nominarit. Scri-

pſerat Diodorus Ἠϊονεῖ & Ἠϊονέως, quomodo Schol. Apollonii III, 62, & Tzetzes Chil. IX, 273. Vidit hoc Thom. Muncker. quem conſule ad Hygin. F. CLV, p. 227, & viros doctos in Lucian. D. D. VI, 1. De donis autem, quae proci olim ſponſis earumque parentibus congerebant, Gisb. Cuper. I Obſerv. c. 20, & Iac. Perizon. Diſſert. Triad. p. 112. Wess.

ead. l. 10. Τὰς ἵππους ἀντὶ τούτων ἠνεχύρωσε) Ἠνεχύρασεν legendum videtur. Utrum vero τὰς an τοὺς ἵππους legas, quid refert? Rhod.

ead. l. 15. Μηδένα δύνασθαι καθᾶραι τὸν φόνον) Haud male βούλεσθαι Mut. & Clar. Schol. Apollon. III, 62: καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἁγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων. πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. Hinc explicandus Aeſchyl. Eumen. v. 721:

Ἦ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων,
Πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰξίονος;

Adde v. 444, & Schol. Pind. O. II, 40 Pythion. Wess.

Pag. 202. *l.* 9. Τοὺς δὲ Κενταύρους &c.) Fabulam elegantiſſimis verſibus exponit Pindarus Pyth. O. II, 82, & eius interpretes Graeci cum Palaephato H. I. c. 1. Wess.

Pag. 203. *l.* 3. Ἱπποδάμειαν τοῦ Βύστου) Lege τὴν Βούτου. Auctor brevium Scholiorum ad Homerum Iliad. A, 263. Genus a Buto fuit inclitum Athenis Βουτάδαι. Palm. Laudo Palmer. Butae filiam Scholiaſtes Hippodamiam, quae Plut. Theſ. p. 14 C. Deidamia non ſine quodam errore, manifeſto perhibet: quamquam alio loco Odyſſ. Φ, 295, patre *Adraſto*, ſeu potius Atrace, ut Barneſ. corrigit, natam affirmat: eum vide & Thom. Muncker. Hygin. F. XXXIII. Wess.

ead. l. 11. Στρατευσάντων ἐπὶ τοὺς Λαπ. καὶ πολλοὺς ἀνελόντων) Locus mancus eſt, & deeſt aliquid poſt ἀνελόντων. Nam Centauri, non Lapithae, Pholoën aufugerunt. Videtur tale quid deeſſe: τέλος δὲ μεγάλῃ μάχῃ νικηθέντων ὑπὸ Λαπιθῶν, τοὺς ὑπολειφθέντας &c. Palm. Recte animadvertit vir doctiſſimus, mancam hiare orationem. Audi Schol. Pindari Pyth. O. II, 82, πολλῶν δὲ ἀναιρεθέντων ἐκ τῶν Κενταύρων, οἱ περιλειφθέντες εἰς τὴν Φλόην (Φολόην) ἀπέφυγον. Caeſi ergo Centauri ſunt, & fugere in Pholoën verſus adacti. Medicina tamen, quam loco facit, nimia merito cenſetur. Vide, leniuſne multo futurum ſit, ὧν πολλοὺς αὐτῶν ἀνελόντων, *qui*, Lapithae, *cum plures eorum obtruncaſ-*

ſent, quos fortuna &c. Sed hoc divinare & longe incertiſſimum eſt. Loci ſententia conſtat, non ſcriptura. Wess.

ead. l. 13. Τινὰς δὲ εἰς Μαλέαν ἐκπεσόντας &c.) Hoc praeſtat ob ea, quae praecedunt & proxime conſequuntur. Schol. Homeri Iliad. A, 263: ὅθεν οἱ Λαπίθαι συστάδην μαχεσάμενοι, διώκουσιν αὐτοὺς εἰς Μάλεον (lege Μαλέαν) ὄρος τῆς Πελοποννήσου. Wess.

Pag. 204. *l.* 6. Καὶ Κορωνίδος) Euſebii Φορωνίδος pravum eſt, atque a P. Leopard. II Emend. c. 9 proſcriptum. Conſtat ſibi Diodorus infr. L. V, 75, etſi alii aliam Aeſculapio matrem tribuant apud Pauſan. II, 26, & Schol. Pindari O. III, 14 Pythion. Meibomium vide in Hippocrat. Iusiurand. c. 5. Wess.

ead. l. 14. Ὡς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ταπεινουμένης) Haec vulgus: Pindarus ob turpe lucri ſtudium fulmine percuſſum canit O. III Pyth. v. 97. Wess.

Pag. 205. *l.* 6. Θητεῦσαι παρ' ἀνθρώπῳ) Euſebianum παρ' Ἀδμήτῳ P. Leopardus II Emend. c. 9 melius cenſet; cui fabula favet, ipſeque Diodor. in Excerp. Valeſ. p. 222, ὥστε τὸν Ἀπόλλωνα προσκόψαντα Διῒ, δοθῆναι θητεύειν παρὰ τὸν Ἄδμητον, ſeu, quod verius arbitror, παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ. Nec ſequor tamen. Vetat concors Codd. conſenſus, & Apollo apud Euripid. Alceſt. v. 5:

Οὗ δὴ χολωθεὶς τέκτονας δίου πυρὸς
Κτείνω Κύκλωπας· καί με θητεύειν πατὴρ
Θνητῷ παρ' ἀνδρὶ τῶνδ' ἄποιν' ἠνάγκασεν.

Eius enim παρ' ἀνδρὶ θνητῷ noſtri παρ' ανθρώπῳ ſimillimum eſt. Euſebius ſuum illud ex notiſſima fabula ſumſiſſe videtur. Wess.

ead. l. 9. Ἐπὶ Τροίαν συστρατεῦσαι) Conf. Homer. Iliad. B, 732, & Λ, 832. Corn. Celſus princip. L. I: *Huius deinde duo filii Podalirius & Machaon, bello Troiano Agamemnonem ſecuti, non mediocrem opem commilitonibus ſuis attulerunt. Quos tamen Homerus non in peſtilentia, neque in variis generibus morborum aliquid attuliſſe auxilii, ſed vulneribus tantummodo ferro & medicamentis mederi ſolitos eſſe propoſuit.* Optime. Vid. I. Rhodium in Scribonii Largi Prooem. p. 19 &c. Wess.

ead. l. 14. Ἀτελεῖς δ' αὐτοὺς ἀφεῖναι) Id quidem ex Homero niſi conſecutione quadam haud confeceris. Miror autem, doctiſſimum Chriſt. Cellarium Diſſert. de Antiq. Medic. c. 3, ad medicorum dignitatem ſtabiliendam hoc Diodori loco uſum non fuiſſe. Wess.

Pag. 206. *l.* 10. Ἔγημε Μεθώνην τὴν Λάδωνος) Pindarus Olymp. VI, & eius Scholiaſtae, Ladonis filiam Μετώπην vocant, & aiunt quidem nupſiſſe Aſopo, ſed ei, qui prope Thebas fluit. Palm. Ἔγημε Μετώπην τὴν Λάδωνος) Non tantum ad O. VI Olymp. ſed & ad princ. Od. I Iſthmion. Pindari interpretes Graeci Ladonis filiam Μετώπην vocitant; quibus cum egregie conſentiat Apollodor. III, 11, 6, p. 212, nihil motus Th. Galaei, prave auctorem ſuum corrigentis, diſſenſu, *Metopae* ſuum nomen & locum reſtitui, Codd. addicentibus. Wess.

ead. l. 11. Θυγατέρες δὲ δώδεκα) Filiorum alterum Πελάγοντα Apollodorus nuncupans filias Aſopo dat XX; cui de filiabus non obloquar: habuit enim plures XII, ut Harpina in cap. ſeq. & Oëroë apud Herodot. IX, 50, teſtabuntur. Filii nomen Πελάγων an Πελασγὸς fuerit, non dixero. Stephan. quidem Byzantinus in Πηλαγονία eo nomine Heroëm memorat, ſed is Πηλεγὼν eſt Poëtae Iliad. Φ, 152, longe alio patre ſatus. De eo Euſtath. p. 1228. Wess.

Pag. 207. *l.* 4. Ἀπηνέχθη πρὸς τοῦτον τὸν τόπον, οὗ νῦν &c.) Eadem de Sinope & Syro eius filio Schol. Apollon. Rh. II, 949, & Plut. Lucullo p. 507 A. Wess.

ead. l. 8. Τὴν ἀπ' ἐκείνης Κέρκυραν ὀνομασθεῖσαν) Apollonius IV, 567:

Ἔνθα Ποσειδάων Ἀσωπίδα νάσσατο κούρην
Ἠΰκομον Κέρκυραν, ἑκὰς Φλιουντίδος αἴης
Ἁρπάξας ὑπ' ἔρωτι· μελαινομένην δέ μιν ἄνδρες
Ναυτίλοι &c.

prorſus a Diodoro, quicum ſtant Euſtath. in Homer. p. 1521, & Critici in Apollon. IV, 982, diſſentiens, ac Corcyram Nigram deſignans. Κόρκυραν, ut Vat. & Coisl. inſulam quoque vocant Pauſan. II, 5, V, 22, Aelian. V H. A. 56, Conon Narr. III, Euſtath. in Dionyſ. Perieg. v. 494, atque alii. Wess.

ead. l. 15. Κεγχρέα ἐγέννησεν) Κυχρέα appellant Apollodor. III, 11, 7, Pauſan. I, 26, Strabo IX, p. 603, Plutarch. Theſ. p. 5 A. & Solon. 83. ubi Κιχρεῖ tamen, Stephan. in Κυχρεῖος· fortaſſe rectius, niſi ſi in Herois nomine ſcribendo variarint. Tzetzes certe in Lycophron. v. 175, p. 24, Κεγχρέα vocitat. Vide P. Burman. in Catalogo Argon. ubi de Ancaeo, & de ſerpente, quem obtruncavit, S. Bochartum I Phal. c. 21. Wess.

Pag. 208. *l.* 7. Ἐξ ἄλλης δὲ μητρὸς γεγεννημένον) *Pſamathe* in Pind. O. V, 23 Nem. Caedem autem Phoci Peleus perpetravit conſulto, ut pellicis potentiam gravatae matri gratificaretur, ſi vera produntur a Pauſania II, 29, p. 179; negat enim, ſicuti auctor noſter, Apollonius I, 92:

— ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξενάριξαν
Ἀφραδίῃ. Τελαμὼν μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νήσῳ·
Πηλεὺς δὲ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιασθείς.

Quo poëtae loco, ut obiter id addam, malim cum Pindari Scholiaſte l. c. Πηλεὺς δ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι ναῖε λιασθείς· multo enim id concinnius. Wess.

ead. l. 11. Ἄπαιδος ὄντος τοῦ Ἄκτορος) Sed quo modo ſine liberis dicit fuiſſe eum Actora, qui Menoetii pater fuit, ex quo Patroclus? Solvit dubium Pindari Scholiaſtes ad Olymp. IX. Ait enim, Aeginam poſt natum Aeacum nupſiſſe Actori, ex quo habuit Menoetium, qui Opuntem condidit, relicta Theſſalia. Sine liberis igitur erat Actor, eo quod a Menoetio derelictus fuerat, & ideo uxoris nepotem adoptaſſe Peleum. Palm. Ea ſi propoſuiſſent Critici veteres ad Pindarum, quae concluſione quadam ex eorum verbis confecit Palmerius, ſalva res foret: ſed nihil illi de Peleo ab Actore adſcito. Praeterea ad Eurytionem, quem ex Pherecyde *Eurytum* Tzetzes nuncupat in Lycophron. v. 175, Actoris filium, Peleus Phthiam venit, eiuſque filia ducta regni conſors eſt factus, apud Apollodor. III, 12, 1. Quare, cum in alia omnia abeant ceteri ſcriptores, aut error hic Diodori eſt, aut alios ille duces habuit, ut ſaepe. Wess.

Pag. 209. *l.* 2. Ἐρίβοιαν τὴν Ἀλκάθου) Pindarus Aiantem παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας appellans Iſthmion. O. VI, 67, feminae nomen ſatis tuetur. Aliis Περίβοια, de quibus P. Leopardus III Emend. c. 10. Wess.

ead. l. 8. Ἄρης Ἀρπίνῃ — μιγεὶς) Ἄρπιννα Pauſaniae V, 22, VI, 21, p. 507; Stephano Ἄρπινα & Schol. Pindari ad extremam Od. XIII Olymp. quod puellae nomen multimodis depravatum in veterum commentariis diligenti opera inſtauravit idem Leopard. VIII Emend. 16. Wess.

Pag. 210. *l.* 3. Ὑπεστήσατο δὲ ἱπποδάμειαν) Menda enormis ac ſevere caſtiganda. Perpetuum igitur relegator, eiuſque ſedem poſtliminio ſibi vindicet ἱπποδρομίαν, quod per illud corrigere voluit librarius. Rhod. Ὑπεστήσατο δὲ ἱπποδρομίαν) Iure optimo ſuccenſet librariis, mendae turpiſſimae auctoribus, Rhodomanus; illi quod in mentem ve-

nerat, Codd. ſcripti affirmant. Iam de curriculi, quod Oenomaus filiae procis conſtituit, principio, ita Schol. Apollon. Rhod. I, 752, προέκειτο δὲ αὐτοῖς Κλάδεως ποταμὸς ἀφετηρία, Ἰσθμὸς δὲ τὸ τέρμα· quod eodem redit. *Cladeus* Elidis eſt fluvius apud Pauſan. V, 7, Piſae proximus. Wess.

ead. l. 14. Πολλοὺς ἀνῄρει) XIII, ut Pindarus Od. I, 127, canit, ubi Critici veteres ſingulorum nomina recenſent, corrupta, ut fit in propriis, ex magna parte, ſed facile refingenda ex Pauſania VI, 21, p. 508. Wess.

Pag. 211. *l.* 5. Αὐτὸν ἐκ τοῦ ζῆν μετέστησε) Excuſſus curru *Ipſe ſuo melius ſanguine tinxit humum.* Sic Ovid. Ibid. v. 370, & eruditiſſimi interpretes Apollon. Rhod. I, 752. Wess.

ead. l. 16. Περὶ τὴν νῦν ὀνομαζομ. Παφλαγονίαν) Haec cauſa eſt, cur Pelopem Paphlagonibus regem imponat Apollonius II, 358, ubi Schol. admonent, ab aliis Lydum perhiberi, quos inter vel praecipuus Pindar. Olymp. Od. I, 39. Wess.

Pag. 212. *l.* 3. Τὴν εὐτυχίαν οὐ φέρων ἀνθρωπίνως) Vide ad L. I, 60, adſcripta. Wess.

ead. l. 11. Μέγα φρυαττομένη) Intempeſtive gloriantium ſolet eſſe, quorum μεγαλαυχίας καὶ φρυάγματα Plutarch. de Educand. Liber. principio, & αὐχήματα καὶ φρυάγματα Philo Iud. II Allegor. p. 97 A. memorant. Hinc qui maiores ſpiritus ſumunt, Plutarcho feruntur οἰδεῖν καὶ φρυάττεσθαι T. II, p. 814 B. Philoni de Profug. p. 454 E. μακρὰ βαίνειν καὶ φρυάττεσθαι, & p. 466 A. τὸν αὐχένα ἐπαίρειν καὶ φρυάττεσθαι, ut equi aſſolent. Mittam alia eiuſdem; frequens enim in hoc genere eſt; ubi ex L. I Vit. Moſ. p. 648 E. addidero, φρυαττόμενον ὡς ἐπὶ σεμνῷ πράγματι impurum eum appellari, qui ſcortum ſuum in tabernaculum abduxerat, omni multitudine conſpiciente. Wess.

Pag. 213. *l.* 5. Ὑπὸ Ὕλλου τοῦ Τρωὸς) Repone Ἴλου. Cuius nomen & genus ex Homero Iliad. XX, verſ. 215, item 232, ſatis notum & nobile eſt. Rhod. Ὑπὸ τοῦ Ἴλου τοῦ Τρωὸς) Certiſſimae Rhodom. coniecturae auctoritatem conciliant ſcripti libri. Eiuſdem in mentem venerat Io. Ienſio, ſcribenti Epiſt. ad Io. Georg. Graev. p. 413: *Utroque loco certiſſime legendum* Ἴλου· *nam* Ὕλλος *Herculis, non Trois, filius fuit; de quo iam egerat fuſe Diodorus capitibus 59 & 60. Ilus autem eſt, cuius genus & maiores narrat auctor in ſequentibus, (& recte ibi* Ἶλος, *non* Ὕλλος, *excuſum eſt) a cuius nomine Ilium ſit dictum.* Τρωὸς ἐγένοντο τρεῖς υἱοὶ, Ἶλος, Ἀσσά-

ρακες, Γανυμήδης &c. Qui quidem cum haec commentaretur, Rhodomani notas inſpicere non videtur dignatus. WESS.

ead. l. 9. Καὶ τοὺς λαοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ Τεύκρους &c.) Niſi proxime praecedentia, υἱὸς ὢν Σκαμάνδρου &c. parentheſi includas, καὶ hoc loco vim pronominis relativi habebit, ut ſaepe. Xenophon I Hellen. p. 349, ἐπιστολὴν ἐπεδείκνυ μαρτύριον, καὶ ἔπεμψαν οἱ στρατηγοὶ εἰς τὴν βουλὴν καὶ εἰς τὸν δῆμον· de quo genere plura Duker. in Thucyd. VIII, 75. Quae vero mox *Batea*, Teucri filia, ea Lycophroni v. 1308 *Ariſbe;* ubi Io. Meurſ. inſpice. WESS.

Pag. 214. *l.* 1. Ποιητὴς Ὅμηρος φησὶ) Iliad. Υ, 220. De Dardano pluribus infr. V, 48. WESS.

ead. l. 11. Καὶ διατείνας ἕως Αἰθιοπίας) Sic fere L. XII, 70: τινὲς δὲ πρὸς τὴν θάλατταν διέτειναν, *quidam fuga ad mare properarunt.* Paullo aliter L. XIX, 80: διέτεινε γὰρ ἐξ ἡμέρας ἀπὸ Μαλλοῦ σταδίους εἴκοσι καὶ τέσσαρας. Memnonem quae ſpectant, expoſuit ſupr. II, 22. WESS.

Pag. 215. *l.* 2. Κάπυν ἐγέννησεν) Stemma ſi diſtinctius declaratum deſideres, ſuccurret Dionyſ. Halicarnaſ. I A. R. p. 50. WESS.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῶν θεῶν ἀνηρπάγη) Sequitur poëtam Iliad. Υ, 234. Recentiores aliter, a Iove raptum fingentes turpis amoris cauſa, ut Schol. in Apoll. Rh. III, 115, admonuit. Conf. T. Hemſt. in Luciani D. D. IV, 2. WESS.

ead. l. 10. Ἦν γὰρ υἱὸς Μητίωνος) Obſecutus ſum ſcriptis Codd. & Platoni in Ione p. 533 A. cui Δαίδαλος ὁ Μητίωνος. Nec aliter, puto, cenſuit Pherecydes, etſi nunc prave in Schol. Sophocl. Oed. Colon. v. 468 Μητίνῳ δὲ τῷ Ἐρεχθέως καὶ Ἰφινόῃ γίγνεται Δαίδαλος ſcriptum legitur. Alii patrem illi Eupalamum, avum Metionem contribuunt, ut Apollodor. III, 14, 8, atque illi, quos diligenter in unum conduxit Franc. Iunius in Catalog. Architect. p. 63, ubi hunc Diodori de Daedalo locum erudite explicat. WESS.

ead. l. 11. Εὐπαλάμου τοῦ Ἀθηναίου) Poſtrema gloſſatoris ſunt. RHOD.

ead. l. 12. Τοὺς ἄλλους ἅπαντας ὑπεραίρων) Intactam reliquiſſem vulgatam ob haec Excerpt. Valeſ. p. 233 de Solone, σοφίᾳ — — πάντας τοὺς καθ' ἑαυτὸν ὑπερβεβηκώς, niſi alterum Mſſ. praeoptarent. Demoſth. Orat. I in Ariſtogit. p. 494, τοσοῦτον ὑπερῆρκε πάντας ἀνθρώπους πονηρίᾳ. Pau-

ſanias, cui frequens admodum, VIII, 26, ἀθλητὰς — ὑπερῆρκε τῇ δόξῃ Δημάρατος. Atque ad hunc modum infr. XI, 71; XVI, 84 &c. Wess.

Pag. 216. *l.* 7. Καὶ περιπατεῖν) Abſurdam hanc vulgi perſuaſionem ſaepe reſpicit Plato, uti in Euthyphrone p. 11 C. 15 B. Bene Themiſtius Orat. XXVI, p. 316, Δαίδαλος δὲ ἐπειδὴ πρῶτος διήγαγε τὼ πόδε τῶν ἀγαλμάτων, ἔμπνοα δημιουργεῖν ἐνομίσθη· quae fabulae originem ut commode explicent, veriſſima tamen arbitror haec Pauſaniae II, 4, p. 121: Δαίδαλος δὲ ὁπόσα εἰργάσατο, ἀτοπώτερα μέν ἐστιν ἐς ὄψιν, ἐπιπρέπει δὲ ὅμως τὶ καὶ ἔνθεον τούτοις. *Daedali quidem opera adſpectu abſurdiora videntur, attamen divinum aliquid in illis emicat.* Neque enim fieri potuiſſe videtur, ut breviſſimo incremento ars ea ſummum attingeret. Wess.

ead. l. 10. Διαβεβηκότα τὰ σκέλη) Dixi ſuperius L. I, 98; quibus addere operae pretium fuerit, quae Scaliger Chron. Euſeb. DCCXXXVII eruditiſſima adſcripſit. Wess.

Pag. 217. *l.* 2. Υἱὸς Τάλως) Pauſaniae I, 21 & 26, Κάλως eſt, unde Simſonio Chron. A. M. 2773 ita & hic ſcribendum eſſe in mentem venit. Mihi aliud placet. Accedunt Diodoro praeter Apollodor. III, 14, 9, Schol. Euripid. Oreſt. v. 1648, Lucianus Reviviſc. c. 42, eiuſque interpres Graecus. Sepultus eſt *Talus* Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; ſic enim de *Calo* Pauſan. I, 21; quem ſi eundem ac *Talum* eſſe recordatus fuiſſet vir eruditiſſimus, ad eum Luciani locum fieri non poterat, ut adhaereſceret. Wess.

ead. l. 4. Τόν τε κεραμευτικὸν τροχὸν) Figuli rotam Ephorus ab Anacharſide inventam tradiderat, reprehenſus propterea a Strabone L. VII, p. 464 B. Ephorum tamen Diogenes Laërt. ſequitur I, 105, ubi Menag. videndus. De ſerra reperta Ovidius V Metam. v. 244:

Ille etiam medio ſpinas in piſce notatas
Traxit in exemplum: ferroque incidit acuto
Perpetuos dentes, & ſerrae reperit uſum. Wess.

Pag. 218. *l.* 2. Ἐνεθυμήθη τὴν κατασκευὴν) Mallem addidiſſet ὁ Τάλως· quod ad ſententiam plane neceſſarium videtur. Wess.

ead. l. 7. Ἀπ' ἐκείνου Δαιδαλίδας προσαγορευθῆναι) Tribus erat Cecropidis pagus, teſte Stephano. Schol. Sophoc. Oed. Colon. v. 468, ex Pherecyde, Μητίνῳ (Μητίωνι) τῷ

Ἐρεχθέως καὶ Ἰφινόη γίνεται Δαίδαλος, ἀφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνησιν. Adde Io. Meurſium de Pop. Attic. quem Scholiaſtae haec verba non fugerunt. Wess.

Pag. 219. *l.* 1. *Γενομένου δὲ τότε ταύρου κάλλει διαφ.*) Ordinem fabulae aliter digerunt Apollodor. III, 1, 3, & Hygin. F. XL. Wess.

ead. l. 8. *Καὶ τὰ μὲν ἀνώτερα μέρη τοῦ σώματος* &c.) *Minotaurum capite bubulo, parte inferiore humana*, deſcribit Hyginus. Numi vero Gelenſium & Tauromenitanorum in Sicilia, Neapolitanorum, & plurium aliorum per magnam Graeciam, eundem corpore taurino, capite humano inſignem exhibent: quem inter numos atque hos auctores diſſenſum tetigit ad Catullum p. 205 Iſ. Voſſius, uberiusque exſecutus eſt Ezech. Spanhem. Diſſert. V de Uſ. & Praeſt. Num. p. 284. Wess.

ead. l. 14. *Περὶ ὧν προειρήκαμεν*) Superius c. 62. Wess.

Pag. 220. *l.* 4. *Πρός τινα νῆσον πελαγίαν*) *Ad inſulam procul a continente* inque alto mari. Supr. II, 39, *παρακομισθέντι δὲ τοὺς τόπους τούτους κεῖται νῆσος πελαγία μὲν τῷ διαστήματι.* Cleobulus Epiſt. ad Solonem in Diogen. Laërt. I, 93, de Rhodo, *καὶ ἁ νᾶσος πελαγία*, i. e. *alto pelago circumfuſa.* Strabo inſularum, quae Italiae adiacent, alias dicit eſſe *προσγείους*, ſive exiguo freto a continente disiunctas, alias *πελαγίας*, L. II, p. 184. Ad quem modum inſula Oſteodes & Melite *πελαγίαι* infr. L. V, 11 & 12, & *νῆσοι πελαγίαι*, quarum praecipua Panchaea, in Noſtri fragmento apud Euſeb. L. II Praep. Evang. p. 60; etſi prave nunc editur *πλαγίαι.* Habet de vocabuli hac poteſtate plura Iſ. Caſaubonus in Strabon. I, p. 53 B. Wess.

ead. l. 6. *Ἀφ' οὗ καὶ τὸ πέλαγος Ἰκάριον* &c.) Confer Pauſan. IX, 11, & Servium Aeneid. VI, 14. Wess.

Pag. 221. *l.* 4. *Καὶ διὰ κηροῦ θαυμαστῶς ἠσκημένας*) Fabulam cultiſſimis verſibus proponit Ovidius II Art. v. 43, & VIII Metam. v. 198. Wess.

ead. l. 10. *Παρὰ τὴν θάλασσαν πετώμενον*) Longe uſitatius eſt *πετόμενος*, quam *πετώμενος*, ut bene T. Hemſterh. in D. Mar. XV, 3, Luciani, ubi *ἔρωτες παραπετώμενοι.* Nec refugit tamen Theophraſtus Lib. de Sign. Vent. p. 420, *ἐρώδιον ἀπὸ θαλάσσης πετώμενον*, neque *πετωμένους* ipſa in hac fabula Palaephatus Hiſt. Incred. c. 13, adhibere. *Περιπετώμενον ὄρνιν* dabit Clemens Alex. Protrept. p. 53; *ἄγγελον πετώμενον* S. Ioannes Apocal. VIII, 13, XIV, 6;

& ὄρνεα πετώμενα c. XIX, 17, ſed diſcrepantibus libris manu exaratis. Wess.

Pag. 222. *l.* 1. Κατεσκεύασε δ' ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ τινὰ τῶν ἔργων) Haec Ephorus L. VII, & Philiſtus L. I, uberius fuerant exſecuti, Theone Progym. c. 2, p. 16, auctore. Forte Diodorus, ſolito ſibi more, alterutrum in his deſcribendis ducem habuit. Wess.

ead. l. 4. Ἐποίησε τὴν ὀνομαζομένην κολυμβήθραν) Meminit huius piſcinae Vibius Sequeſter, ſed obſcurius. *Alachis Megarenſium*, inquit, *cuius fontem Daedalus dilatavit, agrumque reddidit & regionem, quam idem fluvius devaſtat.* Alabonem enim intellexiſſe res ipſa oſtendit, & ſcripti libri, quorum alii *Alebim*, alii, ut is, quem a D'Orvillio utendum accepi, *Alacbim* praeferunt. Durant piſcinae quaedam in haec tempora veſtigia, teſte Ph. Cluverio L. I Sicil. Antiq. c. 11, p. 133. Wess.

ead. l. 6. Κατὰ τὴν νῦν Ἀκραγαντίνην ἐν τῷ Καμικῷ καλ.) *Camicum Agrigentinorum caſtellum* habet Diodor. L. XXIII, 9; quare *Agrigentina nunc in Camico vocatur*, ut Rhodom. vertit, tolerari non poteſt. Camicus enim & Agrigentum diverſa ſunt oppida. Rectius Cluver. *in Agrigentino, qui nunc vocatur, ad Camicum agro.* Ἐν Καμικῷ *ad Camicum flumen*, ut ἐν Σαλαμῖνι *ad inſulam Salaminem* Lucian. Amor. c. 52, & Polyaen. I, 30, 3; ἐν Μυκάλῃ *iuxta Mycalen* Ariſtides T. III, p. 354, & Aelian. II V. H. 25, ubi Iac. Perizon. & nos infra L. XVII, 36. Porro quam urbem hic vocat, petrae impoſitam atque omnium munitiſſimam, ea Agrigentinorum arx eſt, natura olim atque operibus egregie munita, Polybio VIII, 21, indice. Vidit & hoc Ph. Cluver. L. I S. A. p. 207, arcem eam *Omphacen* nuncupatam, ſed incertiſſima coniectura, praeterea contendens. Wess.

Pag. 223. *l.* 4. Κατὰ δὲ τὸν Ἔρυκα πέτρας οὔσης ἀποτ.) Vide infra c. 85, & Ph. Cluver. I Sic. Antiq. p. 244. Wess.

ead. l. 10. Χρυσοῦν τε κηρίον τῇ Ἀφροδίτῃ &c.) Ph. Cluverius κριὸν & mox κριῷ coniectura ductus corrigit, in eam impulſus his Pomponii Sabini ad Virg. Aen. V, 759, verbis: *Daedalus — arietem aureum, qui vivere credebatur, Veneri & Eryci conſecravit.* Sed is locuples & teſtis & emendationis auctor non erit, ſecutus Poggii Latina, ut vel *Eryx & Venus*, loco *Veneris Erycinae* poſiti, teſtantur. Plus ponderis eſt in ſcriptis libris, Coisl. & Mutin. quibus & ego ſuffragarer, ſi mihi de *ariete aureo* res paullo eſſet liquidior.

Id dum eveniat, acquieſcam in vulgata, non minus egregium artis Daedaleae ſpecimen exhibente. Wess.

ead. l. 15. *Θαλαττοκρατῶν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους*) Supr. c. 62. Wess.

Pag. 224. *l.* 7. *'Εζήτει τὸν Δαίδαλον εἰς τιμωρίαν*) Si qui manu exaratus liber obtuliſſet *ἐξῄτει τὸν Δαίδαλον, dedi ſibi noxae Daedalum expoſtulavit*, non ego repudiaſſem. Pauſan. VII, 4, ipſo hoc in negotio, *ὅτι ἐξαιτοῦντος (τὸν Δαίδαλον) Μίνω, μὴ πρόοιτο αὐτὸν ὁ Κώκαλος.* Nunc nihil demuto, praeſertim cum ſimillimum ſit hoc Pauſan. I, 32, *ἐπεὶ δὲ ἀπεληλύθοντος ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους, ἐζήτει τοὺς παῖδας Εὐρυσθεὺς* &c. Herculis enim is liberos ſibi dedi poſtulavit, ut Minos Daedalum. Wess. Rectum omnino eſt *ἐζήτει*, quod ſaepe ab iſto poſſeſſione everſum eſt. Sic in Vat. Codice L. XI, 56, *ἐζήτουν αὐτὸν πρὸς τιμωρίαν·* ubi alii omnes *ἐξῄτουν*. Adde, *ἐξαιτεῖν* in hoc genere vulgatiſſimum eſſe, veluti L. XI, 57, & XVII, 15. Iure itaque Iac. Gronovius iſtam emendandi viam ingreſſus ad Arriani *'Αναβ.* I, p. 22; quam & tenendam arbitror in Pauſan. I, 32, *ἐξῄτει τοὺς παῖδας*, non *ἐζήτει*. Polyaeni par cauſa L. VIII, 55, p. 810; quod enim nunc occurrit, *οἱ μὲν κατέφυγον· ὁ δὲ Σάτυρος ἐζήτει*, manifeſto ſcribentium errore ex *ἐξῄτει* progenitum eſt. IDEM *in Addend.*

ead. l. 11. *Παρακατασχὼν πλείω χρόνον ἐν τῷ θερμῷ*) Ovidius Ibin diris defigens v. 291:

> *Vel tua maturet, ſicut Minoia fata,*
> *Per caput infuſae fervidus humor aquae.*

a quo non diſſident veteres Critici in Pindari O. IV, 95 Nemeon. Wess.

Pag. 225. *l.* 3. *Κατὰ τὸν ἀνεῳγμένον ἐποίησαν 'Αφροδίτης νεὼν*) Satis olim frequentatum fuiſſe, ut templis mortuorum reliquiae abderentur, erudita diſputatione conſtabilivit Clemens Alexand. Protrept. p. 39, ipſa proin templa *τάφους*, ſicuti & Athenagoras Apolog. c. 25, appellans: quem quidem titulum pagani poſtea iure quodam in Chriſtianos retorſerunt, eorundem baſilicas *τάφους*, *ſepulcra*, ob Martyrum oſſa in eas illata, vocitantes, ſicuti Iulianus, Libanius atque Eunapius, de quibus H. Valeſ. in Ammian. XXII, 11. Wess.

ead. l. 9. *Θήρωνος δυναστεύοντος τῶν 'Ακραγαντίνων*) Scripſit illi Pindarus Oden V Olympion. agiturque copioſius de eodem infr. L. XI, 53. Wess.

ead. l. 15. Ἦν ἀπὸ τοῦ βασιλ. αὐτῶν Μίνωαν ὠνόμασαν) Tacentibus Codd. Poggio facem praeferente, ita retinui: nec aliter auctor paullo ante, καὶ κατῆρε τῆς Ἀκραγαντίνης εἰς τὴν ἀπ' ἐκείνου Μίνωαν καλουμένην· & L. XVI, 9, κατέπλευσε τῆς Ἀκραγαντίνης εἰς τὴν ὀνομαζομένην Μίνωαν. Adde c. 23 huius libri. WESS.

Pag. 226. *l.* 2. Ἦν ἀπὸ τῆς — ὠνόμασαν Ἔγγυον) Urbem ita appellare ſolet, ut L. XVI, 73. Ἐγγύιον Plutarchus, Stephanus atque alii. Illuſtratur a Ph. Cluverio II S. A. p. 366, qui Fazellum dum miratur, haec ex Diodori L. V citantem, & *Ochyram urbem* per Siciliam quaerentem, Poggii verſionem, qua uſus ille eſt, cognitam habuiſſe non videtur. WESS.

ead. l. 4. Μηριόνου τοῦ Κρητὸς) Conveniunt haec Plutarchi verbis in Marcel. pag. 309 B. Ipſe Meriones in Cretam deinde rediit, ſi ea vera ſunt, quae infr. L. V, 80, perſcripta ſunt. WESS.

ead. l. 10. Καὶ κατασκευάσαντες ἱερὸν τῶν Μητέρων &c.) Plutarchus ſervata Enguinorum dialecto Ματέρας vero nomine vocat l. c. πόλις ἐστὶ τῆς Σικελίας, inquiens, Ἐγγύιον, οὐ μεγάλη, ἀρχαία δὲ πάνυ, καὶ διὰ θεῶν ἐπιφάνειαν ἔνδοξος, ἃς καλοῦσι Ματέρας. Cicero IV in Verr. c. 44, *Matris magnae fanum apud Enguinos eſt*: forſan deceptus *matris* vocabulo; quod de Diodoro, domo Siculo, & in inſulae ſacris deſcribendis ſollertiſſimo, ut ſuſpicer, induci non poſſum, nedum de Plutarcho, ipſi hac in re conſentaneo. Poteſt ad eas referri inſcriptio Syracuſana ΝΙΚΗ ΜΑΤΕΡΩΝ, quam perperam ad Deûm matrem tranſtulit Geor. Gualterius in Tab. Antiq. Sicil. p. 383 ed. Havercampi, & alia Sponii Miſcell. Erud. Antiq. LXXVII: ΑΡΗΙ ΜΗΤΡΑΣΙ ΚΑΙ ΔΙΟΣΚΟΡΟΙΣ. Non item DEAE MATRES, quarum in lapidibus per Germaniam, Galliam, Hiſpaniam & Britanniam erutis frequens eſt mentio. Illae Germanorum vicinarumque gentium in fatidicas feminas ſuperſtitione Dearum in numerum tranſierunt, docente Io. Georg. Keysler. Antiq. Septemptrion. p. 377. WESS.

Pag. 227. *l.* 7. Οὐρανὸν εἰσανέβησαν &c.) Inter hunc verſum & proxime ſequentem apud Aratum interiecti habentur duo iſti: Δίκτῳ ἐν εὐώδει, ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο Ἄντρῳ ἐγκατέθεντο καὶ ἔτρεφον εἰς ἐνιαυτόν. STEPH. In Phaenom. v. 30, ſed omiſſi ſunt verſus duo Δίκτῳ ἐν εὐώδει &c. quos verſio noſtra ſimul complectitur, ut ſenſus integer citati

loci habeatur. Rhod. Duo Aratei verſus librarii inobſervantia excidiſſe videntur, qui Δίκτῳ ἐν εὐώδει ſcribere cum deberet, oculos in Δικταῖοι Κούρητες feſtinus coniecit, tranſiliitque adeo interpoſitos, quo errore nihil proclivius. Recte vero Diodorus Κρήτηθεν κεῖναί γε Διὸς &c. legit: turbat enim orationem κεῖναι δὲ, quod in Arato nunc editur, meritoque mutandum cenſuit praeſtantiſſimus Georg. Arnaldus Lect. Graec. L. II, c. 1, p. 136. Wess.

ead. l. 14. Πυθόχρηστοι χρησμοὶ προσέταξαν) Optime haec ſeſe habent: χρησμὸν πυθόχρηστον probat ipſe L. XVI, 93; πυθόχρηστα μαντεύματα Aeſchyl. Choephor. v. 900; πυθόχρηστον μαντείαν Demaratus in Stobaei Titul. XXXIX, p. 228; λόγιον πυθόχρηστον Plut. Theſ. p. 12 D. atque ad eum modum θεόχρηστα λόγια de lege Moſaica Philo Iud. Leg. Cai. p. 1022 D. Alioqui omnia πυθόχρηστα ſunt, quae ex tripode a Pythia iubentur & pronuntiantur. Quem in modum πυθόχρηστον θυσίαν, quam vates Apollo iniunxerat offerendam Plutarch. T. II, p. 628 F. & p. 163 B. πυθόχρηστον τῆς ἀποικίας ἡγεμόνα, cui oraculum coloniae deducendae auctor fuerat, dixit. Rarius eſt hoc Aeſchyli Choeph. v. 940, de Oreſte exſule, Apollinis praecepto ad matris caedem impulſo, ὁ πυθοχρήστας φυγάς. Wess.

Pag. 228. *l.* 2. Καὶ τὰς πόλεις εὐθηνήσειν) Diſcordia eſt de verbi huius vera ſcriptura. Thomam Magiſtrum ſi audis, εὐθενεῖν κάλλιον ἢ εὐθηνεῖν. Si Spanhem. Diſſert. XIII de Uſ. & Praeſt. Num. p. 536, unice verum eſt εὐθηνεῖν. Habent ſane numi veteres ΕΥΘΗΝΙΑΝ, uti εὐθηνίαν τῶν πόλεων Ioſeph. IV B. I. 2, 1, & εὐθηνίαν καὶ εὐετηρίαν Philo Iud. de Ioſeph. p. 542 A. B. paſſimque alibi, amat enim haec vocabula. Βουκόλιον εὐθηνοῦν in Florileg. Stob. T. LXV, p. 417, Antipater; ζῶα εὐθηνοῦντα Dio Chryſoſt. Orat. I, p. 15 A. ut alios praeteream. Εὐθενεῖν tamen in Aeſchyli Eumen. v. 911, 947; in Demoſthene modo εὐθενεῖν, modo εὐθηνεῖσθαι, ut Orat. pro Coron. p. 187, & de Legat. male geſta p. 249, reperies: ubi cum ſcripti libri diſſentiant, non eſt, ut Thomae decreto moveamur, aut ab hac ſcriptura diſcedamus. Wess.

ead. l. 14. Κατασκευάσαντες ἁμάξας τετρακύκλους) Confer infr. L. XX, 25, & I. Scheffer. L. II Rei Vehic. c. 9. Wess.

Pag. 229. *l.* 3. Εἶχον αἱ θεαὶ βοῦς μὲν ἱερὰς &c.) Poſt μὲν ſequi δὲ, non τε, notiſſimum eſt. Si tamen reponitur hic δὲ, fuerit & in aliis multis huius voluminis locis ca-

dem ratione reponendum. STEPH. Μὲν, quod antecedit, hic relativum ſuum δὲ neceſſario poſtulat. RHOD.

ead. l. 8. Τῆς Ὑψέως θυγατρὸς, τοῦ Πηνειοῦ) Haec iuſta verborum diſtinctio. Edd. θυγατρὸς τοῦ Πηνειοῦ arctiſſime connectentes, Penei filiam faciebant; qua etſi olim plures opinione fuerint, teſtibus Criticis in Apollon. Rh. II, 502; non tamen Diodorus, quem vide ſupr. c. 71. WESS.

ead. l. 10. Περὶ τὸ Πήλιον τρεφομένης) Pindarum O. IX, 6 Pythion. & Heſiodum, cuius verſus Pindari interpretes exſcripſerunt, ſequitur. Apollon. l. c. ad amnem Peneum oves paſcentem proponit. Sed exiguo locorum intervallo diſtant. WESS.

ead. l. 13. Κατὰ τοὺς ὕστ. χρόνους τινὰ κτίσαντα πόλιν &c.) Battus eſt, de quo Callimach. H. Apoll. v. 65, cum nota Ezech. Spanhemii. WESS.

Pag. 230. *l.* 3. Καλεῖν αὐτὸν Νόμιον, Ἀρισταῖον, Ἀγρέα) Ex Pindaro O. IX, 115 Pythion. Apollon. Rh. II, 509:

Ἔνθα δ' Ἀρισταῖον Φοίβῳ τέκεν· ὃν καλέουσιν
Ἀγρέα καὶ Νόμιον πολυλήϊοι Αἱμονιῆες.

Nonnus V Dionyſ. v. 215:

Πρῶτος Ἀρισταῖος, Νόμιος καὶ ἐπώνυμος Ἀγρεύς.

Sollerter autem ab Ariſtaeo inventa deſcribuntur ab Oppiano IV Cyneget. v. 267:

— — — Πρῶτος ἐκεῖνος
Καρποὺς ἀγριάδος λιπαρῆς ἔτριψεν ἐλαίης.
Καὶ ταμίσῳ πρῶτος γάλα πήξατο, καὶ ποτὶ σίμβλους
Ἐκ δρυὸς ἀείρας ἀγανὰς ἐνέκλεισε μελίσσας.

Quae quidem auctorem Siculum cum illuſtrarent, illi adſtruere viſum fuit. WESS.

Pag. 231. *l.* 1. Προῃρεῖτο τὸν γάμον κατεργάσασθαι) Quacum tandem? Fallor, aut iuſtum eſt, quod ſchedae optimae offerunt. Ipſi Dianae vim inferre cogitabat: id indicant, quae mox ſuccedunt, τοῖς ἁλισκομένοις πρὸς τὴν ἀκοινώνητον τοῖς γάμοις κατεκέχρητο, πρὸς τὸ συντελέσαι τὴν ἰδίαν ἐπιθυμίαν, *captis ferarum carnibus in Deam a nuptiis abhorrentem, ut ſatis ſuae libidini faceret, abuti voluit;* quo de hominis ſcelere tacent alii, diverſas irarum Dianae cauſas proponentes in Ez. Spanhem. nota ad Callimach. Lav. Pallad. v. 113. Itaque per me tibi integrum eſt, eane Diodoro reddenda iterum, an ſubintelligenda arbitreris. Ego vero ἀπεφήνατο, tametſi manu exarati Codd. nihil iuvent, poſtliminio ſuam in ſedem reduco. WESS.

ead. l. 2. Πρωτεύειν — — ἀπεφήναντο) Ἀπεφήνατο, Actaeon ſcilicet. Significationem vero τοῦ προτερεύειν hic πρωτεύειν habet. RHOD.

ead. l. 5. Κατεκέχρητο) Quae viri doctiſſimi Iſ. Caſaub. in Athen. II, 15, Ioſ. Barneſ. ad Helen. Euripid. v. 639, adſcripſerunt, vulgatum tueri poſſunt. Ego tamen ſcriptum librum ſequor. WESS.

ead. l. 15. Τὴν εἰς Κέω νῆσον μετάβασιν) Cl. Salmaſius Graecos ἐν Κῷ etiam de inſula Cea dixiſſe hinc probat in Solin. p. 101; Ariſtaeum enim poſt mortem Actaeonis Ceam inſulam tenuiſſe conſentire auctores, non Co: quod veriſſimum. De nomine inſulae aliud ut opiner, Codd. & conſtans Graecorum conſuetudo faciunt. Apollon. Rh. II, 521:

——— Λίπεν δ' ὅγε πατρὸς ἐφετμῇ
Φθίην· ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο λαὸν ἀγείρας
Παῤῥάσιον. ———

Id itaque amplector. Incolae Κῷοι in Schol. Apollon. II, 500 & 528, ſed hinc adiuvandi. Prave ergo praeſtantiſſimus Rhodom. WESS.

Pag. 232. *l.* 1. Παρὰ τοῖς Κείοις) Lege Κώοις. RHOD.

ead. l. 4. Γενομένης δὲ τῆς θυσίας κατὰ τὴν &c.) Manſit incolis mos, ut ſub ortum caniculae ſacris operarentur, coniecturamque caperent, peſtilenſne futurus ſit annus. Apollon. II, 528:

— — Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες
Ἀντολέων προπάροιθε κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.

Cicero I Divin. c. 57: *Etenim Ceos accepimus ortum caniculae diligenter quotannis ſolere ſervare, coniecturamque capere, ut ſcribit Ponticus Heraclides, ſalubriſne, an peſtilens annus futurus ſit.* Ibi Daviſius, praetereaque Nonnus V Dionyſ. v. 270. WESS.

ead. l. 15. Ὑπὸ τῆς μητ. νύμφης τὴν ἀναγωγὴν ποιησάμενον) Vertitur, *claſſe a matre Nympha inſtructus*, vereor ut bene. Ἀναγωγὴ nautarum eſt, cum oram ſolvunt, ſive ἡ ἐπὶ θάλασσαν τῶν ναυτιλλομένων ὁρμὴ, uti explicat Schol. in Ptolemaei Tetrabibl. p. 15. Ἀναγωγὴν ποιεῖσθαι iidem perhibentur, cum portu egreſſi alto ſe committunt. Diodor. Excerpt. Urſini p. 329, κἀκεῖθεν ἐπὶ Συρίας τὴν ἀναγωγὴν ἐποιήσαντο. *Inde*, ex Cypro, *in Syriam verſus navem ſolverunt.* Itaque non ὑπὸ τῆς μητρὸς, ſed ἀπὸ τῆς μ. legitimum eſt, reddique Latine debet, *a matre Nympha ſolvens in Sardiniam tranſmiſit.* Quod Ariſtaei in eam inſulam iter praeter

Servium in Virgilii Georg. I, 14, tetigit quoque Pauſan. X, 17, & ante eos natos perſonatus Ariſtoteles Admirand. p. 727 ed. Du Val. Wess.

Pag. 233. *l.* 4. *Χάρμον καὶ Καλλίκαρπον*) Sermonis analogia hanc poſterioris nominis ſcripturam affirmat. Ariſtaeus ex proventu pulchrorum fructuum nomen formavit. *Τόπος καλλιδενδρότατος καὶ καλλικαρπότατος* eſt in Polybii L. V, 19. Wess.

Pag. 234. *l.* 3. *Καὶ ταῦτα μὲν περὶ Ἀρισταίου* &c.) Aptius *κἀνταῦθα* quam *καὶ ταῦτα* legeretur. Steph. Nihil admodum refragabor, ſi qui Stephanum ſequi malint. Simile tamen hoc Eunapii in Vit. Aedeſii p. 45: *καὶ ταῦτα ἔτισε Σωπάτρῳ δίκην ὁ πάντα εὐδαίμων Ἀβλάβιος*, *atque ita Sopatro poenas felix alioqui Ablabius dedit.* Poſſes minore etiam molimine, *καὶ ταύτῃ*; ſi quid hic mutandum videatur. Wess.

ead. l. 7. *Καὶ Βουτᾶ, βασιλέως τινὸς ἐγχωρίου*) De Buta, quem Argonauticorum ſcriptores domo Athenienſem perhibent, omnia occuparunt viri doctiſſimi Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. II, 1, p. 239, & P. Burman. Catal. Argonaut. Wess.

ead. l. 11. *Κειμένην ἐπί τινος ὑψηλοῦ τόπου*) Contende cum his Polybianam montis deſcriptionem L. I, 55. Wess.

Pag. 235. *l.* 1. *Διόπερ — Ἐρυκίνην ὀνομασθῆναι*) Id verius. Satis enim incommodum hoc quidem loco *ὀνομάσαι*. Apollonio IV, 917, ſollemni poëtis *προλήψει* Venus *θεὰ Ἔρυκος μεδέουσα*. Wess.

ead. l. 6. *Οὐδέ ποτε διέλιπε τιμώμενον, ἀλλὰ* &c.) Strabonis aetate ſecus erat. *Νυνὶ δ᾽ ὥσπερ αὐτὴ ἡ κατοικία*, inquit L. VI, p. 418 B. *λειπανδρεῖ καὶ τὸ ἱερὸν, καὶ τῶν ἱερῶν σωμάτων ἐκλέλοιπε τὸ πλῆθος.* *Nunc ut oppidum id*, Eryx, *virorum, ita templum quoque ſacerdotum laborat penuria, multitudine ſervorum ſacrorum ſublata.* Templi immenſas opes enarrant Aelian. de Animal. X, 50, & Pauſan. VIII, 24, p. 646. Paullo ante *τῶν ἐξ αἰῶνος*, bene Cl. Wetſten. ut Dionyſius I A. R. p. 3, *μόνη τῶν ἐκ τοῦ παντὸς αἰῶνος.* Wess.

ead. l. 14. *Μετὰ δὲ ταῦτα Καρχηδόνιοι*) Non omnes tamen; ſiquidem Hamilcar Veneris templum expilavit, pecunia inter milites ſuos diviſa, etſi non impune, ſi fides Aeliano l. c. Wess.

Pag. 236. *l.* 5. *Ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπιτυχεῖς ὄντες*) Adſcripſerat H. Stephanus, ut Camuſatus notat, margini Clar.

2. ἐπιτυχεῖς ὄντες eo dici modo, quo περιαλγεῖς ὄντες ſunt οἱ περιαλγήσαντες· quod verum eſt. Rex εἰρηνικὸς καὶ ἐπιτυχὴς Artaxerxes ob pacis ſtudium, & proſperum, quo uſus fuerat, rerum ſucceſſum, infr. L. XV, 93. Auguſtus, cui omnia bene ceſſerant, ἐπιτυχὴς ἐς πάντα ὢν Appiano L. I B. C. p. 604, & Claudius Marcellus, militia felix imperator, ἐπιτυχὴς τὰ πολεμικὰ ὢν eidem de Bell. Hiſpan. p. 475. Hoc rarum, cum de militibus hoſtium telis expoſitis, & qui ſine errore petuntur, τοῖς δὲ πολεμίοις εὔβλητοι καὶ ἐπιτυχεῖς πανταχόθεν ὄντες, idem Appian. Syriac. p. 175. Wess.

ead. l. 11. Τὸ σκυθρωπὸν τῆς ἐξουσίας ἀποθέμενοι) Remotis poteſtatis inſignibus, faſcibus, ſecuribus, lictoribus. Sic ſolebant, quoties magiſtratus quaſi ad amicos agere volebant. Morem illuſtrat I. Lipſius in Taciti Ann. II, 53. Haud vero ſatis ſcio, an mox γυναικῶν ὁμιλίαι amplius & familiarius aliquid, quam ſunt colloquia, innuat. Multitudo ἱεροδούλων γυναικῶν, quae corpore illic quaeſtum faciebant, id paene ſuadet, patiturque vocis uſus. Apud Philon. Iud. I Vit. Moſ. p. 648 C. rex Moabitarum ἐπιτρέπει ταῖς γυναιξὶ τὰς ὁμιλίας πρὸς οὓς ἂν ἐθέλωσι ποιεῖσθαι. Satis ille quidem impudenter, ſed ad hunc locum opportune. Wess.

Pag. 237. *l.* 2. Χρυσοφορεῖν — — τῇ Ἀφροδίτῃ) Diodoro, quantum recordor, χρυσοφορεῖν nunquam notat *aurum* alteri *conferre*, ſed aureo ornatu conſpiciendum ſe praebere. Infr. L. V, 46, χρυσοφοροῦσι δ' ὁμοίως ταῖς γυναιξὶ, πλὴν τῶν ἐνωτίων· & XIII, 82, τὴν ἐσθῆτα μαλακὴν φοροῦντες καθ' ὑπερβολὴν, καὶ χρυσοφοροῦντες. Quare niſi id velit, eas civitates feſtis Erycinae Veneris diebus aureo cultu in Deae honorem conſpicuas atque inſignes fuiſſe, χρυσοφορεῖν ſimilem τοῦ δωροφορεῖν poteſtatem induet. Wess.

ead. l. 5. Τὴν περὶ τῆς θεᾶς ἐπαγγελίαν) Ἀπαγγελίαν lege, & in proximo verſu Ἡραῖα pro Ἤρια. Rhod.

ead. l. 7. Ἡραῖα γὰρ ὄρη κατὰ τὴν Σικελίαν ἐστίν) Vibius Sequeſter *Hereum*, ſeu *Heraeum* potius, appellat, *Chryſas*, inquiens, *Syracuſis ex Heraeo monte*, errans tamen in fluvii curſu, ut alias dicemus. Montes Heraeos longo tractu per Siciliae mediterranea fuiſſe porrectos, oſtendit Ph. Cluverius L. II Sicil. Antiq. c. 7, pag. 326. Wess.

ead. l. 10. Γλυκύτητι τῶν ὑδάτων διαφόρους) Niſi ſcripti libri alium verborum ordinem hoc loco & brevi poſt praeſcripſiſſent, in vulgatis acquieviſſem. Wess.

Pag. 238. *l.* 8. Ἑρμοῦ μὲν καὶ Νύμφης υἱὸν) His non diſſimilia ad poëtae Eclog. V, 20, Servius commentatur. Nil mirum ergo, ſi Mercurius Daphnin amoris ignibus miſere contabeſcentem primus conſolatum adeat in Theocriti Idyl. I, 77, quippe pater. Scholiaſtes aliud divinat, quod non probo. Wess.

ead. l. 14. Ἐξευρεῖν τὸ βουκολικὸν ποίημα) Aelian. X Hiſt. Var. cap. 18, cum Daphnis viſu eſſet ab irata Nympha orbatus, tum demum τὰ βουκολικὰ μέλη cani fuiſſe coepta affirmat, fuiſſeque eorum argumentum ſive ὑπόθεσιν, τὸ πάθος τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς. Vide Iul. Scaliger. L. I Poëtic. c. 4, & Daniel. Heinſium Lect. Theocrit. c. 4. Wess.

Pag. 239. *l.* 5. Μίαν τῶν Νυμφῶν ἐρασθεῖσαν) *Echenaïs* vocabatur, ut ex Timaeo, quem fortaſſe in his ducem Diodorus ſequitur, Parthenius Erotic. c. 29 docet: nam quae de *Xenea* Scholiaſtes in Theocriti Idyl. I, 65, ea nata ſunt, ſicuti pulchre animadvertit Heinſius, ex prave accepto Idyl. VII, verſu 73. *Nomiam* tamen nominat Servius in Virgilii Eclog. VIII, 69. Wess.

Pag. 240. *l.* 2. Ζάγκλῳ τῷ τότε βασιλεύοντι τῆς τότε &c.) Sunt apud Stephan. Byzantinum, qui urbis nomen ἀπὸ Ζάγκλου τοῦ γηγενοῦς derivent, fabuloſa ſectati: prudentiores a loci ſitu Siculaque voce Ζάγκλη ſive Ζάγκλον, *falcem* notante, repetunt; atque hos princeps inter Thucydides VI, 4: Ὄνομα δὲ τὸ μὲν πρῶτον Ζάγκλη ἦν ὑπὸ τῶν Σικελῶν κληθεῖσα, ὅτι δρεπανοειδὲς τὸ χωρίον τὴν ἰδέαν ἐστί. τὸ δὲ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσι. *Haec autem urbs primo quidem a Siculis Zancle vocata fuit, quod locus ille ſpeciem falcis praeferat: Zanclon autem Siculi falcem appellant.* Ibi Hudſon. & Duker. viri clariſſ. plura. Wess.

ead. l. 5. Τὴν ὀνομαζομένην Ἀκτὴν) Deſcribitur a Ph. Cluverio L. I Sicil. Ant. c. 6, p. 84. Wess.

ead. l. 12. Καὶ τὸν τόπον ἀπὸ τούτου Ῥήγιον ὀνομασθῆναι) Plinius III N. H. 8: Sicilia *quondam Brutio agro cohaerens, mox interfuſo mari avulſa XV M. in longitudinem freto, in latitudinem autem M D paſſuum iuxta columnam Rheginam. Ab hoc dehiſcendi argumento, Rhegium Graeci nomen dedere oppido.* De terrae motu, quo inſula faucibus Italiae ſit direpta, Aeſchylus in Strabon. VI, p. 396 A. quae veterum opiniones cum ſola coniectura nitantur, multo ſimilius vero eſt, Siciliam a primis rerum initiis fuiſſe inſulam. Egregie hac de re poſt Marianum Valguarneram diſputat Philip. Cluver. L. I Sic. A. c. 1. Wess.

Pag. 241. *l.* 4. Τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος κατασκευάσαι) Invenio in Apollodori I, 4, 3, Ἡφαιστότευκτον ὑπὸ γῆν οἶκον, ſive *Vulcani opera ſub terra ſtructam domum*, quam Orion Neptuno conſecraverit: quae huccine pertineat, non habeo dicere. WESS.

ead. l. 10. Ἐν τῇ Νεκυΐᾳ) Verſu 569 Ulyſſeae XI. Sequentes autem verſus eodem libro v. 308 reperies. RHOD.

ead. l. 15. Ἐμφανίζων καὶ πρυεκθέμενος) Series orationis hoc expoſtulabat. Aloëi filii nonnunquam Ἀλωεῖδαι, frequentiſſime Ἀλωάδαι dicuntur. Vid. Longin. de Sublimi dictione p. 48, Philoſtratum Heroic. c. 1, p. 671, Atticum apud Euſeb. XV Praep. Evang. c. 4, p. 795, Syneſium de Inſomn. p. 154, & quae Luciani Contempl. c. 3 adſcripſit T. Hemſterhuſ. Υἷας Ἀλωιάδας, uti noſter, Apollon. Rhod. I, 482; quod tamen ligatae quam ſolutae orationi convenientius. Nihil itaque indigemus correctione L. Rhodom. qua Ἀλωείδας hoc loco refingi in Addend. iuſſit. WESS.

Pag. 242. *l.* 5. Μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα) Poëtae ἀγακλυτὰ, quae celebria ſunt, ἔνδοξα, ἄγαν διαβεβοημένα, ut Heſych. interpretatur. Idomeneus inde ἀγακλυτὸς Iliad. Z, 436; poteritque adeo ἀγακλυτὸν Ὠρίωνα ipſius poëtae, qui volet, auctoritate tueri. Ego veſtigia meliorum Codd. quibus Homeri editiones conſentaneae ſunt, premere pergo. WESS.

ead. l. 7. Αὐτοῦ παραγράψομεν τήνδε τὴν βίβλον) Iuſtius eſſe περιγράψομεν oſtenſum ſupr. I, 42, fuit. WESS.

ANNOTATIONES
IN
LIBRUM QUINTUM.

Pag. 244. *l.* 10. Καὶ Γαύλου) Γαύδου, quod Clar. 2. praefert, eſt in Strabone variis locis. Nec recte tamen, ut infr. L. V, 12, oſtendetur. WESS.

Pag. 246. *l.* 5. *Καὶ τῶν εἰς Χίον καὶ Σάμον* &c.) Sic melius, ut L. V, 82, 83, indicabunt. In vulgato *ἡ τῶν Ῥοδίων ἀποικία* colonia eſt in inſulam Rhodum deducta, ut *ἡ τῶν Αἰγυπτίων ἀποικία*, quae ex Aethiopia in Aegyptum fuerat miſſa, ſupr. L. III, 3, quod genus alias illuſtrabimus. WESS.

Pag. 247. *l.* 5. Ἡ *καὶ* Νησιωτική) Tametſi manuſcriptorum Codd. nullus haec edat, ego addenda cenſui. Moveor Diodori exemplo, qui diſerte c. 2, *καὶ ταύτην τὴν βίβλον ἐπιγράφοντες* ΝΗΣΙΩΤΙΚΗΝ, *ἀκολούθως τῇ γραφῇ περὶ πρώτης τῆς Σικελίας ἐροῦμεν. Hunc librum cum inſularem inſcripſerim, ut titulo ſatisfiat, de Sicilia primo dicemus.* WESS.

Pag. 248. *l.* 10. *Τίμαιος μὲν οὖν μεγίστην πρόνοιαν πεποιημένος*) Hac in parte laudem Timaeus abſtulit, oſtentare ſolitus *τὴν ἐν τοῖς χρόνοις καὶ ταῖς ἀναγραφαῖς ἐπίφασιν τῆς ἀκριβείας καὶ τὴν περὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐπιμέλειαν*, *ſtudium ac diligentiam in accurata temporum notatione*, ut Polybius Excerpt. Valeſ. p. 1394 ait, uberiuſque in ſequentibus declarat; quam tamen hominis laudem mire foedavit incredibilis quaedam maledicendi & alios coarguendi libido, ob quam *ἀλλοτρίων ἐλεγκτικώτατος ἁμαρτημάτων* Longino de Sublimi Dict. c. 4, p. 28, Iſtro vero apud Athenaeum L. VI, p. 272, Ἐπιτίμαιος dici coeptus eſt. Hinc habet Diodorus & Strabo XIV, p. 949; ubi vulgatum Ἐπιτίμιος ma-

gnus Caſaub. haud iniuria corrigit. Confer infr. L. XIII, 90. Wess.

Pag 249. *l.* 1. Οὐ *μόνον κατὰ τὴν λέξιν* &c.) Cultae dictionis Venerem, *ἡδονὴν ἐν τῷ φράσαι*, Duris Samius auſert Ephoro, eo hoc in genere, teſte Photio Biblioth. Cod. CLXXVI, p. 394, multo inferior. Nec videtur tamen eleganti orationis vi praecipuos Graecorum Ephorus aequiparaſſe, ſiquidem excellenti vir iudicio Dio Chryſoſtom. Orat. XVIII, p. 258 C. *τὸ ὕπτιον καὶ ἀνειμένον τῆς ἀπαγγελίας* ſupinum eius ac remiſſum dictionis genus fuiſſe affirmat. Monuit & hoc Gerh. Io. Voſſius L. I Hiſt. Graec. c. 7; cui adde Noſtrum infr. L. XVI, 77, & I, 39. Wess.

ead. l. 10. *Ἀπὸ τοῦ σχήματος Τρινακρία*) Illuſtrantur omnia haec a Ph. Cluverio L. I Sicil. Antiq. c. 2. Wess.

Pag. 250. *l.* 5. *Σταδίων χιλίων ἑκατὸν ἑξήκοντα*) Nunc numerus ſtadiorum IV M. CCCLX, cui vulgati libri XX detraxerant, egregie conſtat. Ipſe inſulae ambitus in veterum ſcriptis mire differt, his amplior, aliis contractior, quo de Cl. Salmaſ. in Solin. p. 95, & omnium accuratiſſime Ph. Cluverius I Sicil. A. c. 3, p. 53. Wess.

ead. l. 7. *Φήμης — παραδεδομένης τοῖς ἐγγόνοις*) Hoc, aut *ἐκγόνοις*, praeſtat. Infr. c. 46, *τῆς φήμης ταύτης τοῖς ἐγγόνοις παραδιδομένης ἀεί*. Cicero IV Verr. c. 48: *Vetus haec opinio eſt, quae conſtat ex antiquiſſimis Graecorum literis atque monumentis, inſulam Siciliam totam eſſe Cereri & Liberae conſecratam. Hoc cum ceterae gentes ſic arbitrantur, tum ipſis Siculis tam perſuaſum eſt, ut animis eorum inſitum atque innatum eſſe videatur.* Wess.

ead. l. 10. *Ὑπὸ Διὸς ἀνακάλυπτρα τῇ νύμφῃ δεδόσθαι*) Mallem *ἀνακαλυπτήρια*. Plutarch. Timoleon. p. 239 D. *Εἶναι γὰρ ἱερὰν τῆς Κόρης τὴν Σικελίαν. ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ τὴν ἁρπαγὴν αὐτόθι μυθολογοῦσι γενέσθαι, καὶ τὴν νῆσον ἐν τοῖς γάμοις ἀνακαλυπτήριον αὐτῇ δοθῆναι.* Appellant *ἀνακαλυπτήρια* tertium a nuptiis diem, quo nova nupta amoto flammeo propinquis in conſpectum veniebat, atque illa etiam dona, quae tum recens nuptae dabantur; quod cum uberius Ger. Langbaenius ad Longinum de Sublimi Dict. c. 4, p. 35, & Ezech. Spanhem. in Callimachi H. Dian. v. 74, declaraverint, verbum non amplius addam. Oportet tamen, mire Iuppiter complexus Proſerpinam ſit, qui univerſam illi Siciliam (deparcum enim nimis facit Schol. Pind. Od. XIV, 14, Olymp. aſſeverans, *τὴν Ἀκράγαντα τῇ*

Περσεφόνῃ εἰς τὰ ἀνακαλυπτήρια ὑπὸ Διὸς δοθῆναι, poëtaeque ſuo obloquitur Od. I, 17 Nemeon.) Thebaſque inſuper ἀνακαλυπτήρια, quod Euphorion in Schol. Euripid. Phoeniſſ. v. 687 prodidit, praetereaque Cyzicum dotis nomine, ἐμπροίκιον apud Appian. Mithrid. p. 371, contulerit. WESS.

ead. l. 13. Οἱ νομιμώτατοι τῶν συγγραφέων) Vid. ſupr. I, 6. WESS.

Pag. 251. *l.* 3. Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα) Odyſſ. I, 109; quem verſum, obiter ut id addam, frequentiſſime adhibent de ea rerum abundantia, quae nullo labore parta ſponte ſua naſcitur, Lucianus de Merc. Cond. c. 3; Phalarid. II, 8; Philoſtratus Imagin. c. 9, p. 775, ubi prave ἀνήρωτα· Baſilius M. T. II, p. 68 D. WESS.

ead. l. 6. Ἔν τε γὰρ Λεοντίνῳ) Omnium hic ager uberrimus erat, & *caput rei frumentariae*, ut Cicero ait III Verr. 18, ſedeſque olim Cyclopum & Laeſtrigonum, de quibus Homerus l. c. Confer Ph. Cluver. L. I S. A. c. 10, p. 129, & Ezech. Spanhem. ad Callimachi H. Dian. v. 56. WESS.

Pag. 252. *l.* 8. Τοὺς — κύνας μὴ δύνασθαι στειβεύειν) Ariſtoteles Admirand. p. 723, cum de liliis ceteriſque floribus, quibus campus hic veſtitus, dixiſſet, ἃ τὴν σύνεγγυς χώραν, addit, εὐωδίας πληροῖ· ὥστε τοὺς κυνηγετοῦντας, τῶν κυνῶν κρατουμένων ὑπὸ τῆς ὀδμῆς, ἐξαδυνατεῖν τοὺς λαγὼς ἰχνεύειν. Hunc ſequitur Diodorus, ut ſaepe alias. WESS.

ead. l. 10. Ἔστι δὲ ὁ προειρημένος λειμὼν, ἄνωθεν μὲν &c.) Diceres haec e Cicerone L. IV Verr. c. 48 depromta & verſa: *Et raptam eſſe Liberam, quam eandem Proſerpinam vocant, ex Ennenſium nemore: qui locus, quod in media eſt inſula ſitus, UMBILICUS Siciliae nominatur;* & poſt pauca: *Enna autem — eſt loco praecelſo atque edito, quo in ſummo eſt aequata agri planities & aquae perennes, tota vero ab omni aditu circumciſa atque diremta eſt, quam circa lacus lucique ſunt plurimi, & laetiſſimi flores omni tempore anni, locus ut ipſe raptum illum virginis, quem iam a pueris accepimus, declarare videatur. Etenim propter eſt ſpelunca quaedam, converſa ad Aquilonem, infinita altitudine, qua Ditem patrem ferunt repente cum curru exſtitiſſe, abreptamque ex eo loco virginem ſecum aſportaſſe* &c. quae ſummi oratoris verba, compluſcula licet, negligenda non ſunt viſa. Alia poſt diligentem Ph. Cluverii operam collegit Ezech. Spanhem. in Callim. H. Cerer. 15. WESS.

Pag. 253. *l.* 2. Δι' οὗ μυθολογοῦσι τὸν Πλούτωνα &c.) Solinus c. 5: *Quem propter* (Ennenſem campum) *eſt demerſum foramen, qua Ditem patrem ad raptus Liberae exeuntem fama eſt lucem hauſturum:* quae ex Diodoro ad verbum expreſſa Cl. Salmaſ. Exercit. p. 77 affirmat: mihi Ciceronianis videntur propiora. Mox δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ παραμένει θάλλοντα Ph. Cluverius L. II Sic. Antiq. p. 316 concinnius arbitratur; Diodorum quippe, ut Agyrinenſem, non fama, ſed experientia haec explorata habuiſſe; cui non refragor. Wess.

ead. l. 10. Καὶ κατασκευάζειν κοινῇ τῷ Διῒ πατρὶ τὸν πέπλον) Non de *floribus*, ut vir doctiſſimus; vix enim inde toga contexetur: ſed byſſo, ſimilive materia, e qua collato opere peplum Iovi Proſerpina, Minerva & Diana veteri more texuerunt. Addi autem Iovis hic πέπλος & Herculis ex L. IV, 14, poterit illis ſcriptorum locis, quae plena manu coacervavit Ezech. Spanhem. ut *peplum* virile veſtis quoque genus fuiſſe contra Pollucem vinceret, ad Iulian. Caeſar. in Notar. comprobationibus p. 125. Wess.

Pag. 254. *l.* 2. Τοὺς δ' ἐγχωρίους πόλιν αὐτῇ καθιερῶσαι &c.) Nuſquam reperitur Siciliae urbs, quae *Athenaei* nomine fuerit inſignis: quare „ falli hic putat noſtri ſeculi „geographos, qui τὴν πόλιν intelligunt dictam fuiſſe una „cum agro Ἀθήναιον, cuius ſane nulla alias apud rerum ſcri„ptores vel geographos exſtet mentio: ipſam autem Ἱμέ„ραν Minervae ab incolis videri conſecratam, & agrum „circumiacentem dictum fuiſſe Ἀθήναιον ab incolis, Phil. Cluver. II Sicil. Antiq. p. 285; cuius ſententia ſi valeat, ut ſimilis profecto veritati eſt, praeſtaret, τοὺς δ' ἐγχωρίους τὴν πόλιν αὐτῇ καθιερῶσαι. Coluerunt certe Himerenſes Minervam, numiſque inſcriptam aliis oſtentarunt, quemadmodum in Parutae T. XCIII. De fontibus calidarum aquarum, qui Herculis tempore a Nymphis fuerint eo in tractu aperti, ſupr. IV, 29. Wess.

ead. l. 6. Τὴν ἀπ' ἐκείνης Ὀρτυγίαν ὑπό τε τῶν χρησμῶν &c.) Dianae ſtudioſiſſima Syrinx.

> — *Ortygiam ſtudiis, ipſaque colebat*
> *Virginitate Deam.*

in Ovidii I M. v. 694. Oraculum, quo inſulae hoc nomen firmatur, dabit Pauſan. V, 7. Wess.

ead. l. 13. Ἱεροὺς ὄντας καὶ ἀθίκτους ἀνθρώποις) Lex eos capi vetabat. Ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ οὔτ' ἀρύσασθαι, οὔτ' ἰχθῦς λαμβάνειν νόμος, Critici aiunt ad Pindari Od. I Nemeon.

princip. Hinc fiebat, cum & ſuperſtitione quadam cibos illis largiſſime dividerent, ut vocati adnatarent, & cibos e largientium manibus intrepide caperent, quod de anguillis in hac Arethuſa praeter Plutarchum T. II, p. 976 A. memoriae prodidit Aelianus VIII H. A. c. 4; de aliis vero in Arethuſa Euboeae prope Chalcidem ſeſe non ſine admiratione obſervaſſe ſignificat Athenaeus L. VIII, p. 331. Wess.

ead. l. 15. Παραδόξως ἐπεσήμηνε τὸ θεῖον) Adſcripſerat excerptis Cod. Reg. vir doctus *an* ἐπεμήνισε? ſuſpicatus vitii aliquid in hoc verbo inoleviſſe; ſed id bene habet. Ἐπισημαίνειν oſtentorum eſt, cum malum portendunt. Lucian. II Hiſt. Ver. c. 41, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπεσήμαινεν. Deorum etiam atque Heroum, qui irati futuram calamitatem ſignis oſtendunt. Philoſtratus Heroic. c. 2, 9, εἰ μὲν γὰρ κεκονιμένοι φαίνοιντο, αὐχμοὺς ἐπισημαίνουσι τῇ χώρᾳ. Pauſan. III, 12, p. 236, Ταλθυβίου δὲ τούτου μήνιμα — Λακεδαιμονίοις μὲν ἐπεσήμαινεν. Plura fortaſſe ad L. XI, 35. Wess.

Pag. 255. *l.* 1. Ἀναγράψομεν ἐν τοῖς οἰκείοις χρόνοις) Vide L. XIV, 63, 71. Wess.

ead. l. 7. Ἀποκομίσαι τὴν Κόρην — πλησίον τῶν Συρακ.) Cicero L. IV Verr. c. 48: *Abreptamque ex eo loco virginem ſecum aſportaſſe* Ditem patrem, *& ſubito non longe a Syracuſis penetraſſe ſub terras, lacumque in eo loco repente exſtitiſſe: ubi uſque ad hoc tempus Syracuſani feſtos dies anniverſarios agunt, celeberrimo virorum mulierumque conventu.* Mox πανήγυριν συγκροτοῦσι ex Reg. locum capeſſere poſſet vel ob hoc Ioſephi II Bel. I. 21, 1, τετρακοσίων ἀνδρῶν στῖφος συνεκρότησεν, ni ſcriptoris perpetua conſuetudo obſtaret. Vid. L. IV, 62; XI, 29; XVI, 92; XVII, 16; & de Cyane XIV, 72. Wess.

ead. l. 13. Ταύρους συνθυάζουσιν ἐν τῇ λίμνῃ) Manifeſtum hoc σφάλμα eſt; quod etſi corrigi poteſt per συνθυσιάζουσι, tamen animus huc magis inclinat, ut βυθίζουσιν recipiendum arbitrer: ad quod momenti etiam nonnihil affert praepoſitio ἐν, cum παρὰ ſacrificandi verbum poſtularet. Rhod. Δημοσίᾳ δὲ ταύρους βυθίζουσιν) Bene Rhodom. cui ſcripti libri adſtipulantur. Genus ſacrificii frequens olim erat. Harpocration Κάθετος, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνός· ubi H. Valeſius plura dabit. De Hercule, ſacri huius auctore, L. IV, 23. Wess.

Pag. 256. *l.* 2. Λαμπάδας ἐκ τῶν κατὰ τὴν Αἴτνην κρα-

τήρων ἀναψαμ.) Cicero IV in Verr. c. 49: *Quam* Proſerpinam *cum inveſtigare & conquirere Ceres vellet, dicitur inflammaſſe taedas iis ignibus, qui ex Aetnae vertice erumpunt.* Quae oratoris τοὺς κατὰ τὴν Αἴτνην κρατῆρας optime declarant. Lucretius de Aetna loquens L. VI, 701, paullo aliter:

In ſummo ſunt ventigeni crateres, ut ipſi
Nominitant, nos quas fauces perhibemus & ora.

Hos, cum prima vice Siciliam adiret, ſpectatum profectus Plato eſt, κατὰ θέαν τῶν κρατήρων Diogenes ait III, 18, pro quibus Athenaeus L. XI, p. 507 B. τῶν ῥυάκων χάριν, quod idem. Neque enim audiendus Aldrobandinus, qui Athenaeum eo verbo Scyllae Charybdiſque in freto Sicilienſi miracula potius, quam Aetnaeos ignes oſtendere voluiſſe arbitratur. Pumices ἐκ τοῦ ῥύακος τοῦ ἐν Σικελίᾳ apud Theophraſtum de Lapid. p. 394, & ὁ ἐν Αἴτνῃ ῥύαξ in Ariſtot. Admirand. pag. 719, omnia alia docent. Conf. infr. L. XIV, 59. WESS.

ead. l. 9. Ὁ δῆμος — ἐτίμησαν τὴν θεὸν) Nolui optimis ſchedis obniti. Infr. XV, 28, ὁ δὲ δῆμος μετεωρισθεὶς — συγκατεστήσαντο· & c. 63, ὁ γὰρ Ἀθηναίων δῆμος — — τὴν τῶν Θηβαίων ἰσχὺν οὐ κατεπλάγησαν· & huius libri c. 7 & 10. Qua numeri enallage nihil familiarius. S. Paulus I Corinth. XVI, 15: οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι — — εἰς διακονίαν τοῖς ἁγίοις ἔταξαν ἑαυτούς. Eunapius Vit. Proaereſ. p. 153: τὸ δὲ ἔθνος ἐπὶ ποιητικῇ σφόδρα μαίνονται. Alia ſupra II, 19. WESS.

Pag. 257. *l.* 5. Τῆς μὲν γὰρ Κόρης τὴν καταγωγὴν ἐποιήσαντο) Videtur καταγωγῆς vocabulum ſollemne hac in re fuiſſe. Veneris quidem certe καταγωγὴν Erycini, cum ſuam in urbem eam redire ſibi perſuadebant, obſervabant, καταγώγια propterea eum diem appellantes, quemadmodum eum, quo in Africam abire putabatur, ἀναγώγια apud Athenaeum IX, 11. Atque haud ſcio, an huc pertineat Heſychii Κοραγεῖν, τὸ τὴν Κόρην ἀπάγειν· ut ſacrum ſit verbum, quo raptam abductamque Proſerpinam deſignent. Ipſa ſollemnitas a Proſerpina Κόρῃ, Syracuſis Κούρεια, ſeu, quod verius, Κόρεια dicebatur, Plutarcho Dion. p. 982 E. auctore; quo nomine & ludi per Arcadiam erant, obiter memorati a Criticis veteribus ad extremam Od. VII Olymp. Pindari. WESS.

ead. l. 9. Ὅσην εἰκός ἐστι) Aut ſubaudiendum reliquit Diodorus κατὰ, ut ſit καθ' ὅσην, aut ſcripſit μεθ' ὅσης. STEPH.

Si cui non placet καθ' ὅσην, ut H Stephanus explet, is legere poterit ὅσον, vel, quod potius, ὅσας, quod nimirum τὰς χάριτας reſpiciat. RHOD.

Pag. 258. *l.* 1. Ἔθος δ' ἐστὶν αὐτοῖς — — αἰσχρολογεῖν) Morem repetunt a Iambe, quae moeſtae Cereri ſuis dicteriis riſum moverit; διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις τὰς γυναῖκας σκώπτειν λέγουσιν, Apollodor. ait L. I, 5, 1. Quo feſto Cereris die invicem ſe convitiis feminae laceſſebant; unde, quod monere haud neglexit Io. Meurſius Graec. Feriat. Cleomedes II Metor. pag. 203, Epicureorum ſordidas, & paene e lupanari petitas voces, ſimiles affirmat τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητρίοις ὑπὸ τῶν Θεσμοφοριαζουσῶν γυναικῶν, quippe quae obſcoeniſſimae omnium. Nec ſe dumtaxat feminae maledictis lacerabant, ſed & mares, vicem illis egregie reponentes, quod in Myſaeo prope Pellenen Theſmophoriorum die fieri teſtis eſt Pauſan. extremo L. VII. Atque hae ſunt αἰσχρολογίαι πρὸς ἱεροῖς, de quibus Plutarch. de Orac. Defectu p. 417 C. & Ariſtides T. II, p. 276 &c. WESS.

ead. l. 7. Καρκῖνος μὲν γὰρ ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς) Fuit o nomine poëta Tragicus, domo Argrigentinus, fuit & Athenienſis: uter intelligatur, certo finiri non poteſt: ſum tamen in Agrigentinum pronior ob ea, quae de Syracuſana eius mora annectuntur. Agit de utroque H. Valeſ. ad Harpocrat. Καρκῖνος, & Io. Meurſ. in Biblioth. Attic. WESS.

ead. l. 11. Κατεχώρισεν ἐν τοῖς ποιήμασι) Vide I, 31. WESS.

Pag. 259. *l.* 1. Μαστῆρ' ἐπελθεῖν πᾶσαν) Illuſtrat hoc μαστῆρος vocabulum St. Berglerus in Alciphron. I Epiſt. II, & T. Hemſterh. ad Lucian. D. D. XXVI, p. 285; quos vide. WESS.

ead. l. 2. Σικελίας πάγοις) Lege Σικελίαν. RHOD. Citra dubium vera eſt Rhodomani coniectura: nec aliud viſum Hugoni fuit Grotio, ita citanti & elegantiſſime vertenti in Not. ad Excerpt. Tragoed. pag. 1003. WESS.

ead. l. 12. Θεσμοφόρον ὀνομασθῆναι) Dixit L. I, 14, & infr. c. 68. WESS.

Pag. 260. *l.* 7. Ἀπό τινος Σικανοῦ ποταμοῦ) Ph. Cluver. I Sic. Antiq. c. 2, p. 26, & S. Bochart. I Phal. c. 30, haec explicant uberius. WESS.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῶν ὀχυρωτάτων λόφων τὰς πόλεις &c.) Perpetua ea conſuetudo fuit rudi aevo. De Oenotro Dionyſius I Ant. Rom. pag. 10, ᾤκισε πόλεις μικρὰς καὶ συν-

ἐχεῖς ἐπὶ τοῖς ὄρεσιν, ὅσπερ ἦν τοῖς παλαιοῖς τρόπος οἰκίσεως· *condidit oppida parva & contigua in montibus, qui urbes condendi veteribus mos erat.* Quare Graeciae urbes antiquiſſimae, Thebae Athenaeque, in excelſioribus collibus primam ſedem habuere; cenſueruntque urbem ἄστυ dictam Grammatici παρὰ τὸ ἵστασθαι, quod in montibus aut eminentioribus tumulis olim eſſent: ἐπὶ μετεώρου γὰρ κεῖνται αἱ πόλεις Schol. ait in Apollon. I, 696. WESS.

Pag. 261. *l.* 5. Καὶ πολλοῦ — ῥύακος ἐκχυθέντος) Scriptis Codd. repugnare nolui, praeſertim cum ῥύαξ non crateres tantum Aetnae, ſed & ignis e montis vertice profluvium notet. Lycurgus in Leocrat. p. 159: λέγεται οὖν ἐν Σικελίᾳ ἐκ τῆς Αἴτνης ῥύακα πυρὸς γενέσθαι. Hermognes II Invent. p. 107: ἐνταῦθα ἔλαθεν πλησίον οὖσα ἡ Αἴτνη· καὶ ὡς πυρὸς ἔχει ῥύακας. A quo vicina omnia exurente fluento, proximum monti tractum, ſqualidum & ſiccum admodum, ῥύακα πυρὸς appellabant apud Appian. L. V Bell. Civil. p. 1165. Dedi praeterea manu exaratis libris, ut ſuam in ſedem rediret συνέβη φθαρῆναι τῆς γῆς ἐπὶ πολὺν τόπον· cui per ellipſin expreſſo non admodum diſſimile eſt infr. c. 9, πλεύσαντες τῆς Σικελίας εἰς τοὺς τόπους· quo modo Diodorus ſaepe alias. WESS.

ead. l. 11. Ἐκ τῆς Ἰταλίας τὸ τῶν Σικελῶν ἔθνος) Eadem habet Dionyſius L. I Ant. Rom. p. 17. WESS.

Pag. 262. *l.* 3. Ὕσταται δ' ἀποικίαι τῶν Ἑλλήνων) De his Thucydides copioſe princip. Lib. VI, & qui eum exponit Ph. Cluverius I Sicil. Ant. p. 37. WESS.

ead. l. 10. Σικελιῶται προσαγορευθέντες) Mallem in Latinis *Sicilienſes*, aut, voce Graeca ſervata, *Siciliotae.* Alioqui diſcrimen inter Σικελοὺς & Σικελιώτας tolletur plane, quod tamen auctor diſerte ſignat. Σικελοὶ proprie ſunt οἱ ἐκ τῆς Ἰταλίας· οἱ δὲ ἐπήλυδες Ἕλληνές εἰσι Σικελιῶται, ut Imper. Conſtantinus ait de Themat. Imp. Lib. II, Them. 10, etſi deinceps id cognomen cum omnibus inſulae incolis communicatum videtur. WESS.

ead. l. 11. Μεταβιβάσωμεν τὸν λόγον) Alibi paſſim μεταβιβάσομεν ſcriptum eſt in huiuſmodi genere loquendi. STEPH. Recipe futurum indicativi. Non enim adhortatio eſt, ſed ſimplex propoſitio, ſeu indicatio rei deinceps tractandae. Idem etiam alibi in mendoſa coniunctivi ſcriptione huius verbi obſervandum. RHOD.

ead. l. 15. Καὶ Ἐρικώδης) Videtur Rhodom. cenſuiſſe

delenda haec eſſe: praeteriit quidem certe inter vertendum; ut numerum tamen expleret, *Vulcaniam* ceteris addidit, diſtinctam ab *Hiera:* quod eius inſtitutum laudari non poteſt. Recenſent inter VII Aeolias *Ericodem* ſive *Ericuſam* Schol. Apollonii III, 40, Strabo VI, p. 424, atque alii, ſic dictam ab ericarum multitudine, qua nunc quoque referta manet. De Aeoliarum numero diſcrepantes veterum ſententias examinavit Ph. Cluverius II Sic. Ant. c. 14. WESS.

ead. l. 16. Ἱερὰ Ἡφαίστου) Male ita ſcribi Ioach. Kuhnius inſulae nomen contendit, oportere enim Ἱέραν· idque monuiſſe Heſychium, ſed integrum; nam corruptum habere Ἱέρας, σημεῖον· pro σημείωσον, i. e. nota Ἱέρα, nomen inſulae, ne confundatur cum ἱερᾷ, *ſancta.* Sic ille ad Pauſan. X, 11; cui etſi non conſentiant Graecorum libri, quibus Ἱερὰ ſemper fere haec inſula, neque faveat admodum Heſychius, ſatis, ut ego quidem opinor, hac parte integer; σημεῖον enim appellare ſignum videtur, quod in extiſpicio haruſpices notabant, ut in Διψὰς, Δοχεὼν, Ἐγγύη, pluribuſque aliis in locis; tamen non repugnabo, ut proprium inſulae nomen a communi vocabulo tanto melius diſcernatur. WESS.

Pag. 263. *l.* 11. Καὶ βρόμος ἐξαίσιος) Contende cum his, quae ex Calliae L. X Rer. Agathoclis exſcripſit Schol. Apollonii Rhod. III, 40, IV, 764; quaeque Strabo diſputat L. VI, p. 423, poſt Ariſtotelem L. II Meteor. c. 8. WESS.

Pag. 264. *l.* 3. Λιπαρὸν Αὔσονος — υἱὸν) Non diſſimilia Stephanus in Λιπάρα & Euſtath. ad Dionyſ. Perieg. v. 461. Diodorus ſuperiore libro c. 69 alios, & diverſa quidem opinatos, exſcripſerat auctores. WESS.

ead. l. 11. Καὶ τοὺς λαοὺς κοινῇ μετὰ τῶν &c.) Hoc egregium. Vulgatum ἄλλους exſcriptorum errore hinc natum, ut ſaepe. Vid. ſupr. III, 43, IV, 55. WESS.

Pag. 265. *l.* 2. Πρὸς ὃν μυθολογοῦσι τὸν Ὀδυσσέα &c.) Homerus Odyſſ. K, 2, quem vide: verſus enim poëtae illuſtrat. WESS.

ead. l. 6. Καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ πυρὸς &c.) Pro πυρὸς videtur legendum ἀέρος, *ex aëris* &c. RHOD. Noli viro doctiſſimo adſtipulari. Martianus Capella L. VI, p. 208: *In qua Aeolus regnaſſe fertur, & a flamma in proximum prorumpente, vel eius fumo, qui ventus flaturus eſſet, intellexiſſe, quod hodie quoque eius loci incolas certum eſt praeſentire.* Nec diſſentit Strabo L. VI, p. 423; meritoque adeo Rhodomani correctionem

ſprevit Cl. Salmaſ. in Solin. p. 96. Scripſi praeterea *τοῖς ἐγχωρίοις*· neque enim Aeolus ventos indigenas, ſed civibus, qui flaturi erant venti, declarabat. Wess.

ead. l. 8. Ἐξ *οὗ ταμίαν αὐτὸν εἶναι τῶν ἀνέμων*) In Poëtae Odyſſ. K, 21, qui quoque ſex illi filios tribuit v. 6. Wess.

ead. l. 13. *Ἰοκάστην καὶ Ἀγάθυρνον*) Lege *Ἰόκαστον* ex Callimacho, cuius verſum citat Tzetzes ad Lycophron. v. 45: *Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο*. Et ex his Callimachi & Diodori locis corrigendus Euſtathius ad Dionyſium Periegetem v. 476, ubi pro *Ἰόκαστον* nominat *Ἄκαστον Αἰόλου*. Palm. *Ἰόκαστον*) Faciunt cum viro erudito Clarom. Codd. quos ſequor. Paraphraſtes Dionyſii v. 462: *Εἷς δὲ τῶν υἱῶν* (*Αἰόλου*) *ὧν Ἰόκαστος Ῥήγιον ἔκτισε, τὴν πρώην Ἐρυθρὰν καλουμένην, ὡς Καλλίμαχος, Ῥήγιον, καὶ τὰ ἑξῆς*. Euſtathii *Ἄκαστον* correxit quoque Ph. Cluverius L. IV Ital. Antiq. p. 1297. Wess.

Pag. 266. *l.* 1. *Τῆς Ἰταλίας ἀντεχόμενος*) Vertuntur haec obſcurius, peiuſque negliguntur a Veneto. *Ἀντέχεσθαι τῆς Ἰταλίας* eſt pertinaciſſime illi inhaerere, eiuſque imperium capeſſere. Infr. L. XIV, 97, Lacedaemonii *ἔγνωσαν ἀντέχεσθαι τῆς θαλάττης*, decreverunt maris imperium, quod reciperarant, ſtudioſiſſime retinere. Sic *Κνώσσιοι τῶν πρωτείων ἀντείχοντο* in Excerpt. Valeſ. p. 353, & Philippus *ἀντέχεσθαι τῶν κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα πραγμάτων ἠξίου* in Polybii V, 101. Wess.

ead. l. 7. *Πρὸς ἄλληλα διεφέροντο — ὑπήκουον*) „Iure „quis hic putet Diodorum ſcripſiſſe *διεφέρετο*, non *διεφέροντο*· non adeo ob vulgatiſſimam Graecorum conſuetudinem neutra pluralia cum verbis ſingularibus conſtruendi; „ſed quia inſequitur *ὑπήκουε*. Si *τὸ ὑπήκουε* abeſſet, ſatis „tolerari poſſet *τὸ διεφέροντο*, quamvis praecedat *τὰ ἔθνη* „plurale neutrum. Ita Aelianus IV *Ποικιλ.* cap. 14, *τὰ συναχθέντα χρήματα εἰς πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταίρουσι*. „Mallem enim retinendo *τῷ καταίρουσι* ſubſcribere hic Kuhnio, quam cum Scheffero id ſollicitare. Ita idem L. IV, „16, *οὐ πιστὰ δοκοῦσιν*. Ita alii alibi. At vero, uti dixi, „quia ſequitur *ὑπήκουε*, videtur inſolens.„ Haec Ienſius Epiſt. ad I. G. Graevium p. 413. Ego quod in oratione inſolens & minus concinnum videbatur, tametſi defendi fortaſſe poſſet his Eunapii in Oribaſio p. 174, *ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει*, auctoribus libris mutavi. Solent Graeci in hoc genere ſaepe variare, praecipue Noſter. Vide ſupr.

I, 93, II, 36, III, 21, V, 4, & Herodot. II, 96, Arrian. IV Exp. Alex. p. 181, & Indicor. c. 34, p. 349, cum notis Iac. Gronovii, praetereaque Hutchinſon. in Xenophont. Ageſilaum p. 76, & Iſ. Caſaub. Animadv. Athen. VIII, 3. Wess.

ead. l. 13. Ξουθία προσαγορεύεται) Habet hoc nomine urbem Siciliae ex Philiſto Ethnicographus; quae huc viciniae fuerit, an longius remota, non conſtat. Conf. Ph. Cluver. I Sicil. A. c. 10, & Havercampum, qui Xuthum in Leontinorum numo reperiſſe ſibi viſus eſt, ad Parutae Numiſm. p. 566. Wess.

Pag. 267. *l.* 12. Τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν βασιλέων) *Lydos*, puto, intelligit, quorum Alyattes Graecis per minorem Aſiam civitatibus hoc tempore moleſtiſſimus erat, teſte Herodoto I, 16. Wess.

ead. l. 14. Πένταθλον τὸν Κνίδιον) Meminit eius ex Antiochi Syracuſani Reb. Siculis Pauſan. X, 11; qui coloniae cum dux eſſet, propterea Lipara Κνιδίων ἄποικος Thucydidi III, 88, & Straboni VI, p. 422 B. tametſi inter colonias & Rhodii eſſent. *Epitelidas*, qui Olymp. L ſtadio vicit, Ἐπιτελίδης in Dionyſii IV Ant. Rom. c. 1, ſed, quod Noſter, Laconicum magis eſt. Wess.

Pag. 268. *l.* 3. Εἰς τοὺς κατὰ τὸ Λιλύβαιον τόπους) Pauſanias l. c. ad Pachynum appulſos ex Antiocho refert, victoſque ab Elymis & Phoenicibus Liparam ceteraſque Aeolias occupaſſe, eiectis incolis. Uter veriora tradiderit, Antiochuſne, an Diodorus, in tanta harum rerum caligine, quis decernet? Pertinent huc, quae a Ph. Cluverio II Sicil. Antiq. p. 403 diſputantur. Wess.

ead. l. 16. Τῶν Τυῤῥηνῶν λῃστευόντων) Vide infr. c. 40. Wess.

Pag. 269. *l.* 11. Ἐνίκησαν τοὺς Τυῤῥηνοὺς) Celebrat Liparenſium has victorias Pauſanias L. X, 16, donaque memorat Apollini Delphico in earum memoriam conſecrata, quemadmodum & Strabo VI, p. 422 C. Wess.

Pag. 270. *l.* 3. Πρὸς ὑγίειαν τῶν νοσούντων) Inſulae θερμὰ ὕδατα Strabo haud neglexit, de vi medica nihil addens. Plinius L. XXXI H. N. c. 16: *Nec vero omnes, quae ſint calidae, medicatas eſſe credendum, ſicuti in Segeſta Siciliae, Lariſſa, Troade, Magneſia, Melo, Lipara.* Wess.

ead. l. 12. Οὐδαμοῦ γὰρ τῆς οἰκουμένης τῆς στυπτηρίας &c.) Errat Diodorus. Alumen non in Melo tantum & Lipara,

ſed in Sardinia, Phrygia, Armenia atque Aegypto proveniebat, ut Dioſcorides L. V, 123, docet: quorum quidem Melinum & Aegyptium frequentis olim uſus in re erat medica, ſaepe propterea memoratum ab Hippocrate de Ulcerib. p. 876 & ſeq. Quin in Aegypto tanta eius copia erat, ut Amaſis *χίλια στυπτηρίης τάλαντα* Delphis, dona undique ad templi inſtaurationem colligentibus, dederit apud Herodotum II, 180, quo hiſtorici loco quid Iac. Gronovius ex Cod. Medicaeo mutarit, haud quidem ignoro: nec ſequor tamen; nam & *στυρίης*, quae *στυπτηρίης* locum eius imperio occupavit, Graeciae ignota vox eſt, & ex alumine divendito Delphi aeque pecuniam in uſus templi, quam ex *aromate odorato*, quod *στυρίη* dicitur notare, inſumere potuere. Verum hoc obiter. Diodori errorem tetigit & Iſ. Caſaubon. in Strabon. VI, p. 423. Wess.

Pag. 271. *l.* 2. *Μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος, καρποφόρος δὲ*) *Inſulam incultam & tenuem*, cuius ager *miſer atque ieiunus*, appellat Cicero III in Verr. c. 37, ut tanto acrius inſulae depeculatorem urgeret, credo: alioqui Liparae *γῆν εὔκαρπον* praedicat Strabo. Wess.

ead. l. 12. *Ὀστεώδης ὀνομαζομένη*) Mela inter VII Aeolias illi locum dedit L. II, 7, 123, notatus propterea a Ph. Cluverio, II S. A. c. 14, quem vide. Wess.

Pag. 272. *l.* 1. *Οὗτοι δὲ ταραχώδεις ὄντες* &c.) Bene Plato L. I de Rep. p. 630 B. *τῶν μισθοφόρων οἱ πλεῖστοι γίγνονται θρασεῖς καὶ ἄδικοι καὶ ὑβρισταὶ καὶ ἀφρονέστατοι σχεδὸν ἁπάντων·* & Appian. IV Bell. Civil. p. 1085, quem nunc non exſcribo. Carthaginienſes mercenario milite plurimum fuere uſi, expertique ſaepe magno ſuo malo ſunt, nihil eo magis infidum & ad turbas ciendas paratius eſſe. Huc ſpectant prudentiſſimi ſcriptoris Polybii monita, quibus res, bello inter Carthaginienſes & mercenarios milites geſtas, orditur L. I, 65. Wess.

ead. l. 12. *Τῆς διαφορᾶς — ἐκκαιομένης*) De rixa, ira, odio, bello, cum gliſcunt, nihil tritius. Vid. XIII, 112, XIV, 77, XV, 92, XX, 33, & Polyb. II, 1. Wess.

Pag. 274. *l.* 8. *Κρατίστους δὲ τοὺς ὀθόνια ποιοῦντας*) Heſychius, *Μελιταῖα, ὀθόνιά τινα διάφορα ἐκ Μελίτης τῆς νήσου.* Hinc *veſtis Melitenſis*, & Verri Melita *textrinum per triennium ad muliebrem veſtem conficiendam fuit*, in Ciceronis II Verr. c. 72, & IV, 46. Conficiebatur autem tenuiſſima haec veſtis ex arborum lana, quae Graecis *ἐριόξυλον*, nobis vul-

go *Goſſipium*, ſicuti ex Quintino docetur in Cluverii II Sicil. Ant. p. 436. Wess.

ead. 10. Κατεσκευασμένας — γείσσοις) Male Schol. Vaticanus; melius Grammaticus in Biblioth. Coislin. p. 470, Γείσιον καὶ γεῖσον, τὸ ἄκρον τείχους ἢ στεφάνωμα οἴκου, καὶ γεῖσσα τειχῶν ἄκρα· quo modo Euripid. Phoeniſſ. v. 1165, 1187, & Alexandrini Interpretes Ezech. XL, 43, ubi Hieronymus mire aeſtuat, neque, ut ſe expediat, invenit. De Martianaeo in Hieronymi T. II, p. 370, idem non iniuria dixeris. Iam, quod Coislin. Cod. praefert, γυψώμασι manifeſta eſt vocis κονιαμάτων interpretatio. Wess.

Pag. 275. *l.* 2. Τοῖς τε βίοις ἀνέδραμον) Sic L. XI, 72, de Syracuſanis, qui brevi magnas ſibi opes paraverant, ταχὺ ταῖς οὐσίαις ἀνέτρεχον· pro quibus ταχὺ προσανέδραμον ταῖς οὐσίαις L. XVI, 14. Quod prae manibus eſt, recurrit Ecloga II L. XXXIV, ubi Carthaginienſes ἐπὶ πολὺ τοῖς βίοις ἀναδραμόντες. Sumtum ab arboribus ceteriſque videtur, quae in altum ſeſe erigunt. Eunapius Excerpt. Hoeſch. p. 12: παῖδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἰκετικὸν πρός τε τὴν εὐκρασίαν τῶν ἀέρων ἀνέδραμον, i. e. *ſuboleſcebant egregie.* Adde eiuſdem vitam Acacii p. 166. Wess.

ead. l. 4. Γαῦλος) *PLEBS GAULITANA*, in Theſ. Gruter. p. CCCCXV, 3, iuſtum verumque hoc eſſe confirmat. Vid. Inſcript. Gauli cum Gualtheri Animadv. p. 864, & Ph. Cluver. II Sicil. A. p. 444. Γάβδος & Γαῦδος, ut alibi inſula appellatur, ſcribentium peccato hinc originem traxerunt. Wess.

ead. l. 7. Οὐ μόνον τοῖς ἐμπόροις ἀλλὰ καὶ &c.) Abſurdum non eſt ταῖς ἐμπόροις, ut naves onerariae intelligantur: habet enim ex Nonno ἔμπορον ἕδρην, quae aliis ἐμπορικὴ, H. Stephanus Theſaur. T. III, p. 184, & ſunt eius generis vocabula pleraque originis & formae adiectivae; nec recipio tamen, cum ex edito commodus ſit ſenſus. Portus, qui mercatoriis navibus opportunus eſt, ipſis utique mercatoribus eſt accommodus. De Cercina contra Africam poſita, dixi ad Itiner. Anton. p. 518. Wess.

ead. l. 15. Αὕτη δὲ τῆς Λιπάρας παραλίας ἀπέχουσα σταδ. &c.) Turpe vitium his ingeneratum eſſe dubitari non poteſt. Doctiſſimus interpres id quodam modo avertit; pravam tamen ſecutus rationem, eiecit, quae mordicus retinenda erant, ſervavitque, quod hinc longiſſime eliminandum eſt. *Quae a Lipara*, vertit, *C ferme ſtadia diſtat.* Atqui

a Lipara longiſſime abeſt Ilva, toto Tyrrheno mari inde diſparata. Diſtat ea inſula a continenti ſtadiis circiter C, ſicuti ad Anton. Itiner. p. 513 oſtendi. Scripſit ergo Diodorus, *αὕτη δὲ τῆς παραλίας ἀπέχουσα σταδίους ὡς ἑκατὸν, ipſa a continente ſtadiis C disiuncta eſt;* quo fere modo Poggius Graeca expreſſit, ut merito ſuſpiceris, eum ſuo in libro importunum *Λιπάρας* vocabulum haud inveniſſe. Id mihi quidem certe exploratiſſimum eſt, vocem eam aut eſſe *παραδιόρθωσιν* ſequentis *παραλίας*, aut ex ſuperioribus intempeſtive in hanc ſedem demigraſſe; quam tamen tueri eam paſſus ſum, quod Codd. ſcripti pertinaciſſime defenderent. Inſulae nomen eodem modo Stephanus Byzantinus, a Berkelio & Gronovio recte correctus, explicat. Wess.

Pag. 276. *l.* 2. Πολλὴν ἔχοντος τοῦ μετ. δαψίλειαν) Melius erit *ἔχοντες*, cuius etiam in mentem doctiſſimo Rhodomano venit. Quae vero hic diſputantur de lapidibus in ferri maſſam eliquatis, haud bene reſpondent verbis Varronis apud Servium ad Aeneid. X, 174, *Naſci quidem* in Ilva *ferrum; ſed in ſtricturam non poſſe cogi, niſi tranſvectum in Populoniam, Tuſciae civitatem:* quibus ſimilia Strabo V, p. 342, ubi Caſaubonus egregie. Wess.

ead. l. 9. Εἴς τε Δικαιαρχίαν) Confer ſupr. IV, 22. Wess.

ead. l. 13. Τὰ μὲν, εἰς ὀρ. τυπ. χαλκεύουσι, τὰ δὲ) Sic correxerat in Addend. Rhodomanus, quod a ſcriptis libris cum firmetur, pro reiectaneo non habui. Solent alioqui in uſu harum vocum multa ſaepe variare, ut alias oſtendi. Vid. infr. XVIII, 70. Wess.

Pag. 277. *l.* 4. Ὡς τριακοσίους σταδίους) Eadem Strabo V, p. 341 C. & de Corſicae nomine Pauſan. X, 17, p. 838. Wess.

ead. l. 7. Ἔχει λιμένα τ. ὀνομ. Συρακούσιον) Habet hunc portum Ptolemaeus L. III Geograph. c. 2, ſed Romanorum more *Syracuſanum* vocans. Wess.

ead. l. 11. Κάλαριν Φωκεῖς ἔκτισαν) Lege Φωκάεις. Millies erratum eſt in ea voce, & antiquorum plerique in eum lapidem impegerunt. Sed aliud ulcus ſanandum. Nam ſi ita Diodorus ſcripſit, non poteſt excuſari, quin ſit eius grave *μνημονικὸν σφάλμα*. Calaris enim nunquam fuit Cyrni inſulae, quae poſtea Corſica dicta eſt, ſed Sardiniae, ubi adhuc durat nomen, & eſt nunc Sardiniae velut metropolis, ſita ad mare meridiem & Africam verſus longe

a Corſica: id non potuit ignorare ſuo tempore Diodorus. Nam T. Livius coaevus Diodoro de ea civitate quater mentionem fecit Lib. XXIII, 40, & ibi a T. Manlio, Romanorum imperatore, ſubductas naves ait, & ex tota narratione patet, eam a Romanis electam fuiſſe, unde bellum moverent contra Poenos, tanquam ſedem belli & idoneam ad copias recipiendas, & ubi praetor Romanus habitaret. Ideo non credo, Diodorum ita ſupine de ea civitate ſcripſiſſe, & eam a meridionali Sardiniae litore in Corſicam immenſo errore tranſportaſſe. Ideo Herodoto auctore lego hoc loco audacter pro Κάλαριν, Ἀλαλίην. Sic enim ille antiquitatis Graecanicae promus condus L. I, 165, de Phocaeis ſcribit: πρὸς ταῦτα οἱ Φωκαιέες ἐστέλλοντο ἐς Κύρνον· ἐν γὰρ τῇ Κύρνῳ εἴκοσιν ἔτεσι πρότερον τούτων ἐκ θεοπροπίου ἀνεστήσαντο πόλιν, τῇ οὔνομα ἦν Ἀλαλίη. *Poſtea Phocaei Cyrnum ſeceſſerunt; in Cyrno XX annis prius ex oraculo urbem condiderant, cui nomen erat Alalia.* Legendo Ἀλαλίην omnia quadrabunt. At de Calari (quam etiam Plinius inter urbes Sardiniae recenſet Lib. II, cap. 108) omnia pugnant. Calaris enim a Poenis condita fuit. Claudianus de bello Gildonico v. 520: *Urbs Lybiam contra Tyrio fundata potenti Tenditur in longum Calaris.* Et haec credo ſufficiunt ad firmandam noſtram emendationem. PALM. Κάλαριν Φωκάεις ἔκτισαν) „Quiſquis haec Diodori conferet cum iis, quae „de *Alalia* habet Herodotus I, 165, fatebitur, Alaliam & „Caralim idem eſſe oppidum. Nec eſt, quod quis putet, „hanc vocem in Diodoro eſſe corruptam: nam Florus etiam „& Iornandes vocant *Caralam*, voce ex *Carali* deflexa. Ita„que urbs fuit binomia. Prius nomen a Phocenſibus im„poſitum eſt *Alalia*, quod Romani ſcriptores mutarunt in „*Aleriam*, & Zonaras in Οὐαλερίαν *Valeriam*. Poſterius *Ca*„*ralis*, quod illi Poeni indidere.„ Haec S. Bochartus L. I Phal. c. 32, quorum deſcribendorum taedium devoravi, ut, quid pro vulgata dici poſſet, pateret. Ego eam corruptam eſſe non dubito: neque enim vir longe doctiſſimus probavit, in Corſica hoc nomine urbem fuiſſe. Florus, quo teſte utitur, in mendo eſt L. II, 2, quod dudum viri egregii eluerunt. Flori pravam ſcripturam ſecutus Iornandes eſt, ut ſolet. Quis ergo alius opinioni auctor ſupereſt? Nec reſcripſero tamen cum Palmerio Ἀλαλίην, quod id vocabulum longius diſtet a *Calari*, verum Ἀλαρίαν, ut Ph. Cluverius II Sicil. Antiq. p. 507, aut Ἀλερίαν. *Nicaea*, quae

huic iungitur, haud negleċta eſt ab Ethnicographo in *Νίκαια*, ſicuti a pleriſque aliis; Cluverius eandem putat ac *Marianam* coloniam, conieċtura eleganti, ſed dubia. Id bonum factum, quo Palmer. *Φωκεῖς* hinc ablegandos cenſuit. Conſentiunt res ipſa & ſcripti Codd. quibus repugnare temerarium eſt. WESS.

ead. l. 17. *Φυομένων τούτων δαψιλῶν*) „Suſpicor Diodorum ſcripſiſſe *δαψιλῶς*. Non nego tamen, *τὸ δαψιλῶν* „valere poſſe. At ego ita ſuſpicor. Sequitur paullo poſt, „*δαψιλῶς πάντα ταῦτα παρεχομένης τῆς χώρας*, ubi aeque „potuiſſet *δαψιλῆ*.„ Sic Io. Ienſius Epiſt. ad Io. G. Graevium p. 415, cui praeiverat Rhodomanus, itidem *δαψιλῶς* in Addend. corrigens. Neutri accedo: adaeque enim commode adieċtivum ſimili verborum in ordine adhibueris, quam adverbium. Noſter ſupr. I, 34, *πολλὰ δὲ ἄλλα — δαψιλῆ φύεται κατὰ τὴν Αἴγυπτον*· & infr. c. 18, *καὶ λίθους δαψιλεῖς ἐπιτιθέασιν*. Ioſephus I Belli I. c. 21, 10, *ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔξωθεν τοίχοις — — περικεχύσθαι πλοῦτον δαψιλῆ*. Appianus Mithridat. p. 318, *Κώων αὐτῶν ἀσμένων δεχομένων*· quibus locis, plura enim nunc non ſtipabo, Appianus *ἀσμένως*, & ceteri *δαψιλῶς*, ſi animo ita libuiſſet, ampleċti potuerant. WESS.

Pag. 278. *l.* 1. *Τὰ Κύρνια ἀνδρ. διαφέρειν δοκεῖ τ. ἀλ. δούλων*) Strabo omnium nequiſſima & prorſus nulli rei eſſe tradit e Corſica mancipia L. V, p. 343; prae ſe enim miram feritatem ferre ac indole eſſe belluina, proptereaque aut vitam gravari, aut, in ea ſi perſeverent, impatientia ac ſtupiditate dominos obtundere. *Ἢ γὰρ οὐχ ὑπομένουσι ζῆν, ἢ ζῶντες ἀπαθείᾳ καὶ ἀναισθησίᾳ τοὺς ὠνησαμένους ἐπιτρίβουσι*. WESS.

Pag. 279. *l.* 4. *Ὁ δ' ἀνὴρ αὐτῆς ἀναπεσὼν ὡς νοσῶν*) De Tibarenis Apollon. Rhod. II, 1013, ſimilia plane:

Ἔνθ' ἐπεὶ ἄρ κε τέκωνται ὑπ' ἀνδράσι τέκνα γυναῖκες,
Αὐτοὶ μὲν στενάχουσιν ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες
Κράατα δησάμενοι.

Quae Latina ex parte fecit Valer. Flaccus V, 150:

——— ——— *Ubi deſide mitra*
Foeta ligat, partuque virum fovet ipſa ſoluto.

Habet etiam Strabo de gentibus ad ſeptemtrionem poſitis, quae ridiculum hunc morem firmant, L. III, p. 250 A. WESS.

ead. l. 8. *Μέλι — παντελῶς γίνεται πικρὸν*) Virgilius Eclog. IX, 30: *Sic tua Cyrnaeas fugiant examina taxos*. Ubi

Servius: *Taxus venenata arbor eſt, quae abundat in Corſica. Haec autem inſula Graece Cyrne dicitur a Cyrno Herculis filio, unde ſecit hanc derivationem* Cyrnaeas taxos, i. e. *Corſicanas, quibus paſtae apes mel amariſſimum faciunt.* WESS.

ead. l. 13. Τῷ μὲν μεγέθει παραπλήσιος τῇ Σικελίᾳ) Rhodom. vertentem *Siciliam magnitudine adaequans*, reprehendit Ph. Cluver. L. I Sicil. A. p. 57; id enim noluiſſe Diodorum, ſed *Sardiniam fere aequare magnitudine Siciliam.* Cui adſtipulor. Παραπλήσιος id quod ſimile eſt, etſi non ſemper omni ex parte, exprimit. WESS.

ead. l. 16. Ὄντων αὐτῶν πολλῶν ἐκ τῶν) Adſtruunt his ſcripti Codd. Θεσπίου aut Θεσπίων vocabulum, mihique perſuadent, quinque haec vocabula ab hoc loco eſſe aliena, & in eum imprudenter inculcata ex ſequenti verſu. Aufer ea, & oratio, nunc aſpera & impedita, uno lenique tenore decurret. WESS.

Pag. 280. *l.* 9. Τοὺς μὲν λαοὺς ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγ. Ἰολαείους) Confer L. IV, 30, ubi plura de hac colonia. WESS.

ead. l. 12. Πρὸς βίον ἀνθ. εὐδαίμονα, ὧν ὑπομνήματα) Sic ſcripſit: ſuperabant tenues reliquiae veteris ubertatis & felicitatis, quaedam praeterea indicia eorum, quae Ioalus ferebatur per inſulam excitaſſe, quorumque meminit Ariſtoteles Admirand. pag. 726, & Pauſanias X, 17. WESS.

Pag. 281. *l.* 10. Ἔτρεφον πολλὰς ἀγέλας βοσκημάτων) Abundabant in inſula arietes, qui lanae loco caprinum villum ferebant, victumque & veſtitum Sardis uberem miniſtrabant, *Muſmones* appellati in Strabon. L. V, pag. 344. Veſtis, quae genti *maſtruca*, quamque Hieronymus perſtringit, principio libri in Luciferianos ſcribens, *nec ob Sardorum tantum maſtrucam Dei filium deſcendiſſe*, veſtis, inquam, ex muſmonum pellibus conſuta, id ſibi proprium habebat, ut hieme calefaceret, aeſtate refrigeraret, ſi Aeliano de Animal. L. XVI, 34, fides eſt. Adde Hadr. Turnebum L. XX Adverſ. c. 9. WESS.

Pag. 282. *l.* 5. Ἀχείρωτοι πολεμίᾳ δυνάμει διέμειναν) Niſi haec acceperis de Sardis, qui miſeram in montanis inſulae locis vitam agebant, uti ſuperius L. IV, 30, indicatum fuit, falſa & Romanorum monumentis contraria erunt. Sardinia iugum victoris populi ſubiit, nec deſierunt tamen *maſtrucati latrunculi*, ut eos Cicero de Prov. Conſ. c. 7 vocat, qui ex montibus egreſſi obvia quaevis agebant & ferebant apud Strabon. V, pag. 344. Tiberius horum *latro-*

Nn 4

ciniis coërcendis quatuor millia Iudaeorum in inſulam deportavit, ut notum ex Taciti Ann. II, 85. Wess.

Pag. 283. *l.* 3. Ὀνομαζομένη Πιτύουσα) Duae erant communi hoc nomine, quarum altera Ebuſus, altera Ophiuſa, Strabo III, p. 254. At Plinius L. III, 5, *Colubrariam*, quae *Ophiuſa*, a Pityuſis diſtinguit, non ſatis ex vero. Mela extremo L. II unam ponit *Ebuſum*, a Diodoro non admodum diſſentiens. Wess.

ead. l. 14. Πόλιν ἔχει — Ἔρεσον) *Ebuſus*, aut *Ebeſus*, omnibus aliis audit. Quare Iſ. Caſaubonus in Strabon. III, p. 254, & Cl. Salmaſius in Solin. pag. 198, mendi hunc locum arguunt, intercedente S. Bocharto L. I Phaleg. c. 35. „ Pro Ἔρεσον, inquit, plerique Ἔβουσον reſcribi volunt. „ Sed rectum eſt Ἔρεσον, id eſt *Erez*. Atque id puto fuiſſe tam „ inſulae, quam urbis, aliud nomen Phoenicium, quod „ Graeco *Pityuſae* nomine reſponderit. Nam e duabus Pityu- „ ſis quae maior eſt, id eſt Ebuſus, *Pityuſa* κατ᾽ ἐξοχὴν vo- „ catur a Livio, Diodoro, Plutarcho & Dioſcoride. Neque „ factum eſt nomen *a frutice pineo*, id eſt, Chamaepety, ut „ in Plinio, ſed a *ſilva pinea*, ut in Marciano, vel ἀπὸ τοῦ „ πλήθους τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων πιτύων, *a copia pinorum*, „ *quae in ea naſcuntur*, ut in Diodoro habetur. Res clara ex „ Dioſcoride, qui de reſinis pineis ita habet L. I, 92: κομίζονται δὲ διάφοροι ἐκ Πιτυούσης τῆς νήσου, ἥτις κεῖται „ κατὰ τὴν Ἱσπανίαν· *praeſtantiſſimae autem afferuntur ex in-* „ *ſula Pityuſa, quae Hiſpaniae obiacet.* Porro id ipſum ſo- „ nat *Erez* apud Phoenices. „ Hactenus Bochartus: cuius opinio a vero proxime abeſſet, ſi *Ebuſi* nomen ab auctore adiunctum foret. Iam vero cauſa exputari non poteſt, cur *Ereſum*, inſulae urbem, Punico nomine deſignare voluerit, neglecto notiore *Ebuſi* cognomine. Itaque in alteram partem pronior ſum. *Ebuſum* alii Ἔβεσον, ut Dio Caſſius L. XLIII, p. 258 B. nuncupabant: inde facilis deſcenſus eſt ad Ἔρεσον. Wess.

Pag. 284. *l.* 4. Ὕστερον ἔτεσιν ἑκατὸν ἑξήκοντα &c.) Non ſatis conſtat, quodnam primum Carthaginis initium Diodorus ſtatuerit, neque adeo finiri coloniae huius tempus diſtincte poteſt. Si eos ſecutus ſit, qui urbis eius excidium in annum, poſtquam condita erat, IↃCCXXXVII referebant, deducta haec colonia eſt, Numae regis aetate. Sed haec diligentius alias veſtigabimus. Wess.

ead. l. 8. Διὰ τὸ τοὺς ἐνοικοῦντας γυμνοὺς — βιοῦν) Livio

eadem mens Epit. L. LX: *Praeterea res a Q. Metello Conſule adverſus Baleares geſtas continet, quas Graeci Gymneſias appellant, quia aeſtatem nudi exigant. Baleares a teli miſſu appellati.* Quod addit Diodorus ἀπὸ τοῦ βάλλειν dictos videri *Balliares*, id Strabo XIV, p. 967, infitiatur, e Phoenicum ſermone natum id nomen indicans; e quo haud inepta coniectura eruit S. Bochartus L. I Phal. c. 35. Wess.

ead. l. 13. Μετὰ τὰς ἑπτὰ νήσους, Σικελίαν &c.) Timaei apud Strabon. XIV, p. 967, verba his Diodori ſimillima ſunt: Ὧν τὴν μείζω φησὶ Τίμαιος μεγίστην εἶναι μετὰ τὰς ἑπτὰ, Σαρδὼ, Σικελίαν &c. quibus Strabo ſubnectit, οὐκ ἀληθῆ λέγων, πολλαὶ γὰρ ἄλλαι μείζους. Recte quidem; ſed ea invaluerat opinio, ſeptem has inſulas omnium eſſe maximas. Alexis id nos docet illis verſibus, quos imperator Conſtantinus nobis ſervavit L. II, Them. 10. Wess.

Pag. 285. *l.* 2. Ὑπεράγοντας ταῖς ῥώμαις) Ruditu ne lectores obtundere muli pergerent, orationem mutavi. A viribus eos laudari atque ob κρατερὸν μένος, quod illis poëta Iliad. P, 742, tribuit, pulchre memini. Quare egregiae vocis laudem animali alius afferat. Wess.

ead. l. 9. Ἐκ τῆς σχίνου) Ἐκ τῆς τερμίνθου, *ex terebintho*, ſcribit Ariſtoteles, ſeu alius, philoſopho paullo recentior, ſcriptor, Admirand. pag. 725, his ſtatim adſtruens, λέγουσι δὲ οὕτω τοὺς οἰκοῦντας αὐτὰς Ἴβηρας καταγύνους εἶναι, ὥστε ἀντὶ ἑνὸς σώματος θηλυκοῦ διδόναι τοῖς ἐμπόροις τέτταρα ἢ πέντε σώματα ἄρρενα· quae Diodori narrationi paene gemina ſunt. Wess.

Pag. 286. *l.* 6. Ἐστράτευσεν ἐπὶ Γηρυόνην) Vide L. IV, 17. Wess.

ead. l. 13. Ἀλλὰ ὠνούμενοι γυναῖκας καὶ οἶνον) Ariſtoteles: στρατευόμενοι δὲ παρὰ Καρχηδονίοις τοὺς μισθοὺς ὅταν λάβωσιν, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀγοράζουσι, γυναῖκας δέ. οὐ γὰρ χρυσίον οὐδὲ ἀργύριον ἔξεστι παρ' αὐτοῖς οὐδένα ἔχειν. *Carthaginienſibus militantes ſtipendia ubi acceperint, nil niſi feminas emunt. Aurum enim atque argentum apud eos poſſidere nefas eſt.* Wess.

Pag. 287. *l.* 1. Καὶ οἱ λοιποὶ — μίσγονται ταῖς νύμφαις) Ferme conveniunt, quae de Naſamonibus Herodotus IV, 172. Wess.

ead. l. 7. Ὁπλισμὸς δ' ἐστὶν αὐτοῖς τρεῖς σφενδόναι) *Tribus quiſque fundis proeliatur*, ait Florus III, 8. Lycophron. v. 636: Τριπλαῖς δικώλοις σφενδόναις ὡπλισμένοι. Strabo

σφενδόνας περὶ τῇ κεφαλῇ τρεῖς ſingulis dat, paullo negligentius, L. III, p. 255, ubi Iſ. Caſaubonus. Wess.

ead. l. 14. Τοὺς *πρὸ τῶν ἐπάλξεων ἐφεστῶτας*) Hoc retineo. Infr. XIV, 108: *οὗτοι μὲν οὖν πολλάκις ὑπὲρ τῆς πατρίδος λαμπρῶς ἀγωνιζόμενοι πρὸ τῶν τειχῶν* &c. Latinis nihil frequentius. Frontinus I, 5, 5: *ad ſpeciem retinendae urbis raros pro moenibus ſagittarios reliquit.* Cremutius Cordus in Senecae Suaſor. VII, p. 44, Ciceronis caput *Antonius iuſſit pro roſtris exponi*; quorum loco Livius ibidem, *iuſſuque eius inter duas manus in roſtris poſitum.* Plura C. A. Duker. ad Florum IV, 2. Wess.

Pag. 288. *l.* 3. Αἱ *συνεχεῖς ἐκ παίδων μελέται*) *Certos quis miretur ictus, cum haec ſola genti arma ſint, id unum ab infantia ſtudium? Cibum puer a matre non accipit, niſi quem, ipſa monſtrante, percuſſit.* Sic Florus. Diſtinctius Lycophron v. 637, & Vegetius L. I R. M. c. 16. Wess.

ead. l. 12. Κατὰ *γὰρ τὴν Λιβύην κεῖται μὲν πελαγία νῆσος* &c.) Quae maris Oceani contra Libyam haec inſula ſit, non dixero. Fortunatarum certe quidem una haberi non poteſt: obſtant pleraque omnia, quae de ea praedicantur. Melius conveniret Platonis Atlantis, niſi ea fluctibus hauſta prorſus diſparuiſſet: ait ipſe Timaei p. 25 D. *κατὰ τῆς θαλάσσης δύσα ἱκανῶς*. Vel ſic tamen uber inſulae & feliciſſimus habitus multum trahit ea ex Atlantide, ut ex philoſophi Critia p. 112 videbis. Ergone una earum eſt, quae Americae adiacent, ipſave America? Ita viſum olim fuit doctiſſimo Schmidio Diſſert. de America, quam Pindaro ſuo adiunxit. At in eam Carthaginienſes, poſtquam adverſa tempeſtate acti ſemel cognoverant, inſtituta navigatione tramiſiſſe, qui tandem credemus? neque enim vaſtum Oceani ſpatium ſine pyxidis nauticae auxilio, quo defectos fuiſſe omnia arguunt, ſuperare potuerunt. Fabulis itaque affinia ſunt, quae de hac inſula produntur, id tamen indicantia, obſcuram eius regionis, quam Americam vocamus, famam ex Carthaginienſium navigationibus ad veterum aures dimanaſſe: quam rem & hoc Diodori loco & plurium aliorum ſtabilitum ivit Iac. Perizonius in Aeliani III V. H. 18. Wess.

Pag. 289. *l.* 5. Κατεσκευασμένα *κωθωνιστήρια*) Rarum hoc & in copioſiſſimis ſermonis Graeci Theſauris neglectum, ſed bonae tamen notae vocabulum eſt. Ταῖς *μεγάλαις κωθωνιζόμενοι* Ariſtoteli Problem. III, 14, qui capacioribus

poculis ſe invitant, & *κωθωνισμὸς* Problem. V, 38, largior compotatio. Itaque *κωθωνιστήριον* locum indicat, ubi genio indulgent & potant. Habet Athenaeus XI, 10, plura, quae vocem illuſtrare apta ſunt. Wess.

Pag. 290. *l.* 8. *Καὶ τῶν ἄλλων τῶν ὡραίων*) Haud recte interpres. Intelliguntur *οἱ ὡραῖοι καλούμενοι καρποὶ*, de quibus Plato Crit. p. 115 A. & nos ſuperius L. III, 69. Wess.

ead. l. 13. *Φοίνικες ἐκ παλαιῶν χρόνων συνεχῶς πλέοντες*) Strabo de Phoenicum navigationibus L. I, p. 83: *οἳ καὶ τὰ ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἐπῆλθον, καὶ πόλεις ἔκτισαν κἀκεῖ, καὶ περὶ τὰ μέσα τῆς Λιβύης παραλίας μικρὸν τῶν Τρωϊκῶν ὕστερον·* quae vera eſſe, ipſae nos ſacrae literae docent. Wess.

Pag. 291. *l.* 7. *Τάτε ἄλλα κατεσκεύασαν οἰκείως τοῖς τόποις*) Naſci ſuſpicio poſſet, *οἰκείως τοῖς τρόποις* ſcriptum fuiſſe primitus, praeſertim cum ex patriae ſuae moribus omnia ordinarint Phoenices. At vetat Diodorus XV, 93, *ἐξετάξας τὴν δύναμιν οἰκείως τοῖς τόποις·* & XVII, 33, *τῶν ἱππέων τὰς ἴλας οἰκείως τοῖς ὑποκειμένοις τόποις διατάξας*, i. e. *ut loci natura ferebat.* De templi Herculis Gaditani conditoribus, religione, vetuſtate nihil addam. Dixi ad Anton. Itiner. p. 408. Wess.

Pag. 292. *l.* 4. *Ἅπασι γνώριμον ἐποίησαν*) Id ſi fecerunt, cur mox inſulam *ἀγνοουμένην ὑπὸ τῶν ὑπερεχόντων* vocas? Non ſat commode diviſa ſunt temporibus tibi haec, Diodore. Wess.

ead. l. 8. *Μὴ — πολλοὶ τῶν ἐκ τῆς Καρχ. εἰς ἐκείνην μεταστῶσιν*) Perſonatus Ariſtoteles Mirabil. p. 724: *θανάτῳ ζημιοῦν τοὺς εἰς αὐτὴν πλευσομένους, καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας πάντας ἀφανίσαι, ἵνα μὴ διαγγέλλωσι*, *in inſulam navigare poena capitis interdixiſſe, incolaſque eius omnes e medio ſuſtuliſſe, ne quis inſulae opes aliis notas faceret*, Carthaginienſium magiſtratus affirmat. Adeo ſibi non conſtant in fabulis digerendis. Wess.

ead. l. 13. *Ἀπᾶραι πανοικίους εἰς ἀγνοουμένην — νῆσον*) Strabo XIV, p. 988 B. Zenicetus *ἐνέπρησεν ἑαυτὸν πανοίκιον·* quo loco cur Salmaſius in Solin. p. 563, legendum *πανοικεὶ* edixerit, non intelligo. Philo Iud. Leg. Cai. p. 1000 E. *ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Μάκρων πανοίκιος ἱερεύετο*, *Macrone cum omni familia iugulato*; & p. 1014, de Auguſto familiaque eius, Hieroſolymitanum templum donariis in-

ſtruente, ὥστε μονονοὺ πανοίκιος ἀναθημάτων πολυτελείας τὸ ἱερὸν ἡμῶν ἐκόσμησε. Strabo ſe ipſe defendit L. IV, p. 294, A. & p. 299 B. cui patronum ſe Noſter adiungit hoc loco & ſaepe alias. WESS.

Pag. 293. *l.* 3. Τῶν Ἑρκυνίων ὀνομαζομένων δρυμῶν, οὓς &c.) Vitio verſum Diodoro fuit, quod *montes Hercynios* omnium totius Europae fecerit maximos: quaſi & Alpes & Pyrenaeum magnitudine ſuperarint; cuius erroris, haud iniuria a Ph. Cluverio L. III Ger. A. p. 213 animadverſi, poſt haec immunis erit. *Saltus Hercynii* vaſtam amplitudinem exponit Iul. Caeſar L. VI Bel. Gall. c. 25. WESS.

ead. l. 6. Ὧν ἐστιν ἡ μεγίστη) Malim ὧν ἐστι μία καὶ μεγίστη. Quarum una eſt, & quidem maxima, quae Britannia vocatur. RHOD.

ead. l. 11. Ὁ διὰ τὰς πράξεις ἐπονομασθεὶς θεὸς) Semper ita Diodorus, uti L. I, 4, IV, 19, infr. c. 25, & Excerpt. Valeſ. p. 345. Strabo III, p. 244: οἱ τοῦ Πομπηΐου στρατηγοὶ κατεπολεμήθησαν ὑπὸ Καίσαρος τοῦ θεοῦ, ubi Caſaubon. WESS.

Pag. 294. *l.* 9. Τὸ καλούμενον Βαλέριον) Ptolemaeo hoc Βολέριον, alterum Ὀρκὰς L. I Geogr. c. 3. De laterum inſulae producta longitudine alia atque alia veteres, invicem ſibi parum conſentanei. Vide Strab. IV, p. 304, Caeſar. V Bell. Gall. 13, & Britann. Roman. L. III, c. 1, Io. Horsleii. WESS.

Pag. 295. *l.* 2. Κατοικεῖν δέ φασι τὴν Βρετταν. αὐτόχθονα γένη) Prudentius Tacitus Iul. Agric. c. 11: *Britanniam qui mortales initio coluerint, indigenae an advecti, ut inter barbaros, parum compertum.* Nobis cognitum ſatis atque exploratum eſt, indigenas haud fuiſſe, ſed magnam partem ex Gallia advectos, quae eadem Guil. Camdeni ſententia principio Britanniae ſuae. WESS.

ead. l. 5. Καθάπερ οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων) Vide huius lib. c. 47, & de Britannorum eſſedis, ſive *covinis* potius, Caeſar V B. G. 15, & Tacit. Agric. c. 12. WESS.

ead. l. 10. Καὶ θησαυρίζοντες εἰς τὰς καταγείους οἰκήσεις) In Britannia ſi valuit, quod in Cappadocia & Thracia uſus introduxerat, ut frumentum in ſpecubus abderent, proba vulgata eſt. Varro I R. R. c. 57: *Quidam granaria habent ſub terris, ſpeluncas, quas vocant* σειροὺς, *ut in Cappadocia ac Thracia. Alii, ut in Hiſpania citeriore, puteos, ut in agro Carthaginienſi & Oſcenſi.* Alioqui damnanda non eſt prae-

ſtantiſſimorum Codd. ſcriptura, cui primas paene dederam, quod ſequentia non adeo ſpeluncas, quam horrea, deſiderare videbantur. WESS.

Pag. 296. *l.* 1. Καὶ τὴν τοῦ ἀέρος ἐχ. διαθ. παντ. κατεψυγμένην) Errat. Caeſar V B. G. 12: *Loca ſunt temperatiora, quam in Gallia, remiſſioribus frigoribus.* Nec abludit Taciti Vit. Agric. c. 12, *aſperitas frigorum abeſt.* WESS.

ead. l. 16. Ἐν αἷς τὸν πόρον κατεργαζόμενοι) Regii libri ſcriptura erranti debetur amanuenſi: quis enim hic locus *poro* lapidi? Πόρος *emolumentum eſt*, ut μέγας πόρος Aeſchyl. Prometh. v. 111; unde πόρος χρημάτων ſaepe apud Demoſth. atque alios. WESS.

Pag. 297. *l.* 3. Ὀνομαζομένην δὲ Ἴκτιν) Vecta ſive Vectis pleriſque aliis. Refert huc Cl. Salmaſ. in Solin. p. 175, *Timaei* apud Plinium L. IV, 16, *inſulam Mictim, in qua candidum plumbum proveniat*, reſingens *Ictim.* Sed ea aberat a Britannia *ſex dierum navigatione*, ut ibi additur. Fieri tamen poteſt, ut Timaeus, incertum vulgi rumorem ſecutus, in eo ſpatio aberraverit. WESS.

ead. l. 16. Πρὸς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἠριδανοῦ) Ῥοδανοῦ in margine annotatum iſti praeferendum iudico. Eridanus enim Italiae fluvius in mare Adriaticum longiſſimo iſtinc intervallo ſeſe exonerat: cum Rhodanus per Celticam & Narbonenſem Galliam decurrens inter Arelatum & Maſſiliam mari Gallico & Liguſtico excipiatur, & proximius ex Anglia iter praebeat. RHOD. Πρὸς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ῥοδανοῦ) Primitus *Rhodanum* flumen eiuſque oſtia hic fuiſſe memorata, clariſſime docetur c. 38 huius libri. Librariis ſollemne eſt hos fluvios commiſcere, ut mox c. 25. WESS.

Pag. 298. *l.* 3. Ἡ προσαγορευομένη Βασίλεια) Inſulae huius meminerunt Pytheas in Plinii L. IV, c. 13, & Timaeus in eiuſdem L. XXXVII, 2, ſuccinique in eam fluctibus advecti; quae an *Scandinavia*, ſive *Scandia*, ſit, ut pertendit P. Cluver. L. III G. Ant. c. 38, an alia Baltici aut etiam ſeptemtrionalis maris inſula, difficulter nunc finitur. Fama haec veteres cognita habuere, quae plerumque fallax. Id tamen recte, quod ſuccinum hinc repetiverint, cuius uberrima & feliciſſima mater in haec uſque tempora Boruſſia, docente Ph. Iac. Hartmanno Hiſtor. Succini Pruſſici c. 2. WESS.

ead. l. 5. Οὐδαμοῦ δὲ τῆς οἰκ. φαινόμενον) Vero id abſimile eſſe declarant Pliniana L. XXXVII, 2, & quae idem Hartmannus Hiſt. Succ. Pruſſ. c. 1 collegit. WESS.

ead. l. 9. Φαέθοντα τὸν Ἡλίου μὲν υἱὸν) Fabulam, ſive, uti cenſet, hiſtoriam Phaëthontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit Proclus ad Timaeum Platon. p. 33, 34; riſit autem, uti aſſolet, Lucian. D. D. XXV. Wess.

ead. l. 13. Τὸ τέθριππον) Sic vulgatum τὸν τέθριππον Rhodomanus correxit, faventibus ſcriptis libris. Recurrit idem vitium L. XVII, 34, quod fortaſſe patronum inveniet ob haec Euripid. Troad. v. 885:

— — Ὃν
Ἀστέρων ΤΕΘΡΙΠΠΟΣ ἔλαβε
Κρόκεος ΟΧΟΣ ἀναρπάσας.

At illi, uti poëtae, id licuit: in ſoluta oratione alterum uſu tritius. Wess.

Pag. 299. *l.* 1. Καὶ ποιῆσαι τὸν νῦν Γαλαξίαν καλ. κύκλον) Aliam circuli eius originem ſignavit Eratoſth. Cataſteriſ. c. 44, & Manilius, hanc tamen non praeteriens, L. I, 731 &c. Wess.

ead. l. 11. Γενομένας αἰγείρους) Ἀπαιγειρουμένας eleganter Strabo V, p. 329 B. quas quidem populos ad Eridanum irrito ſe labore quaeſiviſſe Lucianus Elect. c. 2 ſcribit. Haec vero Diodori reſpexit Etymologus v. Ἡλιάδες. Wess.

ead. l. 15. Καὶ τὸ τούτων πένθος) Lege κατὰ τὸ τούτων. Steph. & Rhod.

ead. l. 17. Καὶ διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων — ἐλεγχομένων) In edd. διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων — ἀποτελουμένων hiabat ſententia. Hoc opportunum, & paullo ante uſurpatum. Probo quoque Steph. & Rhodomani κατὰ τὸ τούτων, aut, ſi mavis, καὶ κατὰ τὸ τούτων πένθος, quae voces frequentiſſime ſeſe invicem loco detruſerunt, altera alterius ſedem occupante. Wess.

Pag. 301. *l.* 2. Καὶ πόλιν Ἀλησίαν — κτίσαντος) Superius L. IV, 19. Wess.

ead. l. 5. Προσεδέξατο τὴν ἐπιπλοκὴν &c.) Similem fabellam exſequitur in Erotic. c. 30 Parthenius de Celtina, quae Herculi filium Celtum, unde *Celtae* dicti, pepererit. Ammianus XV, 9, aliter: *Aborigines primos in his regionibus quidam viſos eſſe firmarunt, Celtas nomine regis amabilis, & matris eius vocabulo Galatas dictos.* Aliter Etymologus v. Γαλατία ex Timaeo: ὠνομάσθη, ὥς φησι Τίμαιος, ἀπὸ Γαλάτου, Κύκλωπος καὶ Γαλατίας, (lege Γαλατείας ex Theocriti Idyl. XI) υἱοῦ. Quo genere originationis in Graecia

atque apud ſeculum prius nihil erat vulgatius. Si quid enim obſcuri atque eruditionis reconditae gentium nominibus adhaereſceret, ecce tibi tanquam e machina Heros aliquis, qui regioni gentique nomen pepererit. *Hellas*, *Attica*, *Scythia*, *Carthago*, *Hiſpania*, & ſine numero plures urbium populorumque id, ſi opus eſſet, firmarent. Wess.

Pag. 302. *l.* 5. Ὧν ἐστιν ἓν πρὸς Ῥωμαίους ἔχον συγγένειαν) *Aeduos* intelligit, quos Caeſar L. I B. G. c. 33, *fratres conſanguineoſque ſaepenumero a ſenatu appellatos* ſcribit. Tacitus Ann. XI, 25: *Primi Aedui ſenatorum in urbe ius adepti ſunt. Datum id foederi antiquo, & quia ſoli Gallorum fraternitatis nomen cum populo Romano uſurpant*; ubi Diodori verba non neglexit Lipſius. Wess.

ead. l. 12. Διὰ τῆς ἰδίας φύσεως γεφυροῦνται) Cum amanuenſium incuria ῥύσεως & φύσεως vocabula haud raro commutentur, quemadmodum L. IV, 58, & huius libri c. 36, factum animadvertimus, idem & hic uſu veniſſe, ſuſpicio fuit: pontis enim in modum flumina concreſcunt, dum ſparſa per aquam glacies ipſo fluxu condenſatur. Ego vero nihil innovo. Id ſignificat, fluvios ſuapte natura, nulloque adeo ligni adhibiti auxilio, cum congelantur, pontibus quaſi inſterni. Wess.

Pag. 303. *l.* 3. Οἱ μὲν ἐκ λιμνῶν ἀβύσσων ῥέουσιν) Ariſtophanes Ran. v. 137:

Εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ
Ἄβυσσον.

& λίμνη ἄβυσσος ἡ ἐν Ἄργει apud Heſychium. Tranſit ad omnia, in quae humani ingenii acies penetrare nequit.

Τί δὲ μέλλω φρένα δῖαν
Καθορᾶν, ὄψιν ἄβυσσον.

Cui ſimile divinum illud in Pſalm. XXXV, 7, τὰ κρίματά σου ἄβυσσος πολλή. Quo de genere plura alia ad manum ſunt, quibus nunc non utor. Wess.

ead. l. 9. Πέντε στόμασιν ἐξερευγόμενος εἰς τὴν θάλασσαν) Sequitur imprudenter Timaeum, affirmantem, Rhodanum eſſe πεντάστομον, iure propterea caſtigatum a Polybio. Strabo L. IV, p. 279 A. περὶ δὲ τῶν τοῦ Ῥοδανοῦ στομάτων Πολύβιος μὲν ἐπιτιμᾷ Τιμαίῳ, φήσας εἶναι μὴ πεντάστομον, ἀλλὰ δίστομον. Vel ſic tamen Feſtus Avienus de Rhodano in Or. Maritima v. 680:

Et occidentem contuens evolvitur,
Patulaſque arenas quinque ſulcat oſtiis.

adaeque errans, ut praeter Caſaub. in Strabon. nuper oſtendit Aſtruc Hiſtor. Natur. Langued. I, 2. Wess.

ead. l. 11. Ὅ, τε Δανούβιος) Hoccine ab eo exſpectaſſes, qui Iſtri fluminis curſum tam diſtincte ſignavit L. IV, 58? Cogitaveram de *Dubi*, quem importuna librariorum natio in Δάνουβιν convertit Epiſt. 37 Iuliani; ſed is Arari miſcetur, neque in Oceanum evolvitur. Melius conveniret *Duranius*, quem etſi in mare deferat Garumna, illi tamen iungitur iam πελαγίζοντι. Sidon. Apoll. Carm. XXII, 101:

Et locus, irrigua qua rupe Garumna rotate,
Et tu, qui ſimili feſtinus in aequora lapſu
Exis curvata, Durani muſcoſe, ſaburra,
Iam pigreſcentes ſenſim confunditis amnes.

At eius fluvii nomen a *Danubio* longius diſtat. Forſan ergo auctoris peccatum eſt, qui cum inaudiviſſet, Danubii fontes in Galliae finibus ſcaturire, & Galatas omnes eos haberet, qui trans Rhenum verſus Iſtrum incolunt, arbitratus eſt, Iſtrum alium eſſe ac Danubium, & in Oceanum mare aquas demergere. Wess.

ead. l. 13. Ἐχειρώσατο τοὺς πέραν κατοικοῦντας &c.) Et hoc nimium. Tu Caeſarem inſpice L. IV B. G. 19, & VI, 10. Wess.

Pag. 304. *l.* 11. Καθόλου δὲ καταιγίζοντες λάβρως) Eadem Strabo L. IV, p. 277 A. κατακλᾶσθαι δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῶν ὀχημάτων καὶ γυμνοῦσθαι καὶ ὅπλων καὶ ἐσθῆτος ἀπὸ τῆς ἐμπνοῆς. Ventus hic *Melamboreas*, πνεῦμα μελαμβόρειον, ſic enim recte refingit Iſ. Caſaub. firmatque Ioſephus III B. I. 9, 3, de ſimilis ingenii vento agens, Graecis appellabatur, nunc parilis poteſtatis vocabulo *Biſe* indigenis notus, ſicuti naturam eius declarans patefecit eruditiſſimus Aſtruc L. II, c. 8, Hiſt. Nat. Langued. Wess.

ead. l. 15. Οὔτε οἶνον, οὔτε ἔλαιον φέρει) Id ſi de omni Gallia intellexerit, falſum videri omnes ſcimus. Prudentius Strabo IV, p. 268. Wess.

Pag. 305. *l.* 1. Τὸ προσαγορευόμενον ζῦθος) Ex hoc Diodori loco Io. Iſ. Pontan. in Gloſſar. Priſco-Gall. & ante eum Pet. Ramus de Mor. Veter. Gallor. p. 9, vincere conatus eſt, zythum proprium eſſe Gallorum potum, non Aegyptium, ut cenſuit Plinius, auctorque noſter ſuperius L. I, 34, vocemque ipſam Gallicae eſſe originis; quam eorum opinionem refellit Io. Henr. Meibomius de Cereviſ. c. 4. Mox καὶ τὰ κηρία πλύνοντες citat Iſ. Caſaubon.

ad L. III Strabon. p. 233, vaſa intelligens: quod non probo. Auctor *oenomeli* deſignat, aut certe ζῦθος πύρινον μετὰ μέλιτος ἐσκευασμένον, uti Poſidonius in Athen. L. IV, p. 152 C. Wess.

ead. l. 8. Ἕρμαιον ἡγοῦνται τὴν τῶν Γαλατῶν φιλοινίαν) De illis, quae in lucro putamus, hoc dici, exemplis probat Deſid. Heraldus II Adverſ. c. 1, ipſa haec Diodori advocans. Plato Theag. p. 126 B. οὐκ ἔσθ᾽ ὅ, τι τούτου μεῖζον ἂν ἕρμαιον ἡγησαίμην. Demoſthen. in Nauſimach. pag. 573: καὶ τὴν ἐξ ἀνάγκης ἄγνοιαν τῶν πεπραγμένων, ἕρμαιον νομίσαντες αὐτῶν. Plura omitto. Vide ſupr. III, 47. Wess.

Pag. 306. *l.* 4. Καὶ μεγ. ἀποῤῥηγνῦσα κολωνοὺς πληροῖ χρυσοῦ ψηγμ.) Habebant κολωνοὶ χρυσοῦ ψήγματος neſcio quid aſperum atque ingratum, quod veterum librorum auxilio ſublatum nihil admodum cedet elegantiſſimis his Io. Chryſoſtomi T. III, p. 211 B. δι᾽ ἐκείνων τῶν ὀρέων, μεταλλικὰ appellaverat ante, ὁ ποταμὸς ῥέων καὶ τὴν χρυσῖτιν παρασύρων γῆν, θησαυρὸς τοῖς παροικοῦσι γίνεται, ἐσχεδιασμένον παρέχων τὸν πλοῦτον. Nimirum Gallica flumina curvis anfractibus in montium radices impacta, ablatos inde tumulos ramentis auri opplebant: haec mens Diodori, cui Strabo de auro in Galliae finibus reperto aſſentitur L. IV, p. 290, & P. Marca L. I Marc. Hiſp. c. 13. Wess.

ead. l. 7. Ἢ συγκόπτουσι) Lege καί. Tertio inde verſu ἐν redundat ante ταῖς καμίνοις. Rhod.

ead. l. 13. Περὶ δὲ τοὺς αὐχένας κρίκους — ὁλοχρύσους) *Maniacos* vocabant. Τοῦτο δ᾽ ἐστὶ χρυσοῦν ψέλλιον, ὃ φοροῦσι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον οἱ Γαλάται, Polybius inquit L. II, 31. Atque hinc *Gallus quidam nudus, praeter ſcutum & gladios duos torque atque armillis decoratus* apud Gellium IX N. A. 13, ex Cl. Quadrigario. Wess.

Pag. 307. *l.* 3. Ἀνειμένοις ἔῤῥιπται πολὺς χρυσὸς) Habet ex Poſidonio, quem in his ducem ſibi ſumſit, apud Strab. IV, p. 287, unde ad Toloſates haec pertinere novimus. Wess.

ead. l. 9. Ἐκ φύσεως ξανθοὶ) Nihil cognitius *flava*, *rufa* ſeu *rutila* veterum Gallorum & Germanorum coma, quam tamen Galen. in Hippocrat. de Ration. Vict. p. 31, ξανθὴν recte dici negat: οὕτως γοῦν τινες ὀνομάζουσι, inquit, τοὺς Γερμάνους ξανθοὺς, καί τοι γε οὐκ ὄντας ξανθοὺς, ἐὰν ἀκριβῶς τις ἐθέλοι καλεῖν, ἀλλὰ πυῤῥούς. Sed hi colores levi

diſcrimine diſtant, & voces permiſcentur. Lipſium adi ad Tacit. Mor. Germ. c. 4. Wess.

ead. l. 11. Σμῶντες τὰς τρίχας συνεχῶς) Locum hunc tetigerunt viri egregii Iſ. Caſaubon. in Athen. L. IV, 10, Ezech. Spanh. ad Callimachi Lav. Pall. v. 32, & Iac. Gronov. in Herod. IX, 109, docueruntque, σμᾷν & σμᾶσθαι τὴν κεφαλὴν & τὰς τρίχας non aliud eſſe, ac capitis crines detergere ac defricare: cui rei praeter calcis lixiviam Galli ſaponem etiam adhibebant. *Prodeſt & ſapo: Galliarum hoc inventum rutilandis capillis. Fit ex ſebo & cinere*; ſic Plinius L. XXVIII, 12. Wess.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς τένοντας ἀνασπῶσιν) Quae his apta connexaque erant, ἵνα διαφανεῖς ὦσιν, ut ambigua & ex gloſſa nata, induxi Codd. faventibus. Porro Poggium *Satyris adſpectu pueriſque ſimiles*, ex fide ſui libri vertentem quae mox ſequuntur, coarguit P. Leopardus L. V Emend. c. 13. Wess.

Pag. 308. *l.* 6. Καθάπερ διά τινος ἠθμοῦ φέρεται τὸ πόμα) Ex Scholiaſtae Apollon. Rh. I, 1294, decreto τὸ ἠθμὸς δασύνεται· quod etſi Sigea Inſcriptio obſervet, ab aliis paſſim negligitur. Vid. Antiq. Aſiat. Chishul. p. 43, & de Gallorum Germanorumque in barbis alendis ſtudio & corporis cultu Ph. Cluverium L. I Ger. A. c. 16. Wess.

ead. l. 10. Ἐχόντων ἡλικίαν) Neſcio, an ἔφηβον aut ſimile quidpiam intelligendum ſit: & tunc reddendum, *qui pubertatis annos attigerunt.* Verſio noſtra παίδων abſque diſtinctione legit, ac ſi ſcriptum foret, ὑπὸ τῶν νεωτέρων, παίδων ἐχ. Rhod. Παίδων ἐχόντων ἡλικίαν) Et ego haec arctiſſime iungo. Nam ἡλικίαν ἔχειν adulti, quique aetate militari ſunt, dicuntur, qui propterea ſaepiſſime οἱ ἐν ἡλικίᾳ Demoſthen. Philipp. I, p. 31, Polybio III, 86, IV, 9, Noſtro XIII, 85, ſive ἐν ἡλικίᾳ στρατιᾶς L. XV, 52. Poſſes alioqui levi opera τῶν ἐντὸς ἡλικίας· quo modo Lyſias Orat. Funebr. c. 15, τοὺς γεραιτέρους καὶ τοὺς τῆς ἡλικίας ἐντὸς γεγονότας connectit. Prius praefero. Wess.

ead. l. 13. Καὶ ὀβελίσκους πλήρεις κρεῶν) Contende cum his Poſidonii verba, ab Athenaeo L. IV, p. 151 F. exſcripta. Wess.

ead. l. 15. Τὸν Αἴαντα παρεισάγει) Iliad. VII, 321. Rhod.

Pag. 309. *l.* 4. Καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον) Idem mos Heroum eſt apud Homerum, Achillis Iliad. XI, & XXIV; Ne-

ſtoris & Piſiſtrati, Odyſſ. III; Menelai, Odyſſ. IV; Alcinoi, Odyſſ. VIII; Eumaei, Odyſſ. XV. Rhod.

ead. l. 7. Πρὸς τὴν — ἅμιλλαν καταστάντες) Haud ſcio, an neceſſarium ſit cum Rhodomano refingere in Addend. ἀναστάντες, aut διαναστάντες propter Poëtam Iliad. A, 385. Solent vulgato uti, cum de certamine inchoato meminerunt. Pauſanias V, 25, p. 443, τούτοις τοῖς ἐν Μοτύῃ βαρβάροις Ἀκραγαντῖνοι καταστάντες ἐπολέμουν. Appian. III B. C. p. 892, μὴ πρὸς ἐνόπλους τοσούσδε ἄνοπλοι καθιστώμεθα. Quintilianus Declam. III, 12: *De Italiae poſſeſſione certatur; pro aris & focis conſiſtimus.* Utatur tamen Rhodomani coniectura, qui volet. Wess.

ead. l. 10. Τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἀθανάτους εἶναι) *Inprimis hoc volunt perſuadere, non interire animas, ſed ab aliis poſt mortem tranſire ad alios; atque hoc maxime ad virtutem excitari putant, metu mortis neglecto.* Sic Caeſar L. IV B. G. c. 14, ubi Daviſ. Qua perſuaſione freti Germani apud Appianum Celtic. p. 1192, θανάτου καταφρονηταὶ δι' ἐλπίδα ἀναβιώσεως. Wess.

ead. l. 17. Καὶ ταῖς μάχαις χρῶνται συνωρίσιν) Etſi cum Caeſare Iulio hoc pugnae genere nuſquam congreſſi legantur, fuit tamen Gallici olim moris ex curribus pugnare. Philargyrius in Georg. Virgilii III, v. 204: *Eſſeda ſunt vehiculi, vel currus genus, quo ſoliti ſunt pugnare Galli. Caeſar teſtis eſt libro ad Ciceronem III.* Multa millia equitum atque eſſedariorum habet Livius X, 28: *Eſſedis carriſque ſuperſtans armatus hoſtis*, Gallos deſcribit, *ingenti ſonitu equorum rotarumque advenit, & inſolitos eius tumultus Romanorum conterruit equos.* Addit c. 30, fuiſſe, qui ſcriberent, eo in exercitu equitum *ſex millia, mille carpentorum* fuiſſe. Quae ſi in memoriam redigiſſet Ph. Cluver. L. I G. A. c. 45, profecto ſibi haec excidere non paſſus eſſet: *Nec illos quidem Gallos, qui, magna Italiae parte occupata, priſcis etiam temporibus crebra cum Romanis bella geſſerunt, eo* pugnae genere *uſos invenio.* Wess.

Pag. 310. *l.* 6. Ὥστε γυμνοὺς — καταβαίνειν εἰς τὸν κίνδυνον) Vide Polyb. II, 28, Cl. Quadrigarium in Gellii IX N. A. 13, Livium XXII, 46, & vera haec eſſe animadvertes. Wess.

ead. l. 8. Οἷς ἡνιόχοις καὶ παρασπισταῖς χρῶνται) *Ambactos* appellabant apud Caeſar. VI B. Gall. c. 15, qui iidem videntur ac οἰκέται τῶν ἱππευόντων, deſcripti a Pau-

ſan. X, 19, p. 844. Adi Ph. Cluver. I Germ. A. cap. 8 & 41. WESS.

Pag. 311. *l.* 1. Ἐξονειδίζουσι καὶ ταπεινοῦσι) Duo poſtrema ſi reieceris, nihil peccabis. Pro ſequente autem θράσος mallem θάρσος reponi; quod medium eſt, cum iſtud extremum ſit: extra periculum ſcilicet in exceſſu, qui tamen mox in periculo turpiſſimum in defectum tranſit. RHOD. Ἐξονειδίζουσι καὶ τὸ σύνολον &c.) Accedo Rhodomano. Novi Diodoro frequentari ταπεινοῦν τὸ φρόνημα, ταπεινοῦν τοὺς ὑπερηφάνους, τὴν ψυχὴν, δόξαν, & ſimilia, ſed ea alius ſunt generis. Hoc loco manifeſtum gloſſema eſt. Porro quid diſtent θράσος & θάρσος, haec Gregorii Nazianz. Orat. IV, p. 113 D. oſtendent: ὅτι θάρσος καὶ θράσος, κἂν εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλεῖστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται. — τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θαῤῥεῖν ἀνδρείας ἐστίν. — οὗ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι — θράσους. WESS.

ead. l. 3. Περιάπτουσι τοὺς αὐχένας τῶν ἵππων) Inſolens conſtructio pro τοῖς αὐχέσι. Niſi forte hac parentheſi excuſa malis τοῖς ἵπποις. Verumtamen ego nihil muto, dum manuſcriptum aliquod diverſam lectionem afferat. RHOD. Περιάπτουσι τοῖς αὐχέσι) Salva res eſt. Scripti Codd. maculam eluunt. Morem hunc Gallorum ſignat obſcurius L. XIV, 115; clarius Strabo IV, p. 302 B. WESS.

ead. l. 7. Ὥσπερ ἐν κυνηγίαις τισὶ κεχειρωμένοι θηρία) Sic placet. Infr. c. 39, ἐν αἷς (κυνηγίαις) πολλὰ τῶν θηρίων χειρούμενοι· & L. IV, 83, ὑπὸ τῶν καὶ τἄλλα χειρουμένων κυνῶν διεφθάρη. Saepeque alias. Venatorum, quem reſpexit, morem illuſtravimus L. IV, 22. WESS.

ead. l. 9. Κεδρώσαντες τὰς κεφαλὰς &c.) Haec Poſidonio debet, e quo Strabo IV, p. 303: Τὰς δὲ τῶν ἐνδόξων κεφαλὰς κεδροῦντες, ἐπεδείκνυον τοῖς ξένοις, καὶ οὐδὲ πρὸς ἰσοστάσιον χρυσὸν ἀπολυτροῦν ἠξίουν· qui quidem honeſti viri functus eſt officium, eum laudans, cuius auxilio profecerat. Diodorus ea in haereſi fuit, qua iam olim plures, etiam principes in his literis, licere aliorum bene dictis impune pro ſuis uti, quod equidem non laudo. Uſum cedrini olei in condiendis corporibus indicavimus L. I, 91. WESS.

ead. l. 14. Βάρβαρόν τινα μεγαλοψ. ἐπιδεικνύμενοι) Secundum receptam paſſim formam loquendi dicendum hic fuit ἐπιδεικνυμένους, non ἐπιδεικνύμενοι. STEPH.

ead. l. 15. Οὐ γὰρ τὸ μὴ πολεῖν τὰ σύσσημα &c.) H. Grotius hoc laudat & illuſtrat L. III. B. & P. c. 19, 3. Wess.

Pag. 312. *l.* 3. Χιτῶσι μὲν βαπτοὺς) Ad χρῶνται referri non poteſt χιτῶνας, ſed χιτῶσι, ſicuti & dixit ἐσθῆσι, & dicet ἀναξυρισι. Cum χιτῶσι autem legendum fuerit βαπτοῖς & διηνθισμένοις. Sed nec δὲ habetur hic τῷ μὲν redditum. Steph. Χιτῶνας μὲν βαπτοὺς) Mutilatus & corruptus hic locus duarum additione vocularum & unius mutatione redintegrari poteſt, ſi poſt βαπτοὺς ἔχοντες, & poſt χρώμασι δὲ, quod μὲν praecedens omnino flagitat, inſeras, & ἀναξυρίσιν in ἀναξυρίδας mutes. Rhod.

ead. l. 5. Ἃς ἐκεῖνοι βράκας προσαγορεύουσιν) Nec Diodoro, nedum Heſychio, idem vocabulum Gallis tranſcribenti, aſſentitur Iſ. Caſaubonus ad Suetonii Auguſt. c. 82; Graecae enim originis videri, & Aeolica dialecto ex ῥάκη formatum, quo Phocaeenſes Perſarum ἀναξυρίδας, & Maſſilienſes Gallorum femoralia nominarint; cuius opinio, etſi reconditae eruditionis plena, vereor, ut placere poſſit: nam neque τὰ ῥάκη ſatis explicant Perſarum ἀναξυρίδας, neque vocis in veteri Gallorum & Germanorum ſermone veſtigia apud Cl. Aſtruc L. III Hiſt. Nat. Langued. c. 3, & Ph. Cluver. L. I Ger. Antiq. p. 140, patiuntur, ut Graecorum e fontibus emanaſſe cenſeri queat. Wess.

ead. l. 6. Ἐπιπορποῦνται δὲ σάγους ῥαβδωτοὺς &c.) „Quae „Plinius L. VIII, 48, in ſagis Gallorum vocat *ſcutulas*, „eas πλινθία Diodorus, de iiſdem ſagis loquens. Ait enim, „Gallos ſagula ῥαβδωτὰ geſtare πλινθίοις πολυανθέσι καὶ „πυκνοῖς διειλημμένα, hoc eſt, quadris & maculis quibuſ„dam reticulate diſtincta. Nihil enim aliud intelligit, quam „quas hodie Galli vocant *lauſangas*, quaſi *laurangias*, a „lauri folio, quod habet rhombi figuram. Explicat & Pli„nius, qui maculas & plagulas in retibus vocat *ſcutulas*. „Item Livius, qui in funda *ſcutulam* vocat, quod eſt re„ticulatum in medio fundae. Scutulatum igitur ſagum, re„ticulate diſtinctum ac *virgatum* propterea Virgilio & Pro„pertio.„ Haec Ioſ. Scaliger Conieſt. in Varron. p. 67; quibus, etſi in opinionem venerit Bern. Martino L. IV Var. Lect. c. 9 quaedam reſcribere, album calculum addere non reformido. Ῥάβδοι ſaepe virgae ſunt, quibus ſcutularum in morem lacertorum ſerpentiumque terga ſunt ſparſa, veluti apud Aelian. de Animal. L. XII, 25, & infr. L. XVII, 90; cuiuſmodi virgatis maculis cum hinnuli &

camelopardales diſtinguantur, Straboni XVI, p. 1120, *μαδωτοῖς σπίλοις κατεστιγμέναι*, ut optime corrigit Cl. Salmaſius, quem vide Scaligeri partes amplexum ad Flav. Vopiſci Carin. c. 20, p. 859. WESS.

ead. l. 9. *Θυρεοῖς μὲν ἀνδρομήκεσι*) Vide mox c. 39, & Pauſaniam VIII, 50, X, 20. Utroque diſtinctius Livius L. XXXVIII, 21: *Scuta longa, ceterum ad amplitudinem corporum parum lata, & ea ipſa plana, male tegebant Gallos.* WESS.

ead. l. 13. *Καὶ παμμ. φαντασίαν ἐπιφέροντα τοῖς χρωμένοις*) Vulgatam praeeuntibus libris correxi. Galeae illos, quorum capita tegebant, ut longe proceriores viderentur, efficiebant, quod & de Cimbris prodidit Plutarchus in Mario p. 420 B. *κράνη μὲν εἰκασμένα θηρίων φοβερῶν χάσμασι καὶ προτομαῖς ἰδιομόρφοις ἔχοντες, ἃ ἐπαιρόμενοι λόφοις πτερωτοῖς εἰς ὕψος ἐφαίνοντο μείζους·* & de Romanis Polybius L. VI, 21. WESS.

Pag. 313. *l.* 2. *Σάλπιγγας δ' ἔχουσιν ἰδιοφυεῖς*) *Carnum* ſuo ſermone tubam Galli appellabant. Heſychius *Κάρνον, τὴν σάλπιγγα Γαλάται.* Euſtathius, qui eam deſcripſit, paullo aliter in Homer. p. 1139: *τρίτη ἡ Γαλατικὴ, χωνευτὴ, οὐ πανυ μεγάλη, τὸν κώδωνα ἔχουσα θηριόμορφόν τινα καὶ αὐλὸν μολύβδινον, εἰς ὃν ἐμφυσῶσιν οἱ σαλπισταί. ἔστι δὲ ὀξύφωνος καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν Κελτῶν ΚΑΡΝΥΞ* *Tubarum tertia Gallica eſt, fuſoria arte facta, non admodum magna, quae codonem*, ſive os, *habet ferae alicuius figura, & aulum*, ſive canalem, *plumbeum, quem tubicines inflant. Eſt autem acuto ſono, & vocatur a Celtis CARNYX.* Quae, quia Ph. Cluverius L. I G. A. c. 49, tubas Gallicas ex Diodori loco illuſtrans, neglexerat, excerpere viſum fuit. WESS.

ead. l. 9. *Παρὰ τὴν δεξιὰν λαγόνα παρατεταμένας*) Eadem ex Poſidonio habet Strabo IV, p. 301 A. WESS.

ead. l. 12. *Ἃς ἐκεῖνοι λαγκίας καλοῦσι*) Videtur prima ſpecie *ἀγκείας* vocabulum, quod in quibuſdam Codd. Gallicum quid praeferre. Erant enim *ἄγγωνες δοράτια οὐ λίαν σμικρὰ, ἀλλ' οὐδὲ μεγάλα, ἀλλ' ὅσον ἀκοντίζεσθαι, εἴπου δεήσοι*, apud Etymologum. Sed Francicum id & teli genus & vocabulum, teſte Agathia L. II, p. 40 ed. Pariſ. longius diſtat ab *ἀγκείας* voce, quam ego ſcribentium peccato progenitam arbitror. *Lancea* quidem Hiſpanis tribuitur a Varrone, cuius ſententia Celtico vocabulo haud nocet: fuit enim utriſque commune. Porro *ἐπιθήματα* lancearum Ph. Cluverio non alia viſa ſunt, ac *geminae illae cu-*

ſpides lunatae, quae in inferiori ac latiori ferri parte hodieque conſpiciuntur in haſtis, vulgari vocabulo partiſanen *dictis*, Lib. I G. A. p. 352. Mihi non liquet: potuerunt ea ἐπιθήματα alius eſſe generis. WESS.

Pag. 314. *l.* 1. Τούτων δὲ τὰ μὲν ἐπ᾽ εὐθείας &c.) Explicat haec Ph. Cluverius L. I G. Antiq. p. 357 diligenter, haud merito tamen addubitans, ſitne miſſile hoc telum. Tu vide Caſaubon. in Strabon. L. XV, p. 1044. WESS.

ead. l. 14. Οὓς Βάρδους ὀνομάζουσιν) De *Bardis* poſt diligentem operam clariſſimorum virorum H. Valeſii ad Ammian. L. XV, 9, & popularis mei H. Cannegiteri Diſſert. de Brittenburgo p. 132, nihil addo. WESS.

Pag. 315. *l.* 3. Οὓς Σαρουίδας ὀνομάζουσι) Δρουΐδας legendum coniicio. P. Ramus tamen, vir de Logicis & Mathematicis diſciplinis, adeoque de tota Philologia, eximie meritus, in aureo libello de Moribus veterum Gallorum, quibus etiam Germanos accenſet, p. 71, lectionem marginis Σαρωνίδας approbat. Quod tamen in medio relictum velim. RHOD. Ego vero non dubito, quin Δρουΐδας primitus ſcriptum fuerit. Nam quae Ramus diſputat, Annii Viterbienſis e fontibus hauſta ſunt, *Saronem* nobis ex perſonato Beroſo vetuſtum Gallorum regem obtrudentis. Optime Abr. Ortelius in Theſaur. „Σαρωνίδες, Σαρουνίδες, Σαρουίδες „ſunt apud Diodorum variata ſcriptura, quarum ultimam „veriorem, quamvis neque ſinceram putaverim, atque ip„ſum Diodorum Δρουΐδας ſcripſiſſe. Librarios vero primum „elementum a vocis praecedentis ultimo huic male adte„xuiſſe, & Α pro Δ facile ob formae quodammodo ſimi„litudinem immutaſſe. Scriptura talis eſt ΟΥΣ ΣΑΡΟΥΙΔΑΣ, „pro ΟΥΣ ΔΡΟΥΙΔΑΣ.„ Quae utique illis multo ſunt commodiora, quibus opinati alii cum Edm. Dickinſono in Delph. Phoeniſ. p. 190 ed. Roterod. ſunt, Σαρωνίδας Diodorum hos Gallorum Theologos & Philoſophos nuncupaſſe, ut *Druidarum*, a quercubus repetitum vocabulum, explicaret. Sunt ſane σαρωνίδες, αἱ κοῖλαι δρύες. At *Druidis* a quercubus id nomen impetraſſe, id vero negamus. Origo Celtica eſt, quam Theod. Haſaeus ſingulari Diſſertatione ſollertiſſime patefecit. Mox χρῶνται δὲ καὶ μάντεσιν recte Ph. Cluverius legit L. I G. A. p. 198. WESS.

ead. l. 9. Ἄνθρωπον γὰρ κατασπείσαντες &c.) Strabo aliter L. IV, p. 302: ἄνθρωπον γὰρ κατεσπεισμένον παίσαντες εἰς νῶτον μαχαίρᾳ, ἐμαντεύοντο ἐκ τοῦ σφαδασμοῦ.

Uterque habet. ex Poſidonio: uter vero rectius, equidem ignoro. Wess.

Pag. 316. *l.* 11. Ὥσπέρ τινα θηρία κατεπᾴσαντες) Serpentes potiſſimum intelligit, quarum iras cantu mulceri putabant. Plutarchus de Pſyllis in Caton. Minor. p. 787 A. Οἵ τά τε δήγματα τῶν θηρίων ἰῶνται τοῖς στόμασι ἕλκοντες ἰὸν, αὐτά τε τὰ θηρία κατεπᾴδοντες ἀμβλύνουσι καὶ κηλοῦσι. Wess.

Pag. 317. *l.* 3. Τοὺς δ' ὑπὲρ ταύτης τῆς Κελτικῆς &c.) Hoc poſtulabat ſeries orationis, ſicuti & καθιδρυμένους. Verum aliud hic ſeſe prodit, maximopere animadvertendum. Gallos ſive Galatas omnes eos appellari affirmat, qui a Celtica in Scythiam verſus agros arant: Romanos contra ea uno Galatarum ſive Gallorum nomine omnes cis & ultra Rhenum poſitas uſque in Scythiam gentes nominare; quorum neutrum verum eſt. Γαλάτας cis Rhenum in Gallia, Κέλτους trans eum in Scythiam uſque Graeci plerumque vocabant. Romanis Galli, qui cis & tranſalpinam Galliam incolebant, qui vero ultra Rhenum agebant, Germani. Quem quidem Diodori errorem intactum haud tranſiliit Ph. Cluverius, eum etiam hac verborum emendatione eximere conatus: ἔτι δὲ τοὺς ἐπὶ τάδε τῶν Πυρηναίων ὀρῶν, παρά τε τὸν ὠκεανὸν — — καὶ πάντας τοὺς ἑξῆς μέχρι τῆς Σκυθίας Κέλτους ὀνομάζουσι. τοὺς δὲ ὑπὸ ταύτης τῆς Κελτικῆς, εἰς τὰ πρὸς νότον νεύοντα μέρη, Γαλάτας προσαγορεύουσι, Lib. I G. A. c. 1, p. 89; quo modo prioris culpam erroris effugiet, alteri tamen, tanquam luto, penitiſſime immerſus. Equidem orationem mutare non ſuſtineo, praeſertim ubi ſcripti Codd. intercedunt, & Diodorus cum ceteris id commune habet, ut in rebus ad ſeptemtrionem Europae geſtis ſubinde labatur. Wess.

ead. l. 12. Ἐκ γενετῆς ὑπάρχει πολιὰ) Inferius L. XVII, 105, τοὺς ὄνυχας — ἐκ γενετῆς αὔξουσι. Ioannes Evang. c. IX, 1, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Sext. Empiric. L. XI C. Mathem. p. 733, ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς καὶ κωφός. Itaque male neglegitur. Hoc vult: puerorum crines ab ipſis natalibus canos videri, flaveſcere deinceps. Vide ſuperius c. 28. Wess.

Pag. 318. *l.* 2. Τὴν ὀνομαζομένην Ἶριν) *Hibernia* eſt, cuius incolas ἀνθρωποφάγους olim fuiſſe habitos, ex Strabone L. IV, p. 307, novimus. Id in obſcuro manet, cur Ἶριν appellet, quae ceteris Ἰέρνη, Ἰουερνία, Ἰερνὶς dici ſolet? Si *Erion*

in gentis ſermone ſit *terrigena*, atque inſula inde nomen acceperit, ut Guil. Baxter in Gloſſ. Antiq. Britann. pertendit, haud malum videri Ἶρις poſſet. Verum id mihi necdum exploratum eſt, & ſi certiſſimum foret, unde eius rei notitia ad Diodorum permanavit? Verius itaque arbitrabor, vocabulum hoc ex Ἱερνὶς eſſe progenitum, atque inde inſtaurandum. WESS.

ead. l. 4. Τὴν Ἀσίαν ἅπασαν καταδραμόντας) De Cimmeriorum in Aſiam irruptione legatur Herodotus L. I, 15 &c. De Gallorum vero expeditionibus in Graeciam, Italiam & Aſiam, Iuſtin. XXIV, 5, Memnon de Reb. Heraclaeoticis cap. 20, Pauſan. L. X, 19, Livius L. V, 33, VII, 9. RHOD.

ead. l. 6. Ἐν τῇ τῶν καλουμένων Κίμβρων προσηγορίᾳ) Sic Poſidonius in Strabon. L. VII, p. 450 C. & alii apud Plutarch. in Mario p. 411 F. ſed divinantes. Tu Ph. Cluver. L. III G. A. c. 22, & Gabr. Trivorii Obſerv. Apologet. c. 14, quamquam in haud paucis errantis, vide. Mox ζηλοῦσι τὸ λῃστεύειν praeſtaret, quod & in Addend. ſe Rhodomano probavit. WESS.

ead. l. 9. Οἱ τὴν μὲν Ῥώμην ἑλόντες) De Gallis certa res eſt: nam *Cimbrorum primum audita ſunt arma Caecilio Metello & Papirio Carbone Coſſ.* ſicuti Tacitus de Ger. Mor. c. 37 ait. WESS.

ead. l. 14. Ἑλληνογαλάται κληθέντες) Notiora ſunt Γαλλογραικῶν & Γαλλογραικίας ex Romanorum uſu vocabula apud Strabon. L. XII, p. 850. Suidas v. Ἄγκυρα habet Ἑλληνογαλάτας, & Themiſtius Orat. XXIII, p. 299 A. Γαλατίαν τὴν Ἑλληνίδα. WESS.

Pag. 319. *l.* 2. Ἀνασκολοπίζουσι τοῖς θεοῖς) Contende haec cum Caeſaris L. VI B. Gall. c. 16, & Strabonis L. IV, p. 303, verbis, illiſque adde, quae de captivis, a Gallis immolatis, obſervavit ad Diodori Excerpt. p. 317 H. Valeſ. WESS.

ead. l. 10. Πρὸς τὰς τῶν ἀῤῥένων ἐπιπλοκὰς — λυσσῶσιν) Abſolvi huius ſceleris Galli non poſſunt, quidquid alii dicant: Ariſtotelis II de Rep. c. 9, Strabonis L. IV, pag. 304, Athenaei L. XIII, p. 603, cuius verba noſtri ſcriptoris eſſe diceres, & Diodori teſtimonia non patiuntur. Germanos eidem flagitio affines perhibet Sext. Empiricus Hypotypoſ. L. III, c. 24, p. 176, invito Fabricio, quem vide & Caſaub. ad Strabon. l. c. cum Ph. Cluverio L. I. G. A. p. 174; neque enim his immorari libet. WESS.

Pag. 320. *l.* 10. Διὰ τὴν ἐπιμιξίαν λεγ. ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορ.) Ad ſententiam nihil admodum intererit, hoccine retineas, an aliud ex Coislin. & Reg. adſciſas. Res ipſa dubio caret. Lucanus IV, 9: — — *Profugique a gente vetuſta Gallorum, Celtae miſcentes nomen Hiberis.* Silius III, 340: *Venere & Celtae ſociatum nomen Hiberis.* WESS.

Pag. 321. *l.* 3. Φοροῦσι δ' οὗτοι σάγους μέλανας τραχεῖς) Appianus paullo aliter Iber. p. 469: χρῶνται δὲ διπλοῖς ἱματίοις παχέσιν, ἀντὶ χλαμύδων αὐτὰ περιπορπώμενοι, καὶ τοῦτο σάγον ἡγοῦνται. *Utuntur duplicibus veſtimentis craſſis, chlamydum vice, quae fibulis connectentes ſaga vocant.* De ſcutis gladiiſque Hiſpanorum Livius XXII, 46: *Gallis Hiſpaniſque ſcuta eiuſdem formae fere erant: diſpares ac diſſimiles gladii: Gallis praelongi, ac ſine mucronibus: Hiſpano punctim magis quam caeſim aſſueto petere hoſtem, brevitate habiles & cum mucronibus*, ex Polybio L. III, 114. WESS.

ead. l. 6. Κυρτίαις κυκλοτερέσιν) Heſychius ita Celtas, id eſt, Gallos, appellare ſuos clypeos annotat. RHOD. Grammatici eius haec ſunt: Κυρτίας, Κελτοὶ τὰς ἀσπίδας· qui cum alio loco Καίτραι, ὅπλα Ἰβηρικὰ, οἱ δὲ Κυρτίας, ſatis utique contra emendantium conatus ſuam ſcripturam tuetur, & unius Galliae id ſcutum haud fuiſſe declarat. WESS.

ead. l. 11. Ἔχοντα σπιθαμιαίας παραξιφίδας) Lege ἔχοντες, ſeorſum videlicet a gladiis. RHOD. Ἔχοντες σπιθαμιαίας παραξιφίδας) Bene vir doctus, quicum non diſſentio. Appian. Hannibal. p. 562: Κελτίβηρας ἐπὶ τοῖς μακροῖς ξίφεσιν ὑπὸ τοῖς χιτῶσιν ἄλλα ξίφη βραχύτερα περιέζωσεν. Luſitanos Strabo L. III, p. 231 B. eiuſmodi παραξιφίσι inſtruxit. WESS.

ead. l. 13. Περὶ τὴν τῶν ὅπλων καὶ ἀμυντηρίων κατασκ.) Arbitror copulam in his eſſe ſupervacaneam: ὅπλα ἀμυντήρια ſunt λόγχαι, ξίφος, τόξον, ut explicat Strabo L. VII, p. 471 B. & auctor ipſe in illis, quae continuo conſequuntur. Scio ſubinde haec diſparari, velut ab Aeliano de Animal. IX, 11, καὶ ἐπιβουλεῦον μὲν χρῆται ὡς ὅπλῳ, κινδυνεῦον δὲ ὡς ἀμυντηρίῳ· & Gregor. Nazianz. Orat. IV, p. 123, οἷς μόνον καὶ ὅπλον καὶ τεῖχος καὶ ἄλλο πᾶν ἀμυντήριον, ἡ πρὸς τὸν θεὸν ἐλπὶς ὑπελείπετο. Sed alia Diodori conſuetudo, cui ὅπλα σκεπαστήρια, quibus corpus tegimus, ἀμυντήρια, quibus aut vim illatam repellimus aut hoſtem invadimus, appellare ſollemne eſt, ſicuti L. III, 44, & I, 24. Rem ipſam, de qua ſermo inſtituitur, illuſtrant

haec Plutarchi T. II, p. 510 F. Οἱ Κελτίβηρες ἐκ τοῦ σιδήρου τὸ ςόμωμα ποιοῦσιν, ὅταν κατορύξαντες εἰς τὴν γῆν τὸ πολὺ καὶ γεῶδες ἀποκαθαίρωσιν· & quae Suidas ex Polybio excerpſit in Μάχαιρα. Wess.

Pag. 322. *l.* 6. Διμάχαι δ' ὄντες &c.) Haec vera ſcriptura, quam ex illis, quae ſuccedunt, coniectura aſſecutus fuit H. Valeſ. ad Polybii Exc. p. 1558 ed. Gron. Heſych. Διμάχαι, οἵτινες ὅτε μὲν πεζῇ, ὅτε δὲ ἐφ' ἵππων μάχονται. Hunc autem pugnae morem, ſi res ferret, Celtiberos probaſſe, Polybius in Suida v. Ἴδιον & Κελτίβηρες docet. Wess.

ead. l. 12. Τὸ σῶμα λούουσιν οὔρῳ καὶ τοὺς ὀδόντας) Catullus Epigr. 36:

Nunc Celtiber in Celtiberia terra
Quod quiſque minxit, hoc ſolet ſibi mane
Dentem atque ruſſam defricare gingivam.

Paria Strabo L. III, pag. 249 A. ubi Caſaub. non neglexit Catullum neque Diodorum. Wess.

Pag. 323. *l.* 1. Πρὸς δὲ τοὺς ξένους ἐπιεικεῖς) Confer tamen Strab. III, pag. 226 A. Wess.

ead. l. 11. Τῶν Οὐακκαίων ὀνομαζόμενον σύστημα) Malim ὀνομαζομένων, quam ὀνομαζόμενον. Steph. & Rhod.

ead. l. 15. Τῶν δὲ Κίμβρων ἀλκιμώτατοι) Hoc reformato in Κελτιβήρων, vel ſimpliciter Ἰβήρων. De his enim, non de Cimbris, qui Germanorum ſeu Teutonum gentibus annumerantur, nunc agit. Rhod. Manifeſtum eſt debere legi Ἰβήρων, non Κίμβρων. Palm. Τῶν δὲ Ἰβήρων ἀλκιμώτατοι) Abſurdam Κίμβρων vocem faventibus ſcriptis Codd. gradu deieci. Appian. Iber. p. 483, μέρος ἄλλο Ἰβήρων αὐτονόμων, οἳ Λουσιτανοὶ καλοῦνται. Wess.

Pag. 324. *l.* 4. Ταύτην δ' ἐν ταῖς μάχαις μεταφ. εὐλύτως) Pro ταύτην dicerem legendum ταύτας, niſi a plurali ad ſingularem, & viciſſim a ſingulari ad pluralem tranſire eum alibi animadvertiſſem, etiam in eadem periodo. Steph. Lege ταύτας & εὐκόλως. Rhod. Facile paterer ταύτην mutari, ni Diodori, quam Steph. indicat, obſtaret conſuetudo. De εὐλύτως intercedendum arbitror. Εὔλυτος, *expeditus*, in Gloſſis Philoxeni; εὔλυτοι κινήσεις, quae expedito utramque in partem motu fiunt; εὐλύτως δοῦναι, libere atque expedite donare, de quibus ad L. III, 22, vulgato patrocinantur. Wess.

ead. l. 14. Ἐπιτηδεύουσι — ὄρχησίν τινα κούφην) De Callaecis, gente Luſitana, Silius III, 345:

—— Miſit dives Callaecia pubem,
Barbara nunc patriis ululantem carmina linguis,
Nunc, pedis alterno percuſſa verbere terra,
Ad numerum reſonas gaudentem plaudere caetras.
Haec requies luduſque viris, ea ſacra voluptas.

Quem domi militiaeque morem & aliae gentes probarunt; de quibus Lipſius in Tacit. Mor. Germ. c. 2. WESS.

Pag. 325. *l.* 4. Ἐφοδιάσαντες αὐτοὺς) Scribo αὑτοὺς, ut ſit pro ἑαυτούς. STEPH. & RHOD. Ἐφοδιάσαντες αὑτοὺς ἀλλὰ) Vocem, etſi Mſſ. nihil adiutarent, mutavi, fretus praeſtantium virorum opinione & ſermonis indole. Luſitani ſe fortitudine & armis, tanquam viatico, inſtruxerant, ut olim Alexandrum animi bonis philoſophia, cum in Perſicum bellum pergeret: οἷς αὐτὸν ἐφωδίαζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν, Plut. T. II, p. 327 E. WESS.

ead. l. 7. Καὶ λῃστεύοντες πλούτους ἀθροίζουσι) Saepe de *opibus* πλοῦτοι in hoc ſcriptore: exempla ſi deſideres, vide L. I, 71; V, 35; XII, 11; XVI, 7, 41; XX, 8, 14; Excerpt. Valeſ. p. 225, 362, 365 &c. Adde Lucian. Hermot. c. 9, Toxar. c. 45, quaeque utrobique I. Fr. Reitzius. WESS.

ead. l. 10. Εὐκίνητοι καὶ ὀξεῖς) Optime ſe haec habere, Strabon. III, p. 231 B. ubi compoſueris, cognoſces. WESS.

Pag. 326. *l.* 9. Ἐν ταῖς περὶ Ἡρακλέους πράξεσι) Inſpice L. IV, 19, 20, & miraberis. WESS.

ead. l. 12. Ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μεσημβρίαν θαλάττης) Mediterraneum, Hiſpaniam in auſtrum verſam alluens, intellige. Ὄρος γὰρ διηνεκὲς ἀπὸ νότου πρὸς Βοῤῥᾶν τεταμένον, ὁρίζει τὴν Κελτικὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας, Strabo L. III, p. 200 B. de Pyrenaeo ſcribit. WESS.

Pag. 327. *l.* 2. Ὑπό τινων νομέων ἀφέντων πῦρ) Eadem Ariſtoteles, ſeu eius nomen mentitus auctor Admirand. pag. 724 E. quae fabulis merito adſcribit Strabo L. III, p. 217. Tamen Lucretius L. V, 1250:

— — — Flammeus ardor
Horribili ſonitu ſilvas exederat altas
Ab radicibus, & terram percoxerat igni.
Manabat venis ferventibus in loca terrae
Concava conveniens argenti rivus & auri,
Aeris item & plumbi. WESS.

ead. l. 6. Ὄρη —— κληθῆναι Πυρηναῖα) Fabulae originem dedit montium appellatio. Crediderunt Graeci, ἀπὸ τοῦ πυ-

ρὺς montes Πυρηναίους eſſe dictos, quo nihil abſurdius. Vocabulum natales accepit in ea gente, cuius illi montes. Celtis *Byrin* ſive *Byren* mons eſt; hinc ſaltibus Pyrenaeis nomen, ut bene Aſtruc in Hiſtor. Nat. Langued. L. III, c. 2, p. 446. Wess.

ead. l. 12. Ἀγοράζειν τὸν ἄργυρον μικρᾶς τινος ἀντιδόσεως ἀλ. φορτίων) Scriptor Admirand. qui Ariſtotelis nomen ſibi impoſuit, pag. 735 C. *Phoenices* λεγεται τοσοῦτον ἀργύριον ἀντιφορτίσασθαι, ἔλαιον καὶ ἄλλον ναυτικὸν ῥῶπον εἰσαγαγόντας, ὥστε μηκέτι ἔχειν δύνασθαι μήτε ἐκδέξασθαι τὸν ἄργυρον. Sic recte legunt. Eſt enim ῥῶπος omne genus mercis vilioris, quod qui exponunt οἱ τὸν ῥῶπον διατιθέμενοι Galeno L. I Meth. Therap. p. 35. Addit Ariſtotelis ſimia de ancoris, quae mox Diodorus. Wess.

ead. l. 17. Διατεῖναι τῇ φιλοκερδίᾳ) Praefero τῆς φιλοκερδίας. Rhod. Ἐπὶ τοσοῦτο —— διατεῖναι τῆς φιλοκερδίας) Idem & ego praeopto, & potiores libri manu exarati. Novi Noſtro frequentari διατείνειν τῇ δυνάμει πρὸς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης L. I, 4; διατεῖναι τῇ δυνάμει μέχρι τῆς Συρίας L. II, 46; οἱ διατείνοντες ταῖς ἐμπορίαις μέχρι τοῦ κατὰ δύσιν ὠκεανοῦ L. V, 12; quae cum alio ordine collocata reperiantur, nihil officiunt. Wess.

Pag. 328. *l.* 5. Ἐπὶ πολὺν λαβόντες χρόνον αὔξησιν) Haec ſtribiligo mera. Praeceſſit διόπερ ἐπὶ πολλοὺς χρόνους οἱ Φοίνικες &c. Scripſerat, διὰ τῆς τοιαύτης ἐμπορίας πολλὴν λαβόντες αὔξησιν· quo fere modo L. I, 7, τὴν τελείαν αὔξησιν λαβόντες· & XVI, 84, ἐποίησε τὰς πόλεις ταχὺ λαβεῖν πολλὴν αὔξησιν. Wess.

ead. l. 12. Μεγάλας ἐλάμβανον προσόδους) Strabo a ſcriptoribus proditum refert, tantam auri & argenti in Hiſpania fuiſſe copiam, ut Carthaginienſes, quando duce Hamilcare Barca eam invaſerant, repererint φάτναις ἀργυραῖς καὶ πίθοις χρωμένους τοὺς ἐν τῇ Τουρδιτανίᾳ, L. III, p. 224; qui etſi fortaſſe veri fidem ſuperiecerint, non video, cur φάτναι lacunaria potius cum viro optimo, quam praeſepia haberi eo loco debeant: nam qui ex argento dolia vino condendo fabricarunt, potuerunt utique vilem ſibi materiam in praeſepia inſumere. Hoc obiter, atque ut datam fidem liberarem. Wess.

Pag. 329. *l.* 2. Τῶν ἀργυρευόντων τινὲς ἰδιωτῶν &c.) Optime liber Coisl. cuius ſcripturam Iſ. Caſaubon. coniiciendo praeceperat. Strabo L. III, p. 219, ex Poſidonio, quem

nomine turpiter diſſimulato Diodorus in his recenſendis exſcripſit, *τῶν δὲ ἀργυρευόντων τῶν ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις Εὐβοϊκὸν τάλαντον ἐξαιρόντων.* WESS.

ead. l. 12. *Ἐπεπόλασε τοῖς μετάλλοις*) Inferius L. XVI, 84, *τὸ πλῆθος τῶν ἐπιπολασάντων οἰκητόρων.* Dio Caſſius L. LVI, p. 684 A. *ὧν (βουλευτῶν) τὸ φαῦλον τὸ ἐκ τῶν στάσεων ἐπιπολάσαν ἀλύπως ἀφελών.* Sumtum eſt a redundante & ripas egreſſa aquae copia: *ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πλεονάζοντος ὕδατος, ὅταν ὑπεραίρηται καὶ ὑπερεκχῆται πλέον τοῦ μέτρου*, Scholiaſtes ait in Philipp. III, pag. 68, ſummi oratoris. De ingenti autem aurilegulorum ex Italia per Hiſpaniam numero Strabo III, p. 220 B. WESS.

Pag. 330. *l.* 11. *Ἃ δὲ εἶχον ἀπέβαλον* &c.) Ex Poſidonio ſumſit, cuius verba hunc in modum exhibet Athenaeus L. VI, 4, p. 233 D. *ἃ μὲν ἔμελλον οὐκ ἔλαβον, ἃ δὲ εἶχον ἀπέβαλον, ὥσπερ αἰνίγματος τρόπον ἀτυχοῦντες·* quae quia non aliam dant ſententiam, atque haec Diodori, non auſim aſſentiri viro praeſtantiſſimo, Diodorum male narrando hoc aenigma ſuum feciſſe. Strabo quidem L. III, pag. 219 A. Poſidonii dictum paullo aliter expreſſit; quae eius verba cum ſint luxata, haud ſcio an iniuria Athenaeo & Diodoro obmoveantur. Vide tamen Iſ. Caſaubon. ea explicantem, & de metallorum Atticorum Poſidonii aetate pauperie L. IX, p. 613, Strabonis. WESS.

ead. l. 12. *Αἰνίγματος τρόπον*) In vita Homeri apud Herodotum c. 35, *Ὅσσ' ἕλομεν λιπόμεσθ', ὅσ' οὐχ ἕλομεν φερόμεσθα.* RHOD.

Pag. 331. *l.* 4. *Εἰλιγμοῖς τῶν ῥάβδων*) Venae ſunt, virgarum in morem metalla diſtinguentes: *αἱ ἐν τοῖς μετάλλοις ῥάβδοι*, Theophraſto L. IV Cauſſ. Plant. c. 13, quarum anfractus diligentiſſime perſequitur Georg. Argricola L. III R. Metall. p. 30. WESS.

ead. l. 6. *Διακόπτοντες τὰς ῥύσεις αὐτῶν*) Eadem ex Poſidonio habet Strabo L. III, p. 218, ſed egregia Iſ. Caſauboni medicina inſtauratus. WESS.

ead. l. 10. *Ἀτορύττουσι γὰρ τὰς ῥύσεις*) Scribendum *ἀπαρύττουσι.* De cochleis hauſtoriis conſule Vitruvium Lib. X, cap. 11. RHOD.

ead. l. 12. *Οὓς Ἀρχιμήδης — εὗρεν*) De cochleis his Lib. I, 34, egimus. WESS.

ead. l. 15. *Καὶ κατασκευάζουσιν εὔθετον τὴν πρὸς τὰς* &c.) Sic mihi ſcripſiſſe videtur, tum quod *ἔντεχνον* parum hic

ſit opportunum, tum ob meliorem Codd. auctoritatem. Solet quoque alias hoc genus amplecti: nam & Σατύρους πρὸς ὄρχησιν &c. ὄντας εὐθέτους L. I, 18, & κύνας πρὸς τὴν τοῦ βίου χρείαν εὐθέτους L. III, 31, reperies, atque in hunc modum plurifariam alia. Wess.

Pag. 332. *l.* 14. Καταξαινόμενοι τὰ σώματα) Sive de verberibus, ſeu gravi & continuo labore, quo atterebantur aurilegulorum vires, acceperis, verum erit. Utrumque in metalla depreſſi nimis ſaepe experiebantur. Euripid. Troad. v. 755, Μάτην δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις. Noſter de Romanis, qui ſervos in Sicilia τῇ βαρύτητι τῶν ἔργων κατέξαινον, in Excerpt. Valeſ. p. 366. Oenomaus in Euſeb. L. VI Praep. Evang. c. 7, p. 261 C. σκύτος δέ τι τῶν εὐτόνων λαβόντες — τὰς πλευρὰς εὖ μάλα καταξαίνωμεν αὐτοῦ. Sophocles Aiac. v. 740, ὡς οὐκ ἀρκέσοι Τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. Quae quidem ſcriptorum loca ad verbi poteſtatem declarandam abunde erunt. Wess.

Pag. 333. *l.* 1. Ἄνεσις γὰρ ἢ παῦλα τῶν ἔργων οὐκ ἔστιν αὐτοῖς) Miſeram horum & aerumnoſam conditionem uberius antea deſcripſerat L. III, 12 &c. quae adire operae pretium erit. Vide vero confidentiam Thomae M. in Ἀνάπαυλα decernentis, τὸ δὲ παῦλα ἀδόκιμον. Atqui παῦλαν κακῶν Sophocl. Trachin. v. 1262, & παῦλαν βαρείας νόσου Philoct. v. 1322, παῦλαν κακῶν Plato L. V Rep. pag. 473 D. dixerunt. Thomam Dukerus quoque notavit in Thucydid. L. VI, 60. Wess.

ead. l. 16. Καθόλου γὰρ ἀεὶ Καρχηδόνιοι διεπολέμουν &c.) Confer c. 11. Polybius L. I, 67: Καρχηδόνιοι γὰρ ἀεὶ χρώμενοι ποικίλαις καὶ μισθοφορικαῖς δυνάμεσι. Porro πολιτικοὶ στρατιῶται, qui ex ipſis civibus delectu habito ſcribuntur, ut πολιτικαὶ δυνάμεις Lib. III, 28; XI, 1, 67; XVIII, 11, 12. Ariſtoteles Politic. V, 10, καὶ φυλακὴ, βασιλικὴ μὲν, πολιτική· τυραννικὴ, διὰ ξένων. Hinc πολιτικοὶ ἱππεῖς καὶ πεζοὶ ex urbanis conſcripti Polybio I, 73, 75. Wess.

Pag. 334. *l.* 5. Δεινοὶ γὰρ —— ὑπῆρξαν οἱ Φοίνικες —— εἰς τὸ κέρδος εὑρεῖν) Habuerunt a maioribus, qui mercaturae unice cum ſtuderent, paullatim omnes, lucrum ex mercium permutatione ſectantes, Hebraeorum genti *Cananaei* ſunt dicti, ut Iobi XL, 25, atque alias, Luciano Toxar. c. 4, κάπηλοι. De Romanis, quorum ex Salluſtio Iugurth. c. 81 *profunda avaritia* cognitiſſima, quae conſequuntur notabilia ſunt. Wess.

ead. l. 9. Οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς εὑρισκόμενος, ὡς ἐν ταῖς ἱστορίαις &c.) Ut videas, quam in Poſidonio deſcribendo operam poſuerit Diodorus, ecce tibi Strabonis verba, τὸν δὲ καττίτερον οὐκ ἐπ' ἐπιπολῆς εὑρίσκεσθαί φησιν (Poſidonius) ὡς τοὺς ἱστορικοὺς θρυλλεῖν, ἀλλ' ὀρύττεσθαι. Γεννᾶσθαί δ' ἐν τοῖς ὑπὲρ τοὺς Λυσιτανοὺς βαρβάροις καὶ ἐν ταῖς Καττιτερίσι νήσοις, L. III, p. 219. Ovumne poteſt ovo eſſe ſimilius? Manifeſtum id merito furtum cenſet Iſ. Caſaub. quia in tota hac narratione nuſquam Poſidonium Diodorus laudavit. De inſulis Caſſiteridibus, quarum numerum denario includit Strabo III, p. 265, incertiſſima omnia eſſe, ex Chriſtoph. Cellario L. II G. A. c. 1, p. 157, cognoſces. WESS.

Pag. 335. *l.* 3. Ἐφ' ἵππων ὑπὸ τῶν ἐμπόρων ἄγεται παρά τε τοὺς Μασσ.) Dixit huius libri c. 22. WESS.

ead. l. 8. Καὶ τοὺς Κελτιβ. ἔτι δ' Ἴβηρας) Ultima haec ſcriptori reſtitui, Codd. imperantibus. Gallorum, Celtiberorum & Hiberorum res c. 32, 33, attigerat, ut merito haec adiungat. WESS.

ead. l. 10. Νέμονται χώραν τραχεῖαν καὶ παντελῶς λυπρὰν) Vide, quae de Ligurum ſolo L. IV, 20, perſcripſit. WESS.

ead. l. 16. Πέτρας λειοτομοῦσι) Emenda, ut fiat λατομοῦσι, *petras ſcindunt.* Idiotiſmus hic auctori familiaris. RHOD. Πέτρας λατομοῦσι) Vulgatum unde Stephanus acceperit, non dixero. Hoc unice verum & iure a Rhodomano probatum fuiſſe, novimus ex Strabone, qui & fontem, unde Diodorus hauſerit, indicat L. V, pag. 334 C. Ligures τραχεῖαν γῆν ἀροῦντες καὶ σκάπτοντες, μᾶλλον δὲ ΛΑΤΟΜΟΥΝΤΕΣ, ὥς φησι Ποσειδώνιος. Iterum ergo Poſidonii verbis pro ſuis utitur. WESS.

Pag. 336. *l.* 3. Τῇ συνεχείᾳ περιγίνονται) Obſecutus ſum libris manu exaratis, a quibus ſi diſcedere conſilium fuiſſet, nihil innovaſſem, cum *Adſuetumque malo Ligurem* & poëta vocarit II Georg. v. 168. Συνέχεια Ligurum pertinax in opere ſtudium declarat, ut eorundem συνεχὴς γυμνασία, & τὸ συνεχῶς πονεῖν Lib. IV, 20, & mox ἡ συνέχεια τῶν γυμνασιῶν. WESS.

ead. l. 10. Πολλὰ τῶν θηρίων θηρευόμενοι) Rectius χειρούμενοι, *plurimarum ſubactione ferarum.* RHOD. Πολλὰ τῶν θηρίων χειρούμενοι) Sic oportuit, ut pulchre Rhodomanus advertit. Firmant praeter

Ἐκηβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον
Χειρουμένην Αἰτωλόν·

in Euripidis Phoeniſ. v. 1115, & ea, quae adſcripta cap. 29 videbis. WESS.

Pag. 337. *l.* 1. Σαρκοφαγοῦσι δὲ τὰς — σάρκας) Conduplicationis hoc genus ſectari ſolet, quippe σιτοδείαν καρπῶν II, 16; θηριομαχεῖν ὑπὲρ θρεμμάτων πρὸς παρδάλεις III, 43; ναῦς ναυπηγήσασθαι XVIII, 4; τοὺς νεὼς οἰκοδομεῖν XIII, 82; ut οἶκον οἰκοδομεῖν S. Lucas A. A. VII, 48; πέτρας λατομεῖν hoc cap. ſimiliaque cupide uſurpans. WESS.

ead. l. 9. Διαφυλάττοντες — ἀκατάσκευον βίον) Liguribus *implicitis dumis ſilveſtribus* apud Florum II, 3, atque *inopibus & agreſtibus* in Taciti Hiſtor. II, 13, haud male βίος ἀπαράσκευος, ſeu omni apparatu defectum vitae genus tribuitur, cuiuſmodi πλῆθος τῶν ἐπιτηδείων ἀπαράσκευον Ioſephus III B. I. c. 7, 32, memorat: nec minus βίος ἀκατάσκευος, vita ſqualida & incondita, quam quia ſcripti Codd. edicunt, iiſdem relinquo. WESS.

Pag. 338. *l.* 1. Εἰς τὸν Γαλατικὸν ῥυθμὸν δεδημιουργημένος) Vide huius libri c. 30. WESS.

ead. l. 13. Ὑπομένουσι τὰς — περιστάσεις καταπληκτικῶς) „Poſſes hic illud καταπληκτικῶς referre ad alios, qui ubi „tam intrepide graviſſimos ſubire caſus adſpiciunt, vel le„gunt, Ligures, ipſo adſpectu καταπλήττονται. Sed ego „potius referendum putem ad ipſos Ligures, qui ſaevas „hiemis tempeſtates, quas alii horreant, impavido animo „perferant. Quare videtur ſcripſiſſe Noſter ἀκαταπληκτι„κῶς.„ Sic Io. Ienſius Epiſt. ad Graev. pag. 415, cui ſuum arbitrium concedo. Diodoro, qui ἀκαταπληκτικῶς, ſi bene memini, non amat, καταπληκτικῶς non aliud ſaepe eſt ac ſtupendum in modum, quod hic ſat commodum. Vid. I, 48; III, 36. WESS.

Pag. 339. *l.* 4. Τὸ μὲν παρὰ τὴν Ἰταλίαν πέλαγος — Τυῤῥηνικὸν) Livius L. V, 33: *Tuſcorum ante Romanum imperium late terra marique opes patuere. Mari ſupero inferoque, quibus Italia inſulae modo cingitur, quantum potuerint, nomina ſunt argumento, quod alterum Tuſcum communi vocabulo gentis, alterum Adriaticum mare, ab Adria Tuſcorum colonia, vocavere Italicae gentes. Graeci eadem Tyrrhenum atque Adriaticum vocant.* Cuius egregio loco adiunge, quae Iſ. Caſaub. de Tyrrhenorum maris imperio diſputavit in Polybii L. I, 20. WESS.

ead. l. 8. Ἀπ' ἐκείνων δ' ὀνομασθεῖσαν Τυῤῥηνὴν) Tuſcis cornua & tubas deberi teſtis Athen. L. IV, p. 184: Τυῤῥηνῶν δ' ἐστὶν εὕρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Euſtath. vero in Homer. p. 1139 tubarum genera enumerans, ἕκτη, ait, Τυρσηνικὴ, ἧς εὑρεταὶ Τυρσηνοὶ, ὁμοία Φρυγίῳ αὐλῷ τὸν κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσα, λίαν ὀξύφωνος, ἧς καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Μαστιγοφόρῳ μέμνηται. Sophoclis verſus, quem deſignat, fabulae eſt decimus octavus, ubi vide Criticos veteres, &, qui eos deſcripſit, Suidam in v. Κώδων. Wess.

ead. l. 10. Περιθέντες τοῖς ἡγουμένοις ῥαβδούχους) Livius aſſentitur, cum de duodecim lictoribus, *me haud poenitet eorum ſententiae eſſe, quibus & apparitores & hoc genus ab Etruſcis finitimis, unde ſella curulis, unde toga praetexta ſumta eſt, numerum quoque ipſum ductum placet*, Libr. I, 8, & Dionyſ. L. III A. R. pag. 195. Wess.

ead. l. 13. Ἐξεῦρον εὐχρηστίαν) Aut εὔχρηστα, aut εὐχρηστίαν παρέχοντα ſuſpicor ſcripſiſſe: non ignorans interim, περίστοα εὐχρηστίαν videri poſſe per appoſitionem dictum, ſed eam nimis duram iudicans. Steph. Facio cum H. Stephano: duriſſima profecto haec appoſitio. Poſſes etiam τῶν περιστόων — εὐχρηστίαν, ſi qua id melius cenſeretur. Mox πρὸς τὸ κάλλιον ſi qui maluerint, illis haud repugnabo, etſi non magnum diſcrimen. Vide L. XXIII, Eclog. 3. Wess.

ead. l. 16. Φυσιολογίαν καὶ θεολογίαν) Poſtrema e ſcriptis libris ſuam in ſedem reſtitui. Qui μαντικὴν & ἱεροποιΐας, uti de Etruſcis Strabo V, p. 336, praecipue obſervarunt, illis rerum divinarum notitia non neganda videtur. Vulgo autem Etruſci coeleſtium prodigiorum cenſebantur periti, quare & Tanaquil in partem eius ſcientiae apud Livium I, 56, venit. Appoſite Cicero L. I Divinat. c. 41: *Etruria de coelo tacta ſcientiſſime animadvertit, eademque interpretatur, quid quibuſque oſtendatur monſtris atque prodigiis.* Quae quo modo procuraverint, cognoſci poterit ex Schol. Perſii Sat. II, 26, & Salmaſio in Solin. p. 804. Wess.

Pag. 340. *l.* 5. Τούτοις ἐξηγηταῖς χρῶνται) Prodigiorum portentorumque interpretibus, ut in Cicer. II Leg. c. 9, & Valer. Max. I, 6; hi quippe ἐξηγηταί. Heſychius, Ἐξηγητὴς, ὁ περὶ ἱερείων καὶ ΔΙΟΣΗΜΕΙΩΝ ἐξηγούμενος. Cumque in his ſaepe ad Apollinem recurrerent, de eo Plato L. IV Rep. p. 427 C. οὗτος γὰρ δή που περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ΕΞΗΓΗΤΗΣ, ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὀμ-

φυλοῦ καθήμενος ΕΞΗΓΕΙΤΑΙ. Plura ſi velis, ὅλῳ τῷ ξυλάκῳ, quod dici ſolet, admetientur Giſb. Cuperus ad Marm. Antiq. pag. 277, & T. Hemſterh. in Polluc. VIII, 124. Wess.

ead. l. 9. *Παρατίθενται δὶς τῆς ἡμέρας τραπέζας* &c.) Poſidonius in Athen. L. IV, p. 153: *παρὰ δὲ Τυῤῥηνοῖς δὶς τῆς ἡμέρας τράπεζαι πολυτελεῖς παρασκευάζονται, ἀνθιναί τε στρωμναὶ, καὶ ἐκπώματα ἀργυρᾶ παντοδαπὰ καὶ δούλων πλῆθος εὐπρεπῶν παρέστηκεν, ἐσθήσεσι πολυτελέσι κεκοσμημένων.* Quae unde hortulos ſuos Diodorus rigarit, manifeſto declarant. Wess.

Pag. 341. *l.* 5. *Ἐν πότοις καὶ ῥᾳθυμίαις ἀνάνδροις βιοῦντες*) Officinam nequitiae & flagitiorum inter Etruſcos ſeriore fuiſſe aetate, nemo melius Athenaeo docuit Lib. XII, p. 517. Wess.

ead. l. 9. *Πάμφορον — νεμόμενοι χώραν*) Dionyſium, paria tradentem, vide L. I A. R. p. 29. Wess.

Pag. 342. *l.* 5. *Τῇ καλουμένῃ Κεδρωσίᾳ*) Vide L. III, 15. Wess.

ead. l. 8. *Ἐπὶ γεωλόφων ἢ πεδίων*) Novi Strabonis XVI, p. 1095 B. *ὄρη γεώλοφα*, & Dioſcoridis L. III, 15, *χωρία γεώλοφα*. At hic vocabulum, orationem disiungens, negligi haud poterit. Superius cap. 16, *διειλημμένη δὲ πεδίοις ἀξιολόγοις καὶ γεωλόφοις.* Wess.

Pag. 343. *l.* 1. *Εὐδαίμων ὀνομασθεῖσα*) Strabo videndus eſt L. XVI, pag. 1129. Wess.

ead. l. 3. *Ὧν τρεῖς εἰσιν ἄξιαι τῆς ἱστορικῆς ἀναγρ.*) Ex Euemeri Sacra Hiſtoria haec ſe deſcripſiſſe docuerat L. VI huius Bibliothecae, uti eius fragmentum, quod Euſebio debemus L. II Praep. Evang. c. 2, p. 60, ſignificat. Wess.

ead. l. 15. *Τῇ δὲ προσόψει τῇ ἀκάνθῃ τ. Α. τ. λ. παρεμφερὲς*) De myrrhae arbore affirmat Dioſcorides I, 77, *ὅμοιον εἶναι τῇ Αἰγυπτιακῇ ἀκάνθῃ.* Et rectius, ni ſcriptores fallant. Thuris arbor ſpinis caret, laevique ex omni parte eſt cortice, teſte Theophraſto L. VIII H. Plant. cap. 4, quem Plinius ſequitur L. XII H. N. c. 14. De ſpina Aegyptia, quam in *fabam* converterat Rhodom. copioſe Cl. Salm. in Solin. p. 370. Wess.

Pag. 344. *l.* 3. *Ὅμοιόν ἐστι τῇ σχίνῳ*) In Theophraſti L. VIII H. P. c. 4 ſunt, qui *τὸ τοῦ λιβανωτοῦ δένδρον ὅμοιον εἶναί φασι τῇ σχίνῳ·* pro quibus Plinius, *alii lentiſco ſimilem ſubrutilo:* nec probat tamen horum opinionem Theophraſtus, qui myrrhae arborem terebintho ſimillimam tradit, ſed

ſcabriorem & ſpinoſiorem. Diceres Diodorum arborum haec genera miſcuiſſe, ſi de illis inter veteres ipſos conveniret. Wess.

ead. l. 9. *Θερινός ἐστι*) Dubitari non poteſt, quin iuſtum hoc ſit. Dixerat, bis quotannis aeſtate & vere myrrham exſudare: recte ergo ſuccus hic *ἐαρινὸς*, ille *θερινός*. Plinius aliter L. XII, 16. Wess.

ead. l. 10. *Καὶ πρὸς τὰς κοιλίας τὰς ῥεούσας φαρμάκῳ*) Paliuri *ἀπέψημα τὴν κοιλίαν ἵστησι* Dioſcorid. I, 121, ſive, ut Galenus L. VIII de Simp. Medic. Virib. pag. 103, *τὴν ῥέουσαν γαστέρα ἐπέχει*. Wess.

ead. l. 16. *Οἱ καλούμενοι Παγχαῖοι*) Hinc poëta Georg. II, 139: *Totaque turiferis Panchaia pinguis arenis;* ubi Servius & Philargyrius Arabiam aut regionem Arabiae interpretantur, ſed prave. Arabia non eſt Euemeri Panchaia, ſed inſula exadverſum continenti Arabiae. Virgilius ex Ennio habet, qui Sacram Euemeri Hiſtoriam Latina veſte induerat, ipſique & Romanis perſuaſerat, hoc nomine inſulam ab Oceano Indico allui. Wess.

Pag. 345. *l.* 11. *Θεωρεῖσθαι τὴν Ἰνδικὴν ἀέριον*) *Indiam veluti nubeculam in aëre conſpici* verterat Rhodomanus, non ſatis pro uſu ſcriptoris, cui *ἀέριον* omne immane & in aërem vaſtiſſime exſurgens, ſicuti ad Lib. I, 33, ſignificatum eſt. Wess.

ead. l. 14. *Οἱ Παγχαῖοι λεγόμενοι*) Uni Euemero, ſive Euhemero, Panchaei originem ſuam acceptam referunt, qui Sacra Hiſtoria condita veteris Graeciae numina hominum catalogo inſeruit, commentus inſcriptiones, in Panchaia repertas, a nemine alio nec viſas nec lectas. Docet Plut. Oſir. p. 360 A. *ὃς αὐτὸς*, Euhemerus, *ἀντίγραφα συνθεὶς ἀπίστου καὶ ἀνυπάρκτου μυθολογίας, πᾶσαν ἀθεότητα κατασκεδάννυσι τῆς οἰκουμένης, τοὺς νομιζομένους θεοὺς πάντας ὁμαλῶς διαγράφων εἰς ὀνόματα στρατηγῶν καὶ ναυάρχων καὶ βασιλέων, ὡς δὴ πάλαι γεγονότων, ἐν δὲ Παγχαΐᾳ γράμμασι χρυσοῖς ἀναγεγραμμένων, οἷς οὔτε βάρβαρος, οὔτε Ἕλλην, ἀλλὰ μόνος Εὐήμερος, ὡς ἔοικε, πλεύσας εἰς τοὺς μηδαμόθι γῆς γεγονότας μηδὲ ὄντας Παγχαίους καὶ Τριφυλίους, ἐντετυχήκει*. Sic lego, ſecutus ex parte Xylandrum & R. Bentleium ad Callim. Frag. p. 340, a quibus P. Petitus L. I Miſcell. Obſ. c. 2 nihil admodum diſſidet. Cum Plutarcho, ut ad eum redeam, contra Euemerum ſtat Polybius, gravis auctor, *Παγχαΐαν γῆν* ad fictas fabulas aman-

dans in Strabon. II, p. 163, nec aliud placet Eratoſtheni apud eundem Geographum L. VII, pag. 459 A. Quibus tamen non movetur Iſ. Voſſius in Pompon. Melam II, 8, ut omnia mentitum Euemerum arbitretur: Panchaiae ſaltem nomen mentitum haud eſſe; legi enim Παγχαΐτας in Adulitano monumento. Quod ſi verum eſſet, haud levem Euemero auctoritatem adderet. At nulli ea in inſcriptione *Panchaitae* leguntur, tantum Ταγγαΐται, qui in Aegypti Aethiopiaeque finibus incolebant, longoque adeo a Panchaeis terrarum ſpatio diſſepti. Vide Coſmam Indicopleuſten L. II Topograph. Chriſt. p. 142, & Abbatem Sevinum, paria docentem, Diſſert. de Euemero Tom. XI, p. 182, Comment. Acad. Inſcript. WESS.

ead. l. 16. Προσαγορευομένη μὲν Πανάρα) Urbem, ab Euemero exſtructam, nuſquam reperire potui. Stephanus Byzantinus, omnia undique colligens, dignam non cenſuit, cui locum daret. Eadem Ptolemaei ſententia. WESS.

Pag. 346. *l.* 1. Καλοῦνται μὲν ἱκέται τοῦ Διὸς τοῦ Τριφυλίου) Permiſcentur librariorum arbitratu ἱκέται & οἰκέται, ut in Pollucis I, 10, dubiumque adeo manet, utrum praeſtet. Equidem pronior ſum in οἰκέτας, ut Iovis Triphylii adminiſtri deſignentur; nec editum tamen gradu depuli, quod & id reperire patronos poſſit. Rectum vero Τριφυλίου nomen eſt, quoniam incolae ἐκ τριῶν ἐθνῶν ſive φυλῶν, ut poſtea docebit, unam in gentem, unde Iovi id cognomen, coaluerant. Quare perperam apud Servium in Georg. II, 139, *templum Triphyllii Iovis*, & ἱερὸν Διὸς Τριφυλαίου in Euſeb. II Praep. Evang. c. 2, p. 60. Falluntur quoque, qui ad Lactantium L. I Div. Inſtit. c. 11, a Triphylia regione inter Elidem & Meſſenen Iovis hunc titulum derivant. WESS.

ead. l. 16. Καὶ δάφνης καὶ μυρσίνης καταγέμει) Sequor eos Codd. qui vocem ἔρνεσι damnant; neque enim commode eam coniunxeris κυπαρίττων ἐξαισίων τοῖς μεγέθεσι καὶ πλατανων vocabulis. Alioqui ſalva eſſe conſtructio poterit ex his Ioſephi L. IV B. I. 3, 10, p. 276, πρὶν ἐπιδεῖν τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ τοσούτοις ἄγεσι καταγέμοντα. WESS.

Pag. 347. *l.* 6. Συνάγκειαι δένδρων — συνεχεῖς) Locum, quem inſederat, tueri potuerat δαψιλεῖς, niſi ſcripti libri intercederent: eo nihil poſterius eſſe, quod recepi, συνεχῆ ἔθνη, συνεχὴς χώρα, συνεχεῖς πέτραι, συνεχεῖς δρυμοὶ, paſſim in Diodoro obvia, oſtendunt. Cf. ſupr. III, 68. WESS.

ead. l. 8. Ὀρνέων τε πλῆθος παντοδ. νεοσσεύεται) Lege pro νεοσσεύεται, ἐννεοσσεύεται. Et ſtatim διάφορα & παρεχόμενα, ſyntheſis eſt Grammatica: nam ad intellectum refertur conſtructio; vel enallage caſuum Diodorea, pro διαφόρων, παρεχομένων. RHOD.

ead. l. 9. Ταῖς χρόαις διάφορα —— παρεχόμενα) Cum ὀρνέων cohaeret διαφόρων & παρεχομένων. Sed videtur διάφορα & παρεχόμενα dixiſſe, perinde ac ſi praeceſſiſſet, non ὀρνέων πλῆθος, ſed ὄρνεα πλεῖστα, quod idem valet. Quare nihil mutandum hic cenſeo. STEPH.

Pag. 348. *l.* 2. Καὶ καρύαι πολλαὶ ἀκροδρύων) Comma poſt ἀκροδρύων remitte ad πολλαί. RHOD. Καὶ καρύαι πολλαὶ, ἀκροδ. δαψιλ. &c. Diſtinctionem, ut vir doctiſſimus edixerat, mutavi. Ἀκρόδρυα πάντες οἱ τῶν δένδρων καρποὶ, auctore Suida, quo uſu L. II, 59, III, 72. Vide D. Petav. in Syneſii Encom. Calvit. p. 70. Mox poſt παντοδαπαὶ deſit, ab ea voce abſorptum, αἳ, quod H. Stephanus optime animadvertit. WESS.

ead. l. 4. Καὶ παντοδαπαὶ, πρὸς ὕψος &c.) Inter παντοδαπαὶ & πρὸς inſero αἵ. STEPH.

ead. l. 13. Καὶ τοῖς βάρεσι θαυμαζόμενα) Tales plerique erant τῶν βαρβαρικῶν θεῶν, ὁλόχρυσοι καὶ βαρεῖς, quos urbaniſſimus ſcurra Lucian. in Iov. Tragoed. c. 8 lepidiſſime perſtringit. WESS.

Pag. 349. *l.* 3. Χαλκεῖα μεγάλα κεῖται) *Statuas ex aere* interpres. Ego vaſa ahenea fuiſſe arbitror ex uſu vocis, de quo non dubitabis, modo Δωδωναῖον χαλκεῖον & quid Stephanus v. Δωδώνη de eo perſcripſerit, in memoriam redegeris. WESS.

ead. l. 17. Οὐρανοῦ δίφρος) Habet Lactantius L. I Div. Inſtit. c. 11 ex Ennii Sacra Hiſtoria *montem, qui vocatur coeli ſtela*, in quo Iuppiter late terras contemplatus Coelo aram crearit: qui, tametſi ex Euemero ſumtus, ab hoc diverſus fuiſſe videtur. WESS.

Pag. 350. *l.* 8. Τοὺς δὲ Δωΐους) Elige, utrum Δωΐους, an Δώους, an Λώους malis? Ego, horum quid praeſtet, iuxta cum illis ſcio, qui ignorant. De *Doia* idem iudicium eſto. *Aſteruſiam* Cretae montem Stephanus habet; cumque in Panchaia multa durarent Κρητικῶς ὀνομαζόμενα, ſicuti cap. 46 traditur, fortaſſe inde urbi nomen fecit Euemerus. WESS.

Pag. 351. *l.* 6. Θρᾳκίαν) Magis placet Ὑρακίαν, quamvis hic nihil certi ſit. RHOD. Ὑρακίαν) Scriptorum Codd.

amplior numerus, ut hoc verius cenſerem, impetravit. WESS.

ead. l. 9. Καὶ ἅρμασι χρῆσθαι κ. τ. μ. ἀρχαϊκῶς) Vide adſcripta L. I, 54. WESS.

ead. l. 14. Προστιθεμένων τῶν νομέων) Diceres haec ſedem migraſſe, olim collocata poſt τῶν γεωργῶν, tum quod paſtores agricolarum ordini ob vitae ſtudium aptius coniunguntur, tum quoniam Diodorus in illis, quae ſtatim conſequuntur, ruſticis paſtores ſubnectit. Nihil tamen innovare ſatius eſt, quoniam *paſtorum* nomine venatores, qui a militum vitae genere haud longe diſtant, complecti Euemerus potuit, ut Aegyptii L. I, 74, & manu exarati Codd. obnituntur. WESS.

Pag. 352. *l.* 7. Καὶ οἱ νομεῖς τά τε ἱερεῖα &c.) Haud abſurda eſt Regii libri ſcriptura τά τε ἔρια. Abundabant in Panchaia oves molliſſima veſtitae lana, quae, cum civibus omnia eſſent communia, haud dubie a paſtoribus in publicum fuit depoſita. Nec peior tamen vulgata, praeſertim quoniam καὶ τἄλλα lanam, quae σταθμῷ appendebatur, complecti poſſunt. WESS.

ead. l. 15. Διαφέροντα τῶν ἄλλων τὴν μαλακότητα) Solet auctor tertium caſum addere, ut II, 5, 34, XI, 67, ſaepeque alias. Huic ſimilis eſt ἀνὴρ μεγαλόψυχος καὶ τὰ πολεμικὰ διαφέρων in Orat. Aeſchinis C. Cteſiphont. pag. 84, & Telchines τέχνας διαφέροντες Strabon. L. XIV, p. 966 B. neque adeo neceſſarium prorſus τὸ διὰ, quod Codd. nonnulli inculcant. WESS.

Pag. 353. *l.* 3. Παραπλησίως τοῖς Πέρσαις) Perſarum inaures his noſtri ſcriptoris illuſtrat Barnab. Briſſon. L. II Reg. Perſ. p. 560, 199. Cetera, quae memoravit, ornamenta eorundem erant. Dio Chryſoſt. Orat. II, p. 29 B. Οὔκουν φαίνεται χρυσοφορίας ἐπαινῶν ὁ Ὅμηρος, καὶ ταῦτα εἰς πόλεμον, ψελλίων τε καὶ στρεπτῶν, ἔτι δὲ χρυσῶν φαλάρων καὶ χαλινῶν, ὁποῖα τοὺς Πέρσας φασὶν ἐπιτηδεύειν. Mox κοιναῖς non probo, ut nec καιναῖς, quod olim in mentem venerat. Verius videtur κοίλαις, ad quem modum κοῖλα ὑποδήματα apud Heſychium, Pollucem atque alios. Vide Cl. Salmaſium ad Pall. Tertulliani p. 387. WESS.

ead. l. 8. Ἔστι γὰρ τὸ μέρος) Reſtitue τί. RHOD.

ead. l. 9. Θρασέων καὶ παρανόμων ἀνθρώπων) Supplevi Diodori orationem, Mſſ. addicentibus, quos tamen an ſequar poſt pauca τῇ λεπτότητι — διαφόρους praeferentes, dubi-

to. Probabatur in lineis veſtibus τὸ λεπτὸν ὕφασμα apud Polluc. VII, 35, nec minus λευκότης, ſive *candor*, qui hic negligi non poſſe videtur, cum τῇ μαλακότητι ſatis ſuperque indicetur, veſtes illas tenui filo fuiſſe textas. Favent tamen ſcriptis Codd. ὀθόνια τῇ τε λεπτότητι καὶ τῇ μαλακότητι διαπρεπῆ, quae in inſula Melita texebantur, c. 12 huius libri. Wess.

Pag. 354. *l.* 2. Σανδάλια ποικίλα φιλοτ. εἰργασμένα) Et hic una voce auctiorem orationis textum eſſe iuſſi; quod haud iniuria a me factum declarant, & quae adduntur, & *ſoleae rubrae* in Perſii Sat. V, 169, & ſandalia, Ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεστιν ἄνθεμα, ex Cephiſodori Trophonio apud Polluc. VII, 87. Wess.

ead. l. 9. Ὑπὸ Διὸς ἡγμένοις εἰς τὴν Παγχαίαν) Nihil hinc demuto. Deducti eo tempore videntur, quo hiſtoria ſacra Iovem in Panchaiam *veniſſe cum magna Cretenſium multitudine, Titanumque ac filios eius pugnando viciſſe, parentes vinculis exemiſſe, patri regnum reddidiſſe, atque ita in Cretam remeaſſe*, tradebat in Lactantii L. I D. Inſt. c. 14. Porro διαπορευόμενοι, quod in ſuperioribus legitur, parilem vim ac διελθόντες habet, uſu ſane quam raro. Wess.

Pag. 355. *l.* 1. Ἃς ἔφασαν τὸν Δία πεποιῆσθαι) Euemerus *hiſtoriam contexuit ex titulis & inſcriptionibus ſacris, quae in antiquiſſimis templis habebantur, maximeque in fano Iovis Triphylii, ubi auream columnam poſitam eſſe ab ipſo Iove, titulus indicabat, in qua columna geſta ſua perſcripſit, ut monumentum eſſet poſteris rerum ſuarum;* ſic Lactantius L. I D. Inſt. c. 11, quem nollem a Sevino caſtigatum, quaſi contraria Diodoro proponentem. Ἀναγραφαὶ illae ipſae ſunt, quas aurea columna complectebatur: quod enim poſt deinde narratur de Mercurio, id res Apollinis & Dianae ſpectat, quas Deorum adminiſter columnae addiderat, προσανέγραψε, ut auctor inquit. Wess.

ead. l. 3. Ἔχει — μέταλλα δαψιλῆ — καὶ κασσιτέρου) Cauſam non video, cur ſcriptos libros deſeram. Euemerus, qui Panchaiam condidit, eadam opera ubere auri, argenti, aeris, ſtanni ac ferri copia ac fodinis inſtruxit inſulam. Wess.

ead. l. 12. Ἔτι δὲ θύους δεδημιουργημένας) "Corrige „ἔτι δὲ θύου, ac verte, *& citro*. Doctiſſimus interpres ri„dicule reddidit, *ac thure*, quaſi θύος ibi eſſet *thus*, aut „quaſi thuris ligno fores compingerentur. Inepte. Varro,

„*En quibus Libyſſa citrus faſciis cingit fores.* Sic lege. „ Haec Salmaſ. in Solin. p. 667, cui adſtipulor. Pauſanias L. VIII, 17, ϑύου δὲ πεποιημένον τὸ ἄγαλμά ἐστιν. *Mercurii Cyllenii ex citro dolatum ſignum eſt.* Wess.

Pag. 356. *l.* 5. Τὰ παρ' Αἰγυπτίοις ἱερὰ καλούμενα) Apud Euſebium τοῖς Παγχαίοις γράμμασι, L. II Praep. Evang. p. 60. Quare Panchaeorum literae ſacris Aegyptiorum, de quibus ſupr. L. III, 4, fuere perſimiles. Wess.

ead. l. 6. Πράξεις — — ἀναγεγραμμέναι) Monitore vix opus eſſe, ſic ſcripſiſſe Diodorum, Ienſius Epiſt. ad I. G. Graev. p. 417 recte profitetur. Aliud vero hic eſt, nobis haud ſane negligendum. Euſebius ex Noſtri Lib. VI Οὐρανοῦ καὶ Κρόνου καὶ Διὸς πράξεις columnae inſcriptas ait. Quo factum, ut Sevinus in Comment. Acad. Inſcript. T. XI, p. 171, arbitraretur, Κρόνου ſive *Saturni* nomen hinc negligentia librariorum emigraſſe: quod etſi diſtricte negare nolim, fieri tamen potuit, ut auctor ipſe praeterierit, ſicuti apud Euſeb. res Apollinis & Dianae dignas non cenſuit, quas eum in locum adderet. Wess.

ead. l. 15. Διὰ τὴν ὁμων. ἀπὸ τῆς παρακ. τῇ παλ. Σάμῳ Θρᾴκης) Diodori hanc eſſe manum, dubitare noli. Vulgata inſulam Samum Samothraciae proxime adiungebant, quo quid abſurdius? Samothraciam cenſebant olim id nominis impetraſſe, quod inſula contra Thraciam eſſet poſita, utque ab altera Samo, Epheſo obiecta, diſtingueretur. Virgilius Aen. VII, 208: *Threiciamque Samum, quae nunc Samothracia fertur.* Nos meliorem cognominis eius originationem ex Scythici ſermonis reliquiis dedimus L. III, 55. Wess.

Pag. 357. *l.* 5. Ἐσχήκασι δὲ παλαιὰν ἰδίαν διάλεκτον οἱ αὐτόχθονες) Veterem hanc linguam a Phoenicum ſermone nihil diſcrepaſſe, S. Bochartus L. I Phoen. Colon. c. 12 pertendit, quem Tob. Gutberlethus ſequitur de Myſter. Cabir. c. 8, perperam tamen huc referens ἱρόν τινα λόγον ex Herodot. II, 51, ut locum inſpicienti apparebit clariſſime. Mihi, quod ingenue fateor, Samothracum vetuſtiſſimus ſermo ita expeditus nondum videtur, ut eorum in opinione acquieſcere ſecure poſſim. Wess.

ead. l. 10. Τοῦ περὶ τὰς Κυανέας στόματος ῥαγέντος) Non alia fuit Stratonis ſententia, arbitrati, τὸν Εὔξεινον μὴ ἔχειν πρότερον τὸ κατὰ Βυζάντιον στόμα, τοὺς δὲ ποταμοὺς βιάσασθαι καὶ ἀνοῖξαι, τοὺς εἰς αὐτὸν ἐμβάλλοντας. εἶτ' ἐκ-

πεσεῖν τὸ ὕδωρ εἰς τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Ἑλλήσποντον. *Pontum Euxinum caruiſſe olim oſtio, quod ad Byzantium eſt: id flumina, quae in eum effunduntur, vi aperuiſſe; tum aquam in Propontidem & Helleſpontum eripuiſſe*, in Strabon. L. I, p. 85 B. Eam vetus Samothracum traditio haud leviter affirmat, quaeque, locorum ingenio diligenter examinato, diſputavit Pitton Tournefort Epiſt. XIV, p. 64, Tom. II Itiner. ſui. WESS.

ead. l. 15. Καὶ πολλὴν μὲν τῆς Ἀσίας — ἐπέκλυσεν) Quae de Rhodo & Delo inſulis produntur, eo fortaſſe tempore contigerunt. Philonis verba huc pertinent e lib. de Mundo non Corrump. p. 959 E. καὶ μὴν ἥ γε θάλασσα, φασὶν, ἤδη μεμείωται. μάρτυρες δὲ αἱ νήσων εὐδοκιμώταται, Ῥόδος τε καὶ Δῆλος. αὗται γὰρ τὸ μὲν παλαιὸν ἠφανισμέναι κατὰ τῆς θαλάσσης ἐδεδύκεσαν ἐπικλυζόμεναι, χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττουμένης ἠρέμα διεφάνησαν, ὡς αἱ περὶ αὐτῶν ἀναγραφεῖσαι μηνύουσιν ἱστορίαι. τὴν δὲ Δῆλον καὶ Ἀναφὴν ὠνόμασαν, δι' ἀμφοτέρων ὀνομάτων πιστούμενοι τὸ λεγόμενον &c. Vera enim ea ſi ſint, uti videntur, repetita ex ultima utriuſque gentis memoria; cauſam inundationis commodiorem vix reperies, quam cum, Boſporo & Helleſponto perruptis, Pontus ingentem vim aquarum in Aegaeum mare effunderet & obvia quaevis fluctibus demergeret. WESS.

Pag. 358. *l.* 12. Πρὸ τοῦ νῦν κατακλυσμοῦ) Quid νῦν hic agat, non apparet. Excludendum igitur. RHOD.

ead. l. 13. Τῶν κατὰ τὴν νῆσον Σάωνα) *Saus* Σάος eſt Schol. Apollonii Rhod. I, 917, ex Ariſtotele: Ἡ δὲ Σαμοθρᾴκη ἐκαλεῖτο πρότερον Λευκοσία — ὕστερον δὲ ἀπὸ Σάου, τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ῥήνης παιδὸς, Σάμος προσωνομάσθη κατὰ παρένθεσιν τοῦ μ'. Feſto in v. Salios *Saon*, quem, alium licet atque hunc, ſine cauſa *Salonem* eſſe iubent. Dionyſio L. I R. A. p. 50, *Samon*; nam conflatum inſulae vocabulum ex viri locique nomine oſtenſurus, addit, τὸ μὲν γὰρ χωρίον, τῆς Θρᾴκης· ὁ δὲ οἰκιστὴς ΣΑΜΩΝ, υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ νύμφης Κυλληνίδος, Ῥήνης ὀνομαζομένης· quo loco, ſi extrita media litera ΣΑΩΝ legeretur, Dionyſio ſola ea cum Diodoro lis intercederet, utrum inſulae a Saone, an contra Saoni ex inſula inditum ſit nomen? Inſulae quidem certe olim Σάου fuiſſe titulum, Lycophron v. 78, & veteres Critici in Nicandri Theriac. v. 472 teſtantur. Venit indidem Σαωκὶς ἡ Σαμοθρᾴκη apud Heſychium, & inſulae mons *Saoce*; de quo Plinius L. IV H. N. c. 12. WESS.

Pag. 359. *l.* 6. Διὸς καὶ μιᾶς τῶν Ἀτλ. Ἠλέκτρας) Sic Apollod. III, 11, 1. Schol. Apollon. Rhod. I, 916. Euripid. Phoeniſ. v. 7. Solus Euſtathius in Homer. p. 1528, Διὸς καὶ Ἡμέρας, ſed hinc refingendus. Wess.

ead. l. 8. Δάρδανον μεγαλεπίβολον γενόμενον) Hoc cur probaverim, ex illis cognoſces, quae lib. I, 19, & II, 7, adſcripta reperies. Dardanum vero ratibus, quod navium necdum eſſet uſus, in Aſiam ex Samothracia traieciſſe, Conon Narrat. 21, & Tzetzes in Lycophr. v. 73, Noſtro conſentiunt. Wess.

Pag. 360. *l.* 1. Τοὺς ὑπὲρ Θρᾴκης Δαρδάνους) His de Dardanis Livius XL, 57, & Plinius IV, 10. Wess.

ead. l. 5. Ὧν οὐ θέμις ἀκοῦσαι πλὴν τῶν μεμυημένων) Vide ad L. III, 62, & Tob. Gutberleth. Myſt. Cabir. c. 9. Wess.

ead. l. 12. Τὸν δὲ γάμον —— δαῖσαι θεοὺς) Manifeſtum huius interpretamentum eſt τιμῆσαι nonnullorum Codd. Homerus Iliad. Τ, 299: δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι. Pindarus extrema Od. I Nemeon. καὶ γάμον δαίσαντα παρ' Διῒ Κρονίδα. Parthen. Erot. c. 13: πάνυ λαμπροὺς γάμους δαίσας. Alia verbi forma Lycophron v. 145: Νυμφεῖα πεντάγαμβρα δαίσασθαι γάμων. Philoſtratus Heroic. XIX, 16: καὶ γάμον ἐδαίσαντο σφῶν Ποσειδῶν τε αὐτὸς καὶ Ἀμφιτρίτη. Quae veterum loca ſi ad verbi uſum abunde non putaveris, adi Ioſ. Barneſ. in Euripid. Iphig. Aulid. v. 123, & G. Arnald. Animadv. Hephaeſt. c. 21. Wess.

ead. l. 14. Ἀθηνᾶν δὲ τὸν διαβεβοημένον ὅρμον καὶ πέπλον) De monili & peplo non convenit veteribus, neque ipſi Diodoro, a Minervane an Venere datum ſit Harmoniae? Apollodorus III, 4, 2, Cadmum ait utrumque donum Harmoniae contuliſſe: alia ibidem Pherecydes. Tu vide, quae diſputavi L. IV, 56. Wess.

Pag. 361. *l.* 8. Γεννῆσαι Κορύβαντα) „Patet per ſe & „propter ſequentia, ubi identidem Κορύβας in ſingulari „appellatur, Diodorum ſcripſiſſe Κορύβαντα. Unus tantum „*Corybas* dictus ex Iaſione & Cybele natus eſt, a quo om-„nes οἱ ἐπὶ τοῖς (ut auctor deinceps) Κυβέλης ἱεροῖς ἐνθου-„σιάσαντες, *Corybantes* ſunt nominati, „ bene Io. Ienſius Epiſt. ad I. G. Graevium p. 417, cui Rhodom. ſua verſione praeluxerat. Scripti Codd. eam ſcripturam dubio eximunt. Wess.

ead. l. 12. Ὀλύμπῳ τὸ πρῶτον συνοικήσασαν) Verum hoc arbitratus ſum. Cybele primum Olympo enupſerat, illique Alcen pepererat: poſtea Iaſioni. Hoc ordo verborum requirit, ut agnoſcas. Si tamen Ὀλύμπῳ τῷ πρώτῳ tueri velis, auxilio Plutarchus de Muſic. p. 1133 D. occurret. WESS.

Pag. 362. *l.* 1. Θήβην τὴν Κίλικος) Haec addita auguror, ut origo urbis Thebes, de qua poëta Il. A, 366, indicaretur. Eam ab hac Thebe, ſicuti a lyra *Lyrneſſum*, qua de Il. B, 690, & Strabo XIII, p. 910, cognomen impetraſſe volebant. WESS.

ead. l. 2. Τοὺς ἄλλους εἰς Φρυγίαν) Quis ambigat ab auctore ſcriptum τοὺς αὐλοὺς eſſe? cum de inſtrumentis Deorum Muſicis hic diſerte agatur. RHOD. Τοὺς αὐλοὺς &c.) Verus hic vates Rhodom. fuit. Sintne vero ex Thracia adiacentibuſque inſulis in Phrygiam, an contra, Muſica haec inſtrumenta ſacraque, in quibus horum uſus frequentabatur, illata, diſquirit Strabo Lib. X, pag. 721. WESS.

ead. l. 6. Τὸ δ' ἀληθὲς τὸν τοῦ σίτου &c.) Quinque hic menda occurrunt. Nam I. poſt ἀληθὲς dſtinguendum. II. participium in verbum δωρηθῆναι mutandum. III. poſt Ἰασίωνος interpungendum. IV. poſt καὶ reſtituendum ἀλλά. Denique παραδίδοται ſcribendum videtur, ut planior fiat ſententia. RHOD. Τὸ δὲ ἀληθὲς, τὸν τοῦ σίτου πλοῦτον δωρηθῆναι &c.) Aſſentior viro doctiſſimo ex praecipua parte: in ceteris ſcriptos Codd. ſequor. Πλοῦτος idem olim, quod frumentum & quidquid divite terra provenit. Cicero. II Nat. Deor. c. 26: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata eſt: qui Dives, ut apud Graecos* Πλούτων, *quia & recidant omnia in terras & oriantur in terris.* Hinc Orpheus de Plutone H. XVII, 4:

Πλούτων ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἁπάσης,
Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν.

Haud abſurde ergo fabulam Diodorus, & Euſtath. quamquam diverſam ingreſſus viam, in Homer. p. 1528 exponunt. Vide & huius libri c. 77. WESS.

Pag. 363. *l.* 4. Καὶ γὰρ Ἰάσονα καὶ Διοσκούρους) Ita veniſſe a Diodoro non ambiges, ſi L. IV, 43 & 49, inſpexeris. Vitium peperit aberrans librarii manus, qua Ἰάσων & Ἰασίων ſaepe locum commutarunt. Exempla dabunt Iſ. Caſaubon. ad Dion. Chryſ. Orat. XXIX, p. 297, Sylburg. in Clement.

Alex. Protrept. p. 28, Holſten. ad Stephan. Δάρδανος, & Ioſ. Barneſ. Odyſſ. E, 125, Homeri. Wess.

ead. l. 9. Προσηγορεύετο Στρογγύλη) Id a figura acce-piſſe nomen videtur. Parthen. Erotic. c. 19, ὁρμήσαντες ἀπὸ νήσου, τῆς πρότερον μὲν Στρογγύλης, ὕστερον δὲ Νάξου κληθείσης. Et Plinius L. IV N. H. c. 12. Wess.

Pag. 364. *l.* 4. Κατασχεῖν τὴν Στρογγύλην νῆσον) Dilutius viſum eſt interpretis *ad Strongulen appulit*: id προσέχειν. Demoſth. in Dionyſidor. p. 700: ὅτι ἀναγκαῖον εἴη τῇ νηὶ προσέχειν εἰς Ῥόδον. Herodot. Vit. Homer. c. 8: ἐκ τῆς Λευκάδος προσέσχεν εἰς τὴν Ἰθάκην. Polybius II, 9: μέρος δέ τι προσέσχε τὸν τῶν Ἐπιδαμνίων λιμένα. Quod auctor habet, occupaſſe eum inſulam indicat, ut ſuperius L. I, 44, κατασχεῖν τὴν ἀρχήν· & κατασχεῖν τὰς νήσους L. IV, 86. Wess.

ead. l. 12. Ταῖς Διονύσου τροφοῖς) Docuit Aeſchylus fabulam Διονύσου τροφοὺς, ſed eius aliud argumentum. Eas Medea pariter cum maritis coctas aetate iuvenili inſtruxit, auctore Schol. Euripid. in Argum. I Medeae, & Hygino F. CLXXXII, ubi ſine cauſa ex *Medea* fecerunt *Tethyn*. Wess.

ead. l. 13. Περὶ τὸ καλούμενον Δρίος) A denſa arborum ſilva, quae δρίος. Homerus Odyſſ. Ξ, 353: — Ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης. Oppian. Halieut. IV, 388: Μηρίνθῳ στέψαντες ἅπαν δρίος. — Simili de cauſa collis, ᾧ ὄνομα Δρίον in Daunia apud Strabon. VI, p. 435, & cap. ſeq. in inſula Naxo mons *Drios*, uti videbimus. Wess.

Pag. 365. *l.* 8. Ἰφιμέδειαν) Sic dicitur etiam Apollodoro I, 7, 4, & Criticis veteribus in Apollon. Rhod. I, 482. At Parthenio Erot. c. 19, Ἰπιμέδη, ſeu verius Ἰφιμέδη, quod idem videri, bene monuit ad Hygin. F. XXVIII Th. Munckerus. Wess.

ead. l. 14. Σικελὸς καὶ Ἑκήτορος) Aliter haec hiſtoria narratur apud Parthen. Erot. c. 19, ubi virgo Παγκράτω, raptores vero Σκελλὶς καὶ Κασσάμενος Κήτορος dicuntur, *filii Cetoris*. Palm. Uter veriora horum nomina ſervarit, *Partheniuſne* an *Diodorus*, non temere dixero. Σικελὸς defendi poteſt, ſicuti & Ἀγασσαμενὸς, quod bene Graecum quiſque animadvertit. In Strabone L. X, p. 723, manu exarati libri Ἑκάτερον praeferunt, nomine haud longe hinc diſcrepantem, alium tamen. Wess.

Pag. 366. *l.* 8. Μετωνόμασαν δὲ καὶ τὴν νῆσον Δίαν) Callimachus apud Etymolog. v. Δία·

'Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξου.

Et noſter L. IV, 61. Wess.

ead. l. 11. Καὶ ἀλλήλους ἀνεῖλον) De eorum morte multimodis apud pleroſque ſcriptum eſſe, ex Schol. ad Il. Ε, 385, & Euſtath. in Homer. p. 1687, conſtat. Diodoro conſentit fere Pindarus:

—— —— 'Ἐν Νάξῳ
φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ Ἰφιμεδεί-
ας παῖδας, Ὦτον καὶ σὲ τολ-
μάεις Ἐπιάλτα ἄναξ.

Od. IV Pythion. v. 176. Wess.

ead. l. 15. Ἐκ τῆς νῦν Λαμίας) Lege, ſi mihi credis, Λατμίας ex Strabone L. XIV, p. 943, & Plinio L. V, cap. 29. Palm. Vero affinis eſt Palmerii ſententia. *Lamiam*, quod quidem ſciam, in Caria nuſquam reperi, quae *Latmiam*, monti Latmo accubantem regionem, omnino habuit. Scripſi praeterea ex manu exaratis Codd. ὧν βασιλεύσας Νάξος, & ob Stephanum, cui inſula ἀπὸ Νάξου τῶν Καρῶν ἡγεμόνος dicta perhibetur: porro οὗ γενόμενος υἱὸς Σμέρδιος, quod hominis cognomen ex σμέρδειν, unde σμερδνὸς & σμερδαλέος, originem accepiſſe opinor. Wess.

Pag. 367. *l.* 8. Εἰ μὴ ἀπολείψει τὴν Ἀριάδνην αὐτῷ) Significantius id & propterea rectius eſt viſum. De Theſeo, Ariadnen in inſula deſtituente, L. IV, 61, & Nonnus Dionyſ. XLVII, 270. Wess.

ead. l. 11. Τὸ καλούμενον Δρίος) Et hoc vulgato antiſtat. Literarum non admodum diſſimilis figura ex ΔΡΙΟΣ formavit ΑΡΙΟΣ· quod nomen monti ex ea cauſa venit, quam praecedenti cap. expoſuimus. Ariadnae autem fata Naxii longe longeque aliter, ſi quae fides Plutarcho in Theſ. p. 9 C. memorabant. Wess.

Pag. 368. *l.* 2. Καὶ ὑπό τινων Διονυσιάδα καλεῖσθαι) Diceres Plinium ex magna parte hinc ſumſiſſe, cum de Naxo L. IV H. N. c. 12, *Naxus a Delo XVIII*, inquit, *cum oppido, quam STRONGYLEN, dein DIAN, mox DIONYSIADA a vinearum fertilitate, alii Siciliam minorem, aut Callipolin appellarunt.* Porro Naxios ſuae inſulae Bacchi natales contribuiſſe, ſignificavit & L. III, 64, Diodorus. Wess.

ead. l. 8. Καὶ Κλίδη) Aſſumſi Κλεῖδι in margine adſcriptum. Rhod. Καὶ Κλεῖδι) Idem & ego revocavi. *Cleis* non alia videtur ac *Cleia*, quam inter Bacchi nutrices Heſiodus recenſuit eo verſu, qui Theonis diligentia ſervatus legitur

in Schol. ad Aratum Phaenom. v. 177: —— Νύμφαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι Φαισύλη, ἠδὲ ΚΟΡΩΝΙΣ, ἐϋστέφανός τε ΚΛΕΕΙΑ. Nihil opus ergo poſt haec coniectura Th. Munckeri, arbitrati pro Κλεεὶς ex Hygini F. CLXXXII reponi poſſe *Ciſſeis*. Iam quod addit Diodorus, Semelen prius fulmine percuſſam eſſe, quam pareret, ut Bacchus e duobus immortalibus prognatus cenſeretur, id quodam modo illuſtrant haec Artemidori, οὐδεὶς γὰρ κεραυνωθεὶς ἄτιμός ἐστιν, ὅθεν γε καὶ ὡς θεὸς τιμᾶται, de Somn. Explic. L. II, 8. WESS.

ead. l. 12. Ἐν τῇ τροφῇ τὰς χάριτας ἀπολαβεῖν) Putes neglectas ab interprete voces ἐν τῇ τροφῇ ex Scholio huc viciniae commigraſſe, Grammaticumque, ut τὰς χάριτας exponeret, addidiſſe τροφεῖα, quae, cum moleſta hoc eſſent loco, deinceps abierint nimia alterius ſedulitate in eum, qui nunc eſt, vocum ordinem. Nemo, credo, ſi hinc exſularent, poſtliminio ut redirent, elaboraret. Qui tamen legitima arbitrabuntur, de victus abundantia & ficis accipient, quarum uſum Naxios Bacchus edocuit, Μειλίχιος propterea inter eos nuncupatus. Nam in inſula Μειλίχιον καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον, διὰ τὴν τοῦ συκίνου καρποῦ παράδοσιν, auctores habeo Andriſcum, Naxiacorum ſcriptorem, & Agaſthenem in Athen. L. III, 5. WESS.

ead. l. 13. Καὶ ναυτικάς τε δυνάμεις συστήσασθαι) Naxii olim mari plurimum valuerunt, armatiſque navibus, quas Καιθάρους vocabant, plures ad imperata facienda compulerunt: hinc & inter θαλασσοκρατοῦντας a Cratino numerantur apud Suidam v. Ναξιουργὴς, & ab Euſebio, quem pulchre explicat Iſ. Caſaub. ad Polyb. I, 20. Quae vero his ſuccedunt de Naxiorum rebus, Perſico bello ſtrenue adminiſtratis, vereor, ut alibi tam diſtincte reperias. WESS.

Pag. 369. *l.* 3. Περὶ τὴν τοῦ οἴνου ἰδιότητα &c.) Naxii vini tanta olim gratia erat, ut Archilochus, haud inſipidi palati poëta, ipſi nectari aequipararet, Athenaeo L. I, 24, indice. Haec cauſa, ob quam Naxii numis ſuis Bacchum, cantharum dextra, thyrſum ſiniſtra tenentem inſcripſerint in Theſauri Brand. T. I, p. 432, ubi Begerus. WESS.

ead. l. 6. Πρῶτοι κατῴκησαν οἱ μετὰ Τρίοπος ἀφικόμενοι) Superius L. IV, 58, τοῦ Τριόπα τοῦ Φόρβαντος, nec aliter huius L. c. 61. Quod hic legitur, ſuo ſuffragio munit Theocritus Idyl. XVII, 68. De Syma Mnaſeas Glaucum perhibet, ἁρπάσαντα Σύμην τὴν Ἰαλύσου καὶ Δωτίδος θυγατέρα ἀποπλεῦσαι εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ τὴν ἐγγὺς τῆς Καρίας

νῆσον ἔρημον κατοικήσαντα ἀπὸ τῆς γυναικὸς Σύμην αὐτὴν προσαγορεῦσαι in Athenaei L. VII, p. 296 C. quae Diodori narrationi non uſquequaque reſpondent. Wess.

ead. l. 9. Νιρεὺς ὁ Χαρόπου) Hanc lectionem veram eſſe, Homeri verſus Iliad. II, numero 672, confirmat. Deteſtanda igitur eſt, neſcio utrum ignorantia magis an impudentia gloſſatoris, qui tam certa in dubium vocet. Rhod. Non intercedo. Quamquam non erat, cur iram colligeret Rhodomanus. Librarios tuebitur Lucian. Nireum τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος appellans D. Mort. XXV, 1, & praeter ceteros Tib. Hemſterhuſius. Wess.

ead. l. 15. Τὸ καλούμενον Οὐράνιον) Hoc cognomine montem aut urbem in Symae vicinia legere non memini. Cypri *Uraniam* Lib. XX, 49, examinabimus, neque ea huc pertinet. Wess.

Pag. 370. *l.* 4. Τῶν μετὰ Ἱππότου) Vide ſuperius c. 9. De Nauſo nihil exploratum habeo. Praeſtat autem mox τὴν Σύμην κατῴκισε ob ea, quae praecedunt. Wess.

ead. l. 11. Κάλυδναν καὶ Νίσυρον) Poëtam explicat Iliad. B, 676, de cuius verſibus Strabo X, p. 749. Wess.

ead. l. 13. Ἄντιφός τε καὶ Φίλιππος) Homerus in Catalogo navium Graecarum, ad Troiam expeditarum, verſu 678, Φείδιππον nominat. Hic iterum apparet, Scholiaſten illum omnis eruditae lectionis expertem fuiſſe. Rhod. Lege Φείδιππος ex Homero Iliad. B, verſ. 678, Ariſtotele in Peplo, & aliis. Palm.

Pag. 371. *l.* 3. Καὶ τοῖς ἐγχωρίοις καταμιγέντες) Syntheſis eſt, utroque in ſermone frequens. Pendet participium non ex νεῶν vocabulo, ſed ἐπιβατῶν, quod animo ſcribentis obverſabatur. Arrian. Exp. Alex. I, 15: χρόνον μὲν δὴ ἀμφότερα στρατεύματα ἐπ' ἄκρου τοῦ ποταμοῦ ἐφεστῶτες. Curtius VIII, 9, 31: *Unum agreſte & horridum genus eſt, quos ſapientes vocant.* Vide alia in Io. Fr. Gronovii L. II de Pec. Veter. c. 4, C. A. Duker. ad Thucydid. II, 47, & Cort. Salluſt. Iugurth. c. 14. Wess.

ead. l. 8. Τὴν δὲ Κάρπαθον) Inſulae mentio in memoriam mihi redigit verba Ariſtidis T. II, p. 354, καὶ νῦν Κάρπαθον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας νήσους, οἰκουμένας ἐστιν ἰδεῖν· quibus ex parva inſula *Caſo* ſtupenda metamorphoſi mons *Caucaſus* exſtructus, & inſularum catalogo inſertus eſt. Tu καὶ Κάσον reſinge. Mox Rhodomanus Ioclum F. *Thymoleontis* fecit, cauſa non addita. Mihi & pater & filius

non ſatis cogniti ſunt, neque conſilium eſt, a libris ſcriptis diffidere. Wess.

ead. l. 15. Οἱ προσαγορευόμενοι Τελχῖνες) De illis Strabo XIV, p. 966, & S. Bochartus L. I, 7, de Phoenic. Colon. Wess.

Pag. 372. *l.* 4. Καὶ ἄλλα τῶν εἰς τὸν βίον χρησ. &c.) Rhodomanus hoc in Addend. ex coniectura reſtituerat, quo de ob Codd. & ſermonis uſum dubitare nefas. Inferius c. 73, ἔτι δὲ πολλὰ τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις εἰσηγήσασθαι τοῖς ἀνθρώποις· quae quidem verba a me & id impetrarunt, ut τοῖς ἀνθρώποις hoc loco retinerem. Vide & L. I, 45. Wess.

ead. l. 9. Παρὰ δὲ Ἰαλυσίοις Ἥραν καὶ Νύμφας Τελχινίας) In Latinis haec, & quae continuo conſequuntur, neglecta erant. *Minervam Telchiniam* ab iiſdem fabrefactam Nicolaus Damaſc. in Florileg. Stobaei Tit. XXXVIII, p. 225, auctor eſt. Ἀθηνᾶς Τελχινίας ἄγαλμα, inquit, πρῶτοι ἱδρύσαντο, ὥσπερ εἴ τις λέγοι Ἀθηνᾶς βασκάνου· fortaſſe tamen in tituli explicatione deceptus. Telchines, uti dicetur, habiti fuerunt βάσκανοι καὶ φθονεροί. Pallas *Telchiniae* cognomen nacta eſt ab auctoribus, qui ſimulacrum dedicarant, uti Apollo, Iuno, Nymphaeque. Wess.

ead. l. 11. Καὶ παράγειν — νέφη τε καὶ ὄμβρους) Haud ſcio, an velit, Telchines carminibus & arte magica nubes, pluvias, grandinemque avertiſſe; quam artem venditabant Corinthi ἀνεμοκοῖται, Cleonis χαλαζοφύλακες, in Gallia ſeriore aevo *tempeſtarii* apud Agobardum lib. Contra Vulgi Opin. de grandine p. 145, illi etiam, qui L. 4, c. de Malefic. *in agreſtibus locis innocenter adhibebant ſuffragia, ne maturis vindemiis metuerentur imbres, aut venti grandiniſque lapidatione quaterentur.* Opportune Clemens Alexandrin. Stromat. L. VI, p. 754: Αὐτίκα φασὶ τοὺς ἐν Κλεωναῖς μάγους φυλάττοντας τὰ μετέωρα, χαλαζοβλήσειν μελλόντων ἰεσῶν, ΠΑΡΑΓΕΙΝ τε ᾠδαῖς καὶ θύμασι τῆς ὀργῆς τὴν ἀπειλήν. Quae optimi viri Seneca L. IV Q. N. c. 6 explicabit: *Illud incredibile, Cleonis fuiſſe publice praepoſitos* χαλαζοφύλακας, *ſpeculatores futurae grandinis. Hi cum ſignum dediſſent, adeſſe iam grandinem, quid exſpectas? — — Immo pro ſe quiſque alius agnum immolabat, alius pullum. Protinus illae nubes alio declinabant, cum aliquid guſtaſſent ſanguinis.* Pro interprete ſtat rudis adhuc antiquitas, arbitrata & attrahi imbres cantibus & repelli. Wess.

ead. l. 15. Καὶ εἶναι φθονεροὺς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ) Vide Steph. Bergler. in Alciphron. L. I Epiſt. 12. Heſychius, Τελχῖνες, βάσκανοι, γόητες, φθονεροί. Hinc Syneſ. Dion. p. 57 C. Τελχὶν καὶ βάσκανος ὢν, & οἱ πάλαι Τελχῖνες, qui Socrati, Platoni atque Ariſtoteli olim obtrectaverant, Themiſtio Orat. XXIII, p. 286 B. & τίνες Τελχῖνες πονηροὶ καὶ βάσκανοι δαίμονες in Gregorii Nazianz. Orat. III, p. 96 D. WESS.

Pag. 373. *l.* 4. Ἀφ' ἧς τὴν νῆσον ὀνομασθῆναι) Sic praeſtat. Non enim Neptunus ex filia inſulam cognomine inſignem eſſe iuſſit, ſed ex uxoris nomine Sol, ut cap. proximo docetur, unde ipſa τῆς νύμφης ἐπώνυμος Ariſtidi T. II, p. 355. De materno vero *Rhodi* genere veteribus non ſatis convenit. Pindarus, uti nunc editur, Od. Olymp. VII, 25, παῖδ' Ἀφροδίτης perhibebat: at olim παῖδ' Ἀμφιτρίτας legebatur, Epimenide conſentiente, quod utrumque Criticis Graecis credimus; neque abſurde admodum, ἔβλαστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς νᾶσος, poëta eadem Ode canit. Scripſi praeterea ex Reg. καὶ Ζεὺς λέγεται καταπεπολεμηκώς, ut tractus orationis eſſet lenior. WESS.

Pag. 374. *l.* 5. Καὶ τιμῆς ἀθανάτου τυχεῖν) Rhodi quotannis agebatur Ἁλίων ἀγὼν, in cuius celebritate an & *Haliae* huius, eiuſdem quidem cum Ἁλίῳ, qui Rhodiis ſol, originis, quaedam ratio ſit habita, non temere finivero. Soli ſacer erat, inſtituebaturque menſis Gorpiaei die XXIV, ut docent Critici veteres ad Pindari Olympion. Od. VII extremam, atque ex illis Io. Meurſius in Feriat. Graec. WESS.

ead. l. 10. Ἀπόλλωνος Λυκίου) Confer inferius c. 78, & Schol. in Aeſchyli VII Adv. Theb. v. 147. WESS.

ead. l. 13. Ἐπιπολασάντων τῶν ὑγρῶν λιμνάσαι &c.) Claudicantem orationem inſtauravi: τὸ ἐπιπολάζον ὕδωρ, quod brevi ſuccedet, & quae de verbo antea c. 36 obſervavimus, dubium, ſi quod oriatur, eximere apta ſunt. Rhodum autem aquarum inundatione olim fuiſſe demerſam, ſive ἁλμυροῖς ἐν βένθεσι νᾶσον κεκρύφθαι, ut Pindarus ait, praeter alios teſtantur Philo Iud. de Mund. non Corrump. p. 959 E. & Ariſtides Tom. II, p. 353. WESS.

Pag. 375. *l.* 4. Τῆς νήσου πηλώδους οὔσης ἔτι) Si quid veri fabulae involucro tectum latet, ut ſane videtur, commodius explicaretur ex ea inundatione, qua de cap. 47 dictum fuit. WESS.

ead. l. 12. Εἶναι δὲ τοὺς ἑπτὰ υἱοὺς &c.) Eoſdem, nec tamen in omnibus conſentanei, recenſent Graeci Critici ad Pindari Olymp. Od. VII extremam, filiam tamen v. 26 prave vocitantes. Ἡλίου καὶ Ῥόδου ἐγένοντο, inquiunt, παῖδες ἑπτὰ, καὶ θυγάτηρ Ἠλεκτρυών· cuius nomen quomodo refingi oporteat, non eſt, ut operoſe dicatur. WESS.

Pag. 376. *l.* 8. Ἐπὶ τοῦ πυρὸς θύσαι) Cecrops primus ſi deſignetur, uti probabile eſt, cave victimas animatas intelligas: is enim ὁπόσαι ἔχει ψυχὴν, τούτων μὲν ἠξίωσεν οὐδὲν θῦσαι, πέμματα δὲ ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν, Pauſan. L. VIII, 2. WESS.

ead. l. 12. Ἐν οἷς ἐστι καὶ Ζήνων) Io. Meurſius Rhodi ſuae L. I, c. 1, Zenonem incertae patriae ſcriptorem affirmat. Immo vero domo Rhodius fuit. Diogen. Laërt. VII, 35, Τρίτος (Ζήνων) Ῥόδιος, τὴν ἐντόπιον γεγραφὼς ἱστορίαν ἑνιαίαν· ubi Aegid. Menag. pulchre obſervat, Polybii fuiſſe aequalem & ab eo meritis laudibus efferri Excerpt. Legat. p. 1407. WESS..

Pag. 377. *l.* 1. Ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν) Idem Pindarus voluit fine Od. VII Olymp.

Ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεὶς
τέκεν ἑπτὰ, σοφώ-
τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων
ἀνδρῶν παραδεξαμένους
παῖδας. — —

Potuiſſet autem praepoſitio negligi, ni ſecus auctori viſum fuiſſet. Apollodor. de Oedipo, καὶ διαφέρων τῶν ἡλίκων ἐν ῥώμῃ, L. III, 5, 7. Plato I LL. p. 629, ὅτι τοὺς μὲν ἐν πολέμῳ διαφέροντας, διαφερόντως ἐγκεκωμίακας· quod tamen & diverſiore modo ſumi quitum eſt. WESS.

ead. l. 6. Τούτων δὲ Μάκαρ μὲν εἰς Λέσβον ἀφίκετο) Vide inferius c. 83, ubi alia omnia de eius genere. WESS.

ead. l. 9. Οἱ δ' Αἰγύπτιοι ἔμαθον παρ' αὐτοῦ τὰ περὶ &c.) Horum neutrum Aegyptii concedent, Heliopolis auctorem & Aſtrologiae ſcientiam ſuae genti aſſerentes L. I, 50. Res ipſa a vero abludit, a Graecis in medium coniecta, ne Aegyptiis hac parte inferiores viderentur. WESS.

ead. l. 13. Τὰ διὰ τῶν γραμ. ὑπομνήματα συνέβη φθαρῆναι) Fieri id potuit. Literas tamen Pelaſgi ſervarunt, ſicuti ad L. III, 66, oſtendimus. WESS.

Pag. 378. *l.* 2. Ἐνίσχυσαν ὡς αὐτοὶ &c.) Puto legendum ἐνίσχυσεν, ut ſit perinde ac ſi dixiſſet, ἐνίσχυσε τὸ πρώτους

αὐτοὺς τὴν τῶν ἄστρων εὕρεσιν ποιήσασθαι. Eſt autem ἐνίσχυσε ad verbum, *invaluit.* Sic enim nonnunquam apud Latinos uſurpatur hoc verbum, cum nomine *rumor* & cum nomine *conſuetudo.* Sed hic ἐνίσχυσεν erit *invaluit rumor.* STEPH. Perſona numeri ſingularis tertia eſt. Conſule eruditam H. Stephani hac de re annotationem. RHOD. Placet virorum doctiſſimorum arbitrium. Sic L. XX, 59, διὸ δὴ καὶ παρά τισιν ἐνίσχυσεν ἐν παροιμίας μέρει λεγόμενον. Simile peccatum in Pauſania L. VII, 26, p. 592, οὐ μὴν καὶ αὐτίκα ἐξενίκησαν Αἴγειραν ἀντὶ Ὑπερησίας καλεῖσθαι. Scripſerat ἐξενίκησεν, ut optime Sylburgius. Ita aſſolet, veluti cum L. I, 3, ὀψὲ δέ ποτε αὐτοὺς καλεῖσθαι Γαλάτας ἐξενίκησε· L. VIII, 22, p. 641, ἐξενίκησεν ὥς καὶ τὰς ἐν τῇ ἐρήμῳ τῇ Ἀράβων Στυμφαλίδας ἐπὶ ἡμῶν ὀνομάζεσθαι. WESS.

ead. l. 3. Κτίσαντες ἐν Αἰγύπτῳ πόλιν τὴν ὀνομ. Σάϊν) Calliſthenis & Phanodemi, paria apud Proclum in Platon. Tim. p. 31 proponentium, opinionem perſtrinximus ad L. I, 28. WESS.

ead. l. 12. Τὸ ἀπ' ἐκείνου Τριόπιον κληθὲν) Confer c. 61 inferius. WESS.

ead. l. 15. Κτίσαντες πόλιν Ἀχαΐαν) Meminit urbis Ergias Rhodius Athen. VIII, p. 360, cum de Phoenicibus & Phalantho ἐν τῇ Ἰαλύσῳ, inquit, πόλιν ἔχοντες ἰσχυροτάτην τὴν Ἀχαΐαν καλουμένην· i. e. in regione Ialyſia, ἐν τῇ Ἰαλυσίᾳ, ut Noſter. Scio Io. Meurſium L. I Rhodi ſuae c. 8 Achaiam hanc in ipſam Ialyſum urbem intuliſſe, eiuſque arcem feciſſe: ſed id commentum Ergiae verba abunde refellunt, quaeque hic Diodorus. Appellata deinceps Κύρβη fuit, ut optime animadvertiſſe mihi Palmerius videtur: quod nomen abſtuliſſe eam ſuſpicor a Cretenſium *Cyrbe*, quae deinde Ἱεράπυτνα, Stephano teſte, cum ea ex inſula coloni ſimul cum Althaemene Rhodum commigrarent: nam Pamphyliae apud eundem Ethnicographum Κύρβη, quam ab hac Rhodiorum nihil admodum diſcrepare arbitrabatur Iac. Gronovius, vereor, ut hic referri poſſit. WESS.

Pag. 379. *l.* 3. Τὴν μετὰ ταῦτα Κυρβίαν μετονομασθεῖσαν) Haec verba ſunt loco mota: nam ex inferioribus patet, Κύρβην (ſic legendum) fuiſſe urbis nomen, & debere referri ad Ἀχαΐαν, de qua ſupra. Ergo totum locum puto ſic legi debere: κτίσαντες πόλιν Ἀχαΐαν, τὴν μετὰ ταῦτα Κύρβην μετονομασθεῖσαν, ὧν ὁ πρεσβύτερος Ὄχιμος βασιλεύ-

ων ἔγημε μίαν τῶν ἐγχωρίων νυμφῶν Ἡγητορίαν, ἐξ ἧς ἐγέννησε θυγατέρα Κυδίππην, ἣν γήμας Κέρκαφος &c. *Cum condidiſſent Achaiam urbem, poſtea dictam Cyrben, quorum maior natu Ochimus regnum adeptus, duxit Hegetoriam, eius loci Nympham, ex qua genuit Cydippen, quam duxit Cercaphus.* Palm.

ead. l. 6. Οἱ υἱοὶ τρεῖς, Λίνδος, Ἰάλυσος, Κάμειρος) Critici veteres eoſdem Cercaphi & Cydippes filios memorant in Pindari Olymp. Od. VII, 32; quibus Plutarch. Q. Graec. p. 297 iunge. Urbes autem ab his conditas & appellatas ſuperius auctor L. IV, 58, Ἰήλυσον καὶ Κάμιρον vocitabat. Vide & L. XIII, 75. Wess.

ead. l. 13. Ἱδρύσατο τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν) Celebre admodum id templum eſt ex Diogene Laërt. I, 89, & Aeliano de Animal. IX, 17, nec minus Minervae ſignum, rudi materia a Danao fabrefactum & conſecratum, de quo ad Callimachi apud Euſeb. L. III Praep. Evang. c. 8 epigramma viri longe doctiſſimi R. Bentleius Fragm. Callim. p. 358, & Ioach. Kuhnius in Pauſaniae L. VII, 3, p. 531. Wess.

ead. l. 14. Τῶν δὲ τοῦ Δαναοῦ θυγατέρων τρεῖς) Id vero negant fabulae, quae Danai filias quinquaginta ſalvas Argos perveniſſe affirmant in Apollodori L. II, 1, 4. Wess.

Pag. 380. *l.* 15. Φοινικοῖς γράμμασι) Scaliger adſcripſerat Φοινικικοῖς, quod & in opinionem venit S. Bocharto de Phoenic. Colon. L. I, 7. Atque ita profecto oportuerat: confunduntur enim Φοινικὰ & Φοινικικὰ, ſicuti inferius L. XIV, 65, docebitur: aut certe Φοινικίοις, ut χαρακτῆρες Φοίνικιοι in Maximi Tyrii Diſſert. XXXVIII, p. 222, & Φοινίκια γράμματα apud Heſych. & Noſtrum L. III, 66. Porro quae poſt κομισθῆναι ſequebantur, τὰ καλούμενα Φοινικικὰ, ea auctoribus libris ſcriptis delevi; nam manifeſtum Grammatici interpretamentum ſapiunt, docere nos ingreſſi, a Phoenicibus nomen priſcis Graecorum literis veniſſe: quod verum quidem, ſicuti alias dictum, ſed alienum ab hoc loco eſt. Wess.

Pag. 381. *l.* 11. Ὁ μὲν Φόρβας ἀνεῖλε τοὺς ὄφεις) Polyzelus Rhodius apud Hygin. Poët. Aſtron. II, 14, *hunc Phorbanta nomine demonſtrat, qui Rhodiis auxilio maximo fuiſſe demonſtratur. Nam cum eorum inſulam, ſerpentium multitudine occupatam, cives Ophiuſam appellaſſent, & in ea multitudine ferarum draco fuiſſet ingenti magnitudine, qui plurimos eorum interfeciſſet, & patria denique deſerta carere coëgiſſet, dicitur*

Phorbas Triopae filius ex Hiſcilla Myrmidonis filia natus, eo tempeſtate delatus, omnes feras & draconem interfeciſſe. Quem ſi audias, Phorbas hic alius atque hic eſt, & eius quidem ex filio Triopa nepos, quod & Ioſeph. Scaligero verius viſum eſt ad Euſebii Ann. CCCCXL, neque improbat Dieuchidas, Megaricorum ſcriptor, in Athen. L. VI, p. 262; facit enim Phorbantem Triopae, quicum Rhodum invaſerat, ſuperſtitem. Diodorus L. IV, 58, Triopae Phorbantis F. coloniam, in Rhodum deductam, tribuit. Adeo inter Graecos de antiquiſſimis ſuis rebus convenit. WESS.

ead. l. 15. Ἀλθαιμένης ὁ Κατρέως υἱὸς) At Conon apud Photium Biblioth. p. 454 Althaemenem hunc facit Heraclidem ex Peloponneſo: eum vide cap. 47. Apollodorus vero L. III, 2, cum Diodoro conſentit, & eum Catrei filium, Minois nepotem facit. PALM. De *Catreo* dictum ſatis eſt L. IV, 60. Diverſus autem Althaemenes hic eſt ab Heraclida Althaemene, qui μετὰ τὰ Τρωϊκὰ, ut apud Strabonem ſcriptum reperio L. X, p. 735, ſive Nelei Codridae aetate, uti Conon, colonos Argis profectus in Rhodum deduxit. Noſtrum Apollodorus Ἀλθημένην perpetuo vocat, in patris nomine mire depravatus. WESS.

Pag. 382. *l.* 5. Ἐπὶ δ' ὄρους Ἀταμύρου) Omnes alii auctores uno conſenſu hunc montem Ἀτάβυρον vocant, quorum antiquiſſimus Pindarus ſic ait Olymp. VII, ἀλλ' ὦ πάτερ Ζεῦ νώτοισιν Ἀταβυρίου μεδέων, *Iuppiter pater, qui in dorſo Atabyrii dominaris.* Ad quae Schol. ἐστὶ δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ ὄρος Ἀταβύριον. Ex quibus verbis patet, apud Pindarum legi Ἀταβύριον. Sic etiam Apollodorus, ſic Strabo, ſic Stephanus, qui Rhianum citat, & ait, a quodam Telchine Atabureio ſic montem fuiſſe appellatum. Ideo cenſeo, hoc loco legendum Ἀταβύρου & Ἀταβυρίου. Haec ſcripſeram, cum prodiit doctiſſimi Bocharti liber de Phoenicum Coloniis, & gaviſus ſum maxime, cum vidi eum eſſe in eadem ſententia. Eum vide cap. 7. PALM. Ἐπὶ δ' ὄρους Ἀταβύρου) Scaliger & Iſ. Voſſius ita margini librorum ſuorum adſcripſerant, & mox Ἀταβυρίου. Io. Meurſio L. I Rhodi c. 8 idem in mentem venerat. Res eſt expedita & certa. WESS.

ead. l. 15. Ἐνισχυούσης) Tam hoc retineri, quam ἐπισχυούσης admitti poteſt. RHOD.

Pag. 383. *l.* 8. Διδοὺς δὲ αὑτὸν εἰς τὰς ἐρημίας) Ioſephus XV A. I. 7, 7: καὶ τέλος εἰς τὰς ἐρημίας αὑτὸν διδούς. Polybius V 14: ἐδόκει γὰρ εἰς τόπους αὑτὸν δεδω-

κέναι παραβόλους· quae penetraſſe in loca deſerta & periculoſa eos indicant, de quibus ſermo eſt. S. Lucas A. A. XIX, 31, μὴ δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὸ θέατρον· ubi Raphel. non oblitus eſt Polybii. De exitu vero Althaemenis paullo diverſiore modo Apollodor. III, 2, 2. Wess.

ead. l. 12. Διὰ τὸν Λικυμνίου θάνατον) Vide L. IV, 58. Ob hanc vero & Althaemenis Argivi coloniam, Ariſtides T. II, p. 388, Rhodiorum προγόνους, ſive *maiores*, Argivos celebrat. Iunge Strabon. L. XIV, p. 966. Wess.

Pag. 384. *l.* 4. Τὴν ἡγεμονίαν παρέδωκε Βούτᾳ) Pauſanias verum ſi tradidit L. III, 19, p. 259, Tlepolemus Rhodi imperium reliquit uxori Polyxo. Ipſe ad Troiam occubuit, ſociis dein reliquias defuncti in inſulam deportantibus, & ἐπιτάφιον ἀγῶνα in viri perpetuam memoriam decernentibus, de quo Critici ad Pindari Olymp. Od. VII, 36. Wess.

ead. l. 7. Κατὰ τὴν ἀντιπέραν Χεῤῥονήσου) Quod in Mutin. eſt ἀντιπέρα haud raro apud Polybium, qui & L IV, 58, τὰ μέρη τῆς ἀντιπέρα γῆς· & L. V, 48, πρὸς τὴν ἀντιπέρα κειμένην στρατοπεδείαν· ſcriptis tamen libris non aſſentientibus, ut Boecler. in Lect. Polyb. pag. 80 docuit. Wess.

ead. l. 16. Τούτους ἀπογόνους γεγονέναι τῶν &c.) Vide mox c. 65. Wess.

Pag. 385. *l.* 9. Ἐξαποστεῖλαι Κύρνον) De Lyrco non diſſimilia narrat Parthen. Erot. c. 1. Ego vero *Cyrnum* hunc, a quo Cariae urbs *Cyrnus* cognomen acceperit, alias reperire haud memini. Πύρνος Cariae nota eſt Stephani teſtimonio, quae cum aut proxima Cherſoneſo, aut in ea ſedem habuiſſe videatur ob Plinium L. V, 28, de mendo naſci fortaſſe ſuſpicio poſſet, cui me tamen haud temere permiſero. Wess.

Pag. 386. *l.* 4. Τριόπαν, ἕνα τῶν Ἡλίου καὶ Ῥόδου παίδων); Aliter Callimachus in ſuo in Cererem Hymno v. 100 eum enim Neptuno genitum & Canace Aeoli filia aſſerit. Sed quis in fabulis requirat verum? Palm.

ead. l. 7. Ὑπὸ Μελισσέως τοῦ βασιλέως) Regem Meliſſea, a cuius filiabus Adraſtea & Ide altus ſit Iuppiter, habet Apollodorus L. I, c. 1, 3; ſed is aut in Creta regnum obtinuit, aut ad Idam Troiae, ut Noſter videtur velle L. XVII, 7. Wess.

ead. l. 10. Καὶ μερίσασθαι τὸ καλούμενον Δώτιον πεδίον)

Callimachus H. Cerer. v. 25, de Triopa: *Οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον.* Quo loco Scholiaſtes, *Κνιδίαν* Theſſaliae regionem perhibens, turpiter ſe dedit, nec vacat Stephanus culpa v. *Δώτιον*. Utriuſque errorem praeter Cl. Salmaſ. ad Inſcript. Herod. Attic. p. 28 refellit Ezech. Spanhem. Poëta *τὰν Κνιδίαν* aut ipſam Cnidum vocat, cuius conditor Triopas fuiſſe fertur a Pauſan. L. X, 11, aut regionem urbi vicinam, uti mox Diodorus; qui quod de luco ſubnectit, Callimacho non probabit, Triopae filio Eryſichtoni id contribuenti, ſicuti & fecit Tzetzes in Lycophron. v. 1393, ubi pater perperam & contra ſcriptos Codd. *Πριόπα*. WESS.

ead. l. 16. *Τὸ καλούμενον ἀπ' αὐτοῦ Τριόπιον*) Celebre illic Apollinis *Τριοπίου* templum & certamen, ad quod convenire Dorienſes ſacrorum & concordiae cauſa cum uxoribus & liberis ſtatis ſolebant temporibus, teſte Dionyſio L. IV A. Rom. pag. 229, &, quem auctorem habuit, Herodoto I, 144. Plura Ez. Spanhem. ad Callim. p. 686. WESS.

Pag. 387. *l.* 5. *Κανάκης τῆς Αἰόλου καὶ Ποσειδῶνος*) Sic Callimachus H. Cerer. v. 100, ut ſupra monuit Palmer. & Apollodorus I, 7, 4. Aliorum de Triopa opiniones expoſuit auctor c. 56, & L. IV, 58. Scripſit autem *Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης τῆς Πηνειοῦ*, ut ex L. IV, 69, videbis. Itaque id revocare non ſum veritus. WESS.

ead. l. 7. *Ἔστι δ' ἐν Καστάβῳ τῆς Χεῤῥονήσου*) De Caſtabo dicent alii. Hemitheam Staphyli filiam Parthenius memorat Erotic. c. 1. WESS.

ead. l. 13. *Καὶ τῇ μὲν Ῥοιοῖ τὸν Ἀπόλλωνα μιγέντα*) Quae Apollinem & hanc eius amicam illuſtrabant, copioſius expoſita fuiſſe ſuſpicor in Deliaca oratione, quam Dinarcho quidam tribuebant, intercedente Dionyſio T. II, p. 118, ubi prave nunc, *Δηλιακὸς, Ἀπόλλωνος καὶ Ῥοιοῦς τῆς Ταφύλου*. WESS.

Pag. 388. *l.* 1. *Εἰς λάρνακα συγκλείσαντα, βαλεῖν εἰς τὴν θαλ.*) Similem fabulam de Semele Cadmi filia Braſiatae narrabant apud Pauſan. III, 24, p. 272; nec multum diverſam de Danaë, cui in aurum verſus Iuppiter vitium obtulerat, Acriſii F. Lucian. D. Marin. XII, 1. Hanc de Rhoeo, arcae incluſa & in mare proiecta, tangit Tzetzes in Lycophr. v. 570, inſuper addens, ſervatam ex undis nupſiſſe Zareci, Caryſti filio, proptereaque Anium Zarecis filium perhiberi, *οὐ φύσει, ἀλλὰ θέσει*. Hinc lux affulget

Stephano, Μύκονος, ſcribenti, μία τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Μυκόνου, τοῦ Αἰνείου, τοῦ Καριστοῦ καὶ Ῥυοῦς τῆς Ζάρηκος. Prava enim ſunt & perturbata. Dederat ipſe ἀπὸ Μυκόνου, τοῦ Ἀνίου, τοῦ τῆς Ῥοιοῦς καὶ Ζάρηκος, τοῦ Καρύστου. Quod praeſtantiſſimo Th. Galaeo in mentem veniſſe cum nunc animadvertam, illi in ſolidum tranſcribo. Eum ergo vide ad Parthen. c. 1. Wess.

ead. l. 16. Τὸ ἀπότομον τοῦ πατρὸς) Conf. L. II, 57. Ἀποτομία indicatur. Noſter Excerpt. Valeſ. pag. 345, de Caeſaris in Corinthios benevolentia, οὗτος διὰ τῆς ἰδίας ἡμερότητος διωρθώσατο τὰς ἐκείνων ἀποτομίας. Philo Iud. Adv. Flacc. pag. 978 E. ὅλον τὸ πρᾶγμα ἐπιβουλὴ τῆς ἀποτομίας Φλάκκου καὶ ὄχλων. S. Paullus Roman. XI, 22: Ἴδε οὖν χρηστότητα καὶ ἀποτομίαν Θεοῦ. Wess.

Pag. 389. *l.* 5. Ἐν Βουβαστῷ τῆς Χεῤῥονήσου) Legendum ἐν Βυβαστῷ. Nam & Parthen. Erot. c. 1, & Ephorus in Stephani Βύβασσος, quae urbs eadem eſt, ita ſcribunt. Herodoto I, 174, ἐκ τῆς Χερσονήσου τῆς Βυβασσίης egregia coniectura reſtituit Iſ. Voſſius ad Melae L. I, 16, 10. Wess.

ead. l. 7. Διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ γενομένην ἐπιφάνειαν) Mallem ἀπὸ τῆς Θεοῦ. Ipſa Molpadia videtur indicari, quae praeſentem opem aegris ferebat, τοῖς κάμνουσι κατὰ τοὺς ὕπνους ἐφισταμένη φανερῶς, ut poſt pauca ſcribitur. Poſſes etiam ὑπὸ refingere, quod tamen diſtricte neceſſarium non eſt. Vide Miſcellan. Obſerv. Vol. III, p. 427. Wess.

ead. l. 12. Τὸν δὲ ἁψάμενον ἢ φάγοντα ὗος οὐ νόμιμον &c.) Non adeo ob porcos, credo, qui vini vaſa everterant & confregerant, quam quod pleriſque in ſacris id animalis genus impurum cenſeretur. Exemplis a S. Bocharto congeſtis Hieroz. Part. I, L. II, 57, adde ex Strabone Comanenſes in Ponto L. XII, p. 861. Mulſi libatio videtur perennaſſe ex veterum ſuperſtitione, qua θεοφιλῆ θυσίαν, Diiſque acceptiſſimam arbitrabantur, in quam addebatur ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, uti Sophocles affirmat in Porphyrio A. Anim. II, 19. Wess.

Pag. 390. *l.* 4. Καὶ πάντα τὰ τῶν Ἑλλήνων ἱερὰ συλῶντας) *Magis auctoribus Xerxes inflammaſſe templa Graeciae dicitur, quod parietibus includerent Deos, quibus omnia deberent eſſe patentia, quorumque hic mundus omnis templum eſſet & domus:* quae Ciceronis verba L. II, 10, de Leg. non praeteriit Barn. Briſſonius Regn. Perſ. L. II, 31, nec Stanleius in Aeſchyl. Perſ. v. 812, Briſſonium in pleriſque ſecutus, Per-

ſarum hanc in Graecorum Deos & ſacra impietatem proponentes. Alexander comiſſanteſque amici, ulturi eam Perſarum atrocitatem, *τὴν εἰς τὰ τῶν Ἑλλήνων ἱερὰ παρανομίαν*, poſt dein ignem arci Perſepolitanae ſubdiderunt L. XVII, 72. Adde L. XI, 29. Wess.

ead. l. 12. Τοῖς *ἀπεγνωσμένοις πάθεσι συνεχομένους*) Participium, quod a Codd. nonnullis negligitur, Diodoro mire placuiſſe, *ὁ συνεχόμενος τῷ πάθει* L. III, 29, & c. 33 *νόσοις δυσιάτοις συνεχόμενοι*, oſtendunt. Placuit & S. Lucae Evang. IV, 38, *ἦν συνεχομένη πυρετῷ μεγάλῳ*· & S. Matth. IV, 24, *καὶ προσήνεγκαν — ποικίλαις νόσοις καὶ βασάνοις συνεχομένους*. Tamen L. Rhodom. delendum cenſuiſſe videtur, quippe in Indice connectens *περιτυχόντας ἀπεγνωσμένοις πάθεσι*, *qui inciderunt, qui affecti ſunt morbis*. Neque ab eo multum diſſentio, non eliminans tamen, quod *περιτυχόντας* referri ad aegros poſſit, qui ad Hemitheae templum forte devenerant. Wess.

Pag. 391. *l.* 8. Τοὺς *ὀνομαζομένους* Ἐτεοκρῆτας *αὐτόχθονας*) *Genuinos Cretenſes*, ut Ἐτεοβουτάδας Athenienſes. Euſtath. in Homer. pag. 1861: Ἐτεοκρῆτες *δὲ, οἱ ἀληθῶς ἢ ἀληθεῖς* Κρῆτες. Αὐτόχθονες *οὖν οἱ* Ἐτεοκρῆτες, *ἰθαγενεῖς, γνήσιοι τῆς χώρας, λεχθέντες* Ἐτεοκρῆτες *ὡς πρὸς τοὺς ἐπήλυδας, καθὰ καὶ τῷ* Γεωγράφῳ *δοκεῖ*. Strabonis locus, quem deſignat, L. X, p. 729 A. legitur. Porro Eteocretenſium regem fuiſſe Creta, eumque indigenam, teſtis Euſebius Chron. An. LVI eſt, ubi Scaliger. Wess.

Pag. 392. *l.* 4. Οἱ *δὲ δέκα φασὶν ὑπάρχοντας*) Quinque mares, totidemque feminas, quae Sophoclis ſententia, opinati *πέντε τοὺς πρώτους ἄρσενας γενέσθαι — πέντε δὲ καὶ ἀδελφὰς τούτων. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ* Δακτύλους *κληθῆναι*, apud Strabon. X, p. 725, qui mox veriſſime, *ἄλλοι δ' ἄλλως μυθεύουσι, ἀπόροις ἄπορα συνάπτοντες. διαφόροις δὲ καὶ τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ἀριθμοῖς χρῶνται*· quos enim ipſe ex certiſſima Caſaub. emendatione *Celmin*, *Damnamea*, *Herculem* & *Acmonem* appellat, hi Pauſaniae L. V, 7, p. 392, *Hercules*, *Paeonaeus*, *Epimedes*, *Iaſius* & *Ida*. Iunge Schol. Apollonii Rh. I, 1129, & magis percipies, veritatem a Strabonis partibus ſtare. Wess.

ead. l. 8. Κατὰ *τὴν* Ἴδην *τὴν ἐν* Φρυγίᾳ) Hanc ſententiam amplectitur auctor ipſe L. XVII, 7, & Sophocles, qui propterea Φρύγας *Phryges* eos appellavit in Fabula Κωφοῖς Σατύροις, & ſcriptor Phoronidis, cui *γόητες* Ἰδαῖοι

Φρύγες ἄνδρες ὀρέστεροι in Schol. Apoll. Rh. I, 1126. Peperit confuſionem, quod Strabo vere obſervavit, mons Ida prope Ilium & eiuſdem nominis alius inſulae Cretae. Id vero vehementer dubites, rectene ſe habeant, quae ſuccedunt, διαβῆναι δὲ μετὰ Μίνωος εἰς τὴν Εὐρώπην. Primo enim Minos Europaeus ipſe fuit, nec ex Aſia, ſi quid veri in fabulis ineſt, in Cretam venit: quod, cum Minos mari olim fuerit potentiſſimus, fortaſſe debile videbitur, nec eſt tamen. Deinde Minois aetas Idaeis Dactylis recentior eſt, ipſo Iove prioribus. Praeterea ſcripti libri diſſentiunt, Μύγδονος praeferentes. Quibus equidem ego paene inducor, ut *Minois* parum tempeſtivum, rectius autem *Mygdonis* nomen opiner. Hoc amplius, Idaei Dactyli ex Phrygia, quod ex Ephoro atque aliis pro certo ponitur, in Europam tranſierunt: Phrygiae vero pars *Mygdonia* eſt, ἀπὸ Μύγδονος, a *Mygdone* nomen ſortita, ſicuti perhibet Stephanus. Tu ſi *Minoëm* praeferendum cenſueris, utere marmore Arundeliano Epoch. XI, quod corrigendi impetum ſufflaminat, Idaeos Dactylos, ferri repertores, in eandem Minois aetatem coniiciens. Wess.

Pag. 393. *l.* 1. Καὶ τὴν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου φύσιν ἐξευρεῖν) De ferro aſſentiuntur plerique omnes. Aeris uſus cenſetur antiquior: necdum enim reperto ferro, hoc arabant, ceteraque adminiſtrabant, in quibus ferri uſus negligi vix poteſt. Μηδέπω εὑρεθέντος σιδήρου, χαλκῷ ἐχρῶντο, ὡς καὶ Ἡσίοδός φησι,

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

Schol. Apollon. Rh. I, 430. Atque haec cauſa, cur pleriſque in ſacris aeris uſus, reperto iam ferro, perennaverit apud Macrob. Saturn. V, 19. Wess.

ead. l. 2. Τῆς Ἀπτεραίων χώρας περὶ τὸν καλ. Βερέκυνθον) Legebatur τῆς Ἀντισαπτεραίων χώρας, quod pravum cum animadverteretur, varie mutatum a viris eſt eruditis. Ioſ. Scaliger libri ſui margini alleverat τῆς ἀντίας Ἀπτεραίων χώρας, veſtigiis vulgatae ſcripturae inhaerens. Idem Iſ. Voſſio in mentem venit, ſic corrigenti ad Scylacis Peripl. pag. 41 ed. Gronov. Aliter Io. Meurſius L. II Cretae ſuae c. 5, legendum cenſens, ἐν τῇ Ἀπτεραίων χώρᾳ περὶ τὸν &c. Quibus, cum ſcriptis libris aliud placeat, nihil indigemus. De *Aptera* & *Apteraeorum* regione idem Meurſ. L. I, 6, abunde: id addo, montem hunc Cretae Βερέκυνθον in Noſtri MSſ. conſtanter ſcribi, *Berecyntum* vero Phrygiae ad-

ſpiratione carere, auctore Servio in Aeneid. IX, 82. Wess.

ead. l. 4. Μεγάλων ἀγαθῶν ἀρχηγοὺς γεγενῆσθαι) De Heraclidis Iſocrates Panegyr. p. 76: καὶ τῶν παρόντων αὐτοῖς ἀγαθῶν ἁπάντων ἀρχηγοὶ κατέστησαν. Contra Ioſeph. XX A. I. c. 6, 3: ὡς εὗρε τῶν κακῶν ἀρχηγοὺς τοὺς Σαμαρεῖς γενομένους. Nimirum ἀρχηγοὶ rei cuiuſcunque cauſae atque auctores ſunt, ut mox c. 65, εὐταξίας ἀρχηγοὶ, & c. 74, τέχνης ἀρχηγὸς, & XIV, 70, ἐλευθερίας ἀρχηγὸς, ſaepeque alias in hoc ſcriptore. A quo uſu non abit S. Lucas A. A. III, 15, ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς· nec auctor Epiſt. Hebr. II, 10, ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας, ſalutis nobis partae auctorem appellantes. Wess.

ead. l. 7. Ἕνα μὲν προσαγορευθῆναι Ἡρακλέα) Hunc Olympicorum ludorum auctorem, ut ferebant, deſcribit Pauſan. V, 7, 14. Mox τὴν τῶν Ὀλ. θέσιν malui, cetera, quae Codd. mutant, aliorum arbitrio permittens. Wess.

ead. l. 13. Καὶ περιάμματα ποιεῖν) Exemplum eſt in Alexandro Tralliano Therap. L. X, 1, quo Hercules, erectus & leonem elidens, ſi in annulo geſtetur, colicos dolores diſiicere affirmatur. Gemmam eiuſmodi inter Abraxeas vulgavit Io. Chifletius & illuſtravit c. 16. Ipſum autem concluſionis hoc genus, quo Hercules Dactylis Idaeis ob amuleta inſeritur, debile eſt. Quis enim iuſtas ſtultae ſuperſtitionis cauſas ubique patefecerit? In Alexandri, quem magum nemo dixerit, ſimulacris & numis parili modo inſaniebant. *Dicebantur iuvari in omni actu ſuo, qui Alexandrum expreſſum vel auro geſtitabant vel argento*, apud Trebell. Pollion. in Quieto c. 14. Quare tandem? an quia Macedonum rex feliciſſimo rerum ſucceſſu fuit uſus? Id fieri potuit. Recte vero perſtrinxit horum ſtultitiam, quod miror praeteritum ad eum Trebellii locum a viris egregiis, Io. Chryſoſtomus T. II, p. 243 E. τί ἂν τις εἴποι περὶ τῶν ἐπῳδαῖς καὶ περιάπτοις κεχρημένων, καὶ νομίσματα χαλκᾶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ταῖς κεφαλαῖς καὶ τοῖς ποσὶ περιδεσμούντων; Sed hoc obiter. Wess.

Pag. 394. *l.* 4. Γενέσθαι Κούρητας ἐννέα) Hunc Curetum numerum & Strabo edit L. X, p. 723, qui veriſſime eiuſdem lib. p. 715 de Curetibus, Corybantibus, Idaeis Dactylis & Telchinibus haud bene ſcriptoribus convenire, obſervavit. Ut mirum non ſit, de eorum & numero & origine magnam durare diſcordiam, qua de ad Callimach. H. Iov. v. 52 Ez. Spanhem. & nos ſupra L. III, 61. Wess.

ead. l. 14. Τὰ περὶ τὴν τοξικὴν — εἰσηγήσασθαι) Atqui artis huius auctor Apollo, ipſis Cretenſibus conſentientibus, qui εὑρετὴν καὶ τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν inferius c. 74 profitentur: quam diſſenſionem ad Luciani Nigrin. c. 37 cum animadvertiſſet Iac. Palmer. temperare non potuit, quin dicam Diodoro impingeret. Meminiſſet, eum in recenſendis vetuſtiſſimarum gentium rebus alios atque alios auctores ſequi, & reprehenſione ſuperſediſſet. Ipſo hoc loco τὰ περὶ τὰς μελισσουργίας Curetibus contribuit, cuius mellificii repertorem diſertiſſime perhibuerat Ariſtaeum L. IV, 83. Idem in pluribus aliis, ſi res dubio laboraret, poſſet oſtendi. Wess.

Pag. 395. *l.* 1. Καὶ τὰς ἐνοπλίους ὀρχήσεις) Vide Spanhem. in Callim. H. Iov. v. 52. Orpheus Hymn. XXX, 1: Σκιρτηταὶ Κουρῆτες, ἐνόπλια βήματα θέντες Ποσσίκροτοι. Heſiodus apud Strabon. X, p. 723: Κουρῆτές τε θεοὶ, φιλοπαίγμονες, ὀρχηστῆρες. De ἐνοπλίῳ ὀρχήσει ſimilia Strabo p. 716, & Critici veteres in extremam Pindari Pythion. Od. II. Wess.

ead. l. 11. Ὅπου περ — δείκνυται θεμέλια Ῥέας οἰκόπεδα) Novi θεμελίους λίθους ex Polluce VII, 123, nulla vero θεμέλια οἰκόπεδα. Itaque copulam inſertam mallem. Vult, credo, perennaſſe in ſua tempora aream domus, quam incoluerat Rhea. Habet οἰκόπεδα, quae interpres Latinus non intellexit, Appian. Iber. p. 459, & οἰκόπεδα ἱερῶν L. IV B. C. p. 1038. De Titaea, quae Titanum habita mater, L. III, 57. Wess.

Pag. 396. *l.* 1. Ἄρσενας μὲν οὖν γενέσθαι τόν τε Κρόνον &c.) Inſpice Heſiodi Theogon. v. 134, & S. Clement. Recognit. L. X, 17, 31. Wess.

ead. l. 8. Τὸν μὲν οὖν Κρόνον ὄντα πρεσβύτατον) Negat Heſiodus, qui

> Τοὺς δὲ μεθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης
> Δεινότατος παίδων.

Sed quis in fabulis concordiam exſpectet? Wess.

ead. l. 15. Εὐήθεις καὶ ἀκάκους παντελῶς) Saepe quidem εὐήθεις iidem ſunt, ac κακοήθεις aut ἀσύνετοι. Hoc loco non adeo vitium, quam τοὺς ἐπαινετὸν ἔχοντας τὸ ἦθος deſignat: quae poteſtas etſi rarior, obvia tamen, teſte Galeno in Hippocrat. Prognoſtic. pag. 154. Coniunxit, eodem indice, Dinarchus φύσει χρηστὸν καὶ εὐήθη. Demoſthen. Leg. ementit. pag. 223, πρᾳότητα καὶ εὐήθειαν· & in Timocrat.

p. 451, & in Ariſtogit. I, pag. 483, & Plato III de Rep. p. 400. Scio, Κρονίους, Κρονικοὺς, Κρόνους paſſim ab Ariſtophane, Luciano atque aliis, *ſtultos* & *inſipidos*, μωροὺς καὶ ἀναισθήτους appellari: cuiuſmodi ne quid & hic in opinionem cadat, εὐήθεις καὶ ἄκακοι iunctim poſiti vetant. WESS.

Pag. 397. *l.* 2. Παρὰ Ῥωμαίοις καὶ Καρχηδονίοις) Romanorum *Saturnalia* nemo ignorat. Carthaginienſium ſuperſtitionem, qua Saturno victimis humanis litabant, deſcribit L. XIII, 86, & XX, 14, ubi fortaſſe nos plura. WESS.

ead. l. 6. Τόπους ἐπωνύμους αὐτοῦ γενέσθαι) Vide L. III, 91. WESS.

ead. l. 11. Ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν) Qui incipiunt numero 111 Lib. I τῶν Ἐργ. & in noſtris exemplaribus ita leguntur. A quibus etſi in margine annotati (quo etiam ultimus in contextu eſt remittendus) quodammodo diſcrepant; concinni tamen ſunt & vetuſtatem eruditam ſapiunt. RHOD.

ead. l. 15. Νόσφιν ἄτερ τε πόνων) Quae Codd. plures hoc in verſu mutant, ea in integrum reſtituiſſem, niſi liquido mihi patuiſſet, translata in hunc locum eſſe ex ſuperioribus Heſiodi. Sic v. 90 canit:

Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο
Νούσων τ' ἀργαλέων, ἅ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.

Habes fontem, unde emanarunt, quem libri Mutin. additamentum clariſſime ſignat. WESS.

Pag. 398. *l.* 5. Οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἥσυχοι ἔργ' ἐνέμοντο) Hoc malim. Firmat Dicaearchus ita citans in Porphyrii L. IV A. A. c. 1; qui nihil aliud cum innovet, excuſari non poſſunt librarii, plura hic pro arbitrio adſtruentes. Qui ſuccedit Ἀφνειοὶ μήλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι, dignus eſt viſus Io. Georg. Graevio, qui Heſiodo redderetur, ſed poſt verſum Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων· cuius conſilii cauſam equidem non perſpicio. Heſiodo ſi non ſit indignus, uti videtur, ſedem, quam occupavit, facile tuebitur. Id bene, quod Latina Rhodomani improbaverit. „Ἀφνειοὺς μήλοισι Rhodom. vertit *felices gregibus.* „Μῆλα hic non ſunt greges. Nam quamvis paſtoritia vita „ſit ſimpliciſſima, & aliis vitam tolerandi rationibus vetu-„ſtior, ignorata tamen fuit antiquiſſimis hominibus, qui ſub „Saturno dicuntur egiſſe. Hi enim iis ſolum ſe tuebantur, „quae terra ſponte ad eorum victum ferebat.„ Tum poſt pauca: „Μῆλα autem hoc loco ſunt omnes arbutei fructus,

„ qui edules ſunt, ſicuti apud Latinos poma. Nam & nu„ces & ficus & uvae τρόξιμοι mala dicuntur; vid. L. 105 „ de Verb. Signif. Varro cap. 59 L. I de R. R. profitetur „ ſe acturum de pomis condendis, & ibidem tradit, quo „ modo pira, rapa, nuces iuglandes ſint ſervandae, quia „ rapa, pira, nuces in pomis numerabantur. Heſychius: „ Μῆλα παντὸς δένδρου καρπὸς, ἐξαιρέτως δὲ τῆς μελέας „ καὶ πάντα τὰ δένδρα. „ Hactenus ille Lect. Heſiod. c. 3. Wess.

ead. l. 12. Κατανοήσαντα) Non repudio, etſi cultior videri poſſit praeſtantiſſimorum Codd. ſcriptura. Demades princ. Orat. quae eius nomine ſuperbit: Οὔτε δὲ ἰατρὸς ἐμπείρως δύναται θεραπεῦσαι τοὺς κάμνοντας, ἂν μὴ τὴν αἰτίαν τοῦ νοσήματος κατανοήσῃ. Philo Iud. L. II Alleg. p. 79 D. διὰ τῶν ἔργων τὸν τεχνίτην κατανοοῦντες. Auctor Epiſt. Hebr. III, 1, κατανοήσατε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν· quibus aliiſque locis diligentem inſpectionem & curam poſtulat. Porro Hyperionis fata diverſiore modo propoſuit L. III, 57. Wess.

Pag. 399. *l.* 1. Κοίου μὲν καὶ Φοίβης Λητὼ γενέσθαι) Apollonio propterea Λητὼ Κοιογένεια· L. II, 712, ubi Graeci interpretes videndi & Etymolog. v. Κοῖος. Wess.

ead. l. 5. Εὑρετὴν γενόμενον τῶν πυρείων) Ligna intelligunt Grammatici Graeci, non ſilicem. Sic enim ad Apollon. Rhod. I, 1184: Πυρήϊα, quae eadem ac πυρεῖα, φησὶ τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγεννᾷν, ὧν τὸ μέν ἐστιν ὕπτιον, ὃ καλεῖται ΣΤΟΡΕΥΣ· θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν. Unde & τρίψεως, cum ignis horum ope accenſi mentio eſt, meminiſſe ſolent. *Terebatur enim lignum ligno*, uti Plinius ait L. XVI, 40, *ignemque concipiebat attritu, excipiente materia aridi fomitis*. Theophraſt. de Igne pag. 428: καὶ τὰ πυρεῖα τῇ τρίψει τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ καὶ τοῖς ξύλοις. Lucian. I H. Ver. c. 32, τὰ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες δεῖπνον ἐποιούμεθα. Plura de hoc genere Iſ. Caſaub. Lect. Theocr. c. 20, Cl. Salmaſ. in Solin. p. 126, & Stanleius in Aeſchyl. Prometh. v. 109. Id paene praetermiſeram, Heraclidem Allegor. Homer. p. 448, ignis, cum hominibus a Prometheo communicati, myſterium multo aliter exponere, & ſpecula ahenea, quibus contra ſolem poſitis radios colligeret, adhibuiſſe, tradere: χαλκοῖς τισιν ὀργάνοις κατεσκευασμένοις ἐφελκύσασθαι τοὺς ἀπὸ τῶν μετεώρων φερομένους σπινθῆρας

κατὰ τὰς μεσημβρίας ἐναντία τῷ ἡλίῳ τὰ ὄργανα τιθέντα· quod quidem commentum Noſtri explicatione multo diſſicilius eſt. WESS.

ead. l. 9. *Ἅ τινες τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰσηγήσασθαι*) Vid. L. I, 6, & de Mnemoſyne non diſſimilia his Diodori canentem Orpheum Hymn. LXXVI. WESS.

Pag. 400. *l.* 1. *Θεσμοφύλακας καὶ θεσμοθέτας*) Veteri aevo *θέμις* & *θεσμὸς* ſignificatione haud multum diſtabant, ſive, ut Euſtath. in Homer. p. 993 ſcribit, *σύστοιχος ἡ θέμις καὶ ὁ θεσμός*. Id affirmant *θέμιστες*, quibus Homerus leges conſiliaque, *βουλὰς καὶ τὰ πολιτεύματα*, ſemper, ſi non fallit Strabonis obſervatio L. VII, p. 506, exprimit; *θεμίζειν*, quod Heſychio auctore in Cretenſium dialecto *leges ferre, de iure reſpondere*, ſeu *δικάζειν*, ut explicat Euſtath. in Hom. p. 1699 ex Pauſania; praeterea *θεμιστεύειν*, *θεμιστὸς*, & quae plura hinc deſcendunt. Diodorus, quod *θεσμὸς*, ut olim *θέμις*, legem indicet, *θεσμοφύλακας καὶ θεσμοθέτας*, de quibus Harpocration & Pollux VIII, 86, a Themide, legum & iuris auctore, haud male repetit. WESS.

ead. l. 4. *Θεμιστεύειν λέγομεν*) Ferebant Themidem primam omnium, aut certe poſt Terram matrem, ut Aeſchylus Eumenid. v. 2, oracula Delphis fudiſſe: perennaſſe ex ea cauſa, ut Apollo, cum reſponſa daret, perhiberetur *θεμιστεύειν*. Schol. Pindari Od. XI, 15 Pythion. *Θέμιδος ἦν τὸ χρηστήριον, ὅθεν καὶ τὸ θεμιστεύειν*. Diſtinctius Orpheus Hymn. LXXVIII, 3:

Ἣ πρώτη κατέδειξε βροτοῖς μαντήϊον ἁγνὸν
Δελφικῷ ἐν κευθμῶνι, θεμιστεύουσα θεοῖσι
Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ, ὅθι Πυθοῖ ἐμβασίλευεν.
Ἣ καὶ Φοῖβον ἄνακτα θεμιστοσύνας ἐδίδαξεν.

Ab Apolline, quo plena credebatur, accipiebat Pythia, de qua proin Plutarchus Quaeſt. Gr. p. 992 F. *πρότερον δὲ ἅπαξ ἐθεμίστευσεν ἡ Πυθία τοῦ ἐνιαυτοῦ*, quin & ipſa in oraculo apud Aelian. III V. H. c. 43, *σὺ δὲ θεμιστεύσω*, & Etymolog. in *Θεμιστεύω*. Atque haec verbi uſum illuſtrant ſatis; cuius ego cauſam arbitror veriorem, quod Phoebi ex tripode reſponſa totidem decreta & leges cenſerentur tota Graecia: quare *θέμιδες* Apollinis oracula Pindaro Pythion. Od. IV, 96, & *θέμιστες* Homero Hymn. Apollin. v. 394; *θεμιστεία* Straboni L. XVII, p. 1168, quod ad eius ſcriptoris L. VII, pag. 506, quoque monuit Iſ. Caſaubon. WESS.

ead. l. 14. Παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρ. ἐν πάσαις οἰκίαις καθιδρυθῆναι) Et in media quidem earum parte. Orpheus Hymn. LXXXIII:

Ἑστία εὐδυνάτοιο Κρόνου θύγατερ βασίλεια
Ἣ μέσον οἶκον ἔχεις πυρὸς ἀεννάοιο μεγίστου.

Quem vetuſtiſſimi Theologi verſum non oblitus eſt Spanhem. ad Callim. Hymn. Del. v. 325, ubi Critici, Ἱστίη, ἐστὶ μὲν κυρίως ὁ βωμὸς, ὁ ἐν μέσῳ τῷ δόμῳ ἑστὼς, nedum in erudita de Veſta & Prytan. Diatribe c. 14. Adde Geſner. ad Luciani Amor. c. 36. Wess.

ead. l. 16. Φυομένου μὲν ὡς ἔτυχε) Gemina his ſcripſit L. I, 14, de Aegyptiorum Iſide. Wess.

Pag. 401. *l.* 9. Καὶ τῷ Τριπτολέμῳ δοῦναι τὸν τοῦ σίτου σπόρον) Nota fabula eſt, qua Ceres

— Levem currum Tritonida miſit in arcem
Triptolemo; partimque rudi data ſemina iuſſit
Spargere humo, partim poſt tempora longa recultae,

apud Ovidium M. V, 645; cui Pauſaniam iunge L. VIII, 4, & Ariſtidem T. I, p. 450. Wess.

ead. l. 15. Μεγίστων γὰρ ἀνθρώποις ἀγαθ. αἰτίαν &c.) Confer ea, quae huius libri c. 5 diſputavit. Wess.

Pag. 402. *l.* 9. Αἰγύπτιοι μὲν γὰρ λέγουσι) Horum ſententiam propoſuit L. I, 14. Wess.

ead. l. 14. Τὴν εὕρεσιν — γεγενημένην παρ' αὐτοῖς) Gloria reperti frumenti patriae illibata ut maneat, vehementer pugnat Iſocrates Paneg. p. 68. Wess.

Pag. 403. *l.* 1. Ἐλευσῖνα προσαγορεύειν) Ab ἐλεύθω, *venio*, quod Ceres, raptam filiam terra marique quaerens, huc deveniſſet, & ea reperta Myſteria in perpetuum frugum inventarum argumentum inſtituiſſet. Sic Ariſtides T. I, p. 450: ἐλθοῦσαν δ' εἰς Ἐλευσῖνα, τήν τε ἐπωνυμίαν ποιῆσαι τῷ τόπῳ, καὶ τὴν Κόρην εὑροῦσαν, ποιῆσαι τὰ μυστήρια, καὶ γενέσθαι δὴ τὸν σῖτον παρὰ μὲν ταῖν θεαῖν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων. Ipſi tamen Eleuſinii ex Heroë Eleuſine urbi nomen veniſſe affirmant in Pauſaniae L. I, 38, p. 93. Quod hic additur τὸ σπέρμα τοῦ σίτου κομισθέντος, id, ſeriem verborum ſi ſpectes, impeditius eſt. Praeſtat τὸν τὸ σπέρμα τοῦ σίτου κομίσαντα, ut Venetus edit. Vult enim, Cereris quendam adminiſtrum Eleuſinem, allato ſecum frumento, veniſſe aliunde. Id itaque praefero. Wess.

ead. l. 8. Μηδ' ἐσχάτῃ μεταδοῦναι) „Illud μηδ' ἐσχάτῃ „facit, ut verba intelligenda ſint, quaſi non modo non pri-

„ma, ſed plane nunquam, & ne ultimo quidem loco, mu-
„nus frumenti ab Cerere acceperit Sicilia. Contrarium prorſus ac Diodorus, & res ipſa vult. Contentio ſcilicet erat, „quis populorum *primus* frumenti ſatione ab Cerere eſſet „beatus. Ut ſibi id vindicent Siculi, argumentantur ab abſurdo. "Ατοπον ſcilicet fuiſſe, regionem, ſedem Cereris „ipſam, & natura ad frumenti proventum accommodatiſſimam, adeoque Deae gratiſſimam, non primo, ſed ulti„mo, loco donatam fuiſſe illo Deae munere. Rem videor „mihi conſtituiſſe, ſi pro μηδ' ἐσχάτῃ, una literula muta„ta, legam τῇδ' ἐσχάτῃ.„ Haec Io. Ienſius Epiſt. ad Graev. pag. 417, quae laudo & probo. Ipſe Rhodomanus ſua in verſione ſimile quiddam ſectatus eſt. WESS.

ead. l. 12. Τὸν ποιητὴν λέγειν) Vide huius libri c. 2. WESS.

Pag. 404. *l.* 10. "Ιππειον αὐτὸν ὀνομάσθαι) Eadem Pauſaniae ſententia L. VII, 21. Fabulas alii comminiſcuntur in Schol. ad Il. Ψ, 346, unde lux lacero & corrupto Grammatici fragmento in Biblioth. Coislin. p. 604. Perinde autem erit, ſive "Ιππειον, an "Ιππιον, elegeris: hoc apud Comicum Nub. v. 83, Aelian. de Animal. XIV, 18. Utrumque in Pauſan. VIII, 14. Heſych. Ἱππεῖος, cuius verba optime conſtituit Ioſ. Barneſius in Eurip. Rheſ. v. 187. Iunge Servium in Georg. I, 12. WESS.

Pag. 405. *l.* 12. Ἐν τῇ προσαγορευομένῃ Δίκτῃ) Praeeuntibus libris ita refingo. Natus Iuppiter in monte ferebatur Dicta, educatus in Ida. Athenaeus L. IX, p. 375 F. Μυθεύουσιν ἐν Κρήτῃ γενέσθαι τὴν Διὸς τέκνωσιν ἐπὶ τῆς ΔΙΚΤΗΣ. Auctor ipſe poſt pauca, πόλιν κτίσαι παρὰ τὴν ΔΙΚΤΑΝ, ὅπου καὶ τὴν γένεσιν αὐτοῦ γενέσθαι μυθολογοῦσιν. Quae cum tam liquida ſint, miror H. Stephanum vulgatum praeoptaſſe. WESS.

Pag. 406. *l.* 3. Ὀνομαζομένης Ἀμαλθείας) Sic melius. Vide L. IV, 35; & de capra Anton. Liberalem cap. 36. WESS.

ead. l. 8. Περὶ τὸν ποταμὸν τὸν καλούμενον Τρίτωνα) Cretae hunc fluvium ignoraſſe videntur interpretes Graeci Apollon. Rh. I, 109, Τρίτωνες, inquientes, τρεῖς. Βοιωτίας, Θεσσαλίας, Λιβύης. ἐν δὲ τῷ κατὰ Λιβύην ἐτέχθη ἡ Ἀθηνᾶ. Cretenſes, etſi ſcripti Codd. hic diſſentiant, eum natalesque Minervae eripi ſibi non patientur, ut mox c. 72 animadvertes. De *Omphalo*, Cretae ſic dicto loco, ex Schol. Nicandri Alexipharm. v. 7, & Callimacho H. Iov. v. 45,

Io. Meurſ. L. II Cret. c. 2, & L. Holſten. ad 'Ομφάλιον Stephani abunde. Wess.

ead. l. 13. Καὶ οἱ περὶ αὐτὸ λειμῶνες ὁμοίως ἀνεῖνται) Quod Io. Meurſius L. II Cret. c. 3 ſagaci coniectura odoratus erat, id praecipua ex parte manu exarati libri confirmant. Αὐτὸ autem neceſſarium facit praecedens ἄντρον, neque id inſtauratum aegre quiſquam feret, cum αὐτῷ Vat. manu nos eo paene deducat. Wess.

Pag. 407. *l.* 2. Τῆς πρὸς αὐτὰς οἰκειότητος) „Certo cer„tius eſt, non πρὸς αὐτοὺς, ſed πρὸς αὐτὰς ſcripſiſſe Dio„dorum, & de ταῖς μελίτταις eſſe intelligendum,„ Io. Ienſius recte in Epiſt. ad I. G. Graev. p. 418. Habet autem ἱερὰς μελίττας, τροφοὺς τοῦ Διὸς Antonin. Liberal. c. 19, quae antrum, in quo Iuppiter editus ſit, incolant, & μελιττῶν σμῆνος, αἵπερ καλοῦνται ΧΑΛΚΟΕΙΔΕΙΣ Aelian. de Animal. XVII, 35, de quibus ibidem Antenor memoriae prodidit, in Ida Cretae paucas eius gentis apes durare: κατὰ τὴν Ἴδην τὴν Κρῆσσαν ἐκείνου τοῦ γένους τῶν μελιττῶν εἶναι ἰνδάλματα, οὐ πολλὰ μὲν, εἶναι δ' οὖν. Unde eaſdem, de quibus hoc loco, deſignari, non dubium eſt. Wess.

ead. l. 10. Αἰγίοχον ἐπονομασθέντα) Certant Grammatici de tituli origine, alia atque alia, ut fit in dubiis, afferentes. Tu vide Etymolog. v. Αἰγίοχος, & Eratoſthen. Cataſteriſm. c. 13, quaeque ad Callim. H. Iov. v. 39 Spanhem. Wess.

ead. l. 13. Ἧς ἐκλειφθείσης ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις) Inter urbes Cretae Mela II, 7, 84, *Dictynnam*, & Ptolemaeus L. III, c. 17, *Dictamnum* recenſent. Utramque nihil diſtare, & fortaſſe hanc eſſe, Io. Meurſius L. I Cret. c. 9 cenſuit. Mihi aliud videtur. Durabat *Dictynna* Melae & *Dictamnus* Ptolemaei, cum uterque res Creticas deſcriberet. Haec, quae Iove conditore gloriabatur, Diodori aetate plane deſolata erat: diverſa ergo. Wess.

Pag. 408. *l.* 15. Κατὰ δὲ τὴν Φρυγίαν τοὺς περὶ Τυφῶνα) Iovis cum Typhone certamen multifariam pugnatum veteres deſcribunt. Ciliciae contribuit Aeſchylus Prometh. v. 351, nec Siciliam tamen praeteriens v. 365, ut nec Apollodorus L. I, 6, 3. Ad Caucaſum contigiſſe canit Apollon. Rhod. II, 1215. Pindarus in Sicilia poenas luiſſe Typhonem aſſeverat Od. IV, 12 Olympion. ubi Critici admonent, alios ſedem belli Phrygiam conſtituiſſe, quod verum eſſe ea, quae Diodorus & quae Strabo de Catacecaumene

ſcribit L. XII, p. 869, commonſtrant. Adde eiuſdem L. XIII, pag. 931. De Mulino, quem in Creta Iuppiter oppreſſerit, nihil dixero. Habet nonnulla Io. Meurſius L. IV Cret. c. 14, ſed dubia & incerta. Wess.

Pag. 409. *l.* 1. Λέγεται τὸν Δία θῦσαι ἡλίῳ καὶ &c.) Legebatur θῦσαι βοῦν ἡλίῳ. Ego vero mediam vocem induxi. Sequentia non unum bovem, ſed plures victimas immolatas clariſſime oſtendunt. Mallem praeterea πρῶτον ἐπισημαίνεσθαι κρ. καὶ ἀπόστασιν, ob ea, quae continuo ſuccedunt. Victimae litabant, ſeu ἱερὰ erant εὔσημα, ut Philoſtrato VIII Vit. Apoll. c. 7, p. 345, dicuntur, Iovique victoriam & hoſtium ad ſuas partes defectionem portendebant. Wess.

ead. l. 10. Περὶ τὴν Παλλήνην) Vide Stephan. v. Παλλήνη, & de Phlegraeo Italiae campo ſupra L. IV, 21. Wess.

Pag. 410. *l.* 7. Τοῖς ἀρίστοις τῶν θεῶν &c. ἀπονεῖμαι τιμὰς) Prometheus in cognomine Aeſchyli Fabula v. 228 de Iove:

Ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον ἐς θρόνον
Κάθεζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα
Ἄλλοισιν ἄλλα, καὶ διεστοιχίζετο
Ἀρχήν. βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπόρων λόγον
Οὐκ ἔσχεν οὐδέν', ἀλλ' ἀϊστώσας γένος
Τὸ πᾶν. —

Sed criminoſe, atque ut invidiam illi faceret. Stanleius ibi verba Diodori pulchre recordatus eſt. Wess.

Pag. 411. *l.* 3. Προσαγορευθῆναι Ζῆνα) Vide not. in L. III, 61. Wess.

ead. l. 6. Πατέρα — ὕπατον &c.) Hos pluresque alios Iovis titulos exponit Dio Chryſoſtom. Orat. I, pag. 9 D. & XII, p. 226 A. Εὐβουλεὺς appellabatur potiſſimum in Cyrene, ſi Heſychius non fallit. Alioqui Plutoni id cognomen indit Nicander Alexiphar. v. 14, & Baccho Plutarchus T. II, p. 714, atque Orpheus XXIX, 6. Wess.

ead. l. 13. Διὸ καὶ Τριτογένειαν) Aliam nominis eius cauſam dederat L. I, 12; aliam L. III, 70; quibus adde ex Schol. Ariſtoph. Nub. v. 985 aliam, non minus probabilem. Wess.

ead. l. 14. Παρὰ τὰς πηγὰς ταύτας) Non alienum videtur περί. In tertia autem linea ἁγίους cum ſequente ἱερέων peregrini quiddam prae ſe fert. Rhod.

Pag. 412. *l.* 4. Πλησίον τοῦ Θήρηνος ποταμοῦ) Io. Meur.

ſius L. II Cret. c. 6 Θήρωνος citat, incertum coniectura, an Rhodomanni verſione, quae *ad Theronem fluvium* habebat, motus. Ego nihil innovo, ſuſpectam tamen cenſens fluvii ſcripturam. Impellor & Codd. diſcordia, & his Pauſaniae L. I, 27, Κρησὶ τήν τε ἄλλην γῆν καὶ τὴν ἐπὶ ποταμῷ ΤΕΘΡΙΝΙ ταῦρος ἐλυμαίνετο. Loquitur de tauro, qui Gnoſſiorum agrum infeſtarat, quemque τὸν ἐν Κνωσσῷ ταῦρον vocat L. V, 10. Idem ergo fluvius videtur; uter autem rectius appellarit, quaerendum reſtat. Porro ἱερέων, ex gloſſa additam ἐγχωρίων explicandorum ergo, vocem eliminavi, quod & τῷ ἁγίους accidiſſet, ſi Codd. ſcripti auxilio occurriſſent. WESS.

ead. l. 8. Παρεδόθησαν) Syllaba extrema indubitanter amputanda eſt. RHOD.

ead. l. 12. Ἔτι δ' Εἰρήνην) Stipat hic Diodorus liberorum Iovis nomina, dein ſingulorum inventa atque officia proponit: inter Deas autem praeter has recenſet *Minervam* & *Muſas*, inter mares *Bacchum* & *Herculem*, omnes Iove proſeminatos. Quare ſuſpicio non iniuſta eſt, poſt Εἰρήνην neglectas eſſe καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Μούσας, praetereaque poſt Ἑρμῆν excidiſſe καὶ Διόνυσον καὶ Ἡρακλέα. Hoc enim ordine deinceps ſingulos enumerat. Vidit Io. Ienſius hunc defectum, & uberiore ſermone in eum animadvertit Epiſt. ad Graev. p. 419. WESS.

Pag. 413. *l.* 8. Προθύουσι — τῷ Διῒ τῷ τελείῳ καὶ Ἥρᾳ τελείᾳ) Vide Stanleium ad Aeſchyli Agamemn. v. 65, & Brodaeum in Antholog. L. III, p. 333. Sacra haec προτέλεια τῶν γάμων apud Philon. Iud. De Congr. Erud. Cauſa pag. 424 D. προτέλεια θύειν Plut. T. II, p. 772 B. Non male Maximus in Dionyſium Areopag. pag. 327 ed. Morel. Προτελείας μὲν ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τὰς τῶν γάμων μετὰ τῶν θυσιῶν εὐχάς· τὸν γὰρ γάμον τέλος ἐκάλουν, ὡς τελειοῦντα πρὸς τὸν βίον τὸν ἄνθρωπον. WESS.

ead. l. 12. Καὶ τοῦ σχηματίζειν) Scripſerat καὶ τὸ σχηματίζειν, quod non latuit Io. Ienſio Epiſt. ad I. G. Graev. p. 420. Gratiarum autem nomina & numerum multimodis in veterum ſacris proponi atque explicari, praeter Senecam L. I Benef. c. 3, & Plutarchum T. II, pag. 778 C. accuratiſſime docet Pauſanias IX, 35, cum Cornuto De Nat. Deor. c. 15. WESS.

Pag. 414. *l.* 3. Ἐπικαλεῖσθαι μάλιστα τὴν θεὸν ταύτην) Sic gravidam ſe ſimulans femina in Ariſtoph. Lyſiſtr. v.

743: Ὦ πότνι' Εἰλείθυι' ἐπίσχες τοῦ τόκου. Quod vero Gratiis eveniſſe diximus, itidem de genere & numero, unane an plures Ilithyiae eſſent, diſcordia intercedebat. Homero Il. Λ, 270, μογοστόκοι Εἰλείθυιαι Ἥρης θυγατέρες· unde in Heſychio, Εἰλήθυιαι, αἱ ἐπὶ τῶν τικτουσῶν θεαί. Genus illi longe vetuſtiſſimum & Saturno prius tribuebat Olen Lycius, in affecto, ſed ſalutari medicina adiuto a doctiſſimo Kuhnio, Pauſaniae loco L. VIII, 21. Wess.

ead. l. 6. Κουροτρόφον αὐτὴν ὀνομάζεσθαι) Orpheo Hymn. XXXV, 8, non tantum βροτῶν κουροτρόφε δαῖμον Diana, ſed & v. 4, Ὠδίνων ἐπαρωγὲ καὶ ὠδίνων ἀμύντε. Nimirum Diana parturientibus auxilio venire ferebatur, λοχεία propterea dicta Ariſtidi T. I, p. 25, & Εἰλείθυια· Horatio Carm. Secul. v. 14, *lenis Ilithyia:* πολύλλιτος Εἰλείθυια Manethoni. Sic enim legi debet L. VI, 740:

— — ἐν οἷς ὥρη πέλ' ἐκείνη
Τὴν ἀπὸ γαστρὸς ἔφηνε πολύλλιτος Εἰλείθυια.

Non ἔφην ἐπολύλλιτος, quod nemo intelligit. Id autem nomen cum Grammatici ab ἐλεύθω, *venio*, derivant, nugas agunt. Phoenicum ſermonis eſt: hinc Graecis Εἰλείθυια *partus praeſes*, & Aſſyriis apud Herodotum I, 199. Venus Μύλιττα, eiuſdem rei curam adminiſtrans, ut pulchre docuit Seldenus Syntagm. de Diis Syr. II, 2. Wess.

ead. l. 7. Τῶν δ' ὀνομ. Ὡρῶν ἑκάστῃ δοθῆναι &c.) Neque in hac parte Theologiae paganicae ulla concordia. Diodoro quidem aſſentiuntur Orpheus Hymn. XLII, & Apollodorus, L. I, 3, 1, atque alii. Verum ex Pauſania IX, 35, & Hygino Fab. CLXXXIII, & de numero & de nominibus earum variatum fuiſſe vehementer, apparet. Wess.

ead. l. 11. Ἀθηνᾷ δὲ προσάπτουσι τήν τε &c.) In Addend. praeſtantiſſimus Rhodoman. addit huic loco τὸ τήν τε τῶν ἐλαιῶν ἡμ. quod & neceſſarium erit, niſi ſi καὶ φυτείαν παραδοῦναι loco καὶ φυτείας παράδοσιν poſitum arbitreris. *Oleaeque Minerva Inventrix* ex Poëta Georg. I, 18, notiſſima eſt: Servius ibi fabulam exſequitur, quam Schol. in Ariſtoph. Nub. v. 1001, non neglexerunt. Wess.

Pag. 415. *l.* 4. Εὑρεῖν δὲ καὶ τῶν αὐλῶν κατασκευὴν &c.) Invenit tibias, ſed & abiecit, cum oris ſpeciem illis inflatis deformari animadverteret, teſte Ariſtotele L. VIII Polit. c. 6; ſeu, ut Plutarchus de Ira Cohibend. p. 456 B. admonita ſuper ea oris deformitate a Satyro. Invenit & αὐλητικὴν, & eum Nomum, quem πολυκέφαλον artis periti nun-

cupant, quo de Pindarus Pythion. Od. XII, 13, eiuſque interpretes, ſed quem Plut. de Muſic. p. 1133 D. Apollini tribuit, fortaſſe a Minerva edocto. Wess.

ead. l. 7. Ἀφ' ὧν Ἐργάνην αὐτὴν προσαγορεύεσθαι) Vid. Th. Gataker. Miſcel. Poſtum. c. 9, p. 494, & Steph. Bergler. in Alciphron. L. III, Ep. 42. Proclus in Timaeum p. 52: Ἐργάνη δὲ, ὡς τῶν δημιουργικῶν ἔργων προστάτις. Simili ex cauſa Ἐργάτις audiebat, Heſychio auctore, quod nollem negaſſet Gatakerus. Wess.

ead. l. 11. Ὅτι Σύροι μὲν εὑρεταὶ τῶν γραμμάτων εἰσὶ) Haec credo reſpici ab Euſebio L. X Praep. Evang. c. 5, cum ait: εἰσὶ δὲ οἳ Σύρους γράμματα ἐπινοῆσαι λέγουσι πρώτους. Addit continuo, Σύροι δ' ἂν εἶεν καὶ Ἑβραῖοι, τὴν γείτονα Φοινίκης &c. οἰκοῦντες. Quae ego veriſſima arbitror: Syrorum enim, quibus antiquiſſimus literarum uſus, ſine controverſia Hebraei ſunt. Wess.

ead. l. 15. Φοινίκια προσαγ.) Cf. not. in L. III, 67. Wess.

ead. l. ult. Ἀλλὰ τοὺς τύπους τῶν γραμμάτων μεταθεῖναι μόνον) Non omnino falſa ea ſunt. Uſi Graeci ante Cadmi ex Phoenice adventum literis ſunt Pelaſgicis. Cadmus eis nova nomina, quod L. III, 67, Linus feciſſe perhibetur, impoſuit, addidit praeterea paucas literas notaſque numerales, ſive τὰ ἐπίσημα, ut Grammatici vocant. Quo facto, & figura, & nomine, & numero Graecas literas Phoeniciis aequavit. Habet, quae haec firmare apta ſunt, Herodotus V, 58, Tzetzes Chiliad. XII, 61. Sed hanc diſputationem, cum longius ea ſpatium requirat, & diligentiſſime ſit explicita ab ampliſſimo Bouhier. Diſſert. de Priſc. Graec. & Latin. literis c. 52, nunc non ingredior. Wess.

Pag. 416. *l.* 10. Διόπερ οἵ τε τῶν τεχνῶν &c.) Genus hoc hominum Vulcano & Minervae ſacrum erat. Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν τὸ τῶν δημιουργῶν γένος· οἳ τὸν βίον ἡμῖν ξυγκατασκευάκασι τέχναις, quae Platonis XI de L. L. pag. 920 D. verba. Nimirum ignis ope artium pleraeque exercentur, hinc & earum praeſes Vulcanus. Τέχνας δὲ πάσας καὶ ἀνεῦρε τὸ πῦρ καὶ σώζει· διὸ καὶ τὸν Ἥφαιστον ἀρχηγὸν αὐτῶν ποιοῦσι, Plutarch. de Aq. & Ign. Comparat. p. 918 C. Colebatur autem ad focum, ὡς ἔφορος τοῦ πυρὸς in Schol. ad Ariſtoph. Av. v. 436. Wess.

ead. l. ult. Τὴν — ἐναγώνιον ἐνέργειαν εἰσηγήσασθαι) Agilem efficacemque in certaminibus vim. Sic L. XX, 96, de Helepoli, quae rotis impoſita ingenti mille hominum im-

pulſu in muros arietabat, ὑπότροχον δὲ καὶ τὴν ΕΝΑΓΩΝΙΟΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ λαμβάνουσαν δι' ἀνδρῶν οὐκ ἐλαττόνων ἢ χιλίων· & ἐναγώνιος κίνησις L. XVIII, 67, ubi vide. WESS.

Pag. 417. *l.* 5. Δι' ἧς τὸ παλαιὸν συνέβαινε θεραπ. τυγχάνειν &c.) Oraculis praecipue, quibus per quietem Apollinis atque aliorum templis incubantes admonebantur, ut in Ariſtoph. Plut. v. 662 &c. Vide not. ad L. I, 53. WESS.

ead. l. 9. Καὶ τὸ τόξον Σκυθικὸν ὀνομασθῆναι) Eſt in Pauſania X, 31, p. 875, παρθένος τόξον ἔχουσα τοῖς ΣΚΥΘΙΚΟΙΣ ἐμφερὲς, quae ſatis tueretur omnium Codd. ſcripturam, niſi apertiſſima ratio eam infringeret. Aiunt Cretenſes, ſua in inſula arcum repertum, artemque arcu iaculandi apud populares propterea mirifice exerceri, atque ipſum arcum *Scythicum* appellari: quo concluſionis genere quid abſurdius? Dixiſſent *Creticum* vocari, & res bene procederet. Quare ego non dubito, quin Κρητικὸν ſcripſerit Diodorus, debuit quidem certe. Τόξον Κρητικὸν Pollux I, 149, laudat, unde & ex arcu Bittidem domo Cretenſem cognoſci poſſe Antipater ait, Τὰν Κρῆσσαν δὲ, τὰ τόξα, in Anthologia Epigr. L. III, 11, pag. 31. Mecum ſentit S. Bochartus de Phoen. Colon. I, 15, p. 423. WESS.

ead. l. 15. Ὥστε ὡς ἀρχηγὸν αὐτῆς καὶ κτίστην τιμᾶσθαι) Paene eieceram damnatam a Coislin. & Reg. voculam. Poteſt enim ἀρχηγὸς doctorem magiſtrumque artis exprimere. Iſocrates Panathen. p. 372, ἀρχηγοὺς καὶ διδασκάλους coniungit, ſicuti & Aeſchines in Timarch. p. 24, 28. Plutarcho vero T. II, p. 1135 B. ἀρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ καλῆς Μουσικῆς, qui primus eius praecepta Graecos docuit. Verum nihil demuto. Auctor Medicinae Apollo, cuius Aeſculapius ob res a ſe ſollerter inventas quaſi conditor eſt cenſitus. Plura de eo L. IV, 73. WESS.

Pag. 418. *l.* 2. Καὶ τὸ τούτων σύσσημον κηρύκειον) Deſcribitur a Schol. Thucydidis I, 53, legatorum hoc perpetuum inſigne. Philo Iud. Leg. Cai. p. 1006 de Caligula, Mercurii perſonam induente, πάλιν κηρύκειον ἀναλαμβάνει, δεῖγμα συμβατηρίων σπονδῶν· πόλεμοι γὰρ ἀνοχὰς καὶ διαλύσεις λαμβάνουσι διὰ κηρύκων εἰρήνην καθισταμένων. Manibus id autem praeferebat, quod ſermonis & dialecticae auctor credebatur. Iamblichus certe quidem de eius artis conditore diſſerens, Deum fuiſſe pertendit, quem Mercurium alii perhibebant: ὡς μὲν λέγουσί τινες, ὁ λόγιος Ἑρμῆς, ὁ φέρων ἐν ταῖν χεροῖν τὸ σύνθημα αὐτῆς τῶν εἰς ἀλλήλους ἀπο-

βλετόντων δρακόντων, apud Io. Stobaeum Florileg. Tit. LXXIX, p. 471. WESS.

ead. l. 5. Ὅθεν δὴ καὶ Κοινὸν Ἑρμῆν ὀνομάσθαι) Dici aſſueverat Κοινὸς Ἑρμῆς, cum partem rei repertae ſibi vindicarent, atque in communi, quodcunque erat lucri, eſſe iuberent. Heſychius, Κοινὸς Ἑρμῆς, παροιμία ἐπὶ τῶν κοινῇ τὶ εὑρισκόντων. Quod genus cum abunde illuſtrarint Iſ. Caſaubon. ad Theophraſti Charact. c. 11, & Deſid. Heraldus L. II Adverſar. c. 1, praetereo. Hoc loco Κοινὸς Ἑρμῆς communem omnibus loquelam indicat, puto & in his Plutarchi T. II, p. 777 D. τοῦ δὲ προφορικοῦ τὴν Μοῦσαν ὁ Πίνδαρος οὐ φιλοκερδῆ φησιν, οὐδ' ἐργάτιν εἶναι πρότερον, οἶμαι δὲ μηδὲ νῦν, ἀλλ' ἀμουσίᾳ καὶ ἀπειροκαλίᾳ τὸν ΚΟΙΝΟΝ ΕΡΜΗΝ ἐμπολαῖον καὶ ἐμμίσθιον γενέσθαι. WESS.

ead. l. 8. Καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐμπορίας κέρδη) Propterea Κερδῷος, LUCRORUM POTENS ET CONSERVATOR, Ἐμπολαῖος. Vid. Steph. Bergler. in Alciphron. L. III, Epiſt. 47, & Ezech. Spanhem. ad Ariſtophan. Plut. v. 1156, deque Mercurii furtis Lucian. Prometh. c. 5. WESS.

ead. l. 10. Κήρυκα τῶν θεῶν, ἔτι δ' ἄγγελον ἄριστον) Κῆρυξ μέγιστος τῶν ἄνω τε καὶ κάτω Aeſchylo Choëph. v. 163, Homero Heſiodoque διάκτορος Ἀργειφόντης, quo de eruditiſſime T. Hemſt. in Luciani Contempl. c. 1. WESS.

Pag. 419. *l.* 1. Εἰσηγητὴν δ' αὐτὸν καὶ παλαίστρας γεν.) Ἐναγώνιος, ſive τῶν ἀγώνων προστάτης, ut explicant Schol. Pindari Pythion. Od. II, 18: hac de cauſa Pindaro, Ariſtoph. Plut. v. 1162, Greg. Nazianz. Orat. IV, pag. 128 A. Ars ipſa ἐναγώνιος Ἑρμοῦ τέχνη Heliodoro Aethiop. X, p. 505, a qua multum diſcrepat Ἑρμοῦ παλαίστρα, in quam Procopium penetraſſe prodit Choricius Orat. in Procop. c. 4. Intelligit palaeſtram oratoriam, cuius etiam ſtudioſos Ἑρμοῦ ἀθλητὰς nuncupat c. 12. WESS.

ead. l. 2. Καὶ τὴν Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῆς χελώνης λύραν ἐπινοῆσαι) Quaenam iſta Apollinis teſtudo? Et quid hic Apollo negotii habet cum inventione lyrae Mercurialis? RHOD. Καὶ τὴν ἀπὸ τῆς χελώνης &c.) Vocabulum, quod errantis librarii manus ex ſequentibus huc ingeſſerat, gradu deieci. Fabula id apud Apollodor. III, 10, 2, & Lucian. D. D. VII, 4, proſcribit, neque ſcriptis libris alia mens. WESS.

ead. l. 5. Τιμωρίαν λαβόντα) Conf. L. III, 59. WESS.

ead. l. 15. Διασπώμενον ὑπὸ τῶν Τιτάνων) Paullo aliter L. III, 62, ubi vide not. atque inprimis L. IV, 4; quibus

locis copioſius, ut mox ipſe ſignificat, propoſuit, quae plurium uniuſve Bacchi in priſca Graecorum Theologia caerimonias ſpectant. WESS.

Pag. 420. *l.* 6. *Διονυσιάδας ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσεν*) Alii de his inſulis & gemellis ſinubus dixerint: mihi res obſcura. Quae enim diligentiſſimus Chriſtoph. Cellarius L. II Geogr. Ant. 14, p. 1278, commentatur: „Tabula Peutin„gerana ad orientalem partem Cretae duas inſulas habet, „quarum alteri adſcriptum *Dioniſa*, alteri *Dionis*. Sine du„bio ſcripturae forma breviata. Hae ſunt inſulae *Dionyſia„des* dictae, de quibus Diodorus Siculus; „ea ſpeciem habent, dubio non exemtam. Nam *Dioniſa* Tabulae eius *Mycono* proxime iungitur, poteſtque adeo *Donyſa* eſſe. Altera tamen *Dionis*, niſi *Dia* ſit Ptolemaei, quod ſuſpicor, haud male cum Dionyſiadibus componetur. WESS.

ead. l. 9. *Τοῦ γεννηθέντος περὶ τὴν Ἀργείαν ἐξ Ἀλκμήνης*) Facit Codd. quorundam auctoritas *τὰ περὶ τὴν Ἀργείαν* ſuſpecta: quae & abeſſe ſine detrimento poſſent, modo liqueret, Cretenſes Herculis natales, ut Plautus Amphitruon. II, 2, 45, Thebis tribuiſſe. Auctor ipſe L. IV, 10, Tyrinthe procreatum perhibet. WESS.

Pag. 421. *l.* 4. *Τὸν δ' ἐξ Ἀλκμήνης Ἡρακλέα* &c.) Confer L. III, 73. Mox *καὶ χρόνων ἐγγενομένων*, *cum iam multum temporis elapſum erat.* Sic Aeſchines in Cteſiph. p. 85, *χρόνων ἐγγεγενημένων ἐν οἷς ὑπ' ἐμοῦ φανερῶς ἐξηλέγχου.* Plato Phaedon. p. 86 D. *ἵνα χρόνου ἐγγενομένου βουλευσώμεθα.* Demoſthen. adv. Euerg. p. 641, *καὶ χρόνος ἐγγένηται.* Aelian. de Animal. IV, 35, *καὶ διαστήματος ἐγγενομένου.* Iunge Hemſterhuſii not. in Luciani D. Mort. VII, 1. WESS.

ead. l. 12. *Καὶ πόλιν ὑπ' ἐκείνου κτισθεῖσαν*) *Κτισθῆναι* analogiam habet ad *διαμένειν*. RHOD. Non intercedam, ſi cui viri doctiſſimi iudicium probetur. Quod retinui, ab Hercule conditam in Aegypto urbem durare ſignificat. Et durabat profecto Heracleopolis, de cuius vero apud eam gentem nomine haud tralatitia Paul. Ern. Iablonski Diſſert. VII de Terra Goſen. Aegyptiorum de Hercule ſententias Diodorus expoſuit L. I, 24. WESS.

Pag. 422. *l.* 1. *Ἐκ Διὸς καὶ Κάρμης τῆς Εὐβούλου*) His gemina ſcribit Pauſan. II, 30. *Ogygii Phoenicis filia Carme* Poëtae in Ciri v. 220, Antonino Liberal. c. 40, & S. Clementi Recognit. X, 21. De *Caenone*, *Καινοῖ*, Cretae urbe, eiuſque ſitu, nihil explorati habeo: nam de Britomarte ut

longum faciam, opus non eſt, illuſtrata abunde a Cl. Salmaſio in Solin. p. 121, Iſ. Caſaub. ad Strabon. X, p. 733, & Ez. Spanhem. ad Callimachi H. Dian. v. 190. Wess.

ead. l. 5. Τὴν αὐτὴν εἶναι Δίκτυνναν τε καὶ Ἄρτεμιν) Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ in Ran. v. 1402 Ariſtophan. & paſſim. Solinus Polyhiſt. c. 11, Cretes Dianam religioſiſſime venerari prodidit, *Britomartin gentiliter nominantes*: quod communiter verum non eſt. Iurant Latii Cretenſes & Olontii τὰν Λατὼν κ' Ἄρτεμιν καὶ Ἄρεα καὶ τὰν Ἀφροδίταν καὶ τὰν Ἐλευσινίαν καὶ τὰν Βριτόμαρτιν, manifeſto utramque diſtinguentes in iurisiurandi formula, quam Antiq. Aſiat. p. 136 inſeruit Edm. Chishull. Wess.

ead. l. 8. Τοὺς δ' ἱστοροῦντας αὐτὴν ὠνομάσθαι &c.) Princeps hos inter Callimach. H. Dian. v. 190, quem & Strabo refellit, ſed alia motus cauſa, L. X, p. 733. Wess.

ead. l. 15. Παραδεδομένῳ συμφώνως δικαίαν &c. ἐζηλωκέναι) De omnium in Minois laudibus conſenſu licet dubitare: non enim inter veteres deficiebant, quibus τυραννικὸς καὶ βίαιος καὶ δασμολόγος videbatur, in Strabon. X, p. 730. Wess.

Pag. 423. *l.* 1. Ἐν Τριπόλῳ τῆς Κρήτης) Sic debuit. Vulgatum τριπόδῳ, quod nec Rhodomano latuit in Addend. ſcribentis peccato hinc natum eſt. Iaſion rei ruſticae ſtudebat, unde Ceres in agro, tertia vice diligenter ſubacto, νειῷ τρὶς ἐστραμμένῃ καὶ ἠροτριασμένῃ Schol. Il. Σ, 542, illi ſe miſcuit, & Plutum, i. e. frumentum, procreavit. Euſtath. in Homer. p. 1528, ὅθεν καὶ ἡ Δημήτηρ κατὰ τὸν μῦθον ἐφίλει αὐτὸν, ὡς καὶ Ἡσιόδῳ δοκεῖ, καὶ μίγνυται, οὐκ ἐν θαλάμῳ, ἀλλ' ἐν νειῷ ΤΡΙΠΟΛΩι. Sed praeſtat ipſum audire Heſiodum Theogon. v. 971:

Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων
Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι
Νειῷ ἐνὶ ΤΡΙΠΟΛΩι, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
Ἐσθλόν. ———

Quo ego fideiuſſore, etſi nihil iuvent ſcripti Codd. *Tripodum*, a Io. Meurſio Cretenſium urbium numero tranſcriptam, damnavi. Wess.

ead. l. 7. Καὶ προσαγ. Πλοῦτον) Vid. ſupr. c. 49. Wess.

Pag. 424. *l.* 7. Καὶ τὴν ἐν Σαμοθράκῃ) Credo viciniam τῆς Θράκης effeciſſe, ut partem horum librarii negligerent. Nam Samothraciae caerimoniae adaeque in occulto tradebantur ac Eleuſiniae, ſicuti docuit huius libri c. 49; neque

adeo ſat commode hinc exſulant. Ciconum ſacra innuit Virgilius Ciris v. 164: *Et validum penitus concepit in oſſa furorem, Saeva velut gelidis Ciconum Biſtonis in oris.* Wess.

ead. l. 10. Ἐξ ἀρχαίων) Nota ellipſis. Ἀπ' ἀρχαίων χρόνων L. I, 3; ἐκ παλαιῶν χρόνων V, 8; φίλος ἀπὸ πολλῶν, ſive ἐτῶν ſeu χρόνων, Lucian. Reviviſc. c. 35. Quod genus alias firmavimus copioſius. Wess.

Pag. 425. *l.* 13. Καὶ Κυθ. καὶ Παφίαν ἔτι δὲ καὶ Συρίαν) Poſidippus Epigrammate eleganti, &, quod ſciam, necdum edito, haec Veneri dilecta loca coniungit. Addam ergo:

Ἃ Κύπρον, ἅ τε Κύθηρα, καὶ ἃ Μίλητον ἐποιχνεῖς
Καὶ καλὸν Συρίης ἱπποκρότου δάπεδον·
Ἔλθοις ἵλαος Καλλιστίῳ, ἣ τὸν ἐραστὴν
Οὐδέποτ' οἰκείων ὦσεν ἀπὸ προθύρων.

Noli vero aut ſcriptura Vindobon. libri, aut inſulae Κυθήρων nomine permoveri, ut Κυθηρίαν praeferas. Vulgatum tuetur Κυθέρειος γάμος Aeſchyl. Suppl. v. 1040, & Heſiodus inprimis Theogon. v. 195:

— — Τὴν δ' Ἀφροδίτην
Ἀφρογένειάν τε θεὰν, καὶ ἐϋστέφανον Κυθέρειαν
Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες, οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ
Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις.

Nimirum inſulam olim Κύθερα, dein Κύθηρα nuncuparunt: quo factum, ut Venus, inſulae tutelare numen Κυθέρεια, Κυθερηΐας, Κυθέρη & Κυθήρη diceretur. Habet hos eius titulos Manetho, in cuius L. III, 154, legendum: Καὶ δ' αὐτοὶ πρήξεις Κυθέρης ἀγάπησαν ἀθέσμους· nam quod vulgo editur, Κυθέρης ἀγάπης ἀναθέσμους, id feſtinanti editori condonamus. Wess.

Pag. 426. *l.* 3. Καὶ Λύκιον) Cum Apollo Lyciam obiiſſe dicatur, perperam haec negliguntur. Virgil. Aen. IV, 143: *Qualis ubi hibernam Lyciam, Xanthique fluenta Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.* Neglexiſſe tamen librarii videntur, quod aliam atque aliam Grammatici cauſam afferant, cur Apollo Λύκιος ſit nuncupatus, in Schol. Aeſchyli VII C. Theb. v. 147, & in Sophocl. Electram v. 6, quos vide, & Pauſan. I, 44, II, 19. Wess.

ead. l. 4. Καὶ Κρησίαν) Acquieſco in hac ſcriptura, quam Κρήσια φῦλα Oppiani I Cyneg. v. 299, & quae viri docti ad Stephanum v. Κρήτη adſcripſerunt, citra dubium ponunt. Wess.

ead. l. 6. Τιμᾶται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Πέρσαις &c.) Ex-

plicuit Ezech. Spanhem. ad Callim. H. Dian. v. 37, unde pauca excerpere operae erit. „Inſignis inſuper, inquit, „Diodori eam in rem locus L. V, p. 344. Ibi enim Diana „non Epheſi ſolum, ſed in Ponto (ubi *Πριαπίνη*, iuxta „dictum modo Plutarchum in Lucullo p. 499, Diana cul- „ta) & Perſide familiarius verſata dicitur, unde ΠΕΡΣΙΑΣ „etiam (forte ΠΕΡΣΙΚΗΣ, ut apud Pauſaniam VII, 6, p. „537, ac in dicto modo veteri numo) appellationem fuerit „nacta, ac ubi inſuper additur: *τιμᾶται δὲ καὶ παρὰ* ΤΟΙΣ „ΠΕΡΣΑΙΣ *ἡ θεὸς διαφερόντως, καὶ μυστήρια ποιοῦσιν οἱ* „*βάρβαροι τὰ παρ' ἑτέροις συντελούμενα μέχρι τῶν νῦν χρό-* „*νων* ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΠΕΡΣΙΑ (ſeu ΠΕΡΣΙΚΗ), *a PERSIS eti-* „*am haec Dea plurimum colitur, eademque myſteria, quae ali-* „*bi ei peraguntur, etiam barbari ad haec uſque tempora in DIA-* „*NAE PERSIAE* (ſeu *PERSICAE*) *honorem celebrant.* „Id quod praeterea adſtruit Dianae templum in Elymai- „de *ἐν τῇ Περσίδι*, *in Perſide*, idque opulentum adeo ac „ſplendidis omne genus donariis refertum, ſicut de eo di- „citur I Maccab. VI, 2, & a Ioſepho *Ἀρχ.* L. XII, 9, 1.„ Quae ego magnam partem probo, ſervato tamen ΠΕΡΣΙΑΣ titulo ob Mſſ. conſpirantem concordiam & Plutarch. Lucull. p. 507 E. *Βόες ἱεραὶ νέμονται* ΠΕΡΣΙΑΣ *Ἀρτέμιδος, ἣν μάλιστα θεῶν οἱ πέραν Εὐφράτου βάρβαροι τιμῶσι.* Wess.

ead. l. ult. *Καὶ Ῥαδάμανθυν καὶ Σαρπηδόνα*) Poſtrema addidi ex Vindob. libro: nam ſedem hanc primitus occupaſſe, oſtendunt cap. ſeq. verba, *τὸν δὲ τρίτον ἀδελφὸν Σαρπηδόνα φασὶ* &c. oſtendunt praeterea ſcriptores ceteri, qui Iove atque Europa proſeminatos Minoëm, Rhadamanthum & Sarpedona perhibent. Wess.

Pag. 427. *l.* 6. *Κνωσσὸν μὲν ἐν τοῖς πρὸς τὴν Ἀσίαν* &c.) Euſtath. in Homer. p. 312, *κεῖται δὲ* (*Κνωσσὸς*) *ἀντικρὺ Πελοποννήσου πρόσβορρος.* Quod tametſi ex Geographo L. X, p. 730, exſcripſerit, diſtricte verum non arbitror. Magis enim Aſiam ea Cretae ora, quae Cnoſſum ſibi vindicat, ſpectat, quam Peloponneſum. *Phaeſius*, de qua ſequitur, mari non accubabat, inde ſtadiis XX diſſepta, ut idem Strabo, qui & a Minoë conditam, aliis diverſa opinatis, cenſet p. 734. Wess.

ead. l. 11. *Συνερχόμενον εἰς λόγους αὐτῷ κατά τι σπήλαιον*) Plato in Minoë p. 319: *ἐφοίτα οὖν δι' ἐννάτου ἔτους εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὁ Μίνως, τὰ μὲν μαθησόμενος, τὰ δὲ ἀποδειξόμενος, ἃ τῇ προτέρᾳ ἐνναετηρίδι παρὰ τοῦ Διὸς (ἐμεμ-*

μαθήκει.) Quibus diſſertiſſimus philoſophorum optime omnium explicat ſummi poëtae Odyſſ. T, 178, ἐννέωρον Διὸς μεγάλου ὀαριστήν. Philoſophi veſtigia legit, ſicuti aſſolet, Max. Tyrius Diſſ. XL, p. 238, aliis omnia alia ſecutis, ut ex brevibus in eum poëtae locum Scholiis nemini non apertum eſt. Vide Iſ. Caſaub. in Strab. X, p. 730. Wess.

Pag. 428. *l.* 2. Περὶ ἧς τὰ κατὰ μέρος &c.) Superius L. IV, 81. Wess.

ead. l. 11. Ἐρυθρῷ μὲν ἑνὶ τῶν ἑαυτοῦ παίδων) Erythraei maiores ſuos veniſſe referunt σὺν Ἐρυθρῷ τῷ Ῥαδαμάνθυος ἐκ Κρήτης καὶ οἰκιστὴν τῇ πόλει γενέσθαι τὸν Ἐρυθρὸν in Pauſaniae L. VII, 3, pag. 529, haec Diodori apprime firmantes. Mox ὀνομασθεισῶν verum eſt. Appellant plerique Ἐρυθρὰς hanc Ioniae urbem, φερεσταφύλους Ἐρυθρὰς Archeſtratus in Athen. L. III, p. 112 B. Wess.

ead. l. 13. Οἰνοπίωνι δὲ τῷ — Χίον ἐγχειρίσαι) Chius ipſa ab hoc conditore ἔναλος πόλις Οἰνοπίωνος Critiae in Epigrammate apud Athen. I, 22. Genus hominis controverſum eſt. Bacchi ex Ariadna F. perhibetur a Theone ad Arati Phaenom. v. 635, & Criticis in Apollon. Rh. III, 996. At patrem illi Theſeum dedit Ion Chius, de patria ſua canens: Τήν ποτε Θησείδης ἔκτισεν Οἰνοπίων· in Plut. Theſ. p. 9 A. Adde Pauſan. VII, 4, & Olearium ad Philoſtrati Heroic. p. 661, ſed plura perperam miſcentem. Wess.

Pag. 429. *l.* 3. Θόαντι μὲν Λῆμνον) Et hic Bacchi ex Ariadnæ filius, ſi vera eſt fabula. Hypſipyle quidem certe Ovidii Epiſt. VI, 114: *En ego Minoo nata Thoante feror. Bacchus avus.* — Qui ſequuntur, Egyeus, ſive Engyeus, & Pamphilus, mihi parum ſunt cogniti: *Euambei* ſive *Euamei* cognomen pravum arbitror, atque ex Εὐάνθει natum, quem eodem Baccho genitum perhibent in Schol. ad Apollon. Rh. III, 996, patrem autem Maronis, unde Maroneae urbi nomen, apud Philoſtr. Heroic. II, 8, p. 682, atque Euſtath. in Homer. p. 1623. Wess.

ibid. Ἐγυεῖ Κύπρον) Ἐγγυεῖ lego. At neque Εὐάμει, neque Εὐαμβεῖ, utrumque ab etymologiis Graecis nimium recedens, probatur. Marginale tamen interim admiſi. Rhod.

ead. l. 5. Ἀνίωνι δὲ Δῆλον) Anius eſt, de quo ſuperius c. 62. Conditor autem Andri Stephano v. Ἄνδρος, & Cononi Narr. XLI Ἄνδρος. Faciunt cum Diodoro Delphi, Andriorum οἰκιστὴν Ἀνδρέα vocantes in Pauſan. X, 13. Wess.

ead. l. 8. Διακρίνειν τοὺς εὐσεβεῖς καὶ τοὺς πονηροὺς) Sic

ſcripſiſſe, nemo prudens dubitabit. Minoëm apud inferos iudicem deſcribit poëta Od. Λ, 568, & Plato Gorg. p. 524 A. WESS.

ead. l. 13. Τοὺς περὶ Λυκίαν τόπους) Cf. Herodot. I, 173, Apollodor. III, 1, 2, & Strabon. L. XII, pag. 858. WESS.

ead. l. 15. Καὶ γήμαντα Δηϊδάμειαν τὴν Βελλεροφόντου) Homerus Il. Z, 197, Λαοδάμειαν appellat, *Hippodamiam* auctor Recognit. S. Clement. L. X, 21. Iam quod additur de eius filio Sarpedone, τὸν ἐπὶ Τρωίαν μὲν στρατεύσαντα μετ' Ἀγαμέμνονος, *qui cum Agamemnone Troianis arma intulit*, id vero falſum eſt. Sarpedon enim auxilio Troianis fuit & in Graecos pugnavit, docente poëta Il. E, 644. Quare, niſi error is ſit auctoris, mallem τὸν ἐπὶ Τροίᾳ μὲν στρατεύσαντα κατ' Ἀγαμέμνονος, *qui ad Troiam contra Agamemnonem ſtetit.* WESS.

Pag. 430. *l.* 6. Ἐνενήκοντα) Recte Scholion ὀγδοήκοντα reſtituit ex Homero Iliad. B, 652. RHOD.

ead. l. 10. Ἐπιγραφὴν ἔχοντα τοιάνδε) Hoc unde acceperit, neſcio. Diſtichon quidem certe Ariſtotelis eſt, eius ex Peplo ſumtum, atque ab H. Stephano Anthologiae libris ex Cod. Mediceo adiunctum. Legitur ibi ὁρᾷς τάφον, ſatis eleganter, tum αὐτὰρ ἐγὼ τοῦ, quod hinc corrigendum. WESS.

Pag. 431. *l.* 3. Οἱ προσαγορευθέντες μὲν Ἐτεοκρῆτες) Superius c. 64. WESS.

ead. l. 10. Ἐκγόνου Δώρου) Ex p. 183 reſtitue pro ἐκγόνου, τοῦ Δώρου, diſtinguendo poſt Τευτάμου. Si modo non verior ſit altera lectio, quae & ſupra recipi ſe petivit, Τεκτάμου. RHOD. Ἡγουμένου Τεκτάμου τοῦ Δώρου) Sic praeſtat. Favent ſcripti Codd. leviter adiuti, & auctor ipſe L. IV, 60, Tectamum Dori F. Pelaſgis & Aeolenſibus, in Cretam pergentibus, ducem imponens. Accedit & Andron apud Steph. v. Δώριον, cuius verba, male ab interpretibus habita, addenda ſunt: Κρητὸς ἐν τῇ νήσῳ βασιλεύοντος, Τέκταμον τὸν Δώρου τοῦ Ἕλληνος, ὁρμήσαντα ἐκ τῆς ἐν Θετταλίᾳ, τότε μὲν Δωρίδος, νῦν δὲ Ἱστιαιωτίδος καλουμένης, ἀφικέσθαι εἰς Κρήτην μετὰ Δωριέων τε καὶ Ἀχαιῶν καὶ Πελασγῶν. Ita ſcripſerat. Τέκσαφον, ſive, Τέκταφον, quod in Coislin. Mſſ. invenit Montfauconius, manifeſto pravum eſt: nec melius, quod inde extuderunt Pinedo & Berkelius, Κέρκαφον, qui Dori filius non fuit. Id praeterea liquet ex Androne, de colonis, quorum dux Tectamus, deque loco,

unde in Cretam ſolverint, alia atque alia fuiſſe tradita. Iunge Strabonem L. V, p. 338 A. Wess.

Pag. 432. *l.* 4. Ὑπὸ μίαν ἀγαγεῖν συντέλειαν) Frequens ἄγειν εἰς μίαν συντέλειαν, & τάττειν ὑπὸ μίαν συντέλειαν, huic ſcriptori, cum plures civitates & gentes in eandem rediguntur ſocietatis communionem. Vid. XI, 87, XV, 38, ubi fortaſſe plura. Hic autem τὰ κατὰ τὴν &c. mallem. Wess.

ead. l. 7. Νήσους ἔκτισαν — πόλεις τινὰς ᾤκισαν) „Si „quid video, manifeſtum eſt, duo verba hic commutata, „& alterum in alterius locum perperam eſſe translata; ἔκ- „τισαν ſcilicet & ᾤκισαν. Legendum nempe, ut mihi qui- „dem videtur: ἄλλας τέ τινας νήσους ᾤκισαν, καὶ ταύτας „τὰς νήσους (Cretam & quae Cretenſium erant) κατακτη- „σάμενοι, πόλεις τινὰς ἔκτισαν ἐν αὐταῖς, *in alias quaſdam* „*inſulas depoſuerunt colonos, & has inſulas nacti, aliquas* „*in iis condiderunt urbes.* Scio, quid in obſervationibus „ſuis Lib. III, 9, olim animadverterit vir ampliſſimus, „Gisb. Cuperus; ſcilicet dici etiam κτίζειν νήσους loco τοῦ „οἰκίζειν· uti & *condere* de integris regionibus & populis. „Recte; ſed putem tamen hunc locum Noſtri (qui cete- „roquin ei, quod vir ampliſſimus ibi obſervat, admodum „foret opportunus) ita reſtituendum, ut propoſui. Sin; „pro ᾤκισαν legendum ἔκτισαν. Alterum tamen meo iu- „dicio rectius.„ Hactenus Io. Ienſius Epiſt. ad Io. G. Graevium pag. 420, cui cur adſtipuler, nihil cauſae reperio. Κτίζειν νήσους optimus quiſque de colonis dixit in inſulas miſſis, urbibuſque conditis. Herodotus L. VI, 47, οἱ μετὰ Θάσου ΚΤΙΣΑΝΤΕΣ τὴν νῆσον ταύτην. Noſter ſuperius c. 75, ὅτι περὶ τὴν Κρήτην δύο νήσους ΚΤΙΣΑΣ· & L. XIV, 13, Parii ΕΚΤΙΣΑΝ ἐν αὐτῷ (ſinu Adriatico) νῆσον τὴν ὀνομαζομένην Φάρον. Probarunt & Latini. Velleius I, 2: *Tyria claſſis inſulam circumfuſam Oceano, perexiguo a continente diviſam freto, Gades condidit.* Alia de hoc genere dedi L. II Obſervat. c. 15. Wess.

Pag. 433. *l.* 1. Ἃ μὲν Ἐπιμενίδῃ τῷ θεολόγῳ) Tribuuntur illi a Diogene Laërtio I, 112, Κουρήτων καὶ Κορυβάντων γένεσις καὶ θεογονία & περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας. Utrumque opus in conſilium Diodorus adhibere potuit. Doſiades & Soſicrates ſcripſerunt Κρητικὰ, a Plinio, Athenaeo atque aliis, uti Io. G. Voſſius & Io. Meurſius monuerunt, citata. Laoſthenidam, qui fortaſſe in eodem genere operam poſuit, adhuc quaero. Wess.

ead. l. 8. Ξάνθος ὁ Τριόπου τῶν ἐξ Ἄργους Πελασγῶν &c.) Habet *Xanthum*, urbis in Lycia cognominis conditorem, Stephanus, ſed domo Aegyptium aut Cretenſem. Pelaſgos in Lesbum tranſiiſſe, teſtis Strabo L. XIII, p. 922 C. inſulamque Πελασγίαν appellatam Euſtath. in Homer. p. 741, & Plinius L. V, 31. WESS.

ead. l. 15. Τὸ πρότου καλουμένην Ἴσσαν) Recte Reg. liber. Erat Iſſa urbium Lesbi una. Stephan. Ἴσσα, πόλις ἐν Λέσβῳ, κληθεῖσα Ἱμέρα, εἶτα Πελασγία καὶ Ἴσσα, ἀπὸ τῆς Ἴσσης τῆς Μάκαρος· qui cum omnia haec cognomina urbi Iſſae imponit, notam commeruit. Inſulae erant, non unius urbis. Euſtath. l. c. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι Ἱμερτὴ καὶ Πελασγία ἡ αὐτὴ Λέσβος ἐκλήθη ποτέ· καὶ ὅτι ὥσπερ Λέσβος, οὕτω καὶ Ἴσσα ἡ αὐτὴ νῆσος ἐκ μιᾶς τῶν περὶ αὐτὴν πέντε πόλεων, ὡς καὶ Λυκόφρων ἐμφαίνει. Fallor itaque, aut ſcripſit κληθείσῃ Ἱμερτῇ, εἶτα Πελασγίᾳ καὶ Ἴσσῃ. Debuerat quidem certe, ut Lesbo titulos relinqueret, a Plinio illi non negatos. Lycophronis, quem Theſſalonicenſis praeſul reſpexit, verſus Alexandr. eſt 220, cui iungendus Strabo L. I, p. 103 B. WESS.

Pag. 434. *l.* 6. Μακαρεὺς υἱὸς μὲν Κρινάκου τοῦ Διὸς) Genus *Macarei* ſive *Macaris* in controverſiam venit. Superius c. 47 Macar, ex Heliadis unus, in Lesbum deveniſſe perhibetur. Dionyſius vero Ant. Rom. L. I, p. 15, Pelaſgos in Lesbum inſulam tranſiiſſe ait, immixtos τοῖς ἐκ τῆς Ἑλλάδος στέλλουσι τὴν πρώτην ἀποικίαν εἰς αὐτὴν, ἄγοντος Μάκαρος τοῦ Κριασίου. Corrigunt viri docti τοῦ Κριάσου, ut Criaſi ſit filius, Argi nepos, Iovis pronepos, ex Apollodoro II, 1. Ego vero, cum colonia Deucalione ſit poſterior multis annis, ſi Diodoro fides, mallem τοῦ Κρινάκου, praeſertim cum hunc patrem Macari quoque dederit Schol. Homeri Il. Ω, 544, a Ioſ. Barneſio nullo iure mutatus. Putem quoque Κρινάκου nomen reddendum eſſe Straboni L. VII, p. 495 A. De Macare plura Clemens Alexandrinus Protrept. p. 27. WESS.

ead. l. 8. Ἐν Ὠλένῳ τῆς τότε μὲν Ἰάδος) Pauſaniam vide L. VII, 18. WESS.

ead. l. ult. Λέσβος ὁ Λαπίθου) Marginis notatio ὁ Αἰόλου, τοῦ Λαπίθου habet. Ut autem diſcerni poſſit, utra lectio γνησία ſit, totam Aeolidarum ſeriem ex ultima origine repetam, ut quidem a Diodoro libro ſuperiori c. 69, & hoc praeſenti loco recenſetur, in tabula proponens.

IAPETI F. PROMETHEUS.

Deucalion, cuius tempore diluvium in Theſſalia, Ovid. Met. I.

Hellen, a quo Phthiotae primum, deinde Graeci univerſi Ἕλληνες nuncupati. Quod tamen veriſimiliore coniectura quidam ab Eliſa Iavanis F. nepote Iapheti deducunt: unde etiam Aeolus nomen habere cenſetur.

Aeolus, a quo Aeolis dicta.

- *Cretheus*, huic e Tyrone
  - *Pheres.*
    - *Admetus.*
      - *Eumelus.*
  - *Aeſon.*
    - *Iaſon.*
      - *Theſſalus.*
  - *Amythaon.*
    - *Melampus.*
      - *Antiphates.*
        - *Oicles.*
          - *Amphiaraus.*
            - *Alcmaeon.*
    - *Bias.*
- *Salmoneus*
  - *Tyro*, huic e Neptuno
    - *Pelias* & *Neleus*
      - (*Pelias*:) *Alceſtis*, *Acaſtus.*
      - (*Neleus*:) *Neſtor* &c.
- *Mimas*
  - *Hippotes*, huic ex *Melanippe*
    - *Aeolus* II.
      - *Arne*, huic e Neptuno
        - *Boeotus*, a quo Boeoti, Aeolides in Theſſalia Princeps.
          - *Itonus*
            - *Hippalcimus.*
              - *Peneleus.*
            - *Electryon.*
              - *Leitus.*
            - *Archilycus.*
              - *Prothoenor* & *Arceſilas.*
            - *Alegenor.*
              - *Clonias.*
        - *Aeolus* III, Aeolidum inſularum conditor.
      - *Lapithas.*
        - *Lesbus*, a quo inſulae nomen.

Quinque Boetorum duces bello Troiano Iliad. II, 496.

Ex hac igitur delineatione perſpicuum fit, nullum eſſe Aeolum e Lapitha procreatum. Sed Lapithen Aeolo ſecundo progenitum. A quo diverſus eſt ille, cuius ſupra fit mentio L. IV, 71, Apollini ex Stilbe Nympha ſuſceptus & ſtirps Lapitharum. RHOD.

Pag. 435. *l.* 3. Τὴν θυγατέρα τοῦ Μακαρέως Μήθυμναν) Habet hanc Macarei ſive Macaris filiam ſicuti & Mytilenen Stephan. ſed qui Methymnae maritum dat *Lepethymnum*: ſic enim veriſſime correxit Th. Galaeus ad Parthenii Erot. c. 21. Urbis utriuſque nomen & Μεθύμνην, uti in Athenaei L. X, p. 466, & Μυτιλήνην ſubinde ſcribi, dixi ſuperius & ad Hieroclis Synecdem. p. 686. WESS.

ead. l. ult. Τρίτην δὲ τὴν Κῶ κατοικήσας) Verius eſt κατοικίσας, quod & Io. Ienſio in opinionem venit Epiſt. ad Graev. extrema. Inſulam Co, miſſo in eam Neandro, colonis deductis frequentavit Macareus. Vitium peperit librariorum negligentia, κατοικεῖν & κατοικίζειν, eiuſdemque originis alia confundere adſuetorum. WESS.

Pag. 436. *l.* 9. Καὶ λοιμικὴ κατάστασις ἐπεῖχε τὰς πόλεις) Sic L. XIII, 12, λοιμικῆς καταστάσεως εἰς τὸ στρατόπεδον ἐμπεσούσης· & XIV, 41, Carthaginienſes λοιμικῇ καταστάσει περιπεσόντας. Pro quibus paullo diverſiore modo L. XII, 45, Athenienſes ἐνέπεσον εἰς λοιμικὴν περίστασιν. Quae, ut plura alia, debet Polybianae imitationi. Illi enim ſcriptori λοιμικὴ κατάστασις & λοιμικὴ διάθεσις de lue, quae ex corrupto aëre homines inceſſit, familiaris. Vide Polyb. I, 19; II, 20, 31; & Caſaubon. in Strabon. III, p. 214, ex Noſtro hanc dictionem illuſtrantem. WESS.

ead. l. 14. Διὸ καὶ Μακάρων ὠνομάσθησαν νῆσοι) De iiſdem his inſulis, *quas quondam dici putavere* Μακάρων, *ſive quod fortunati admodum coeli ſolique ſunt, ſive quod eas ſuo ſuorumque regno Macar occupaverat*, ſcribit Mela II, 7. Fortaſſe hunc titulum abſtulerunt ex Homero Il. Ω, 544, ubi olim Μακάρων ἕδος legebatur, ut ex Iuliani Orat. II, p. 73 D. & Dione Chryſoſt. Orat. XXXIII, p. 399 D. conſtat. Alibi vero μακάρων νήσους ab aliis collocari notum ex Strabone eſt L. I, p. 5, & quae ibi vir magnus. WESS.

Pag. 437. *l. ult.* Τέννης ἦν υἱὸς μὲν Κύκνου) Τένης Straboni L. VIII, p. 584; Plut. Quaeſt. Graec. p. 297 D. Scholiaſtae Hom. Il. Ω, 544, ex quo Τένου ἕδος in Stephano v. Τένεδος, quod & Salmaſius vidit, reſtituendum, aliiſque. Vide Sylburg. in Pauſan. X, 14, & Daviſium ad Ciceron.

de Nat. D. III, 15. Urbs, cui Cycnus imperavit, *αἱ Κολῶναι* in Strabon. XIII, p. 901, Pauſania l. c. & infra L. XIV, 38. Wess.

Pag. 438. *l.* 4. *Κατελάβετο τὴν νῆσον ἔρημον οὖσαν*) Poſtremam vocem iuſſu veterum Codd. addidi. Sic c. 82, *περαιωθεὶς εἰς τὴν Λέσβον ἔρημον οὖσαν*, ſaepeque alias. *Λεύκοφρυν* autem primitus dictam Tenedum fuiſſe, conſentiunt ſcriptores. Heſychius *Λεύκοφρυς, ἡ Τένεδος τὸ πάλαι.* Adde Plinium L. V, 31, & Conon. Narrat. XXIX. Wess.

Pag. 439. *l.* 1. *Τέννην εἰς λάρνακα ἐνθέντα καταποντίσαι*) Fabulam praeter Pauſaniam & Cononem propoſuerunt Critici ad Iliad. A, 38. Wess.

ead. l. 7. *Αὐλητοῦ τινος ψευδῶς καταμαρτυρήσαντος*) *Molpo* homini nomen erat, qui hoc periurio effecit, ut *Τενέδιος αὐλητὴς* in proverbium abiret *ἐπὶ τῶν τὰ ψευδῆ μαρτυρούντων*, docente Stephano in *Τένεδος*. Eundem reſpicit Lycophron Alexandr. v. 234, ſed praeter ceteros Plutarchus Q. Graec. p. 297, ubi in cauſas inquirit, cur & tibicini interdictum ſit aditu in Tennis templum, nefaſque habeatur Achillis ibi nomen memorare, conſentiens apprime Diodoro. Wess.

Pag. 440. *l.* 6. *Τῶν δὲ Κυκλ. νήσων τὰς πλείους κατῴκισε*) Sic ex vetuſtis libris refinxi. Voces *ἐρήμων οὐσῶν* nimia ſollertia ex ſuperioribus huc ingeſſerant librarii. Wess.

ead. l. 9. *Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Ἀσίαν*) Idem *ἀλλὰ καὶ* hoc quidem loco atque *immo vero*, ſicuti L. XIII, 94. Potuiſſet *διόπερ οὐ μόνον ἐν ταῖς νήσοις, ἀλλὰ καί.* Sed hoc arbitrarium. Suſpicor autem ea, quae ſtatim ſuccedunt, non omnia eſſe Diodori, ſed intempeſtiva aliorum opera mire interpolata: cuius opinionis cauſas habeo, tum quod bonae notae Codd. haec deſint univerſa, tum etiam quod Rhadamanthum, Erythrum atque Oenopionem quae ſpectant, ipſe uberius explicuerat non multo ante c. 79. Hoc amplius, ait ſeſe de minoribus inſulis, quae inter Cyclades cenſebantur, dicturum, & vix unam atque alteram enumerat: quae ſane parum cohaerent. Wess.

ead. l. 10. *Καὶ Μίῳναι καλούμεναι*) Corrigit in Addend. *Μίνῳοι καλοῦνται* Rhodom. quod probari poſſet, niſi forraſſe intelligerentur loca, quibus *Μινῴων* fuit cognomen: cuiuſmodi plura per Siciliam Graeciamque a Geographis memorantur. Wess.

Pag. 441. *l.* 2. *Εἰς τὰς νήσους — κειμένας*) Idem vir

clariſſ. malebat ἐν ταῖς νήσοις — ταῖς κειμέναις· quo non opus eſt. Frequens enim haec praepoſitionis enallage. Sic L. XIII, 12, ἢ καθημένους εἰς Σικελίαν. S. Lucas A. A. VIII, 40, εὑρέθη εἰς Ἄζωτον. Vide ſuperius L. III, 44, & Sylburg. Praefat. in Pauſan. p. 932. Wess.

ead. l. 7. Ἐθαλαττοκράτησαν) Vetus ſcriptor apud Suidam v. Κρήσσιος· Τοὺς Κᾶρας θαλαττοκρατῆσαι λέγεται μετὰ Μίνω τὸν Κρήσσιον· de quo maris eorum imperio Iſ. Caſaubonus in Polyb. p. 194 ed. Gronov. & Noſter ſuperius c. 53. Wess.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς βαρβάρους Κᾶρας ἐξ αὐτῶν ἐκπεσεῖν) Contigiſſe id circa migrationis Ionicae tempus, ex Strabone L. XIV, p. 938, & Pauſania L. VII, 2, novimus. Wess.

1233 4-34

PA
3965
D3
1793
v.3

Diodorus Siculus
Bibliothecae historicae

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 29 05 05 005 6